

ספר שדי תפוחים החדש

הוא ספר התקונים, וזאת תורת האדם
אשר יתן אל לבו לשוב מעבירות שבידו
בעודנו חי וכפר מאשר חטא על הנפש ושב
ורפא לו

נערך ונסדר על ידי
הרב יוסף שבתאי (שני)

בני ברק תשע"ה

יצא לאור ע"י

"מכון ליהדות ולעזרה לנצרכים

שער יוסף"

ת.ד. 3200 בני ברק

כתובת המסדר

יוסף שבתאי, ת"ד 3200 בני ברק

POB. 3200 BENE BERAK ISRAEL

כל הזכויות שמורות

ALL RIGHTS RESERVED

**מותר לצלם קטעים לצורך פרטי
אבל לא לצורך מסחר.**

**נדפס בארץ ישראל
Printed in Israel Land**

מפתחות

	הוראות למשתמש בספר
1	הקדמה
9	מבוא
22	הקדמה נוספת אודות התיקונים הנוספים
32	מהלכות תשובה להחיד"א זיע"א.
45	ענין קריאת שמע שעל המטה
47	סדר קריאת שמע שעל המטה
57	ענין תקון חצות
60	ברכות השחר
62	סדר תקון חצות.
69	ענין אסור זרע לבטלה, ותקונו.
83	תקון לעוון הנדה.
103	תקון לעוון הגזיה.
123	תקון לעון משכב זכר
158	תקון לעוון אשת איש.
178	תקון הפעם
190	תקון למי שלא הניח תפלין.
201	תקון לשבועת שקר.
210	תקון למי שחייב אחד מארבע מיתות בית דין.
221	תקון למי שטמא נשמתו בפשעים.
233	תקון למי שנכשל ב"עבודה זרה"
250	ענין פגם ראיות אסורות ותקונו
263	תקון למי שאכל או האכיל טרפות לישכאל.
272	תקון לעון הגאווה.
281	תקון לעון כבוד אב ואם.
291	תקון לחלול שבת
319	תקון לפוגם בכבוד שבת

326	תקון למי שעשה הפלה מלאכותית
333	ענין עפוב הזוג והפרנסה.
335	תקון למי שמתעבב זוגו או פרנסתו.
351	סגולה לזוג
352	תקון למי שמתעבב זוגה או פרנסתה.
363	סגולה לזוגה
364	תקון הפלגש והקדשה
389	תקון למי שגלח זקנו בתער, או שהקיף פאות הראש.
404	תקון למי שחקק על בשרו כתובת קעקע.
420	תקון למי שלבש שעטנו.
433	ענין פגמי הפה ותקונים.
443	תקון פגמי הפה
503	תקון הדעת.
523	תקון למי ששכב עם אחותו
547	תקון למי שאין לו ילדים
575	תנ"ך לליל שבועות
608	אדרא זוטא
641	מסכת שבת
660	משניות ליל שבועות
689	סדר תענית הדבור
707	סדר התרת קללות
711	תקון הנפטרים
727	תשובה בענין תקוני עונות.

COMMITMENT TO FAST FOR "TIKUN"

הוראות למשתמש בספר זה.

א. כל שמות הקודש הנמצאים בסוגרים אסור להזכירם בפה, אלא יהרהר אותם במחשבתו.

ב. פדיון כל יום מימי התענית הוא הסכום של מה שעושה התיקון אוכל בכל יום, ואם אי אפשר לו יתן כפי יכולתו, ומי שחי בצמצום ואין ידו משגת, יתן לפחות מחיר סעודה של כ-240 גרם לחם עם לפתן, שמחירו כיום עולה כ-3-4 שקל. כשערך הכסף יורד יש לתת לפחות סכום השווה לסעודה כזו, וכבר הדגיש רבינו הרב יוסף חיים זצ"ל בספרו "לשון חכמים" ששיעור פדיון זה הוא לדל שאין ידו משגת, ומי שידו משגת יביא מטבע שווה יותר כפי השגת ידו, ורק הדל לא ימעיט מהשווי הזה. עכ"ל. ומי שמוציא ממון בקלות לתענוגי העולם הזה וכשמגיע לתקוני נפשו מתנהג הוא כדל, אחריות פדיונו הוא עליו בלבד.

ג. התקונים בעקרון מסודרים לפי מה שכתב מו"ר ר' יהודה פתיא זצ"ל בספר "מנחת יהודה", ועליהם נוספו שאר ענינים מתאימים מדברי מקובלים נוספים.

ד. כל התקונים כוללים טבילות במקוה שחשובים מאוד לתקון, ומי שאי אפשר לו ללכת למקוה בגלל חולי וכדו', יטבול בים כשאינ שם נשים, ואם גם זה אי אפשר לו, יעשה התקון ללא טבילה. (כי כל חלק מהתקון בפני עצמו עושה רושם גדול ותקון בשמים, ויתקן ככל יכלתו). ואשה אם אי אפשר לה לטבול בעת התקון, כשתטבול בליל טהרתה תכוון גם על הצום.

פנויה הנמצאת במקום שלא מניחים אותה להכנס למקוה, תעשה בדיעבד התקון ללא טבילות, וטוב שכשתנשא, ותטבול לטהרתה, תטבול גם את הטבילות לתקונים שעשתה.

ה. ישתדל להשיג חגורה משער עיזים לחגור בו מתניו בלילה ויום של התקון, אבל אם אין לו, לא יעכב התקון כדי למצא חגורה כזו, כי כל יום שמזרז תקונו הוא ריוח עצום, ושמא לא יפנה.

קדם שילבש שק העשוי משער עזים, יאמר:

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו ורחימו ודחילו, ליחדא י"ה ברו"ה ביחדא שלים (יהו"ה) בשם כל ישכאל, הרני מוכן ללבש שק על בשרי כדי לתקן מה שפגמתי באורות הקדושים למעלה. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהרונה אלהינו ואלהי אבותינו, שיהא חשוב ומקבל ומרצה לפניך כאלו כונתי בכל הפגמות הראויות בלבשת השק, ויאירו ארבע מאות קוצין קדישין דתלן בגלגלתא דעתיקא קדישא אל מקום הקדשה כרצונך, ויהיו מאירים מן הנז"ה דמלוי ע"ב (יוד ה"י ויו ה"י) (ע"ב). אל הנז"ה דמלוי ס"ג, (יוד ה"י וא"ו ה"י) (ס"ג). ומן הנז"ה דמלוי ס"ג אל הנז"ה דמלוי מ"ה, (יוד ה"א וא"ו ה"א) (מ"ה). ומן הנז"ה דמלוי מ"ה אל הנז"ה דמלוי כ"ן. (יוד ה"ה ו"ו ה"ה) (כ"ן) ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה עלינו ומעשה ידינו פוננהו: ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה עלינו ומעשה ידינו פוננהו:

ילבש השק על בשרו, וירחץ ידיו. ויאמר פסוקים אלו:

חזה הוית עד די כרסנך רמיו ועתיק יומין יתיב, לבושיה כחלג חנר ושער ראשה פער נקא, פרסיה שביבין די נור, גלגלוהי נור דלק: כתנת בד קדש ילבש ומכנסי בד יהיו על בשרו, וכאכנט בד יחגר וכמזנפת בד יצנף, בגדי קדש הם ורחץ במים את בשרו ולבשם: תחטאני באזוב ואטהר, תכבסני ומשלג אלבינ: בכל עת יהיו בגדיך לבנים, ושמן על ראשך אל יחסר.

ו. בכל מקום שכתוב לתת פרוטות, יתן לכל פרוטה מטבע הכי קטנה שמשתמשים בה. ובארץ ישראל זה מטבע של 10 אגורות.

ז. אם לא הספיק להשלים התהלים או האדרא ביום הצום ישתדל להשלימו בשבתות שאחריו.

ח. בכל מקום שכתוב להקיף התיבה של בית הכנסת, גם האשה תשתדל לעשות זאת בשעות שאין אנשים בבית הכנסת, ואם אין באפשרותה להקיף התיבה כלל, תניח תנ"ך על כסא בבית ותאמר מזמור לדוד ואנא בכח ותקיף אותו שבע פעמים. גם זכר שהוא אנוס ולא יכול ללכת לבית כנסת ישתדל לעשות כן, וביום אחר כשיוכל, ילך לבית הכנסת ויקיף התיבה שבע פעמים ויאמר מזמור לדוד ואנא בכח.

ט. מי שחטא יותר מפעם אחת, ישתדל לעשות תקון לעוונות לפחות שלש פעמים.

י. ביום הצום מותר בקל מלאכה, ויכול לעשן.

יא. חולה שאסור לו לצום, יעשה הלימוד והפדיון גם ללא צום, (כן כתב החיד"א זיע"א בספר יוסף בסדר סי' ג'. וראה גם ברכ פעלים להרי"ח זיע"א ח"ג או"ח סי' ל"ה). וישתדל לעשות במקומו "תענית דיבור" ולא ידבר שום דבר של חול ביום זה ויהיה כולו קודש ללימוד ותפילה, (כן כתב המקובל הקדוש ח' יצחק אלפיי זיע"א בקונטרס היחיאלי). וישתדל לבכות על חטאיו כי "שערי דמעה לא ננעלו".

יב. בתקונים שצריך לעשות פדיון לגלגולי השלג וצריך לטבול במים קרים תמורת הגלגולים, אם אין באפשרותו לטבול במים קרים מחמת אונס, לא ימנע מלעשות התקון ללא הטבילות וירחץ כל גופו במים קרים כמספר הפעמים שצריך לטבול, ואם אי אפשר לו לרחוץ במים קרים מחמת בריאות וכדו' יעשה התקון גם ללא זאת. (כי לא כל המקובלים הזכירו ענין זה, ומה גם שכל חלק מהתקון בפני עצמו עושה רושם גדול בשמים ויתקן ככל יכלתו).

יג. כספי הפדיון צריך ליתנם לעניים יראי שמים בלבד ואם יש לו במשפחתו קרובים כאלו הזקוקים לצדקה הם קודמים לאחרים. וראוי ליתנם לאברכים בעלי משפחות העוסקים בתורה הזקוקים לפרנסתם שמקיים בהם מצות צדקה והחזקת התורה גם יחד.

כמהדורה זו לא נדפסו טעמי המקרא בגלל שנוי התוכנה, וכל מי שיודע לקרא בטעמים יקרא את הפסוקים מתוך ספר עם הטעמים.

ספר זה נדפס בסיוע החפץ בעילום שמו לכבוד ה' יתברך
לזיכוי הרבים ולתיקון הברית של כל העוסקים והמסייעים
להדפיסו ולעילוי נשמת הנפטרים

ולנטינה ז"ל בת בת-ציון תחי' נפטרה ב' אלול
נלה (NELA) נלי (NELI) ז"ל בת בת-ציון תחי'
נפטרה כ"ב אלול

יוסף חיים בן אפרת ז"ל נפטר כ"ו ניסן
ברוך בן יוכבד ז"ל נפטר כ"ט טבת
ניסן בן מלכה ז"ל נפטר כ' שבט
יוכבד בת רחל ז"ל נפטרה י"ד שבט
יהושע בן מיכל ז"ל נפטר כ"ו אדר"ב
פנחס ורעייתו בריו (BARIO) אורי"ב ז"ל
אברהם ורעייתו מלכה חנוכוב ז"ל
פסח ורעייתו רחל מורדכייב ז"ל
שמואל ורעייתו מיכל שמאילוב ז"ל
ת נ צ ב"ה.

*

סיוע להדפסת ספר זה נתנם ע"י החפץ בעילום שמו
לעילוי נשמת הנפטרים

קבבוש בת פרנוס ווובה ז"ל (י"א אדר א' ה'תשע"ד)
איאיו ז"ל בן יישמוש ומקוראיו (כ"א ניסן ה'תשנ"ו)
איוב בן אברש וווסה ז"ל
ווובה בן וורקנש וביינה ז"ל
דגנש בת טפטש ואנניה ז"ל
ת נ צ ב"ה

הקדמה

יתבונן האדם ויבין המשפיל כי האדם הוא בגדר סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה. גופו עשוי עפר מן האדמה הכולל במיות קטנות של שומן, ברזל, סדר, סיד, זרחן, אשלגן, מגנזיום ונפטריה, אשר מחירם כחמרים כימיים בכמות הנמצאת באדם בינוני, עולה סכום קטן מאוד. אך לא זה כל האדם, כי הנפש השוכנת בקרבו היא האדם האמיתי כשחמרים אלה הופכים להיות גוף ומלבוש ומדור לנפש רוחנית זו.

נפש זו היא המיחדת את האדם מן הדומם, הצומח, והחי שאינו מדבר, ומבדילה בין אדם למשנהו בתכונות אפי, משפיל וכדומה, ומצויה היא בכל בני האדם. יתרה מזאת נתנו לאדם היהודי עוד דרגות רוחניות גבוהות הנקראות בשם נפש יחודית, רוח ונשמה המבדילות אותנו מן העמים, והופכות אותנו לעם יחודי אשר לבדו ישפן ובגוים לא יתחשב, ודרגות אלו מחיבות אותנו בקיום דרך התנהגות מיחדת השומרת על כשרם והשפעתם על האדם עוד בעודו בגופו. ומכאן התחייבותנו המיוחדת כיהודים לשמר תרי"ג מצות העשה והלא תעשה הגורמים לשומרם להתייחד ולהתקשר עם בורא העולם והאדם, ולהתנתרל מגורמי טבע המפריעים לאדם להתעלות בעודו בגופו אל חיי הנפש והרוח המשלמים, בבחינת "ה' בך ינחנו ואין עמו אל נכר". כי לגבי האדם היהודי השומר על תרי"ג המצות ומקבל אורו מהרוח והנשמה, מתגמדים לגביו כוחות הטבע, ונקראים בשם "אל נכר", כי אין להם שליטה עליו, שכן נדבק הוא בכוחות הטבע פלם, ה' צבאות שמו.

על יחוד זה נאמר "כי עם קדוש אתה לה' אלהיך, בך בחר ה' אלהיך להיות לו לעם סגולה מכל העמים אשר על פני האדמה" (דברים ז). אך יחודיות זו נתנת לא רק לעם ישראל, אלא לכל החפץ בה ומוכן להסתפח אל העם המחזיק בה, ובתנאי שיקבל עליו בפני בית דין כשר בלב שלם ובנפש חפצה להתקשר עם עם זה ולשמר את תרי"ג המצות כל ימי חייו, ואז לאחר מילה וטבילה בדין, מצטרף הוא לנצח לדרגות אלה, והוא גר הצדק הנלנה לנחלת ה' צבאות, בית ישראל.

דַּרְגוֹת הָרוּחַ וְהַנְּשָׁמָה הוֹפְכוֹת אֶת הָאָדָם לְבַעַל תִּכְן וּמִשְׁמַעוֹת אֱלֹקִיִּים, אֲשֶׁר שׁוֹרָה עָלָיו רוּחַ הַקֹּדֶשׁ וּמִשְׁרָה עָלָיו חַי רוּחַ וְשִׁלּוֹה גְבוּהִים. אָדָם הַיּוֹדֵעַ אֶת בּוֹרְאוֹ וְאֶת הַתַּפְקִיד הַמְּטָל עָלָיו וְאֲשֶׁר עֲבוּרָה נִשְׁלַח לְעוֹלָם הַזֶּה, אָדָם הַיּוֹדֵעַ לְהִבָּל תַּעֲנוּגֵי בָּשָׂרִים וּרְכוּשׁ, אָדָם בַּעַל שְׁלֵמוֹת בְּמַדּוּתוֹ, וְיַחַד עִם זֹאת אָדָם מַעֲשֵׂי חַי וְעוֹבֵד וְיוֹצֵר מִתּוֹךְ הַכֶּרֶה שֶׁזֶה רָצוֹן בּוֹרְא הָעוֹלָם וְ"לֹא תִהְיֶה בְּרָאָה" אֲלֵא "לְשִׁכַּת יִצְרָה". אָדָם הַמַּעֲרֵב בְּחַי חֲבֵרָה וּבַעֲיוּתֶיהָ, וְאֲשֶׁר הַקָּשָׁר שָׁלוֹ עִם בְּנֵי בֵיתוֹ הַדּוֹק וּמִבְּרֶךְ, בְּבַחֲיִנַת סֵלֶם מַצָּב אֲרֻצָּה, הַעוֹמֵד בְּשִׁתִּי רִגְלִים אִיתְנּוֹת עַל הַקֶּרֶקַע הַמַּצִּיאֻתִית שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, וּבְשִׁלּוֹב לָזֶה רֹאשׁוֹ מַגִּיעַ הַשְּׁמִימָה בְּהִכָּנַת הַכּוֹחוֹת הָרוּחָנִיִּים וּמִשְׁמַעוֹתָם. וּבְהַשְׁתַּלְבוּתוֹ בָּהֶם הוֹפֵךְ לְהִיּוֹת "אִישׁ אֱלֹקִים" כְּשֶׁמִּחְצִיּוֹ וּלְמִטָּה, דִּהְיִנוּ בְּצִרְכִּים הָאֲרֻצִּיִּים, הוּא בְּבַחֲיִנַת אִישׁ, וּמִחְצִיּוֹ וּלְמַעְלָה הוּא בְּבַחֲיִנַת אֱלֹקִים.

תְּכִלִּית הָאָדָם אֵינּוּ קִיּוּמוֹ הַפִּיִּסִי בַּעוֹלָמֵנוּ, אֲלֵא חַי הַנֶּפֶשׁ הָרוּחַ וְהַנְּשָׁמָה, לְאַחֵר הַפְּרָדָם מִהַגּוֹף וְהַמַּצְאָוֹתָם בְּשִׁלְמוֹת מִיַּחֲדָת בַּעוֹלָם אַחֵר רוּחָנִי הַמִּתְאִים לָהֶם, וּכְשֶׁם שֶׁהַמַּעֲבָר מִרְשׁוֹת הָרַבִּים הַיָּשָׁר לְתוֹךְ הַסֵּלּוֹן אֵינָה תּוֹאֲמָת בְּקִטְבִּיּוּתָהּ, וּפְרוּזְדוֹר בֵּינֵינָם חִיּוּנִי הוּא אֶל הַנִּכְנָס, בּוֹ יוּכַל לְהִתְקִין וּלְתַאֵם עֲצָמוֹ אֶל יוֹשְׁבֵי הַסֵּלּוֹן בְּלִבּוֹשׁ וּבְאֻיָּרָה, כֵּן הַנֶּפֶשׁ זְקוּקָה לְעוֹלָם זֶה בְּתַחֲלָה לְהִתְפַּתַּח וּלְעֲצֹב לָהּ אֶת יַחֲוּדָה כְּאָדָם הַשּׁוֹנֶה מִמִּשְׁנָהוּ בְּתוֹךְ אֲלָפֵי נַפְשׁוֹת. בַּעוֹלָם זֶה נִפְתָּחִים בְּפָנֵי הַנֶּפֶשׁ אֲפָשִׁיּוֹת בְּלִתִּי מַגְבִּלוֹת לְהִתְפַּתַּחוֹת, הֵן לְטוֹב וְהֵן לְרָע. כְּשֶׁבִטּוֹב, הַנֶּפֶשׁ מִתְרוֹמָמֶת וּמִתְאַחֲדָת עִם הָרוּחַ וְהַנְּשָׁמָה וּמִשְׁנָה כּוֹחוֹת אֲדִירִים מִהֶאֱטָמוֹסְפִירָה הָרוּחָנִית בָּהּ הִיא תַּצְטָרֵךְ לְהַמָּצָא לְאַחֵר הַפְּרָדָה מִהַגּוֹף. וּכְרָע, הַנֶּפֶשׁ נִכְרַתָּת מִגִּרְעִינֵי הָרוּחַ וְהַנְּשָׁמָה הַקְּשׁוּרִים אֵלֶיהָ וּמִתְעַנֶּתָּת, וּלְאַחֵר הַפְּרָדָה מִהַגּוֹף אֵינָה מוֹצֵאת אֶת מְקוֹמָה הָרוּחָנִי. הוּא אֲשֶׁר דִּבֵּר הַתַּנָּא וְאָמַר: "עוֹלָם הַזֶּה דּוֹמֶה לְפְרוּזְדוֹר, עוֹלָם הַבָּא דּוֹמֶה לְטִרְקָלִין, הַתִּקֵּן עֲצָמָךְ בְּפְרוּזְדוֹר כְּדֵי שֶׁתִּכְנָס לְטִרְקָלִין" (אֲבוֹת פ"ד, כ"א). וְאִם זוּכָה הָאָדָם וּמִיָּשָׁר אֲרֻחוֹתָיו וְהוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ הָעוֹלָה בֵּית אֵל, זוּכָה הוּא לְהַכְרִיתוֹ בְּדַרְגוֹת אֵלֶּה בַּעוֹדוֹ בְּגוֹפּוֹ, וְחֵשׁ הַתַּעֲלּוֹת וְזוֹךְ. וְאִם כִּי אַחֲרֵי מוֹתוֹ, זוּכָה הוּא לְהַדְבִּק בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים. וְאִם חֲלִילָה, נִפְתָּה הוּא אַחֲרֵי הַכֶּרֶק

המסננר של העולם הזה ועוזב את דרכו ה', מקור מים חיים, לחצב בורות נשברים אשר לא יכילו המים, ומזניח נפשו מטובה, הנה פרט לכך שחיינו בעולם הזה המתנהלים בדרך נמוכה אשר תאות בשרים, כבוד, ממון וכדו' מטים אותו ושולטים עליו, ואין טעם וערך אמתו לחייו ומנוחת הנפש ממנו והלאה, בבא יום פקדה, בעת אשר ישוב העפר אל הארץ כשהיה, והרוח תשוב אל האלקים אשר נתנה, כי אז סבלו הנצחיים אין לתארהו, שכן מי שלא טרח בערב שבת מה יאכל בשבת, ומי שלא למד בבית הספר ארחות חיים, ובזבז זמנו במשחקים, לאחר סימו חק למועדיו כיצד ישתלב הוא בחיים, וזהו הוא הנקרא בלשון חז"ל "גיהנום", וכל אדם עושה לו את הגיהנום כמו ידיו בהתאם לנתוקו ממקורות הרוח והנשמה והפרדו מהם על ידי בטול מצות עשה שנתחייב בהם ונעברות על מצות לא תעשה. וכשם שכל נתוק ממרפיבי המזון הזקוקים לגוף האדם יוצרים חלשה, סחרחורת וכדומה, וככל שהנתוק ממרפיבי המזון גדול, כך הרס הגוף, כן הוא במרפיבי המזון הרוחניים, תכ"ג מצות וענפיהם, אשר הנתוק מהם מחליש והורס רוחניותו של אדם. ואם בעודו בגופו אינו מרגיש זאת, כיון שהוא שקוע בעמל תאוותיו, הנה לאחר הפרדו מהגוף, מבין הוא עד היכן טעה ושגה בדרך, ובמקום שאחרים יושבים מדשני ענג, יהלך הוא ערם וניחף. אזי לאותו אדם שהחליף אכן יהלום באבן גיר, וחי נצח בחיי שעה, ולא עוד, אלא שנפשו אשר היא שחשה בכל התענוגות האסורות בעודה בגוף (ולא הגוף הגלמי, שכלא נפש אינו חש כלום) תסבל ענשים קשים ומרים על מעשיה, ותחוש בכל הסבל והצער ככל אשר תסבל בעודה בגוף.

בנהג שבעולם, אדם המשפץ ומיפה את ביתו, משקיע את מיטב כספו לפאר ולרומם את חדריו אשר בהם ישב רב הזמן, אם זה חדר השנה או המטבח ואף את הסלון, ואמנם אינו משאיר את הפרוזדור ריק ומלא טחב, ואף אותו הוא מיפה ומקשט, אך כל הוצאות הפרוזדור לא יגיעו אלא לאחוזים בודדים מהוצאות הדירה. ואם נראה אדם המשקיע את כל אונו והונו בפרוזדור, ואלו את החדרים אשר יצטרך לחיות בהם רב זמנו מזניח הוא ומשאירם ריקים גלמודים וקודרים, הנה נלעג ונבזו

לשטוטה כְּמוֹהוּ הַמַּחְלִיף עֶקֶר בְּטַפֵּל, וְלִמָּה לֹא נִבְּזוּ לְעֶצְמָנוּ כְּאִשֶּׁר אָנוּ טוֹרְחִים כָּל יְמֵינוּ עַל פְּרוּזְדוֹר הָעוֹלָם הַזֶּה לְמָרוֹת יְדִיעָתָנוּ שִׁיּוֹם יְבוֹא וְנִעְזְבָהוּ, וּמִפְקִירִים אָנוּ אֶת הַחֲדָרִים הָעֶקְרִיִּים שֶׁל הָעוֹלָם הַבָּא, אֲשֶׁר הוּא עֶקֶר הַחַיִּים הַנִּצְחִיִּים בְּעוֹלָם אֶרֶץ, וְאִם עַל בְּגָדוֹ אָדָם מִקְפִּיד לְנִקְיָתוֹ מִכָּל רֶכֶב, כָּל שָׁפָן וְקַל וְחֹמֶר עַל נִשְׁמָתוֹ אֲשֶׁר הִיא חֵלֶק אֱלֹהִים מִמַּעַל וְהִיא נִצְחִית. וְאֵל יֵאמֶר אָדָם לְכַשְׂאֲזָקִין אֲשׁוּב וְאֶפְנֶה וְאֶתֶּקֶן אֶת נִשְׁמָתִי כְּדִי לְזוֹכֹת לְעוֹלָם הַבָּא, כִּי מִלְכּוֹד הַהֶפְסֵד שֶׁל טַעַם חַיִּי הָעוֹלָם הַזֶּה כְּשֶׁהֵם מְשַׁלְבִּים בְּטֹהַר וּמְנוּחַת נֶפֶשׁ הָאָדָם הַמְקַיֵּם תּוֹרָה וּמִצְוֹתֶיהָ, מִי עָרֵב לוֹ שִׁיִּגִיעַ לִימֵי הַזְקָנָה. וְאִם אִם יִגִיעַ, מִי עָרֵב לוֹ שִׁיִּהְיֶה שְׁלָם בְּדַעְתּוֹ וּבְכַחוֹ לְשׁוּב וּלְתִקּוֹן מַעֲשָׂיו, וְשִׁמָּא לֹא יִפְנֶה. וְכִבֵּר אָמַר שְׁלֵמָה בְּחֻמָּתוֹ "וְזָכַר אֶת בּוֹרְאֵיךְ בִּימֵי בַחֲוֹרְתֶיךָ, עַד אֲשֶׁר לֹא יָבֹאוּ יְמֵי הַרְעָה וְהִגִּיעוּ שָׁנִים אֲשֶׁר תֵּאמַר אֵין לִי בָהֶם חֶפֶץ... אֶת הָאֱלֹקִים יָרָא וְאֶת מִצְוֹתָיו שְׁמוֹר כִּי זֶה כָּל הָאָדָם" (קהלת יב).

תְּהִלָּתְךָ נְקוֹי הַנֶּפֶשׁ נִקְרָא תְּשׁוּבָה, שֶׁכֵּן עַל יְדֵה שְׂכָה הַנֶּפֶשׁ לְנִקְיוֹנָהּ כְּבִיּוֹם הַהַיְלָדָה, וְלִהְיוֹתָהּ כְּלִי מוֹכֵן לְהַתְעַלּוֹת בְּרוּחָנִיּוֹת עַל יְדֵי תּוֹרָה וּמִצְוֹת, וְלֵאמֹר בָּאוֹר פְּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים לְאַחֵר הַפְּרָדָה מִהַגּוֹף, אֲשֶׁר זֶה תְּכִלִּית בִּיאָתָהּ לְעוֹלָם הַזֶּה. וְתְּשׁוּבָה זֶה מְרַכֵּב מִשְׁנֵי חֻלְקִים: א. חֻרְטָה פְּנֶה עַל חֻטְאֵיו וְקִבְּלָהּ לְהַטִּיב מַעֲשָׂיו וְהַתְנַהֲגוּתוֹ בְּעִתִּיד, וְאִם חֻטָּא גַם בְּדַבָּרִים שֶׁבֵּין אָדָם לְחִבְרוֹ, שִׁיקְבֵּל עַל עֲצָמוֹ לְהַשִּׁיב בְּפַעַל אֶת אֲשֶׁר מִגִּיעַ לְחִבְרוֹ וּלְבַקֵּשׁ גַּם אֶת סְלִיחָתוֹ. ב. הַיְדוּי, דְּהֵינּוּ שִׁיתְנַדָּה בֵּינוּ לְבֵין אֱלֹקָיו, וְיֵאמֶר בְּפִיו: חֻטָּאתִי, עֲוִיתִי, פִּשְׁעִתִּי, וְהִרְעֵ בְּעֵינַי עֲשִׂיתִי, וּבִשְׁתִּי מִמַּעֲשֵׂי וְנִכְלָמְתִּי מַעֲוֹנוֹתִי, וּמִקְבֵּל אָנִי עַל עֲצָמִי שְׁלֵא אֲשׁוּב לְכִסְלָה. וּמִיָּד כְּאִשֶּׁר מִהִרְהֵר הָאָדָם בְּתְּשׁוּבָה זֶה, מִתְחִילָה נִפְשׁוֹ לְהִטְהָר וּלְהִתְקַרֵּב לְבוֹרְאָהּ, וְהוּא בְּבַחֲנֵי צְדִיק גָּמוֹר. וְכִשְׁמוּצִיא הַיְדוּי מִפִּי, נִתְקַנָּת נִפְשׁוֹ.

כְּשֶׁחוֹטֵא הָאָדָם, פּוֹגֵם הוּא הֵן בְּנִפְשׁוֹ, וְהֵן בְּהַפְרָדַת הָעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים וְהַשְׁפָּעָתָם בְּעוֹלָם הַזֶּה, בְּחֵלֶק הַמְכֻּן כְּנֶגֶד נִשְׁמָתוֹ. וּכְשׁוֹבוֹ מִרְשָׁעוֹ עַל יְדֵי וְדוּי וְחֻרְטָה נִתְקַנָּת נִפְשׁוֹ, וְהִרְי הוּא בְּגָדֵר צְדִיק גָּמוֹר. וְאִם עַל פִּי כֵן יֵשׁ עֲבֻרוֹת שֶׁהֵן מִתְּכַפְּרִין מִיָּד, וְיֵשׁ שְׂאִין מִתְּכַפְּרִים אֲלֵא לְאַחֵר זְמַן. כִּיצַד, עָבַר אָדָם עַל מִצְוֹת עֲשֵׂה שְׂאִין עֲלִיהֶן חַיִּיב כָּרַת וְעֲשֵׂה תְּשׁוּבָה,

מיד מוחלין לו, ועליו נאמר "שובו בנים שובבים ארפא משובתיכם". ואם עבר על מצות לא תעשה שאין בהם כרת ולא מיתת בית דין ועשה תשובה, תשובתו תולה ועומדת עד שיגיע יום הכפורים, ואז קדשת היום בצרוף תשובתו מכפרים לו, ובאלו נאמר "כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם". עבר על אסורים שענשם פרישות ומתות בית דין ועשה תשובה, תשובה ויום הכפורים תולין ויסורים שיבואו לו לאחר יום הכפורים מכפרים, ולעולם אין מתפטר לו כפרה גמורה עד שיבואו עליו יסורים, ובאלו נאמר "ופקדתי בשבט פשעם ובנגעים עונם". והמחלל את השם במעשיו, תשובתו ויום הכפורים ויסורים, יכפרו עליו ביום מותו. ועליו אמר הכתוב "אם יכפר העון הזה לכם עד תמותו". (רמב"ם הלכות תשובה פרק ב').

כפרה זו הבאה על ידי נדוי וחרטה ויום הכפורים, אינה אלא לתקון נפשו, וזוכה. אבל הנזק לעולמות הרוחניים שנגרם עקב החטא, בעינו עומד, ואינו מתכפר אלא על ידי יסורים, או בעולם הזה או בעולם הבא. במה דברים אמורים, כשלא תקן את הפגם שבעולמות בחייו, אבל אם תקנם, מזמן הוא לחיי העולם הבא. (והכפרה הבאה לאדם עקב נשואיו, וכלשונם "חתן נמחלים עונותיו" אין זה אלא במי ששב בתשובה שלמה וגם זכה לשאת את בת זוגו שמשרש נשמתו, וגם אז אין מחילה זו פוטרת אותו אלא מהייסורים שהיו ראויים לבא עליו עקב חטאיו בעולם הזה אבל אינה מועילה לנקותו לעולם הבא אלא על ידי ייסורים או תקוני נפש).

תקון פגם העולמות נעשה באחת משלש אפשרויות אלו, הראשונה אם שב בתשובה שלמה מאהבת ה' אלקיו ויראת ה' וממדות, שאז מיד עם תשובתו נתקנים כל מעשיו, ונדונותיו הופכים לזכיות, ואינו נצרך לא ליום הכפורים ולא ליסורים כדי לתקן את נפשו או את העולמות שפגם בהם, והכל על מקומו נתקן מיד, ועליו הכתוב אומר: "סמכוני באשיות רפדוני בתפוחים כי חולת אהבה אני". השנייה, אם שב תשובה רגילה מתוך הכרה בדרך התורה והמצוה והגש של קדש, שאז ישנם כל ארבעת חלוקי הכפרה שהבאתי לעיל, ואז תקון פגם העולמות יעשה על ידי יסורים בעולם הזה או בעולם הבא, אבל יש דרך שלישית

לתקן את כל הנצרך תקון, והוא אם יתענה על חטאתיו, ובספורים של גלגולי שלג הנצרכים על חלק מהעברות, ובזה יפטר גם מהסורים הצריכים לבא לתקון העולמות שפגם בהם.

מספר תעניות אלה קצובים הם לכל עון ועון לפי חשבון ומספר שמות הקדוש שנפגמו על ידי חטאו, וכפי ששערכם וחשבכם רבנו האר"י הקדוש זצ"ל, על פי מה שקבל מאליהו הנביא זכור לטוב, ומגיעים לעשרות ומאות תעניות לתקון כל חטא ועון. אך היות ואי אפשר לאדם בימינו להתענות כל כך הרבה ימים, תקנו המקבלים גורי האר"י ז"ל, להתענות יום אחד על כל חטא, ולפדות שאר ימים בכסף מחיר אכילת סעודה אחת של לחם ומאכל פשוט לכל יום מימים שצריך להתענות על חטאו, ונחשב לו פדיון התעניות כתעניות עצמם, ונרצה לו לכפר עליו מאשר חטא על הנפש ועל פגם העולמות העליונים, ונסלח לו.

כדי להמחיש את האמור לעיל, ראיתי להביא כאן את דברי הרב הגדול ר' יהודה פתיא זצ"ל בספרו "מנחת יהודה" (אות פ"ו) וזה לשונו: בשנת התרפ"ג מעשה שבא אלי זקן אחד ואמר לי שהוא בא על כלתו בחיי בנו, ורצה לשוב ולתקן מעשיו, ואינו יכול לעשות תעניות וסגופים. אמרתי לו, האם אינך יכול להתענות לפחות יום אחד, לילה יום כיום הכפורים, אמר לי הן. אמרתי לו, לך וטבל שבע טבילות וקבל עליך להתענות תענית של עשרים וארבע שעות על עון הנזכר, רק שאתה מתר בכך עשית מלאכה, וכיום התענית בא אצלי עם מעות פדיון שלש מאות ועשרים וחמש תעניות הנצרכים לתקון עון הבא על אשת איש, ואעשה לך תקון, וכן עשה. וכאשר בא אלי, נכנסנו לחדר, והלך ארבע אמות יחד, ונעמד והתנדדה את הודי הנזכר לעיל, ואחר גמר הודי מסר בידי את כסף הפדיון ואמר לי, הא לך אלו המעות פדיון שלש מאות עשרים וחמש התעניות, ואתה מרשה לחלקם לצדקה. וכאשר קבלתי המעות מידו, אמרתי, הריני מקבל את אלו המעות מיד פלוני בן פלוני שנתנם לצדקה בעד פדיון התעניות שנתחייב להתענות מפני ששכב עם כלתו, ויהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו, שתהיה חשוכה ומקבלת לפניך פדיון אלו התעניות כאלו התענה פלוני בן פלוני על עונותיו

ממש, וכל ניצוצות הקדשה הראוים להתברר על ידי התענויות יתברר על ידי מצות הצדקה למען שמך הקדוש היוצא מפסוק חיל בלע ויקיאנו (חב"ו) מבטנו יורישנו אל. ושמע את תפלתנו למען שמך הקדוש (ארארית"א) כי אתה שומע תפלת כל פה, ברוך שומע תפלה. ולפי שהבנתי, שהזקן ההוא הוא איש עני ולוה המעות מאחרים, לכן החזרתי לו את כל המעות בתורת צדקה, ולא נטלתי מהם כי אם שתי פרוטות בלבד. והנה אחר שתי שנים נפטר אותו זקן, וראיתי בחלום שעומד בבית דין של מעלה, וראו שהוא בעל תשובה, רק שלא עשה תשובה כי אם על אסור אשת איש לבד, ולא גם על אסור פלגו, ולא דברו עמו דבר, והוא מעצמו נכנס בחדר שבצד הבית דין וישב לו על ברקיו, והבית דין הגביהו עיניהם למעלה, ותכף ומיד ירדו שלשה מלאכים מהרקיע שלמעלה מהבית דין ועשו לו נתיח בגיד שלו והסירו את החלודה והפגם של אסור פלגו, ורפאו אותו לגמרי ויצאו. עד כאן ראיתי בחלום. ומזה ידע האדם את יקר תפארת התשובה כמה היא גדולה, כי הצילה לאותו זקן ממאות שנים שהיה ראוי להיות בכף הקלע ובגלגולים שונים ובגהינם. ולכן אמרו חז"ל שטיפה שעה אחת בתשובה ובמעשים טובים בעולם הזה מפל חיי העולם הבא (עד כאן לשונו).

אמרו בזהר הקדוש (פרשת שמות) "שלשה עברות גורמים לסלוק השכינה מהתחתונים, והם עון הנדה, וחטא השחתת זרע לבטלה, והבא על הגוזה. והבריות קוראים לה' ומתפללים ואינם נענים. ולכל מקום שאדם שחטא באחד מחטאים אלו הולך, מגרש הוא את השכינה משם". ואין צורך להוסיף בענין חמור הפגם וענשו, ומבאר הוא בכל ספרי המוסר והמקבלים, וגם בתלמוד האריכו בענין זה. והבא על הנדה הוא בהכרת, ונכרתת נפשו הטהורה ממקור החיים הטהורים הרוחניים ויורדת למקום הטמא לבורות נשברים אשר לא יכולו המים, כחמנא לצלן. ואמרו בגמרא (שבת יג) שעל אסור קל מגדרות חמרת הנדה שגזרו חכמים להשמר בו, ועבר תלמיד חכם וגדול בתורה על גזרתם, לא חסו עליו משמים והרגוהו בחצי ימיו בגלל חטא זה. ועונות אלו הם מהדברים העקריים המעכבים את הגאולה, ועל פגמי הברית נאמר "אין

צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא". וכבר אמרו חז"ל (נדה יג.) שהמוציא זרע לבטלה חייב מיתה, ודינו כעובד עבודה זרה, וכאלו שופך דמים, ונהריהו בנדי. ובצבור עון זה מתו ער ואונן בהיותם קטנים ולא נשא ה' להם פנים אף על פי שהיו נכדיו של יעקב אבינו עליו השלום, ובני יהודה הצדיק. ומי יוכל לומר זפיתי לבי ונפשי מפגמים חמורים אלו. והבא על הגויה כבר גלה ענשו האר"י הקדוש מצפת שסופו להתגלגל בכלב, מלבד הענש הפבר בכף הקלע, ה' יצילנו.

התקון המתמיד לחטאים אלו, מלבד התקונים שלהלן, הוא אמירת קריאת שמע שעל המטה בכונה גדולה ובקנש עצום, וכאשר יבאר בהקדמת ענין קריאת שמע שעל המטה. והבאתי תקונים לעונות אלו השנים לכל נפש, על פי רבותינו המקבליים אשר יסדום על סדר תקונם בעולמות העליונים, פמבאר לר' האר"י ז"ל וקדושים אשר אחרי, ובפרט החיד"א זיע"א, והרי"ח טוב ז"ל זיע"א, והרב יהודה פתיא זיע"א בספרו "מנחת יהודה". ואשרי השב בכל לבו ועושה תקונים אלו, ועליו אמרו חז"ל (ברכות לד:) שבמקום שבעלי תשובה עומדים בגן עדן, אין צדיקים גמורים יכולים לעמד. והקדוש ברוך הוא קורא לבעל התשובה אוהבי, ואומר לו עבדי אתה, ישראל אשר בך אתפאר.

והנה אדם שחטא פעם אחת, מספיק לו שיעשה תקונים אלו פעם אחת. אבל מי ששנה ושלש ועבר כמה פעמים על חטאים אלה, ישתדל לעשות תקונים אלו שלש פעמים. והיינו שלאחר שיעשה תקון פעם אחת לכל אחד מחטאתיו ישוב ויעשה פעם שניה ושלישית, ואף על פי שתקונים אלו נכתבו בלשון זכר, גם אשה תעשה אותם לתקון נשמתה, ותשנה הנסח מזכר לנקבה. וה' לא ימנע טוב להולכים בתמים.

טובם אכלה, הנני להעיר כי תקונים אלה הם צבור מי שנכשל הן בשוגג בין במזיד. אבל לא שיאמר אדם אעבר על העברות או מקצתם ואחר כך אפדה אותם ואתקן אשר קלקלתי בכסף ותענית וכדו', חלילה לומר כן, כי האומר אחטא ואשוב אין מספיקין בידו לעשות תשובה, וה' ישמרנו שלא נכשל ולא נבוש ולא נבוא לידי נסיון, אמן.

מבוא

בהקדמה הבהרתי שמטרת התקונים הם לא רק כדי לנקות ולטהר את הנפש מפתמי ופגמי חטאיתה, ולזככה כדי שתוכל לקבל את האור האלקי החופף אותה, אלא גם ובעיקר כדי לתקן את העולמות הרוחניים שנפגמו על ידי החטא. ואם כן, לא בהכרח שהתקונים יהיו אמצעי וסגולה לחיים טובים מבחינה גשמית. כי אפשר שיתקן האדם את חטאיו שעשה בגלגול זה, ויעדין יסבול על חטאיו מגלגולים קודמים. כי רב היסורים של האדם בעולם הזה אינם על חטאיו מגלגולו הנוכחי, כי בזה יתכן שיתנו לו ארך זמן לשוב מדרכו הרעה בטרם יענישוהו, ואפשר שיאריכו לו אפים עד יום מותו, אבל לאחר מותו בבואו לפני בית-דין של מעלה לתת דין וחשבון על מעשיו וימצא חייב, אפשר שמיד ישוב בגלגול אדם ויסבל את ענש חטאיו מגלגולו הקודם, (בבאור נושא זה ופרטי סעיפיו ראה בספר "שער יוסף" ח"ב מאמר "גלגול נשמות"). ואפשר שיענש בענשים קשים ומרים בכף הקלע¹ על ידי מלאכי חבלה המכים את הנפש באכזריות רבה, והנפש מרגישה את הכאב בדיוק כמו בהיותה תוך הגוף, כי הרי גם בהיותה בגוף היא היא שמרגישה את הצער והכאב הרוחני או הגשמי, ולא הגוף שאינו אלא נרתיק לנפש. ובהסתלק הנפש מהגוף, שוב אין הגוף מרגיש בצער כל שהוא. וכנראה במוחשיות בגוף המשתק שאף על פי שעודנו מחבר בחלקו לנפש ולמח ויש זרימת דם לאבר המשתק ולכן אין הבשר נמק, ובכל זאת כמה שתפכה ותדקרהו לא ירגיש כלל. כי הנפש השוכנת במח לא נמשכת בתוך העצבים של האבר הפגוע². ולאחר סבל קשה זה, וסבל מדורי הגהינם הבאים אחריו, יתכן ותשוב הנפש מיד בגלגול אדם, ופעמים שתבא בגלגול דומם, צומח, ובעל חי, בכולם או במקצתם לפני בואה בגלגול אדם בעל בחירה שייסבול בהתאם לחטאיו הקודמים "מדה כנגד מדה". והתקונים שאדם עושה בחייו, מנקים אותו מענשים אלו ומזככים את נפשו ורוחו ונשמתו להתעורר באור הגנוי וכפי ערך התקון, כן גדל הזכיון.

היסורים הבאים על האדם בחייו או לאחר מותו כמבאר, אינם "ענש ונקמה" באדם על חטאיו, אלא תהליך של נקוי הנפש. וכשם שאדם

המכבס את בגדו מכתמיו, אינו נוקם מהבגד על שהתלכלך, אלא פונתו לנקות את בגדו שיהיה ראוי ללבשו מחדש. ולפי טיב ועמק הפתח פך טיב ועמק הנקיון, וכשם שיש פתח שמספיק לו מעט מים רגילים כדי לנקותו, ויש פתח המצריך מים רותחים וחרמרי נקוי רבים כדי להסירו, בן הצער והסבל הם חרמרי הנקוי לנפש מכתמי פשעיה וחטאיה, ולפי עמק הפגם, בן גדל הסבל.

לאמות העולם יש תקון בחרטה ותשובה על מעשיהם בגלגול הנוכחי לעצור את הדין הראוי לבא אליהם, וכמו תשובת אנשי ננוה שעכב את הפיכת העיר. (ספר יונה). אבל אין תקון לחטאיהם מגלגולים קודמים אלא על ידי סבל ויסורים רוחניים מחוץ לגוף, או יסורים גשמיים

1 בטוי המופיע בנביא (שמואל א', כ"ה, כט). בנבואת אביגיל לדוד המלך ע"ה, על נפשו, ונפשות שונאיו. באמרה "והיתה נפש אדני צרוכה בצרור החיים את ה' אליהך, ואת נפש אויבך יקלענה בתוך "כף הקלע". ובאורו, שדוד בגלל מעשיו הטובים יזכה לחיי העולם הבא בגן העדן, דבוקה אל השכל האלקי ונהנית מזיו השכינה. בו בזמן שנפש אויביו תסבל ענשים כבדים ומרים עקב התנהגותם כלפיו. 2. ומה שאמרו חז"ל "קשה רמה למת כמחט בבשר החי". (ברכות י"ח:) הוא בגלל שחלק מסתם מהנפש אף על פי שיוצא מהגוף, אינו עולה למעלה אלא נשאר שוכן על הגוף עד לתחיית המתים. ונקרא בלשון הקבלה "הבלא דגרמי" שפירושו הכל העצמות. כי בגלל חלק נפש זו נשארים העצמות במתכונתם ולא הופכים לאבק, והוא חלק הנפש שבפצלי האוב, ועורכי הסיאנסים מושכים אותו ושואלים בעתידות, כי עקב היותה "נפש", רואה היא עבר, הווה, ועתיד, בהתאם לרמה הרוחנית שלה. ואם יפתחו את הקבר בשעת סיאנס או מעשה "אוב", דמות השלד תראה מטושטשת מאוד בגלל התרכזות הנפש בסיאנס או ב"אוב", והוא סבל איום ונורא לנפש בהפרדה מהגוף לצורך הסיאנס וכדומה, וקשה לה יותר מהמות. וזו אחת הסבות מדוע אסרה תורה לדרוש אל המתים. -דברים י"ח, יא. וראה ספר חסידים סי' תנ"ב, תתשכ"ט, תתשל"ב. והרימה של הגוף מצערת את הנפש השוכנת עליה כמחט בבשר החי, וזה סוד הכתוב "אך בשרו עליו יכאב, ונפשו עליו תאבל". (איוב י"ד, כב.).

בגלגולים רבים וקשים עד לתקון נפשם. וגם אבתינו לא יכלו לתקן את חטאייהם מגלגוליהם הקודמים בהיותם אנשי "אטלנטיס האבודה" (הנקראים בלשון חז"ל "דור אנוש") ואנשי דור המבול והפלגה, אלא על ידי עבודת פנך בחמר ובלבנים במצרים. ואברהם אבינו שיידע זאת, לא התאונן ולא בקש רחמים כשנאמר לו "ידע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום וננו אותם ארבע מאות שנה" (בראשית ט"ו, יג). כי "אין רחמים בדין", ואם זה תהליך יחידי לנקוי הנפש אין מה לעשות, כשם שאם אדם ירחם על בגדו ולא יכבסהו במים רותחים ורחמי נקוי שורפים אלא במעט מים קרים, הפתם לא יצא. לכן לא היה לאברהם מה לבקש הנחה והקלה מענש הענויים והעבדות, כי בפחות מזה לא היתה נפשם מזדככת ונטהרת³. אבל בקש רחמים על אנשי סדום על חטאייהם בגלגולם הנוכחי לדחות את גזר דינם שמא ישובו בתשובה.

בבניסת ישראל לארץ, הפכו לעם אחד, שערכים זה לזה על חטאייהם. ושוב אין רק היחיד נענש בחטאו, אלא הפלל יכולים להענש בעון היחיד כשם שפל הגוף חולה וסובל בעקבות פגיעה ונגזק של אבר יחיד, כי כל העם הופך לחטיבה אחת. וכיון שפל העם הפך לאחד ו"עם לא מת", גם כל הגלגולים הפכו לאחד ודינם בגלגול הנוכחי שנתן לתקנו על ידי תשובה. ומאז אין הכרח ליהודי לתקן את גלגוליו הקודמים רק על ידי סבל וצער, ואפשר לתקנם גם על ידי תשובה. ולכן נהגו המקבלים לעשות תקוני חטאי העוונות כלם למרות שנודאי לא חטאו בהם בגלגולם הנוכחי, מספק שמא חטאו בזה בגלגולים שעברו. וברור שאם אדם סובל בגלגול זה על חטאיו מגלגולים קודמים ועשה תשובה

3. ובאמת כשיצאו ממצרים לאחר מאתים ועשר שנים לא מזכירים, נכשלו במדבר פמה פעמים, כי לא יכלו לקבל את כל אור השפע אליה זכו בקריעת ים סוף ובמעמד הר סיני. כי לפי ערך הזכות בן גדל האור המתקבל. והצרכנו לגלויות נוספים לתקן אשר נשאר, והגלות האחרונה היא בארץ הקדש בידי גלגולי ה"ערכי רב" שיצאו עם ישראל ממצרים השולטים בשם "ישראל" על עם הקדש ומקלקלים את נשמתם בחנוך "חלונני" שהוא "חלונני" לנשמה.

ותקון לחטאיו הקודמים מלב ונפש הרי שנרפאה ונודככה נפשו, ואפשר שיפא ממכאובו ויחלץ מצרתו.

בהדגמה לאמור אני מצרף כאן כמה מעשיות מדהימים שקרו לעושי התקונים, שאני הכותב עד להם.

א. בא אלי יהודי בוכה שבנו בן השבע עשרה התחבר לחברים רעים עזב את הדת ואת הבית, גדל צמח ושם עגיל בא"ן, ועבר לגור בבית אמו הגרושה. האב שפנה לבן בתחנונים שיעזב את דרכו וישוב לבית ולפחות למסורת, נענה בשלילה. בפעם האחרונה שאביו פנה אליו אמר לו הבן, אבא תשכח ממני דרכך לא דרכי ואמונתך לא אמונתי ודרכינו נפרדות. האב שלבו נשבר פנה אלי ובקש עצה, נזכרתי שבאחת השיחות הוא ספר לי שצבדתי לפני שנים היתה עם נשים, ושאלתי אותו אם הוא לא חטא אתן, והוא הודה שהוא נפל בחטא אשת איש עם אחת מהן. אמרתי לו שיקבל על עצמו לעשות תקון לחטא זה לפי ספר "שדי תפוחים" שלש פעמים, כי תכן וחטא זה גרם לו את סבלו. האב עשה את התקון הראשון ביום שני לאחר שבוע, באותו יום עם סיום הצום כשהוא אכל את הארוחה שלאחר הצום, לפתע נכנס הבן ואמר "היום תקפו אותי הרהורי חרטה כבדים על מעשי, ועגמת הנפש שגרמתי לך, נאני שב אליך ולבית". ומאז הוא אמן עוד מתרועע עם חברים לא טובים, כי זו הבחירה שלו, אבל יושב בבית והולך ללמודים עם שער ולבוש נורמלי.

ב. בח"ך שנת תשנ"ג באו אלי בניו-יורק, שתי נשים, האחת גב' ג. כבת ששים וחמש, מכרת לי מבקורים קודמים. נעמה גב' ש. אשה כבת ארבעים ושתים. וגב' ג. אמרה לי, "רבאי, תראה אם אפשר לעזור לגב' ש. שאני מכירה אותה מאז שנולדה, ומעידה על אמתות דבריה". ואז פתחה גב' ש. וספרה לי שהיא נולדה כבת זקנים להורים יראי שמים בשכונת "ויליאמסבורג" ברוקלין ניו יורק. אביה כששמע על לידתה הכריז, ה"שיקסע" הגיעה, וכל המשפחה כמו החליטו ביניהם שהילדה הזו שנואה ומנדה. היא חשה את השנאה בוקעת מהם ומהתנהגותם אתה. בהיותה בגיל שש הוריה הכריחו אותה לשטף את הפלים של כל

המשפחה, ובלילות שבת היתה צריכה ללכת קטנה וממוטטת להשאר ערה עד שעות מאוחרות כדי לשטף מערכות פלים של המשפחה ושל כל האורחים שהגיעו אליהם. בהיותה בבת עשר, אביה אמר לה שהמשפחה לא אוהבת אותה, והוא לא מוכן שהיא תאכל אצלו "לחם חסד", והיא חיבת לשלם מכספה על כל הוצאותיה. והצרכה כל יום לאחר הלמודים לצאת לרשימת בתיים של אנשים שהוכנה לה, לעבוד בשומרת טף, או לשטף פלים ושטיחים. את הכסף שקבלה מסרה כל ערב לאביה שנתנם מיד לאחיה שיקנו להם בכסף זה ממתקים, ועיניה רואות וכלות. בהיותה קרוב לגיל שמונה עשרה, אביה קרא לה ואמר, עד היום, החזקתי אותך בבית על פרחי רק כדי שלא תצאי לרחוב ולתרבות רעה, עכשיו ברוך השם גדלת, והחלטתי לשלח אותך מביתי לעולמים, אך כדי שלא תדרדרי לפריצות מצאתי לך חתן שכור, ובעוד שבועיים את מתחתנת אתו. מהכסף שעבדת חסכתי סכום ששכרתי בו דירה ושלמתי שכירות מראש לכמה חדשים ומהחפה תלכי ישר לדירתך ואת יודעת לעבוד טוב ולהשתפר, תחזיקי את בעלך ואת הבית ושלום ולא להתראות. היא שמחה על ה"בשורה הטובה" שסוף סוף היא מתפטרת מבית עיני, ולא היה אכפת לה מי הבחור ומה מעשיו.

את הבחור היא פגשה לראשונה בחייה תחת החפה, כל ה"שקס" לקח כמה דקות, כשהיא לבושה בשמלה רגילה בנוכחות מניין. לאחר החפה היא יצאה עם הבעל לדירה השכורה, לא לפני שאביה הזהיר אותה שבשום אופן לא תעז לנסות ליצור קשר עם המשפחה יותר, או חלילה לבוא לבקר ויהי מה.

כשלבשה מלא תקנה נכנסה עם הבעל לבית, אך סדר יומה היה פחות או יותר כזה, "כבודו" קם בשעת הצהריים פתח את המקרר ואכל מה שמצא, המתין לה באפס מעשה עד ששבה מעבודתה, ואז הכה אותה "רק" מעט, והיא נתנה לו כמה דולארים שנייח לה ואז הוא יצא ל"מסבאה" לשנות ולהשתפר, והיה שב בחצות לילה שפור פלוט, ומפה אותה בכל חלקי גופה ומתעלל בה ועושה כל מה שילבו חפץ מבלי להתחשב אף בדיני הטהרה, והולך לישון עד למחרת בצהריים וחוזר חלילה. סדר זה נמשך שבועה ימים בשבוע כולל שבת, אלא שבשבת

היא חזרה מ"בית הנסות" יותר מקדם, ולמרות היותה שומרת מצוות נתנה לו פסך שילך לשנות ויניח לה.

לאחר חדש מהנשואין היא נכנסה להריון, ולאחר תשעה חודשים נוספים ילדה בן, אך המצב בבית לא השתנה בעקבות הבן כלל, והמשיך כרגיל. לאחר כחודשיים נוספים היא נכנסה שוב להריון ואז החליטה שהמצב בלתי נסבל יותר, ונעזבה את הבית והשכונה, ושכרה לה דירה בשכונת "בורו פארק", ופנתה לעובדת סוציאלית שתעזר לה להחליץ ממצבה. תוך חודשים ספורים היא קבלה מבית משפט את הגרושין האמריקאיים, כולל החזקת הבן והעבר ברשותה, וצו המונע מהבעל להתקרב לביתה. ערב אחד בהיותה בביתה, הבעל הגיע רגוע לחלוטין, וכשהיא רצתה לטלפן למשטרה, אמר לה בעלה, אין צורך אני כבר עוזב, באתי רק להגיד לך שלפי תורת ישראל את נשואה ועודך "אשת איש", ונקמתי המתוקה על שעזבת אותי, להשאירך עגונה כל ימי חייך, והלך. והיא אמרה לי, רפאי, אני בת ארבעים ושנים וכל כך הרבה שנים לבד ואני עדיין "אשת איש". אבל זה עוד לא הכאב שלמענו באתי, זו רק "הספריה", עכשיו אני נכנסת לעצם הכאב. והמשיכה את ספוריה.

היא ילדה בת, וגדלה את בנה ובתה לבד מנתקת ממשפחתה וממשפחת הבעל, ונעברה קשה כדי לגדל אותם באהבה ובמסירות, והילדים השיבו לה אהבה וחם שהיו לה פצוי מסים על בדידותה ועגיונותה. וכשהיה הבן כבן שנים עשרה נחצי והבת בת למעלה מאחת עשרה שנים, יום אחד הופיע אביה בביתה ואמר לה, אמנם את אינך בתי, אך בנך נכדי ובאתי לקחתם אלי לגדלם. וכשהיא סרבה לתתם לו, אז הוא החליט שמה שלא יצליח לקחת בכח, יקח במח. ובמלים מתונות ומחשבות אמר לה, ראי, בנך מסבנים ללא משפחה משום צד, וכל רצוני לתת להם חום של משפחה, סבא, סבתא, דודים ודודות. ולקחתם בשבתות ל"בית הנסות" ולחנכם למצוות מה שאין בידך ובכחך לעשות. לאחר מחשבה, מתוך אהבה אמיתית לבניה, שטובתם בלבד עמדה לנגד עיניה, הסכימה, ואמרה לילדים הנה סבא שלכם תלכו אליו לשבת, ואם ימצא חן בעיניכם יהיה זה דבר קבוע. הילדים עשו שבת במחצת הסבא וכל

המשפחה, ונהנו מאוד כי מצאו חום, אהבה, ומתנות, ובכרצון החלו ללכת מדי שבת בשבתו לבית הסבא, וכך החלה שטיפת המוח שלהם נגד האם לחלחל בהם לאט לאט.

בהגיע חדשי הקיץ, תמוז אב, רוב ילדי היהודים בניו יורק לא נשארים בעיר עקב הלחות הכבדה, ויוצאים למחנות קיץ בדרום שמיסבי. גם האם חסכה עשרת אלפים דולאר מעבודות שונות, שלחה את בניה למחנות הקיץ, ושלמה חמשת אלפים דולאר עבור כל אחד מהם, והיתה באה פעמים בשבוע לבקרם. באחד הימים כשבאה למחנה של הבן לא מצאה אותו, ושאלה את המנהל אודותיו, ואמר לה שלפני שלשה ימים בא אחיך לבקר אותנו עמו לחצי שעה של טיול ולא החזירו, ולא דאגנו כי ידענו שהוא בימים טובות. האם נלחצה ונסעה כמטורפת למחנה של הבת והספור חזר על עצמו, האח ואשתו לקחו את הילדה ולא השיבוה. האם נהגה בטרור חושים לשר לבית אחיה דפקה בדלת ובכתה, היכן הילדים, אחיה פתח את החלון ואמר לה, גברת, הילדים שלך אינם מענינים אותי, בבקשה לעזוב את המקום, וסגר את החלון. האם ברוב כאבה פנתה למשטרה והגישת תלונה. נאמר לה לחכות בסבלנות, הענין טפל. אין צורך לתאר את סבלה במשך כמה שבועות כשדמיונות מטורפים רדפוה בחשבה על בניה שהיו את כל עולמה ונעלמו.

יום אחד פנו אליה מהמשטרה ובקשו ממנה להופיע לבית המשפט בתאריך מסים. בהגיעה, מצאה שם את מנהלי המחנות, אחיה וגסתה, ולאחר שנשבעה לומר את האמת והעידה את עדותה, צוה השופט לכלאם עד שיגידו היכן הילדים. ולאחר יומים אחיה נשבר ופנה לשוטר שביאהו לפני השופט, רצונו להודות באשמה, וספר לשופט שהוא הבריח את הילדים ל"סונדרלנד" שבאנגליה, שם יש פנימיות חרדיות טובות ויוקרתיות לילדים בגילם. השופט צוה שפלאם ימשיכו לשבת במעצר, פרט לגיסה שתסע לאנגליה להשיב את הילדים, וכך נעשה. המשטרה דחתה לאם על הטיסה בה שבים הילדים. האם כל הלילה לא ישנה וטרחה להכין ולבשל לילדים היקרים ששבים סוף סוף אליה.

כִּשְׁהִילָדִים יָרְדוּ מִהַמָּטוֹס רָצָה לְחַבְקָם וּלְנַשְׁקָם, אֲנִי הֵבֵן דְּחַף אוֹתָהּ מִמֶּנּוּ וְהִלָּאָה בְּאָמְרוֹ "שִׁיקְסֵעַ" לָמָּה הִתְחַוָּתָּ אוֹתָנוּ מִפְּנִימִיָּה טוֹבָה בֵּת חֲמִשָּׁה כּוֹכָבִים לְבֵיתָנוּ הַמְשַׁעֲמֵם וְהַקּוֹדֵר, לֹא מִתּוֹךְ אֶהְבָּה אֲלֵינוּ עֲשִׂית זֹאת אֲלֹא מִתּוֹךְ אֲנוּכִיּוֹת פְּרִטִית שְׁלֵךְ, כִּי אִם הִיִּית אוֹהֶבֶת אוֹתָנוּ הִיִּית בָּאָה לְבַקֵּרנוּ בְּאִנְגְּלִיָּה וּלְהַשְׁאִירנוּ שָׁם לְלִמּוּד בִּתְנָאִים נִפְלְאִים. הָאִם הִתְמוּמָה פְּנִתָה לְבַת שֶׁהִתְחַבְּאָה מֵאַחֲרֵי אָחִיהָ וְלֹא רָצָתָה כָּלֵל לְשׁוֹחַח עִם הָאִם. הָאִם הַבִּינָה שֶׁהִגִּיסָה עֲשֻׁתָּה לָהֶם שְׁטִיפַת מַח יְסוּדִית כָּל הַדֶּרֶךְ חִזְרָה, וְחִשְׁבָה שֶׁלֹּאט הִילָדִים יִרְגְּעוּ, הִיא הַכְּנִיסָה אוֹתָם לְמַכּוֹנִיתָהּ וּבָאָה לְבֵיתָהּ. אֲנִי הִילָדִים הִגִּיעוּ עַד לְחֹצֵר וְאָמְרוּ לָהּ, עַד כָּאֵן הַחוּק מְכַרִּית אוֹתָנוּ לְבֹא וְלֹא יוֹתֵר, אָנוּ לֹא נִפְגֵּס לְבֵיתָנוּ וְלֹא נֹאכַל מִמֶּאֱכָלָנוּ, רַק מִמֶּאֱכָל הַסֵּבָא וְהַדּוּדִים, אֵת "שִׁיקְסֵעַ" נֹאֲיֵנוּ אוֹהֲבִים אוֹתָנוּ. כִּמָּה שְׁנִסְתָּה הָאִם לְבִטָּא אֵת אֶהְבָּתָהּ וְשִׁמְחָתָהּ עַל שׁוּבָם, הִילָדִים הִתְעַקְּשׁוּ וְעָמְדוּ בְּשִׁלְהֵם. שְׁעוֹת עָמְדָה הָאִם עִם יְלָדֶיהָ בַּחוּץ, עַד שֶׁנִּשְׁבְּרָה וְטִלְפָּנָה לְאַבִּיָּה שֶׁיָּבִיא לִילָדִים לֶאֱכֹל. הָאֵב מְלֹא חִיוֹן הִגִּיעַ עִם מַכּוֹנִיתוֹ לֹא אוֹכַל, וְאָמַר לָהּ, נִכְדֵי רַעֲבִים אֲנִי לֹא חוֹטֵף אוֹתָם אֲלֹא לֹקֵחַ אוֹתָם לְבֵיתִי לֶאֱכֹל, אֵת הַדֶּרֶךְ חִזְרָה הֵם יוֹדְעִים, אֲבָל לֹא אֲנִי שָׁם מִבֵּיתִי אִם יִרְצוּ לְהִשָּׂאֵר. אֵל תִּטְלָפְנִי כִּי לֹא נִעְנָה לָךְ, אִם הִילָדִים יִרְצוּ יִתְקַשְּׁרוּ אֲלֵיךְ. הִילָדִים קִפְצוּ בְּשִׁמְחָה לְמַכּוֹנִית הַסֵּבָא וְנִסְעוּ לְבֵיתוֹ. הָאִם הִתְקַשְּׁרָה כִּמָּה פְּעָמִים וּבְכָל פֶּעַם כִּשְׁהִזְדַּהֲתָה טָרְקוּ לָהּ אֵת הַטִּלְפּוֹן. הִילָדִים כָּלֵל לֹא הִתְקַשְּׁרוּ אֲלֶיהָ, וְכִשְׁהִלָּכָה פֶּעַם אַחַת לְבֵית הַסֵּפֶר לְבַקֵּרם הֵם בָּרְחוּ מִמֶּנָּה כִּמְפַנִּי נְחָשׁ. הָאִם הִמְשִׁיכָה אֵת חֲמִיָּהּ, בְּכֹאֵב כָּפוֹל וּבְכִידִיוֹת מְכַאִיבָה כִּשְׁחֲמִיָּה אֵינָם חַיִּים, לֹא שׁוֹם צִד תּוֹמֵךְ וְסוֹמֵךְ, אֲבָל הִמְשִׁיכָה בְּאִמוּנָתָה בְּבוֹרָא עוֹלָם לְהִתְחַנֵּן וּלְהִתְפַּלֵּל לוֹ שֶׁיִּשְׁיֵב לָהּ אֵת בְּנִיָּה וְאֵת אֶשְׁרָה.

יוֹם אֶחָד בִּהְיוֹתָה בְּרַחֲוֹב הַשָּׁלֵשׁ עֲשָׂרָה בְּבוֹרוֹ פֶּאֶרְק, פִּגְשָׁה מִכְרָה שֶׁאָמְרָה לָהּ גַּב' ש. אֵת יוֹדְעַת שְׁבָנֶךְ מִחֵר מְכַנִּים אֵת בָּנוּ לְבִרְיָתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם אֲבִינוּ, הָאִם הִתְמוּמָה שֶׁאֲלָה אוֹתָהּ וְכִי בְנֵי נָשׁוּי, וְהִתְבָּהֵר לָהּ שֶׁבָנָה הִתְחַתֵּן בְּרוֹב פֶּאֶר וְהָדָר וְאֶכֶן נוֹלַד לוֹ בֵּן. וְהִבְרִית יִתְקַזֵּם לְמַחֲרַת בִּ"וִילִיאַמְסְבוֹרְג" בְּבֵית הַפִּנְסֵת שֶׁבְּרַחֲוֹב "לִי". הִיא תִּפְסָה יְזֻמָּה וְהִגִּיעָה

לברית, גיסתה שראתה אותה, חטפה לה את הפאה הנכרית מעל ראשה וזרקה אותה החוצה, ובסיוע כמה חברות גרשו אותה מהמקום, כשמרחוק ראתה את בנה עם אשתו והתינוק צועדים ל"ברית".

כשסיימה את ספורה פנתה אלי באמרה, "רבאי", בני ובתי נשואים, אינני מכירה את כלתי וחתני ואינני יודעת כמה בנים יש להם. בשמחה הייתי מתאבדת, אבל אני יודעת ש"המאבד עצמו לדעת, אין לו חלק לעולם הבא", לכן אני בקשי ממשיכה את חיי האמללים. האם תוכל לעזור לי.

כל עת ספורה לשבתי ובכיתי והזדעזעתי עד עומק נשמתי מקורות חיי, ולכן הספמתי לבדוק מדוע נגזר עליה סבל כבד כזה. ומצאתי כי ב"גלגול קודם" באירופה הייתה היא בחורה יהודיה שברחה מבית הוריה והתחתנה עם שכנה הגוי. הוריה כששמעו, ישובו עליה "שבועה" כעל מתה, ונתקו את הקשר עמה לנצח. והיא הייתה מאשרת בחיק הגוי שאהב אותה בכל לבו והעניק לה אהבה ומסירות. היא ילדה לו בן ובת שלפי דין ישראל הם יהודים, והיא גדלה אותם כגוים ואף לקחה אותם לכנסיות יחד עם אביהם. ראיתי אותה פיצד נפטרה לעולמה כזקנה מאשרת עם שער תלתלים לבן, וכשבנה ובתה והגוי מקיפים אותה באהבה ובשירה, נפחה את נשמתה מחיכת על הספה. נעתה שבה לתקן את אשר ענתה, כשהוריה ומשפחתה עתה, הם גלגולי משפחתה הקודמים ששבו אף הם כל אחד לצורך תקונו, ולכן בתת הכרתם הייתה להם שנאה תהומית אליה, למרות שהיו אנשים בעלי צדקה וחסד עם אחרים. ולכן אביה פלט מפיו בעת לידתה ה"שיקסע" הגיעה, מבלי שביין את משמעות דבריו. והיות וכל מדותיו של הקדוש ברוך הוא הם "מדה כנגד מדה" חיייה מלאים סבל, ותחת כל אנוחת רוחה וספוק מאהבת הגוי, נצרכת היא עתה לאנוחת כאב ונאקה מחסור אהבת בעל. ואת ילדיה שגדלה כגוים החזירה בגלגול, ואין לה זכות לגדל אותם כיהודים. ועד יום מותה נגזר עליה להיות בודדה כואבת ומתסרת, לתקן את היותה שמחה ומאשרת מהאהבה האסורה שהייתה לה עם הגוי.

כשספרתי לה את הסבה, היא בכתה ואמרה "כלום אין לי תקנה?!" הוצאתי ספר "שדי תפוחים" והראיתי לה איך לעשות את התקון למי

שְׁהִיְתָה עִם גּוֹי. וְאִמְרָתִי לָהּ שֶׁתַּעֲשֶׂה תִקּוּן זֶה כָּל שָׁבוּעַ בְּמִשְׁךְ שָׁנָה שְׁלֵמָה פָּרַט לַחֲגִים, וְאִזְּאִי מִקְנֶה שִׁכְפָּר לָהּ וְתִגְיַע אֶל הַמְנוּחָה.

כַּעֲבָר שְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים שְׁבִתִי לִנְיֹו יוֹרֵק וּגְב' ג. אִמְרָה לִי. "רַבָּאִי, יוֹדֵעַ אֵתָה מֶה קָרָה עִם גִּב' ש, הִיא עֲשֵׂתָה כָּל שָׁבוּעַ תִּקּוּן כְּפִי שְׁהוֹרִיתָ לָהּ, וּבְמוֹצָאֵי הַתִּקּוּן הַשְּׁמִינִי כְּשֶׁהִיא נֹטֶלָה אֶת יָדֶיהָ כְּדִי לֶאֱכֹל, הַטִּלְפוֹן צִלְצֵל, בְּנֵה הִנֵּה עַל הַקּוֹ וְאָמַר לָהּ "אִמָּא, אֲנִי וְאַחֹותִי מִצְטָעֵרִים עַל הַנִּתּוּק שֶׁלֵּנוּ מִמֶּךָ, וְאֲנִי בָּא לְתִקֵּן אֶת הַמַּעֲוָה." הָאִם הַהִמּוּמָה לֹא יִכְלֶה לֶאֱכֹל וְהִיְתָה בָּלָה סוֹעֶרֶת, לְאַחַר כִּמָּה רִגְעִים הֵבֵן הוֹפִיעַ חֶבֶק אֶת אִמּוֹ וְנָשַׁק לָהּ בְּבִקְשָׁת סְלִיחָה וּמְחִילָה, וְלָקַח אוֹתָהּ בְּמִכּוּנֶיהָ לְבֵיתוֹ שֶׁם הַמְתִּינָה גַם הִבַּת עִם בַּעֲלָהּ וּבִתָּהּ, וְהַמַּעֲגֵל נִסְגָּר כְּשֶׁסָּדֵר בִּינֵיהֶם שֶׁשֶּׁבֶת אַחַת הִיא תַּעֲשֶׂה בְּבֵית הֵבֵן וְהַשְּׁנִיָּה בְּבֵית הַבַּת. סָמְרוּ שְׁעָרוֹתַי לְמִשְׁמַע בְּשׁוֹרָה זוֹ, וְאֲנִי הַפְּכִיתִי הַמוּם, וְאִזְּאִי שְׁאֲלָה אוֹתִי גִב' ג. מֶה יִהְיֶה עִם גִּב' ש. בְּנוֹשָׂא עֲגִינוּתָהּ, אִמְרָתִי לָהּ לְהִמְשִׁיךְ כָּל הַשָּׁנָה אֶת הַתִּקּוּן וְאִזְּאִי שֶׁבַעֲלָה יִשְׁנָה דַּעְתּוֹ וְיִגְרָשָׁנָה בְּגִט כְּדַת מִשָּׁה וְיִשְׂרָאֵל, אוֹ שְׁיָמוּת וּיְפֻנָּה אֶת מְקוֹמוֹ. גִּב' ג. עֲזֹבָה אֶת הַסְּבִיבָה, וְגַם גִּב' ש. לֹא שָׁבָה לְאַחַר שָׁנָה, מִכָּאֵן אֲנִי מְסִיק שָׁמַע עֲנִין "עֲגִינוּתָה" סֵדֶר.

ג. לִפְנֵי כִמָּה שָׁנִים בָּא אֵלַי בְּנִי יוֹרֵק יְהוּדִי כֶּכֶן אֲרַבְעִים בֶּן תּוֹרָה, וְסִפֵּר לִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ מִשְׁרָד לְתוֹךְ קִרְקָעוֹת וּבָתִּים שֶׁעַד לִפְנֵי כִמָּה שָׁנִים הִכְנִיס לוֹ הַרְבֵּה כֶּסֶף, אֲבָל הָיִיתָ וְהַשְׁפֵּל בַּעֲנָף זֶה בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית כְּבָד, הוּא כְּבָר אֲכַל אֶת כָּל הַסְּכּוּנוֹתָיו, כִּי שׁוּם עִסְקָה לֹא עָשָׂה מִזֶּה כִּמָּה שָׁנִים, וְלֹא עוֹד אֵלָּא שֶׁהוּא נִתְפָּס בְּהַעֲלָמַת מֶמֶה אֵלָּף דּוֹלָר מִמֶּס הַהִכָּנָסָה הָאִמְרִיקָאִי, וְיֵשׁ נִגְדוֹ תְּבִיעָה מִשְׁפָּטִית, וְכִשְׁפָּנָה לְעוֹרֵךְ דִּין אָמַר לוֹ, אִם תִּתֵּן לִי חֲמִישִׁים אֵלָּף דּוֹלָר אֲשַׁתְּדֵּל שֶׁתִּשָּׁב בְּבֵית סוֹהָר רַק שְׁנֵתִים, וְתִשְׁלַם אֶת הַכֶּסֶף עִם הַרְבִּית וְהַהֲצָמָה בְּתִשְׁלוּמִים. וְגַם אֶת זֶה לֹא יִכְלִיתִי לְשַׁלֵּם, וְאֲנִי אוֹבֵד עֲצָה.

שְׁאֲלִיתִי אוֹתוֹ לְתַאֲרִיךְ לִידָתוֹ, וְאָמַר לִי שֶׁנּוֹלַד בְּחֻשָּׁן בְּמִנְזֵל "עֶקְרָב", אִמְרָתִי לוֹ שֶׁמִּפְּרִשׁ בְּתִקּוּנִי זֶהָר (תִּקּוּן עֲשָׂרִים וְאַחַד). שְׁבִנִי מִנְזֵל "עֶקְרָב" צְרִיכִים לְהִזְהָר בְּיוֹתֵר בְּחֻטָּא שֶׁל "זִרְע לְבַטְלָה", כִּי "עֶקְרָב" אוֹתִיוֹת עֶקֶר ב', שֶׁהִיא ב' רִאשׁוֹנָה שֶׁל "בְּרֵאשִׁית". וּפְרוּשׁוֹ, עֲנִין חֻטָּא חֲמוּר זֶה. וְהוּא

אמר לי שלא יתכן, כי מעולם הוא לא חטא ב"אוננות". אמרתי לו, האם אתה ואשתך משתמשים באמצעי מניעה, ואמר לי שהוא משתמש ב"קונדום". אמרתי לו, כלום אינך יודע שזה חטא גמור של "זרע לבטלה" כי מוציא אתה את זרעך בשקית לאשפה, והוא פנראה החטא החמור שמנע ממך את הפרנסה וגרם לך למשפט, אז קודם כל תפסיק חטא זה, ואחר כך תעשה תקון על העבר, ואני מקנה שיה' יעזר והכל יסתדר. הוא אמר לי שהוא לא מוכן להפסיק להשתמש ב"קונדום", כי אשתו לא מוכנה לשום אמצעי מניעה אחר ואין לו ברירה. השבתי לו, אז לך מכאן אין לי מה לעשות אתך.

לאחר שבוע האדם חזר כובש פניו בקרקע, ואמר לי שמחסר בהירה הוא מוכן להפסיק חטא זה ולתקנו. נתתי לו ספר "שדי תפוחים" ואמרתי לו לעשות את התקון של חטא "זרע לבטלה" ארבע פעמים, וגם להקפיד ב"קריאת שמע שעל המטה", בתקנה שהכל יסדר. לאחר חדש הוא שב אלי בפנים חמוצות וכעוסות, שהנה עשה את התקון ארבע פעמים ושום דבר לא זו. אמרתי לו אפשר שבגלל שאתה למדת בשיבה וידעת את גדל האסור ובכל זאת חטאת, תשובתך טרם נתקבלה, תעשה עוד ארבעה תקונים נוספים. (שכל אחד כולל צום ופדיון תעניות)

לאחר חדשים הוא פנה אלי עדיין בפנים חתומות ואמר לי, הנה עשיתי עוד ארבעה תקונים ועוד אין לי פרנסה כלל, אמרתי לו אינני מאמין לך ששמונה תקונים לא פגעו כלום. אז הוא אמר לי, כן, יום לאחר התקון הששי פנו אלי ממחלקת החקירות של "מס הכנסה" ובקשוני להופיע בפניהם, נחרדתי כלי כי אין לי עורך דין ואיני יודע מה לעשות. נגשתי אליהם, וראש מחלקת החקירות אמר לי, שמע, אתמול ישבנו על התיק שלך והחלטנו שאם תחתום כאן שאתה לא תעשה עברה דומה עשר שנים, התיק יסגר. ואכן התיק נסגר כשאפלו את הכסף שהעלמתי לא בקשו שאשלם. כל מי שאני מספר לו זאת לא מאמין לי, כי דבר כזה טרם נשמע, אבל זאת האמת. אבל זה לא מנחם אותי כי אין לי פרנסה. עניתי לו "אדיוט", תראה את חסד הבורא, מה שעורך דין בחמשים אלף דולאר לא היה מוכן להתחייב לך, עשה לך הבורא בששה תקונים, ואתה עוד מתלונן, תעשה עוד ארבעה תקונים עד שתרחם משמים. לאחר

ארבעה תקונים נוספים הוא שב אלי זעום פנים שהמציב טרם הסתדר, אמנם הוא עשה עסקה אחת שהכניסה לו ארבעים אלף דולר שאותה הוא יקבל בעשרה תשלומים חדשיים, אבל זה לא מספיק לתשלום ההוצאות השוטפות. אמרתי לו אם החלה סנונית אחת להאיר פניה, תמשיך עוד ארבעה תקונים עד שמשמים רחמו, כי אתה היית תלמיד חכם ששקע בחטא זה עד חטמו, ותקונך מצריך המשך.

יום אחד הוא שב אלי מחיך ואומר עשיתי עוד ארבעה תקונים, ולאחר התקון הששה עשר אמנם משרדי צדין משתק, אבל קבלתי שתי עבודות מכניסות, אחת כרב "בית כנסת", והשני כ"פסיכולוג" בבית ספר של הממשלה, וברוך השם.

דברים מעין זה יש עוד באמתחתי, ואין כאן המקום לספרם. והבאתי מעשיות אלו כהדגמה לתקון שעוזר לסכל שנגרם מחטאים בגלגול זה או בגלגול קודם.

נדע כי התשובה בכל מקרה ובכל ענין טובה היא, אלא שדרגות יש בה. ולדוגמא, אדם שבא לידו דבר חטא, שפבר חטא פיוצא בו בעבר, ואפשר בידו לעשותו ונמנע ולא עשה מפני התשובה, לא מיראה ולא מכשולון כח. כגון שבא על אשה בעברה, ולאחר זמן יש לו יכולת להתניח אתה שוב, ולעשות עמה כל חפצו, והוא עומד באהבתו אותה ובכח גופו ובאותם תנאים של מקום וזמן העברה, ופרש ולא עבר מפחד ה' ומחדר גאווה, זהו בעל תשובה גמורה. הוא ששלמה אמר "וזכור את בוראיך בימי בחורתיך". ואם לא שב אלא בימי זקנותו ובעת שאי אפשר לו לעשות מה שהיה עושה, אף על פי שאינה תשובה מעלה, מועילה לו, ו"בעל תשובה" הוא. אפילו עבר כל ימיו, ועשה תשובה ביום מותו ומת בתשובתו, כל עוונותיו נמחלין, כי פינן שזכר את בוראו ושב קודם שימות, נסלח לו. (הרמב"ם הלכות תשובה פרק ב' הלכה א'). ולפי דרגת התשובה והיסורים הבאים לאחר מכן, ככה כתמיו מתנקים. (כמו שצינתי בהקדמה שמי שעבר על פרייתות ומיתות בית דין ועשה תשובה, תשובה ויום הכפורים תולין, ויסורין הבאים לאחר מכן מכפרים, "ולעולם לא מתפטר לו פפרה גמורה, עד שיבואו עליו יסורים". - רמב"ם הלכות תשובה פרק א', הלכה ד' - והתקון, הוא תמונת היסורים.) והשב ביום מותו כתמיו

נחלשים, ונפטר מ"כף הקלע" שהוא יסורים קשים ומרים עד אין חקר, אבל יתכן שיצטרך לענשים אחרים, קלים יותר, גם כדי לנקות כחמיו, וגם כדי להשיב את ניצוצות הקודש של נשמתו שהפילם בידי כחות הרע והקלפה. ומי ששכב בתשובה גמורה וחי בתשובתו, יסורים הבאים עליו בעולם הזה לאחר תשובתו, גומרים לו הפפחה. ואם לא קבל יסורים בהתאם למעשיו, אף על פי שנפטר מענש "כף הקלע", ואולי גם מגלגולי דומם, צומח ובעלי חיים שהיה לו להתגלגל בהם, אפשר שיצטרך לענש אחר, כדי להעלות את ניצוצות הקודש שהפיל, תמורת הסכל והיסורים שלא קבלם בגלגול זה. ואם העלה הניצוצות לשרשם, הכל בהתאם לגדל ורמת תשובתו, והיסורים שקבל, או על ידי התקונום שגילו לנו רבותינו המקבלים, ונקה נפשו מכל רכב נכחם, יזכה לחיי העולם הבא, בהתאם לרמת נקיון נפשו וזכוכה.

ועל זה נבא יחזקאל הנביא באומרו, (יחזקאל פרק י"ח). "ובשוב רשע מרשעתו אשר עשה". זו תשובת הודוי והתרתה. "ויעש משפט וצדקה". זו הקבלה לעתיד ושמירת התורה ומעשה המצוות. "הוא את נפשו יחיה". בעולם הבא, לאחר שישלם בעולם הזה את היסורים הנצרכים יחד עם התשובה. או בבואו בגלגול נוסף לנקות הכתם שנשא למרות התשובה. "ויראה וישוב מכל פשעיו אשר עשה". זה תשובת התקון והתענית, "חיו יחיה". בעולם הבא. "לא ימות". שנית על ידי יסורים בעולם הזה, שהיסורים נמשלים למנות, או על ידי באו בגלגול נוסף. והסביר הנביא ההבדל והסבה ואמר, "לכן איש כדרךיו אשפט אתכם בית ישראל נאום ה' אלהים". ובאור "ה' אלהים" הוא, רחמן בדיו, והרחמים הם שגם לאדם ששכב בכל לבו, אבל לא עשה התקון, אף על פי כן תשובתו מתקבלת, ונפטר מעונשים וגלגולים קשים ומרים שהיה צריך לסבול שנים רבות כדי להתנקות, ולא אומרים כיון שלא העלה הניצוצות שהפיל, ישאר באבדנו עד להעלאת הניצוצות. אמנם הצריך להעלאת הניצוצות, כיון שלא העלים על ידי תקון ותענית (או פדיון תענית) נשאר, ויצטרך לסבול כדי להעלותם או על ידי יסורים בעולם הזה, או בגיהנום או בגלגול נוסף כאדם. "שובו" על ידי וידוי וחקרה.

"והשיבו מכל פשעיכם", את כל הניצוצות של נשמתכם שהפלתם בקלפה. "ולא יהיה לכם למכשול עון". הניצוצות הנפולים האלו. "השליכו מעליכם את כל פשעיכם" על ידי התקון, "אשר פשעתם בם" בזה שהורדתם ניצוצות הקדשה לקלפות, וגרמתם לקלפות להתדבק בהם. "ועשו לכם לב חדש ורוח חדשה". כי על ידי התקון, תקויו נקיים מכל פתם ורוב, כחדשים ממש. "ולמה תמותו בית ישראל", בגלגול נוסף, אם לא תשיבו את הניצוצות בתקון ובתענית (או פדיון תענית). או ביסורים שיבואו עליכם בעולם הזה. "כי לא אחפוץ במות המת". ולא אמר ב"מות הרשע" אלא ב"מות המת", שפירושו במות האדם בגלגול נוסף לאחר שזכר מת פעם אחת מבלי התקון, או מבלי היסורים שהצרכו לבא עליו, ולא באו. "נאום ה' אליהם", רחום בדין ומתקן אתכם לפי ערך תשובתכם. "והשיבו" את הניצוצות לשרשם על ידי התקון, "נחיו". חיי נצח ללא צורך לשום ענין או פסורים בעולם הזה, או לשום גלגול נוסף, אלא ישר לחיי העולם הבא.

הקדמה נוספת אודות התיקונים שלא התפרשו בכתבי המקובלים

כתב האריז"ל זיע"א בספר שער הכוונות (ענין ראש השנה דרוש א') וזה לשונו. מה שכתוב בספר התשובה שחיבר הר' ר' אליעזר מגרמייזא ז"ל הנקרא מורה חטאים, שהמתענה ד' פעמים בכל שנה בארבעת זמני התקופות ג' ימים רצופים בכל פעם מהם, מתכפרים כל עוונותיו. כן הוא האמת, אמנם דברים אלו צריכים ביאור, והוא כי אין זה מספיק, רק למחול ולכפר להעביר מעליו היסורים שהם עתידים לבא עליו בעולם הזה לסיבת עוונותיו, אבל עיקר עונש עוונותיו והוא מה שעתיד ליענש בגהינם אחר פטירתו, אין זה נמחל על ידי התעניות הנזכרות, אמנם צריך לתקונים אחרים כאשר ביארנו בספרינו אלה. (בשער רוח הקודש). עד כאן לשונו. עוד כתב בשער הכוונות (דרוש ז' מדרושי הלילה) וזה לשונו. המוציא זרע לבטלה נתבאר תקונו בשער רוח הקודש, הנה התקון ההוא יועיל לו לנקות לו עונו שלא יכנס לגהינם ושימחלו לו עוונותיו אלו, אבל עדיין צריך לתקון נוסף כדי לתקן ולהחיות את אותם

הטיפות עצמם שיצאו לבטלה ונפלו לקליפה, ולהחזירם אל הקדושה, כי שונה עבירה זו משאר עבירות, כי בעבירה זו גורם שאותם טיפות של הנשמות שעתידות לצאת ממנו בבחינת בנים, מתלבשים הם בגופות של הסטרא אחרא ומוליד מזיקין ממש, וכדי לתקן עוון זה צריך שני כוונות שיכוון בקריאת שמע שעל המיטה, אחת להמית הגופות ההם, והשניה להחזיר הנשמות ההם אל הקדושה וכו'. עד כאן לשונו. מבואר בדבריו שהעושה התקונים כפי שכתב בשער רוח הקודש התקון ההוא יועיל לו לנקות לו עונו שלא יכנס לגהינם ושימחלו לו עוונותיו. אך דא עקא, כי התקונים המוזכרים בשער רוח הקודש הם לעבירות בודדות בלבד.

אמנם בש"ס ובזוהר מבואר שעל כל העבירות תשובה מכפרת ומזכה לעולם הבא אלא שעל עבירות שעונשם כריתות ומיתות בית דין, תשובה ויום הכפורים תולין וייסורים הבאים עליו לאחר התשובה מכפרין. וכלשון הרמב"ם, "ולעולם לא מתכפר לו כפרה גמורה עד שיבואו עליו ייסורין". (וכמו שהרחבתי בזה בהקדמה לשדי תפוחים חלק א') ודברי הרמב"ם אלו מקורם בזוהר חדש על רות (שכבר הוכיחו הרד"ל ועוד שהזוהר היה בידי הרמב"ם ושהביא ציטטות ממנו בספריו) שכתב שמי ששב ומת בלי לקבל את כל הייסורים שהוצרכו לכפרת עוונותיו, אף על פי שתשובתו זיכתה לו וניצול מכף הקלע ומגילגולים וכדו', יתכן לפעמים שיצטרך לסבול למעלה מעט מיסורי גהינם בטרם יכנס למחיצתו בגן עדן. וכתב מו"ר ח' יהודה פתיא זצ"ל בספרו "מנחת יהודה" שתקונים אלו שבשער רוח הקודש הם תמורת הייסורין. עד כאן לשונו. והנה רבינו האר"י לא גילה את מספר הימים הראוי לתקון שאר חטאים, ומי עלה שמים וירד כמותו וישמיענו אותה ונעשנה. אך לא אבדה תקוה, כי מצאנו להרב משנת חסידים זיע"א שכתב שתקון לחטא עבודה זרה הוא בשלש מאות ואחת תעניות. ורבינו הגדול ראש כל בני הגולה הרב יוסף חיים זצ"ל בשו"ת "רב פעלים" (חלק ג' יו"ד סי' י"ד). נשאל על תקון למי שהכשיל בשוגג לאחרים באכילת טרפות וכתב וזה לשונו. "והנה אוכל טרפיות לא נתפרש בדברי רבינו האר"י ז"ל מספר תעניותיו, ובספר עיר מקלט כתב שיצום צ"א יום כמנין מאכל. ותקון זה

בנוי מהשערת השכל ואין לו יסוד על פי הסוד, ובליקוטים כתב יד לא נודע למי, מצאתי כתוב, האוכל טרפה יתענה ג' פעמים כ"ד ימים רצופים כי בכל כ"ד יום יש רפ"ח שעות דכל יום נחשב י"ב שעות אפילו שהוא יום ארוך, וכשיתענה ג' פעמים כ"ד יום שהם ע"ב יום יש בידו ג' פעמים רפ"ח, ואם ירצה יתענה ג' הפסקות של ב' ימים וב' לילות שכל הפסקה ערכה כ"ז יום והרי בידו רפ"ח ביתרון. עכ"ל. ומצאתי בס"ד שורש למס' התעניות הנז' על פי הסוד שגילה רבינו האר"י בעץ חיים וזה לשונו, וכן מצות הטריפה היא הרע שברפ"ח נצוצין וכו' והנה כפי סוד זה של הטרפה יתיישב לנכון מספר התעניות שמצאתי כתוב בליקוטים הנז' עד כאן לשונו של ה"ר פ"עלים". וסמך הרי"ח סמיכה בכל כחו על ענין זה וסידר על פיו תקון אפילו לאוכל טריפה במזיד, בשלש תעניות ופדיון של רפ"ט תעניות בכל אחד מהם, עיי"ש. ושם ב"ר פ"עלים" (או"ח סי' ל"ה) האריך להוכיח שמי שלא יכול להתענות מספר הימים הראוי לתקונם יכול להתענות יום אחד של לילה ויום כיום הכפורים ולפדות שאר הימים בכסף שיתן לעניים דמי סעודה לכל יום שיפדה. ולכאורה מתבאר מדבריו שלכל עוון שהוא, יועיל יום צום כיום הכפורים אם ידע מס' התעניות היועיל לתקונם ויפדם בכסף, וכל העיכוב הוא חוסר ידיעתנו מספר זה אבל אם נמצא בדברי האר"י סוד הפגם ונדע על פיו מספר הימים הרווחנו תיקון לחטא נוסף. או אם יתעקש אדם ויעשה תקון בפדיון סכום תעניות גדול מאוד שודאי יהיה מעבר לצורך תקון הפגם, (לדוגמא פדיון אלף תעניות) ודאי שיתוקן כי בכלל מאתיים מנה. אמנם כיון שלא בפירוש אמרה האר"י צריך לעשות התקון שלש פעמים. וכך נראה גם ממה שכתב שם ("רב פעלים" חלק ג' או"ח סי' י"ט). שמי שחטא בשוגג בחילול שבת שיתענה שלשה ימים שני חמישי ושני, ואם יכול שיתענה שבעה ימים ודמי חטאת שמנה וכו' עיי"ש. ולא הסתפק בצום של יום אחד. (ועל מה שהצריך לכתחילה שבעה ימי תענית ועל השוגג, הסברתי הנלע"ד בהבדל שבין חלול שבת לשאר עבירות בתשובתי הנדפסת בסוף ספר זה, עיי"ש). וכתב מו"ר ח' יהודה פת"א זצ"ל בספרו "מנחת יהודה" וזה לשונו. וממה שכתבתי פה בענין חיבוט הקבר ובענין נתינת האדם דין וחשבון

על מעשיו לפני בית הדין העליון, ובענין הרוחות והמשחיתים הממונים עליהם ודינים אותם בכמה דינים משונים זה מזה וכן ענין הגלגולים שמתגלגל האדם בדומם ובצומח ובחי בלתי מדבר ובאדם, שכל דינים אלו כללם בספר הזוהר וקראם בשם "כף הקלע". וזהו מלבד דינה של גהינם הבא אחרון לכולם, מזה יבין האדם את הנעשה בו אחרי פטירתו מהעולם הזה, יחרד וילפת מאימת יום הדין הגדול והנורא ההוא, ויחוס ויחמול וירחם על נפשו, לתקן חטאיו מאשר חטא על הנפש. וישאל את פי החכמים להורות לו דרכי התשובה על כל עוון ועוון אשר עשה כפי מה שהוא יודע את חטאתו אשר חטא בה. ואם הוא בוש ונכלם לגלות את מסתרי עוונותיו... יוכל לעשות באופן אחר, והוא, **שלכל עוון ועוון אשר חטא יטבול שבע טבילות במקוה או במעיין מבעוד יום ואחר שיצא מבית הטבילה יאמר בפיו הריני מקבל עלי להתענות וכו'**, (אמר שני", מה שכתב רבינו לקבל התענית בצאתו מבית הטבילה הוא כיון שנקט כדעת הפוסקים כן, אבל ברור שלכתחילה צריך לקבלו בתוך תפילת המנחה בדווקא, וכפשט לשון מר"ן בשו"ע, ולכן צריך להקפיד לטבול לפני תפילת המנחה כדי שקבלת התענית תהיה בתוך תפילת המנחה ולאחר הטבילות). ואחר כך יאכל סעודה המפסקת, ופרוסה אחרונה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה. וכן יעשה בגמר התענית כשיבא לסעוד יטבל פרוסה הראשונה באפר ויאכלנה. ובליל התענית כשישכב על מטתו יניח אבן קטנה תחת ראשו בין המצע והכר, ויזמין לו אזור שק העשוי משיער של עיזים ויחגור אותו על מתניו מתחת בגדיו בלילה וביום של התענית, וביום התענית מותר בכל מלאכה ויוכל לעשן סיגארה וכיוצא בזה, וביום התענית באיזו שעה שירצה מהיום יכנס לחדר וילך יחף ארבע אמות ובעודו יחף יעמוד כנגד המערב כמו העומד בתפילה ויאמר נוסח זה הווידוי. עננו אבינו עננו וכו'.

והנה זה התקון של תענית יום אחד כיום הכפורים הוא דבר קל מאוד וכל אדם יוכל עשוהו בין בחור בין זקן, בין איש בין אשה. והוא יקר הערך מאוד כי מציל את האדם מכף הקלע, והקב"ה הוא מתקן הפגם שלו ואינו נמסר עוד בידי המשחיתים, ואפילו אם יהיה העוון ההוא כלול משני עוונות כגון שבא על אשת איש בימי נדותה שאז הוא

מתחייב שתיים משום אשת איש ומשום נדה, והוא לא עשה תקון רק לעוון אשת איש בלבד, עם כל זה הואיל ושני האיסורים נעשו בגוף אחד ביחד בפעם אחת, הנה הוא יתברך לא ימסור אותו בידי המשחיתים בכף הקלע, אלא הבית דין של מעלה מתקנים אותו אחר פטירתו את הפגם של עוון הנידה באופן אחר, והוא כי מכניסין אותו בחדר מיוחד ושם מחתכין את ברית המילה שלו ומוציאין ממנו את כתמי פגם הנידה שנשאר בו ואחר כך מרפאין אותו. (אמר שני", דברי רבינו הם על אשה הכוללת שני איסורים בגופה כאשת איש נדה, אבל אם חטא עם נדה או אם אשת איש ודש מבפנים וזרע מבחוץ או בתוך קונדום, אלו שתי עבירות נפרדות ואין אחת מכפרת על חברתה כלל וצריך תקון מושלם לכל אחת מהן.) **וזה למדתי ממעשה שבא לידי בִּשְׁנַת התרפ"ג (הובא לעיל עמוד 6)** (אמר שני", ממה שרבינו לא ציין במעשה שבקש מהזקן לחגור חגורת שק על מתניו יתכן שחשש שהזקן יתעכב מתקונו עד שימצא שק ובנתיים ימות ללא תקון כלל, ואולי אפשר ללמוד מכאן שאין לעכב התקון עבור זה אעפ"י שהוא תקון חשוב מאוד.)

וּמִזֶּה יֵדַע הָאָדָם אֶת יְקָר תַּפְאֶרֶת הַתְּשׁוּבָה כַּמָּה הִיא גְדוֹלָה, כִּי הִצִּילָה לְאוֹתוֹ זֶקֶן מִכַּמָּה מֵאוֹת שָׁנִים שֶׁהָיָה רָאוּי לְהִיּוֹת נָדוֹן בְּכַף הַקָּלֶעַ וּבְגִלְגּוּלִים שׁוֹנִים וּבְגִהִינָם. וְלִכֵּן אָמְרוּ חֲזו"ל שֶׁיִּפָּה שְׁעָה אֶחָת בְּתְשׁוּבָה וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים בְּעוֹלָם הַזֶּה מְכַל חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. עכ"ל. ולהלן כתב וזה לשונו. "והנה כתבתי לפני בעל התשובה איך יתנהג בתעניות על חטאיו, והוא כי הדרך המובחר והמעולה מכולם להתענות על כל מין עוון אשר חטא בו סיכום התעניות שקצב האר"י, ואם חטא בחטא אחד כמה פעמים יעשה סדר זה התקון כמה פעמים ואפילו עד מאה פעמים. וזה התקון הוא מדרגה ראשונה המעולה שבכולם. **ואם אינו יכול להתענות כל כך ימים רבים יוכל להתענות על כל חטא ועוון תענית אחת בלבד כיום הכפורים ושאר התעניות הקצובים לאותו העוון פדה יפדה אותם בצדקה** וכן יעשה סדר התיקון הזה על כל פעם אשר כפל ועשה את החטא ההוא עצמו אפילו עד מאה פעמים. ואם אין ידו משגת לפדות את קצב התעניות של אותו החטא בפעם אחת יכול לפדות אותם דבר יום ביומו קודם שיסעוד, וזה התקון הוא מדרגה שנייה. **ואם אינו**

יכול לכפול ולעשות את תקון החטא שהוא על כל פעם ופעם אשר כפל וחטא בו, יעשה התקון שהוא בין בתעניות ובין בפדיון הצדקות שבו שלש פעמים בלבד וזו מדרגה רביעית. (אמר שני"י, דלג על מדרגה שלישית ואפשר שהוא טעות סופר) או פעם אחת בלבד וזו מדרגה חמישית. וכסברת הפוסקים שכתבתי למר כדאית ליה שלש פעמים ולמר כדאית ליה פעם אחת בלבד עכ"ל". (אמר שני"י, כוונתו לתשובה של הרב פעלים הנזכר לעיל שם חקר רבינו הרי"ח זצ"ל באדם שחטא ושנה ושלש כמה וכמה באותו חטא כמה פעמים צריך לעשות התקון לחטאיו, שיש סוברים ג' פעמים, והסכימה דעת הרי"ח שדי בפעם אחת, ועליהם ציין רבינו כל אחד כדאית ליה. הנני להוסיף שגם מו"ר החיד"א זיע"א עמד בחקירה זו והסכימה דעתו שבשלש פעמים מספיק. ראה שמחת הרגל פסח רמז ב'. וברית עולם סי' שצד. ואפשר שאם היו רבותינו הקדושים הרי"ח זיע"א והמנחת יהודה זיע"א רואים דבריו היו מסכימים לדבריו.)

מכל האמור מתבאר שגם רבינו ב"מנחת יהודה" דעתו כדעת ה"רב פעלים" הנ"ל שעל כל פנים בדיעבד אם יעשה יום אחד כיום הכפורים וידע בכמה לפדות שאר התקונים תקונו שלם וכמו מעשה רב באותו זמן שבה על כלתו.

ושאר עבירות שלא נתבאר ימי תקונם בדברי האר"י בודאי שחייב אדם לעשות עליהם תשובה כפי שהורונו רבותינו סדר הודוי ובקשת המחילה, שבזה כבר ינצל מכף הקלע והרבה עונשים ויהיה ככלל ישראל הכשרים ואהוב לפני המקום, וכמבואר בדברי חז"ל בהרבה מקומות, וכמ"ש בזה"ק פ' משפטים (ק"ו). "שאיין דבר בעולם ואין פתח בעולם שלא משבר מי ששב בתשובה. ושנינו, אין דבר בעולם העומד בפני התשובה ולכל בעלי התשובה מקבל הקב"ה ומזמן לפניהם אורחות חיים, ואעפ"י שפגם מה שפגם הכל נתקן והכל שב על מכונו. ואפילו במה שנשבע הקב"ה לרעה, כאשר שב האדם בתשובה שב בו הקב"ה והופך לטובה. והתשובה שוברת גזרות רעות ודינין ושלשלאות של ברזל מעל השב. ואין דבר העומד בפני התשובה. ואפילו אם פשע אדם בעדים והתראה, כאשר שב, רפואת נפשו מזומנת לו". עכ"ל. אלא שעדיין צריך הוא לפחות ליום של תענית ופדיון ימי תענית במספר

ובמפקד שמות הקודש שפגם בהם כדי שלא יבואו עליו ייסורים בעולם הזה ואולי גם עונש גהנם מעט למעלה וכמו שכתב בזוהר רות הנז'. ואעפ"י שאינו יודע מספר הימים הנצרך, מסתבר שכל פדיון שיתן עבור סך ימים לאותו עוון יפחית מעונש הייסורים ואם משמים יזכוהו ויתן פדיון בסך ימים הראוי או יותר ונקה לו ינקה. וכמו שכתב החיד"א זיע"א **שצדקה מכפרת אף על המזיד**. (ברית עולם אות ס"א. בשם הילקוט ריש פרשת שופטים.) **וכתב עוד שכשאדם מתוודה בלב שלם תיכף מסתלק הקטיגור מלקטרג, והתשובה בסיגופים ותעניות הוא כדי למחות הקטיגור לגמרי**. (חומת אנך ישעיהו נ"ה. בשם הזוהר) והניף ידו שנית וכתב, הרהור תשובה וחרטה בוידי מועיל להעביר הקטיגור מלקטרג כמ"ש בזוהר, אבל למחות הקטיגור צריך תעניות וסיגופים. כדאשכחן בענין בת שבע כי באומרו חטאתי, נדחה הקטיגור דכתב גם ה' העביר חטאתך. כמ"ש בזוהר. ואחר זה רוה"ק העידה ברכי כשלו מצום. (ראשי אבות - חסדי אבות פ"ד) וכבר אמרו חז"ל "בא ליטהר מסייעין אותו" (שבת ק"ד).

ולכן כל מי שנדבה אותו רוחו לשוב ראוי שיעשה התקונים כסדר התקונים שסדרו לנו רבותינו לחטאים שנודע ימי התענית הקצובים עליהם, ויתן פדיון נפשו לפדות שאר הימים שאין ידוע מספרם, ככל שיוכל, **ויעשה כל תקון עם פדיונותיו ג' פעמים**, שאפשר שבצירוף הכל תשיג ידו תקון שלם לפגמו, ואם לאחר כל זאת לא תשיג ידו בטהרתו את מספר הימים הנצרך, משמים יסייעוהו להשלים התקון, כאשר ישית עליו יוצר בראשית. ולכן גם לתקונים שלא נזכר במפורש בכתבי המקובלים מספר ימי הצום הנצרכים להם סדרתי נוסח התקון על פי כתבי רבותינו הרש"ש והמנחת יהודה והלשון חכמים מתוך עקרון לעורר את האדם לשוב מעבירות אלו ולהורות לו את סדר הוידי ובקשת החרטה עליהם, אך כיון שימי מס' התעניות הצריכים פדיון אינו ברור, **יתן פדיון נפשו לצדקה לצנייים פְּכָל אֲשֶׁר יִכָּל**, ואעפ"י שיגעתי למצא בכתבי המקובלים היכן שרש הפגם, עשיתי זאת כדי למצא פסוקים מתאימים לתקון אותו חטא בשרשו, שבוזה אם נכון הדבר פסוק בעתו מה טוב, ואם טעיתי אין הפסד כלל מאמירת פסוקים אלו, אבל

לסמוך על זה כדי לקצוב מספר ימים לתקון, זה יכלו לעשות רק רבינו שר בית הזוה"ר הרי"ח זצ"ל וארזי הקומה כמותו, וכבר כתב החיד"א וז"ל. ומי עלה שמים או נגלה אליו אליהו ז"ל בקבע אחר רבינו האריז"ל לעשות פשר דבר בענינים העומדים ברומו של עולם, ותקון בשמות ועולמות העליונים למעלה עכ"ל. (צפורן שמיר סי' ו') ומה שכתבתי שנראה לי במספר הימים הוא רק כדי לעשות פדיון בערך, ומספק לקחתי מספרים גדולים שאולי יהיה בהם כדי לתקן, אבל ציינתי בכל תקון שאין אתנו יודע מה באמת מס' הקצוב לחטאים אלו וכמה יתקן בדיוק מספר פדיונות אלו, ואין לי אחריות לגבי ענין זה כלל. וכתב בזוהר "שכל מחשבה טובה ורעותא דלבא עושים רושם ותקון עצום בעולמות העליונים", וכל שכן סדר תיקון זה שודאי יתקן הרבה מאוד, ורחמנא ליבא בעי ומסתמא משמים יסייעוהו להשלים תקונו.

במהדורה זו נקבצו התקונים שהאריז"ל והר' מצת שמורים זיע"א ורבינו ב"ר פ'עלים" ו"לשון חכמים" קבעו את מספר התעניות הראוי לכל חטא ועוון, והוספתי גם התקון של מי שטמא עצמו בשדים כיון שרבינו סדרו בלשון חכמים, אמנם אעפ"י שרבינו סדרו ללא ציון מספר תעניות או פדיונם, לא מלאני לבי להביאו בסתם, והיות ששרש הכל הוא בשם ע"ב (ובפרט בע"ב דנוצר כנודע מייחוד האלפי"ן) צרפתי אליו פדיון ע"ב אבל שוב איני כמחליט הדבר אלא כמציג ומעורר בלבד.

והבאתי גם תקונים שאין לנו ידיעה ברורה במס' התעניות הקצובים מתוך כוונה לעורר האדם לתשובה עליהם כי המציאות מראה שכשיש תקון מסודר מתעוררים בני אדם לעשותו מאשר כשאין כזה בנמצא וצריכים הם לחפש נוסח ומענה לשון לתשובתם, מה גם שנוסח התקון של רבותינו הרש"ש והמנחת יהודה והלשון חכמים הם שרש ויתד ופינה לכל תקון שהוא ויפה כחם גם בתקוני שאר עוונות ואין הכדל בין נוסח סדר קבלת התענית ובקשת החרטה והיודי ושאר ענינים שמסביב לו בכל סוגי התקונים וכמו שכתב במנחת יהודה שלכל תקון יעשה הסדר שכתב, וגם הר' יוסף חיים סידר הנוסח לכל התקונים באותה דרך וצורה. (אלא שמדברי רבינו הרב פעלים למדנו שאף על פי שבדעתו הרחבה הבין שבתקונים שקצב רבינו האר"י מספיק תקון של יום אחד לילה ויום,

בשאר תקונים צריך לעשותם ג' פעמים וכמ"ש. אלא שאין אני לוקח אחריות למספר הימים הנצרכים לתקונים אלו וכמו שאמרו, אם רבי לא שנאה, ר' חייא מניין לו. וכל מטרתי לזכות את הרבים שיתעוררו לתקן כל פשעיהם לכל חטאתם בעודם חיים וימנעו מעצמם צער גדול וייסורים נוראים בחיי נצח. וכל אחד יתן פדיונות לתעניות הנצרכות לתקון עונו כפי יכולתו. וכבר כתב בזוהר (פ' תרומה ק"ג). "שכל מחשבה טובה ורעותא דלבא עושים רושם ותקון עצום בעולמות העליונים, ואפילו אותם שהרהרו תשובה בלבם ומתו בטרם שהספיקו לעשות התשובה בוידי ומעשה, אפילו שייענשו על שנפטרו בלא תשובה, אותו הרהור תשובה מצפצף וגורם לסייע להעלות הנפש מהשאל" עכ"ל. וכל שכן סדר תיקון זה הכולל תשובה ווידי וחרטה וגם פדיונות אם לא כולם אז בחלקם, שודאי יתקן הרבה מאוד, ורחמנא ליבא בעי ומסתמא משמים יסייעוהו להשלים תקונו. והמרבח בתשובה הרי זה משובח.

והנה מבואר מדברי רבינו האר"י שסכום הזמן הנצרך לתקון החטא אינו לפי ערך חומרת החטא אלא לפי בחינת תקון השמות שבהם פגם, כשלחטא חמור כזרע לבטלה שבזוהר אמרו שתקונו קשה, תקונו בפ"ד תעניות, וכן חטא נדה שהוא משלשה חטאים שבזוהר פ' שמות הפליג בחומרתן וטומאתן, תקונו בפ"ב תעניות ושבעת שקר שעליה נזדעזע העולם תקונו בל"ז תעניות, ואלו לאוכל טרפות החליט רבינו הרי"ח תקונו ברפ"ט תעניות.

ומסדרי התקונים כתבו מספרי ימים גם לעוונות אלו והזכרתי בספר זה אבל לא סמכתי עליהם וכמו שכתב ברב פעלים הנ"ל לגבי ספר עיר מקלט. אמנם הפשטנים כתבו מס' ימים לתקונים מסויימים ואין לזלזל בדבריהם כי אלו גדולי עולם שכל בית ישראל נשען על פסקיהם, ואביא דוגמא מענין תקון לחילול שבת, כתב הרמ"א, (או"ח סי' של"ד) "שמחלל שבת תקונו להתענות ארבעים יום שני וחמישי ולא ישתה יין ולא יאכל בשר ויתן במקום קרבן חטאת י"ח פשוטים לצדקה ואם ירצה לפדות התענית יתן בעד כל יום שנים עשר פשוטים לצדקה". וכתב הרב כף החיים (או"ח סי' של"ד) וזה לשונו, אם עבר על אב מלאכה בשבת כתב בספר "חמדת ימים" בשם האר"י שיצום תנ"ה ימים. אמנם מדברי

הרב בשערוה"ק תיקון ט"ז לא משמע הכי שכתב תקון למחוייב ד' מיתות ב"ד שיתענה מאתיים תעניות וכו'. ואיסור שבת הוא בסקילה וא"כ נראה דא"צ כ"כ תעניות, והגם דיש לחלק דלפי סודם של דברים אין התקונים שוים, מ"מ בכתבי האר"י בח' שערים אשר אתנו לא מצאנו גילוי בהדיא כמה צריך להתענות מי שחלל שבת במזיד, וע"כ נראה להקל למי שלא יוכל להתענות כ"כ ימים וגם אין לו ממון לפדות כ"כ תעניות שילקה ויתענה מ' יום, עכ"ל. הרי שסמך הרב כף החיים שהיה גברא רבא ומקובל חסיד קדוש על פסק מהרא"י והרמ"א שהצריכו להתענות מ' ימים לתקון זה. והוסיף מלקות. (אמנם מהרב פעלים שהובא לעיל נראה שלא הסתפק בתקון זה ואפילו למחלל שבת בשוגג בספק איסור דאורייתא, והצריכו להתענות בפועל ג' או ז' ימים וללמוד סדר תקון ארוך ולתת דמי חטאת שמנה.) ומסדרי התקונים יש שכתבו שתקונו בחמישים תעניות ובתשובה שבס' ברית אברהם הראתי מניין יצא להם טעות זה. ויש שכתבו שתקונו בשבע מאות ושתיים תעניות כמנין שבת וזה קרוב אל השכל כי באמת שמות הקודש המאירים בשבת עולים כמנין שבת אך מי אמר שזה באמת ענין הפגם ותקונו. וכל קבל דנא מי שירצה לסמוך על הרב כף החיים זצ"ל מי ימנע בעדו. ולכן סדרתי הנוסח עם סדר התקון הנראה כמתאים לפי כתבי האריז"ל ורבותינו הרש"ש והמנחת יהודה והלשון חכמים מבלי להחליט מס' ימי הפדיון. והוספתי הפסוקים והייחודים המתאימים לתקון זה כפי מה שמצאתי בכתבי האר"י, לדוגמא בכל תקון שהוא על חטא ד' מיתות ב"ד הכנסתי ענין פסוקי אאע"ה ונפילתו באור כשדים, ופסוקי העקדה וירידת יעקב מצריימה ותפילה על כך שעניינים אלו זכותם יכפר על חיוב ד' מיתות ב"ד והוא על פי תקון ד' מיתות ב"ד המופיע בשערוה"ק, ובתקון לחילול שבת צרפתי הכוונות שכתב האר"י למתענה בשבת, ותקון לחילול שבת הנמצא ברב פעלים (חלק ג' או"ח סי' י"ט). וכן על זה הדרך. עוד יש לציין את דברי רבינו בתשובתו (ב"ר פ' פ' או"ח סי' ל"ה) שכתב וזה לשונו. "על כן כל מי שהוא אנוס גמור ואינו יכול להתענות מספר התעניות בשלמות כאשר פירש רבינו האר"י ישתדל לפדות תעניות שלו בכסף לצדקה, אך יעשה כאשר כתבתי לעיל לסדר הכסף

על פי סדר חשבון השמות הקודש כדרך שעושין בפדיון החולה, וגם צריך שיעשה הפדיון ביום שיקבל עליו תענית כתענית יום הכפורים לילה ויום, (אמר שני"י כוונת רבינו ליום התענית עצמו ולא ליום שלפניו שבו הוא מקבל התענית, כך מבואר בדבריו בתשובה זו). ונכון לכו בטוח בשברון הלב, ובצדקה, ובכוונה שעושה בפדיון ובתענית אותו היום שיתוקן פגם שעשה בעונו כאלו עשה תעניות גמורים ושלמים ע"פ רבינו האר"י זלה"ה. ובמהדורה זו השתדלתי לסדר לפני השב, את סדר הכסף על פי סדר חשבון השמות הקודש ככל אשר השיגה ידי. ויהי רצון שנזכה לתשובה שלימה ולכל הישועות.

(ראה גם לקמן בתשובה שבסוף הספר)

*

מהלכות תשובה להחיד"א זיע"א.

א. אין דבר העומד בפני התשובה. ואף עבד עבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים, אם שב, הוא מקובל. שמחת הרגל רות פ"א. - לב דוד פרק כא. - פני דוד קרח.

ב. כתבו המפרשים שארבעה חלוקי כפרה שהיה דורש ר' ישמעאל היינו לשב מיראה, אבל שב מאהבה ועוסק בתורה נמחל תיכף, ואפי' חילול ה'. פני דוד חוקת י"א.

ג. מי שחשקה נפשו בתורה כל כך עד שיום ולילה לא יחשוב כי אם בתורה וישליך אחרי גוו עניני העולם השפל הגשמי והעכור הגופני הזה ובתורתו יהגה ובאהבתו ישגה, ישיג מעלה נפלאה שלא יצטרך כלל לתעניות וסיגופים. צפורן שמיר סימן ד'.

ד. ספר חסידים, הרמב"ם והרא"ש כתבו דקיימ"ל כר' אבהו דבמקום שבעלי תשובה עומדים, צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד אף בחטא במעשה והכי מסתברא. וכן נראה דעת מהרש"ו. ברית עולם אות ס'. הלכה כר' אבהו, שבעלי תשובה גדולים מצדיקים גמורים. ראש דוד האזינו קנח.

ה. השגת החכמה למעט בדבור ולהרבות בשתיקה וכדתנן סייג לחכמה שתיקה ונעשה מרכבה לשכינה. צפורן שמיר סי' ד'.

ו. ילמד פושעים דרכיו יתברך וחטאים אליו ישובו והיה תמורת אשר פיזר ניצוצי הקדושה עתה יחבר נפש החוטאים אליו יתברך, ואין קץ לשכר מזכה לחייבא והאריכו הרבה בזוהר הקדוש ואתיא מכללא יתוקן אשר פגם בחטא זה ותשובת"ו הרמת"ה. צפורן שמיר סי' ט'.

ז. יזהר שלא לדבר בבית הכנסת אפילו אחר תפלה בשום אופן לכבוד השכינה השורה שם ויהיה תקון למה שפגם בכבודה. צפורן שמיר סי' ט'.

ז. אם ח"ו חטא בערוה או נדה או גויה במעשה, ילך אצל חכם בקי ברפואות הנפש לסדר לו רפואה ע"פ הש"ס והזוהר והאר"י זצ"ל ולא יתרשל שמא יספה בעונו ולא יזכה לעשות תשובה. צפורן שמיר סי' ו'.

ח. אשריו מי שיוכל להתענות על חטאתיו ורבו סגולת התענית כי הסטרא אחרא אין בה כח לידבק במי ששרוי בתענית. צפורן שמיר יא'.

ט. על ידי תענית יבא לידי ענוה כי יכיר מה הוא האדם דבמניעת מעט פת יותש כחו. צפורן שמיר סי' יא'.

י. השרוי בתענית אינו בא לידי נסיון כי הש"י רואה שהוא מנסה עצמו בתענית. צפורן שמיר סי' יא'.

יא. המתענה נקרא גבור הכובש את יצרו וראוי שתשרה עליו שכינה, ואין לו מקטרג ותפלתו נשמעת, ואם חייב יסורין הוא מראה שמקבלם באהבה. צפורן שמיר סי' יא'.

יב. יש מלאכים שאינם יכולים לעלות אלא בכח תעניות בני אדם. צפורן שמיר סי' יא'.

יג. התענית הוא סוד הקרבן וחלבו ודמו החלו עולין לריח ניחוח כמו שהאריכו בזוהר הקדוש פ' שמות. צפורן שמיר סי' יא'.

יד. כל המעלות האלו ויותר מהמה שכתבו ז"ל היינו אם בתעניות יפשפש במעשיו ויחזור בתשובה ויתענה לכפרה. צפורן שמיר סי' יא'.

טו. זה עיקר העבודה לשמור העיקרים ולהוסיף, לא לזלזל בעיקר ולקיים התוספת. מורה באצבע סימן ח'.

טז. אם עבר כמה פעמים אותה עבירה, יעשה תקון אותה עבירה כפי אשר הורה רבינו האריז"ל ג"פ. ובתלתא סגי, אף שעבר כמה פעמים. ודלא כנו"ב או"ח סי' ל"ה שהשיג על זה מדין מלקות, דשאני הכא דלא התרו בו. ובהא איכא למימר דכשיעשה התקון תלתא זמני סגי ויסלח לו שמחת הרגל פסח רמז ב' - ברית עולם שצד.

יז. הבעל תשובה לא ימהר לקבל סיגופים ותעניות ביום טהרתו אשר נשאו לבו לעשות תשובה, רק ראשית כל יעזוב דרכו ויפרוש ממעשיו הרעים ויתנהג בזה זמן רב, עד אשר יראה בעיניו כי שלט ביצרו ופירש פרישות גמורה מחטאתו, ואחר זה יתקן אשר עוות לפניו, בסיגופים ותעניות כאשר יוכל שאת וה' יגמור בעדו. פתח עינים סנהדרין מ"ג. - שמחת הרגל פסח רמז ב'.

יח. ראשון לחשבון עונות לשון הרע השקול כעבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים, ויש לו פירות, ולה"ר הוא המדבר בגנות חבירו אפילו אומר אמת, על זה ידו הדווים ופלגי מים מי המרים יורדים כי הוא עוון חמור מאד תדירי ונתגדל בזה הוא ורעיו ובני ביתו אוי לנו אהה על נפשנו. מורה באצבע סי' י'.

יט. שבועת שוא אחת דוחה מאה זכויות, חילול השם אחד דוחה מאה תפלות, ביזוי תורה אחת דוחה מאה שמחות, נבלות הפה אחת דוחה מאה הבטחות, גזל א' דוחה מאה ברכות, מחלוקת א' דוחה מאה פרנסות, לשון הרע א' דוחה מאה תשובות. והן ז' דחיות שמנו רז"ל. צפורן שמיר סי' ג'.

כ. אמרו בתנא דבי אליהו לא חרב העולם אלא בפשעה של תורה ולא חרבה ארץ ישראל אלא מפשעה של תורה וכל הצרות הבאות לאדם אינן אלא מפשע התורה שנאמר בפשע יעקב כל זאת, ומי שיש לו לב יתעורר מתרדמה אשר הפיל עליו יצרו ואחז שמורות עיניו וישוב אל ה'

ויעסוק בתורה בשמחה כאשר יוכל ולא יוציא הזמן היקר מפנינים בהבלי העוה"ז אשרי אדם שומע. צפורן שמיר סי' ד'.

כא. הגאון והקפדה עוון פלילי ככופר בעיקר ועובד ע"ז ואין עפרו ננער כב. הרהור תשובה וחרטה בוידוי מועיל להעביר הקטיגור מלקטרג, כמ"ש בזוהר. אבל למחות הקטיגור צריך תעניות וסיגופים. כדאשכחן בענין בת שבע כי באומרו חטאתי, נדחה הקטיגור דכתב גם ה' העביר חטאתך. כמ"ש בזוהר. ואחר זה רוח"ק העידה ברכי כשלו מצום. וכו'. (ראשי אבות - חסדי אבות פ"ד - חומת אנך ישעיהו נ"ה.)

כג. אף אם עבר כריתות ומיתות ב"ד שאין תשובה ויוהכ"פ מכפרים, אלא עם יסורין, אם קדש אשה על תנאי שהוא צדיק גמור, מקודשת מספק שמא הרהר תשובה. **דהכפרה מתחילה עם הרהור התשובה.** כסא רחמים אבות פכ"ט

כד. אם הקטן הוא בן דעת נענש על מעשיו בב"ד של מעלה ולכן מתו ער ואונן בקטנותם. שמחת הרגל הגדה של פסח.

כה. יש לך אדם שהוא רחמן ולבו רך, ואם יראה עני ביום סגריר נושא הציני"ה לפניו ורותת יהמו נא רחמיו עליו, גם אם ראה יראה העני עומד בחדר קטן צר וחשוך יתמה על חיי צער ודירה סרוחה, ואיך לא ירחם על נפשו שתהיה בגיהנם של שלג נתונה ביד אכזרים הן הן המזיקין נושכין וממיתין והוא בגיהנם מקום אופל וצלמות. מורה באצבע סי' י'.

כו. עבירות בגלגול אחד גוררות עבירות בגלגול שיבא. (משם המקובלים). ראש דוד משפטים נט:

כז. שמירת שבת הוא עיקר גדול לבעל תשובה אשר מבית ומחוץ תצפנו הקליפה, וגם צריך לקיים מצוות חבילות חבילות ובשמירת שבת הכל מתוקן. פתח עינים מעילה יז. שמירת שבת בכל הפרטים ולענגו כפי כחו בכל זה יועיל לכפר חטאתיו, כמס"ה אשרי אנוש יעשה זאת כו' שומר שבת וכך שנו רבותינו אפי' ע"ז כאנוש מוחלין לו ובשמירתו מיחד קבה"ו ויתוקן אשר גרם להיות נרגן מפריד אלוף ח"ו. צפורן שמיר ט'.

כח. ובכלל איסור גדול לשמוע שירי נשים המשוררות, דקול באשה ערוה ואפי' ברבוי דברים אסרו הפוסקים מדינא, ומשנה שלימה ואל תרבה שיחה עם האשה, גורם רעה לעצמו שהסט"א הנקראת רעה תדבק בו וסופו יורש גיהנם הנקראת רעה כמשז"ל ומרעה אל רעה יצא, ומי יודע כמה נכשלו וה' הטוב יכפר בעדנו. מורה באצבע סימן ט'.

כט. יזהר מהכעס קטן וגדול שמחליף נפשו הקדושה בנפש סט"א ונעשה הוא עצמו ע"ז טור"ף נפשו וכל מה שטרח כל ימיו בהסתלק נפשו חלף הלך, וכה דיבר האיש קדוש רבינו האר"י זצ"ל כי בעל הכעס אין לו תקון עד אשר ישתדל מאד שלא יכעוס כלל ואז יתחיל לתקן. מורה באצבע סי' א'.

ל. ילמוד ספרי מוסר תדיר ואשריו מי שיקבע לימוד בס' הקדוש ראשית חכמה ומשם יכיר פחיתות מעשיו ותוקף חיובו ויום יתבונן בעניניו. מורה באצבע סימן א.

לא. כל חומרות הזוהר ועונשים הנזכרים בו אמת הם וצריך לחוש להם. ומה שלא נזכרו בתלמוד, טעם יש בו. שם הגדולים ח"א. א. רי"ט.

לב. אם מאכל אחד ערב לו ומסלק ידו מלאכול לסגף עצמו על חטאתיו הוא חשוב לפניו יתברך ועביד ומהני להיות לו כפרה ואם יתמיד בזה הוא פקח שאוכל ומתענה בבת אחת כי מעט סיגוף זה שמסלק ידו מאכילת הערב לחכו נרצה לו כעין תענית. צפורן שמיר סימן ה'-. מורה באצבע סימן ג'.

לג. המתכבד בקלון חבירו אין לו חלק לעוה"ב, כ"כ הרמב"ם והוא ירושלמי פ' אין דורשין ובריש בראשית רבה. ודע דמהרח"ו כתב דהאי מתכבד בקלון חבירו נ"ל דזהו בפניו. ברית עולם אות י"ט. מתכבד בקלון חבירו מצוי בבלי דעת ומלבין פני חבירו ברכים לא יבצר, וכלן סעיפי וענפי הגאווה דוק ותשכח כי ענפי הגאווה ת' פרקי והיא היתה אם כל האיסורים. מורה באצבע סי' י'.

לד. ד' כתות אינן מקבלות פני שכינה כת שקרנים כת חנפנים כת לצים

כת מספרי לשה"ר אוי לנו כי כמעט האדם נכשל בכלן או במקצתן וכל עצם אדם שבא לעוה"ז שיזכה בכח תורתו ומצוותיו להסתכל בשכינה ואיך יעשה לו סגולה לבל יראה גאות ה' ח"ו. מורה באצבע סי' י'.

לה. החמדה אב הטומאה וכבר אמרו רז"ל שרשע א' מן החמדה עבר על כל עשרת הדברות. מורה באצבע סימן י'.

לו. ברכות לבטלה ובלי כוונה ותפלה חטופה בבליעת חציים של אותיות וכמה תיבות והסח הדעת בתפילין בעוה"ר מצויים אם לא כלן מקצתן. מורה באצבע סי' י'.

לז. חילול שבת בעוה"ר לעשות מלאכה ע"י גוי, ודבור של חול ומשא ומתן והוצאות איזה דברים קלים מהעיר לשדה הרבה כשלו ונפלו. שם

לח. עוד ישתדל מאד שכשעושה מצוה או לומד תורה יהיה בשמחה גדולה מאלפי זהב וכסף על שזכה ללמוד בתורה או לקיים מצוותו ית', ובוודאי שזה ימשיך עליו קדושה יתירה והגיד רבינו האר"י זצ"ל כי לא זכה לכל חכמתו הרמה ונפלאה כי אם ע"י השמחה הגדולה שהיה שמח בלימוד ובמצוות לאין קץ. מורה באצבע סימן י'.

לט. סגולת העקידה לכבוש הדין ולכן יתאמץ בכוונתה וכתבו ז"ל דאם שב בתשובה בכוונת העקידה יכופר עונו. צפורן שמיר סי' ב'.

מ. הפליגו בזוהר הק' באמירת שירת הים וסודה אחר פסוקי דזמרה שהוא עילוי מאד ונחת רוח לשכינת עוזינו ועל כן צריך לאומרה בשמחה רבה ובנעימה ויצייר בדעתו כאלו עומד ביבשה בתוך הים והמצרים נטבעים והוא ניצול והיא סגולה לכפר עוונותיו. צפורן שמיר.

מא. צריך בכל יום לקרות מוסר איזה שיעור, ורבו כמו רבו ספרי מוסר, לכן יקרא בספר אחד שיעור בכל יום עד תומו ואח"כ יקח אחר וכן על זה הדרך ובכל אחד ימצא התעוררות חדש ויקיים החזק במוסר אל תרף ויזהר מאד בזה ויראה שלא יאבד זמנו ותבא עליו המיתה פתאום ואז הוא בעצמו יחרט חרטה גדולה על שקלקל מעשיו וכלה בהבל כחו ועוונותיו כמשא ואין מושיע. צפורן שמיר סי' ד'.

מב. יתעורר האדם שבפגם הברית פוגם מאד בנר"ן בחותם המלך ופוגם בשרשי נר"ן למעלה ובפגם זה מתו ער ואונן אף שהיו קטנים בני שמונה שנים ועל חטא זה בא מבול לעולם ואין בשום עבירה מי שבורא גוף למזיקים כעבירת פגם הברית. והוא מעכב הגאולה כי אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף וזה מוריד מחדש בקליפות וזה צע"ר השמים וצער כל העולמות שמעכב תשועת ה', אוי לו ולרוע מזלו אם לא חזר בתשובה כי אחר מותו נפרעין ממנו על הכל מלבד עונשו על עצם העבירה. ביותר יחרד חרדה גדולה כי עתה אנחנו באלף הששי והוא כנגד היסוד ומעשיו המקולקלים ערו ערו עד היסוד ב"א. מה עצמו וגדלו סעיפי שריגי חטא זה בכמה אופנים פנים מפנים שונים כי בשגם לא חטא בערוה ונדה וכיוצא בפועל אם חשב והרהר ועי"ז בא להשחית בהקיץ, גדול עוון זה מאד מאד. ולא זו בהקיץ אלא אפי' בחלום אם יטמאהו דבקתו הרעה ועתיד ליתן את הדין וענוש יענש כי נפש הוא חובל, נבראים מזיקים כמ"ש רז"ל פרימו מארץ תאבד וזרעם מבני אדם, יותר על כן באשתו אמרו אם לא נזהר לקדש עצמו ולשהות באופן שיכלו הניצוצות עונונו ישא. צפורן שמיר סימן ו'.

מג. מי ימלל עד היכן מגיע פגם הברית וכבר גורי האר"י זצ"ל הפליאו לדבר ותסמר שערות האדם מפני מראית העין רואה תוקף הפגם בקדשי שמים תצלנה אזנים. אמרו רז"ל המקשה עצמו לדעת יהא בנדוי וכמה וכמה פעמים שנתחייב נדוי בב"ד של מעלה וכל שכן קל וחומר אם בא לידי עוון. לאיש אשר אלה לו איך יאכל מעדנים והוא מוכן לפורענות ויגרס בחצץ שיניו, איך ילבש בגדי משי והוא לבש בטומאת הסט"א ולבוש נשמתו קרוע קרעים קרעים לבוש הבו"ז ומעילו סרוח, איך ישתרר על משרתיו ועל הסרים למשמעתו והוא בזוי מאד לפניו ית' וכל צבא השמים, נתעב ונאלח בעיניהם. איך יישן על כ"ר נרחב ביקר כרי"ם וכסתות ומוכן לחבק אשפות וללכת מדחי אל דחי בידי מלאכי חבלה אכזריים מידו נגזרו ובפועל כפיו נוצרו, איך יטרח וכל מאווי נפשו להרויח ממון והוא מפסיד ומשחית נפשו, ואיך ישמח ועונונו קבע לו בכיה לדורות, איך יתקן גופו ובגדיו שיהיה נקי מסודר ומהודר ומלאכי

חבלה מתקנים ומסדרים מיני עצב"י בשמים רא"ש ולענה שיהיה מלוכלך ומבולבל די לעלמין יתחבל, איך מניח עסקי נפשו וקובע עתים לשחוק במקום קביעות עת לתורה ותשובה ומלאכי חבלה יעשו שחוק בנפשו בעוונותיו וחטאתיו וכהנה רבות אנחותיו על פי מדותיו. צפורן שמיר סימן ו'.

מד. אי לזאת בריש כל מראי"ן ישב בדד וידום להסתכל יפה יפה מעת היותו מה היה לו ומה בידו מחטאת נעורים בכל פרטי פרטות מיני חטאים אלו כי עצמו מספר, וכשיזכור וידע רובם ככולם אז תבין ותשקול בפלס עד היכן מגיע פגם כל אחד וכשתגיע לזה הלא תבוש הלא תכלם ותתחרט חרטה גדולה ופלגי מים ירדו עיניך ובמרירות תאנח אנחה שוברת על אשר הכעסת את הבורא ועיקר הכל להתרחק משחוק וקלות ראש המרגילין לערוה. צפורן שמיר סימן ו'.

מה. נשים להסתכל בהם ולהתקרב אצלם הוא עוון פלילי, וכמ"ש הרמב"ם, ופסקו מרן בש"ע אבה"ז סימן כ"א וז"ל, המחבק ומנשק א' מהעריות שאין לבו של אדם נוקפו עליהן, כגון אחותו הגדולה, ואחות אביו וכיוצא בהן אע"פ שאין לו שום הנאה כלל, הרי זה מגונה, ודבר איסור הוא ומעשה טפשים. שאין קרובים לערוה כלל, בין גדולה בין קטנה. חוץ מאב לבתו ואם לבנה. וכתב עוד הרמב"ם שם. אם חבק ונשק דרך תאוה ונהנה, לוקה מן התורה שנא' לא תעשו מכל חוקות התועבות. ונאמר, לא תקרבו לגלות ערוה. כלומר, לא תקרבו לדברים המביאין לידי גלוי עריות עד כאן לשונו. לב דוד פרק טז.

מו. המסתכל בעריות איסור גדול, וכתב רבינו יונה דהוי מומר לדבר אחד. וכתב רבינו האר"י ז"ל דמתגלגל בעוף הנקרא ראה. חומת אנ"ך קהלת. פני דוד מקץ ז'.

מז. פגם הראיה חמור מאוד שפוגם למעלה, ובזוה"ק החמיר הרבה בהסתכלות בנשים. ולאפוקי מהמון העם שסוברים כי אין בראיה איסור. (יומא עד.) מראית העין.

מח. אמרו רז"ל אין יצה"ר שולט במה שעינים אינן רואות ואמרו רז"ל

אין לך דבר עומד בפני התאווה כעצימת העין. צפורן שמיר סי' יא'.

מט. על זה דברית הלשון וברית המעור, וגם הוא פגם גדול ומעכב הגאולה. כי תכלית הגלות, לברר ניצוצות הקדושה, ומחדש מפזר ניצוצי הקדושה, כי נפש הוא חובל. לב דוד פרק כא.

נ. הפוגם בברית לא יוכל להבין בתורה. פני דוד חוקת י"ב.

נא. העוסק בסדר טהרות הוא תקון לפגם ברית קודש (גורי האריז"ל). ראש דוד חוקת קכ"א ע"א.

נב. הרוצה להנצל מקרי לא יטמא ברית הלשון ובפרט מנבלות הפה ולה"ר, כי הלשון והמעור מכוונים, ומי שפוגם בלשון וודאי יחטא במעור, וזה אפשר רמז הפסוק אמרתי אשמרה דרכי, דרך גבר, מחטוא בלשוני. צפורן שמיר סי' ז'.

נג. הפוגם פיו בדבר נבלה, פוגם בנפשו ואפילו נחתם לו גזר דין של ע' שנה לטובה נהפך לרעה. ומטמאין אותו בקרי, או לבטלה, ונדון במיתה עולמית. ואין תפלתו נשמעת מ' יום, ובהיכל נוגה ו' מלאכים עם רמ"ח כחות מנדין אותו למוציא לבטלה. צפורן שמיר סימן י"א.

נד. עוד יזהר מברכה לבטלה שידע ברכת הפרי וכיוצא שהוא אוכל, ויברך בנחת ולא ידלק ה' או מלך העולם או איזה תיבה מנוסח הברכה שאז יהיה ברכה לבטלה, ואוכל בלא ברכה, ואם אינו מדקדק חס ושלום בזה הוא גוזל ה' וכשם שבממון אסור גזל כל שהוא לכתחילה, גם אות או תיבה מהברכה בסוג של גזל דאמרו רז"ל כל הנהנה מהע"ז בלא ברכה כאילו גוזל להקב"ה א"כ בחסרון תיבה ואות הוי בסוג גזל, והמון העם אומרים במקום ה' אלהינו מלך העולם נאיילנו מליכולם ואוי לה לאותה בושה במקום רעדה להיות חרד בהזכרת ה' כל עצמותי תאמרנה ה', לא זו אשר לא שם לבו הגא מפיו יוצא עוד בה שפוגם בהזכרה ובמלכותו ח"ו, ואוכל בלי ברכה. וגם אם אומר ה' אלהינו מלך העולם כתקנו ובלע תיבה בברכה אפשר דבחסרון תיבה ההוא לא תחשב ברכה ואוכל בלא ברכה ומרעה אל רעה יצא שבא לידי קרי ועל הכל ענש

יענש כאשר ישית עליו גדול העצה. צפורן שמיר סי' ז'.

נה. מסורת היא שהמגלה סודות התורה לשאינם הגונים בא לידי קרי ואסמכה אקרא סוד ה' ליראיו וברית"ו להודיעם. צפורן שמיר סי' ז'.

נו. מסורת היא שהרואה קרי וטובל ביום ההוא דווקא ומתודה כראוי נמחה המזיק של קרי. צפורן שמיר סי' ז'.

נז. הנודר ואינו מקיים בא לידי קרי והוא בכלל מה שאמרו רז"ל בעוון נדרים בני"ו מתים. צפורן שמיר סי' ז'.

נח. מאכלים המרובים ושתיית יין בלילה פרצה קוראת לגנב וישתו וישקרו עמו זרע שקר. צפורן שמיר סי' ז'.

נט. הישן יחידי בלילה בביתא דמיחדא משאר בתי הוא באחריות לבא לידי מקרה לילה. צפורן שמיר סי' ז'.

ס. העצבות ובעל אנחה גורם ליטמא כי היא מדת פלונית כשמה ונותן לה יד לעשות בו תאותה כיון שהוא מסטרא דילה צפורן שמיר סי' ז'.

סא. השומע קול שיר שאינו של קדושה מטמא אזניו און ששמעה תרש"ע ויבא לידי קרי ח"ו. צפורן שמיר סי' ז'.

סב. אם יהיה סמוך למראשותיו מנעלים או מכנסים וכיוצא יגביר כחם להכשילו ח"ו. צפורן שמיר סי' ז'.

סג. אם יהיה לו מפתחות ברזל וכיוצא יתן להם יד להחטיאו ח"ו. שם

סד. אל יאמר אדם בראותו אזהרות אלו הן אני עובר כלם או מקצתן ובל יראה קרי, דיש להשיב דאפשר שנעקרה הטיפה ויוצא דרך מי רגלים או אפשר דכל זה ברוצה להפרד ואינו מהסטרא אחרא, אבל אם כבר החזיקה בו בעוונות גדולות אינה חוששת לפרוטרוט וקים ליה בדרכה, ודברי חז"ל קדושים נאמנים ולא יחטיאו השערה או שמא יש לו מצוה המגינה עליו לשעה. צפורן שמיר סי' ז'.

סה. ירבה בצדקה כפי כחו יום יום ולא יעבור יום א' שלא יתן צדקה אם מעט ואם הרבה ובזה מיחד שם המיוחד הויה ברוך הוא כמ"ש האר"י

זצ"ל, והוא תקון גדול להחיות נפשות אביונים ובזה יעלה ניצוצי קדושה אשר פיזור והוא רמז הפסוק פזר כלומר אם פזר ניצוצי קדושה, אם נתן לאביונים צדקת"ו עומדת לעד מתקן השכינה וזכות הצדקה עמדה ונשא"ת להגין עליו. צפורן שמיר סי' ט'.

סט. יהיה ענו באמת, ובזה יהיה מרכבה לשכינה ויעלה עליו כאלו הקריב כל הקרבנות ותפלתו אינה נמאסת וממילא רווחא להשיב נדחיו וירבה שפע. צפורן שמיר סי' ט'. הענו נמחלים עוונותיו ואין סט"א שולטת בו. חומת אנך ישעיה נ"ז.

ע. עוד יזהר לבכות כשמתוודה בפרט כשאומר שחתנו זרע לבטלה כל עצמותיו יאחזמו רעד. צפורן שמיר סי' ט'.

עא. יזהר לטרוח בלישת מצות מצוה בכח גדול וכן כשמקיים מצוות גמילות חסדים לקבור מתים ולחפור קבר וכיוצא, והזיע שמזיע תועלת לחטא זה לתקן אשר פגם. צפורן שמיר סי' ט'.

עב. יאהב צדקות להיות עושה ומעשה יתן ויתנו אחרים וכתוב צדיק ה' צדקות אהב ויפייס העני. צפורן שמיר סימן ט'.

עג. יסורין ממרקינ עוונותיו של אדם ואם קבלם מאהבה יראה זרע יאריך ימים וחפץ ה' בידו יצלה, ואפשר שהיסורין דין והוא מקבלם באהבה חסד, ומתמתקין הדינים ושכרו בני חיי ומזוני דבמזלא תליין. צפורן שמיר סי' י'.

עד. לעולם ילמד סגוריא על ישראל כלל ופרט, יצדיק ישראל וילמד עליהם זכות וגדעון נגלה עליו ה' בעבור שלמד סגוריה על ישראל כמ"ש ז"ל. צפורן שמיר סי' ט'.

עה. כל המעביר על מדותיו מעבירין לו על כל פשעיו. שם

עו. כל השומע אגדה מפי הדורש ועונה אמן יהא שמיה רבה, מכפרין לו עוונותיו. צפורן שמיר סי' י'.

עז. יתרחק ממדת אכזריות כי הוא מהס"א ויהיה לבו רך ורחמן וכל

המרחם מרחמין לו וידיעת ההפכים אחת היא וגם זו מסימני ישראל להיות רחמנים. צפורן שמיר סי' יא'.

עח. יזהר ממחשבות רעות ואם בא לו מחשבה רעה יעביר יד ימינו על מצחו ג"פ וישתוק מעט ויכוין בשם קר"ע שט"ן. צפורן שמיר סי' יא'.

עט. מצוה שאין לה תובעין רדוף אחריה בלב שלם וטוב לך. שם.

פ. טוב להסתכל תמיד לשמים כי מועיל ליראת שמים כמו שאמר הכתוב כי אראך שמך מעשה אצבעותיך כו' מה אנוש כו'. צפורן שמיר סי' יא'.

פא. יותר חמור עונש העובר על עשה, מעל ל"ת. (הרמב"ן ושושן סודות). פתח עינים מנחות מ"א.

פב. מצוה רבה לדון לכף זכות אף אם נראה חובה יכריעו לזכות ודע כי כפי הנהגתך עם בני אדם כך יתנהגו בשמים עמך ומדה כנגד מדה שיורד על פי מדותיו. צפורן שמיר סי' יא'.

פג. אסור לשמוח בתקלת חברו או במיעוט ידיעתו בתורה או בעבודת השי"ת. צפורן שמיר סי' יא'.

פד. לא יהיה לך אלהים אחרים וגו', מה מאוד בושה וכלימה, למי שהוא כועס שהוא כעובד עכו"ם ואם זורק בחמתו דבר הוי כמקריב קרבן לע"א כמשז"ל וטור"ף נפשו. עושה אותה טריפה כמ"ש רבינו האר"י ז"ל. לב דוד פרק י"ט. יזהר שלא יזרוק שום דבר בחמתו, כי הוא תקרובת לע"ז, וסט"א אומרת דא קרבנא דאקריב להון פלניא. צפורן שמיר סי' יא'.

פה. ההפסקות והסיגופים אין בהם מועיל לעבירות שבין אדם לחברו, ואם גזל בידו תפילתו תועבה. שמחת הרגל פסח רמז ב'.

פו. הגזל ענפיו וסעיפיו ופארותיו והטעיות היצר ופסקי הרא"ש ולענה רבו כמו רבו לא יכילון מגילות וכל זמן שגזל בידו אין תפלתו נשמעת והוא צריך לבא בגלגול ואין הפרש בין רב למעט כי על הכל יביא אלהים במשפט. מורה באצבע סי' י'.

פז. האיש הירא יפקח עיניו ומעיניו, כי על דבר קטן מגזל מתחייב לבא בגלגול כדי לשלם אשר גזל. לב דוד פרק י"ט.

פח. גזל הוא חמור מאד אפילו מן עובדי ע"ז, וכמשז"ל שדור המבול לא נחתם גזר דינם אלא על הגזל. ומי שיש בידו גזל אין תפלתו נשמעת כמש"ה. לא אוסיף עוד עבור לו. וגזל העכו"ם, איסור מוסיף, כי יש בו עוון חילול ה' החמור, שאפילו בתשובה ויוה"כ ויסורין אינו מתכפר עד יום המיתה. ויש לצדד, דהגם שפרע לעכו"ם ופייסו, עדיין חילול ה' במקומו, וצריך כל ד' חלוקי כפרה. לב דוד פרק ט"ז.

פט. מי שנפל מידו תפילין, טוב שיתענה ואם הוא תש כח וקשה עליו התענית וכ"ש אם הוא צורבא מדרבנן וממעט בת"ת, יתן צדקה לכפר עוון נפילת התפילין. חיים שאל ח"א סי' יב'.

צ. אעפ"י שחברו מחל לו על חטאו צריך לשוב ממעלו גם לפני השם, בצערו את חברו. (ראיתו מהשבטים שנענשו בזמן גלות מצרים ובזמן המן על מכירת יוסף למרות שמחל להם). ברית עולם אות יא'.

צא. הכי אמרו רבנן צדקה מכפרת אף על המזיד. כמ"ש בילקוט ריש פרשת שופטים. ברית עולם אות ס"א.

צב. המעלים עיניו מן הצדקה, הוא כשופך דמים. והמלכין פני חבריו ברבים כשופך דמים. לב דוד פרק י"ט.

צג. הבא על אשת איש ולא שב אין לו חלק לעוה"ב, ומה שאמרו בהזהב שמיתתו בחנק, ויש לו חלק לעוה"ב. זה דווקא כשמת בחנק דמיתתו כפרתו. ברית עולם קס"ז.

צד. צריך ליזהר שלא יהיה כפוי טובה כי מלבד העונש עצמו הנה צור"ף עוון חילול ה' החמור מכל העבירות. ברית עולם קפ"ה.

צה. הא דמעביר הקב"ה על חטא ראשון הוא במצוות שבין אדם למקום, אבל במצוות שבין אדם לחבירו כגזל וניאוף וא"א ורציחה וכיוצא, אין מעביר ראשון ראשון ונענש על חטא ראשון. פני דוד וישב כ"ב, מקץ ח'.

צו. קריאת ספר תהילים הוא תקון לפגם הברית. פני דוד שמות י"ב.
 צז. יש קליפה שנקראת זכוב ליפרע ממי שפוגם ביסוד, וע"י התורה
 הקדושה מכניעה קליפה זו. (ספר קרנים). פני דוד משפטים י"ד.
 צח. שונה משניות מבטל יצה"ר דסגולתם להרוג יצה"ר. פני דוד שלח.
 צט. כל מי שנתחייב כרת, ולא עשה תשובה צריך להתגלגל פעם אחרת
 בעוה"ז בסוד הגלגול וימות פעם אחרת ואח"כ ינקה מעוונותיו ויכנס
 לעוה"ב. (מהרח"ו). ראש דוד ויחי מ. תקון כרת לילה שלם לימוד. ובלבד
 שילמד ביום. (תקמ"א).
 ק. הא דתנן כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו, היינו שאינו
 נכשל לחטוא בשוגג. אבל לא מפני שזיכה את הרבים יסתלק ממנו
 הבחירה ולא יהיה לו יצה"ר וא"כ אם יצר הטעהו לעבור עבירה במזיד
 אפשר שיעבור כי הוא בחירי. ברית עולם שנ"ב.
 קא. כתבו ז"ל דשנאת חנם לא דמי לשאר עבירות, דעבירות דעלמא,
 אינו עובר תדיר עליהן, אלא עוב"ר לעשייתן, אך עוון שנאת חנם הוא
 תדיר, יום ולילה בשכבו ובקומו, ובכל עת עובר על לא תשנא ועל
 ואהבת לרעך כמוך, שהוא כלל גדול בתורה. לב דוד פרק ט"ז.

ענין קריאת שמע שצל המטה

אמר הכתוב, (במדבר כג) "לא ישכב עד יאכל טרף, ודם חללים ישפך".
 ופרש רש"י בשם חז"ל, "לא ישכב בלילה על מטתו, עד שהוא אוכל
 ומחבל כל מזיק הבא לטרפו. כיצד? קורא קריאת שמע ומפקיד רוחו
 ביד המקום". עד כאן לשונו. וכתב רבנו האריז"ל, פי בקריאת שמע יש
 פננה לתקון ולכפר על עון הוצאת זרע לבטלה אשר הוא חמור מאד
 ומונע עלית הנשמה בלילה לאדוניה. ועל ידי כוונה זו נתקן האדם מאד
 מאד ממה שחטא. ואף על פי שיש תקון לחטא זה על ידי תעניות
 וסגופים, כמבאר בשער רוח הקדש (נדרס להלן), הנה התקון ההוא

יועיל לנקות עונו שלא יפגס לגיהנם ושימחלו לו עונותיו אלו, אבל עדין צריך תקון אחר גדול וחקק ממנו לתקן ולהחיות אותם הטפות בעצמם שיצאו לבטלה ונכנסו בקלפה ולהחזירם אל הקדשה. ודע, שמי שעובר שאר עברות, מתלבשים בו מזיקים ונעשים קטגורים עליו. אבל המוציא שכבת זרע לבטלה, ענשו גדול לאין קץ, כי ממשיך אותה נשמה מעולם העליון ומוציאה אל קלפת נגה, ואז מתחבר בה כח מזיק אחד ונעשה בחינת גוף אחד אל אותה הנשמה. נמצא, שהמוציא זרע לבטלה גורם שאותם טפות של הנשמות שעתידות לצאת ממנו בבחינת בנים, שיתערכו בטמאה ויתלבשו בגופות הנעשות מצד הנחש ואשת זנונים שבקלפה, והחזיר הקדשה אל הטמאה והטוב אל הרע. וכדי לתקן עון זה צריך שימית אותם הגופות הטמאות המלבישים לאותם הנשמות, ועל ידי כן אותם הנשמות יברחו משם ויחזרו אל שרשם שבקדשה, ונמצא שצריך שתי כוונות, אחת להמית הגופות ההם, שנית להחזיר הנשמות ההם אל השכינה העליונה שיתקנו שם ויצירו כשאר כל הנשמות, ואחר כך יבואו בעולם הזה כשאר כל הנשמות.

גם יש עון אחר דומה לזה, והוא מי שמשמש מטתו ואינו שוהה עד שיצאו כל הטפות לגמרי, ומאותם שיורי הטפות היוצאות לבטלה, אף על פי שאינם ראויים להוליד, עם כל זה נבראים מהם גם כן מזיקים ומשחיתים רעים. ודע, כי כמו שיוציאין מזיקין אלו מן האיש המוציא שכבת זרע לבטלה בלא אשה, כך האשה בוראה מזיקין בלא איש. וכתב בזהר הקדוש (פ' בלק) על הפסוק "לא ישכב עד יאכל טרף" ובדרושי חז"ל בענין אותם אלפים ורבבות של מזיקין שהאדם ממית בכל לילה על ידי הקריאת שמע שעל המטה, וצריך האדם לכוון בקריאת שמע שאומר על מטתו לתקון עון זה, ולהמית כל אותם הגופות של המזיקין. ויש אדם שגדול כח כוונתו עד שיוכל להמית בכל לילה אלף ומאה ועשרים וחמשה מהם, ויש אדם שלא יוכל להמית אלא דבר יום ביומו, וכמספר הימים שחטא כך צריך ימים אחרים כנגדם לתקן עון זה. ויש בענין זה כמה פרטים, ואין כאן מקום להאריך זהו תרף דברי הקדוש האר"י ז"ל בספרו שער הכוונות. ומי ראה כזאת

מי שמע פֿאלה וְלֹא יַחֲרֹד עַל נַפְשׁוֹ הַעֲלִיבָהּ, וּמִי יוּכַל לֹמַר נָקִי אֲנִי מֵעוֹן הַקָּרִי, וּמִפְּנֵי שְׁאִין הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בָּא בַּעֲלִילָה עַל בְּרִיּוֹתָיו, נִתֵּן בְּיָדָם הַיָּכֹלֶת לְחַקֵּן וּלְהַשִּׁיב הַכֹּל עַל מַכּוֹנּוֹ עַל יְדֵי קְרִיאַת שְׁמַע שְׁעַל הַמָּטָה. וְאִם זָלַז אָדָם בְּתַקְוָנוֹ וְלֹא קָרָא קְרִיאַת שְׁמַע עַל מַטָּתוֹ, לֹא עַל ה' תְּלוּנוֹתָיו כִּי אִם עַל עֲצָמוֹ שְׁגָרָם לַעֲצָמוֹ סָבָל בַּל יִכְפֹּר.

וּכְבָּר רָמְזוּ פֶלַע עֲנִין זֶה חֲזוֹ"ל בַּתְּלִמּוֹד, אֲשֶׁר בְּיָדוֹעַ שְׁכָל סוּדוֹת הַנְּשָׁמוֹת וְהַעֲלָמוֹת רְמוּזִים בְּדַבְרֵיהֶם הַקְדוּשִׁים. וְאָמְרוּ שֶׁהַיָּשָׁן לֹלֵא קְרִיאַת שְׁמַע נִחְשָׁב כְּיָשָׁן עַל מַטָּת גּוֹיָה (בְּרִכּוֹת ח.). וְכִנּוּנָם, שֶׁכָּשֶׁם שֶׁהַיָּשָׁן עִם הַגּוֹיָה נִפְשָׁה קְשׁוּרָה בּוֹ כְּכֹלֵב (סוּטָה ג'): וְלֹאֲחֵר מוֹתוֹ יָבֹא בְּגִלְגּוּל פֶּלֶב (שַׁעַר רוּחַ הַקְדוֹשׁ תִּיקוּן כ'), בֵּן הַיָּשָׁן לֹלֵא קְרִיאַת שְׁמַע, לֹאֲחֵר מוֹתוֹ קְשׁוּרִים בּוֹ אוֹתָם הַטָּפוֹת שֶׁהִפְכוּ לְמִזִּיקִין, וְטוֹרְדִים אוֹתוֹ בְּכַף הַקָּלַע קָשָׁה וּמֵר בְּאֶמְקָם אֲבִינוֹ אֲתָה, וְאֵין קֵץ לְסָבָלוֹ עַד שִׁימוּתוֹ אוֹתָם גּוֹפִים.

וְעַל כֵּן, הַחַי יִתֵּן אֶל לְבוֹ, יִמְהַר יְחִישָׁה מַעֲשָׂהוּ לֹמַר קְרִיאַת שְׁמַע שְׁעַל הַמָּטָה בְּכִנּוּנָה מְרֻבָּה, וְאֶפְלוּ מִי שֶׁלֹּא זָכָה לְבֹא בְּסוּד ה' וּלְכַוֵּן כְּוָנוֹת יְחִיד הַמִּדּוֹת הַעֲלִיּוֹנוֹת, יִלְמַד כְּוָנָה זֹאת שֶׁקָּל לְהַבִּינָהּ. וְעַל כֵּן פָּנִים יִכּוֹן לְהַמִּית כֹּל אוֹתָם מִזִּיקִין וּלְהַשִּׁיב כֹּל הַנִּיצוּצוֹת לְשִׁרְשָׁם בְּמִקּוֹם הַקָּדֵשׁ, וְהוּא הַטּוֹב "רַחֲמָנָא לְבָא בְּעִי", וְאַחֵר כְּוָנַת הָאָדָם הוֹלְכִים הַדְּבָרִים. וְהוּא רַחוּם יִכְפֹּר וְיַשִּׁיב בָּנִים לְגִבּוּלָם בְּסוּד הַנְּשָׁמוֹת "חֵיל פֶּלַע וַיִּקְאֲנוּ (חב"ו) מִבְּטָנוּ יִרְשָׁנוּ אֵל", "בְּזִרְעוֹ יִקְבֹּץ טְלָאִים" (בִּי"ט), אֲמֵן בֵּן יְהִי רַצוֹן.

סדר קריאת שמע שעל המטה

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, הָרִינִי מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ לְכָל מִי שֶׁהִכְעִיס וְהִקְנִיט אוֹתִי אוֹ שִׁחָטָא כְּנֶגְדִי. בֵּין בְּגוֹפִי בֵּין בְּמִמּוֹנִי בֵּין בְּכַבּוּדִי בֵּין בְּכָל אֲשֶׁר לִי. בֵּין בְּאוֹנָס בֵּין בְּרַצוֹן בֵּין בְּשׁוֹגֵג בֵּין בְּמִזִּיד בֵּין בְּדַבּוּר בֵּין בְּמַעֲשָׂה. בֵּין בְּגִלְגּוּל זֶה בֵּין בְּגִלְגּוּל אַחֵר לְכָל בֵּר יִשְׂרָאֵל. וְלֹא יַעֲנֹשׁ שׁוּם אָדָם בְּסִבָּתִי. יְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי אֱלֹהֵי וְאֵלֵהִי אֲבוֹתֵי שְׁלֹא אֶחָטָא עוֹד. וּמָה שִׁחָטָאֲתִי לְפָנֶיךָ מִחוּק בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים אֲבָל עַל יְדֵי יִסּוּרִים וְחוֹלָאִים רָעִים: יְהִיו לְרַצוֹן אֲמֵרִי כִּי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ. יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי:

רבונו של עולם, אתה יודע כי עפר אנחנו, ולא בינת אדם לנו, ואין אנחנו יודעים צרופי שמותיך הקדושים וכונת כל קריאת שמע כפי זמנה, וכונת כל מעשה המצוות בכל היחידים וזווגי מדות הקדושות העליונות הראויות לבא על ידיהם. לכן יהי רצון מלפניך יהנה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, אלהי אברהם, אלהי יצחק ואלהי יעקב, האל הגדול הגבור והנורא אל עליון, גומל חסדים טובים קנה הכל וזוכר חסדי אבות, שתגביר רחמיך הרבים וחסדיך הפשוטים עלינו אנחנו עבדיך עמך בית ישראל, בני אברהם יצחק ויעקב, ויהיה חשוב ומרצה לפניך קריאת פרשת שמע, ופרשת ויהי אם שמע, ופרשת ויאמר, שאנכי אומר עתה טרם השנה, ויעלה לפניך פאלו כנתי בכל צרופי שמות הקדש העולים מתוכם, ובכל היחידים וזווגי מדות הקדושות הראויות לבא על ידיהם, ובכח קריאת פרשיות אלו יחקן הפגם אשר פגמתי בעוונותי, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינו לבינך, ובכח רחמיך וחסדיך תכונן את לבנו ליראתך ואהבתך ותקשיב אזנך לדברנו אלה, ואל יעכב שום חטא ועון והרהור רע, את המצנה הזאת, ותעלה לרצון פריח נוחח לפניך, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו.

כל מה שבסוגרים לא יאמר אלא כוין בדעתו.

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה (יאהדונהי) בדחילו ורחימו (יאהדונהי) ורחימו ודחילו (יאהדונהי) ליחדא שם י"ה ברו"ה ביחודא שלים (יהוה) בשם כל ישראל ובשם כל הנפשות והרוחות והנשמות המתחסים אל שרש נפשנו רוחנו ונשמתנו ומלבושיהם שמפללות אצילות, בריאה, יצירה, עשיה. ומכל פרטי אצילות, בריאה, יצירה, עשיה, דכל פרצוף וספירה, הנה אנכי בא לקרות פרשיות שמע, ויהי אם שמע, ויאמר, שתקנו לנו חכמי ישראל לאמרם על המטה קדם השנה. והנני מכונן בקריאת פרשיות אלו לדעת רבי שמעון בן יוחאי, ולדעת רבי אלעזר בנו, ולדעת רבנו יצחק לוריא אשכנזי זכותם גן עלינו. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה

עלינו. ומעשה ידינו פוננהו. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונה צורי וגאלי.

ברוך אתה יהוה יאהדונה אל־הינו מלך העולם המפיל חבלי שנה על עיני ותנומה על עפעפי ומאיר לאישון בת עין. יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונה אל־הי ואל־הי אבותי שתשכבני לשלום ותעמידני לחיים טובים ולשלום, ותן חלקי בתורתך, ותרגילני לדבר מצוה ואל תרגילני לדבר עברה. ואל תביאני לידי חטא ולא לידי נסיון ולא לידי בזיון. וישלוט בי יצר הטוב ולא ישלוט בי יצר הרע. ותצילני מיצר הרע ומחללים רעים. ואל יבהילוני חלומות רעים וחרהורים רעים ותהא מטתי שלמה לפניך והאר עיני פן אישן השנות. ברוך אתה יהוה יאהדונה המאיר לעולם כלו בכבודו:

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונה אל־הינו ואל־הי אבותינו, שבכח סגלת קריאת פסוק ראשון של שמע ישראל ופסוק "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" המחבר עמו שאקראם לפניך, שירד שפע גדול לכל שמות וספירות ופרצופי הקדש הנעשים על ידי כננות פסוקים אלה, ויתחדדו קדשא בריך הוא ושכינתיה ביחודא שלים, וימשך מיסוד דקדשא בריך הוא ושכינתיה רבוע הנ"ה פשוטה ורבוע ב"ן לכוונן ולתקן את הכלי דמין נוקבין שלה. וימשך שפע והארה גדולה מהרי"ו העליון שהוא שלש הנו"ת דיוקין (יו"ד ה"י וי"ו ה"י. יו"ד ה"י וי"ו ה"י. יו"ד ה"י וי"ו ה"י) שהם בגימטריא "וחרב", לעקר ולשבר ולהשמיד את החרב העליון של הקלפה החותך וקוצץ את הנשמות הקדושות, וירד הארה מהרי"ו התחתון שהוא רבוע הנ"ה פשוט (י, י"ה, י"ו, יהו"ה) ורבוע ב"ן (יו"ד, יו"ד ה"ה, יו"ד ה"ה וי"ו, יו"ד ה"ה וי"ו ה"ה) להרג את הכלב שהוא בגימטריא ב"ן שפגד יסוד דשכינתא קדישא, ולהוריד הארה גדולה מהרי"ו העליון והתחתון, להשמיד ולהרג ולאבד את כל הגופים הטמאים של הקלפות והמשחיתים, ילדי פשע, זרע שקר, אשר בחטאתינו בגים גדלנו ורוממנו, גבול הרשעה שנעשו גופים לניצוצות הקדש, הן בהשחית ורענו ארצה, הן באשר לא שהינו על הבטן. אנא

יהוה, חגור חרבך ובאריה תשאג לעמתם ותוציא בלעם מפיהם, והשג תשיג והצל תציל, ואל ידח ממנו נדח, והגופות ההם תזרם ורוח תשאם והיו כלא היו. "יהיו כמוץ לפני רוח, ומלאך יהוה דוחה". וכל הטפות והנשמות וניצוצי הקדשה שבהם, יעלו עם נפשי ורוחי ונשמותי בתוך יסוד דשכנתא קדישא להעלות שם מין נוקבין ולהתעבר מהם ולהביאם אל העולם הזה.

ובסגלת רמ"ח תבות שבקריאת שמע שאקרא, יתקנו רמ"ח אברי זעיר אנפין ונוקבה, ויתקנו ויעשו רמ"ח אברים לכל הנשמות דכל נשמה ונשמה מנשמות הקרי והשכבת זרע לבטלה שיצאו ממני ומכל עמך בית ישראל, שיעלו לתוך אותם ד"לעולם" שבתוך יסוד דשכנתא קדישא. ויהי נעם אדני אל הינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו.

שמע ישראל יהוה יאהדונהי אל הינו יהוה יאהדונהי אחר:

ואומר בלחש: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

מי שיכול לכוון פנויות אלו בהבנה ובמחשבה בלבד, תבא עליו ברכה, ומי שאינו יכול, ימשיך "ואהבת".

יכוון להמשיך הארה גדולה מן הרי"ו העליון שהוא ג' ע"ב שביסוד דאמא (י"ד ה"י וי"ו ה"י, י"ד ה"י וי"ו ה"י, י"ד ה"י וי"ו ה"י) שהם בגי' חרב"ו, לחברו ליסוד דנוקבא, ועל ידי זה יכוון לעקר ולשבר את הסרב העליון דקלפה הקוצץ והחותר את הנשמות הקדושות.

גם יכוון להוריד הארה מרי"ו התחתון שהוא רבוע הנו"ה ורבוע ב"ן שביסוד דנוקבא (י, י"ה, י"ו ה"י, י"ד ה"י וי"ו ה"י, י"ד ה"י וי"ו ה"י, י"ד ה"י וי"ו ה"י) להרג את הפלב דקלפה שפנגד יסוד דנוקבא דז"א.

גם יכוון להוריד הארה משתי תרבות, עליון ותחתון, (י"ד ה"י וי"ו ה"י, י"ד ה"י וי"ו ה"י, י"ד ה"י וי"ו ה"י, י"ד ה"י וי"ו ה"י) להשמיד להרג ולאבד את כל הגופים הטמאים של הקלפות שנעשו לבושים אל הנשמות דקדשה של השכבת זרע שלו ושל

כל ישראל, ולהעלות הטפות האלו עם נפשו ורוחו ונשמתו אל תוך אותם של תיבת "לעולם" שהוא הפלי שבתוך היסוד הניק' דזעיר אנפין דקדשה, ולהמשיכם לשלשת כלי היסוד דרחל, (שי"ן דל"ת יו"ד. שד"י. ש, ש"ד, שד"י) ובו יצטירו בארבעים יום דיצירת הולד מנזן ש של "לעולם".

ואחבה את יהנה יאהדונהי אלהיך בכל לבבך, ובכל נפשך ובכל מאדך: והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום על לבבך: ושמרתם לבניך ודברתם בם, בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך: וקשרתם לאות על ירך והיו לטטפות בין עיניך: וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך:

והיה אם שמע תשמעו אל מצותי אשר אנכי מצוה אתכם היום לאחבה את יהנה יאהדונהי אלהיכם (יבטא את העי"ן) ולעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם: ונתתי מטר ארצכם בעתו יורה ומלקוש ואספת דגנך ותירשך ויצהרך: ונתתי עשב בשדך לבהמתך ואכלת ושבעת: השמרו לכם פן יפתה לבבכם וסרתם ונעבדתם אלהים אחרים והשתחיתם להם: וחרה אף יהנה יאהדונהי בכם ועצר את השמים ולא יהיה מטר והאדמה לא תתן את יבולה ונאבדתם מהרה מעל הארץ הטבה אשר יהנה יאהדונהי נתן לכם: ושמרתם את דברי אלה על לבבכם ועל נפשכם וקשרתם אותם לאות על ידכם והיו לטטפות בין עיניכם: ולמדתם אתם את בניכם לדבר בם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך: וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך: למען ירבו ימיכם וימי בניכם על האדמה אשר (יבטא את העי"ן) נשבע יהנה יאהדונהי לאבותיכם לתת להם כימי השמים על הארץ:

ויאמר יהנה יאהדונהי אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם ועשו להם ציצת על כנפי בגדיהם לדרתם ונתנו על ציצת הכנף פתיל תכלת: והיה לכם לציצת וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות יהנה יאהדונהי ונעשיתם אתם ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זנים אחריהם: למען תזכרו ונעשיתם את כל מצותי והייתם קדושים לאלהיכם: אני יהנה יאהדונהי אלהיכם אשר

הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים אני יהוה
 יאהדונהי אליהם: יהוה יאהדונהי אליהם אמת.

יעלו חסידים בכבוד. ירננו על משפחותם: רוממות אל בגרונם
 (ר"ת באר). וחרב פיפיות בידם:

הנה מטתו של שלמה (ר"ת מה"ש) ששים גברים סביב לה מגברי
 ישראל: כלם אחזי חרב מלמדי מלחמה איש חרבו על ירכו מפחד
 בלילות:

הנה מטתו של שלמה (ר"ת מה"ש) ששים גברים סביב לה מגברי
 ישראל: כלם אחזי חרב מלמדי מלחמה איש חרבו על ירכו מפחד
 בלילות:

הנה מטתו של שלמה (ר"ת מה"ש) ששים גברים סביב לה מגברי
 ישראל: כלם אחזי חרב מלמדי מלחמה איש חרבו על ירכו מפחד
 בלילות:

יברכך יהוה יאהדונהי וישמך: יאר יהוה יאהדונהי פניו אליך ויחנך:
 ישא יהוה יאהדונהי פניו אליך וישם לך שלום:

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שכל הנשמות
 ונצוצי הקדשה שבאילן הטמא, יפרדו ממנו ויעלו ליסוד דועיר
 אנפין, ומשם ינתנו ליסוד דשכינתא קדישא, והאילן הטמא שהוא
 תעקר ותשבר, גודו אילנא וקציצו ענפיה, וכל הגופים הטמאים
 של הקלפות, שנהרגו בקריאת שמע הזו, לא תהיה להם עוד
 תקומה. וכלם פרגע יאבדו ויהיו כלם פגרים מתים לבל יגשו עוד
 אל אותן הנשמות הקדושות שיצאו מהם, ולא יתאחזו עוד בהם.
 וינחום לעלות אל הקדשה, כמשפט הראשון, מנקות מכל רע.

ישב בסתר עליון בצל שדי תלונן: אמר ליהוה מחסי ומצודתי
 אלהי אבטח בו: כי הוא יצילך מפח יקוש מדבר הוות: באבדתו |
 יסך לך ותחת כנפיו תחסה צנה וסחרה אמתו: לא תירא מפחד
 לילה מחץ יעוף יומם: מדבר באפל יהלך מקטב ישוב צהרים:

יפל מצדך | אלה ורכבה מימינך אליך לא יגש: רק בעיניך תביט
ושלמת רשעים תראה: כי אתה יהוה יאהדונהי מחסי.

בימים שאין אומרים ידוי ידלג עד אנא בכת (לקמן עמוד 55)

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו. תבא לפניך תפלתנו.
ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו. שאין אנחנו עוי פנים וקשי ערף
לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו
ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי
ביתנו:

אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו.
ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו.
לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו.
פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו.
תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו.
ואתה צדיק על כל הבא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך יושב מרום. ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא
הנסתרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם. ותעלומות סתרי
כל חי. אתה חופש כל חדרי בטן, רואה כליות ולב. אין דבר נעלם
מך. ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי
אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחול לנו את כל חטאתינו, ותכפר לנו
את כל עונותינו, ותמחול ותסלח לכל פשעינו.

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהי ואלהי אבותי שאם חטאתי
עויתי פשעתי לפניך ופגמתי באות יו"ד של שמך הגדול הוי"ה, וגם
בטלתי מצות קריאת שמע התלויה בה, וגם פגמתי באות א' של
אדני, ונתחבתי בדינך הצדק סקילה או פיוצא בו, הריני מקבל עלי
סקילה. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו,
שיהא נחשב לפניך כאלו נסקלתי על ידי אות א' של השם אדני
בבית דין הגדול שבירושלים. ותשוב אות ה' אחרונה של הוי"ה
שהיא המלכות להתעורר, ותעלה אל אות ו' של הוי"ה. ושניהם

יֵצְלוּ לְמִין נֹקֵבִין אֶל אוֹתִיּוֹת י"ה, שֶׁהֵם אָבָא וְאֵמָא, וְיִתְיַחֲדוּ בְּיַחְדָּא שְׁלִים (הָ הוּא יְהוָה). וְתָשׁוּב וְיִתְיַחֲד שְׁלֵשָׁה אוֹתִיּוֹת רִאשׁוֹנוֹת שֶׁל שְׁלֹשֶׁת שְׁמוֹתֶיךָ הַקְדוּשִׁים (יְהוָה אֱהִיָּה אֲדֹנֵי יֵא"א) וְשֵׁם קִדְשְׁךָ בְּמַלְוֵי יוֹדִין (יוד הֵי וִיו הֵי) גָּאִיר בְּרִצּוֹנְךָ בְּעוֹלָם הָאֲצִילוֹת וְאֵל יְהִי מוֹנֵעַ:

וְיְהִי רִצּוֹן מִלְפָּנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁאֵם חֲטָאֵתִי עֲוִיתִי פִּשְׁעֵתִי לְפָנֶיךָ וּפְגַמְתִּי בְּאוֹת ה' רִאשׁוֹנָה שֶׁל שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל הַנּוֹרָא וְגַם בְּטִלְתִּי מִצְנֹת הַנְּחֻמָּת תְּפִלִּין תְּתִלְוֶנָּה בָּהּ, וְגַם פְּגַמְתִּי בְּאוֹת ד' שֶׁל אֲדֹנֵי, וְנִתְחַיְבְּתִי בְּדִינְךָ הַצָּדֵק שְׁרָפָה אוֹ פִּיּוּצָא בָּהּ, הֲרִינִי מִקֶּבֶל עָלֵי שְׁרָפָה. וְיְהִי רִצּוֹן מִלְפָּנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שִׁיְהֵא נַחֲשָׁב לְפָנֶיךָ כְּאֵלֹו נְשַׁרְפְּתִי עַל יְדֵי אוֹת ד' שֶׁל הַשֵּׁם אֲדֹנֵי בְּבֵית דִּין הַגָּדוֹל שְׁבִירוּשְׁלִים. וְיָשׁוּבוּ וְיִתְיַחֲדוּ י"ה דְּהוּנִי"ה, שֶׁהֵם אָבָא וְאֵמָא, בְּיַחְדָּא שְׁלִים. וְתַעֲלֶה אוֹת ה' אֲחֵרוֹנָה שֶׁל שֵׁם הַנּוֹרָא, שֶׁהִיא מַלְכוּת, אֶל אוֹת ו' דְּהוּנִי"ה. וְשִׁנְיָהֶם יֵצְלוּ לְמִין נֹקֵבִין לְאָבָא וְאֵמָא. וְתָשׁוּב אוֹת ה' רִאשׁוֹנָה דְּהוּנִי"ה, שֶׁהִיא אֵמָא, לְהִתְחַבֵּר עִם אוֹת ו' דְּהוּנִי"ה (יְהוָה הוּא) וְתָשׁוּב וְיִתְיַחֲד שְׁלֵשָׁה אוֹתִיּוֹת שְׁנִיּוֹת שֶׁל שְׁלֹשֶׁת שְׁמוֹתֶיךָ הַקְדוּשִׁים (יְהוָה אֱהִיָּה אֲדֹנֵי הֵא"ד) וְשֵׁם קִדְשְׁךָ בְּמַלְוֵי שְׁלֹשָׁה יוֹדִין וְאֶלֶף (יוד הֵי וִיו הֵי וְאֵו הֵי) גָּאִיר בְּרִצּוֹנְךָ בְּעוֹלָם הַבְּרִיאָה וְאֵל יְהִי מוֹנֵעַ:

וְיְהִי רִצּוֹן מִלְפָּנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁאֵם חֲטָאֵתִי עֲוִיתִי פִּשְׁעֵתִי לְפָנֶיךָ וּפְגַמְתִּי בְּאוֹת ו' שֶׁל שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל הַנּוֹרָא, וְגַם בְּטִלְתִּי מִצְנֹת צִיצִית תְּתִלְוֶנָּה בָּהּ, וְגַם פְּגַמְתִּי בְּאוֹת נ' שֶׁל שְׁמֶךָ אֲדֹנֵי, וְנִתְחַיְבְּתִי לְפָנֶיךָ בְּדִינְךָ הַצָּדֵק הַרְגֵּ אוֹ פִּיּוּצָא בּוֹ, הֲרִינִי מִקֶּבֶל עָלֵי הַרְגֵּ. וְיְהִי רִצּוֹן מִלְפָּנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שִׁיְהֵא נַחֲשָׁב לְפָנֶיךָ כְּאֵלֹו נְהַרְגֶנִּי עַל יְדֵי אוֹת נ' שֶׁל אֲדֹנֵי בְּבֵית דִּין הַגָּדוֹל שְׁבִירוּשְׁלִים, וְיָשׁוּבוּ וְיִתְחַבְּרוּ י"ה דְּהוּנִי"ה, שֶׁהֵם אָבָא וְאֵמָא, עִם אוֹת ו' דְּהוּנִי"ה שֶׁהוּא זְעִיר אֲנָפִין, לְהִיּוֹת עָלָיו לְאוֹר מְקִיף. וְאוֹת ו' דְּהוּנִי"ה יָשׁוּב לְהִתְחַבֵּר עִם ה' אֲחֵרוֹנָה דְּהוּנִי"ה שֶׁהִיא מַלְכוּת, לְתֵת לָהּ אֶת אוֹר הַמְּקִיף (יְהוָה הוּא). וְתָשׁוּב וְיִתְיַחֲד שְׁלֵשָׁה אוֹתִיּוֹת שְׁלִישִׁיּוֹת שֶׁל שְׁלֹשֶׁת שְׁמוֹתֶיךָ הַקְדוּשִׁים (יְהוָה אֱהִיָּה אֲדֹנֵי הֵא"ד) וְשֵׁם קִדְשְׁךָ בְּמַלְוֵי שְׁלֹשָׁה יוֹדִין וְאֶלֶף (יוד הֵי וִיו הֵי וְאֵו הֵי) גָּאִיר בְּרִצּוֹנְךָ בְּעוֹלָם הַבְּרִיאָה וְאֵל יְהִי מוֹנֵעַ:

אדני, וי"נ) וְשֵׁם קִדְשָׁךְ בְּמַלְוֵי אֲלָפִין (יוד הא ואו הא) יֵאִיר בְּרָצוֹנְךָ
בְּעוֹלָם הַצִּיּוֹרָה וְאֵל יְהִי מוֹנֵעַ:

וְיִהְיֶה רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂאֵם
חֲטָאֵי עוֹיְתֵי וּפְשָׁעֵי לְפָנֶיךָ וּפְגַמֵּי בָאוֹת ה' אַחֲרוֹנָה שְׂבִשְׂמֶךָ
הַגָּדוֹל הַנִּי"ה, וְגַם בְּטִלְתִּי מִצְּנוֹת הַתַּפְלָה הַתְלוּיָה בָּהּ, וְגַם פְּגַמֵּי
בָאוֹת י' שֶׁל אֲדָנִי, וְנִתְחַיְבֵתִי בְּדִינְךָ הַצָּדֵק חֲנֹק אוֹ פִּיּוּצָא בּוֹ, הַרְיֵנִי
מִקְבֵּל עָלֵי חֲנֹק. וְיִהְיֶה רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ, שִׁיְהֵא נִחְשָׁב לְפָנֶיךָ פְּאֵלוֹ נִחְנָקְתִּי עַל יְדֵי אוֹת י' שֶׁל אֲדָנִי
בְּבֵית דִּין הַגָּדוֹל שְׂפִירוּשָׁלַיִם. וְתִשׁוּב אוֹת ו' דְּהַנִּי"ה לַעֲלוֹת
וּלְהַתְחַבֵּר עִם אוֹת ה' רִאשׁוֹנָה שֶׁל הַנִּי"ה, שִׁיְהֵא אִמָּא, וּשְׁנִיָּהּ יַעֲלוּ
אֶל אוֹת י' דְּהַנִּי"ה, שֶׁהוּא אָבָא, וְאוֹת ה' אַחֲרוֹנָה דְּהַנִּי"ה, שִׁיְהֵא
הַמְלָכוֹת תַּעֲלֶה עִמָּהֶם, (ו"ה וְה"י הוּא"י). וְתִשׁוּב וּתְיַחֵד שְׁלֹשָׁה
אוֹתִיּוֹת אַחֲרוֹנוֹת שֶׁל שְׁלֹשָׁה שְׂמוֹתֶיךָ הַקְּדוּשִׁים, (יְהוָה אֱהִי אֲדָנִי,
הַה"י) וְשֵׁם קִדְשָׁךְ בְּמַלְוֵי הַהִי"ן (יוד הוּהוּ ווּהוּ) יֵאִיר בְּרָצוֹנְךָ בְּעוֹלָם
הָעֶשְׂרִיה וְאֵל יְהִי מוֹנֵעַ:

וְעַתָּה בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבֵּים שֶׁנִּחְרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וּבִטְלוּ אַרְבַּע מֵתוֹת
בֵּית דִּין. יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שִׁיְהֵא
נִחְשָׁב לְפָנֶיךָ קְבֵלָה זוֹ וּמְסִירָה זוֹ שֶׁקְבֵּלְתִּי וּמְסִירְתִּי אֶת עֲצָמֵי לְקַבֵּל
אַרְבַּע מֵתוֹת בֵּית דִּין, כְּאֵלוֹ נַעֲשׂוּ בִי בְּפַעַל בְּבֵית הַדִּין הַגָּדוֹל
שְׂפִירוּשָׁלַיִם, לְכַפֵּר עַל כָּל עוֹנוֹתֵי וּלְתַקֵּן כָּל הָעוֹלָמוֹת שֶׁפְּגַמֵּי
בָּהֶם: (יֵאֱהוּנָה הַדְּרוֹגִינָה) וּבְכֵן בְּכַח סְגֻלַּת אֲמִירַת הַיּוֹדֵי הַזֶּה, יִחְזְרוּ
לְרִדָּת וּלְהַתְגַּלּוֹת הַחֲסִדִּים הַמְּגֻלִּים שֶׁעָלוּ וְנִתְכַּסְּפוּ מִחֲמַת עוֹנוֹתֵי,
וְיִתְפָּרְדּוּ הַקְּלָפוֹת מִנְּפִשִּׁי וְאֵל יַעֲכֹבוּ אוֹתָהּ מִלַּעֲלוֹת לְהַרְאוֹת אֶת
פָּנֶיךָ.

אַחַר כֵּן יֵאֱמַר אָנָּה בְּכַח כּוֹלוֹ בְּכָל לַיְלָה. וְאַחַר שֶׁגִּמַּר אוֹתוֹ יֵאֱמַר שֶׁלֹּשׁ
פְּעָמִים הַשּׁוֹרָה הַרְאוּיָה לְאוֹתָהּ לַיְלָה.

ליל א אָנָּה בְּכַח. גְּדֻלַּת יְמִינְךָ. תַּתִּיר צְרוּרָה. (אב"ג ית"ץ)
ליל ב קְבֵל רִנָּת. עֲמֶךָ שְׂגָבְנוּ. טְהַרְנוּ נוֹרָא. (קר"ע שט"ן)
ליל ג נָא גְבוּר. דּוֹרְשֵׁי יְחִוְדְּךָ. כְּבֻבַת שְׂמֶרֶם. (נג"ד יכ"ש)

ליל ד ברכם טהרם. רחמי צדקתך. תמיד גמלם. (בט"ר צת"ג)
 ליל ה חסין קדוש. ברוב טובך. נהל צדקתך. (חק"ב טנ"ע)
 ליל ו יחיד גאה. לעמך פנה. זוכרי קדושתך. (יג"ל פז"ק)
 ליל ז שונעתנו קבל. ושמע צעקתנו. יודע תעלומות. (שק"ו צי"ת)

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

גד גדוד יגודנו והוא יגד עקב: עקב יגוד והוא יגודנו גדוד גד: אם
 תשפב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך: לישועתך קויתי יהנה:
 לישועתך יהנה קויתי: קויתי יהנה לישועתך: קויתי לישועתך
 יהנה: יהנה לישועתך קויתי: יהנה קויתי לישועתך: אתה סתר לי
 מצר תצרני רני פלט תסובבני סלה: סלה תסובבני פלט רני תצרני
 מצר לי סתר אתה: תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך
 נעימות בימינו נצח:

אתה תקום תרחם ציון. כי עת לחננה כי בא מועד: בידך אפקיד
 רוחי (ר"ת בא"ר) פדיתה אותי יהנה (ר"ת פא"י) אל אמת.
 מגן אם יראה נרמח בארבעים אלף בישראל.

יהי רצון מלפניך יהנה אלהי ואלהי אבותי, שפכח סגלת שם
 (פא"י) היוצא מראשי תבות פדיתה אותי יהנה, שתפדה את בריתי
 ברית קדש מבין הקלפות פכח סגלת שלשה שמות א"ל א"ל א"ל
 העולים כמספר מגן, ובכח סגלת מגן יראה נרמח תהרג ותעקר
 ותשבר ותכלם את כל הגופים הטמאים של הקלפות שנבראו על
 ידי. אך פדה תפדה את כל הנשמות הקדושות שבתוכן, ותחזירם
 לקדשה כמשפט הראשון מנקות מכל רע, ויאירו אותיות הקדש
 העולים כמספר א"ל ויהיו למאורות אחד ועשרים שמות אהי"ה
 העולים כמספר אמת.

יבנו בעשרים ואחד שמות אהי"ה. ולא יוציאם בפה.

אהי"ה אהי"ה אהי"ה אהי"ה אהי"ה אהי"ה אהי"ה אהי"ה
 אהי"ה אהי"ה אהי"ה אהי"ה אהי"ה אהי"ה אהי"ה אהי"ה
 אהי"ה אהי"ה אהי"ה אהי"ה אהי"ה אהי"ה אהי"ה אהי"ה

אחר כך יכונן בשם זה לקרע כ"ח השטן שלא יטמאהו בקרי, חס ושלום.

קרע שטן

אחר כך יכונן בשם **אלוה** ויאמר:

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתפרס כנפייך על נפשי, רוחי ונשמתי, בעלותם להראות את פניך, להעלותם ולהסתייך ולהעלימם מן החיצונים בשמך הקדוש שם אלוה ויאיר שם זה בכל צרופיו ומלואיו ומספריהו. ויעלו נפשי, רוחי ונשמתי, אל יסוד דשכינתא קדישא נוקבא דזעיר אנופין לעורר שם מין נוקבין ולקבל שם מים דכורין, ותעשה באר מים נובעים.

בראש חדש יוסף ב' פסוקים אלו:

וגם הפהנים הנגשים אל יהוה יתקדשו פן יפרץ בם: ויבני דן חשים:

(יכונן שבכ"ח פסוקים אלו יעלו ניצוצות הקדשה מקלפת הנחש אל היסוד הנקרא "חי")

יסים בפסוק זה: תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב.

ענין תקון חצות

אף על פי שהתפלה והתשובה טובים הם בכל עת, הגה מחצות לילה ועד הבקר טובים הם שבועתים. א. פי משתף הוא צער השכינה בצרתו. ב. כי שער רקיע פתוחים ומסגלים יותר לקבלת התשובה, והתפלות בשעות אלו, שבהם מדת הרחמים יורדת לעולם, נעלות יותר, כי באלה השעות רב בני האדם ישנים ואינם חוטאים. ואף מאחרי שבת בחצות רבם כבר ישנים, ועולמו של הקדוש ברוך הוא יותר נקי וטהור. וסוד כנורו של דוד המנגן מאליו מתעורר ומזמר עריצים וקוצים בסוד לדוד מזמור, והמשתתף בכנור זה נקשר למעין מים חיים, וחוט של חסד משוך עליו, וכמאמר חז"ל: "כל העוסק בתורה בלילה, חוט של חסד משוך עליו כל היום". ולכן אמר הנביא: "קומי רגי בלילה לראש

אשמות, שפכי כמים לבך נכח פני ה'". וראוי לאדם לזכור את גלות השכינה אשר היא חלק אלוה ממעל, וירדה ממקומה כדי להגן עלינו בניה, בסוד "בנים אתם לה' אלהיכם", ובסוד "אנכי ארר עמך מצרימה", ובסוד "בכל צרתם לו צר", ואוי לנו הבנים שגלינו מעל שלחן אבינו שבשמים זה כמה ארך ימים ושנים. וכל דור שלא נבנה בית המקדש בימיו, כאלו נחרב בימיו. (ומה גם בימינו אנו, שצערנו צריך להיות כפול ומכפל באשר לא גוים מונעים את ישועת ישראל, אלא הערב רב אשר בשם "ישראל" מכנים, ותחת שם זה רומסים את מצות תורת ישראל בארץ ישראל. ותחת אשר ישמרו תורת ה' וחקיו, וגם יבנו את מזבח ה' ההרוס בהר הבית הנמצא תחת כבושם, נותנים הם לבני אדם וישמעאל ולכל צרוע ולכל זב ממרשיעי ברית לעלות להר קדשנו ותפארתנו ולרמסו ולדרוך במקום קדש הקדשים בגאון וחצפה. והם הם היד שנשתלחה במקדשך, ועל אלה אני בוכה עיני עיני יורדה מים) וכל המשתף צערו בצער השכינה ובוכה על גלות השכינה והיותה שוכנת עפר, סופו להושע ולראות גם בשמחתה בקומה אל המלך גואלנו ה' צבאות שמו קדוש ישראל, וכל הבוכה ומתאבל על חרבן ירושלים והמקדש, זוכה ורואה בשמחתם.

וכבר הפליגו בזהר הקדוש ובכתבי המקבלים במעלת הקם בחצות לבכות על גלות השכינה ולעסוק בתורה. והרבה אנשים פשוטים זכו לתורה ויראת שמים ושברכותיהם נתקיימו ותפלותיהם נתקבלו על ידי קימת חצות. ואשר שב אל ה' בכל לבו, ראוי לו בכפל כפלים להשתדל לקום בחצות ולעשות תקון זה אשר יסדו המלך הקדוש האריז"ל, פי מוצאיו מצא חיים ועליו תבא ברפת טוב.

תקון חצות מחלק לשתי קבוצות של תקון, כנגד שתי בחינות שיש לשכינה, האחת שמה רחל על שם רחל אמנו ע"ה, פי האמהות הן רמז למרפכה העליונה, והשניה על שם לאה, שתי נשות יעקב אבינו ע"ה. ואם רחל מכפה על בניה מאנה להנחם על בניה פי איננו, עד שהקדוש ברוך הוא מבטיחה יש תקנה לאחריתך ושכר לפעלתך, הנה לאה מודה ומשבחת לקדוש ברוך הוא אשר שומר על כבשה אחת בין שבעים זאבים אשר רוצים לטרפה ולאכל את בשרה, ושככל דור נדור עומדים

עלינו לבלותנו והקדוש ברוך הוא מצילנו מידם. ועל כן נקראים תקונים אלה תקון רחל ותקון לאה.

מהלכות תקון חצות

א. טרם כל, יאמר ברכות השחר. ואם הוא כבר ישן על מטתו, יאמר גם ברכות התורה. אבל אם טרם ישן, יזהר שלא לומר ברכות התורה עד שיאיר השחר.

ב. ברפת על נטילת ידיים לא יאמר אלא אם כן קם מהשינה ונטל ידיו.

ג. ברפת אשר יצר אין לאומרה אלא אם כן עשה צרכיו.

ד. אחר ברכות השחר יסיר מנעליו וישב על הקרקע, ואם אפשר ליד מזוזה הפתח עדיף, יאמר תקון חצות.

ה. לא ישב על הקרקע ממש אלא על בגד הפרוש עליה או על דבר אחר החוצץ בינו לבין הקרקע.

ו. ישתדל לשים מעט אפר על ראשו במקום הנחת תפלין.

ז. יש ימים שאומרים גם תקון רחל וגם תקון לאה, ואז צריך שיאמר את שניהם בישובו על הקרקע, ויש ימים שאומרים רק תקון לאה ואז אין צריך לישוב על הקרקע כלל, אלא יאמרונו בישובו על מקומו הרגיל.

ח. בלילי ראשי חודשים, וחול המועד של סכות, ובימי החול שמראש השנה ועד סכות, ובימי העומר, ובשנת השמיטה בארץ ישראל, ובגלילות חנכה, ט"ו בשבט, פורים י"ד וט"ו, וט"ו באב, אומרים רק תקון לאה.

ט. בלילי שבתות וחגים, וחול המועד של פסח וראש השנה, ויום הכפורים, אין אומרים תקון חצות כלל.

י. זמן חצות, הוא מחצות לילה שהם שתיים עשרה שעות רגילות, מחצית היום, כשהיום נחלק לפי שעות זמניות, ועד עמוד השחר.

יא. טוב לומר נידוי לפני אמירת תיקון חצות.

בְּרָפוֹת הַשְּׁחַר

מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ מֶלֶךְ חַי וְקַיִם שֶׁהַחַיּוֹת בִּי נִשְׁמָתִי בְּחִמְלָה. רַבָּה אֲמוּנָתְךָ:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאֱהֻדְנָהי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל נְטִילַת יָדַיִם:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאֱהֻדְנָהי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר יָצַר אֶת הָאָדָם בְּחִכְמָה. וּבָרָא בּוֹ נְקִבִּים נְקִבִּים. חֲלוּלִים חֲלוּלִים. גְּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶי כֶּסֶף כְּבוֹדְךָ שֶׁאֵם יִסְתַּם אַחֵד מֵהֶם אוֹ אֵם יִפְתַּח אַחֵד מֵהֶם אִי אֶפְשָׁר לְהִתְקַיֵּם אֶפְלוּ שְׂעָה אַחַת. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאֱהֻדְנָהי רוֹפֵא כָּל בָּשָׂר וּמַפְלִיא לַעֲשׂוֹת:

אֱלֹהֵי, נִשְׁמָה שְׁנַתָּה בִּי טְהוֹרָה. אַתָּה בְּרָאָתָה. אַתָּה יִצְרָתָה. אַתָּה נִפְתַּחְתָּה בִּי. וְאַתָּה מְשַׁמְרָה בְּקִרְבִּי. וְאַתָּה עֲתִיד לְטַלָּה מִמֶּנִּי וּלְהַחְיֶיהָ בִּי לַעֲתִיד לְבָא. כָּל זְמַן שֶׁהַנִּשְׁמָה בְּקִרְבִּי מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהֻדְנָהי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי רַבּוֹן כָּל הַמַּעֲשִׂים. אֲדוֹן כָּל הַנִּשְׁמוֹת. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאֱהֻדְנָהי הַמַּחְיֶה הַמְּשַׁמֵּחַ וְהַמְּשַׁמֵּחַ לְפָנֶיךָ מִתִּים:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאֱהֻדְנָהי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַנּוֹתֵן לְשִׁכְוִי בִּינָה לְהַבְחִין בֵּין יוֹם וּבֵין לַיְלָה:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאֱהֻדְנָהי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם פּוֹקֵחַ עֲוֹנוֹת:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאֱהֻדְנָהי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם מַתִּיר אֲסוּרוֹת:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאֱהֻדְנָהי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם זוֹקֵף כְּפוּפִים:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאֱהֻדְנָהי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם מְלַבֵּשׁ עֲרוּמִים:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאֱהֻדְנָהי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַנּוֹתֵן לַיֵּעָף כֹּחַ:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאֱהֻדְנָהי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם רוֹקֵעַ הָאָרֶץ עַל הַמַּיִם:

ברוך אתה יהוה יאהדונהי אלהינו מלך העולם המכין מצעדי גבר:
 ברוך אתה יהוה יאהדונהי אלהינו מלך העולם שעשה לי כל צרכי:
 ברוך אתה יהוה יאהדונהי אלהינו מלך העולם אוזר ישראל
 בגבורה:

ברוך אתה יהוה יאהדונהי אלהינו מלך העולם עוטר ישראל
 בתפארה:

ברוך אתה יהוה יאהדונהי אלהינו מלך העולם שלא עשני גוי:
 (האשה אומרת שלא עשני גויה)

ברוך אתה יהוה יאהדונהי אלהינו מלך העולם שלא עשני עבד:
 (האשה אומרת שלא עשני שפחה)

ברוך אתה יהוה יאהדונהי אלהינו מלך העולם שלא עשני אשה:
 (האשה אומרת בלי שם ומלכות) ברוך שעשני כרצונו.

ברוך אתה יהוה יאהדונהי אלהינו מלך העולם המעביר חבלי שנה
 מעיני ותנומה מעפעפי: ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהי
 ואלהי אבותי שתרגילני בתורתך. ותדביקני במצותיך. ואל תביאני
 לידי חטא. ולא לידי עון. ולא לידי נסיון. ולא לידי בזיון. ותרחיקני
 ממצר הרע. ותדביקני במצור הטוב. וכוף את יצרי להשתעבד לך.
 ותנני היום ובכל יום לחן ולחסד ולרחמים בעיניך ובעיני כל רואי.
 וגמלני חסדים טובים. ברוך אתה יהוה יאהדונהי גומל חסדים
 טובים לעמו ישראל:

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי שתצילני היום ובכל יום
 ויום מעי פנים. ומעוות פנים. מאדם רע. ממצר רע. מחבר רע.
 משכן רע. מפגע רע. מעין הרע. ומלשון הרע. מהין קשה. ומבעל
 דין קשה. בין שהוא בן ברית. ובין שאינו בן ברית:

ברכות התורה יאמרם אחר חצות לילה רק אם הוא קם מהשינה, אבל
 אם נשאר ער מתחילת הלילה, לא יאמר ברכות התורה עד שיאיר השחר.

ברוך אתה יהוה יאהדונהי אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו על דברי תורה:

והערכ נא יהוה יאהדונהי אלהינו את דברי תורתך בפינו ובכפיות עמך בית ישראל. ונהיה אנחנו וצאצאינו וצאצאי צאצאינו וצאצאי עמך בית ישראל. כלנו יודעי שמך ולומדי תורתך לשמה. ברוך אתה יהוה יאהדונהי המלמד תורה לעמו ישראל:

ברוך אתה יהוה יאהדונהי אלהינו מלך העולם אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו. ברוך אתה יהוה יאהדונהי נותן התורה:

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו את בני ישראל. אמור להם: יברכך יהוה וישמרך: יאר יהוה פניו אליך ויחגג: ישא יהוה פניו אליך וישם לך שלום: ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם:

סדר תקון חצות.

אנא יהוה אלהינו ואלהי אבותינו. תבא לפניך תפלתנו. ואל תתעלם מלכנו מתחנונו. שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סרנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. שחתנו זרע קדש לבטלה ובראנו משחיתים לחבל, גם בכנפיו נמצאו דם נפשות אביונים נקיים והנה דמעת העשוקים ואין להם מנחם, לבי לבי על חלליהם מעי מעי על הרוגיהם, אוי לרשע רע, כי גמול ידיו יעשה לו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך יושב מרום. ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם. ותעלומות סתרי כל חי. אתה חופש כל חדרי בטן, רואה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך. ואין נסתר מנגד עיניך. יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחול לנו את כל חטאתינו, ותכפר לנו את כל עונותינו, ותמחול ותסלח לכל פשעינו.

תקון רחל

תכוין לבכות על חרבן הבית

על נהרות בכל שם ישבנו גם בכינו. בזכרנו את ציון: על ערבים בתוכה תלינו פגרותינו: כי שם שאֵלֵנו שובינו דברי שיר ותולֵינו שמחה. שירו לנו משיר ציון: איך נשיר את שיר יהוה על אדמת נכר: אם אשפֹּחַ יְרוּשָׁלַיִם תִּשְׁפֹּחַ יְמִינִי: תִּדְבֹּק לְשׁוֹנִי לְחִפִּי אִם לֹא אֶזְכְּרִי. אִם לֹא אֶעֱלֶה אֶת יְרוּשָׁלַיִם. עַל רֹאשׁ שְׂמֹחֲתִי: זָכֹר יְהוָה לְבִנִי אֲדוֹם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַיִם. הָאֲמָרִים עָרוּ עָרוּ. עַד הִסּוֹד בָּהּ: בֵּת בָּבֶל הִשְׁדִּידָהּ. אֲשֶׁרִי שִׁישְׁלֵם לָךְ. אֶת גְּמוּלָךְ שְׂגַמְלָתָ לָנוּ: אֲשֶׁרִי שִׂיֵּאֲחֹז וְנִפֹּץ אֶת עַלְלִיךָ אֶל הַסֵּלַע:

תכוין לבכות על הריגת הצדיקים

מזמור לאֶסָף אֱלֹהִים בָּאוּ גוֹיִם בְּגִלְתֶּךָ, טִמְאוּ אֶת הֵיכַל קִדְשֶׁךָ. שָׂמוּ אֶת יְרוּשָׁלַיִם לְעֵיִם: נָתַנוּ אֶת נִבְלַת עֲבָדֶיךָ מֵאֶכָּל לְעוֹף הַשָּׁמַיִם. בָּשָׂר חֲסִידֶיךָ לְחִיתוֹ אֶרֶץ: שָׁפְכוּ דָמָם כַּמִּים סְבִיבוֹת יְרוּשָׁלַיִם וְאֵין קוֹבֵר: הֵינּוּ חֲרָפָה לְשִׁכְנֵינוּ. לַעַג וְקֵלֶס לְסִבִּיבוֹתֵינוּ: עַד מָה יְהוָה תִּצְנֹן לְנִצָּחַת. תִּבְעֵר כְּמוֹ אֵשׁ קִנְאֶתְךָ: שָׁפַךְ חֲמָתְךָ אֶל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר לֹא יִדְעוּךָ. וְעַל מַלְכוּת. אֲשֶׁר בְּשִׁמְךָ לֹא קָרְאוּ: כִּי אָכַל אֶת יַעֲקֹב. וְאֶת נִוְהוֹ הַשָּׁמַיִם: אֶל תִּזְכֹּר לָנוּ עֲוֹנוֹת רִאשׁוֹנִים. מִהֵרָה יִקְדְּמוּנוּ רַחֲמֶיךָ. כִּי דָלוּנוּ מֵאֵד: עֲזָרְנוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עַל דְּבַר כְּבוֹד שִׁמְךָ. וְהִצִּילְנוּ וְכַפֵּר עַל חַטֹּאתֵינוּ לְמַעַן שִׁמְךָ: לְמָה יֵאָמְרוּ הַגּוֹיִם אִיָּה אֱלֹהֵיהֶם. יִנְדַּע בְּגוֹיִם לְעֵינֵינוּ. נִקְמַת דָּם עֲבָדֶיךָ הַשְּׁפוּךְ: תִּבּוֹא

לפניך אנקת אסיר כגדל זרועך. הותר בני תמותה: והשב לשכנינו
שבועתים אל חיקם. חרפתם אשר חרפוך אדני: נאנחנו עמך וצאן
מרעיתך, נודה לך לעולם. לדור נדר. נספר תהלתך:

זכר יהנה מה היה לנו. הביטה וראה את חרפתנו: נחלתנו נהפכה
לזרים. בתינו לנכרים: תומים היינו ואין אב. אמתינו כאלמנות:
מימינו בכסף שתינו. עצינו במחיר יבאו: על צוארנו נרדפנו. יגענו
ולא הונח לנו: מצרים נתנו יד. אשור לשבע, לחם: אבתינו חטאו
ואינם. נאנחנו עונתיהם סבלנו: עבדים משלו בנו. פרק אין מידם:
בנפשונו נביא לחמנו. מפני חרב המדבר: עורנו פתנור נכמרו. מפני
זלצפות רעב: נשים בציון ענו. בתלת בערי יהודה: שרים בידם
נתלו. פני זקנים לא נהדרו: בחורים טחון נשאו. ונערים בעץ
כשלו: זקנים משער שבתו. בחורים מנגינתם: שבת משוש לבנו.
נהפך לאכל מחלנו: נפלה (נפל ה' שהיא השכינה) עטרת ראשנו. אוי
נא לנו כי חטאנו: על זה (שהוא יסוד, עומד ההוד, ועתה נהפך). היה
דנה לבנו על אלה, (שהם הו"ק כל אחד כלול מו' גימ' אלה). חשכו
עינינו: (הקליפה הנקראת גם היא אלה) על הר ציון ששמים. שועלים
הלכו בו: אתה יהנה יאהדונהי לעולם תשב. כסאך לדר נדור: למה
לנצח תשפחנו. תעזבנו לארך ימים: השיבנו יהנה יאהדונהי אליך
ונשובה. חדש ימינו כקדם: כי אם מאס מאסתנו. קצפת עלינו עד
מאד: השיבנו יהנה יאהדונהי אליך ונשובה. חדש ימינו כקדם:

הבט משמים וראה מזבל קדשך ותפארתך. איזה קנאתך וגבורתך
המון מעיך ורחמיך אלי התאפקו: כי אתה אבינו כי אברהם לא
ידענו, וישראל לא יפירנו. אתה יהנה יאהדונהי אבינו גאלנו מעולם
שמך: למה תתענו יהנה יאהדונהי מדרךך תקשיח לבנו מיראתך.
שוב למען עבדיך שבטי נחלתך: למצער ירשו עם קדשך. צרינו
בוססו מקדשך: ועתה יהנה יאהדונהי אבינו אתה. אנחנו החמר
ואתה יצרנו ומעשה נדך בלנו: אל תקצרף יהנה יאהדונהי עד מאד
ואל לעד תזכר עון. הן הבט נא עמך בלנו: צרי קדשך היו מדבר.
ציון מדבר היתה ירושלים שממה: בית קדשנו ותפארתנו אשר

הַלְלוּךָ אֲבֹתֵינוּ הֵיחָל לְשֹׁרֶפֶת אֵשׁ. וְכָל מַחְמַדֵּינוּ הֵיחָל לְחִרְבָּה: הַעֲלֵה אֵלֶּה תַּחֲאָפֶק יְהוָה יֵאֱהֹוּנָהּ. תַּחֲשֶׁה וּתְעַנֶּנּוּ עַד מָאֹד:

עַל חוֹמֹתֶיךָ יְרוּשָׁלַיִם הִפְקַדְתִּי שְׁמֵרִים כָּל הַיּוֹם וְכָל הַלַּיְלָה תָּמִיד לֹא יִחָשׂוּ. הַמְזַכְּרִים אֶת יְהוָה יֵאֱהֹוּנָהּ אֵל דְּמִי לְכֶם (ר"ת אל"ד): וְאַל תִּתְּנוּ דְּמִי לוֹ. עַד יָכוֹנֶן וְעַד יָשִׁים אֶת יְרוּשָׁלַיִם תְּהִלָּה בְּאַרְצָךָ: נִשְׁבַּע יְהוָה יֵאֱהֹוּנָהּ בְּיָמֵינוּ וּבְזֵרוּעַ עָזוֹ. אִם אֶתָּן אֶת דִּגְגֶךָ עוֹד מֵאֵכָל לֹא־יִבְיַךְ וְאִם יִשְׁתּוּ בְנֵי נָכַר תִּירוּשֶׁךָ אֲשֶׁר יִגְעַת בּוֹ: כִּי מֵאִסְפוּ יֹאכְלֶהוּ וְהִלְלוּ אֶת יְהוָה יֵאֱהֹוּנָהּ וּמִקְבָּצֵיו יִשְׁתְּהוּ בְּחִצְרוֹת קִדְשֵׁי: אֵתָּה תִקְוֶה תִרְחַם צִיּוֹן. כִּי עַתָּה לִחְנֻנָּה כִּי בָּא מוֹעֵד: כִּי רָצוּ עֲבָדֶיךָ אֶת אֲבֹנֶיהָ. וְאֵת עֲפָרָה יַחֲנֶנּוּ: בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם יְהוָה יֵאֱהֹוּנָהּ יִשְׂרָאֵל יִכְנָס:

תקון לאה

לְמִנְצַח מִשְׁכִּיל לְבָנֵי קָרַח: כְּאֵיל תַּעֲרֹג עַל אֲפִיקֵי מַיִם. בֶּן נִפְשֵׁי תַעֲרֹג אֵלֶיךָ אֱלֹהִים: צִמְאָה נִפְשֵׁי לְאֱלֹהִים לְאֵל חַי. מְתִי אָבּוֹא. וְאַרְאֶה פָּנֵי אֱלֹהִים: הֵיטָה לִי דְמַעְתִּי לְחֶם יוֹמָם וְלַיְלָה. בְּאָמַר אֵלֵי כָּל הַיּוֹם אֵיחָה אֱלֹהֶיךָ: אֵלֶּה אֲזַכָּרָה וְאֲשַׁפָּכָה עָלַי נִפְשֵׁי כִּי אֶעֱבֹר בִּסְפֵן אֲדַדָּם עַד בֵּית אֱלֹהִים. בְּקוֹל רִנָּה וְתוֹדָה הַמּוֹן חוֹגֵג: מַה תִּשְׁתַּחֲוֶה נִפְשֵׁי וְתִהְיֶה עָלַי. הוֹחִלִי לְאֱלֹהִים כִּי עוֹד אוֹדְנִי יִשׁוּעוֹת פָּנִי: אֵלֵּהי עָלַי נִפְשֵׁי תִשְׁתַּחֲוֶה. עַל בֶּן אֲזַכָּרְךָ מֵאַרְצָךָ יִרְדֵּן. וְחֶרְמוֹנִים מִהַר מְצָעַר: תְּהוֹם אֵל תְּהוֹם קוֹרָא לְקוֹל צִנּוּרֶיךָ. כָּל מִשְׁבָּרֶיךָ וְגִלְיָךְ עָלַי עֲבָרוּ: יוֹמָם יִצְוָה יְהוָה יֵאֱהֹוּנָהּ חֲסִדוֹ וּבִלְיָלָהּ שִׁירָה עָמִי (ס"ת וזה"י). תִּפְלָה לְאֵל חַי: אוֹמְרָה לְאֵל סְלַעִי לְמָה שִׁכַּחְתָּנִי. לְמָה קָדַר אֵלֶךְ בְּלַחֲץ אוֹיֵב: בְּרָצַח בְּעֲצָמוֹתֵי חֲרָפוֹנִי צוֹרָרִי. בְּאִמְרָם אֵלֵי כָּל הַיּוֹם אֵיחָה אֱלֹהֶיךָ: מַה תִּשְׁתַּחֲוֶה נִפְשֵׁי וְמַה תִּהְיֶה עָלַי. הוֹחִלִי לְאֱלֹהִים כִּי עוֹד אוֹדְנִי יִשׁוּעוֹת פָּנִי וְאֵלֵּהי:

שִׁפְטָנִי אֱלֹהִים וְרִיבָה רִיבִי מִגּוֹי לֹא חֲסִיד. מֵאִישׁ מִרְמָה וְעוֹלָה תִּפְלִטָנִי: כִּי אֵתָּה אֱלֹהֵי מַעֲוִי לְמָה זָנַחְתָּנִי. לְמָה קָדַר אֶתְהַלֵּךְ בְּלַחֲץ אוֹיֵב: שְׁלַח אוֹרְךָ וְנִאֲמַתְךָ הִמָּה יִנְחֹנִי. וְיִבְאִינוּ אֵל הָרַק דְּדִשְׁךָ

וְאֵל מִשְׁכְּנוֹתֶיךָ: וְאִבּוֹאָה אֶל מִזְבֵּחַ אֱלֹהִים אֶל אֵל שְׁמִיחַת גִּילִי.
וְאוֹדֶךָ בְּכִנּוּר אֱלֹהִים אֱלֹהֵי: מִה תִּשְׁתַּחֲוֶה נַפְשִׁי וּמִה תִּהְיֶה עָלַי.
הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים כִּי עוֹד אוֹדְנִי. יְשׁוּעַת פָּנֶי נְאֻלֵּהִי:

בְּיוֹם שְׁאִין בּוֹ תַחֲנוּן יְדַלֵּג זֶה הַמְזֻמּוֹר

לְמִנְצַח מְזֻמּוֹר לְדָוִד: גִּ'עֲנֶךָ יְהוָה יִאֲהֲדוּנֵהי בְּיוֹם צָרָה (ר"ת ג' יב"ק
יִאֲהֲלוּהֵם) יִשְׁגָּבְךָ שֵׁם אֱלֹהֵי יַעֲקֹב (ס"ת ג' ב"ן יוד הוּהוּ) יִשְׁלַח
עֲזָרְךָ מִקֶּדֶשׁ. וּמִצִּיּוֹן יִסְעֶדְךָ: יִזְכֹּר כָּל מִנְחֹתֶיךָ. וְעוֹלָתְךָ יִדְשָׁנָה
סֵלָה: יִתֵּן לְךָ כָּל־בָּרֶכְךָ. וְכָל עֲצָתְךָ יִמְלֵא: ג'רַנְנָה בִּישׁוּעָתְךָ (ר"ת ב"ן
יוד הוּהוּ) וּבִשְׁם אֱלֹהֵינוּ נִדְגַל. יִמְלֵא יְהוָה יִאֲהֲדוּנֵהי כָּל
מִשְׁאֲלוֹתֶיךָ: עֲתָה יִדְעָתִי כִּי הוֹשִׁיעַ יְהוָה יִאֲהֲדוּנֵהי מִשִּׁיחוֹ. יַעֲנֶהוּ
מִשְׁמִי קִדְשׁוֹ. בְּגִבּוֹרֹת יִשְׁע (ר"ת ג' יִאֲהֲלוּהֵם) יִמְיֵנוּ: אֵלֶּה בָּרֶכְבָּ
וְאֵלֶּה בְּסוּסִים. וְנִאֲחֲזֵנוּ בְּשֵׁם יְהוָה יִאֲהֲדוּנֵהי אֱלֹהֵינוּ נִזְכִּיר: הִמָּה
כָּרְעוּ וְנִפְּלוּ וְנִאֲחֲזֵנוּ קִמְנוּ (ר"ת ג' יִאֲהֲלוּהֵם) וְנִתְעוֹדֶד (ר"ת
וְנִאֲחֲזֵנוּ קִמְנוּ וְנִתְעוֹדֶד ג' יִאֲהֲלוּהֵם) יְהוָה יִאֲהֲדוּנֵהי הוֹשִׁיעָה ה' מֶלֶךְ
(ר"ת ע"ס ר"ת וְנִתְעוֹדֶד צִירוֹף וִיהֵה) גִּ'עֲנֶנּוּ בְּיוֹם קָרָאנוּ: (ר"ת ג'
יִאֲהֲלוּהֵם וְס"ת ב"ן יוד הוּהוּ וְע"ס ס"ת הַמֶּלֶךְ ג"י ע"ב יוד הוּהוּ) הִי

לְדָוִד מְזֻמּוֹר. לְיְהוָה יִאֲהֲדוּנֵהי הָאֶרֶץ וּמִלּוֹאָהּ. תִּבְלֵ וְיִשְׁכֵּי בָּהּ: כִּי
הוּא עַל יָמִים יִסְדָּהּ. וְעַל נְהָרוֹת יִכּוֹנְנֶהּ: מִי יַעֲלֶה בָּהֶר יְהוָה
יִאֲהֲדוּנֵהי וּמִי יָקוּם בְּמִקְוֵם קִדְשׁוֹ: נָקִי כַפִּים וְכֵר לִבָּב. אֲשֶׁר לֹא נִשְׂא
לְשׁוֹא נַפְשִׁי. וְלֹא נִשְׁבַּע לְמַרְמָה: יִשָּׂא בָּרֶכְהָ מֵאֵת יְהוָה יִאֲהֲדוּנֵהי
וְצִדְקָהּ מֵאֵלֵהִי יִשְׁעוּ (ס"ת הַהִי"ו): זָה (ס"ת הַהִי"ו) דּוֹר דִּרְשִׁיו
מִבְּקָשִׁי פָּנֶיךָ יַעֲקֹב סֵלָה: שָׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנֵּשְׂאוּ ו"ה נִשְׂאוּ
פִתְחֵי עוֹלָם. וְיָבוֹא (הַקַּב"ה) מֶלֶךְ הַכְּבוֹד (לִהְשַׁתְעֵשׂ בְּנִשְׁמוֹת
הַצַּדִּיקִים): מִי זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד. יְהוָה יִאֲהֲדוּנֵהי עֲזֹזוּ וְגִבּוֹר. יְהוָה
יִאֲהֲדוּנֵהי גִבּוֹר מִלְחָמָה: שָׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְשָׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם.
וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד. יְהוָה יִאֲהֲדוּנֵהי צָבָאוֹת.
הוּא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד סֵלָה:

לְמִנְצַח בְּנִגְיֹת מְזֻמּוֹר שִׁיר: אֱלֹהִים יִחַנְנוּ וּיְבָרְכֵנוּ. יָאֵר פָּנֵינוּ אֲתָנוּ

סֵלָה: לְדַעַת בְּאֶרֶץ דְּרָפָךְ. בְּכָל גּוֹיִם יִשְׁוּעָתְךָ: יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹהִים.
יוֹדוּךָ עַמִּים כָּלֵם: יִשְׁמְחוּ וַיִּרְנְנוּ לְאֻמִּים. כִּי תִשְׁפֹּט עַמִּים מִיִּשְׂרָאֵל.
וּלְאֻמִּים בְּאֶרֶץ תִּנְחַם סֵלָה: יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹהִים. יוֹדוּךָ עַמִּים כָּלֵם:
אֶרֶץ נִתְּנָה יְבוּלָהּ. יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ: יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים. וַיִּירָאוּ
אוֹתוֹ כָּל אַפְסֵי אֶרֶץ:

הַלְלוּיָהּ אוֹדָה יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהּ בְּכָל לֵבָב. בְּסוֹד יִשְׁרִים וְעֵדָה: גְּדֹלִים
מַעֲשֵׂי יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהּ דְּרוֹשִׁים לְכָל חַפְצֵיהֶם: הוֹד וְהַדָּר פִּעֲלוּ.
וְצִדְקָתוֹ עֲמֶדֶת לְעֵד: זָכַר עֲשֵׂה לְנִפְלְאוֹתָיו. חֲנוּן וְרַחוּם יְהוָה
יֵאֱהֹדוּנָהּ: טָרֶף נִתֵּן לִירֵאָיו. יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ: כֹּחַ מַעֲשָׂיו הַגִּיד
לְעַמּוֹ. לְתַת לָהֶם נִחְלַת גּוֹיִם: מַעֲשֵׂי יָדָיו אֲמַת וּמִשְׁפָּט. נֶאֱמָנִים כָּל
פְּקוּדָיו: סְמוּכִים לְעֵד לְעוֹלָם. עֲשׂוּיִם בְּאֵמֶת וַיִּשָּׂר: פְּדוּת שְׁלַח
לְעַמּוֹ צִנָּה לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ. קְדוֹשׁ וְנוֹרָא שְׁמוֹ: רֵאשִׁית חֲכָמָה יֵרָאֵת
יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהּ שְׁכָל טוֹב לְכָל עֲשִׂיהֶם. תְּהַלְתּוֹ עֲמֶדֶת לְעֵד:

צָרִיךְ שְׁתַּבַּחָהּ בְּדַמְעוֹת בְּכָל לִילָה עַל עֲוֹנוֹתֶיךָ, וְתִבְקֶשׁ מִלְּפָנֵי הַשֵּׁם
יִתְבָּרֵךְ מִחִילָה, לִכְן תֹּאמַר זֶה בִּבְכִיָּה וּבִקְשָׁה:

לְמִנְצַח מְזֻמּוֹר לְדוֹד: בָּבוֹא אֵלָיו נִתֵּן הַנְּבִיא. כַּאֲשֶׁר בָּא אֵל בַּת
שָׁבַע: חֲנָנִי אֱלֹהִים כְּחִסְדְּךָ. כָּרֵב רַחֲמֶיךָ מִחַה פִּשְׁעִי: הָרֵב כְּבִסְנִי
מַעֲוִנִי. וּמַחְטָאִי טִהַרְנִי: כִּי פִשְׁעִי אֲנִי אֲדַע. וּחֲטָאִי נִגְדִי תִמְכֹּד:
לִךְ לְבַדְּךָ חֲטָאִי וְהִרַע בְּעֵינֶיךָ עֲשִׂיתִי. לְמַעַן תִּצְדַּק בְּדַבְּרֶךָ, תִּזְכֶּה
בְּשִׁפְטֶךָ: הֵן בְּעֶוֶן חוֹלָלְתִּי. וּבְחֲטָא יִחַמְתָּנִי אִמִּי: הֵן אֲמַת חִפְצָתְךָ
בְּטָחוֹת. וּבִסְתֶם חֲכָמָה תוֹדִיעֵנִי: תַּחֲטָאִנִי בְּאִזּוֹב וְאֶטְהַר. תִּכְבַּסְנִי
וּמִשְׁלֵג אֲלַבִּין: תִּשְׁמִיעֵנִי שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה. תִּגְלֶנָּה עֲצָמוֹת דְּכִיתָ:
הַסֶּתֶר פָּנֶיךָ מִחֲטָאִי. וְכָל עֲוֹנֹתִי מִחֲחָ: ל"ב טְהוֹר בְּר"א (ג') אֵלֶּף הִי
יוד הִי, אֵלֶּף הִי יוד הִיא, אֵלֶּף הִיא יוד הִיא) לִי (ג') ד' יוֹדִין דַּע"ב יוד הִי וְיוֹ הִיא
לִי עִם אֱלֹהִים (ג') רִיבּוֹעַ אֲדָנִי אֲדָנִי אֲדָנִי) וְרוּחַ נִכּוֹן חֲדָשׁ (בג') י"ב
צִירופִי הוּיָהּ, יְהוָה יְהוָה יְהוָה הוּיָהּ הוּיָהּ יְהוָה יְהוָה יְהוָה הוּיָהּ הוּיָהּ הוּיָהּ
הוּיָהּ הוּיָהּ) בְּקֶרֶבִי (ג') שְׁדִי: אֵל תִּשְׁלִיכֵנִי מִלְּפָנֶיךָ. וְרוּחַ קִדְשְׁךָ אֵל
תִּקַּח מִמֶּנִּי: הַשִּׁיבָה לִי שְׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ. וְרוּחַ נְדִיבָה תִּסְמְכֵנִי: אֲלַמְּדָה
פִּשְׁעִים דְּרָכֶיךָ. וּחֲטָאִים אֵלֶיךָ יָשׁוּבוּ: הַצִּילֵנִי מִדְּמַיִם אֱלֹהִים אֱלֹהֵי

תְּשׁוּעָתִי תִרְגַּן לְשׁוֹנִי צִדְקָתְךָ: אֲדֹנָי שְׁפָתַי תִּפְתָּח. וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ:
כִּי לֹא תַחֲפֹץ זִבְחַ וְאֶתְנָה. עוֹלָה לֹא תִרְצֶה: זִבְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ
נִשְׁבָּרָה. לֵב נִשְׁבָּר וְנִדְכָּה. אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה: הִיטִיבָה בְּרָצוֹנְךָ אֶת
צִיּוֹן. תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלָּיִם: אַז תַּחֲפֹץ זִבְחֵי צֶדֶק עוֹלָה וְכִלְיִל. אַז
יַעֲלוּ עַל מִזְבִּיחַךָ פָּרִים:

נוֹעַ תְּנוּעַ אֶרֶץ כְּשֶׁכּוֹר וְהִתְנוּדָה כְּמִלוּנָה וְכִבְד עֲלֶיהָ פִּשְׁעָה וְנִפְלָה
וְלֹא תוֹסִיף קוֹם: וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא, יִפְקֹד יְהוָה יֵאֱהוּנָהי עַל צָבָא
הַמְּרוֹם בְּמְרוֹם, וְעַל מַלְכֵי הָאֲדָמָה עַל הָאֲדָמָה: עַד אָנָּה בִּכְיָה
בְּצִיּוֹן, מִסְפַּד בִּירוּשָׁלָּיִם, תִּקּוֹם תִּרְחֹם צִיּוֹן, תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלָּיִם:

יְקוֹם מִהָאֶרֶץ וַיֹּאמֶר

אֵתָה תִּקּוֹם תִּרְחֹם צִיּוֹן כִּי עֵת לְחִנּוּנָה כִּי בָא מוֹעֵד: כִּי רָצוּ עֲבָדֶיךָ אֶת
אֲבִנֶיהָ וְאֵת עֲפָרָה יְחֻנְנוּ: בּוֹנֶה יְרוּשָׁלָּיִם יְהוָה יֵאֱהוּנָהי נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל
יִכְנָס:

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, מֶלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ, טוֹב וּמְטִיב הַדָּרֵשׁ
לָנוּ, שׁוֹכֵה עָלֵינוּ בְּהִמּוֹן רַחֲמֶיךָ, בְּגִלְלֵי אֲבוֹת שֶׁעָשׂוּ רָצוֹנְךָ, בְּגִי
בִיתְךָ כְּבִתְחִלָּה, פּוֹנֵן בֵּית מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנוֹ, הִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ, שִׁמְחָנוּ
בְּתִקְוָנוּ, וְהָשִׁב שְׂכִינְתְּךָ לְתוֹכֵנוּ, וְהָשִׁב כֹּהֲנֵינוּ לְעִבְדוֹתֵינוּ, וְלֹאִים
לְדוּכְנָם לְשִׁירָם וְלִזְמִרָם, וְהָשִׁב יִשְׂרָאֵל לְגוֹיָהֶם, וְשֵׁם נִעְלָה וְנִרְאָה
וְנִשְׁתַּחֲוָה לְפָנֶיךָ. יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתַּעֲלֵנוּ בְּשִׁמְחָה לְאַרְצֵנוּ וְתִטְעֵנוּ בְּגִבּוֹלָנוּ. וְשֵׁם נַעֲשֶׂה
לְפָנֶיךָ אֶת קִרְבָּנוֹת חֻבּוֹתֵינוּ. תְּמִידִים כְּסִדְרָם וּמוֹסָפִים כְּהִלְכָתָן:

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת. בְּשׁוֹב יְהוָה יֵאֱהוּנָהי אֶת שִׁיבַת צִיּוֹן. הִינֵנו כְּחִלְמִים:
אֲזַי מֵלֵא שְׁחֹק פִּינוּ וּלְשׁוֹנֵנוּ רָנָה. אֲזַי יֹאמְרוּ בְּגוֹיִם. הִגְדִּיל יְהוָה
יֵאֱהוּנָהי לַעֲשׂוֹת עִם אֱלֹהֵי: הִגְדִּיל יְהוָה יֵאֱהוּנָהי לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ. הִינֵנו
שְׂמִיחִים: שׁוֹכֵה יְהוָה יֵאֱהוּנָהי אֶת שְׂבִיתָנוּ. כְּאַפִּיקִים בְּגִבּוֹב: הִזְרָעִים
בְּדִמְעָה בְּרָנָה יִקְצְרוּ: הָלוֹךְ יִלֵּךְ וּבִכָּה נִשָּׂא מִשָּׁךְ הַזָּרַע. בָּא יָבֵא
בְּרָנָה. נִשָּׂא אֶלְמָתָיו: הַמְּהַדְרִים מוֹסִיפִים לוֹמֵר גַּם מִשְׁנֵיּוֹת מִס' תְּמִיד.

ענין אסור זרע לבטלה, וחקונו.

מצוות ה' אשר לא תעשנה נתפרש אסורם וענשם בתורה, בתמצית הקצור. שונה מהם אסור "זרע לבטלה" שנכתב אסורו וענשו דרך מעשה "ער ואונן". וכמו שפתיב, "והיה אם בא אל אשת אחיו ושחת ארצה. וזרע בעיני ה' אשר עשה, וימת גם אותו" (בראשית ל"ח, ט' י') ומתיבת "גם" למדנו שגם ער מת בחטא של "זרע לבטלה", אלא ש"ער" היה מוציא זרעו בכדי, "ואונן" נסוג לאחור בבואו על תמר ושחת זרעו מחוץ לרחם. וספרה לנו התורה כיצד נתקיים בכני יהודה הצדיק, וכדי יעקב אבינו העוין וענשו. ואין ספק שמותם גרם צער ליהודה וליעקב אבינו. ולא חסו משמים על צערם וגבו נפשות על חטא חמור זה. ולא הסתפקה התורה בצויו פשאר אסורים, ופרטה מעשה זה פיון שחטא זה חמור מאד, ומצוי מאד. והלואי שלאחר כל אריכות התורה בספור מעשה זה, יתן האדם אל לבו להזהר בזה.

והנה נתבאר ממעשה ער ואונן, שלא רק הוצאת זרע בידים אסורה, אלא כל צורה הגורמת לזרע לצאת מהגוף שלא לתוך רחם האשה, ענשו מות בידי שמים, ואמרו חז"ל שהחוטא בחטא זה, דנים דינו בשמים "כאילו עבד עבודה זרה, וכרוצח בניו". (מס' נדה י"ג).

וזה לשון האריז"ל, (שער הכוונות דרושי הלילה) דע, שמי שעובר שאר עברות, מתלבשים בו מזיקים ונעשים קטגורים עליו. אבל המוציא שכבת זרע לבטלה, ענשו גדול לאין קץ, כי ממשיך אותה נשמה מעולם העליון ומוציאה אל קלפת נגה, ואז מתחבר בה כח מזיק אחד ונעשה בחינת גוף אחד אל אותה הנשמה. נמצא, שהמוציא זרע לבטלה גורם שאותם טפות של הנשמות שעתידות לצאת ממנו בבחינת בנים, שיתערכו בטמאה ויתלבשו בגופות הנעשות מצד הנחש ואשת זנונים שבקלפה, והחזיר הקדשה אל הטמאה והטוב אל הרע. וכדי לתקן עון זה צריך שימית אותם הגופות הטמאות המלבישים לאותם הנשמות, ועל ידי כן אותם הנשמות יברחו משם ויחזרו אל שרשם שבקדשה, ונמצא שצריך שתי פגנות, אחת להמית הגופות ההם, שנית להחזיר

הנשמות ההם אל השכינה העליונה שיחקנו שם ויצירו כשאר כל הנשמות, ואחר כך יבואו בעולם הזה כשאר כל הנשמות. גם יש עון אחר דומה לזה, והוא מי שמשמש מטתו ואינו שוהה עד שיצאו כל הטפות לגמרי, ומאותם שיורי הטפות היוצאות לבטלה, אף על פי שאינם ראויים להוליד, עם כל זה נבראים מהם גם כן מזיקים ומשחיתים רעים. נדע, כי כמו שיוצאין מזיקין אלו מן האיש המוציא שכבת זרע לבטלה בלא אשה, כך האשה בוראה מזיקין בלא איש. (ער כאן לשונו).

והיות ועון זה שונה משאר עוונות, כי גורם שיתלבש גוף של מזיק על הטפה ולאחר מותו קשורים בו אותם הטפות שהפכו למזיקין, וטורדים אותו ביוסורים קשים ומרים באמרים אבינו אתה, ואין קץ לסבלו עד שימותו אותם גופים, צריך שני סוגי תקוה. א. לומר "קריאת שמע שעל המטה" בכל לילה, ולבקש שימותו אותם מזיקים. (נמצא לעיל דף כ"ה)

ב. לצום שמונים וארבעה יום רצופים, כדי לנקות נפשו מכתם החטא ולזכרה, שלא תצטרך לענשים קשים כדי להתנקות. ומי שקשה לו הדבר תקן רבינו הרי"ח זצ"ל, לצום ארבע פעמים ולכתחילה יעשה אותם בימים שני, חמישי, שני, חמישי, רצופים. ולפדות שאר התעניות בכסף, שינתן לצדקה לעניים. (ולדעת הר' יהודה פתיא זצ"ל מי שאינו יכול לצום ד' פעמים, יצום יום אחד בלבד עם פדיון).

נה סדר התקוה.

יצום משקיעת החמה ועד למחרת בצאת הכוכבים.

יום לפני הצום יאמר נדוי זה.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנונו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אֲשֶׁמְנוּ. בְּגִדְנוּ. גָּזְלָנוּ. דִּבְרָנוּ דְּפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. וְדָנּוּ. חֲמַסְנוּ. טָפְלָנוּ שָׁקָר וּמְרֻמָּה. יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כְּזָבְנוּ. כְּעִסְנוּ. לָצָנוּ. מָרְדְּנוּ. מָרִינוּ דְּבָרֵיךְ. נֶאֱצָנוּ. נֶאֱפָנוּ. סָרְרָנוּ. עִוְנוּ. פִּשְׁעָנוּ. פְּגַמְנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אֵב וְאֵם. קִשְׁיָנוּ עֲרֶף. רִשְׁעָנוּ. שַׁחֲתָנוּ. שַׁחֲתָנוּ זֶרַע קֹדֶשׁ לְבִטּוֹלָה וּבְרָאנוּ מִשְׁחִיתִים לְחִבָּל, גַּם בְּכִנְפֵינוּ נִמְצָאוּ דָם נִפְשׁוֹת אֲבִיוָנִים נְקִיִּים וְהִנֵּה דִמְעַת הָעֲשׂוּקִים וְאִין לָהֶם מִנְחָם, לְבִי לְבִי עַל חֲלִיָּהֶם מְעִי מְעִי עַל הָרוּגֵיהֶם, אוֹי לְרָשָׁע רַע, כִּי גָמוּל יִדְּיו יַעֲשֶׂה לוֹ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲרִינוּ וְתַעֲתַעְנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אִמָּת עֲשִׂיתָ. וְאַנְחָנוּ הִרְשַׁעְנוּ:

מֵה נֹאמַר לְפָנֶיךָ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמֵה נִסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הִנֵּסְתָּרוֹת וְהִנְגַּלּוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ כִּי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חֵי. אַתָּה חֹפֵשׁ כָּל חֲדָרֵי בָטָן. רֹאֶה כְלִיּוֹת וְלֵב. אִין דְּבָר נַעֲלָם מִמֶּךָ וְאִין נִסְתָּר מִנְּגִיד עֵינֶיךָ: יְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲרֹנָה אֱלֹהֵינוּ וְאַל־הִי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטָּאוֹתֵינוּ וְתִכְפֹּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פִּשְׁעֵינוּ.

וְלֵךְ לְמִקְנֶה וְיִטְבּוֹל שְׁבַע טְבִילוֹת, וַיִּכְנֹן שְׁטוֹבֵל שְׁבַע טְבִילוֹת אֱלוֹ עַל דַּעַת אֱלִישָׁע הַנָּבִיא שְׁאָמַר לְנִעְמָן לְטַבֵּל מִצְרַעְתּוֹ, וְשָׁכַן יִטְהַרוּ נִפְשׁוֹ, רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ מִטְּמֵאת צִרְעַת חַטָּאוֹתָיו.

בְּמִנְחָה שְׁלֹפְנֵי הַתַּעֲנִית יֹאמַר נִסַּח זֶה שֶׁל קְבֵלַת הַתַּעֲנִית לְפָנֵי שְׁיִסִּים בְּרִכַּת "שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה", אוֹ אַחֵר "אֱלֹהֵי נִצּוֹר" לְפָנֵי שְׁיִאמַר "עוֹשֶׂה שְׁלוֹם". אִם לֹא אָמְרוּ, אָבָל חָשַׁב לְהַתְעַנּוֹת בְּשַׁעֲה שֶׁהִתְפַּלֵּל עֲמִידָה (שְׁמוֹנֶה עָשָׂרָה) שֶׁל מִנְחָה, צָרִיךְ לְהַתְעַנּוֹת, כִּי נִחָשֵׁב לוֹ כְּקְבֵלַת תַּעֲנִית.

זֶה נִסַּח קְבֵלַת הַתַּעֲנִית:

רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם הָרִינִי מִקְבֵּל עָלִי לְהַתְעַנּוֹת לְמַחֵר לַיְלָה יוֹם, מִשְׁקִיעַת הַחֲמָה הַיּוֹם וְעַד לְצֵאת הַכּוֹכָבִים מִחֵר. עַל אֲשֶׁר חָטָאתִי בְּכָל פְּגָמֵי הַבְּרִית וּבְפָרִט בְּעוֹן זֶרַע לְבִטּוֹלָה בֵּין בְּגִלְגּוֹל זֶה וּבֵין בְּגִלְגּוֹלִים אַחֲרָיִם, וְאִם לֹא אוֹכֵל לְהַתְעַנּוֹת כְּשֶׁאֶפְרִישׁ פְּרוּטָה

לצדקה נאכונן לבטל התענית אוכל לאכל ולשתות ללא שום עון קלל, ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו שתתן לי כח ובריאות להתענות לפניך ותקבל תשובתי ותעניתי ותרצני".

יגמר אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוסה האחרונה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה. (וכן יעשה בגמר התענית כשיבא לסעד, יטבל פרוסה ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש.

יתחיל הצום מעט לפני השקיעה. ויאמר מיד קבלה זו וסיימנה לפני השקיעה.

רבון העולמים, הריני מעבשיו לפניך בתענית בזאת הלילה בלה, ולמחר כל היום מעלות השחר עד צאת הכוכבים, כדי לתקן מה שפגמתי באות ברית קדש חותמא דמלפא, אשר חטאתי עויתי ופשעתי בהשחתת זרע לבטלה, אשר משמשתי בידים על ידי רק וחכוך והוצאתי זרע לבטלה פמה פעמים. וגם אשר חטאתי עויתי ופשעתי בהוצאת זרע לבטלה על ידי מחשבתי שהרהרתי בעברה. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתזכני ותתן לי כח ויכלת ועזר והכנה להתענות כראוי לפניך. (אם מתכוון לעשות תקון זה ארבע פעמים יוסיף גם ענין זה שבתוך הסוגריים. (וכרב רחמיך וחסדיך תחשב לי ארבעה ועשרים שעות שאני מוכן להתענות לפניך בלילה הזאת ולמחר כל היום בלוי, כל שעה ושעה מהם בתענית יום אחד שלם. וכאלו התעניתי ארבעה ועשרים ימים רצופים ושלמים.) ויהיה תעניתי חשוב ומקבל ומרצה לפניך לתקן מה שפגמתי באות ברית קדש חותמא דמלפא, במה שחטאתי עויתי ופשעתי והרהרתי בגאופים, ושחתי זרע קדש במעשה בידים פמה פעמים, ופגמתי ברמ"ח אברים ושס"ה גידים שביסוד, וגרמתי פגם וירידה בשמות הקדושים בכללות ופרטות בגלגול זה ובגלגולים שעברו, אנכי ואנשי ביתי, וכל הבאים משרשי נפשי ורוחי ונשמותי, ומלבושיהם והקרובים להם שמכללות אצילות בריאה יצירה עשיה, ומכל פרטי אצילות בריאה יצירה עשיה. ויעלה לפניך באלו פונתי בכל הפגנות הראיות לכונן בתענית זה שאתענה בעזרתך, בעבור תקון הפגם

שפגמתי בהשחתת זרע לבטלה, ויפצל תענית זה שאתענה בעזרתך, פעלת הקרבן אשר יפעל אחר עלית ריח הניחוח למעלה, שאז יורד שפע גדול מלמעלה למטה, כן על ידי תענית זה יורד שפע גדול מלמעלה למטה, עד סוף המדרגות שבקדשה. ויהא רצוא שיתקנו ויתעלו מיין דבורין ומיין גקבין, שהם סוד שגי מ"ב, ויתעלו במקומם העליון למעלה כראוי להם. ויהא רצוא שיתקנו ויתעלו ארבע אותיות אחה"ע, שהם מספר פ"ד. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

בליל התענית ישתדל ללמוד משניות לחג השבועות (נמצא לקמן עמוד 660) וישתדל להבין לפחות פרוש המלים. ואדכא רבא. (נמצא בזוהר פ' נשא, ובסדר קריאי מועד לחג השבועות). ובשישכב על מטתו, יניח אבן תחת ראשו בין המצע והפר, ויכנן בשם יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה בגימטריא כמנין אבן. ויזהר לומר "קריאת שמע שעל המטה" (נמצא לעיל עמוד 47) מילה במילה.

ישתדל אם אפשר לחגור על מתניו מתחת לבגדיו חגורת שק העשויה משער צוים בכל זמן התענית. (ראה בהוראות שבתחילת הספר) ביום התענית יאמר:

הריני מוכן ומזמן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתוב בתורה: ושבתי עד יהנה יאהדונהי אלהיך ושמעת בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמיו יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהנה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהנה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו.

וְדָנוּ. חֲמִסָּנוּ. טָפְלָנוּ שֶׁקָּר וּמִרְמָה. יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כְּזֻבָּנוּ. כְּעֶסְנוּ. לִצְנוּ. מִרְדְּנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֹאצָּנוּ. נֹאפָנוּ. סִרְרָנוּ. עֲוִינוּ. פִּשְׁעָנוּ. פְּגָמָנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אֲב וְאִם. קִשְׁינוּ עֲרֵף. רָשָׁעָנוּ. שִׁחַתָּנוּ. שִׁחַתָּנוּ זָרַע קֶדֶשׁ לְבִטּוֹלָה וּבִרְאֵנוּ מִשְׁחִיתִים לְחִבָּל, גַּם בְּכַנְפֵינוּ נִמְצָאוּ דָם נִפְשׁוֹת אֲבִיוֹנִים נְקִיִּים וְהִנֵּה דִמְעַת הָעֲשׂוּקִים וְאֵין לָהֶם מִנַּחֵם, לְבִי לְבִי עַל חֲלָלֵיהֶם מְעִי מְעִי עַל הַרוּגֵיהֶם, אוֹי לְרָשָׁע רַע, כִּי גָמוּל יִדְּיו יַעֲשֶׂה לוֹ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲוִינוּ וְתַעֲתְעֵנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צַדִּיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ. וְאֶנְחָנוּ הַרְשָׁעָנוּ:

מֵה נֹאמַר לְפָנֶיךָ יְשֵׁב מְרוֹם, וּמֵה נִסְפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ רְזִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חֵי. אַתָּה חֹפֵשׁ כָּל חֲדָרֵי בָטָן. רֹאֶה כָלִיּוֹת וְלֵב. אֵין דְּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִמֶּךָ עֵינֶיךָ: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאַל־הִי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטֹּאתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פִּשְׁעֵינוּ.

מִי אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעֹבֵר עַל פִּשְׁעוֹ לְשֹׁאֲרֵית נִחֲלָתוֹ, לֹא הִחְזִיק לְעַד אִפּוֹ כִּי חִפֵּץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ יִכַּבֵּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתִשְׁלַח בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטֹּאתֶם: תִּתֵּן אָמַת לִיעֶקֶב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם מִימֵי קֶדֶם:

אַחַר כֵּן יֹאמַר

קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל יְהוָה, אֲמָרוּ אֵלָיו כָּל תַּשָּׂא עוֹן וְקַח טוֹב וְנִשְׁלַמָּה פָּרִים שְׁפָתֵינוּ: לְאָדָם מַעֲרָכִי לֵב, וּמִיָּהוָה מַעֲנֶה לְשׁוֹן: אֲדֹנָי שְׁפָתַי תִּפְתָּח, וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

(יהוה) יחיד האציל וברא הכל. (אהיה) אין המחשבה יכולה השיגו. (יאהיהיה) יאיר את הספירות העליונים ואין יכולים הסתכל הארתו. (יהוה) יחיה הכל ומכלכל הכל. (אדני) אין דבר נגדו יתחשב. (יאהדונה) יְהוָה אמת המקיים דבריו, וכל נשמות הברואים יהללוהו. (יאהדונה) יְהוָה אלהינו העוזר דלים ומקבץ

נדחים הכל יודוהו. (יאהדונהי) יתברך אלהינו הקורא דרור ומתיר נאסרים המניח יגיעים. (יאהדונהי) הִנֵּה אתה העונה דורשיך ושומע נאקתם הצמיח ישועתם. (יאהדונהי) ישראל אביונך הוגים דבריך, ודברי נפלאותך העצומים יגידו. (יאהדונהי) יסד אריאל הקם דבירך והרם ניסך הכל ישבחוך. (יאהדונהי) ישראל אשר הוגי דת ותורה נהלם הושיעם ישרם. (יאהדונהי) הִנֵּה ארומימך החייתני, דיליתני וגדלתני נשאתני הראני ישעך.

אַחַר כֵּן יֹאמֶר בְּקֶשֶׁה זֶה שְׂרָאשִׁי תִּיבּוֹת שְׁלָה הוּא שֵׁם חֲב"ו.

חי בורא ויוצר. חנני ברחמיך וחסדיך. חכמה בינה ודעת. חכמני בתותך והבינני. חזקני במצוותיך ושגבני. חייני בצדקתך וזכני. חזקני בנפש ובגוף. חבקני בימינך ושמחני. חנני בטובך ורצונך. חיים בנים ומזונות. (ראשי תיבות יהוה) הִנֵּה יאהדונהי הגדול הגבור והנורא. חזק ברית ונשאהו. חיה ברית ונשאהו. חזקהו באורותיו ועטרהו. חברו בביתו ונוהו. חילו ברך ואמץ. חון בניצוצותיו ולקטם. חלצם בררם ונקם. חזקם ברכם והעלם. חבבם בנם ויסדם. (ראשי תיבות יהוה) יחיד הנסתר ונעלם המיוחד. חיינו בחסדיך וימלאו, חדרים בדעת ויתרבו, חסדים ביסוד ומלכות. חיינו בחכמה וימשכו, חיים בישראל ויעקב. חיינו בחכמה וימשכו, חיים בלאה ורחל. חזקם באורות וכלים. חזקם בפנימיות ובחצוניות. חזקם בפנימי ומקיף, חזקם ביושר ועגולים. חזקם בכללות ופרטות, חזקם בטעמים ונקודות. חזקם בתגין ואותיות. חזקם בע"ב וס"ג. חזקם במ"ה וב"ן. חזק בנימין ויוסף. חיה בנימין ויוסף. חנם בכתר וכללותו. חנם בחכמה ובינה. חנם בדעת וכללותו. חנם בחסד וגבורה. חנם בתפארת וכללותו. חנם בנצח והוד. חנם ביסוד ומלכות.

אורות בינה גלויים יאירו תוך צנורותינו.	(אב"ג ית"ץ)
קדושת רישא עילאה שהוא טמיר נשיג.	(קר"ע שט"ן)
נשיג גדלות דעת יהיה כולו שלם.	(נג"ד יכ"ש)
ברוכה טובה רחל צדיקים תקנו גבורותיה:	(בט"ר צת"ג)

חֲלִינוּ קוֹיֵנוּ בְּרֶכֶת טַעֲמִים נְקוּדוֹת עֲלֵינוּ. (חק"ב טנ"ע)
יְהִי גְדֻלַּת לֹאֹר פֶּרֶצוֹף זַעִיר קָדוֹשׁ: (יג"ל פז"ק)
שׁוֹעֲתָנוּ קָבֵל. וִיתִיחַדוּ צְדָקָה יִסּוּד תַּפְאֶרֶת. (שק"ו צי"ת)
בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

אֲנֵא בְּכִחַ גְּדוּלַת יְמִינֶךָ. תַּתִּיר צְרוּרָה: (אב"ג ית"ץ)
קָבֵל רִנַּת. עֲמֹךְ שְׂגָבְנוּ. טַהֲרָנוּ נוֹרָא: (קר"ע שט"ן)
נֵא גְבוּר. דּוֹרְשֵׁי יַחֲוֹדְךָ. כְּכַבֵּת שְׁמֶרֶם: (נג"ד יכ"ש)
בְּרַכְס טַהֲרֶם. רַחֲמֵי צְדָקָתְךָ. תְּמִיד גְּמִלֶם: (בט"ר צת"ג)
חֲסִין קָדוֹשׁ. בְּרוּב טוֹבְךָ. נִהַל עֲדָתְךָ: (חק"ב טנ"ע)
יַחֲד גָּאָה. לְעַמְּךָ פָּנָה. זֹכְרֵי קְדוּשָׁתְךָ: (יג"ל פז"ק)
שׁוֹעֲתָנוּ קָבֵל. וְשִׁמְעַ צַעֲקָתָנוּ. יוֹדֵעַ תַּעֲלוּמוֹת: (שק"ו צי"ת)
בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

אֲנֵא בְּחֶסֶדִים גְּדוּלִים יָאִיר תַּפְאֶרֶת צְדִיק: (אב"ג ית"ץ)
קוֹיֵנוּ רְצוֹן עֲלִיוֹן שֶׁל טַעֲמִים נְקוּדוֹת: (קר"ע שט"ן)
נִקְוָה גְדֻלַּת דּוֹדִים יוֹשְׁלֶם כְּתוּר שְׁלֶהֶם: (נג"ד יכ"ש)
בְּרוּכָה טוֹבָה רַחֵל צְדִיקִים תַּקְנוּ גְבוּרֹתֶיהָ: (בט"ר צת"ג)
חֲלִינוּ קוֹיֵנוּ בְּרֶכֶת טוֹב נֶעֱם עֲלִיוֹן: (חק"ב טנ"ע)
יְתַמְתְּקוּ גְבוּרֹת לְעוֹרֵר פְּעוּלַת זְוִיג קָדוֹשׁ: (יג"ל פז"ק)
שְׁבִיל קֹדֶשׁ וִיסוּד צְדִיק יִהְיוּ תְּמִימִים: (שק"ו צי"ת)
בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

יִקַּח בְּיָדוֹ פְּדִיּוֹן שְׁמוֹנִים וָאַרְבַּע תַּעֲנִיּוֹת וְיַעֲמֹד יַחַף וּפָנָיו לְצַד מַעֲרָב וַיֹּאמֶר.

עֲנֵנוּ אֲבִינוּ עֲנֵנוּ בְּיוֹם צוֹם הַתַּעֲנִיּוֹת הַזֶּה, כִּי בְּצָרָה גְדוּלָּה אָנִי עַל כִּי
עֲוֹנוֹתַי עָבְרוּ רֹאשִׁי וְכַמְּשָׁא כְּבֹד כְּבָדוֹ מִמֶּנִּי. טַבַּעְתִּי בִּינוֹן מְצוּלָה
וְאֵין מַעֲמָד. בָּאתִי בְּמַעֲמָקֵי מַיִם וְשִׁבּוּלַת שְׁטָפְתָנִי. יִרְאֶה נִרְעַד יָבוֹא
כִּי בָעֵת עֲמָדִי לְהַתְּפַלֵּל לְפָנֶיךָ עַל רַע מַעֲשֵׂי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי. בּוֹשָׁתִי
וְגַם נִכְלַמְתִּי לְהִרְיֵם אֱלֹהֵי פָנֶי אֱלֹהֶיךָ. כִּי עֲוֹנוֹתַי רַבּוּ לְמַעַלָּה רֹאשׁ
וְאֲשָׁמוּתִי גָדְלוּ עַד הַשָּׁמַיִם. לָךְ יִהְיֶה הַצִּדְקָה וְאֵלֵי בִשְׁתַּת הַפָּנִים. מָה

אֶעֱנֶה וְמָה אֶמַר מָה אֶדְבֹּר וְמָה אֶצְטַדֵּק. כִּבְּן סוֹרֵר וּמוֹרֶה הָיִיתִי לְפָנֶיךָ וְלֹא שָׁמַעְתִּי אֶל מִצְוֹתֶיךָ הַקְדוֹשׁוֹת. לְדַבְּרֶיךָ לֹא הִטִּיתִי אָזְנוֹי. וְעִבְרָתִי עַל מִצְוֹת עֲשֵׂה וְעַל מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. עִבְרָתִי עַל כְּרִיתוֹת וּמִיתוֹת בֵּית דִּין. עִבְרָתִי עַל דְּבָרֵי קְבֻלָּה וְדְבָרֵי סוֹפְרִים וּפְגַמֹּתַי בַּמִּדּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת וְקַלְקֻלֹּתַי צְנוּרוֹת הַשָּׁפַע. וְגִרְמָתִי בַּעֲוֹנוֹתִי לְהַפִּיל נִיצוּצוֹת הַקְדָּשָׁה בְּמַעֲמָקֵי הַקְּלָפוֹת. וְנִתְתִּי כִּחַ בַּקְּלָפוֹת לְהִתְחַזֵּק וְלַעֲלוֹת לְמַעַלָּה וּלְהִתְאַחֵז וּלְיִנָּק מִן הַקְדָּשָׁה. וְגִרְמָתִי בַּעֲוֹנוֹתִי לַעֲקֹר וּלְהַכְרִית אֶת נַפְשִׁי הַקְדוֹשָׁה מִמְּקוֹרָהּ הָעֲלִיּוֹן מֵאֶרֶץ הַחַיִּים וּלְהוֹרִידָהּ אֶל יִרְפָּתִי בּוֹר. בּוֹרוֹת נִשְׁבָּרִים אֲשֶׁר לֹא יִכִּילוּ הַמַּיִם. אוֹי וְאֹבֹי עָלִי. אָהָה עַל נַפְשִׁי. עַל מִי אֲנוֹס לַעֲזֹרָה וְאֵנָּה אֶפְנֶה לִישׁוּעָה. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלָמָתִי כִּי נִשְׁאַתִּי חֲרַפְתָּ נְעוּרֵי. אָבָל גְּלוֹי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, כִּי לֹא בְמַרְדִּי וּבְמַעַל עֲשִׂיתִי וְלֹא לְהַכְעִיסְךָ נִתְפַּנְנִתִּי, רַק יִצְרִי גִבֹּר עָלִי וּמַעֲשֵׂה שְׁטָן הַצְלִיחַ, כִּי הוּא מֵאֵשׁ וְאֲנִי מִבָּשָׂר וָדָם. וְהוּא אֲשֶׁר הִסִּיתָנִי וּפָתָנִי לַעֲבֹר עַל מִצְוֹתֶיךָ. וְנִסְכַּלְתִּי וְעֲשִׂיתִי עוֹן זֶה אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי זִרְעִי לְבִטְלָה, וְעַתָּה אֲנִי בּוֹשׁ מִמַּעֲשֵׂי וּמִכָּלֵם אֲנִי מַעֲוֹנוֹתִי. וּמִתְנַחֵם וּמִתְחַרֵּט אֲנִי עַל כָּל מָה שִׁחַטָּאתִי וְעוֹיָתִי וּפְשָׁעֵתִי לְפָנֶיךָ מַעוּדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. עֲזֹבְתִי אֶת דְּרָכֵי הָרָעִים וְאֶת אוֹרְחוֹתַי הַמְקַלְקָלִים, דְּכַתִּיב: יַעֲזֹב רָשָׁע דְּרָכּוֹ וְאִישׁ אֵין מִחֲשָׁבוֹתָיו וְיָשׁוּב אֶל יְהוָה וִירַחֲמֵהוּ וְאֵל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסֻלּוֹת. וּבִאֲתִי בָלָב נִשְׁבֵּר וְנִדְכָּה לְהִתְנַפֵּל לְפָנֶי כֶּסֶף כְּבוֹדְךָ וְלִדְפֹּק עַל שַׁעֲרֵי רַחֲמֶיךָ וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ מַחִילָה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנוּן וְרַחוּם אַתָּה וַיִּמְיֶנְךָ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שָׂכָרִים.

אֲנֵי יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהּ, סֶלַח נָא לַחַטָּאִים וְלַעֲוֹנוֹת וּלְפִשְׁעֵים אֲשֶׁר חָטָאתִי וְעוֹיָתִי וּפְשָׁעֵתִי לְפָנֶיךָ מַעוּדִי עַל הָאֲדָמָה וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְאֵל תְּבוֹא בְּמִשְׁפָּט אֶת עַבְדְּךָ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חַי. כִּי אַתָּה יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהּ טוֹב וְסֶלַח וְרַב חֶסֶד לְכָל קוֹרְאֶיךָ. וְאֵל נָא תִבְּזֶה עֲוֹנוֹת עֲנִי אֲשֶׁר עָנִיתִי בַּצּוּם נַפְשִׁי, בְּרַכִּי כְּשֶׁלּוֹ מִצּוּם וּבְשָׂרִי כְּחֵשׁ מִשְׁמָן. וְיִהְיֶה חֲשׁוֹב וּמִקְבֵּל וּמְרַצֶּה לְפָנֶיךָ מַעוֹט חֲלָבִי וְדָמִי אֲשֶׁר נִתְמַעֵט הַיּוֹם בְּתַעֲנִיתִי כְּחֵלֶב וְדָם הַנִּקְרָב עַל גְּבִי מִזְבִּיחֶךָ הַקְדוֹשׁ. וּבְרַב

רחמיך נחסדיך הודעתנו על ידי עבדיך לתקן את פגם נפשנו במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל כחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשוכה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות כאלו התעניות, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראויים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הפגמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמתי. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים פרמים, יהי רצון מלפניך שיעמותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח"ל ב'לע ו'יקאנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ו'צפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרעו י'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי וציתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'צא ר'חמיך א'ת ר'גנך י'כפשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונה צורי וגאלי.

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בדחלו ורחמו, ורחמו ודחלו, ליחדא שם י"ה בו"ה ביחדא שלים (יהו"ה) בשם כל ישראל, הריני מפריש מעות אלו שבידי לצדקה תמורת ארבעה ושמונים יום של תענית שחייב אני להתענות, ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונה אל'הי ואל'הי אבותי שתהיה חשוכה ומקבלת ורצויה לפניך הפרשת מעות אלו שבידי לצדקה כאלו התעניות ארבעה ושמונים יום רצופים לתקן מה שפגמתי בשמותיך הקדושים בעבור עון הוצאת שכבת זרע לבטלה, ולתקן מה שפגמתי באות ברית קדש חותמא דמלכא, ולתקן מה שפגמתי במאתים וארבעים

וּשְׁמָנָה אַבְרָם וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשָׁשִׁים וּחֲמִשָּׁה גִידִים שְׁבִיּוֹסֹד, כִּי כֵן יִסְדּוּ לָנוּ עַבְדֶּיךָ חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל לַפְדּוֹת בְּכֶסֶף כָּל תַּעֲנִית, וַיַּעֲלֶה לַפְנֵיךָ כְּאֵלוּ כּוֹנְנֵי בְּכָל הַכּוֹנְנוֹת הָרְאוּיוֹת לְכוּיָן בְּתַקּוֹן זֶה. וַיְהִי נָעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֶׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֶׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה: וַיְהִי נָעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֶׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֶׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה:

וַיְהִי רָצוֹן מִלְּפָנָיו יְהוָה יֵאָדוּנָהּ יֵאָלֶּהּ וְיֵאָבֹתֶיהָ, שֶׁתִּרְחַם עָלֶיהָ בְּרַב רַחֲמֶיהָ וּבְרַב חֲסִדֶיהָ וְקִיָּם בִּי הַדְּבָר אֲשֶׁר הִבְטַחְתָּנוּ עַל יְדֵי יִשְׁעָהּ חֲזוֹן כְּאָמֹר: אַל תִּירָא כִּי עִמָּךְ אֲנִי, אַל תִּשְׁתַּע כִּי אֲנִי יֵאָלֶּהָ אִמְצָתֶיךָ אֲף עֲזֻרָתֶיךָ אֲף תִּמְכָּתֶיךָ בַּיּוֹם צִדְקִי: וְאַתָּה תִּגְלִל בַּיּוֹם יֵאָדוּנָהּ בְּקֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל תַּתְּהַל.

מִכָּאן יָכוֹל לְנַעוֹל מִנְעָלָיו, וּלְהַמְשִׁיךְ רִגְלִיל.

אחר כך יעשה שבועה הקפות לתבה של הס"ת ובכל הקפה יאמר מזמור לדוד ופסוק אחד מאנא בכת.

מְזֻמֹּר לְדֹד הָבוּ לַיהוָה בְּגִי אֱלִים הָבוּ לַיהוָה כְּבוֹד נְעֹז׃ הָבוּ
לַיהוָה כְּבוֹד שְׁמוֹ הַשְׁתַּחֲוִי לַיהוָה בַּהֲדַרְת׃ קִדָּשׁ׃ קוֹל יְהוָה עַל
הַמִּיִּם אֵל הַכְּבוֹד הַרְעִים יְהוָה עַל מַיִם רַבִּים׃ קוֹל יְהוָה בִּפְתָּח קוֹל
יְהוָה בַּהֲדָר׃ קוֹל יְהוָה שֹׁבֵר אֲרָזִים וַיִּשְׁבֹּר יְהוָה אֶת אֲרָזֵי הַלְּבָנוֹן׃
וַיִּרְקִידֵם כְּמוֹ עֵגֶל לִבְנוֹן וַיִּשְׁרִיץ כְּמוֹ בֶן רְאֵמִים׃ קוֹל יְהוָה חֲצֹב
לַחֲבוֹת אֵשׁ׃ קוֹל יְהוָה יַחֲלִי מִדְּבָר יַחֲלִי יְהוָה מִדְּבַר קִדָּשׁ׃ קוֹל
יְהוָה יַחֲלִל אֵילֹת וַיַּחֲשֹׁף יַעֲרֹת וַיִּבְהִיכֻן כָּלֹּ אֱמֹר כְּבוֹד׃ יְהוָה
לִמְבוֹל יֵשֵׁב וַיֵּשֶׁב יְהוָה מֶלֶךְ לְעוֹלָם׃ יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה יִבְרַךְ
אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם׃

(אב"ג ית"ץ)	אָנא בְּכַח. גְּדוּלַת יְמִינֶךָ. תַּתִּיר צְרוּרָה :
(קר"ע שט"ן)	קַבֵּל רַחַם. עֲמֹךְ שֶׁגִּבָּנוּ. טְהַרְנוּ נוֹרָא :
(נג"ד יכ"ש)	נָא גְבוּר. דּוֹרְשֵׁי יְחֻדְךָ. כְּבַבְתָּ שְׁמֵרָם :
(בט"ר צת"ג)	פְּרָכֶם טְהָרָם. רַחֲמֵי צְדָקָתְךָ. תְּמִיד גְּמִלָּם :
(חק"ב טנ"ע)	חֲסִין קְדוֹשׁ. פְּרוּב טוֹבְךָ. נִהַל עֲדַתְךָ :

יחיד גֹּאֵה. לְעַמְךָ פָּנָה. זֹכְרֵי קְדוּשַׁתְךָ : (יג"ל פז"ק)
 שׁוֹעֲתֵנו קִבֵּל. וְשִׁמְעַ צַעֲקֹתֵנו. יוֹדֵעַ תַּעֲלוּמוֹת : (שק"ו צי"ת)
 בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד :

אחר כך ידליק חמשה גרות לכבוד נשמת יוסף הצדיק זיע"א

ילמד במשך היום פסוקי התנ"ך הנדפס בקריאי מועד לחג השבועות
 (נמצא בעמוד 575) והתהלים פלו, ואדרא זוטא (נמצא בעמוד 608)

רבונו של עולם גלוי וידוע לפניך יהוה יאהדונהי אלהי ואלהי אבותי
 שהקרבת לפניך חלבי ודמי בתעניתי והרתחתי אותם בתמימות
 חולשת גופי, ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהי ואלהי אבותי
 שיהא חשוב ומקבל ומרצה לפניך חלבי ודמי שנתמעט בתעניתי
 בלילה וביום, לתקן מה שפגמתי במין דוכרין ובמין נוקבין שהם
 סוד שני מספר מ"ב, ויתעלו למעלה במקום הראוי להם כי כן
 חל"ב ד"ם עולה מספר שני מ"ב. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי
 אלהינו ואלהי אבותינו שימשך בשם הו"ה דמלוי ההי"ן העולה
 מספר כ"ן אשר במלכות, ארבעה ושמונים אותיות שיש בהו"ה
 דמלוי העולה ע"ב, ובהו"ה דמלוי העולה ס"ג, ובהו"ה דמלוי
 העולה מ"ה, ובמלוי דמלוי שלהם, וכל אלו הארבעה ושמונים
 אותיות ימשכו אל המלכות עקרת הבית שהיא אות ה"ה אחרונה
 שבשם הו"ה, וגם יתקנו ויתעלו ארבע אותיות אה"ה שהם
 עולים פ"ד, ויתקנו ויתעלו חמשה חסדים וחמשה גבורות שהם
 מין דכורין ומין נוקבין :

אנא יהוה עשה למען שמך הגדול ולמען תורתך הקדושה ולמען
 רחמיך נחמדיך ותמחול ותסלח ותכפר לכל חטאתי ועוונותי
 ופשעי שחטאתי עויתי ופשעתי לפניך ותתקן את כל אשר ענתי
 והאר כל שמות הקדש שפגמתי בהם ותלקט כל נצוצי הקדשה
 אשר פזרתי וישוב הכל לאיתנו הראשון ולא ידח ממנו נדח. אור
 זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה, קבל רנת עמך, שגבנו טהרנו נורא
 (קר"ע שט"ן). אנא בכח שם (קר"ע) החתום בסוף אור זרוע לצדיק,

קָרַע מִמֶּלֶכֶת הָרִשְׁעָה כָּלָה, וְכָל הַטּוֹפּוֹת שִׁיָּצְאוּ מִמֶּנִּי לְבִטְלָה בֵּין בְּאוֹנֶס וּבֵין בְּרָצוֹן, בֵּין בְּשׁוּגָג וּבֵין בְּמִזִּיד שֶׁלֹּא בְּמִקּוֹם מִצְוָה, בְּכַח שֵׁם (קד"ש) יְהוָה עָקַר לַעֲקוֹר נֹטֵעַ נִצּוּצוֹת הַקִּדְשָׁה אֲשֶׁר בְּתוֹךְ עֲמָקֵי הַקְּלָפוֹת חֵיל בָּלַע וַיִּקְיָאֲנוּ (ר"ת חב"ו) מִבִּטְנֵי יוֹרְשָׁנוּ אֵל, וְהַנִּצּוּצוֹת הַקְּדוּשִׁים הֵמָּה יַעֲשׂוּ עֲרֵ"ק לְבָרוּחַ מִתּוֹךְ הַקְּלָפָה וְלַעֲלוֹת עַד צִדִּיק יִסּוֹד עוֹלָם כִּי הוּא רַק"ע נִשְׁמָה יִקְבֹּל ש"ע אִוֵּרוֹת וְאִדְרֵת פָּנִים הַעֲלִיּוֹנִים, וְהַנֶּפֶשׁ הַקְּדוּשָׁה הִיא מוֹצֵאת וְנִטְהָרֶת מִכָּל דְּבַר רָע וְתַעֲשֶׂה טוֹב, וְלִישְׁרֵי לֵב שְׂמֵחָה צִדִּיק וְטוֹב לוֹ, גַּם יְהוָה יִתֵּן הַטּוֹב וְאֶרְצָנוּ תִּתֵּן יְבוּלָהּ, נָא גְבוּר דּוֹרְשֵׁי יְחִוּדְךָ כְּכַבֵּת שְׂמֵרָם (נג"ד יכ"ש) יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי כִּי וְהִגִּיּוֹן לְכִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי:

יֵאמֶר פְּסוּקִים אֵלֶּי שְׂמוֹנִים וְאַרְבַּע פָּעָמִים, כָּל פְּסוּקֵי בִּפְנֵי עֲצָמוֹ:

וְנִחַ מִצָּא חֵן בְּעֵינֵי יְהוָה יֵאֱהוֹנָה.

וְאֶעֱדֶךָ עָדִי.

אוֹר זְרוּעַ לַצִּדִּיק וְלִישְׁרֵי לֵב שְׂמֵחָה.

אַחַר כֵּן יֵאמֶר בְּקִשָּׁה זוֹ שְׂרָאשִׁי תִּיבּוֹת שְׁלָה הוּא שֵׁם חב"ו

חִי בּוֹרֵא וְיוֹצֵר. חֲזַק בְּרִית וְנִשְׁאַהּוּ. חֲזַקנוּ בְּאוֹרוֹתֵינוּ וְעִטְרֵהוּ. חֲבֵרוּ בְּבִיתוֹ וְנִנְהוּ. חִילוּ בְּרַךְ וְאַמֵּן. חֵן בְּנִצּוּצוֹתֵינוּ וְלִקְטֵם. חֲטָפֶם בְּרַכְּם וְנִקְטֵם. חֲלָצֶם בְּרַכְּם וְהַעֲלֵם. חֲבִבְם בְּגֵם וְיִסְדֵּם.

קוֹם גֹּאֲלֵי הַקְּדוֹשׁ וְגֹאֲלֵי אֵת הַבְּנִים הַשּׁוֹכְבִּים. כִּי לֵךְ מִשְׁפָּט הַגֹּאֲלֵה לְקִנּוּת. קוֹם קָרָא לְשׁוֹבִימֵי דְרוֹר וְלְאַסּוּרִים פֶּקַח ק"ח. אָמַר לְאַסּוּרִים צֵאוּ וְלֹאֲשֶׁר בַּחֲשֵׁךְ הִגְלוּ. כִּי כֹה אָמַר יְהוָה יֵאֱהוֹנָה גַּם שְׂבִי גְבוּר יִקַּח וּמִלְקוֹת עֲרִיץ יִמְלֹט. אֵת יְרִיבֶךָ אֲנִכִּי אֲרִיב וְאֵת בְּנִיךָ אֲנִכִּי אוֹשִׁיעַ. שְׂאִי סִבִּיב עֵינֶיךָ וּרְאִי כָּלֶם נִקְבְּצוּ בָּאוּ לָךְ חֵי אֲנִי נָאִם יְהוָה יֵאֱהוֹנָה כִּי כָלֶם כְּעָדִי תִלְבְּשִׁי וְתִקְשְׁרִים כִּפְלָה. קוֹם גּוֹאֲלֵי הַקְּדוֹשׁ וְהַעֲלֵ גְזוּל מִיַּד עוֹשֵׁק, כִּי כֹה אָמַר יְהוָה יֵאֱהוֹנָה צְבָאוֹת עֲשׂוּקִים בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבְנֵי יְהוּדָה יַחֲדָיו, וְכָל שׁוֹבִיָּהֶם הִחְזִיקוּ בָּם מֵאֲנוּ שְׁלָחֶם. גֹּאֲלֵם חֲזַק, יְהוָה יֵאֱהוֹנָה צְבָאוֹת שְׂמוֹ, רִיב יְרִיב אֵת רִיבֶם

ובא לציון גואל ו'לשבי פ'שע (ר"ת גו"ף) ב'יעקב, ו'שבו ב'נים לגבולם ו'סירו הבגדים הצואים מעליהם והלבש אותם מחלצות. ויקים בנו מקרא שכתוב, שוש אשיש ביהנה יאהדונה תגל נפשי באלהי פי הלבישני בגדי ישע מעיל צדקה יעטני כחתן זכהן פאר וכפלה תעדה כליה. גואל גואל גואל אפה הגואל ולך הגאלה קנה לך, ובני אדם בצל כנפיך יחסיין כי כה אמר יהוה יאהדונה שובו בנים שובכים ארפא משובתיכם: ויהא רענא שיתקן פגם חטא המחשבה ויתוקנו מין דכורין דתכמה, ומין נוקבין דבינה, שהם מ"ב זויגין ויעלו למקומם העליון. ויהא רענא שיתקן פגם חטא המעשה ויתוקנו חמשה חסדים נחמשה גבורות שהם מין דכורין ומין נוקבין שהם סוד ארבעה ושמונים אותיות שיש בהונ"ה במלוי העולה ע"ב, ובהונ"ה במלוי העולה ס"ג ובהונ"ה במלוי העולה מ"ה, ויעלו למקומם הקדוש, וגם הם ימשכו בהונ"ה דמלוי העולה ב"ן אשר במלכות. וגם יתוקנו עוד ארבעה ושמונים אותיות שיש באחד ועשרים אהי"ה שהם מספר אה"ת מן זעיר אנפין הנקרא אמת אל הכלה המלכות, ואז יהיה כלו זרע אמת. וגם יתקן זויג עליון שבפפה שהם חיד וגרון, ויתוקנו ארבע אותיות אהה"ע שהם מספר ארבעה ושמונים, והם סוד מין נוקבין שבגרון, ויעלו למקומם העליון הקדוש. (בספר "לשון חכמים" הוסיף כאן עוד סדר בקשות והרועה לאומרם יעין שם).

ואחר כך יאמר.

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי שנתמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך באלו הקרבתיו על גבי מזבחך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט ממני, יתעורר סוד ב' זויגי מ"ב דחיד וגרון. ובכן ימתקו מספר אותיות דמלוי דרבויע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלשים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו למספר תענית.

ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימא מחשבה העליונה, דבורר אכל וזריק פסלת, ומכחה ישתלשל ויחד שפע גדול נרב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך ליראה ולאהבה את שמך, ולתת כח במחשבותי ובמחי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר שגאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלות כל פה, ברוך שומע תפלה.

אנא יהוה יאהדונהי אוי נא לנו כי חטאנו אנא נולידך את חרפתנו, בן כסיל תויגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שכרנו ותקנותינו, ואם תשמור עונינו מי יעמד לפניך מאז אפריך, ובטובך הגדול תעורר רחמיך וראה בעין חמלתיך צרת גופינו ונשמתינו וקבל ברחב רחמיך תשובותינו וקוראים בשמך יהוה יאהדונהי הושיעה המלך, אל תעזבנו, וכיד ועמך אל תטשנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד כבודך ולעשות נגד כוננתך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל כרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, דמיונו פאריה יכסוף לטרף וככפיר יושב במסתרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהוה יאהדונהי בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מחרב נפשנו והעלה ארוכה ומרפא לעונינו ויהיו למאורות כל השמות אשר החשכנו בעונותינו ונחטאתינו ופשעינו, וטהר לבנו לעבדך באמת ובלבב שלם ביראה ובאהבה, אמן, בן יהי רצון. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגאלי:

יתן הפסך לצדקה לעניים יראי שמים ויהי רצון שה' יקבל תשובתו ברצון.

תקון לעוון הנדה.

צריך לצום שמונים ושתיים יום, ולהתגלגל שבע פעמים כל גופו בשלג. ומי שקשה לו הדבר תקנו רבותינו המקובלים, לצום רק לילה ויום ולפדות ימי התענית וגלגולי השלג בכסף שינתן לצדקה לעניים.

נה סדר התקון:

יצום יום אחד משקיעת החמה ועד למחרת בצאת הכוכבים. ויום לפני הצום יאמר ודוי זה.

אנא יהוה יאהדונה אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונה אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. נכשלתי אני וביתי בעון נדה, ופגמנו בשמות הקדש, וגרמנו להחריב ולהוביש שבועה נחלי המלכות בעוננו. סרנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנסתרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראיה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונה אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

ילך למקנה ויטבל שבע טבילות לטהר נפשו, ויחזי ונשמתו, מהקלפה שונדפקה בהם בגלל עון הנדה, ויבון שטובל שבע טבילות אלו על דעת

אלישע הנביא שאמר לנעמן לטביל מצרעתו, ושפן יטהרו נפשו, ורוחו ונשמתו מטמאת צרעת עוונותיה, וטבילה שמינית זכון לקבל עליו ארבע מיתות בית דין, סקילה, שרפה, הרג וחנק, על קדוש ה', ושעל ידי זה יתיחדו ארבע אותיות יהו"ה ביחוד שלם.

יתפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בברכת "שומע תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום".

אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אבל כשהתפלל עמידה, (שמונה עשרה) של מנחה חשב להתענות, נחשב כקבלת תענית וצריך להתענות.

זוה נסח קבלת התענית:

רבונו של עולם, הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ויום משקיעת החמה היום ועד לצאת הכוכבים מחר. על אשר חטאתי, עויתי ופשעתי בעוון הנדה, ושאר פגמי הברית בגלגול זה ובגלגולים אחרים מעודי ועד היום הזה, והריני מתנה שאם לא אוכל להתענות, כשאפריש פרוטה לצדקה ואכונן לבטל התענית, אוכל לאכל ולשתות ללא שום עון כלל. והריני מתכונן בתענית זה להקריב חלבי ודמי לפני הקדוש ברוך הוא במקום הקרוב הנקרב על גבי המזבח, לכפר על חטאתי. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדוני אל הינו ואלהי אבותינו, שתתן לי כח להתענות לפניך, ותקבל תשובתי ותעניתי ותרגני ברחמיך הרבים.

יגמר אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוסה האחרונה יטבילנה במעט אפר ויאכלנה. (וכן יעשה בגמר התענית כשיבא לסעד, יטביל פרוסה ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש.

טוב ללמוד כליל התענית משניות מסכת נדה, וישתדל להבין לפחות פרוש המלים. כליל התענית, וכשישכב על מטתו, יניח אבן תחת ראשו בין המצע והכפר, ויכונן בשם יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה בגימטריא כמנין אבן.

אם יכול, יתגר על מתניו מתחת לבגדיו תגורת שק העשויה משער עזים
בכל זמן התענית. (ראה בהוראות שבתחילת הספר)

טוב ורצוי לקום אחר תצות לילה ולומר ברכות השחר ותקון תצות.
(לעיל עמוד 60) אשה פטורה מלמוד המשיניות ו"תקון תצות".

ביום הצום יאמר:

הריני מוכן ומזומן לקיים בצורת האל יתברך מצות עשה של
התשובה, כפתיב בתורה: ושבת עד יהוה יאהדונהי אליהך ושמעת
בקלו. והריני מתחרט על כל מה שתטאתי, עויתי ופשעתי, בין
בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל
עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי יעזרני על דבר
כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונהי אליהי ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו
ואל תתעלם מלפנו מתחנונו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף
לומר לפניך יהוה יאהדונהי אליהי ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו
ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי
ביתנו:

אשחנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו.
ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו.
לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. נכשלתי אני וביתי בצון
הנדה ופגמנו בשמות הקדש וגרמנו להחריב ולהוביש שבועה נחלי
המלכות בעונונו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו אב
ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו
ממצותיך וממשפטך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל
הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא
הנסתרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי
כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראיה כליות ולב. אין דבר נעלם
ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטָּאתֵינוּ וְתַכְפֹּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פְּשָׁעֵינוּ.

יֵאמֹר פְּסוּקִים אֵלּוּ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים

מִי אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעֵבֶר עַל פֶּשַׁע לְשֹׂאֲרִית נִחַלְתּוּ, לֹא הִחֲזִיק לְעַד אַפּוֹ כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יִרְחַמֵּנוּ יִכְבֹּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתִשְׁלַיֵךְ בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם: תִּתֵּן אֶמֶת לִיעֶקֶב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתָּיִנוּ מִימֵי קֶדֶם:

יְטוּבֵל בְּמִקְוֵה מַיִם קָרִים שְׁבַע טְבִילוֹת כְּנֶגֶד שְׁבַע נִחְלֵי הַמַּלְכוּת. (ומי שְׁאֵנוֹס וְלֹא יִכּוֹל לטבול בְּמַיִם קָרִים, בְּדִיעֶבֶד יִרְחֹץ כָּל גּוּפוֹ בְּמַיִם קָרִים שְׁבַע פְּעָמִים. רֹאה בַּהוֹרָאוֹת שֶׁבַחֲחִילַת הַסֵּפֶר) וְאַחֵר כֵּךְ יִלְבֹּשׁ בְּגָדָיו וְיִרְחֹץ יָדָיו וְיֵאמֹר בְּקִשָּׁה זֹאת:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם. גְּלוּי וְיָדוּעַ לִפְנֶיךָ אֲשֶׁר חַטָּאתִי עָוִיתִי וּפְשָׁעִתִי אָנִי וּבִיתִי בְּעוֹן נָדָה, וְגִרְמָנוּ לְהַחְרִיב וּלְהוֹכִיֵּשׁ שְׁבַע נִחְלֵי הַמַּלְכוּת. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הוֹדַעְתָּ עַל יְדֵי עֲבָדֶיךָ חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל, לְתַקֵּן הַפָּגַם לְהַתְּגַלְּגַל שְׁבַע פְּעָמִים בְּשִׁלְג, וְגְלוּי וְיָדוּעַ לִפְנֶיךָ שְׂאִין אֲנַחְנוּ יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת תַּקּוּן הַזֶּה שֶׁל גְּלָגוּל הַשִּׁלְג כְּהִלְכָתוֹ. לָכֵן יְהִי רָצוֹן מִלִּפְנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֳדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂיִהְיוּ חֲשׁוּבִים וּמְקַבְּלִים וּרְצוּיִים לִפְנֶיךָ שְׁבַע טְבִילוֹת (רְחִיצוֹת) שְׁטִבְלִתִי (שְׂרַחֲצָתִי) בְּמַיִם קָרִים, כְּאֵלּוּ נִתְּגַלְּגַלְתִּי כָּל גּוּפִי בְּשִׁלְג שְׁבַע פְּעָמִים, וּבְרוּב רַחֲמֶיךָ וְחֶסֶדֶךָ יַחֲזִירוּ שְׁבַע נִחְלֵי הַמַּלְכוּת לְהִיּוֹת מְאִירִים וְנִשְׁפָּעִים וּמְלֵאִים וְנִמְשָׁכִים כְּבִתְחִלָּה. יְהִי לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לִפְנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי:

אַחֵר כֵּךְ יֵאמֹר פְּסוּקִים אֵלּוּ:

וּבִנְיָהוּ בֶן יְהוֹיָדָע בֶּן אִישׁ חַיִל רַב פְּעָלִים מְקַבְּצָאֵל הוּא הִפָּה אֶת שְׁנֵי אֲרָאֵל מוֹאֵב וְהוּא יָרַד וְהִפָּה אֶת הָאָרִי בְּתוֹךְ הַבָּאָר בְּיוֹם הַשִּׁלְג: וְהוּא הִפָּה אֶת אִישׁ מִצְרִי אִישׁ מִרְאָה וּבְיַד הַמִּצְרִי חֲנִית וַיִּרְדּוּ אֵלָיו בְּשִׁבְט וַיִּגְזַל אֶת הַחֲנִית מִיַּד הַמִּצְרִי וַיַּהֲרֹגְהוּ בְּחֲנִיתוֹ: אֵלּה

עֲשֵׂה בְּנִיּוֹהוּ בֶן יְהוֹדָע וְלוֹ שֵׁם בְּשִׁלְשָׁה הַגְּבֻרִים: מִן הַשְּׁלֹשִׁים נִכְבֵּד וְאֵל הַשְּׁלֹשָׁה לֹא בָּא וַיִּשְׁמָהוּ דָּוִד אֶל מִשְׁמַעְתּוֹ: לָכֵן נָא וַנִּנְכַּחַה יֹאמֶר יְהוָה יֵאֱהֹדוּנֵהי אִם יִהְיוּ חֲטָאִיכֶם כְּשָׁנִים כְּשִׁלְג יִלְבִּינוּ אִם יֵאָדִימוּ כְּתוֹלַע כְּצֶמֶר יִהְיוּ: כִּי כַּאֲשֶׁר יֵרֵד הַגֶּשֶׁם וְהַשִּׁלְג מִן הַשָּׁמַיִם וְשִׁמָּה לֹא יָשׁוּב כִּי אִם הִרְנָה אֶת הָאָרֶץ וְהוֹלִידָה וְהִצְמִיחָה וְנָתַן זֶרַע לַזֶּרַע וְלַחֵם לֹאֲכָל: בֶּן יְהוָה דְּבָרֵי אֲשֶׁר יֵצֵא מִפִּי לֹא יָשׁוּב אֵלַי רִיקִם כִּי אִם עֲשֵׂה אֶת אֲשֶׁר חִפְצָתִי וְהִצְלִיחַ אֲשֶׁר שָׁלַחְתִּיו: אִם הִתְרַחֲצָתִי בְּמֵי שִׁלְג וְהִזְכֹּתִי בְּבוֹר כִּפִּי: כִּי לִשְׁלֹג יֹאמֶר הוּא אָרֶץ, וְגֶשֶׁם מְטֵר וְגֶשֶׁם מִטְרוֹת עֲזוּ: תַּחֲטָאֲנִי בְּאֲזוּב וְאֶטְהֶר תַּכְבֵּסֵנִי וּמִשְׁלֹג אֲלַבֵּין: בִּפְרֹשׁ שְׂדֵי מְלָכִים בָּהּ תִּשְׁלַג בְּצִלְמוֹן: הִנָּתַן שִׁלְג כְּצֶמֶר כְּפוֹר כְּאֶפֶר יִפְזֹר: לֹא תִירָא לְבֵיתָהּ מִשְׁלֹג כִּי כָּל בֵּיתָהּ לְבֶשׂ שָׁנִים:

וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם אֶל נַעֲרָיו וַיִּקְמוּ וַיֵּלְכוּ יַחְדָּו אֶל בְּאֵר שָׁבַע וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם בְּבֵאֵר שָׁבַע: וַיֵּשֶׁב יִצְחָק וַיַּחֲפֹר אֶת בְּאֵרֵת הַמַּיִם אֲשֶׁר חָפְרוּ בִּימֵי אַבְרָהָם אָבִיו וַיִּסְתָּמוּם פְּלִשְׁתִּים אֲחֵרֵי מוֹת אַבְרָהָם וַיִּקְרָא לָהֶן שְׁמוֹת כְּשִׁמְתֵּן אֲשֶׁר קָרָא לָהֶן אָבִיו: וַיַּחֲפְרוּ עֲבָדֵי יִצְחָק בְּנִחַל וַיִּמְצְאוּ שֵׁם בְּאֵר מַיִם חַיִּים: וַיְרִיבוּ רָעִי גֵרָר עִם רָעִי יִצְחָק לֵאמֹר לָנוּ הַמַּיִם וַיִּקְרָא שֵׁם הַבְּאֵר עֵשֶׂק כִּי הִתְעַשְׂקוּ עִמּוֹ: וַיַּחֲפְרוּ בְּאֵר אַחֶרֶת וַיְרִיבוּ גַם עָלֶיהָ וַיִּקְרָא שְׁמָהּ שִׁטְנָה: וַיַּעֲתֶק מִשָּׁם וַיַּחֲפֹר בְּאֵר אַחֶרֶת וְלֹא רָבוּ עָלֶיהָ וַיִּקְרָא שְׁמָהּ רְחֹבוֹת וַיֹּאמֶר כִּי עָתָה הִרְחִיב יְהוָה יֵאֱהֹדוּנֵהי לָנוּ וּפְרִינֵנוּ בְּאָרֶץ: וַיַּעַל מִשָּׁם בְּאֵר שָׁבַע: וַיְהִי בַּיּוֹם הַהוּא וַיָּבֹאוּ עֲבָדֵי יִצְחָק וַיִּגְדּוּ לוֹ עַל אֲדוֹת הַבְּאֵר אֲשֶׁר חָפְרוּ וַיֹּאמְרוּ לוֹ מִצְאָנוּ מַיִם: וַיִּקְרָא אֹתָהּ שְׁבַעָה עַל כֵּן שֵׁם הָעִיר בְּאֵר שָׁבַע עַד הַיּוֹם הַזֶּה:

וַעֲשִׂיתָ אֶת גִּרְתִּיהָ שְׁבַעָה וְהַעֲלָה אֶת גִּרְתִּיהָ וְהָאִיר עַל עֶבֶר פְּנִיָּה: כִּי הִנֵּה הָאֶבֶן אֲשֶׁר נָתַתִּי לַפָּנִי יְהוֹשֵׁעַ עַל אֶבֶן אַחַת שְׁבַעָה עֵינַיִם הִנֵּנִי מִפֶּתַח פֶּתַח נֶאֱמַר יְהוָה יֵאֱהֹדוּנֵהי צְבָאוֹת וּמִשְׁתִּי אֶת עוֹן הָאָרֶץ הַהִיא בַּיּוֹם אֵת: בַּיּוֹם הַהוּא נֶאֱמַר יְהוָה יֵאֱהֹדוּנֵהי צְבָאוֹת תִּקְרָאוּ אִישׁ לְרֵעֵהוּ אֶל תַּחַת גֹּפֶן וְאֶל תַּחַת תְּאֵנָה: וַיֵּשֶׁב הַמֶּלֶךְ הַדָּבָר בִּי וַיַּעֲרִנֵי כְּאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲזֹר מִשְׁנָתוֹ: וַיֹּאמֶר אֵלַי מָה אַתָּה רֹאֶה וַאֲמַר

רִאִיתִי וְהִנֵּה מְנוּרֹת זָהָב כָּלָה וְגִלְגָּה עַל רֹאשָׁהּ וְשִׁבְעָה גִרְתֶּיהָ עָלֶיהָ
שִׁבְעָה וְשִׁבְעָה מוֹצָקוֹת לְגִרְוֹת אֲשֶׁר עַל רֹאשָׁהּ: אִמְרוּת יְהוָה
יֵאֱהֹדוּנִהי אִמְרוּת טְהוֹרוֹת כֶּסֶף צְרוּף בַּעֲלִיל לְאָרֶץ מִזְקֵק שִׁבְעָתֶיהֶם:
חֲכָמוֹת בְּנִתָּה בִיתָה חֲצֹבָה עֲמוּדֶיהָ שִׁבְעָה:

וַיִּבְרָךְ דָּוִיד אֶת יְהוָה לְעֵינֵי כָל הַקָּהָל. וַיֹּאמֶר דָּוִיד בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה
יֵאֱהֹדוּנִהי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲבִינוּ מַעֲוֹלָם וְעַד עוֹלָם: לָךְ יְהוָה הַגְדִּלָּה
וְהַגְבוּרָה וְהַתְפָּאֶרֶת וְהַנִּצָּח וְהַהוֹד כִּי כָל בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ. לָךְ יְהוָה
יֵאֱהֹדוּנִהי הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכָל לְרֹאשׁ: וְהַעֲשֵׂר וְהַכְבוֹד מִלְּפָנֶיךָ
וְאַתָּה מוֹשֵׁל בְּכָל וּבִינְךָ פֶּחַ וּגְבוּרָה וּבִינְךָ לְגִדָּל וּלְחִזּוֹק לְכָל: וְעַתָּה
אֱלֹהֵינוּ מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ. וּמַהֲלִילִים לְשֵׁם תְּפָאֶרְתְּךָ: וַיִּבְרָכּוּ שֵׁם
כְּבֹדְךָ וּמְרוֹמָם עַל כָּל בְּרָכָה וְתַהֲלָה: אַתָּה הוּא יְהוָה לְבִדְךָ אַתָּה
עֲשִׂיתָ אֶת הַשָּׁמַיִם שָׁמַי הַשָּׁמַיִם וְכָל צָבָאָם הָאָרֶץ וְכָל אֲשֶׁר עָלֶיהָ
הַיָּמִים וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם וְאַתָּה מַחֲיֶה אֶת כָּלֶם. וְצָבָא הַשָּׁמַיִם לָךְ
מִשְׁתַּחֲוִים. אַתָּה הוּא יְהוָה הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בְּחֶרֶת בְּאַבְרָם וְהוֹצֵאתוֹ
מֵאוּר כַּשְׂדִּים. וְשִׁמְתָּ שְׁמוֹ אַבְרָהָם, וּמִצָּאתָ אֶת לְבָבוֹ גִּאֲמֹן לְפָנֶיךָ.
וְכָרוֹת עָמֹ הַבְּרִית לָתֵת אֶת אָרֶץ הַכְּנַעֲנִי הַחֲתִי הָאֱמֹרִי וְהַפְּרִזִּי
וְהַיְבוֹסִי וְהַגְּרָגְשִׁי לָתֵת לְזִרְעוֹ. וְתִקֵּם אֶת דְּבָרֶיךָ כִּי צִדִּיק אַתָּה. וְתִרָא
אֶת עֲנֵי אֲבוֹתֵינוּ בְּמִצְרַיִם. וְאֵת זַעֲקָתָם שְׁמַעְתָּ עַל יַם סוּף. וְתַתֵּן
אֶתֹת וּמִפְתִּים בְּפָרְעֹה וּבְכָל עַבְדָּיו וּבְכָל עַם אֲרָצוֹ כִּי יִדְעָתָּ כִּי
הַיִּידֹו עָלֶיהֶם, וְתַעֲשֵׂ לָךְ שֵׁם כְּהַיּוֹם הַזֶּה. וְהַיּוֹם בְּקִיעָתָּ לְפָנֶיהֶם
וַיַּעֲבְרוּ בְּתוֹךְ הַיָּם בִּיבֻשָּׁה. וְאֵת רִדְפֵיהֶם הִשְׁלַכְתָּ בַּמִּצּוֹלֹת כְּמוֹ אֶבֶן
בְּמַיִם עֲזִים:

וַיִּשַׁע יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא אֶת יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרַיִם וַיִּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת
מִצְרַיִם מֵת עַל שְׁפַת הַיָּם: וַיִּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה
יְהוָה בְּמִצְרַיִם וַיִּירָאוּ הָעָם אֶת יְהוָה וַיֵּאֱמִינוּ בִּיהוָה וּבִמֹּשֶׁה עַבְדּוֹ:
אֲזַ יִשִּׁיר מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיהוָה וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר
אֲשִׁירָה לַיהוָה כִּי גָאֹה גָאֹה סוֹס וָרֶכֶב רָמָה בָּיָם: עֲזִי וְזִמְרָת יְהוָה
נִיְהִי לִי לְיִשׁוּעָה זֶה אֱלֹהֵי וְאֵלֵינוּ אֱלֹהֵי אֲבִי נֶאֱרָמְנָהוּ: יְהוָה אִישׁ
מִלְחָמָה יְהוָה שְׁמוֹ: מִקְפַּבֶּת פְּרָעָה וְחִילֹו יְהוָה בָּיָם וּמִבְחָר שְׁלִשְׁוֹ
טַבְּעוֹ בָּיָם סוּף: תְּהַמֵּת יְכַסִּימוּ יִרְדּוּ בַּמִּצּוֹלֹת כְּמוֹ אֶבֶן: יְמִינְךָ יְהוָה

נֶאֱדָרִי בְּכֹחַ יְמִינֶךָ יְהוָה תִּרְעֵץ אוֹיֵב: וּבִרְבִּי גְאוּנֶךָ תִּהְרֹס קִמֶיךָ
תִּשְׁלַח חֲרֹנֶךָ יֵאָכְלֻמוּ פִקֵּשׁ: וּבְרוּחַ אֲפִיךָ נַעֲרֻמוּ מִיָּם נִצְבּוּ כְּמוֹ גֵּד
נִזְלִים קָפְאוּ תְהוֹמֹת בָּלֵב יָם: אָמַר אוֹיֵב אֶרְדֶּף אֲשִׁיג אַחֲלֶק שְׁלָל
תִּמְלֹאמוּ נַפְשֵׁי אַרְיֵק חֲרָבִי תִּוְרִישְׁמוּ יָדַי: נִשְׁפֹּת בְּרוּחֶךָ כִּסְמוּ יָם
צָלְלוּ כַּעֲפֹכֶת בָּמִים אֲדִירִים: מִי כִמְכָה בָּאֵלֶם יְהוָה מִי כִמְכָה נֶאֱדָר
בִּקְדֹשׁ נוֹרָא תְהִלַּת עֲשֵׂה פֶלֶא: נָטִיתָ יְמִינֶךָ תִּבְלַעְמוּ אֶרֶץ: נָחִיתָ
בַּחֲסִדֶּךָ עִם זֶה גָּאֵלְתָּ נִהְלַתָּ בְּעֶזְרְךָ אֶל נֹה קִדְשְׁךָ: שָׁמְעוּ עַמִּים יִרְגְּזוּן
חֵיל אֲחִיז יוֹשְׁבֵי פְלִשְׁתִּים: אֲזֻ נִבְהָלוּ אֱלֹפֵי אֲדוֹם אֵילֵי מוֹאָב יֶאֱחִזְמוּ
רָעַד נִמְגּוּ כָל יוֹשְׁבֵי כְנָעַן: תִּפֹּל עֲלֵיהֶם אֵימָתָה וְנִפְחַד בְּגִדְלִי זְרוּעֶךָ
יִדְּמוּ כְּאֶבֶן עַד יַעֲבֹר עִמָּךָ יְהוָה עַד יַעֲבֹר עִם זֶה קִנִּיתָ: תִּבְאָמוּ
וְתִטְעֻמוּ בְּהָר נִחְלָתְךָ מִכּוֹן לְשִׁבְתְּךָ פִּעֲלָתָהּ יְהוָה מִקְדָּשׁ אֲדָנִי כֹוֶנֶנּוּ
יָדֶיךָ: יְהוָה אֵימָלֶךְ לַעֲלֹם וְעַד: כִּי בָא סוֹס פִּרְעֹה בִּרְכָבוֹ וּבִפְרָשָׁיו
בָּיָם וַיִּשָּׁב יְהוָה עֲלֵהֶם אֶת מִי הַיָּם וּבָנִי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בִּיבֻשָּׁה בְּתוֹךְ
הַיָּם:

וַתִּקַּח מִרְיָם הַנְּבִיאָה אַחֲזוֹת אֶהָרֵן אֶת הַתֶּף בְּיָדָהּ וַתִּצָּאֵן כָּל הַנָּשִׁים
אֲחֵרֶיהָ בַּתְּפִים וּבִמְחִלָּת: וַתַּעַן לָהֶם מִרְיָם שִׁירוֹ לַיהוָה כִּי גָאָה גָאָה
סוֹס וְרִכְבּוֹ רָמָה בָּיָם: וַיִּסַּע מֹשֶׁה אֶת יִשְׂרָאֵל מִיָּם סוּף וַיִּצָּאוּ אֶל
מִדְבַּר שׁוֹר וַיִּלְכוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים בַּמִּדְבָּר וְלֹא מָצְאוּ מַיִם: וַיִּבְאוּ
מִרְיָה וְלֹא יָכְלוּ לִשְׁתּוֹת מִיָּם מִמֶּדְבָּר כִּי מָרִים הֵם עַל כֵּן קָרָא שְׁמָהּ
מֶרְיָה: וַיִּלְנוּ הָעָם עַל מֹשֶׁה לֵּאמֹר מָה נִשְׁתָּה: וַיִּצָּעַק אֵל יְהוָה
וַיֹּרְהוּ יְהוָה עֵץ וַיִּשְׁלַךְ אֵל הַמַּיִם וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם שֵׁם לֹו חֶק
וּמִשְׁפָּט וְשֵׁם נִסָּהוּ: וַיֹּאמֶר אִם שָׁמוּעַ תִּשְׁמַע לְקוֹל אֵימָלֶיךָ
וְהִישָׁר בְּעֵינָיו תַּעֲשֶׂה וְהִאֲזִנְתָּ לְמִצְוֹתָיו וְשִׁמְרָתָ כָּל חֻקָּיו כָּל הַמִּצְוָה
אֲשֶׁר שָׁמַתִּי בְּמִצְרַיִם לֹא אֲשִׁים עֲלֶיךָ כִּי אֲנִי יְהוָה רִפְּאֶךָ:

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת מִמַּעֲמָקִים קָרָאתִיךָ יְהוָה: אֲדָנִי שְׁמַע בְּקוֹלִי תִהְיֶינָה
אָזְנֶיךָ קִשְׁבוֹת לְקוֹל תַּחֲנוּנִי: (יאמר פסוק זה שבע פעמים) אִם עֲוֹנוֹת
תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדָנִי מִי יַעֲמֶד: אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדָנִי מִי יַעֲמֶד: אִם
עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדָנִי מִי יַעֲמֶד: אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדָנִי מִי
יַעֲמֶד: אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדָנִי מִי יַעֲמֶד: אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה
אֲדָנִי מִי יַעֲמֶד: אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדָנִי מִי יַעֲמֶד: כִּי עִמָּךָ

הסליחה למען תנא: קויתי יהוה קנתה נפשי ולדברו הוחלתי:
נפשי לאדני משמרים לבקר שמרים לבקר: יחל ישראל אל יהוה
כי עם יהוה הסוד והרבה עמו פדות: והוא יפדה את ישראל מכל
עונתיו:

יאמר פסוק זה שלש פעמים.

נאני תפילתי לך יהוה יאהדונהי עת רצון אלהים ברכב חסדך ענני
באמת ישעך:

יקח בידו שלש מאות ושלשים ושלשה פרוטות, ויאמר:

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחלו ורחמו ורחמו
ודחלו, ליחדא שם י"ה בו"ה ביחודא שלים (יהו"ה) בשם כל
ישראל, הרניי מפריש של"ג פרוטות שבידי לצדקה. ויהי רצון
מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו שתעשה למען
רחמיך וחסדיך, ולמען הפרשת של"ג פרוטות אלו שהפרשתים
לצדקה, ולמען מקראי קדש אשר קריתי לפניך, ולמען סודותיהם,
ולמען שמותיך הקדושים הרמוזים בהם, יהיה חשוב ומקבל
ומרצה לפניך כאלו עשיתי תקון השלג, כראוי לתקון הפגם של עון
הנדה, וברב רחמיך וחסדיך יחזרו שבועה נחלי המלכות להיות
מלאים ושלמים, מאירים ומזהירים ונשפעים כרצונך. יהיו לרצון
אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי.

ישתדל להשיג חתיכת שלג, או יקפא מים עד שיהפכו לגוש קרח,
ויגלגל הקרח על זרועותיו וכפות ידיו עד סוף אצבעותיו, שבע פעמים
לכל צד. וקדם שיגלגל יאמר:

לשם יחוד קדשא בריך ושכינתיה, בדחילו ורחימו ורחימו ודחילו,
ליחדא שם י"ה בו"ה ביחודא שלים (יהו"ה) בשם כל ישראל, הרניי
מוכן לגלגל זרועי וכפי ואצבעותי זמין ושמאל על השלג שבע
פעמים, ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו,
שתהא חשוכה ומקבלת ורצויה גלגול ידי בשלג שבע פעמים,
כאלו גלגלתי כל גופי פנים ואחור בשלג שבע פעמים, ויחזרו על

ידי שבָּעָה נְחָלִי הַמְלָכוֹת לְהִיּוֹת נִמְשָׁכִים וְנִתְקָנִים כְּבִתְחִלָּה כְּרָצוֹנְךָ.
יְהִי לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי: (אם אי
אֶפְשָׁר לוֹ בְּשׁוּם אוֹפֶן לְהַשִּׁיג קָרָח אוֹ שֶׁלֵּג בְּאוֹתוֹ יוֹם, בְּדִיעְבַּד יַעֲשֶׂה
דְּבַר זֶה בְּיוֹם אַחֵר).

יֹאמֶר פְּסוּקִים אֵלּוּ שֶׁרָאשֵׁי תִיבוֹת שְׁלֵהֶם הֵם, יו"ד ה"י ה"א, ה"ה. ה"י,
ה"א, ה"ה.

יו"ד

יִחַל יִשְׂרָאֵל אֶל יְהוָה כִּי עִם יְהוָה הַחֶסֶד, וְהִרְבָּה עֲמוֹ פְּדוּת: וְהוּא
יַפְדֶּה אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל עֲוֹנוֹתָיו: דְּרָשְׁתִּי אֶת יְהוָה וְעֲנֵנִי, וּמִכָּל
מְגוּרֹתַי הֲצִילֵנִי:

ה"י

הַשִּׁיבָה לִי שְׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ, וְרוּחַ נְדִיבָה תִּסְמְכֵנִי: יְהוָה יִגְמֹר בְּעָדִי,
יְהוָה חֲסֶדְךָ לְעוֹלָם, מַעֲשֵׂי יְדֶיךָ אֵל תִּרְפֶּה:

ה"א

הִנֵּה כְּעֵינִי עֲבָדִים אֶל יָד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינִי שִׁפְחָה אֶל יָד גְּבוּרָתָהּ, כֵּן
עֵינַיִנוֹ אֶל יְהוָה יֵאֱהוּנָהי אֶל־חֵינוּ עַד שִׁיחְגֵּנוּ: אֲדַנִּי שִׁפְתֵי תִפְתָּח,
וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ:

ה"ה

הַסֶּתֶר פָּנֶיךָ מִחֲטָאִי וְכָל עֲוֹנֹתִי מַחַח: הִרְבַּ כְּפָסְנִי מִצְוֵנִי וּמִחֲטָאִתִּי
טְהַרְנִי:

ה"י

הִנֵּה אֵל יִשׁוּעָתִי אֲבֹטָח וְלֹא אֶפְחָד, כִּי עֲזִי וְזִמְרַת יְהוָה, יְהוָה יֵאֱהוּנָהי
וַיְהִי לִי לִישׁוּעָה: יָשׁוּב יִרְחָמֵנוּ יִכְבֹּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצְלוֹת
יָם כָּל חַטָּאתָם:

ה"א

הֲלוֹא זֶה צוּם אֲבִתְרָהוּ פֶתַח חֲרָצְבוֹת רָשָׁע, הַתֵּר אֲגִדּוֹת מוֹטָה,
וְשִׁלַּח רָצוּצִים חֲפָשִׁים, וְכָל מוֹטָה תִּנְתְּקוּ: אֲזִי יִבְקַע כִּשְׁחַר אוֹרֶךְ,
וְאַרְכָּתְךָ מִהֲרָה תִּצְמַח, וְהִלַּךְ לְפָנֶיךָ צִדְקָךְ, כְּבוֹד יְהוָה יֵאֱהוּנָהי
יִאֲסֹפֶךָ:

ה"ה

העם ההלכים בחשך ראו אור גדול, ישיבי בארץ צלמות אור נגה עליהם: הקטן יהיה לאלף והצער לגוי עצום, אני יהיה יאהדונהי בעתה אחישנה:

למנצח מזמור לדוד: ג'ענג יהיה יאהדונהי ב'יום צ'רה (ר"ת גי' יב"ק יאהלוהים) ישגבך שם אלהי יעקב: ישלח עזרך מקדש. ומציון יסעדך: יזכור כל מנחתך. ועולתך ידשנה סלה: יתן לך כלבבך. וכל עצתך ימלא: נרננה בישועתך ובשם אלהינו נדגל. ימלא יהיה יאהדונהי כל משאלותיך: עתה ידעתי כי הושיע יהיה יאהדונהי משיחו. יענהו משמי קדשו. בגברות ישע ימינו: אלה ברכב ואלה בסוסים. נאנחנו בשם יהיה יאהדונהי אלהינו נזכיר: המה פרעו ונפלו נאנחנו קמנו ונתעודד: יהיה יאהדונהי הושיע המלך יענגנו ביום קראנו:

יאמר פסוק זה שמונים ושנים פעם.

יהיה יאהדונהי הושיע המלך, (יה"ה) יענגנו ביום קראנו. (יב"ק יאהלוהים).

קח בידו פדיון של שמונים ושנים תעניות. מתוכם יקח שמונים ושנים מטבעות ויסדרם על השלחן בצורה כזו

10 . 6 . 4

5 . 10 . 5 . 1 . 5 . 5

5 . 10 . 5 . 1 . 5 . 5

יחבר מטבעות של שורה ראשונה בפני עצמם, ואחר כך של שורה שניה בפני עצמם, ואחר כך של שורה שלישית בפני עצמם. ואחר כך יחבר כל המטבעות יחד מלמעלה למטה. ואחר יוסיף עליהם להשלים לסכום של פדיון שמונים ושנים תעניות, ויחזיקם בידו, ויעמד יחף ופניו לצד מערב, ויאמר.

ענגו אבינו ענגו ביום צום התענית הזה, כי בצרה גדולה אני על כי

עונותי עברו ראשי וכמשא כבד כבדו ממני. טבעתי ביון מצולה ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבולת שטפתני. יראה נרעד יבוא בי בעת עמדי להתפלל לפניך על רע מעשי אשר עשיתי. בושתי וגם נכלמתי להרים אליהי פני אליך. כי עונותי רבו למעלה ראש ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהנה יאהדונהי הצדקה ולנו בשת הפנים. מה אענה ומה אמר מה אדבר ומה אצטדק. כבן סורר ומורה הייתי לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושות. לדברייך לא הטייתי אזני. ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי על פריטות ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי להפיל ניצוצות הקדשה במעמקי הקלפות. ונתתי כח בקלפות להתחזק ולעלות למעלה ולהתאחז ולינק מן הקדשה. וגרמתי בעונותי לעקר ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים ולהורידה אל ירפתי בור. בורות נשברים אשר לא יכילו המים. אוי ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה. בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת געורי. אבל גלוי וידוע לפניך יהנה יאהדונהי אליהי ואלהי אבותי, כי לא במרד ובמעל עשיתי, ולא להכעיסך נתפונתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא מאש ואני מבשר ודם, והוא אשר הסיטני ופתני לעבור על מצותיך, ונסכלתי ועשיתי עון זה אשר באתי על הנדה, (האשה תאמר, חטאתי באיסור הנדה), ועתה אני בוש ממעשי ומכלם אני מעונותי, ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת ארחותי המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל יהנה וירחמהו ואל אליהינו כי ירבה לסלח. ובאתי בלב נשבר ונדבה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום אתה וימינך פשוטה לקבל שבים.

אנא יהנה יאהדונהי, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה,

ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהוה יאהדונהי טוב וסלח ורב חסד לכל קוראך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי כשלו מצום ובשרי כחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב ודם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וברב רחמיך וחסדיך הודעתנו על ידי עבדיך לתקן את פגם נפשנו במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל כחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשוכה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות כאלו התעניתי, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמתי. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים כרמים, יהי רצון מלפניך שיימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח'י'ל ב'לע ו'יקראנו מבטנו יורישנו אל, ומפסיק ח'לקם ב'חיים ו'יצפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרועו י'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'צא ר'חמיך א'ת ר'גנך י'כפשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגאלי.

רבונו של עולם מודה אני לפניך על אשר חטאתי עויתי ופשעתי אני וביתי, ופגמנו בשמות הקדש ובספירות העליונות בעון אסור הנדה, וברב רחמיך הודעת על ידי עבדיך חכמי ישראל, לתקן נפשנו בתענית לצום שנים ושמונים יום רצופים, ולכן הנני מפריש מעות אלו שבדי לצדקה, לפדות ימי התענית שצריך להתענות אני

וביתי, כי כן יסדו עבדיך לפדות בכסף כל תענית, ובכן יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו שתעלה עלי כאלו התענית אני וביתי שנים ושמונים יום רצופים ותהיה חשוכה ומקבלת ורצויה לפניך הצדקה הזאת אשר אני נותן בעבור התענית, כאלו התענית אני וביתי שנים ושמונים יום רצופים גמורים ושלמים, וכאלו פונתי בכל הפנות שצריך לכוין בהם. ואתה בטובך תמלא כל השמות שפגמנו בהם, ותמחול ותסלח ותכפר לחטאתינו ופגמותינו ופשעינו, כי חנון ורחום אתה ומרבה לסלוח, עשה למען שמך עשה למען מינך עשה למען תורתך עשה למען קדשך, למען יחלצון ידיך הושיעה מינך וענני, חננו ועננו ושמע תפלתנו כי אתה שומע תפלת כל פה ברוך שומע תפלה.

מבאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגילו.

יאמר פסוקים אלו, כל פסוק של פעמים:

יהוה יאהדונהי צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה:

יהוה צבאות אשרי אדם ביטח בך:

יהוה הושיעה. המלך יעננו ביום קראנו:

ואני תפילתי לך יהוה עת רצון אלהים ברכב חסדך. ענני באמת ישעך:

יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

אחר כך יקרא ספר ראשון של תהלים שיש בו מ"א מזמורים. ואחר כך יקרא ממזמור ק"י עד הסוף שהם מ"א מזמורים, נעשו פ"ב מזמורים כנגד פדיון פ"ב ימי הצום. אחר כך ילמד "אדרא זוטא" (נמצא לקמן עמוד 608) והאשה במקום "אדרא זוטא" תלמד התנ"ך לליל שבועות. (נמצא לקמן עמוד 575)

אחר הלמוד יאמר בקשה זו:

יהי רצון מלפניך יהנה יאהדונהי אל הינו ואלהי אבותינו, שיהיה חשוב ומקבל ומרוצה לפניך הלאמוד שלמדתי בתורתך הקדושה, לתקן מה שפגמתי אני וביתי בעון הנדה, ויעלה לפניך הכל קריאתי בתורתך הקדושה, לתקן אותיות שמותיך הקדושים שפגמתי בהם אני וביתי, וברב רחמיך וחסדיך לתקן כל אשר פגמנו, וימשך שפע רב בכל העולמות הקדושים, ומשם ימשך שפע רב לנפשנו ורוחנו ונשמחנו. עננו אבינו עננו ביום צום התענית הזה ויהיה היום הזה יום רצון לפניך, לתקן את כל פגמינו ופגמי אדם הראשון שפגמנו בכללות אצילות בריאה יצירה עשיה, וכל פגמי אצילות בריאה יצירה עשיה, ולברר חלקי הנפש שנפגמו ונפלו בנגה דאצילות בריאה יצירה עשיה, ונגה פאור תהיה אל מקום הקדש:

אנא יהנה יאהדונהי בזכות אברהם אביך האחוז במדת החסד, ובזכות יצחק עבדך האחוז במדת הגבורה, ובזכות יעקב תמימך האחוז במדת התפארת, ובזכות משה נביאך האחוז במדת הנצח, ובזכות אהרן כהןך האחוז במדת ההוד, ובזכות יוסף צדיקך האחוז במדת היסוד, ובזכות דוד עבדך משיחך האחוז במדת המלכות, יתקנו שבועה נחלי המלכות תקון גמור ושלם, ויחזרו להיות מלאים ומאירים ונמשכים בשפע רב פרצונך:

עשה למען שבועה שמותיך הקדושים: עשה למען שבועה קולות הקדושים: עשה למען שבועה היכלות הקדושים: עשה למען שבועה חפזות של הצדיקים: עשה למען שבועה רועים שעתידין לעמד: עשה למען שבועה שמטות שפיוכל: עשה למען מצנות שבועה הנאות של כהן גדול ביום הכפורים: עשה למען מצנות שבועת קני המנוחה: עשה למען מצנות שבועת ימי חג הסוכות: עשה למען מצנות שבועת ימי חג המצות: עשה למען מצנות שבועה ימי נקיים של ספירת הנדה: עשה למען מצנות שבועת ימי חפה: עשה למען מצנות שבע ברכות של חתן וכלה: עשה למען מצנות שבע ברכות של תפלין: עשה למען מצנות שבע ברכות של קריאת שמע: עשה למען מצנות שבע עליות של ספר תורה בשבת:

יֹאמֶר פְּסוּקִים אֵלּוּ שְׁבַע פְּעָמִים.

אָנָּה יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי הוֹשִׁיעָה נָּא אָנָּה יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי הַצְּלִיחָה נָּא:

אָנָּה אֵל נָּא הוֹשִׁיעָה נָּא וְהַצְּלִיחָה נָּא:

אָנָּה אֵל נָּא הוֹשִׁיעָה נָּא וְהַרְוִיחָה נָּא:

אָנָּה אֵל נָּא, רָפָא נָּא, סָלַח נָּא, הוֹשַׁעְנָא וְהוֹשִׁיעָה נָּא:

אַחֵר כֵּךְ יֹאמֶר.

אָנָּה הַמְּגַחֵלְנוּ דֵּת סְפָרִים חֲמִשָּׁה, הַמְּשַׁמְעֵנוּ דִּבְרוּתֵי בְּקוּלוֹת חֲמִשָּׁה, הַכְּתוּבִים עַל הַלּוּחוֹת חֲמִשָּׁה חֲמִשָּׁה, תִּתֵּן וְתֹאִיר אוֹת ה' וְיִשְׁמְסֶפְרָהּ בְּמִלּוּאָה עֶשֶׂר וְחֲמִשָּׁה. וְתִבְנֶה וְתִכּוֹנֶנּה אוֹת ה' וְיִשְׁמְסֶפְרָהּ בְּמִלּוּאָה אֶחָד וְחֲמִשָּׁה. וְתִתְחַבֵּר וְתִתְיַשֵּׁב אוֹת ה' וְיִשְׁמְסֶפְרָהּ חֲמִשָּׁה וְחֲמִשָּׁה:

אָנָּה הַבּוֹרָא עוֹלָם הִזֶּה בְּאוֹת ה' וְיִשְׁמְסֶפְרָהּ חֲמִשָּׁה, וְיִצַּר בְּאֶדָם חוֹשִׁים חֲמִשָּׁה, וְתִתֵּן בָּפֶה מוֹצְאוֹת חֲמִשָּׁה, וְהַמְּבַטִּיחֵנוּ לְיָמִים אֶלֶף וְשָׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשָׁלִשִׁים וְחֲמִשָּׁה, תִּתֵּן וְתֹאִיר אוֹת ה' וְיִשְׁמְסֶפְרָהּ בְּמִלּוּאָה עֶשֶׂר וְחֲמִשָּׁה. וְתִבְנֶה וְתִכּוֹנֶנּה אוֹת ה' וְיִשְׁמְסֶפְרָהּ בְּמִלּוּאָה אֶחָד וְחֲמִשָּׁה. וְתִתְחַבֵּר וְתִתְיַשֵּׁב אוֹת ה' וְיִשְׁמְסֶפְרָהּ חֲמִשָּׁה וְחֲמִשָּׁה:

אָנָּה בְּזִכּוֹת הַנּוֹתֵן לְאַחֵיו חֲלִיפוֹת שְׁמֵלוֹת חֲמִשָּׁה, וּבְזִכּוֹת אֲשֶׁר רָבָה מִשְׁאֲתוֹ יְדוֹת חֲמִשָּׁה, וּבְזִכּוֹת אֲשֶׁר הִמִּית מְלָכִים חֲמִשָּׁה, וַיִּתֵּן עַל עֲצִים חֲמִשָּׁה, וּבְזִכּוֹת אֲשֶׁר לָבַשׁ לְבוּשׁ מְלָכוֹת מִיָּנִים חֲמִשָּׁה, תִּתֵּן וְתֹאִיר אוֹת ה' וְיִשְׁמְסֶפְרָהּ בְּמִלּוּאָה עֶשֶׂר וְחֲמִשָּׁה. וְתִבְנֶה וְתִכּוֹנֶנּה אוֹת ה' וְיִשְׁמְסֶפְרָהּ בְּמִלּוּאָה אֶחָד וְחֲמִשָּׁה. וְתִתְחַבֵּר וְתִתְיַשֵּׁב אוֹת ה' וְיִשְׁמְסֶפְרָהּ בְּמִלּוּאָה חֲמִשָּׁה וְחֲמִשָּׁה:

אָנָּה בְּזִכּוֹת אֲשֶׁר בָּחַר לוֹ חֲלוּקֵי אַבְנִים חֲמִשָּׁה, וְהוֹבֵא לוֹ מִנְחָה צֶאֱן עֲשׂוּיוֹת חֲמִשָּׁה, וְקָלִי סָאִים חֲמִשָּׁה, תִּתֵּן וְתֹאִיר אוֹת ה' וְיִשְׁמְסֶפְרָהּ בְּמִלּוּאָה עֶשֶׂר וְחֲמִשָּׁה. וְתִבְנֶה וְתִכּוֹנֶנּה אוֹת ה' וְיִשְׁמְסֶפְרָהּ בְּמִלּוּאָה אֶחָד וְחֲמִשָּׁה, וְתִתְחַבֵּר וְתִתְיַשֵּׁב אוֹת ה' וְיִשְׁמְסֶפְרָהּ בְּמִלּוּאָה חֲמִשָּׁה וְחֲמִשָּׁה:

חמשה וחמשה :

אנא בזכות אשר היה שירו אלף וחמשה, ועשה פנפות הפרכת
אמות חמשה, ובנה קומת היציע על כל הבית אמות חמשה, וקומת
הכותרת של ראשי העמודים אמות חמשה, וקומת הים אמות
חמשה, תתקן ותאיר אות ה"י שמספרה במלואה עשר וחמשה.
ותבנה ותכונן אות ה"א שמספרה במלואה אחד וחמשה. ותתחבר
ותתישב אות ה"ה שמספרה במלואה חמשה וחמשה :

אנא בזכות אשר מלך בירושלים בהיותו בן שנים עשרים וחמשה,
והרגת את אויביו מאה אלף ושמונים וחמשה, והוספת על ימיו
שנות חיים עשרה וחמשה, תתקן ותאיר אות ה"י שמספרה
במלואה עשר וחמשה. ותבנה ותכונן אות ה"א שמספרה במלואה
אחד וחמשה. ותתחבר ותתישב אות ה"ה שמספרה במלואה
חמשה וחמשה :

יאמר פסוקים אלו חמש פעמים :

ואת אשר חטא מן הקדש ישלם, ואת חמישתו יוסף עליו ונתן אותו
לכהן. והכהן יכפר עליו באיל האשם ונסלח לו :
ואם גאל יגאל איש ממעשרו, חמישיתו יוסף עליו :

יאמר פסוק זה שבע פעמים :

אנא יהנה יאהרונהי הושיעה נא. אנא יהנה יאהרונהי הצליחה נא :

יעמוד ויאמר בקשה זו.

הושענא הושענא.

אנא המקדים לעולם דברים שבועה, הסודר בראשית לימים שבועה,
הנוטה שמים שבועה, ורוקע ארצות שבועה, תתקן ותאיר במלכות
נחלים שבועה, ויהיו שלמים ומלאים במלכות נחלים שבועה :
אנא המנחילנו שבת לימים שבועה, ושנת השמטה לשנים שבועה,
ושנת היובל לקץ שבועים שבועה, תתקן ותאיר במלכות נחלים
שבועה, ויהיו שלמים ומלאים במלכות נחלים שבועה :

אָנאָ החוקק זמן חרותנו זמנים שבָּעָה, וְחַג הַכּוֹרִים לְשָׁבוּעִים
שָׁבָעָה, וְלֹאֵב וְחַג וְסִפָּה וְנִסּוּךְ הַמֵּים שָׁבָעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת
נְחֻלִים שָׁבָעָה, וְיִהְיוּ שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמַלְכוּת נְחֻלִים שָׁבָעָה:
אָנאָ בְּזִכּוֹת אִישׁ תָּם אֲשֶׁר יֵצֵא מִבְּאֵר שָׁבָעָה, וְעֵבֶד בְּנָשָׁיו שְׁנִים
שָׁבָעָה וְשָׁבָעָה, וְהָיוּ שְׁנוּתָיו מֵאָה וְאַרְבָּעִים וְשָׁבָעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר
בְּמַלְכוּת נְחֻלִים שָׁבָעָה, וְיִהְיוּ שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמַלְכוּת נְחֻלִים
שָׁבָעָה:

אָנאָ בְּזִכּוֹת אִישׁ צָדִיק אֲשֶׁר פָּתַר חֲלוֹם הַפְּרוֹת שָׁבָעָה, וְחֲלוֹם
הַשְּׁפָלִים שָׁבָעָה, וְצָבָר בָּר בְּשָׁנֵי הַשָּׁבַע שָׁבָעָה, וְיִכְלָל עִם רַב בְּשָׁנֵי
הָרָעָב שָׁבָעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת נְחֻלִים שָׁבָעָה, וְיִהְיוּ שְׁלָמִים
וּמְלָאִים בְּמַלְכוּת נְחֻלִים שָׁבָעָה:

אָנאָ בְּזִכּוֹת אִישׁ מַבִּית לֹאִי אֲשֶׁר הָיוּ שְׁנוּתָיו מֵאָה וְשָׁלֹשִׁים וְשָׁבָעָה,
וְהוֹלִיד בֶּן אֲשֶׁר הָיוּ לוֹ יָמֵי מְלוּאִים שָׁבָעָה, וְהִעֲלָה גְרוֹת הַמְּנוּרָה
שָׁבָעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת נְחֻלִים שָׁבָעָה, וְיִהְיוּ שְׁלָמִים וּמְלָאִים
בְּמַלְכוּת נְחֻלִים שָׁבָעָה:

אָנאָ בְּזִכּוֹת אִישׁ חֵיל אֲשֶׁר נִבְחַר מֵאַחִים שָׁבָעָה, וּמִלֶּךְ בְּחֶרֶץ שְׁנִים
שָׁבָעָה, וְהָיוּ לוֹ גְּבוּרִים שְׁלֹשִׁים וְשָׁבָעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת
נְחֻלִים שָׁבָעָה, וְיִהְיוּ שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמַלְכוּת נְחֻלִים שָׁבָעָה:

אָנאָ בְּזִכּוֹת אִישׁ יָדִיד אֲשֶׁר בָּנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּשָׁנִים שָׁבָעָה, וְיִקְהֵלוּ
אֵלָיו כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל בְּחֹדֶשׁ הַשָּׁבָעָה, וַיַּעַשׂ אֶת הַחֹג שָׁבָעָה וְשָׁבָעָה,
תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת נְחֻלִים שָׁבָעָה, וְיִהְיוּ שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמַלְכוּת
נְחֻלִים שָׁבָעָה:

אָנאָ בְּזִכּוֹת אִישׁ קָדוֹשׁ אֲשֶׁר גָּהַר עַל הַנֶּעֱר וַיִּזְרַר פְּעָמִים שָׁבָעָה,
וַיִּטְהַר הַמִּצְרַע בְּמֵי הַיָּרְדֵּן בְּטַבִּילוֹת שָׁבָעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת
נְחֻלִים שָׁבָעָה, וְיִהְיוּ שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמַלְכוּת נְחֻלִים שָׁבָעָה:

הוֹשַׁעְנָא הוֹשַׁעְנָא:

יְהוָה יֵאֱהָרֵנוּ צָבָאוֹת עֲמָנוּ מִשָּׁגֵב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה: יְהוָה
צָבָאוֹת אֲשֶׁרֵי אָדָם בּוֹטֵחַ בָּךְ: יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲגִנוּ בְּיוֹם
קִרְאָנוּ: וְאֵנִי תַפְלִתִּי לָךְ יְהוָה עַת רְצוֹן, אֱלֹהִים בְּרַב חֶסֶדְךָ עֲגִנִּי

בְּאֶמֶת יִשְׁעֶךָ: יִהְיֶה לְרִצּוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לִפְנֵיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי:

אַחַר כֵּן יֹאמֶר.

יְהִי רִצּוֹן מִלִּפְנֵיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שִׁיְהֶא מַעֲוֵט חֲלָבִי וְדָמִי שְׁנֵת־מַעַט הַיּוֹם לִפְנֵיךָ בְּתַעֲנִיתִי חָשׁוּב וּמִקְבֵּל לִפְנֵי כֶּסֶף כְּבוֹדְךָ כְּאֵלֹהֵי הַקְּרִבָּתִי עַל גְּבִי מִזְבִּיחֶךָ הַקָּדוֹשׁ, וּבְכֹחַ חֲלָב וְדָם שְׁנֵת־מַעַט מִמֶּנִּי, יִתְעוֹרֵר סוּד ב' זְוִיגֵי מ"ב דְּחִיךְ וְגִירוֹן. וּבְכֵן יִמְתְּקוּ מִסְפֵּר אוֹתִיּוֹת דְּמִלּוֹי דְּרַבּוּעַ דְּאֱלֹהִים דְּהֵה"ן הָעוֹלָה שְׁמוֹנָה מֵאוֹת, וְעַם מִסְפֵּר מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים אוֹתִיּוֹת דְּעֵשֶׂר פְּעָמִים אֱלֹהִים בְּמִלּוּיָם, יַעֲלוּ לְמִסְפֵּר תַּעֲנִית. וַיַּעֲלֶה לִפְנֵיךָ מִדְּרָגָה לְמַעַלָּה מִמִּדְּרָגָה, מַעֲשִׂיָּה לִיצִירָה וּמִיצִירָה לְבְרִיָּאָה וּמִבְרִיָּאָה לְאַצִּילּוֹת, עַד מוֹחָא סְתִימָאָה מִחֲשֻׁבָּה הָעֲלִיּוֹנָה, דְּבוֹרָר אֶכָּל וְזָרִיק פִּסְלָתָהּ, וּמִכְחָהּ יִשְׁתַּלְשַׁל וְיִנְרַד שְׁפַע גְּדוֹל וְרַב עַל כָּל הָעוֹלָמוֹת, מִדְּרָגָה אַחֵר מִדְּרָגָה, מְאַצִּילּוֹת לְבְרִיָּאָה וּמִבְרִיָּאָה לִיצִירָה וּמִיצִירָה לַעֲשִׂיָּה, וּמִשָּׁם יִגִּיעַ וְיִחֹל עָלַי, לְטַהֵר לִבִּי לְעִבְדְּךָ לִירְאָה וּלְאַהֲבָה אֶת שְׁמֶךָ, וְלִתַּת כֹּחַ בְּמִחְשַׁבְתִּי וּבְמַחֲשֵׁבִי לְכַרֵּר וּלְתַקֵּן וּלְהַעֲלוֹת כָּל גִּיצוּצֵי הַקִּדְשָׁה וְהַנִּפְשׁוֹת וְהַרוּחוֹת וְהַנִּשְׁמוֹת דְּקִדְשָׁהּ, וּלְהַגְבִּיר חֵלֶק הַטּוֹב שֵׁישׁ בִּי עַל הַחֵלֶק הָרָע שֵׁישׁ בִּי, וְהִיָּה גַּא קְרוֹב לְשׁוֹעֲתִנּוּ. טָרָם וְקִרְא אֵלַיךָ וְאַתָּה תַּעֲנֶנּוּ, נִדְבֵר וְאַתָּה תִּשְׁמַע, כִּדְבָר שְׁנֵאָמַר "וְהִיָּה טָרָם יִקְרְאוּ וְאֲנִי אֶעֱנֶנּוּ עוֹד הֵם מְדַבְּרִים וְאֲנִי אֶשְׁמַע", כִּי אַתָּה ה' פּוֹדֶה וּמַצִּיל וְעוֹנֶה וּמִרְחָם בְּכָל עַת צָרָה וְצוּקָה וְשׁוֹמֵעַ תַּפִּלַּת כָּל פֶּה, בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תַּפִּלָּה.

אֲנָא יְהוָה יֵאֱהוּנָה אוֹי גַּא לָנוּ כִּי חֲטֵאנוּ אֲנָא נוֹלִיךְ אֶת חֲרַפְתָּנוּ, בֶּן כֶּסֶל תּוֹנֵת אֲמוֹ, וְאִם תִּפְנֶה לְחֲטֵאֵתִינוּ אֲבָד שְׁבָרֵנוּ וְתִקְנֵתִינוּ, וְאִם תִּשְׁמֹר עֲוֹנֵינוּ מִי יַעֲמֹד לִפְנֵיךָ מֵאֵז אִפִּיךָ, וּבִטּוֹבְךָ הַגְּדוֹל תַּעֲוֹרֵר רַחֲמֶיךָ וְרֵאָה בְּעֵין חֲמִלְתֶּיךָ צָרַת גּוֹפִינוּ וְנִשְׁמָתִינוּ וְקִבֵּל בְּרַב רַחֲמֶיךָ תִּשׁוּבָתִינוּ וְקוֹרְאִים בְּשִׁמְךָ יְהוָה יֵאֱהוּנָה הוֹשִׁיעָה הַמְּלֶכֶךְ, אֵל תַּעֲזֹבֵנוּ, וּבִיד וְעֶמֶךְ אֵל תִּשְׁשָׁנוּ, וְלֹא לֵארוֹךְ אִפְךָ תִּקְחָנוּ, כִּי גִלּוּי וְיָדוּעַ לִפְנֵיךָ כִּי לֹא עָלְתָה עַל לִבֵּנוּ לְהַמְרוֹת חֵס וְשְׁלוֹם נֶגֶד כְּבוֹדְךָ

וְלַעֲשׂוֹת נֶגֶד כְּנֻתָךְ, אֶפֶס כִּי עַז יִצְרָנוּ הָרַע וְעַל כְּרַחֲמֵינוּ נָטָה אֲרַחֲנוּ, וּמִנֵּעַ הַטּוֹב מִמֶּנּוּ, הַמִּיּוֹנוֹ כְּאַרְיֵה יִכְסֹף לְטָרֶף וְכִכְפִּיר יוֹשֵׁב בְּמִסְתָּרִים וּפֶתַע פֶּתְאוֹם חַיִּים בְּלַעֲוֹנוֹ וְאַתָּה בְּטוֹבְךָ יְהוָה יֵאֱהֹרֹנְהִי בְּצִדְקָתְךָ תוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשֵׁינוּ, הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשֵׁנוּ וְהַעֲלָה אֲרוּכָה וּמִרְפָּא לַעֲוִינֵינוּ וְיִהְיוּ לְמַאֲרוֹת כָּל הַשָּׁמוֹת אֲשֶׁר הִחֲשַׁכְנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ וְחִטְאֵינוּ וּפִשְׁעֵינוּ, וְטָהַר לְבָנוּ לְעִבְדְּךָ בְּאַמֶּת וּבִלְכָּב שְׁלָם בִּירְאָה וּבְאַהֲבָה, אָמֵן, כֵּן יְהִי רָצוֹן. יְהִיו לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לִפְנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהֹרֹנְהִי צוּרִי וְגֹאֲלִי:

יַעֲשֶׂה שְׂבָעָה הַקָּפוֹת לַתִּכָּה בְּבֵית הַכְּנֻסֶת, וּבְכָל הַקָּפָה יֹאמַר מִזְמוֹר הַבּוֹ לַה' בְּגִי אֱלֹהִים, כָּלוּ, וּפְסוּק מִפְּסוּקֵי אֲנָא בְּכַח, לְפִי הַסֵּדֶר הַזֶּה.

מִזְמוֹר לְדָוִד הַבּוֹ לַיהוָה בְּגִי אֱלֹהִים הַבּוֹ לַיהוָה כְּבוֹד וְעֹז: הַבּוֹ לַיהוָה כְּבוֹד שְׁמוֹ הַשְׁתַּחֲוִי לַיהוָה בְּהַדְרַת קֹדֶשׁ: קוֹל יְהוָה עַל הַמַּיִם אֶל הַכְּבוֹד הָרָעִים יְהוָה עַל מַיִם רַבִּים: קוֹל יְהוָה בְּפֶתַח קוֹל יְהוָה בְּהַדְרָה: קוֹל יְהוָה שֹׁכֵר אֲרָזִים וַיִּשְׁכַּר יְהוָה אֶת אֲרָזֵי הַלְבָנוֹן: וַיִּרְקִידֵם כָּמוֹ עֵגֶל לְבָנוֹן וַיִּשְׁרִיץ כָּמוֹ כֵּן רֵאמִים: קוֹל יְהוָה חֲצֹב לַהֲבֹת אֵשׁ: קוֹל יְהוָה יַחֲלִיל מִדְּבַר יַחֲלִיל יְהוָה מִדְּבַר קֹדֶשׁ: קוֹל יְהוָה יַחֲלִיל אֵילֹת וַיַּחֲשֹׁף יַעֲרֹת וּבְהִיכָלוֹ כָּלוּ אִמֹר כְּבוֹד: יְהוָה לַמְּבוֹל יֵשֶׁב וַיִּשָּׁב יְהוָה מֶלֶךְ לְעוֹלָם: יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה יִבְרַךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

(אב"ג ית"ץ)	אֲנָא בְּכַח. גְּדוּלַת יְמִינְךָ. תַּתִּיר צְרוּרָה:
(קר"ע שט"ן)	קָבַל רִנָּת. עֲמֶךָ שְׂגִבְנוּ. טְהַרְנוּ נוֹרָא:
(נג"ד יכ"ש)	נָא גְבוּר. דּוֹרְשֵׁי יַחֲוֶדְךָ. כְּכַבֵּת שְׁמֶרֶם:
(בט"ר צת"ג)	בְּרַבִּים טְהַרֶם. רַחֲמֵי צִדְקָתְךָ. תָּמִיד גְּמִלֶם:
(חק"ב טנ"ע)	חֲסִין קְדוֹשׁ. בְּרוּב טוֹבְךָ. נִהַל עֲדָתְךָ:
(יג"ל פז"ק)	יַחֲדִיד גֹּאֲה. לְעַמֶּךָ פָּגַה. זוֹכְרֵי קְדוּשָׁתְךָ:
(שק"ו צי"ת)	שׁוֹעֲתֵנוּ קָבַל. וּשְׁמַע צַעֲקָתֵנוּ. יוֹדֵעַ תַּעֲלוּמוֹת:

בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

יִתֵּן הַפֶּסֶף לְצִדְקָה לַעֲנִיִּים יִרְאֵי שָׁמַיִם וַיְהִי רָצוֹן שֶׁה' יִקְבַּל תְּשׁוּבָתוֹ בְּרָצוֹן.

תקון לעוון הגויה.

לדעת המקבילים צריך להתענות מאתים וששה עשר יום. ולהתגלגל תשע פעמים כל גופו בשלג. ומי שקשה לו הדבר, תקנו רבותינו המקבילים לצום רק לילה ויום ולפדות ימי התענית וגלגולי השלג, בכסף שינתן לצדקה לעניים שומרי תורה ומצוות. נהיות והחוטא בחטא זה, אם לא תקן מעשיו יבא אחר מותו בגלגול כלב, לכן השב בתשובה טוב שיכבלו את רגליו לפחות שלש שעות, כדי שיוסרי הכבל וצילוהו מיוסרי הכלב.

נה סדר התקון.

יצום יום אחד משקיעת החמה ועד למחרת בצאת הכוכבים. יום לפני הצום יאמר ודוי זה:

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנונו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. פגענו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סרנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. (הזכר יאמר, שכבתי עם גויה נדה שפחה זונה) (הנקבה תאמר, שכבתי עם גוי טמא). ופגמתי בשם הוי"ה במלוי ההי"ן אשר הוא במלכות דקדושה והוא המעלה מין נוקבין שבה. אוי לי אויה עלי כי גרמתי רע לעצמי, להיות נקשר בכלב המעלה מין נוקבין של הקלפה. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך יושב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנסתרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי

כל חי. אתה חפֿש פֿל חֿדרי בֿטן. רֿאָה כֿליות וְלֵב. אין דֿבר נֶעֱלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִנְּגִיד: יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאַל־הִי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חֲטָאֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פֶּשְׁעֵינוּ.

גַּלְךָ לְמִקְנָה וְיִטְבֵּל שִׁבְעַת טְבִילוֹת רֵאשׁוֹנוֹת לְטָהָר נַפְשׁוֹ, רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ, מִהַקְלָפָה שֶׁנִּדְבָּקָה בָּהֶם בְּגִלְל עוֹן הַגּוֹיָה, וַיִּכְוֶן שְׁטוּבָל טְבִילוֹת אֱלוֹ עַל דַּעַת אֱלִישֵׁעַ הַנָּבִיא שֶׁאָמַר לְנִעְמָן לְטָבֵל מִצְרַעְתּוֹ, וְשִׁכַּן יִטְהַרוּ נַפְשׁוֹ, רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ מִטְּמֵאֵת צְרַעַת עוֹנוֹתֶיהָ, וְטְבִילָה שְׁמִינִית יִכְוֶן לְקַבֵּל עָלָיו אַרְבַּע מִיתוֹת בֵּית דִּין, סְקִילָה, שְׂרָפָה, הֶרֶג וְחֶנֶק, עַל קְדוּשַׁת ה', וְשַׁעַל יְדֵי זֶה יִתְיַחֲדוּ אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת יְהוָה בְּיַחְדָּם שְׁלָם.

יִתְפַּלֵּל מִנְּחָה מִבְּעוֹד יוֹם, וַיִּקְבֵּל תַּעֲנִית בְּתַפִּלַּת הַמִּנְחָה בְּבִרְכַּת "שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה", אוֹ בְּסוֹף הַעֲמִידָה לִפְנֵי שִׁיאֲמַר "עוֹשֶׂה שְׁלוֹם". אִם לֹא קָבַל תַּעֲנִית בְּתוֹךְ תְּפִלַּת הַמִּנְחָה, אֲבָל בְּשֶׁהַתְּפִלָּה עֲמִידָה שֶׁל מִנְּחָה חָשַׁב לְהַתְעַנּוֹת, הָרִי זֶה נִחָשֵׁב כְּקַבֵּל תַּעֲנִית וְצָרִיךְ לְהַתְעַנּוֹת.

זֶה נִסַּח קְבִלַת הַתַּעֲנִית:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הִרְיֵנִי מִקַּבֵּל עָלִי לְהַתְעַנּוֹת לְמַחֵר לִילָה וְיוֹם מִשְׁקִיעַת הַחֲמָה הַיּוֹם וְעַד לְצֵאת הַכּוֹכָבִים מִחֵר. עַל אֲשֶׁר חָטָאתִי, עֲוִיתִי וּפִשְׁעֵי וְחַלְלֵתִי בְּרִית קֹדֶשׁ וּבְאֵתִי עַל בַּת אֵל גִּבֹּר בְּגִלְגּוֹל זֶה וּבְגִלְגּוֹלִים אֲחֵרִים מֵעוֹדֵי וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְהִרְיֵנִי מִתְּנָה שֶׁאִם לֹא אוֹכַל לְהַתְעַנּוֹת, כְּשֶׁאֶפְרִישׁ פְּרוּטָה לְצִדְקָה וְאֶכְוֶן לְבִטֵּל הַתַּעֲנִית, אוֹכַל לְאָכַל וְלִשְׁתּוֹת לֹא שׁוֹם עוֹן פָּלַל. וְהִרְיֵנִי מִתְּכַוֵּן בְּתַעֲנִית זֶה לְהַקְרִיב חִלְבֵי וְדָמִי לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמָקוֹם הַקָּדוֹן הַנִּקְרָב עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ, לְכַפֵּר עַל חֲטָאתִי. וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאַל־הִי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּתֵּן לִי כֹחַ וּבְרִיאוֹת לְהַתְעַנּוֹת לִפְנֶיךָ, וְתִקַּבֵּל תְּשׁוּבָתִי וְתַעֲנִיתִי וְתַרְצֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים.

יִגְמַר אֲכִילָתוֹ לִפְנֵי שְׁקִיעַת הַחֲמָה, וּפְרוּטָה הָאֲחֵרוֹנָה יִטְבֵּלָנָה בְּמַעַט אֶפֶר וַיֵּאֱכֹלָנָה. (וְכֵן יַעֲשֶׂה בְּגִמְרַת הַתַּעֲנִית כְּשִׁיבָא לְסַעֲדָה, יִטְבֵּל פְּרוּטָה רֵאשׁוֹנָה בְּמַעַט אֶפֶר וַיֵּאֱכֹלָנָה) מִלְּבַד אִם הוּא שֶׁבַת אוֹ רֵאשׁ חֹדֶשׁ.

טוב ללמוד בליל התענית משניות מסכת שבת (נמצא לקמן עמוד 641) וישתדל להבין לפחות פרוש המלים. וכשישכב על מטתו, יניח אבן תחת ראשו בין המצע והפר, ויכונן בשם יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה בגימטריא כמנין אבן.

אם יכול, יחגור על מתניו מתחת לבגדיו חגורת שק העשויה משער עזים בקל זמן התענית. (ראה בהוראות שבתחילת הספר)

טוב לקום אחר חצות לילה ולומר ברכות השחר ותקון חצות (לעיל עמוד 60) בכונה גדולה. אשה פטורה מלמוד המשניות, ותקון חצות.

ביום הצום יאמר:

הריני מוכן ומזומן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתיב בתורה: ושבתי עד יהיה יאהדונהי אליהי ושמעתי בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן בן יהי רצון.

אנא יהיה יאהדונהי אליהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנונו, שאין אנחנו עוי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהיה יאהדונהי אליהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. (הזכר יאמר, שכבתי עם גויה נדה שפחה זונה) (הנקבה תאמר, שכבתי עם גוי טמא). ופגמתי בשם הוי"ה במלוי ההי"ן אשר הוא במלכות דקדושה והוא המעלה מין נוקבין שבה. אוי לי אויה עלי כי גרמתי רע לעצמי, להיות נקשר בכלב המעלה מין נוקבין של הקלפה. תעבנו.

תעינו ותעטענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו.
ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו:
מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא
הנסתרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי
כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם
מך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונו
אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו
את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

יטבול תשע טבילות במקוה במים קרים, או בים במקום צנוע. ומי
שאנוס ואי אפשר לו לטבול במים קרים, בדיעבד לפחות ירחץ גופו
במים קרים תשע פעמים.

לפני הטבילה או הרחצה יאמר.

רבונו של עולם גלוי וידוע לפניך אשר חטאתי עויתי ופשעתי בעון
(הזכר יאמר, אשר שכבתי עם גויה נדה שפחה זונה, ופגמתי בשם הוי"ה
במלוי ההין (י"ד ה"ה ו"ו ה"ה), אשר הוא במלכות דקדשה והוא
המעלה מין נוקבין שבה). (והנקבה תאמר, אשר שכבתי עם גוי ערל לב,
וערל בשר, וטמא). וגרמתי רע לעצמי להיות נקשר בכלב המעלה
מין נוקבין של הקלפה. ואתה ברחמיך הודעת על ידי עבדיך חכמי
ישאל לתקן הפגם הזה לטבול תשע פעמים בשלג, ועל ידי טבילה
בשלג יתקן הפגם ויסר קשירת השגל שהוא הכלב החיצון
שבקלפה, וגלוי וידוע לפניך שאין אני יכול לעשות התקון הזה של
טבילה בשלג כראוי: לכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי
אבותינו שיהיו חשובים ומקבלים ורצויים לפניך תשע טבילות
(רחיצות) אלו שאני טובל (רוחץ) במים, כאלו טבילתי תשע פעמים
בשלג, וברב רחמיך וברב חסדיך יתקן הפגם שפגמתי בשמך
הקדוש, ויסר ממני קשירת הכלב שבקלפה, ויעלה לפניך כאלו
כונתי בכל הכונות הראויות לכון, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו
ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:
ובנינו בן יהודע בן איש חיל רב פעלים מקבצאל הוא הבה את

שְׁנֵי אֲרָאֵל מוֹאֵב וְהוּא יָרַד וְהִכָּה אֶת הָאָרִי בְּתוֹךְ הַבָּאָר בְּיוֹם הַשֶּׁלֶג: וְהוּא הִכָּה אֶת אִישׁ מִצְרֵי אִישׁ מִרְאָה וּבִיד הַמִּצְרֵי חֲנִית וַיִּרְדּוּ אֵלָיו בְּשִׁבְט וַיִּגְזֹל אֶת הַחֲנִית מִיַּד הַמִּצְרֵי וַיַּהֲרֹגְהוּ בְּחֲנִיתוֹ: אֵלֶּה עָשָׂה בְּנֵיהוּ בֶן יְהוֹיָדָע וְלוֹ שֵׁם בְּשִׁלְשָׁה הַגְּבֻרִים: מִן הַשְּׁלֹשִׁים נִכְבָּד וְאֵל הַשְּׁלֹשָׁה לֹא בָּא וַיִּשְׁמָהוּ דָּוִד אֶל מִשְׁמַעְתּוֹ: לָכֵן נָא וְנִגְכַּחַה יֹאמֶר יְהוָה אִם יִהְיֶה חֲטָאֵיכֶם בְּשָׁנִים בְּשִׁלְג יִלְבִּינוּ אִם יֵאָדִימוּ כְּתוֹלַע פְּצָמָר יִהְיוּ: כִּי כַּאֲשֶׁר יֵרַד הַגֶּשֶׁם וְהַשֶּׁלֶג מִן הַשָּׁמַיִם וְשִׁמָּה לֹא יָשׁוּב כִּי אִם הִרְגָה אֶת הָאָרֶץ וְהוֹלִידָהּ וְהִצְמִיחָהּ וְנָתַן זֶרַע לְזֶרַע וְלַחֵם לֶאֱכֹל: כֵּן יִהְיֶה דְבָרִי אֲשֶׁר יֵצֵא מִפִּי לֹא יָשׁוּב אֵלַי רִיקָם כִּי אִם עָשָׂה אֶת אֲשֶׁר חִפְצָתִי וְהִצְלִיחַ אֲשֶׁר שָׁלַחְתִּיו: אִם הִתְרַחֲצָתִי בְּמֵי שֶׁלֶג וְהִזְכֹּתִי בְּבוֹר כְּפִי: כִּי לְשֶׁלֶג יֹאמֶר הוּא אָרֶץ, וְגֶשֶׁם מְטָר וְגֶשֶׁם מְטָרוֹת עֶזוֹ: תַּחֲטָאֲנִי בְּאֵזוֹב וְאֶטְהֶר תְּכַבֶּסֶנִי וּמִשֶּׁלֶג אֲלַבֵּין: בְּפָרֹשׁ שְׂדֵי מְלָכִים בְּהַ תְּשֶׁלֶג בְּצִלְמוֹן: הִנֵּתִן שֶׁלֶג פְּצָמָר כְּפוֹר כְּאֶפֶר יַפְזֹר: לֹא תִירָא לְבִיתָהּ מִשֶּׁלֶג כִּי כָּל בֵּיתָהּ לְבֹשׁ שָׁנִים:

יִטְבֹּל תִּשַׁע טְבִילוֹת בְּמִקְוֵה מַיִם קְרִיִם. הָאָנוּס יִרְחֹץ גּוֹפּוֹ בְּמַיִם קְרִיִם תִּשַׁע פְּעָמִים.

לְבֹשׁ בְּגָדָיו וַיִּרְחֹץ יָדָיו וַיַּחְזֹר לְקִרְוֹת כָּל הַפְּסוּקִים מוֹבְנֵיהוּ בֶן יְהוֹיָדָע, עַד לְבֹשׁ שָׁנִים. וְאַחֵר כֵּן יֹאמֶר פְּסוּקִים אֵלֶּי שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים:

מִי אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעֵבֶר עַל פֶּשַׁע לְשֹׂאֲרִית נִחְלָתוֹ, לֹא הִחֲזִיק לְעַד אִפּוֹ כִּי חִפֵּץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יִרְחֹמֶנּוּ יִכְבֹּשׁ עֲוֹנֵתֵינוּ, וְתִשְׁלַיֵךְ בְּמִצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם: תִּתֵּן אֶמֶת לִיעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם מִימֵי קְדָם:

יִקַּח בְּיָדוֹ שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשׁ פְּרוּטוֹת וַיֹּאמֶר:

לְשֵׁם יְחִיד קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכֻנְתָּיָהּ בְּדַחְלוֹ וּרְחֻמוֹ, וּרְחֻמוֹ וּדְחָלוֹ, לְיַחֲדָא שֵׁם יְיָ בּוֹ"ה בְּיַחֲוֵדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, הָרִינִי מִפְּרִישׁ שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשׁ פְּרוּטוֹת אֵלֶּי שְׁבִינִי לְצַדִּיקָה. וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהִי אֱלֹהֵי נְאֻלָּהִי אֲבוֹתִי, שְׁתַּעֲשֶׂה לְמַעַן רַחֲמֶיךָ וְחַסְדֶיךָ, וְלִמְעַן פְּסוּקֵי תוֹרָה נְבִיאִים וּכְתוּבִים שְׁקָרִיתִי

לפניך, ולמען סודותיהם, ולמען הפרשת שלש מאות ושלשים ושלש פרוטות אלו אשר הפרשתי לצדקה, שיהא חשוב ומקבל ומרוצה לפניך כאלו עשיתי תקון השלג כראוי בכל הכננות הראויים לכוון, לתקן הפגם שפגמתי בשמך הגדול במלוי ההי"ן (יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה) בשכבי עם הגויה נדה שפחה זונה (האשה תאמר, בשכבי עם גוי ערל לב וערל בשר, וטמא). ויוסר ממני קשירת הפלג שבקלפה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך, יהנה יאהדונה צורי וגאלי:

יאמר פסוק זה שלש פעמים

נאני תפילתי לך יהנה יאהדונה עת רצון אלהים ברב חסדך, ענני באמת ישעך.

יאמר מזמור זה עשר פעמים:

שיר המעלות ממעמקים קראתיך יהנה: אדני שמעה בקולי תהינה אזניך קשובות לקול תחנוני: אם עונות תשמר יה אדני מי יעמד: כי עמך הסליחה למען תנחם: קויתי יהנה קנתה נפשי ולדברו הוחרתי: נפשי לאדני משמרים לבקר שמרים לבקר: יחל ישראל אל יהנה כי עם יהנה החסד והרבה עמו פדות: והוא יפדה את ישראל מכל עונותיו:

יאמר פסוקים אלו שראשי תיבות שלהם יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה.

יו"ד

יחל ישראל אל יהנה כי עם יהנה החסד, והרבה עמו פדות: והוא יפדה את ישראל מכל עונותיו: דרשתי את יהנה וענני, ומכל מגורתי הצילני:

ה"ה

השיבה לי ששון ישעך, ורוח נדיבה תסמכני: הנה כעיני עבדים אל יד אדוניהם כעיני שפחה אל יד גברתה, כן עינינו אל יהנה אלהינו עד שיחננו:

ו"ו

וְאֵנִי בְּחֶסֶדְךָ בְּטַחְתִּי יָגַל לִבִּי בִישׁוּעַתְךָ אֲשִׁירָה לַיהוָה יֵאֱהוּנָה כִּי
גָמַל עָלַי: וְאֵנִי תַפְלִיתִי לָךְ יְהוָה יֵאֱהוּנָה עַתָּה רְצוֹן אֱלֹהִים בָּרֵב
חֶסֶדְךָ. עֲנֵנִי בְּאַמֶּת יִשְׁעֶךָ:

ה"ה

הַסֵּתֶר פָּנֶיךָ מִחֲטָאֵי וְכָל עֲוֹנוֹתֵי מַחֲה: הָרֵב כְּבִסְנִי מַעֲוֵנִי וּמִחֲטָאֵי
טַהֲרֵנִי:

יֹאמֶר פֶּסוּק זֶה שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים

וְלִכְלֹל אֶבְנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יִחַרְץ כָּלֵב לְשׁוֹנוֹ לְמֵאִישׁ וְעַד בְּהֵמָה לְמַעַן
תִּדְרֹעוּן אֲשֶׁר יִפְלֶה יְהוָה יֵאֱהוּנָה בֵּין מִצְרַיִם וּבֵין יִשְׂרָאֵל:

יֹאמֶר פֶּסוּק זֶה חֲמִשִּׁים וּשְׁתֵּים פְּעָמִים:

הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשִׁי מִיַּד כָּלֵב יַחֲדָתִי:

יֹאמֶר פֶּסוּק זֶה חֲמִשִּׁים וּשְׁתֵּים פְּעָמִים:

עֵינֵי תַמִּיד אֵל יְהוָה, (י"ו"ד ה"ה ו"ו ה"ה.) כִּי הוּא יוֹצִיא מִרְשֶׁת רַגְלִי:

יֹאמֶר מְזֻמּוֹר זֶה שְׁתֵּי פְעָמִים:

לְמִנְצַח מְזֻמּוֹר לְדָוִד: יַעֲנֶךָ יְהוָה יֵאֱהוּנָה בְּיוֹם צָרָה יִשְׁגָּבְךָ שֵׁם
אֱלֹהֵי יַעֲקֹב: יִשְׁלַח עֲזָרְךָ מִקֹּדֶשׁ. וּמִצִּיּוֹן יִסְעֶדְךָ: יִזְכֹּר כָּל מִנְחֹתֶיךָ.
וְעוֹלֹתֶיךָ יִדְשָׁנָה סֶלָה: יִתֵּן לָךְ כָּלֵבֶיךָ. וְכָל עֲצָתְךָ יִמְלֵא: גְּרַנְנָה
בִישׁוּעַתְךָ וּבְשֵׁם אֱלֹהֵינוּ נִדְגַל. יִמְלֵא יְהוָה יֵאֱהוּנָה כָּל מִשְׁאֲלוֹתֶיךָ:
עֲתָה יִדְעָתִי כִּי הוֹשִׁיעַ יְהוָה יֵאֱהוּנָה מְשִׁיחוֹ. יַעֲנֶהוּ מְשִׁמִּי קִדְשׁוֹ.
בְּגִבּוֹרוֹת יִשַׁע יִמִּינוּ: אֱלֹהֵי בָרֶכֶב וְאֱלֹהֵי בְּסוּסִים. וְאֶנְחֲנוּ בְּשֵׁם יְהוָה
יֵאֱהוּנָה אֱלֹהֵינוּ נִזְכִּיר: הִמָּה כָּרְעוּ וְנִפְּלוּ וְאֶנְחֲנוּ קִמְנוּ וְנִתְעוֹדֵד:
יְהוָה יֵאֱהוּנָה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם קִרְאָנוּ:

אַחַר כֵּן יִדְלִיק שְׁבָעָה גִּירוֹת בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, כְּנֶגֶד שְׁבַע סְפִירוֹת חֲסֵד גְּבוּרָה
תְּפָאֶרֶת נֹצַח הוֹד יְסוֹד מְלָכוּת. וְיִדְלִיק עוֹד שְׁנֵי גִירוֹת, אֶחָד לְכָבוֹד יוֹסֵף
הַצַּדִּיק, וְאֶחָד לְכָבוֹד בְּנִיָּהוּ בֶן יְהוֹיָדָע, עֲלֵיהֶם הַשְּׁלוֹם.

אִם יִזְדַּמֵּן בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁלֵּג, יִקַּח חֲתִיכַת שֶׁלֵּג, וְאִם לֹא, אִם אֲפֹשֶׁר יִקְפִּיא

מים במקרר חשמלי, ויגלגל ידיו בה ימין ושמאל, אצבעות וכף וזרוע, פנים ואחור, ויאמר בתחלה בקשה זו:

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה ברחמו ורחמו ורחמו וידחלו, ליחדא שם י"ה בור"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל, הריני מוכן ומזמן לגלגל אצבעותי וכפי וזרועי הימין והשמאל בשלג תשע פעמים, ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אליהי ואלהי אבותי, שתהא חשוכה ומקבלת ורצויה לפניך גלגול ידי בשלג תשע פעמים, כאלו גלגלתי כל גופי כלו בשלג תשע פעמים, לתקן מה שפגמתי בשם הנו"ה במלוי ההי"ן (יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה) אשר הוא במלכות דקדשה, והוא המעלה מין נוקבין קדישין שבה, ועל ידי גלגול ידי בשלג תשע פעמים, לתקן הפגם אשר פגמתי, ויוסר ממני קשירת השגל שהוא הפלב החיצון שבקלפה. ויהי נעם אדני אליהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

יחיד פדיון מאתים ויש עשרה תעניות וינצמד יחיד ופניו לצד מערב ויאמר.

עננו אבינו עננו ביום צום התענית הזה, כי בצרה גדולה אני על פי עונותי עברו ראשי וכמשא כבד כבדו ממני. טבעתי ביון מצולה ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבולת שטפתני. יראה נרעד יבוא בי בעת עמדי להתפלל לפניך על רע מעשי אשר עשיתי. בושתי וגם נקלמתי להרים אליהי פני אליך. כי עונותי רבו למעלה ראש ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהנה יאהדונהי הצדקה ולנו בשת הפנים. מה אענה ומה אמר מה אדבר ומה אצטדק. כבן סוחר ומורה הייתי לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושות. לדברייך לא השיתי אזני. ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי על פרייתות ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי להפיל ניצוצות הקדשה במעמקי הקלפות. ונתתי כח בקלפות להתחזק ולעלות למעלה ולהתאחז ולניק מן הקדשה. וגרמתי בעונותי לעקר ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ

החיים ולהורידה אל ירפתי בור. בורות נשפריס אֲשֶׁר לֹא יָכִילוּ המים. אוי ואבוי עלי. אָהָה על נפְשִׁי. על מי אָנוֹס לְעֹזְרָה וְאָנָה אֶפְנֶה לִישׁוּעָה. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי כִּי נִשְׁאָתִי חֲרַפְתָּ נְעוּרִי. אֲכַל גְּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדְנֵהי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתִי, כִּי לֹא בְמֶרֶד וּבְמַעַל עָשִׂיתִי, וְלֹא לְהִכְעִיסְךָ נִתְפַּנַּנְתִּי, רַק יִצְרִי גִבֹּר עָלִי וּמַעֲשֵׂה שְׁטָן הִצְלִיחַ, כִּי הוּא מֵאֵשׁ וְאֲנִי מִבָּשָׂר וְדָם, וְהוּא אֲשֶׁר הִסִּיתָנִי וּפְתָנִי לַעֲבֹר עַל מִצְוֹתֶיךָ, וְנִסְפַּלְתִּי וְעָשִׂיתִי עוֹן זֶה (הִזְכֵּר יֹאמֶר, אֲשֶׁר שִׁכַּבְתִּי עִם גּוֹיָה נָדָה שִׁפְחָה זוֹנָה). (הִנָּקְבָה תֹאמֶר, אֲשֶׁר שִׁכַּבְתִּי עִם גּוֹי, טָמֵא, עֶרְל לֵב, וְעֶרְל בָּשָׂר.) וְעַתָּה אֲנִי בּוֹשׁ מִמַּעֲשֵׂי וּמִכָּלֵם אֲנִי מַעֲוֹנוֹתִי, וּמִתַּנְחֵם וּמִתְחַרֵּט אֲנִי עַל כָּל מַה שִׁחַטָּאתִי וְעוֹנִיתִי וּפְשָׁעִתִּי לְפָנֶיךָ מַעֲוִדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. עֲזֹבְתִי אֶת דְּרָכֵי הַרְעִים וְאֶת אֲרָחוֹתִי הַמְקַלְקָלִים, דִּכְתִּיב: יַעֲזֹב רָשָׁע דְּרָכָו וְאִישׁ אֲנוֹן מִחֲשָׁבוֹתָיו וְיָשׁוּב אֶל יְהוָה וִירְחֲמֵהוּ וְאֵל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסִלַּח. וּבִאֲתִי בְּלֵב נִשְׁפָּר וְנִדְבָּה לְהִתְנַפֵּל לְפָנֶיךָ כִּסֵּא כְבוֹדְךָ וְלִדְפֹּק עַל שַׁעֲרֵי רַחֲמֶיךָ וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ מַחֲלָה וְסִלִּיחָה וּכְפָרָה, כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנוּן וְרַחוּם אַתָּה וּמִיִּנְךָ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שָׁבִים.

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּדְנֵהי, סִלַּח נָא לְחַטָּאִים וְלַעֲוֹנוֹת וְלַפְשָׁעִים אֲשֶׁר חַטָּאתִי וְעוֹנִיתִי וּפְשָׁעִתִּי לְפָנֶיךָ מַעֲוִדִי עַל הָאֲדָמָה וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְאֵל תְּבוֹא בְּמִשְׁפָּט אֶת עַבְדְּךָ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חַי. כִּי אַתָּה יְהוָה יֵאֱהוּדְנֵהי טוֹב וְסִלַּח וְרַב חֶסֶד לְכָל קוֹרְאֶיךָ. וְאֵל נָא תִבְּרָה עֲנוּת עֲנִי אֲשֶׁר עֲנִיתִי בְּצוּם נִפְשִׁי, בְּרָפִי כְּשָׁלוּ מִצּוּם וּבִשְׂרִי כְּחַשׁ מִשְׁמָן. וְיִהְיֶה חֲשׁוֹב וּמִקְבֵּל וּמִרְצָה לְפָנֶיךָ מַעֲוִט חֲלָבִי וְדָמִי אֲשֶׁר נִתְמַעֵט הַיּוֹם בְּתַעֲנִיתִי כְּחֵלֶב וְדָם הַנִּקְרָב עַל גִּבִּי מִזִּבְחֶךָ הַקָּדוֹשׁ. וּכְרַב רַחֲמֶיךָ וְחֶסֶדְךָ הוֹדַעְתָּנוּ עַל יְדֵי עַבְדֶּיךָ לְתַקֵּן אֶת פָּגַם נַפְשָׁנוּ בְּמִסְפָּר וּבְמִפְקָד שְׁמוֹת הַקָּדוֹשִׁים אֲשֶׁר פָּגַמְנוּ בָּהֶם. וְגְלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ כִּי חִפְץ הָיִיתִי לַעֲשׂוֹת תַּקְוֹן זֶה בְּכָל לֵב, אַךְ אֵין בִּי כֹחַ, וְכָשֶׁל כְּחִי לְהִתְעַנּוֹת כָּל כֶּךָ יָמִים רְצוּפִים זֶה אַחֵר זֶה, וְלִכֵּן אֲנִי מִפְּרִישׁ צָדָקָה לְפָדְיוֹן תַּעֲנִיּוֹת אֱלֹהֵי. וְתִהְיֶה חֲשׁוּבָה וּמִקְבֵּלָת הַצָּדָקָה שֶׁאֲנִי נוֹתֵן בְּעֶבְרָתִי הַתַּעֲנִיּוֹת כְּאֵלוֹ הַתַּעֲנִיּוֹת, וְכָל הַתַּקְוִיּוֹת וּכְרוּר נִיצוּצוֹת הַקָּדוֹשׁ הָרְאוּם לְהִתְבָּרַר וְלַצָּאָת עַל יְדֵי הַתַּעֲנִיּוֹת, יִהְיוּ מִתְבָּרָרִים

ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמת. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים פרמים, יהי רצון מלפניך שימיתו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח"ל ב'לע ו'יקראנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ו'צפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרועו י'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'צא ר'חמיך א'ת ר'גנך י'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונה צורי וגאלי.

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכנתיה, בדחלו ורחמו, ורחמו ודחלו, ליחידא שם י"ה בו"ה ביחידא שלים (יהו"ה) בשם כל ישראל, הריני מפריש מעות אלו שבדי לחדקה. ויהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי שתהיה חשוכה לפניך מצנת הפרשת הצדקה, פאלו התעניתי לפניך מאתים וששה עשר יום רצופים, בעבור תקון הפגם שפגמתי בשמותיך הקדושים, בעון ששכבתי עם גויה נדה שפחה זונה, (האשה תאמר, גוי ערל לב וערל בשר וטמא), כי פן יסדו עבדיך חכמי ישראל לפדות בכסף כל תענית, ויעלה לפניך פאלו התעניתי וכוננתי בכל הכוננות הראויות לכונן בתקון עון זה. יהי נעם אדני אלהינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו: יהי נעם אדני אלהינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

מפאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגיל.

ויסע מלאך האלהים תה'לך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמד מאחריהם: ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל ויהי הענן והחשך ויאר את הלילה ולא

קרב זה אל זה כל הלילה: ניט משה את ידו על הים ויולך יהנה את הים ברוח קדים עזה כל הלילה וישם את הים לחרבה ויבקעו המים:

ויבר יהנה אל משה לאמר: קח את הלויים תחת כל בכור בכני ישראל ואת בהמת הלויים תחת בהמתם והיו לי הלויים אני יהנה: ואת פדויו השלשה והשבעים והמאתים העדפים על הלויים מבכור בני ישראל: ולקחת חמשת חמשת שקלים לגלגלת בשקל הקדש תקח, עשרים גרה השקל: ונתתה הפסף לאהרן ולבניו פדויו העדפים בהם: ויקח משה את פסף הפדיוס מאת העדפים על פדויו הלויים: מאת בכור בני ישראל לקח את הפסף, חמשה ושישים ושלש מאות ואלף בשקל הקדש: ויתן משה את פסף הפדיוס לאהרן ולבניו על פי יהנה, כאשר צנה יהנה את משה:

אחר כך יבא אדם אחר ויביא פכלי ברזל ויתן שני רגליו בהם, וקודם שיתנם ברגליו יאמר בקשה זו:

הריני מוכן לקבל בלב שלם ובנפש חפצה צער וענוי של פכלי ברזל, לכפר עון שחטאתי בביאתי על גויה נכריה ושכבתי אותה, ויהי רצון מלפניך יהנה יאהדונהי אלי ואלהי אבותי, שיהיה חשוב ומקבל ומרוצה לפניך צער פכלי ברזל שאני מצטער בו ביום הזה, שתצילני ברחמיך מן גלגול הפלב שהוא אותיות פכ"ל, ויהיה צערי בפלב הזה תמורת גלגול הפלב, ותצילני ברחמיך וחסדיך למען שמך הגדול (יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה) ולמען זכות אברהם איש החסד שנאמר בו ואברהם זקן בא בימים ויהנה יאהדונהי בכך את אברהם בכ"ל, ולמען זכות יוסף צדיק שנאמר בו ענו בפכ"ל רגלו ברזל באה נפשו, עד עת בא דברו אמרת יהנה יאהדונהי צרפתהו: שלח מלך ויתירהו מושל עמים ויפתחהו. ולמען זכות עבדך פלב בן יפונה, שנאמר בו ועבדי פלב עקב היתה רוח אחרת עמו וימלא אחר. ולמען זכות עבדך בניהו בן יהודע, שנאמר בו ובניהו בן יהודע בן איש חיל רב פעלים מקבצאל, הוא הפה את שני אריאל מואב והוא ירד והפה את הארי בתוך הבור ביום השלג. ולמען

זכות עבדך אליהו הנביא זכור לטוב, שכתוב בו ויעל אליהו בסערה השמים, ומספר שמו עולה ב", יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגאלי. יהי נעם אדני אליהו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

יהי נעם אדני אליהו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

ישים בפקל שתי רגליו, וישארו רגליו בפקל לפחות שלש שעות, ואם יהיו יותר, עדיף. ובצעת שרגליו בפקל יאמר פרק זה שלש פעמים.

(תהילים פרק ק"ט) אשרי תמימי דרך, ההלכים בתורת יהוה: ב אשרי נצרי עדתיו, בכל לב ידרשוהו: ג אף לא פעלו עולה בדרךיו הלכו: ד אתה צויתם פקדיך לשמר מאד: ה אחלי יכנו דרכי לשמר חקך: ו אז לא אבוש בהביטי אל כל מצותיך: ז אודך בישר לבב בלמדי משפטי צדקך: ח את חקך אשמר אל תעזבני עד מאד: ט במה יזכה נער את ארחו לשמר כדברך: י בכל לבי דרשתיך אל תשגני ממצותיך: יא בלבי צפנתי אמרתך למען לא אחטא לך: יב ברוך אתה יהוה למדני חקך: יג בשפתי ספרתי כל משפטי פיך: יד בדרך עדותיך ששתי כעל כל הון: טו בפקודיך אשיחה ואביטה ארחתיך: טז בחקתיך אשתעשע לא אשפח דברך: יז גמל על עבדך אחיה ואשמרה דברך: יח גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך: יט גר אנכי בארץ אל תסתר ממני מצותיך: כ גרסה נפשי לתאבה אל משפטיך בכל עת: כא גערת זדים אוררים השגים ממצותיך: כב גל מעלי חרפה ובוז כי עדתיך נצחתי: כג גם ישבו שרים בי נדברו עבדך ישיח בחקך: כד גם עדתיך שעשעי אנשי עצתי: כה דבקה לעפר נפשי חגי כדברך: כו דרכי ספרתי ותענני למדני חקך: כז דרך פקודיך הבינני ואשיחה בנפלאותיך: כח הלפה נפשי מתוהה קימני כדברך: כט דרך שקר הסר ממני ותורתך חנני: ל דרך אמונה בחרתי משפטיך שניתי: לא דבקתי בעדותיך יהוה אל תבישני: לב דרך מצותיך ארוץ פי תרחיב לבי: לג הורני יהוה דרך חקך ואצננה עקב: לד הבינני ואצרה תורתך ואשמרנה בכל

לב: לה הדריכני בנתיב מצותיך פי בו חפצתי: לו הט לפי אל
עדותיך ואל אל בצע: לו העבר עיני מראות שוא בדרכך חגי: לח
הקם לעבדך אמרתך אשר ליראתך: לט העבר חרפתי אשר יגדתי
פי משפטיך טובים: מ הנה תאבתי לפקדיך בצדקתך חגי: מא
ויבאני חסדך יהנה תשועתך פאמרתך: מב ואענה חרפי דבר פי
בטחתי בדרכך: מג ואל תצל מפי דבר אמת עד מאד פי למשפטך
יחלתי: מד ואשמרה תורתך תמיד לעולם ועד: מה ואתהלכה
ברחבה פי פקדיך דרשתי: מו נאדברה בעדותיך נגד מלכים ולא
אבוש: מז ואשתעשע במצותיך אשר אהבתי: מח ואשא כפי אל
מצותיך אשר אהבתי ואשיחה בחקיך: מט זכור דבר לעבדך על
אשר יחלתי: נ זאת נחמתי בעניי פי אמרתך חיתי: נא ודים
הליצני עד מאד מתורתך לא נטיתי: נב זכרתי משפטיך מעולם |
יהנה נאנתחם: נג ולעפה אחזוני מרשעים עזבי תורתך: נד זמרות
היו לי חקיך בבית מגורי: נה זכרתי בלילה שמך יהנה ואשמרה
תורתך: נו זאת היתה לי פי פקדיך נצרת: נז חלקי יהנה אמרתי
לשמור דבריך: נח חליתי פניך בכל לב חנני פאמרתך: נט חשבתי
דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך: ס חשתי ולא התמהמהתי לשמור
מצותיך: סא חבלי רשעים עודני תורתך לא שכתתי: סב חצות
לילה אקום להודות לך על משפטי צדקך: סג חבר אני לכל אשר
יראוך ולשמרי פקודיך: סד חסדך יהנה מלאה הארץ חקיך למדני:
סה טוב עשית עם עבדך יהנה פדרכך: סו טוב טעם ודעת למדני פי
במצותיך האמנתי: סז טרם אענה אני שיג ועתה אמרתך שמרתי:
סח טוב אתה ומטיב למדני חקיך: סט טפלו עלי שקר ודים אני
בכל לב אצר פקודיך: ע טפש פחלב לבם אני תורתך שעשעתי:
עא טוב לי כי עניתי למען אלמד חקיך: עב טוב לי תורת פיך
מאלפי זקב וכסף: עג ידיך עשוי ניונוני הבינני ואלמדה
מצותיך: עד יראיך יראוני וישמחו פי לדברך יחלתי: עה ידעתי
יהנה פי צדק משפטיך נאמונה עניתי: עו יהי נא חסדך לנחמני
פאמרתך לעבדך: עז יבאוני בחמיך ואחיה פי תורתך שעשעי: עח
יבשו ודים פי שקר עותוני אני אשיח בפקודיך: עט ישובו לי יראיך

וידעי עדתיך: פ יהי לבי תמים בחקיך למען לא אבוש: פא כלתה לתשועתך נפשי לדברך יחלתי: פב פלו עיני לאמרתך לאמר מתי תנחמני: פג כי הייתי כנאד בקיטור חקיך לא שכחתי: פד כמה ימי עבדך מתי תעשה ברדפי משפט: פה פרו לי זדים שיחות אשר לא כתורתך: פו כל מצותיך אמונה שקר רדפוני עזרני: פז כמעט פלוני בארץ נאני לא עזבתי פקדניך: פח כחסדך חניני ואשמרה עדות פיך: פט לעולם יהנה דברך נצב בשמים: צ לדור נדר אמונתך כוננת ארץ ותעמד: צא למשפטיך עמדו היום כי הפל עבדך: צב לולי תורתך שעשעי אז אבדתי בעיני: צג לעולם לא אשפח פקודיך כי כם חיתני: צד לך אני הושיעני כי פקודיך דרשתי: צה לי קוו רשעים לאבדני עדתיך אתבונן: צו לכל תכלה ראיתי קץ רחבה מצותך מאד: צז מה אהבתי תורתך כל היום היא שיחתי: צח מאיבי תחכמני מצותך כי לעולם היא לי: צט מפל מלמדי השפילתי כי עדותיך שיחה לי: ק מזקנים אתבונן כי פקודיך נצחתי: קא מפל ארח רע פלאתי רגלי למען אשמר דברך: קב ממשפטיך לא סרתי כי אתה הורתני: קג מה נמלצו לחפי אמרתך מדבש לפי: קד מפקודיך אתבונן על כן שגאתי כל ארח שקר: קה גר לרגלי דברך ואור לנתיבותי: קו נשבעתי ואקימה לשמור משפטי צדקך: קז נעניתי עד מאד יהנה חניי כדברך: קח נדבות פי רצה נא יהנה ומשפטיך למדני: קט נפשי בכפי תמיד ותורתך לא שכחתי: קי נתנו רשעים פח לי ומפקודיך לא תעיתי: קיא נחלתי עדותיך לעולם לעולם כי ששון לבי הנה: קיב נטיתי לבי לעשות חקיך לעולם עקב: קיג סעפים שגאתי ותורתך אהבתי: קיד סתרי ומגני אתה לדברך יחלתי: קטו סורו ממני מרעים ואצרה מצות אלהי: קטז סמכני באמרתך ואחיה ואל תבישני משברי: קיז סעדני ואנשעה ואשעה בחקיך תמיד: קיח סלית כל שוגים מחקיך פי שקר תרמיתם: קיט סגים השבת כל רשעי ארץ לכן אהבתי עדתיך: קכ סמר מפחדך בשרי וממשפטיך יראתי: קכא עשיתי משפט וצדק כל תניחני לעשקי: קכב ערב עבדך לטוב אל יעשקני זדים: קכג עיני פלו לישועתך ולאמרת צדקך: קכד עשה עם עבדך כחסדך וחקיך

למִדְנִי: קֹכַח עֲבָדְךָ אֲנִי הִבִּינִי וְאִדְעָה עֲדֹתֶיךָ: קִבּוֹ עַתָּה לַעֲשׂוֹת
 לַיהוָה הַפְּרוֹ תוֹרָתְךָ: כִּזְזוֹ עַל בֶּן אֶהְבֵּתִי מִצֹּתֶיךָ מִזֶּהָב וּמִפָּז: קִבְּחָה
 עַל בֶּן כָּל פְּקוּדֵי כָל יִשְׂרָאֵל כָּל אֶחָד שֶׁקָּרָא שְׁמִי: קִבְּחָה פְּלָאוֹת
 עֲדוֹתֶיךָ עַל בֶּן נִצְרַתְכֶם נִפְשֵׁי: קֵל פֶּתַח דְּבָרֶיךָ יֵאִיר מִבֵּין פְּתִיִּים:
 קֵלָא פִּי פִּעֲרֵתִי וְאֶשְׁאַפָּה כִּי לְמִצֹּתֶיךָ יֵאָבֶתִי: קֵלָב פִּגְמָה אֵלֵי וְחִנְנִי
 כְּמִשְׁפָּט לְאַהֲבֵי שְׁמֶךָ: קֵלָג פִּעֲמֵי הַכֶּן בְּאַמְרֶתְךָ וְאַל תִּשְׁלַט בִּי כָּל
 אֲנֹן: קֵלָד פְּדִנִי מֵעֶשֶׂק אָדָם וְאֶשְׁמְרָה פְּקוּדֶיךָ: קֵלָה פִּגְנִי הָאֵר
 בְּעֲבָדְךָ וּלְמִדְנִי אֶת חֻקֶּיךָ: קֵלּוֹ פִּלְגִּי מִיָּם יִרְדּוּ עֵינַי עַל לֹא שְׁמָרוּ
 תוֹרָתְךָ: קֵלּוֹ צְדִיק אֶתָּה יְהוָה וַיִּשָּׁר מִשְׁפָּטֶיךָ: קֵלַח צִוִּיתָ צֶדֶק
 עֲדֹתֶיךָ וְאַמּוֹנָה מֵאֵד: קֵלֵט צִמְתָּתִי קִנְיָתִי כִּי שִׁכְחוּ דְּבָרֶיךָ צָרִי:
 קֵמ צְרוּפָה אֶמְרָתְךָ מֵאֵד וְעֲבָדְךָ אֶהְבָּה: קֵמָא צָעִיר אֲנִכִּי וְנִבְּזָה
 פִּקְדֶיךָ לֹא שִׁכַּחְתִּי: קֵמָב צֶדֶקְתְּךָ צֶדֶק לְעוֹלָם וְתוֹרָתְךָ אֱמֶת: קֵמָג
 צִר וּמִצּוֹק מִצְאוֹנִי מִצֹּתֶיךָ שִׁעֲשִׁעִי: קֵמָד צֶדֶק עֲדוֹתֶיךָ לְעוֹלָם
 הִבִּינִי וְאַחֲחֵה: קֵמָה קִרְאֵתִי בְּכָל לֵב עֲנִי יְהוָה חֻקֶּיךָ אֶצְרָה: קֵמו
 קִרְאֵתֶיךָ הוֹשִׁיעֵנִי וְאֶשְׁמְרָה עֲדֹתֶיךָ: קֵמוֹ קִדְמָתִי בְּנִשְׁפָּה וְאַשׁוּעָה
 לְדְבָרְךָ יִחְלָתִי: קֵמַח קִדְמוֹ עֵינַי אֶשְׁמְרוֹת לְשִׁיחַ בְּאַמְרֶתְךָ: קֵמַט
 קוֹלִי שְׁמַעַה כְּחֹסֶדְךָ יְהוָה כְּמִשְׁפָּטֶיךָ חִינִי: קֵנ קָרְבוֹ רִדְפִי זִמָּה
 מִתוֹרָתְךָ רַחֲקוֹ: קֵנָא קָרוֹב אֶתָּה יְהוָה וְכָל מִצֹּתֶיךָ אֱמֶת: קֵנָב קָדָם
 יִדְעָתִי מֵעֲדוֹתֶיךָ כִּי לְעוֹלָם יִסְדָּתָם: קֵנָג רָאָה עֵינַי וְחִלַּצְנִי כִּי תוֹרָתְךָ
 לֹא שִׁכַּחְתִּי: קֵנָד רִיבָה רִיבִי וּגְאֻלִּי לְאַמְרֶתְךָ חִינִי: קֵנָה רַחוּק
 מִרְשָׁעִים יִשׁוּעָה כִּי חֻקֶּיךָ לֹא דָרָשׁוּ: קֵנוֹ רַחֲמֶיךָ רַבִּים | יְהוָה
 כְּמִשְׁפָּטֶיךָ חִינִי: קֵנוֹ רַבִּים רִדְפִי וְצָרִי מֵעֲדוֹתֶיךָ לֹא נִטִּיתִי: קֵנַח
 רֵאִיתִי בְּגָדִים וְאַתְקוּטָטָה אֲשֶׁר אֶמְרָתְךָ לֹא שְׁמָרוּ: קֵנַט רָאָה כִּי
 פְּקוּדֶיךָ אֶהְבֵּתִי יְהוָה כְּחֹסֶדְךָ חִינִי: קֵס רֵאשׁ דְּבָרְךָ אֱמֶת וּלְעוֹלָם כָּל
 מִשְׁפָּט צֶדֶקְךָ: קֵסָא שְׂרִים רִדְפוּנִי חֲנָם וּמִדְּבָרְךָ פָּחַד לִבִּי: קֵסָב שֵׁשׁ
 אֲנִכִּי עַל אֶמְרָתְךָ פְּמוּצָא שְׁלָל רַב: קֵסָג שֶׁקָּרָא שְׁמִי וְאַתְעֵבָה
 תוֹרָתְךָ אֶהְבֵּתִי: קֵסָד שְׁבַע בְּיוֹם הִלָּלְתִּיךָ עַל מִשְׁפָּטִי צֶדֶקְךָ: קֵסָה
 שְׁלוֹם רַב לְאַהֲבֵי תוֹרָתְךָ וְאֵין לְמוֹ מְכָשׁוֹל: קֵסוֹ שִׁבְרֵתִי לִישׁוּעָתְךָ
 יְהוָה וּמִצֹּתֶיךָ עֲשִׂיתִי: קֵסז שְׁמְרָה נִפְשִׁי עֲדֹתֶיךָ וְאַהֲבֵם מֵאֵד:
 קֵסח שְׁמֵרֵתִי פְּקוּדֶיךָ וְעֲדֹתֶיךָ כִּי כָּל דְּרָכֵי נִגְדָּה: קֵסט תִּקְרַב רִנָּתִי

לפניך יהוה כדברך הבינני: קע תבוא תחנתי לפניך פאמרתך
הצילני: קעא תבענה שפתי תהלה כי תלמדני חקיך: קעב תען
לשוני אמרתך כי כל מצותיך צדק: קעג תהי ידך לעזרני כי פקודיך
בחרתי: קעד תאבתי לישועתך יהוה ותורתך שעשעי: קעה תחי
נפשי ותהללך ומשפטך יעזרני: קעו תעיתי כשה אבד בקש עבדך
כי מצותיך לא שכחתי:

ועוד יאמר אחריה ט"ו שיר המעלות, ויכפלים גם בן שלש פעמים.

קכ א שיר המעלות אל יהוה בצרתה לי קראתי ויענני: ב יהוה
הצילה נפשי משפת שקר מלשון רמיה: ג מה יתן לך ומה יסיף לך
לשון רמיה: ד חצי גבור שנונים עם גחלי רתמים: ה אויה לי כי
גרתי משך שכנתי עם אהלי קדר: ו רבת שכנה לה נפשי עם שווא
שלום: ז אני שלום וכי אדבר המה למלחמה:

קכא א שיר למעלות אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי: ב
עזרי מעם יהוה עשה שמים וארץ: ג אל יתן למוט רגלך אל יגום
שמרך: ד הנה לא יגום ולא יישן שומר ישראל: ה יהוה שמרך
יהוה צלך על יד ימינך: ו יומם השמש לא יפכה וירח בלילה: ז
יהוה ישמרך מכל רע ישמר את נפשך: ח יהוה ישמר צאתך ובואך
מעתה ועד עולם:

קכב א שיר המעלות לדוד שמחתי באמרים לי בית יהוה גלג: ב
עמדות היו רגלינו בשעריך ירושלים: ג ירושלים הבנויה פער
שחברה לה יחדו: ד ששם עלו שבטים שבטי יה עדות לישראל
להדות לשם יהוה: ה כי שמה יושבו כסאות למשפט כסאות לבית
דוד: ו שאלו שלום ירושלים ישליו אהביך: ז יהי שלום בחילך
שלנה בארמנותיך: ח למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך: ט
למען בית יהוה אלהינו אבקשה טוב לך:

קכג א שיר המעלות אליך נשאתי את עיני הישבי בשמים: ב הנה
כעיני עבדים אל יד אדוניהם: ג כעיני שפחה אל יד גברתה בן
עינינו אל יהוה אלהינו עד שיחננו: ד חננו יהוה חננו כי רב שבענו

בוז: ה רבת שְׂבָעָה לָהּ נִפְשָׁנוּ הִלְעַג הַשְּׂאֲנָנִים הַבּוּז לְגֵאֵי יוֹנִים:
 קכד א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד לֹאִי יְהוָה שְׁהִיָּה לָנוּ יֹאמֶר נָא יִשְׂרָאֵל:
 ב לֹאִי יְהוָה שְׁהִיָּה לָנוּ בָקוּם עָלֵינוּ אָדָם: ג אֲזִי חַיִּים בָּלְעוּנוּ
 בַּחֲרוֹת אָפֶם בָּנוּ: ד אֲזִי הַמַּיִם שִׁטְפוּנוּ נַחֲלָה עֲבַר עַל נִפְשָׁנוּ: ה אֲזִי
 עֲבַר עַל נִפְשָׁנוּ הַמַּיִם הַיָּדוֹנִים: ו בְּרוּךְ יְהוָה שְׁלֹא נִתְּנָנוּ טָרֶף
 לְשֹׁנֵיהֶם: ז נִפְשָׁנוּ כְּצִפּוֹר נִמְלָטָה מִפֶּחַ יוֹקָשִׁים הַפֶּחַ נִשְׁכָּר וְאֶנְחָנוּ
 נִמְלָטָנוּ: ח עֲזָרְנוּ בְּשֵׁם יְהוָה עֲשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:
 קכה א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת הַבְּטָחִים בִּיהוָה כְּהַר צִיּוֹן לֹא יִמוּט לְעוֹלָם
 יֵשֵׁב: ב יְרוּשָׁלַיִם הָרִים סָבִיב לָהּ וִיהוָה סָבִיב לְעַמּוֹ מַעֲתָה וְעַד
 עוֹלָם: ג כִּי לֹא יָנוּחַ שִׁבְט הָרָשָׁע עַל גּוֹרֵל הַצַּדִּיקִים לְמַעַן לֹא
 יִשְׁלַחוּ הַצַּדִּיקִים בְּעוֹלָתָהּ יְדֵיהֶם: ד הִיטִיבָהּ יְהוָה לְטוֹבִים וְלִישָׁרִים
 בְּלִבּוֹתָם: ה וְהַמָּטִים עָקְלָקְלוּתָם יוֹלִיכֶם יְהוָה אֶת פְּעָלֵי הָאָדָם שְׁלוֹם
 עַל יִשְׂרָאֵל:

קכו א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת בְּשׁוּב יְהוָה אֶת שִׁיבַת צִיּוֹן הָיִינוּ כְּחִלְמִים: ב
 אֲזִי יִמְלֹא שְׂחוֹק פִּינוּ וְלִשׁוֹנֵנוּ רִנָּה אֲזִי יֹאמְרוּ בְּגוֹיִם הַגְדִּיל יְהוָה
 לַעֲשׂוֹת עִם אֵלֶּה: ג הַגְדִּיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ הָיִינוּ שְׂמֵחִים: ד
 שׁוֹבָה יְהוָה אֶת שְׁבִיתָנוּ כְּאִפְיָקִים בְּנִגְב: ה הַזֹּרְעִים בְּדִמְעָה בְּרִנָּה
 יִקְצְרוּ: ו הַלּוֹךְ יִלֵּךְ וּבָכָה נִשְׂא מִשֶּׁשׁ הַזֶּרַע בָּא יָבֹא בְרִנָּה נִשְׂא
 אֶלְמִתָּיו:

קכז א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְשִׁלְמָה אִם יְהוָה לֹא יִבְנֶה בֵּית שׁוּא עֲמִלּוֹ
 בּוֹנִי בּוֹ אִם יְהוָה לֹא יִשְׁמֵר עִיר שׁוּא שְׁקֵד שׁוֹמֵר: ב שׁוּא לָכֶם
 מִשְׁפִּימִי קוֹם מֵאַחֲרֵי שְׁכֶת אֶכְלִי לֶחֶם הַעֲצָבִים כֵּן יִתֵּן לִידִידוֹ שִׁנָּא:
 ג הִנֵּה נִחַלַת יְהוָה בָּנִים שְׂכָר פְּרִי הַבֶּטֶן: ד כְּחֻצִּים בֵּיד גִּבּוֹר כֵּן בָּנִי
 הַנְּעוּרִים: ה אֲשֶׁרִי הִגֵּבְר אֲשֶׁר מִלֵּא אֶת אֲשַׁפְתּוֹ מִהֶם לֹא יִבְשׁוּ כִּי
 יִדְבְּרוּ אֶת אוֹיְבֵים בְּשֹׁעַר:

קכח א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֲשֶׁרִי כָל יְהוָה תְּהִלָּךְ בְּדִרְכָּיו: ב גִּיעַ
 כְּפִיךְ כִּי תֹאכַל אֲשֶׁרִיךְ וְטוֹב לָךְ: ג אֲשַׁתֵּךְ כְּגִפֶּן פִּרְיָהּ בִּירְכָתִי בִיתְךָ
 בְּנִיךָ כְּשִׁתְּלִי זִיתִים סָבִיב לְשִׁלְחֶנְךָ: ד הִנֵּה כִּי כֵן יִבְרַךְ גִּבְרָה יִרְאֵה
 יְהוָה: ה יִבְרַכְךָ יְהוָה מִצִּיּוֹן וִירְאֵה בְּטוֹב יְרוּשָׁלַיִם כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ:
 וִירְאֵה בָנִים לְבְנֶיךָ שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל:

קכט א שיר המעלות רבת צררוני מנעורי יאמר נא ישראל: ב רבת צררוני מנעורי גם לא יכלו לי: ג על גבי חרשו חרשים האריכו למעניתם: ד יהנה צדיק, קצץ עבות ושיעים: ה יבשו ויסגו אחור כל שגאי ציון: ו יהיו פחציר גגות שקדמת שלף יבש: ז שלא מלא כפו קוצר וחצנו מעמר: ח ולא אמרו העברים ברפת יהנה אליכם ברכנו אתכם בשם יהנה:

קל א שיר המעלות ממעמקים קראתי יהנה: ב אדני שמעה בקולי תהינה אנני קשבות לקול תחנוני: ג אם עונות תשמר יה אדני מי יעמד: ד כי עמך הסליחה למען תנחם: ה קויתי יהנה קנתה נפשי ולדברו הוילתי: ו נפשי לאדני משמרים לבקר שמרים לבקר: ז יחל ישראל אל יהנה כי עם יהנה החסד והרבה עמו פדות: ח והוא יפדה את ישראל מכל עונתיו:

קלא א שיר המעלות לדוד, יהנה לא גבה לפי ולא רמו עיני ולא הלכתי בגדלות ובנפלאות ממני: ב אם לא שויתי ודוממתי נפשי בגמל עלי אמו בגמל עלי נפשי: ג יחל ישראל אל יהנה מעתה ועד עולם:

קלב א שיר המעלות זכור יהנה לדוד את כל ענותו: ב אשר נשבע ליהנה נדר לאביר יעקב: ג אם אבא באהל ביתי אם אעלה על ערש יצועי: ד אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה: ה עד אמצא מקום ליהנה משכנות לאביר יעקב: ו הנה שמענוה באפרתה מצאנוה בשדי יער: ז נבואה למשפנותיו נשתחנה להדם רגליו: ח קומה יהנה למנוחתך אתה נארוץ עיני: ט כהניך ילבשו צדק וחסדיך ירגנו: י בעבור דוד עבדך אל תשב פני משיחך: יא נשבע יהנה לדוד אמת לא ישוב ממנה מפרי בטנך אשית לכסא לך: יב אם ישמרו בניך בריתי ועדתי זו אלמדם גם בניהם עדי עד ישובו לכסא לך: יג כי בחר יהנה בציון אוה למושב לו: יד זאת מנוחתי עדי עד פה אשב כי אותיה: טו צידה ברח אבירך אביונה אשביע לחם: טז וכהניה אלביש ישע וחסדיה רגן ירגנו: יז שם אצמיח קנן לדוד ערבותי גר למשיחי: יח אויביו אלביש בשת ועליו יציץ נזרו:

קלג א שיר המעלות לְדָוִד הִנֵּה מָה טוֹב וּמָה נָעִים שָׁבֶת אֲחִים גַּם יַחַד: ב פֶּשֶׁמֶן הַטוֹב עַל הָרֹאשׁ יִרְדַּעַל הַזֶּקֶן וְזָקֵן אֶהְרֹץ שִׁירָד עַל פִּי מִדּוּתָיו: ג כָּטַל חֶרְמוֹן שִׁירָד עַל הָרָרִי צִיּוֹן כִּי שָׁם צָנָה יְהוָה אֶת הַבְּרָכָה חַיִּים עַד הָעוֹלָם:

קלד א שיר המעלות הִנֵּה בָּרַכּוּ אֶת יְהוָה כָּל עַבְדֵי יְהוָה הַעֲמִידִים בְּבֵית יְהוָה בְּלִילוֹת: ב שָׂאוּ יְדֵכֶם קִדָּשׁ וּבָרַכּוּ אֶת יְהוָה: ג יְבָרַכְךָ יְהוָה מִצִּיּוֹן עֲשֵׂה שְׁמִים נְאֻרָץ:

אחר כֶּךָ יבֹא אוֹתוֹ אָדָם, וַיִּתֵּיר הַכָּבֵל וַיּוֹצִיא רִגְלָיו מִמָּנוּ. וְקוֹדֶם שִׁיתִּירָנוּ יֹאמֶר אוֹתוֹ אָדָם פֶּסוּק זֶה:

וַיִּתְּנֵנוּ וַיֹּאמֶר פִּדְעָהּ מִרְדֵּת שַׁחַת, מִצָּאֲתִי כֶפֶר, מִצָּאֲתִי כֶפֶר, וְסָר צוֹנְךָ וְחִטָּאתְךָ תִּכְפֹּר:

לאחר שהוציא רִגְלָיו מִן הַכָּבֵל. יַעֲמִד וַיֹּאמֶר בִּקְשָׁה זֶה:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאַלֵּהֵי אֲבוֹתֵינוּ שִׁיֵּהֵא חָשׁוֹב וּמְקַבֵּל וּמְרוֹצֵה לְפָנֶיךָ הַצֶּעֶר וְהַעֲנוּי שֶׁהִזָּה לִי בְּכָבֵל בְּרִזָּל, שֶׁתְּצִילֵנִי מִן גִּלְגּוֹל הַכָּלֵב, וְתַעֲזָרֵנִי עַל דְּבַר כְּבוֹד שְׁמֶךָ. תוֹדִיעֵנִי אֲרֵחַ חַיִּים שִׁבְעָה שְׁמֹחוֹת אֶת פָּנֶיךָ נַעֲיִמוֹת בִּימִינְךָ נֶצַח: כִּי עִמָּךְ מְקוֹר חַיִּים בְּאוֹרֶךְ נִרְאָה אֹר: יְהִיו לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיּוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהי צוּרֵי וְגִאֲלֵי:

אחר כֶּךָ יֹאמֶר.

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאַלֵּהֵי אֲבוֹתֵי, שִׁיֵּהֵא מַעֲוֹט חֲלָבִי וְדָמִי שְׁנֵת־מַעַט הַיּוֹם לְפָנֶיךָ בְּתַעֲנִיתִי חָשׁוֹב וּמְקַבֵּל לְפָנֶי כֶּסֶף כְּבוֹדְךָ כְּאֵלֹהֵי הַקְּרִבָּתִיו עַל גְּבִי מִזְבִּיחֶךָ הַקָּדוֹשׁ, וּבְכֹחַ חֲלָב וְדָם שְׁנֵת־מַעַט מִמֶּנִּי, יִתְעוֹרֵר סוֹד ב' זְוִיגֵי מ"ב דְּחִיךְ וְגִרּוֹן. וּבִכֵּן יִמְתָּקוּ מִסְפֵּר אוֹתִיּוֹת דְּמִלּוֹי דְּרַבּוּעַ הָאֱלֹהִים דְּהֵה"ץ הָעוֹלָה שְׁמוֹנָה מֵאוֹת, וְעַם מִסְפֵּר מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים אוֹתִיּוֹת דְּעֶשֶׂר פְּעָמִים אֱלֹהִים בְּמִלּוּיָם, יַעֲלוּ לְמִסְפֵּר תַּעֲנִית.

וַיַּעֲלֶה לְפָנֶיךָ מִדְּרָגָה לְמַעְלָה מִמִּדְּרָגָה, מַעֲשִׂיָה לִיצִירָה וּמִיצִירָה

לבריאָה ומבריאָה לאַצילות, עד מוחא סתימאָה מחשבה העליונה, דבורר אכל וזריק פסלת, ומכחה ישתלשל ויירד שפע גדול ורב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאָה ומבריאָה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך ליראה ולאהבה את שמך, ולתת כח במחשבותי ובמחי לבך ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלות כל פה, ברוך שומע תפלה. אָנָּה יְהוָה יאהדונהי אוי נא לנו כי חטאנו אָנָּה נוליד את חרפתנו, בן כסיל תוגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אָבֵד שברנו ותקנתנו, ואם תשמר עונינו מי יעמד לפניך מאז אפיך, ובטובך הגדול תעורר רחמיך וראה בעין חמלתך צרת גופינו ונשמתינו וקבל ברחמיך תשובותינו וקוראים בשמך יהוה יאהדונהי הושיעה המלך, אל תעזבנו, ויבד וצמך אל תשנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד כבודך ולעשות נגד פונתך, אָפֶס כִּי עוֹ יצרנו הרע ועל כרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, דמיונו כִּאֲרִיָּה יִכְסּוּף לטֹרֵף וככפיר יושב במסתרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהוה יאהדונהי בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מחרב נפשנו והעלה ארוכה ומרפא לעוננו ויהיו למאורות כל השמות אשר החשכנו בעונותינו וחטאתינו ופשעינו, וטהר לבנו לעבדך באמת ובלבב שלם ביראה ובאהבה, אָמֵן, בן יהי רצון. יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגאלי:

יעשה שבעה הקפות לתבה בבית הפנסת, ובכל הקפה יאמר מזמור הבו לה' בני אלים, פלו, ופסוק מפסוקי אָנָּה בְּכַח, לפי הסדר הזה.

מזמור לדוד הבו ליהוה בני אלים הבו ליהוה כבוד ועז: הבו ליהוה כבוד שמו השתחויו ליהוה בהדרת קדש: קול יהוה על

המים אל הכבוד הרעים יהנה על מים רבים: קול יהנה בפ' קול
 יהנה ב'הדר: קול יהנה שבר ארזים וישבר יהנה את ארזי הל'בון:
 וי'קידם כמו עגל לבון ושריון כמו בן ראמים: קול יהנה ח'צב
 להבות אש: קול יהנה יחיל מדבר יחיל יהנה מדבר קדש: קול
 יהנה יחולל אילות וי'חשף יערות ובה'כלו פלו אמר פ'בד: יהנה
 למבול ישב וישב יהנה מלך לעולם: יהנה עז לעמו יתן יהנה יברך
 את עמו בשלום:

אנא ב'כ'ת. גדולת ימינך. תתיר צרורה: (אב"ג ית"ץ)
 קבל רנת. עמך שגבנו. טהרנו נורא: (קר"ע שט"ן)
 נא גבור. דורשי יחודך. כבבת שמרם: (נג"ד יכ"ש)
 ברכם טהרם. רחמי צדקתך. תמיד גמלם: (בט"ר צת"ג)
 חסין קדוש. ברוך טובך. נהל עדתך: (חק"ב טנ"ע)
 יחיד גאה. לעמך פנה. זוכרי קדושתך: (יג"ל פז"ק)
 שועתנו קבל. ושמע צעקתנו. יודע תעלומות: (שק"ו צי"ת)
 ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

יתן הכסף לעניים שומרי תורה, ויהי רצון שה' יקבל תשובתו ב'רצון.

תקון לעון משכב זכר

צריך לצום מאתים ושלשים ושלש תעניות, ולהתגלגל תשע פעמים
 בשלג כל גופו. ומי שקשה לו הדבר, תקנו רבותינו המקבליים לצום רק
 לילה ויום ולפדות ימי התענית וגלגולי השלג, בכסף שינתן לצדקה
 לעניים שומרי תורה.

נה סדר התקון.

יצום יום אחד משקיעת החמה ועד למחרת בצאת הכוכבים. ויום לפני
 הצום יאמר נדוי זה:

אנא יהנה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו
 ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף

לומר לפניך יהוה יאהדונהי אל'הינו ואל'הי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. באתי על הזכור ועברתי על הפתוב ואת זכר לא תשכב משכבי אשה, ופגמתי בהנ"ה ואהי"ה דמלוי יודי"ן, וגם בשמות אחרים, והיה אור ישראל לחשך. בגדתי באחדותך ונתתי מום בקדשי שמים, ופגמתי במדות העליונים וקלקלתי צנורי הקדשה, ומנעתי הטוב והשפע הראוי לבא על ידיהם. גזלנו. דברנו דופי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. זדנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דברך. נאצנו. נאפנו. נבעלתי אל הזכר ופגמתי באל"ף אל"ף אל"ף שבשלשה שמות אהי"ה שבבינה. סרנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערך. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אפה יודע. אפה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אפה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ללב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אל'הינו ואל'הי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

גלך למקנה ויטבל שבע טבילות לטהר נפשו, רוחו ונשמתו, מהקלפה שנדבקה בהם בגלל חטא משכב זכר, ויכון שטובל שבע טבילות אלו על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבל מצרעתו, ושפן יטהרו נפשו, רוחו ונשמתו מטמאת צרעת חטאתיה, וטבילה שמינית יכון לקבל עליו ארבע מיתות בית דין, סקילה, שרפה, הרג וחנוק, על קדוש ה', וישעל ידי זה יתיחדו ארבע אותיות יהו"ה ביחוד שלם.

יתפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בברכת "שומע תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום". אם לא קבל

תענית בתוך תפלת המנחה, אבל פשהתפלל עמידה של מנחה חשב להתענות, הרי זה נחשב קבלת תענית וצריך להתענות.

זה נסח קבלת התענית:

רבונו של עולם, הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ויום משקיעת החמה היום ועד לצאת הכוכבים מחר. על אשר חטאתי, עויתי ופשעתי וחללתי ברית קדשך, ובאתי על הזכר שכתתי, ונשפכתי. בגלגול זה ובגלגולים אחרים מעודי ועד היום הזה, ונהריני מתנה שאם לא אוכל להתענות, פשאפריש פרוטה לצדקה ואכונן לבטל התענית, אוכל לאכל ולשתות ללא שום עון כלל. ונהריני מתכונן בתענית זה להקריב חלבי ודמי לפני הקדוש ברוך הוא במקום הקרבן הנקרב על גבי המזבח, לכפר על חטאתי. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונה אל הינו ואלהי אבותינו, שתתן לי כח ובריאות להתענות לפניך, ותקבל תשובתי ותעניתי ותרחמי ברחמיך הרבים.

יגמר אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוסה האחרונה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה. (וכן יעשה בגמר התענית פשיבא לסעד, יטבל פרוסה ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש.

טוב ללמוד בליל התענית משניות מסכת שבת (נמצא לקמן עמוד 641). וישתדל להבין לפחות פרוש המלים. וכשישכב על מטתו, יניח אבן תחת ראשו בין המצע והפר, ויכונן בשם יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה בגימטריא כמנין אבן.

אם יכול, יחגור על מתניו מתחת לבגדיו חגורת שק העשויה משער עזים בקל זמן התענית. (ראה בהוראות שבתחילת הספר)

טוב ורצוי לקום אחר חצות לילה ולומר ברכות השחר ותקון חצות (נמצא לעיל עמוד 60) בכונה גדולה.

ביום התענית יאמר:

הריני מוכן ומזמן לקיים בצורת האל יתברך מצות עשה של

התשובה, כפתיב בתורה: וְשָׁכַת עַד יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי אֱלֹהֶיךָ וְשִׁמְעָתָּ בְּקוֹלוֹ. וְהִרְיִי מִתַּחַת עַל כָּל מֵה שִׁחַטָּאתִי, עֲוִיתִי וּפְשַׁעֲתִי, בֵּין בְּגִלְגּוּל זֶה וּבֵין בְּגִלְגּוּלִים אֲחֵרִים, חֲרָטָה גְּמוּרָה וּשְׁלֵמָה, וּמִקְבֵּל עָלִי שְׁלֵא לַחֲזֹר וּלְחַטֹּא עוֹד. וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמָיו יַעֲזָרֵנִי עַל דְּבַר כְּבוֹד שְׁמוֹ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, אָמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן.

אָנָּה יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאַלֵּהִי אַבּוֹתֵינוּ, תְּבֹא לְפָנֶיךָ תִּפְלָתָנוּ וְאַל תִּתְעַלֵּם מִלִּפְנֵינוּ מִתַּחֲנֻנָּנוּ, שְׂאִין אֲנַחְנוּ עֲזִי פָנִים וּקְשִׁי עֲרֶךְ לֹאמַר לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאַלֵּהִי אַבּוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חַטָּאנוּ. אָכֵל חַטָּאנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. אֲנַחְנוּ וְאַבּוֹתֵינוּ וְאַנְשֵׁי בֵיתֵינוּ:

אֲשַׁמְנוּ. בָּגְדָנוּ. בָּאתִי עַל הַזְכוּר וְעַבְרָתִי עַל הַפְּתוּב וְאֵת זָכָר לֹא תִשָּׁכַב מִשְׁכְּבִי אִשָּׁה, וּפְגַמְתִּי בַּהֲנִי"ה וְאַהֲנִי"ה דְּמַלְוֵי יוֹדִי"ן, וְגַם בְּשִׁמּוֹת אַחֲרָיִים וְהִיא אֹר יִשְׂרָאֵל לַחֲשֹׁךְ. בְּגִדְתִּי בְּאַחֲדוּתְךָ וְנִתְתִּי מוֹם בְּקִדְשֵׁי שָׁמַיִם, וּפְגַמְתִּי בַּמִּדּוֹת הָעֲלִיוֹנִים וְקִלְקַלְתִּי צְנוּרֵי הַקִּדְשָׁה, וּמִנְעַתִּי הַטּוֹב וְהַשֹּׁפֵעַ הָרְאוּי לְבֹא עַל יְדֵיהֶם. גִּזְלָנוּ. דִּבְרָנוּ דּוֹפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. וְזָדָנוּ. חִמְסָנוּ. טָפְלָנוּ שִׁקָּר וּמְרֻמָּה. יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כּוֹזְבָנוּ. פְּעֻסָנוּ. לִצְנוּ. מְרֻדָנוּ. מְרִינוּ דְּכָרֶיךָ. נֶאֱצָנוּ. נֶאֱפָנוּ. נִבְעַלְתִּי אֶל הַזָּכָר וּפְגַמְתִּי בְּאֵל"ף אֶל"ף אֶל"ף שִׁבְשֻׁלֶּשֶׁה שְׁמוֹת אַהֲנִי"ה שִׁבְבִּינָה. סִרְרָנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. פְּגַמָנוּ. צִרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אֵב וְאֵם. קִשִּׁינוּ עֲרֶךְ. רִשַׁעְנוּ. שִׁחַתָנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲזִינוּ וְתַעֲתַעְנוּ. וְסִרְנוּ מִמִּצּוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שׁוּה לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל הַבָּא עֲלֵינוּ כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ וְאַנְחָנוּ הִרְשַׁעְנוּ:

מֵה נֹאמַר לְפָנֶיךָ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמֵה נִסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אֵתָּה יוֹדֵעַ. אֵתָּה יוֹדֵעַ רְצִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָּל חֵי. אֵתָּה חֹפֵשׁ כָּל חֲדָרֵי בָטָן. רֹאֵה כְלִיוֹת וְלֵב. אֵין דְּבַר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִנְּגִד עֵינֶיךָ: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאַלֵּהִי אַבּוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֵת כָּל חַטָּאתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֵת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פְּשָׁעֵינוּ.

יֹאמֶר פֶּסוּק זֶה שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים

וְאֵנִי אֲמַרְתִּי בְּחֶפְזִי נִגְרָזְתִּי מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ אֲכֵן שָׁמַעְתָּ קוֹל תַּחֲנוּנִי
בְּשׁוּעֵי אֲלֶיךָ:

אֲחֵר כֵּךְ יֹאמֶר.

בְּרֹאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ: וְהָאָרֶץ הָיְתָה תֹהוּ
וּבְהוּ וְחֹשֶׁךְ עַל פְּנֵי תְהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם:
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר: וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב
וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאוֹר יוֹם
וְלַחֹשֶׁךְ קָרָא לַיְלָה וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד:
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רָקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וַיְהִי מַבְדִּיל בֵּין מַיִם לַמַּיִם:
וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת הַרְקִיעַ וַיַּבְדֵּל בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת לַרְקִיעַ וּבֵין
הַמַּיִם אֲשֶׁר מַעַל לַרְקִיעַ וַיְהִי כֵן: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַרְקִיעַ שָׁמַיִם וַיְהִי
עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם שֵׁנִי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקְוּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל מְקוֹם אֶחָד וְתִרְאָה
הַיִּבְשָׁה וַיְהִי כֵן: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיִּבְשָׁה אֶרֶץ וּלְמִקְוֵה הַמַּיִם קָרָא
יַמִּים וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׂא הָאָרֶץ דָּשָׂא עֵשֶׂב
מְזִרִיעַ זֶרַע עֵץ פְּרִי עֹשֶׂה פְרִי לְמִינֹו אֲשֶׁר זָרַעְוּ בּוֹ עַל הָאָרֶץ וַיְהִי כֵן:
וַתֹּצֵא הָאָרֶץ דָּשָׂא עֵשֶׂב מְזִרִיעַ זֶרַע לְמִינֵהוּ וְעֵץ עֹשֶׂה פְרִי אֲשֶׁר
זָרַעְוּ בּוֹ לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם
שְׁלִישִׁי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם לַהֲבַדִּיל בֵּין הַיּוֹם וּבֵין
הַלַּיְלָה וְהָיוּ לְאוֹת וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים וּשְׁנָיִם: וְהָיוּ לְמְאֹרֶת בְּרָקִיעַ
הַשָּׁמַיִם לְהַאִיר עַל הָאָרֶץ וַיְהִי כֵן: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת שְׁנֵי הַמְּאֹרֶת
הַגְּדֹלִים אֶת הַמְּאֹר הַגָּדֹל לְמַמְשֶׁלֶת הַיּוֹם וְאֶת הַמְּאֹר הַקָּטָן
לְמַמְשֶׁלֶת הַלַּיְלָה וְאֶת הַכּוֹכָבִים: וַיִּתֵּן אֹתָם אֱלֹהִים בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם
לְהַאִיר עַל הָאָרֶץ: וְלַמָּשָׁל בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה וְלַהֲבַדִּיל בֵּין הָאוֹר וּבֵין
הַחֹשֶׁךְ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם רְבִיעִי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׁרְצוּ הַמַּיִם שָׂרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל הָאָרֶץ
עַל פְּנֵי רְקִיעַ הַשָּׁמַיִם: וַיַּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הַתַּנִּינִם הַגְּדֹלִים וְאֶת כָּל

נֶפֶשׁ הַחַיָּה הָרִמְשֵׁת אֲשֶׁר שָׁרְצוּ הַמַּיִם לְמִינֵיהֶם וְאֵת כָּל עוֹף כָּנָף לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיְבָרֶךְ אֹתָם אֱלֹהִים לֵאמֹר פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת הַמַּיִם בַּיַּמִּים וְהָעוֹף יִרְבֶּה בָּאָרֶץ: וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם חַמִּישִׁי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ בְּהֶמָּה וְרֶמֶשׂ וְחַיִּיתוּ אֶרֶץ לְמִינָהּ וַיְהִי כֵן: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת חַיַּת הָאָרֶץ לְמִינָהּ וְאֵת הַבְּהֵמָה לְמִינָהּ וְאֵת כָּל רֶמֶשׂ הָאֲדָמָה לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדִמוּתֵנוּ וַיִּרְדּוּ בִדְגַת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל הָאָרֶץ וּבְכָל הָרֶמֶשׂ הָרֹמֵשׁ עַל הָאָרֶץ: וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אוֹתוֹ זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָא אֹתָם: וַיְבָרֶךְ אֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת הָאָרֶץ וּכְבִּשְׁתֶּה וּרְדוּ בְּדִגַּת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְכָל חַיַּת הָרֶמֶשׂ עַל הָאָרֶץ: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נֹתְתִי לָכֶם אֶת כָּל עֵשֶׂב זֶרַע זֶרַע אֲשֶׁר עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ וְאֵת כָּל הָעֵץ אֲשֶׁר בּוֹ פְּרִי עֵץ זֶרַע זֶרַע לָכֶם יִהְיֶה לֶאֱכֹלָה: וְלִכָּל חַיַּת הָאָרֶץ וְלִכָּל עוֹף הַשָּׁמַיִם וְלִכָּל רוֹמֵשׁ עַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר בּוֹ נֶפֶשׁ חַיָּה אֶת כָּל יֶרֶק עֵשֶׂב לֶאֱכֹלָה וַיְהִי כֵן: וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם הַשֵּׁשִׁי: וַיְכַלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צָבָאָם: וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אוֹתוֹ כִּי בּוֹ שָׁבַת מְכָל מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

יִטְבֹּל תִּשְׁעַ טְבִילוֹת בְּמִקְנֵה בָּמִים קָרִים, אוּ בָּיִם בְּמִקְוֵם צָנוּעַ. וּמִי שָׁאֲנוֹס וְאִי אֶפְשָׁר לוֹ לְטְבֹל בְּמִים קָרִים, בְּדִיעֲבַד לְפָחוֹת יִרְחֹץ גּוֹפוֹ בְּמִים קָרִים תִּשְׁעַ פְּעָמִים. (ראה בהוראות שבתחילת הספר) וקודם שיטבול יאמר.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם גְּלוּי וַיְדוּעַ לְפָנֶיךָ אֲשֶׁר חֲטָאתִי עֲוִיתִי וּפָשַׁעְתִּי בְּעוֹן מִשְׁכָּב זָכוּר וּפְגָמָתִי בְּשִׁלְשָׁה אֲלָפִין שְׁבַשְׁלִשָׁה שְׁמוֹת אֶהְיֶה שְׁבַבְיָנָה דְּמִלּוּי יוֹדִי"ן, וּמִלּוּי אֲלָפִין, וּמִלּוּי הֵהִי"ן. וְאֵתָה בְּרַחֲמֶיךָ הוֹדַעְתָּ עַל יְדֵי עֲבָדֶיךָ חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל, לְתַקֵּן הַפָּגֶם לְהַתְּגַלְּגַל תִּשְׁעַ

פְּעָמִים בְּשֵׁלֶג, וְגִלּוֹי וַיְדוּעַ לְפָנֶיךָ שְׁאִינִי יָכוֹל לַעֲשׂוֹת הַתְּקוּן הַזֶּה שֶׁל גִּלְגּוּל הַשֵּׁלֶג בְּרָאִי. לָכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי אֱלֹהֵי וְאֵלֵהִי אַבּוֹתֵי, שִׁיְהִיו חֲשׁוּבִים וּמְקַבְּלִים וּרְצוּיִים תִּשְׁעַ טְבִילוֹת שְׁאִינִי מוֹכֵן לְטָבוֹל (לְרַחוּץ) בְּמִים קָרִים, כְּאִלּוּ נִתְגַּלְגַּלְתִּי כָּל גּוּפִי בְּשֵׁלֶג תִּשְׁעַ פְּעָמִים, כְּתִקְנַת חֲכָמִים זְכוּרָנָם לְבִרְכָּהּ, וּבִרְבִּי רַחֲמֶיךָ וּבִרְבִּי חֲסִדֶיךָ יִחְזְרוּ הַשְּׁלֵשָׁה אֲלֵפִי"ן שֶׁהֵם אֶל"ף אֶל"ף אֶל"ף לְמִקּוֹמָם הָעֲלִיּוֹן, וַיִּשְׁלְמוּ שְׁלֹשָׁה שְׁמוֹת אֱהִי"ה שְׁבַבְיָנָה (שֶׁהֵם אֶל"ף ה"י יו"ד ה"י, אֶל"ף ה"א יו"ד ה"א, אֶל"ף ה"ה יו"ד ה"ה), וַיְהִיו שְׁלֵמִים וּמְלֵאִים וּמְאִירִים בְּמִקּוֹם הָעֲלִיּוֹן כְּרָצוֹנְךָ. יְהִיו לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיּוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי צוּרִי נִגְאָלִי:

אַחַר כֵּן יֵאָמֵר.

וּבִנְיָהוּ בֶן יְהוֹיָדָע בֶּן אִישׁ חֵיל רַב פְּעָלִים מְקַבְּצָאֵל הוּא הִכָּה אֶת שְׁנֵי אֲרָאֵל מוֹאָב וְהוּא יָרַד וְהִכָּה אֶת הָאָרִי בְּתוֹךְ הַבָּאָר בַּיּוֹם הַשֵּׁלֶג: וְהוּא הִכָּה אֶת אִישׁ מִצְרִי אִישׁ מִרְאָה וּבִיד הַמִּצְרִי חֲנִית וַיִּרְדֵּ אֵלָיו בְּשִׁבְט וַיִּגְזֹל אֶת הַחֲנִית מִיַּד הַמִּצְרִי וַיַּהַרְגֵהוּ בְּחֲנִיתוֹ: אֵלָּה עָשָׂה בְּנִיָּהוּ בֶן יְהוֹיָדָע וְלוֹ שֵׁם בְּשֵׁלֵשָׁה הַגְּבֻרִים: מִן הַשְּׁלֹשִׁים נִכְבָּד וְאֵל הַשְּׁלֹשָׁה לֹא בָּא וַיִּשְׁמָהוּ דָּוִד אֶל מִשְׁמַעְתּוֹ: לָכֵן נָא וּנְנַכְחָה יֵאָמֵר יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי אִם יְהִיו חֲטָאִיכֶם כְּשֵׁנִים כְּשֵׁלֶג יִלְבִּינוּ אִם יֵאָדִימוּ כְּתוֹלַע כְּצִמְרֵי יְהִיו: כִּי כַּאֲשֶׁר יָרַד הַגֶּשֶׁם וְהַשֵּׁלֶג מִן הַשָּׁמַיִם וְשָׁמָּה לֹא יָשׁוּב כִּי אִם הִרְוָה אֶת הָאָרֶץ וְהוֹלִידָהּ וְהִצְמִיחָהּ וְנָתַן זֶרַע לְזֶרַע וְלַחֵם לְאֹכֵל: כֵּן יְהִיָּה דְּבָרֵי אֲשֶׁר יֵצֵא מִפִּי לֹא יָשׁוּב אֵלָי רִיקָם כִּי אִם עָשָׂה אֶת אֲשֶׁר חִפְצָתִי וְהִצְלִיחַ אֲשֶׁר שָׁלַחְתִּיו: אִם הִתְרַחֲצָתִי בְּמֵי שֵׁלֶג וְהִזְכּוֹתִי בְּבוֹר כִּפִּי: כִּי לְשֵׁלֶג יֵאָמֵר הוּא אָרֶץ, וְגֶשֶׁם מָטָר וְגֶשֶׁם מִטְרוֹת עֲזוּ: תַּחֲטָאִנִּי בְּאֲזוּב וְאֲטָהָר תַּכְבֵּסֵנִי וּמִשְׁלֵג אֲלַבֵּין: בְּפֶרֶשׁ שְׁדֵי מְלָכִים בָּהּ תִּשְׁלַג בְּצִלְמוֹן: הִנֵּתִן שֵׁלֶג כְּצִמְרֵי כְּפֹר כְּאֶפֶר פֶּזֶר: לֹא תִירָא לְבֵיתָהּ מִשְׁלֵג כִּי כָּל בֵּיתָהּ לְבֹשׁ שְׁנִים:

וַיֵּאָמֵר כִּי אֱהִיָּה עִמָּךְ וְזֶה לְךָ הָאוֹת כִּי אֲנִי שִׁלַּחְתִּיךָ, בְּהוֹצִיאֲךָ אֶת הָעָם מִמִּצְרַיִם תַּעֲבֹדוּן אֶת הָאֱלֹהִים עַל הָהָר הַזֶּה: וַיֵּאָמֵר אֱלֹהִים

אֶל מֹשֶׁה אָהִיָּה אֲשֶׁר אָהִיָּה. וַיֹּאמֶר כֹּה תֹאמַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אָהִיָּה
שְׁלַחְנִי אֲלֵיכֶם: אָהִיָּה כְּטָל לְיִשְׂרָאֵל יִפְרַח כְּשׁוֹשְׁנָה, וַיֵּךְ שְׁרָשׁוֹ
כְּלַבָּנוֹן: וַאֲנִי אָהִיָּה לָהּ נֶאֱמַר יְהוָה יֵאֱהָדוּנָהּ חֹמֶת אֲשֶׁר סָבִיב וּלְכָבוֹד
אָהִיָּה בְּתוֹכָהּ:

אחר כך יטבול תשע טבילות, ובכל טבילה יכנין באות אחת מן אותיות
אל"ף אל"ף אל"ף בסדרן.

ילבש בגדיו וירחץ ידיו, ויעשה סדר התשליך על שפת ים, או נהר, או
מעין או בור מים, (ואם אי אפשר יעשהו בדיעבד על דלי מלא מים, וביום
אחר כשימצא מקור מים, יעשהו שנית.) וקודם יאמר בקשה זו:

לְשֵׁם יְחִיד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתִּיה בְּדַחֲלִיו וּרְחִימוּ וּרְחִימוּ
וּדְחִילוּ לִיחְדָּא שֵׁם י"ה בְּשֵׁם ו"ה בְּיַחְדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.
הַרְבֵּי מוֹכֵן לוֹמַר שְׁלֹשָׁה עָשָׂר פְּסוּקִים הַפְּתוּבִים עַל יְדֵי מִיכָה
הַנָּבִיא, הָא תְּלִיסָר מְכִילֵן דְּרַחֲמֵי אֲתַחֲזִין הֵכָא, וְכִלְהוּ נִפְקִין
מִתְּלִיסָר מְבוּעֵין דְּמַשַּׁח רַבּוּת דְּתַקּוּנֵי דִיקְנָא קַדִּישָׁא עֲתִיקָא
דְּעֲתִיקִין טְמִירָא דְּטְמִירִין. הָא תְּלִיסָר מְכִילֵן דְּרַחֲמֵי מַעֲתִיקָא
קַדִּישָׁא. מִי אֵל כְּמוֹךְ חַד. נוֹשָׂא עוֹן תְּרִי. וְעוֹבֵר עַל פֶּשַׁע תִּלְתָּ.
לְשָׁאֲרִית נַחֲלָתוֹ אַרְבַּע. לֹא הִחֲזִיק לְעַד אִפּוֹ חֲמֵשׁ. כִּי חֲפֵץ חֶסֶד הוּא
שִׁית. יְשׁוּב יִרְחַמְנוּ שְׁבַעַה. יִכְבֹּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ תְּמָנִיא. וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצָּלוֹת
יָם כָּל חַטָּאתָם תִּשְׁעָה. תַּתֵּן אֲמַת לִיעָקֹב עֲשָׂרָה. חֶסֶד לְאַבְרָהָם חַד
סָר. אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם תְּרִיסָר, מִימֵי קֶדֶם תְּלִיסָר: לְקַבֵּיל דָּא,
אֵל מִדָּה חַד, רַחוּם מִדָּה תְּרִין. וְחַנּוּן מִדָּה תִּלְתָּ. אַרְךְ מִדָּה אַרְבַּע.
אֲפִים מִדָּה חֲמֵשׁ. וְרַב חֶסֶד מִדָּה שִׁית. וְאֲמַת מִדָּה שְׁבַעַה. נוֹצֵר חֶסֶד
מִדָּה תְּמָנִיא. לְאַלְפִים מִדָּה תִּשְׁעָה. נוֹשָׂא עוֹן מִדָּה עֲשָׂרָה. וְפֶשַׁע
מִדָּה חַד סָר. וְחַטָּאָה מִדָּה תְּרִיסָר. וְנִקְהָ מִדָּה תְּלִיסָר:

לְקַבֵּיל דָּא, אֵל מִדָּה חַד, רַחוּם מִדָּה תְּרִין. וְחַנּוּן מִדָּה תִּלְתָּ. אַרְךְ
מִדָּה אַרְבַּע. אֲפִים מִדָּה חֲמֵשׁ. וְרַב חֶסֶד מִדָּה שִׁית. וְאֲמַת מִדָּה
שְׁבַעַה. נוֹצֵר חֶסֶד מִדָּה תְּמָנִיא. לְאַלְפִים מִדָּה תִּשְׁעָה. נוֹשָׂא עוֹן מִדָּה
עֲשָׂרָה. וְפֶשַׁע מִדָּה חַד סָר. וְחַטָּאָה מִדָּה תְּרִיסָר. וְנִקְהָ מִדָּה תְּלִיסָר:
וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהָדוּנָהּ אֱלֹהֵינוּ וְאַלְהֵי אַבְרָהָם, שְׁתַּהֲיָה

חשובה ומקבלת ורצויה לפניך קריאת הפסוקים הנרמזים בהם שלש עשרה מדות של רחמים, האמורים על יד נביאך מיכה, המכונים אל שלש עשרה מדות האמורים על ידי משה עבדך. ויעלה לפניך כאלו כוננתי בכל הפונות הראויות לכוון בהם, וכאלו השגתי כל הסודות הרמוזים בהם. ותהיה שעה זו עת רצון לפניך, ויגלו רחמך על מדותיך, ותתנהג יהוה יאהרונהי אלהינו במדת החסד ובמדת הרחמים, ותעורר רחמך בקריאתי זאת, להמשיך שפע והארה מן המזל העליון תקון השמיני הנקרא נוצר חסד, (יו"ד ה"י וי"ו ה"י). אל התקון התשיעי הנקרא לאלפים, (אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה). ובזה יתמתקו שמות אלהיים אדנ"י מתוק גמור ושלם כרצונך, ובכך ותשליך במצלות ים כל חטאתינו. וכל המקטרגים רעים ילכו במצלות ים. ואתה בטובך תעורר רחמך. ועל ידי שם אל"ף ה"י יו"ד ה"י יתבררו ויעלו כל נצוצי הקדשה מבררים ומנקים ומלבנים, ונקה להם להעלותם למקום הקדש. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

פתח רבי שמעון ואמר: נא מאן דאשית ידוי בדיקנא יקרא עלאה דסבא קדישא טמירא סתימא דכלא. דיקנא דהיה תשבתא. דיקנא דסתים ויקיר מכל תקונוי. דיקנא דלא ידעין עלאין ותתאין. דיקנא דהיה תושבתא דכל תשבתין. דיקנא דלא הנה בר נש נביאה וקדישא דיקרב למחמי ליה. דיקנא דהיה תליא בשערוי עד טבורא דלבא, חורא כתלגא, יקירא דיקרין, טמירא דטמירין מהימנותא דמהימנותא דכלא. תאנא בצניעותא דספרא דהאי דיקנא מהימנותא דכולא, נפיק מאודנוי ונחית סוחרגיה דפומא קדישא ונחית וסליק וחיפי בתקרוכתא דבוסמא טבא חורא דיקירא. ונחית בשקולא וחיפי עד טבורא, הוא דיקנא יקירא מהימנא שלימא דנגדין ביה תלת עשר נביעין מבויעין דמשח רבות טבא, בתלת עשר תקינן מתתקנא:

תקנא קדמא (מי אל כמון במדה א' אל) מתתקן שערא מלעילא

וְשֹׂאֲרֵי מֶהֱהוּא תְּקוּנָא דְשַׁעֲרֵי רִישֵׁיהּ דְסָלִיק בְּתִקּוּנֵי לְעִילָא מְאוּדָנוּי
וְנִחִית מִקָּמִי פִתְחָא דְאֲדָנִין בְּחֵד חוּטָא בְּשִׁקְלָא טָבָא עַד רִישָׁא
דְּפוּמָא:

תְּקוּנָא תְּנִינָא, (נושא עֵז בְּמַדָּה ב' רְחוּם) מִתְתַּקֵּן שַׁעֲרָא מְרִישָׁא
דְּפוּמָא, וְסָלִיק עַד רִישָׁא אַחְרָא דְּפוּמָא בְּתִקּוּנָא שְׁקִיל:
תְּקוּנָא תְּלִיתָא, (וְעוֹבֵר עַל פֶּשַׁע בְּמַדָּה ג' וְחֲנוּן) מְאָמְצֵיתָא דְתַחוּת
חוּטָמָא מִתַּחוּת תְּרִין נוֹקְבִין נְפִיק חֵד אַחְרָא, וְשַׁעֲרָא אֲתַפְסֵק
בְּהֵהוּא אַחְרָא. וּמְלִי מְהֵאִי גִיסָא וּמְהֵאִי גִיסָא שַׁעֲרָא בְּתִקּוּנָא שְׁלִים
סוּחְרָנָה דְּהֵהוּא אַחְרָא:

תְּקוּנָא רְבִיעָא, (לְשֹׂאֲרֵי נִחְלָתוֹ בְּמַדָּה ד' אֲרֶךְ) מִתְתַּקֵּן שַׁעֲרָא וְנִחִית
תַּחוּת פּוּמָא מְרִישָׁא חֵדָא לְרִישָׁא חֵדָא בְּתִקּוּנָא שְׁלִים:
תְּקוּנָא חֲמִישָׁא, (לֹא הִחְזִיק לְעַד אִפּוֹ בְּמַדָּה ה' אִפִּים) תַּחוּת פּוּמָא
נְפִיק אַחְרָא אַחְרָא בְּשִׁקְלָא דְאַחְרָא דְלְעִילָא, וְאַלִין תְּרִין אַחְרִין
רְשִׁימִין עַל פּוּמָא מִכָּאן וּמִכָּאן:

תְּקוּנָא שְׁתִּיתָא, (כִּי חֲפֵץ חֶסֶד הוּא בְּמַדָּה ו' וְרַב חֶסֶד) מִתְתַּקֵּן שַׁעֲרָא
וְסָלִיק וְנְפִיק מְלַרְע לְעִיל לְרִישָׁא דְּפוּמָא וְחֲפִי תְּקִירָבְתָא דְּבוּסְמָא
טָבָא עַד רִישָׁא דְּפוּמָא דְלְעִילָא. וְנִחִית שַׁעֲרָא לְרִישָׁא דְּפִתְחָא
דְאַחְרָא תַּתָּא דְּפוּמָא:

תְּקוּנָא שְׁבִיעָא, (יְשׁוּב יִרְחַמְנוּ בְּמַדָּה ז' וְאַמֶּת) פְּסִיק שַׁעֲרָא וְאַתְחַזּוּן
תְּרִין תַּפּוּחִין בְּתִקּוּבְתָא דְּבוּסְמָא טָבָא שְׁפִירָן וְיָאֵן לְמַחְזִי. בְּגִינְהוּן
אַתְקִים עֲלָמָא חֵדָא הוּא דְכְּתִיב בְּאוֹר פְּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים:

תְּקוּנָא תְּמִינָא, (יְכַבּוֹשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ בְּמַדָּה ח' נוֹצֵר חֶסֶד) נְפִיק חֵד חוּטָא
דְשַׁעֲרֵי סוּחְרָנִי דְּדִיקָנָא, וְתִלְיִין בְּשִׁקְלָא עַד טְבוּרָא:
תְּקוּנָא תְּשִׁיעָא, (וְתִשְׁלִיךְ בְּמִצּוֹלוֹת יָם כָּל חֲטָאתָם בְּמַדָּה ט' לְאַלְפִים)
מִתְעַרֵּי וּמִתְעַרְבִין שַׁעֲרֵי דִיקָנָא עִם אֵינוֹן שַׁעֲרֵי דְתִלְיִין בְּשִׁקְלָא,
וְלֹא נְפִיק דָּא עִם דָּא:

תְּקוּנָא עֲשִׂירָא, (תַּתֵּן אֶמֶת לִיעֲקֹב בְּמַדָּה י' נִשָּׂא עֵז) נִחְתִּין שַׁעֲרֵי
תַּחוּת דִּיקָנָא וְחֲפִיִּין בְּגִירוּנָא תַּחוּת דִּיקָנָא:

תְּקוּנָא חֵד סָר, (חֶסֶד לְאַבְרָהָם בְּמַדָּה י"א וְפֶשַׁע) דְּלֹא נְפִיקִין נִימָא מִן
נִימָא וּמִתְשַׁעֲרֵן בְּשִׁיעוּרָא שְׁלִים:

תקונא תריסר, (אשר נשבעת לאבותינו במדה י"ב וחסא) דלא תליין שערי על פומא, ופומא אתפגי מפל סטרוי וזאן שערי סחור סחור ליה:

תקונא תליסר, (מימי קדם במדה י"ג ונקה) דתליין שערי בתחות דיקנא מכאן ומכאן. ביקרא זאה ביקרא שפירא מחפין עד טבורא. לא אתחזי מפל אנפי תקרבא דבסמא. בר אנון תפוחין שפירין חזירין דמפקין חין לעלמא. ומחזין חדו לזעיר אנפין. בתליסר תקונא אליו נגדין ונפקין תליסר מבויעין דמשח רבות, ונגדין לכל אנון דלתתא. ונהרין בההוא משחא. ומשיחין מההוא משחא דבתליסר תקונא אליו. בתליסר תקונא אליו אתרשים דיקנא יקרא סתימא דכלא דעתיק דעתיקין:

יגביה שני צדי הגלימה או המעיל, ויאמר מי אל כמוך וגו' מלה במלה, ויכוין בלבו שהם כנגד י"ג מדות כמסודר כאן, וכשיאמר ותשליך וגו', ינער הבגד על המים, ויכוין שכל המלאכים הרעים שנבראו מכח עוונותיו וגם המקטרג העליון יושלכו במצולות ים העליון דפלונני ונחש.

יאמר פסוק זה של פעמים

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא החזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכבש עונותינו, ותשליך במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליעקב חסד לאברהם, אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם:

אחר כך יקח בידו של"ג (333) פרוטות שהם מספר אל"ף אל"ף אל"ף להפרישם לצדקה, ויאמר בקשה זו:

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו שתעשה למען רחמיך וחסדיך, ולמען מצות הפרשת של"ג פרוטות אלו שבנידי שאני מפרישם לצדקה, ולמען מקראי קדש אשר קריתי לפניך, ולמען סודות הרמוזים בהם, יהיה חשוב ומקבל ומרוצה לפניך באלו עשיתי תקון השל"ג, לגלגל גופי בשלג תשע פעמים, לתקן

הפגם שפגמתי בשלשה אותיות אל"ף אל"ף אל"ף שבשם אהי"ה שבבינה, וברב חמין נחסדיך יחזרו שלשה אל"ף אל"ף אל"ף למקומם העליון, ויתחברו באותיות הי"ה וישלמו שלשה שמות אהיה שבבינה (אל"ף ה"י יו"ד ה"י, אל"ף ה"א יו"ד ה"א, אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה), ויהיו שלמים ומלאים ומאירים במקומם העליון כרצונך:

ואני אמרתי בחפזי נגזרתי מנגד עיניך אכן שמעת קול תחנוני בשועי אליך: ועשה חסד לאלפים לאהביו ולשומרי מצותיו: וידעת כי יהיה אלהיך הוא האלהים האל הנאמן שמר הברית והחסד לאהביו ולשומרי מצותו לאלהך דור: הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום אני יהיה יאהדונה בעתה אחישנה: כמגדל דויד צנאך בנוי לתלפיות אלה המגן תלוי עלי כל שליטי הגבורים: פרם היה לשלמה בבעל המון נתן את הפרם לנטרים איש יבא בפריו אלה כסף: פרמי שלי לפני האלה לך שלמה ומאתים לנטרים את פריו:

ישתדל להשיג חתיכת שלג, או יקפא מים עד שיהפכו לגוש קרח, ויגלגל הקרח על זרועותיו וכפות ידיו עד סוף אצבעותיו תשע פעמים לכל צד. וקדם שיגלגל יאמר:

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו ורחימו ודחילו, ליחדא י"ה בוי"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל, הריני מוכן לגלגל אצבעותי וכפי זרועי הימין והשמאל בשלג תשע פעמים. ויהי רצון מלפניך יהיה יאהדונה אלהינו ואלהי אבותינו, שיהא חשוב ומקבל ומרצה גלגול ידי בשלג תשע פעמים, לתקן מה שפגמתי בשלש אותיות אל"ף אל"ף אל"ף, שגזמתי לסלקם מן שלשה שמות אהי"ה שבבינה, ונשארו כל אחד מהם בסוד הי"ה בלבד. ועתה בגלגול ידי תשע פעמים בשלג שעולה מספר אל"ף אל"ף אל"ף, יחזרו שלש אותיות אל"ף אל"ף אל"ף למקומם, וישלמו שלשה שמות אהיה שבבינה. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

יגלגל בשלג או בקרח את אצבעותיו וכפות זרועות ידיו ימין ושמאל.

יִקַּח פְּדִיּוֹן מֵאֲתִים וּשְׁלֹשִׁים וְשֵׁשׁ תַּעֲנִיּוֹת.

חֶלֶק מִכֶּסֶף הַפְּדִיּוֹן יִהְיֶה בְּמִסְפַּר שָׁל מֵאֲתִים וּשְׁלֹשִׁים וְשֵׁשׁ מִטְבָּעוֹת, וְיִסְדְּרָם עַל הַשִּׁלְחָן בְּשֵׁשֶׁת שׁוּרוֹת.

בְּשׁוּרָה הָרִאשׁוֹנָה יִסְדֵּר: 10, 6, 4, 5, 10, 6, 10, 5, 6, 10

בְּשׁוּרָה הַשְּׁנִיָּה יִסְדֵּר: 1, 30, 80, 5, 10, 10, 6, 4, 5, 10.

מִקְנָה אוֹתָם בְּפִיו בְּסֵדֶר הַזֶּה, וְאַחֵר כֵּן יִצְרֹף כָּל הַמִּטְבָּעוֹת וַיִּשְׁלִים עֲלֵיהֶם שָׂאֵר כֶּסֶף הַפְּדִיּוֹן.

יִחְזִיק כֶּסֶף הַפְּדִיּוֹן בְּיָדוֹ. יִחְלוֹץ מִנְעָלָיו וַיִּלַּךְ יָחַף כְּמֵה צְעָדִים. וְאַחֵר כֵּן יַעֲמֹד יָחַף וּפָנָיו לְצַד מַעְרָב וַיֹּאמֶר.

עָנָנוּ אֲבִינוּ עָנָנוּ בְּיוֹם צוּם הַתַּעֲנִית הַזֶּה, כִּי בָצָרָה גְדוֹלָה אָנִי עַל כִּי עֲוֹנוֹתַי עָבְרוּ רֹאשִׁי וּכְמִשָּׂא כָבֵד כָּבְדוּ מִמֶּנִּי. טִבַּעְתִּי בִּינוֹן מְצוּלָה וְאֵין מַעֲמָד. בָּאתִי בְּמַעֲמָקֵי מַיִם וְשִׁבּוּלֵת שְׁטָפְתָּנִי. יִרְאֶה נִרְעַד יְבוֹא כִּי בָעַת עָמְדִי לְהִתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ עַל רַע מַעֲשֵׂי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי לְהָרִים אֱלֹהֵי פָנַי אֵלֶיךָ. כִּי עֲוֹנוֹתַי רַבּוּ לְמַעַלָּה רֹאשׁ וְאֲשִׁמוּתִי גָדְלוּ עַד הַשָּׁמַיִם. לָךְ יְהוָה יֵאֱהוּנָהי הַצָּדִקָה וְלָנוּ בִּשְׁת הַפָּנִים. מָה אֶעֱנֶה וּמָה אֶמַר מָה אֶדְבֹּר וּמָה אֶצְטַדֵּק. כִּבֵּן סוֹרֵר וּמוֹרָה הֵייתִי לְפָנֶיךָ וְלֹא שָׁמַעְתִּי אֶל מִצְוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשׁוֹת. לְדַבְּרֶיךָ לֹא הִטִּיתִי אָזְנִי. וְעִבְרָתִי עַל מִצְוֹת עֲשֵׂה וְעַל מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. עִבְרָתִי עַל כְּרִיתוֹת וּמִיתוֹת בֵּית דִּין. עִבְרָתִי עַל דְּבָרֵי קְבָלָה וְדְבָרֵי סוֹפְרִים וּפְגַמְתִּי בַּמִּדּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת וְקִלְקַלְתִּי צְנוּרוֹת הַשָּׁפַע. וְגִרַמְתִּי בַּעֲוֹנוֹתִי לְהַפִּיל נִיצוּצוֹת הַקְּדוֹשָׁה בְּמַעֲמָקֵי הַקְּלָפוֹת. וְנָתַתִּי כֹחַ בַּקְּלָפוֹת לְהִתְחַזֵּק וְלַעֲלוֹת לְמַעַלָּה וּלְהִתְאַחֵז וְלִינֹק מִן הַקְּדוֹשָׁה. וְגִרַמְתִּי בַּעֲוֹנוֹתִי לַעֲקֹר וּלְהַכְרִית אֶת נַפְשִׁי הַקְּדוֹשָׁה מִמְּקוֹרָהּ הָעֲלִיּוֹן מֵאֲרֶץ הַחַיִּים וּלְהוֹרִידָהּ אֶל יִרְכַּתִּי בּוֹר. בּוֹרוֹת נִשְׁכָּרִים אֲשֶׁר לֹא יָכִילוּ הַמַּיִם. אוֹי וְאֲבוֹי עָלִי. אָהָה עַל נַפְשִׁי. עַל מִי אָנוּס לַעֲזֹרָה וְאֶנָּה אֶפְנֶה לִישׁוּעָה. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי כִּי נִשְׁאָתִי חֲרַפְתָּ נְעוּרִי. אֲכַל גְּלוֹי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנָהי אֱלֹהֵי נְאֻלָּהי אֲבוֹתִי, כִּי לֹא בְּמֶרֶד וּבְמַעַל עָשִׂיתִי, וְלֹא לְהַכְעִיסְךָ נִתְפַּנֵּנְתִּי, רַק יִצְרִי גִבֹּר עָלִי וּמַעֲשֵׂה שְׁטָן הַצְּלִיחַ, כִּי הוּא מֵאֵשׁ וְאֵנִי מִבֶּשֶׂר נָדָם, וְהוּא אֲשֶׁר הִסִּיתָנִי

ופתני לעבור על מצותיך, ונסכלתי ועשיתי עון זה אשר באתי על הזכור שכבתי ונשכבתי, ועתה אני בוש ממעשי ומכלם אני מעונותי, ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת ארחותי המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע דרכו ואיש אנון מחשבותיו וישוב אל יהוה וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלח. ובאתי בלב נשבר ונדכה להתנפל לפני פסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום אתה וימינך פשוטה לקבל שבים.

אנא יהוה יאהדונה, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהוה יאהדונה טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי פשלו מצום ובשרי פחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב נדם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וברב רחמיך נחסדיך הודעתנו על ידי עבדיך לתקן את פגם נפשנו במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל כחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשוכה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות כאלו התענית, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, ויחיי ונשמתי. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים פגמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הקדוש בקראשי תבות ח"ל ב'לע ו'יקיאו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים

ו'צפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרועו י'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ב'חמיך א'ת ר'גנך י'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונה צורי וגאלי.

יאמר פסוקים אלו שראשי תיבות שלהם (יו"ד ה"י וי"ו ה"י. אל"ף ה"י יו"ד ה"י. יו"ד ה"י, יו"ד ה"י וי"ו, יו"ד ה"י וי"ו ה"י, אל"ף, אל"ף ה"י, אל"ף ה"י יו"ד, אל"ף ה"י יו"ד ה"י).

יו"ד

יחל ישראל אל יהוה כי עם יהוה החסד, והרבה עמו פדות: והוא יפדה את ישראל מכל עונותיו: דרשתי את יהוה וענני, ומכל מגורתי הצילני:

ה"י

השיבה לי ששון ישעך, ורוח נדיבה תסמכני: יהוה יגמור בעדי, יהוה חסדך לעולם, מעשי ידך אל תרף:

וי"ו

ואל תבא במשפט את עבדך, כי לא יצדק לפניך כל חי: יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונה צורי וגאלי: ובשם יהוה יאהדונה אקרא, אנא יהוה יאהדונה מלטה נפשי:

ה"י

הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל: יהוה שמרך יהוה צלך על יד מינך:

אל"ף

אנא יהוה יאהדונה הושיעה נא, אנא יהוה יאהדונה הצליחה נא: לא לנו לא לנו כי לשמך תן כבוד, על חסדך על אמתך: פנה אלי וחנוני, תנה עזך לעבדך, והושיעה לבן אמתך:

ה"י

הַקְשִׁיבָה לְקוֹל שְׁוַעֵי מַלְכֵי וְאַל־הִי, כִּי אֵלֶיךָ אֶתְפַּלֵּל: יְהוָה צְבָאוֹת
עֲמֹנוּ, מִשְׁגֹּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה:

יו"ד

יְהוָה צְבָאוֹת, אֲשֶׁר־י אָדָם בּוֹטֵחַ בָּךְ: וְאֲנִי תָמִיד אֵיחָל, וְהוֹסַפְתִּי עַל
כָּל תְּהַלָּתְךָ: דְּרָכֶיךָ יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהי הוֹדִיעֲנִי, אֲרֻחוֹתֶיךָ לְמַדְנִי:

ה"י

הָאִירָה פְּנֶיךָ עַל עַבְדְּךָ, הוֹשִׁיעֲנִי בְּחִסְדְּךָ: יְהוָה הוֹשִׁיעָה, הַמֶּלֶךְ
יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם קִרְאָנוּ:

יו"ד

יֵשֵׁב בְּסֵתֶר עֲלִיוֹן, בָּצַל שְׂדֵי יִתְלוֹנָן: וַתָּרֵם כְּרֹאם קִרְנִי, בְּלִיתִי
בְּשֵׁמֶן רַעֲנָן: דְּרָךְ מִצֹּתֶיךָ אֲרוֹץ, כִּי תִרְחִיב לְבִי:

יו"ד

יְהוָה בִּקֹּר תִשְׁמַע קוֹלִי, בִּקֹּר אֶעֱרֹךְ לְךָ וְאֶצְפֶּה: וְאֲנִי בְּרֹב חֲסִדְּךָ
אָבוֹא בִיתְךָ אֲשַׁתְּחֶנָּה אֶל הַיִּכָּל קִדְשְׁךָ בִּירְאָתְךָ: דְּבַקָּה נַפְשִׁי
אֲחֻרָיִךְ, כִּי תִמְכָּה יְמִינְךָ:

ה"י

הֲצִילָה מִחֶרֶב נַפְשִׁי, מִיַּד כָּל־ב יַחֲדָתִי: יְהוָה מִנֵּת חֶלְקִי וְכוֹסִי,
אֶתָּה תוֹמִיךָ גּוֹרְלִי:

יו"ד

יְהִי חֲסִדְּךָ יְהוָה עֲלֵינוּ כְּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ: וְאֲנִי בְּחִסְדְּךָ בְּטַחְתִּי יָגֵל
לְבִי בִישׁוּעָתְךָ אֲשִׁירָה לִיהוָה כִּי גָמַל עָלַי: דְּבַקְתִּי בְּעֲדוֹתֶיךָ יְהוָה
אֶל תִּבְיָשְׁנִי:

ה"י

הִסְתֵּר פְּנֶיךָ מִחֲטָאִי, וְכָל עֲוֹנוֹתִי מַחֶה: יְהוָה אֵל בְּאֶפְךָ תוֹכִיחֵנִי,
וְאֵל בְּחִמְתְּךָ תִּסְרֹנֵנִי:

וי"ו

וְאֶתָּה יְהוָה אֵל תִּרְחַק, אֵי־לוֹתִי לְעִזְרָתִי חוֹשָׁה: יְהוָה אֱלֹהִים צְבָאוֹת
הֲשִׁיבֵנוּ, הָאֵר פְּנֶיךָ וְנִנְשָׁעָה: וְאֲנִי עֲלֶיךָ בְּטַחְתִּי יְהוָה, אִמְרָתִי
אֱלֹהֵי אֶתָּה:

יו"ד

יְהוָה עָזִי וּמִגְנִי בּוֹ בָטַח לִבִּי וְנִעְזַרְתִּי וַיַּעֲלוֹז לִבִּי, וּמִשִּׁירֵי אַהֲדוֹנָה:
וַיּוֹצִיאֵנִי לְמַרְחָב, יַחֲלֹצֵנִי כִּי חָפֵץ בִּי: דִּלְפָּה נִפְשִׁי מִתּוֹנָה, קִיָּמְנִי
כְּדַבְּרֶךָ:

ה"י

הוֹדוּ לַיהוָה יֵאֱהֹדוּנָהּ כִּי טוֹב, כִּי לַעֲוֹלָם חֲסִדּוֹ: יְהוָה הֶעֱלִיתָ מִן
שָׂאוֹל נִפְשִׁי, חֲיִיתִנִּי מִיָּדָי בּוֹר:

וי"ו

וְאֲנִי עָנִי וְכוֹאֵב, יִשׁוּעַתְךָ אֱלֹהִים תִּשְׁגָּבֵנִי: יִבְשׁוּ וַיִּחַפְּרוּ יַחַד
מִבְּקָשֵׁי נִפְשִׁי לִסְפֹּתָהּ, יִסְגּוּ אַחֲרָי וַיִּכְלְמוּ חֲפָצֵי רַעְתִּי: וַתִּתֵּן לִי
מִגֵּן יִשְׁעֶךָ וַיִּמְיֶנֶךָ תִּסְעֶדְנִי, וַעֲנֹתְךָ תִּרְבֵּנִי:

ה"י

הִקֵּם לְעַבְדְּךָ אִמְרָתְךָ, אֲשֶׁר לִירְאָתְךָ: יְרוּשָׁלַּיִם הָרִים סָבִיב לָהּ
וַיְהִיָּה סָבִיב לַעֲמוֹ, מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם:

אל"ף

אֲמָרִי הֶאֱזִינָה יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהּ, בִּינָה הִגִּיגִי: לְמַעַן שְׁמֹךְ יְהוָה
יֵאֱהֹדוּנָהּ, וְסִלַּחְתָּ לַעֲוֹנֵי כִּי רַב הוּא: פָּנֶיךָ הָאֵר בְּעַבְדְּךָ, וְלִמְדֵנִי
אֶת חֻקֶּיךָ:

אל"ף

אֵל תִּזְכָּר לָנוּ עֲוֹנוֹת רִאשֹׁנִים מִהֵרָ יִקְדְּמוּנוּ כְּחֻמֶּיךָ, כִּי דָלוּנוּ מְאֹד:
לְמַעַן שְׁמֹךְ יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהּ תַּחֲיִינִי, בְּצַדִּיקְתְּךָ תּוֹצִיא מַצְרָה נִפְשִׁי:
פְּעָמֵי הֶכֶן בְּאִמְרָתְךָ, וְאֵל תִּשְׁלַט בִּי כָּל אֶנָּן:

ה"י

הִנֵּה אֵל יִשׁוּעָתִי אֶבְטַח וְלֹא אֶפְחַד, כִּי עָזִי וְזִמְרָתָהּ יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהּ,
וַיְהִי לִי לִישׁוּעָה: יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל בְּעוֹשָׁיו, בְּגִי צִיּוֹן יִגִּילוּ בְּמִלְכָּם:

אל"ף

אֱלֹהִים יַחֲנֹנֵנוּ וַיְבָרְכֵנוּ, יָאֵר פָּנָיו אֶתָּנוּ סֵלָה: לֵב טָהוֹר בְּרָא לִי
אֱלֹהִים, וְרוּחַ נָכוֹן חִדַּשׁ בְּקִרְבִּי: פֹּתַח אֶת יָדְךָ, וּמִשְׁפִּיעַ לְכָל-חַי
רְצוֹן:

ה"י

הנה כְּעִינִי עֲבָדִים אֶל יָד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעִינִי שִׁפְחָה אֶל יָד גְּבֻרָתָהּ, כֵּן
עִינֵינוּ אֶל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עַד שְׂיִחְנֵנוּ: יְהִי שֵׁם יְהוָה יֵאֱהֹרֵנָה מְבוֹרָךְ,
מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

יו"ד

יְמִין יְהוָה יֵאֱהֹרֵנָה רֹמְמָה, יְמִין יְהוָה יֵאֱהֹרֵנָה עֲשֵׂה חֵיל: וְאֲנִי
בְּתַמִּי אֵלַי, פִּדְנִי וְחַנּוּנִי: דְּרָךְ שֹׁקֵר הִסֵּר מִפְּנֵי, וְתוֹרַתְךָ חַנּוּנִי:

אל"ף

אוֹר זָרַע לְצַדִּיק, וְלִישְׁרֵי לֵב שִׁמְחָה: לְעֲשֵׂה הַשָּׁמַיִם בְּתַבּוּנָה, כִּי
לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: פֶּדָה אֱלֹהִים אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל צָרוֹתָיו:

ה"י

הַעֲבֵר חֶרְפָּתִי אֲשֶׁר יִגְרָתִי, כִּי מִשְׁפָּטֶיךָ טוֹבִים: יִרְאֶיךָ יִרְאוּנִי
וְיִשְׁמְחוּ, כִּי לְדַרְכְּךָ יִחְלָתִי:

יו"ד

יְבֹאוּנִי רַחֲמֶיךָ וְאַחִיָּה, כִּי תוֹרַתְךָ שִׁעֲשָׂעִי: וַיְהִי נָעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ
עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כֹּונָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כֹּונָה: דְּרָךְ פְּקוּדֶיךָ
הַבִּינֵנִי, וְאַשִׁיחָה בְּנִפְלְאוֹתֶיךָ:

ה"י

הוֹצִיָּאָה מִמִּסְגָּר נַפְשִׁי לְהוֹדוֹת אֶת שִׁמְךָ, כִּי יִכְתִּירוּ צַדִּיקִים כִּי
תִּגְמַל עָלַי: יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ יִכְבוֹשׁ עוֹנוֹתֵינוּ וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצְלוֹת יָם כָּל
חַטָּאתָם:

רְבוֹן הָעוֹלָמִים וְאֲדָנִי הָאֲדוֹנִים, הַמַּאֲצִיל הַבוֹרָא וְהַיּוֹצֵר וְהַעוֹשֶׂה,
אֲשֶׁר בְּרָאת וַיַּצְרֵת אֶת הָאָדָם לְהִיטִיב עִמּוֹ בְּרַב רַחֲמֶיךָ וְחֲסִדֶיךָ, וְלֹא
תַחֲפֹץ בְּמוֹת הַמָּת, כִּי אִם בְּשׁוּבוֹ מִדְּרָכּוֹ וְחִיָּה. וְאַתָּה הַפּוֹתֵחַ יָד
בְּתִשׁוּבָה וַיִּמְיֶנֶךָ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שָׁבִים, וְעַתָּה הִנֵּה בָאתִי לִפְנֶיךָ יְהוָה
יֵאֱהֹרֵנָה אֱלֹהֵי וְאֵלֵי אֲבוֹתִי, כִּי יַדְעֹתִי עוֹנוֹתִי עֲצָמוֹ מִסְפָּר,
וְאֲשָׁמוּתִי עֲצָמוֹ מִלְּהִזְכִּיר, בּוֹשָׁתִי בְּמַעֲשֵׂי וְנִכְלָמֹתִי מֵעוֹנוֹתִי, כִּי

חטאתי בתורתך, ובגדתי באחדותך, ונתתי מום בקדשי שמים, ופגמתי במדות העליונות וקלקלתי צנורי הקדשה, ומנעתי הטוב והשפע הראוי לבא אליהם, ופגמתי באות ברית קדש חותמא דמלכא, ומלאתי הארץ זמה, כי אין מספר לילדי זנונים אשר גדלתי ורוממתי בתעלולים וגלולים, ובהכניס הקדש במקום הטנופת, ונתן מזבח יהנה יאהדונהי ונשחתו המקורות ונרפשו המעיינות:

אנא יהנה מה אדבר ומה אצטדק בעלותי על לבבי כל אשר הכעסתיך, והרבייתי ימים ושנים בארחות מקולקלים ונתיבות לא סלולות, לדכא תחת רגלי את הנפש היקרה, ובטלתי מצות התשובה, ועתה אחרי שובי נחמתי, בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. והנני שב אליך בתשובה שלמה, והריני מודה לפניך על אשר חטאתי עויתי ופשעתי בהשחתת זרע לבטלה, ובאתי על הזכור, ועברתי על הכתוב ואת זכר לא תשכב משכבי אשה (וגם נבעלתי לזכר) ופגמתי בהנ"ה ואה"ה במלוי יודי"ן (כל השמות שבסוגריים כגון בלבו, ולא יוציא מפיו. יו"ד ה"י וי"ו ה"י. אל"ף ה"י יו"ד ה"י). גם פגמתי בשמות אחרים דחקמה ובינה (יו"ד, יו"ד ה"י, יו"ד ה"י וי"ו, יו"ד ה"י וי"ו ה"י. אל"ף, אל"ף ה"י, אל"ף ה"י יו"ד, אל"ף ה"י יו"ד ה"י). והורדתי אותם למקום התפארת, ונתכסו הסודים שלו והיה אור ישראל לחשך. וגם פגמתי בדעת עליון ותחתון וקלקלתי צנורות השפע, ופגמתי בכל הספירות העליונות, והורדתי אותם למדרגה שלמטה מהם, וגרמתי פרווד בארבע אותיות שמך הגדול, וגם פגמתי בשלשה אל"ף אל"ף אל"ף אשר בשמות אה"ה שבבינה. ועתה הנני מתחרט חרטה גמורה על כל מה שחטאתי עויתי ופשעתי לפניך, ועזב אותם עזיבה גמורה ולא אשוב עוד לעשותם:

ואתה יהנה אבינו אב הרחמן, ברב רחמיך הודעת על ידי עבדיך חכמי ישראל, לתקן נפשנו בתענית לצום מאתים ושלשים ושלשה ימים רצופים, כדי לתקן פגם צון משכב זכור, כמספר שמות הקדש אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע לפניך שאין אני יכול להתענות מאתים ושלשים ושלשה ימים רצופים בתקנת חכמים. ולכן אני

מפריש מעות אלו שבידי לצדקה, כי כן יסדו עבדיך לפדות בכסף כל תענית. ובכן יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אל הינו ואלהי אבותינו, שתעלה עלי כאלו התעניתי מאתים ושלשים ושלשה ימים רצופים, ותהיה חשוכה ומקבלת ורצויה הצדקה הזאת אשר הפרשתי, כנגד מאתים ושלשים ושלשה תעניות, כאלו התעניתי מאתים ושלשים ושלשה ימים רצופים ממך, ונתמעט חלבי ודמי בהם והקרבתי על מזבחך הקדוש, וכאלו פונתי בכל הפגנות הראיות לכנין בתעניות אלו, ובכל התקון הזה. ואתה בטובך תמחול לנו את כל חטאתינו, ותכפר לנו את כל עונותינו, ותמחול ותסלח לכל פשעינו, אשר שנינו ושלשנו בהם כמה פעמים בגלגול זה ובגלגולים אחרים שעברו. ותאיר לכל השמות שפגמנו בהם, ותלקט נצוצי הקדשה אשר פזרנו, ותיחד כל דבר שבקדשה אשר פזרנו, ותיחדו כל הדברים שבקדשה אשר הפרדנו, ויעלו עליה גמורה ושלמה כל אורות שבקדשה אשר הורדנו, ותמלא כל דבר שבקדשה אשר חסרנו, וישוב הכל לאיתנו הראשון בשלמות כצונך, ובכן יתיחדו ארבע אותיות שמך הגדול, ונפש, רוח, נשמה, חיה, יחידה דכללות ופרטות אצילות, בריאה, יצירה, עשיה, ביחודא שלים (יהו"ה) בשם כל ישראל. ויהיה כפסא שלם אשר בהם יתפשט שפע אין סוף.

אנא בכח גדלת ימינך תתיר צרוכה (אב"ג ית"ץ). קבל רנת עמך שגבנו טהרנו נורא (קר"ע שט"ן). אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה. אנא בכח שם (קר"ע) החתום בסופי תיבות אור זרוע לצדיק, קרע ממלכת הרשעה בלה, וכל נצוצי הקדשה של הטפות שיצאו ממני לבטלה שלא במקום מצנה. יתבררו ויעלו עד צדיק יסוד עולם, ויקבל ש"ע אורות והארת פנים העליונים, והנפש הקדושה היא מוצאת מפל דבר רע, ותעשה טוב ולישרי לב שמחה. צדיק טוב לו. גם ה' יתן הטוב וארצנו תתן יכולה, נא גבור דורשי יחודך פבבת שמרם (נג"ד יכ"ש).

מפאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגילו.

יאמר פסוק זה שבע עשרה פעמים:

אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה:

אחר כך יאמר.

עשה למען אמתך. עשה למען בריתך. עשה למען גדלך. עשה למען מינך. עשה למען תורתך. עשה למען צדקתך. (אב"ג ית"ץ): עשה למען קדשתך. עשה למען רחמנותך. עשה למען עזך. עשה למען שמך. עשה למען טובך. עשה למען נצחך. (קר"ע שט"ז): עשה למען נעימותך. עשה למען גאותך. עשה למען דתך. עשה למען ישרך. עשה למען כבודך. עשה למען שמך. (נג"ד יכ"ש) למען יחלצון ידיך (ראשי תיבות. שם יל"י) הושיעה מינך ועגני. חגני ועגני ושמע תפילתי, כי אתה שומע תפלת כל פה. ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונה צורי וגאלי:

פדות שלח לעמו צוה לעולם בריתו, קדוש ונורא שמו: יחל ישראל אל יהוה יאהדונה כי עם יהוה החסד, והרחבה עמו פדות: והוא יפדה את ישראל מכל עונותיו: ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה: ופדווי יהוה יאהדונה ישובון ובאו ציון ברנה ושמחת עולם על ראשם, ששון ושמחה ישיגו ונסו יגון ואנחה: כי יקרא קן צפור לפניך בדרך בכל עץ או על הארץ אפרחים או ביצים והאם רבצת על האפרחים או על הביצים, לא תקח האם על הבנים: שלח תשלח את האם והבנים תקח לך למען ייטב לך והארכת ימים: אבנים שלמות תבנה את מזבח יהוה יאהדונה אלהיך, והעלית עליו עולת ליהוה יאהדונה אלהיך: ונתנך יהוה יאהדונה לראש ולא לזנב והיית רק למעלה ולא תהיה למטה. כי תשמע אל מצות יהוה יאהדונה אלהיך אשר אנכי מצוך היום לשמור ולעשות: והיו הכרבים פרשי כנפים למעלה סככים בכנפיהם על הפרכת ופניהם איש אל אחיו, אל הפרכת יהיו פני הכרבים: לעשה השמים בתבונה כי לעולם חסדו: כי אם לבינה תקרא, לתבונה תתן קולך: אשרי אדם מצא חכמה, ואדם יפיק תבונה: יהוה יאהדונה בחכמה

יסד ארץ, כונן שמים בתבונה: אולת שמחה לחסר לב, ואיש תבונה
יִישַׁר לֶכֶת: קנה לב אהב נפשו, שמר תבונה למצא טוב: מים
עמקים עצה בלב איש, ואיש תבונה ידלנה: בחכמה יבנה בית,
ובתבונה יתכונן:

פסוקים אלו ראשי תיבות שלהם תבונה

תחת כל השמים ישרהו, ואורו על כנפות הארץ: באור פני מלך
חיים ורצונו קעב מלקוש: וארח צדיקים באור נגה הולך ואור עד
נכון היום: גר לרגלי דבריך ואור לנתיבותי: העם ההולכים בחשך
ראו אור גדול, יושבי בארץ צלמות אור נגה עליהם:

אחר כך יאמר פסוק זה 45 פעמים, ובכל פעם יכוין בשם יוגביהיה.

כי גבה מעל גבה שמר וגבהים עליהם: (יוגביהיה)

יאמר פסוק זה שלש פעמים.

יהיה זכרנו יברך, יברך את בית ישראל, יברך את בית אהרן:

יאמר כל פסוק מפסוקים אלו, פעמיים.

אכן מאסו הבונים, היתה לראש פנה:

מאת יהנה יאהדונהי היתה זאת היא נפלאת בעינינו:

זה היום עשה יהנה יאהדונהי נגילה ונשמחה בו:

אנא יהנה יאהדונהי הושיעה נא, אנא יהנה יאהדונהי הצליחה נא:

אחר כך יביא תשכ"ח (728) פרוטות, ניאחזם בידו ויאמר:

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו ורחימו
ודחילו, ליחדא י"ה בוי"ה ביחודא שלים (יהו"ה) בשם כל ישראל,
הריני מפריש פרוטות אלו שפירי לצדקה לתקן מה שפגמתי
בשמות הקדש של ריבוע הנז"ה במילוי יודין, (יוד. יוד. ה"י. יוד. ה"י
וי"ו. יוד. ה"י וי"ו ה"י). וריבוע אהיה במילוי יודין, (אל"ף. אל"ף ה"י.
אל"ף ה"י יוד. אל"ף ה"י יוד. ה"י). וברב רחמיך וברב חסדיך תקנו

כל הפגמים שפגמתי בשמות הקדש ובמדות העליונות, ותצורף זכות מצנת הצדקה אשר הפרשתי, עם זכות כל מקראי קדש אשר קריתי לפניך והתפלגה אשר התפללתי, שיעלה לרצון לפניך לתקן כל העויות אשר ענתתי, ותחזור עטרה לישנה:

כי צדיק יהנה צדקות אהב, ישר יחזו פנימו: והיה מעשה הצדקה שלום, ונבדת הצדקה השקט נבטח עד עולם: שובה ישראל עד יהנה אליה, כי כשלת בעונך: קחו עמכם דברים ושובו אל יהנה, אמרו אליו כל תשא עון וקח טוב, ונשלמה פרים שפתינו: יעזב רשע דרכו ואיש און מחשבתי, וישב אל יהנה וירחמהו, ואל אליהנו כי ירבה לסלוח:

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא החזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכבוש עונותינו, ותשליך במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליעקב חסד לאברהם, אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם:

וידבר יהנה אל משה לאמר: קח את הלויים תחת כל בכור בבני ישראל ואת בנותם הלויים תחת בהמותם והיו לי הלויים אני יהנה: ואת פדווי השלשה והשבעים והמאתים העדפים על הלויים מבכור בני ישראל: ולקחת חמשת חמשת שקלים לגלגל בשקל הקדש תקח עשרים גרה השקל: ונתתה הכסף לאהרן ולבניו פדווי העדפים בהם: ויקח משה את כסף הפדיום מאת העדפים על פדווי הלויים: מאת בכור בני ישראל לקח את הכסף חמשה ושישים ושלש מאות ואלף בשקל הקדש: ויתן משה את כסף הפדיום לאהרן ולבניו על פי יהנה כאשר צוה יהנה את משה:

אחר כך יאמר בקשה זו:

הושענא, הושענא.

אנא למען שם הקדוש שדי שהוא אותיות שלשה, יתקנו ויאירו ויתעלו שם הוי"ה במלוי יודי"ן, ושם אהיה במלוי יודי"ן, שעולים מספר מאתים ושלשים ושלשה. וגם יתקנו ויתעלו וישלמו שלשה אלפין של אהי"ה, שעולים שלש מאות ושלשים ושלשה:

אָנאָ לַמַּעַן זְכוּת אַבְרָהָם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב שֶׁהֵם אָבוֹת שְׁלֹשָׁה, יִתְקַנּוּ וַיֵּאִירוּ וַיִּתְעַלּוּ שֵׁם הַנִּזְ"ה דְּמַלּוּי יוֹדִי"ן, וְשֵׁם אֶהְיֶ"ה דְּמַלּוּי יוֹדִי"ן, שְׁעוּלִים מְסַפֵּר מֵאַתִּים וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה. וְגַם יִתְקַנּוּ וַיִּתְעַלּוּ וַיִּשְׁלְמוּ שְׁלֹשָׁה אֲלֵפִי"ן שֶׁל שְׁמוֹת אֶהְיֶ"ה, שֶׁהֵם מְסַפֵּר שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה:

אָנאָ לַמַּעַן זְכוּת מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וּמִרְיָם, שֶׁהֵם רוּעִים שְׁלֹשָׁה, יִתְקַנּוּ וַיֵּאִירוּ וַיִּתְעַלּוּ שֵׁם הַנִּזְ"ה דְּמַלּוּי יוֹדִי"ן, וְשֵׁם אֶהְיֶ"ה דְּמַלּוּי יוֹדִי"ן, שְׁעוּלִים מְסַפֵּר מֵאַתִּים וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה. וְגַם יִתְקַנּוּ וַיִּתְעַלּוּ וַיִּשְׁלְמוּ שְׁלֹשָׁה אֲלֵפִי"ן שֶׁל שְׁמוֹת אֶהְיֶ"ה, שֶׁהֵם מְסַפֵּר שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה:

אָנאָ לַמַּעַן זְכוּת תּוֹרָה נְבִיאִים וּכְתוּבִים שֶׁהֵם שְׁלֹשָׁה, יִתְקַנּוּ וַיֵּאִירוּ וַיִּתְעַלּוּ שֵׁם הַנִּזְ"ה דְּמַלּוּי יוֹדִי"ן, וְשֵׁם אֶהְיֶ"ה דְּמַלּוּי יוֹדִי"ן, שְׁעוּלִים מְסַפֵּר מֵאַתִּים וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה. וְגַם יִתְקַנּוּ וַיִּתְעַלּוּ וַיִּשְׁלְמוּ שְׁלֹשָׁה אֲלֵפִי"ן שֶׁל שְׁמוֹת אֶהְיֶ"ה, שְׁעוּלִין מְסַפֵּר שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה:

אָנאָ לַמַּעַן סוּד מֶן, וַעֲנִי כְבוֹד וּבָאָר, שֶׁהֵם מִתְנַוֵּת שְׁלֹשָׁה, יִתְקַנּוּ וַיֵּאִירוּ וַיִּתְעַלּוּ שֵׁם הַנִּזְ"ה דְּיוֹדִי"ן, וְשֵׁם אֶהְיֶ"ה דְּיוֹדִי"ן, שְׁעוּלִים מְסַפֵּר מֵאַתִּים וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה. וְגַם יִתְקַנּוּ וַיִּתְעַלּוּ וַיִּשְׁלְמוּ שְׁלֹשָׁה אֲלֵפִין שֶׁל שְׁמוֹת אֶהְיֶ"ה, שְׁעוּלָה מְסַפֵּר שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה:

אָנאָ לַמַּעַן מִצּוֹת סְעֻדוֹת שְׁבֶת קֹדֶשׁ שֶׁהֵם שְׁלֹשָׁה, וְנִרְמְזוּ בַּהִיּוֹם שְׁלֹשָׁה, יִתְקַנּוּ וַיֵּאִירוּ וַיִּתְעַלּוּ שֵׁם הַנִּזְ"ה בְּמַלּוּי יוֹדִי"ן, וְשֵׁם אֶהְיֶ"ה בְּמַלּוּי יוֹדִי"ן, שְׁעוּלִין מְסַפֵּר מֵאַתִּים וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה, וְגַם יִתְקַנּוּ וַיִּתְעַלּוּ וַיִּשְׁלְמוּ שְׁלֹשָׁה אֲלֵפִין שֶׁל שְׁמוֹת אֶהְיֶ"ה, שְׁעוּלִים מְסַפֵּר שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה:

אָנאָ לַמַּעַן מִצּוֹת שְׁמִירַת הַמּוֹעֲדִים שֶׁהֵם רִגְלִים שְׁלֹשָׁה, וְלַמַּעַן מִצּוֹת הָרֵאִיָּה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ בְּמוֹעֲדִים שְׁלֹשָׁה, וְלַמַּעַן קֹדֶשׁ עָרֵי מִקְלָט בָּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם עָרִים שְׁלֹשָׁה, יִתְקַנּוּ וַיֵּאִירוּ וַיִּתְעַלּוּ שֵׁם הַנִּזְ"ה דְּיוֹדִי"ן וְשֵׁם אֶהְיֶ"ה דְּיוֹדִי"ן, שְׁעוּלִים מְסַפֵּר מֵאַתִּים וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה. וְגַם יִתְקַנּוּ וַיִּתְעַלּוּ וַיִּשְׁלְמוּ שְׁלֹשָׁה אֲלֵפִין שֶׁל

שמות אֱהִיָּה, שעולים מספר שלש מאות ושלשים ושלשה: אָנָּה לַמֶּעַן זְכוּת נֹחַ הַצִּדִּיק שֶׁהוּלִיד בָּנִים שְׁלֹשָׁה, וּלְמַעַן זְכוּת אַבְרָהָם אֲבִינוּ אֲשֶׁר נִצְבּוּ עָלָיו אַנְשִׁים שְׁלֹשָׁה, וּלְמַעַן זְכוּת יַעֲקֹב אֲבִינוּ אֲשֶׁר רָאָה בָּאָר בַּשָּׂדֶה רוֹבְצִים עָלֶיהָ עֲדְרֵי צֹאן שְׁלֹשָׁה, יִתְקַנּוּ וַיֵּאִירוּ וַיִּתְעַלּוּ שֵׁם הַנִּיָּה דְּמַלּוּי יוֹדִיָּן, וְשֵׁם אֱהִיָּה דְּמַלּוּי יוֹדִיָּן, שעולים מספר מאתים ושלשים ושלשה. וְגַם יִתְקַנּוּ וַיִּתְעַלּוּ וַיִּשְׁלְמוּ שְׁלֹשָׁה אֲלָפִין שֶׁל שְׁמוֹת אֱהִיָּה, שעולה מספרם שלש מאות ושלשים ושלשה:

אָנָּה לַמֶּעַן זְכוּת פְּנֹחַס וְכָלֵב, אֲשֶׁר הָלְכוּ וַבָּאוּ הֶהָרָה וַיֵּשְׁבוּ שָׁם יָמִים שְׁלֹשָׁה, וּלְמַעַן זְכוּת חֲנָה הַנְּבִיאָה אֲשֶׁר נִפְקְדָה וַתַּהַר וַתֵּלֶד בָּנִים שְׁלֹשָׁה, יִתְקַנּוּ וַיֵּאִירוּ וַיִּתְעַלּוּ שֵׁם הַנִּיָּה בְּמַלּוּי יוֹדִיָּן, וְשֵׁם אֱהִיָּה בְּמַלּוּי יוֹדִיָּן, שעולים מספר מאתים ושלשים ושלשה. וְגַם יִתְקַנּוּ וַיִּתְעַלּוּ וַיִּשְׁלְמוּ שְׁלֹשָׁה אֲלָפִין שֶׁל שְׁמוֹת אֱהִיָּה, שעולה מספרם שלש מאות ושלשים ושלשה:

אָנָּה לַמֶּעַן זְכוּת דָּוִד עַבְדְּךָ מְשִׁיחְךָ, אֲשֶׁר מָלַךְ בִּירוּשָׁלַיִם שְׁנַיִם שָׁלוּשִׁים וּשְׁלֹשָׁה, וּלְמַעַן זְכוּת שְׁלֹמֹה בְּנוֹ אֲשֶׁר דִּבֶּר מְשָׁלִים אֲלָפִים שְׁלֹשָׁה, וּלְמַעַן זְכוּת בְּנֵיהוּ בֶן יְהוֹיָדָע אֲשֶׁר לוֹ שֵׁם בְּשֹׁלֶשָׁה, יִתְקַנּוּ וַיֵּאִירוּ וַיִּתְעַלּוּ שֵׁם הַנִּיָּה דְּיוֹדִיָּן, וְשֵׁם אֱהִיָּה דְּיוֹדִיָּן, שְׁמִסְפָּרָם מֵאַתִּים וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה. וְגַם יִתְקַנּוּ וַיִּתְעַלּוּ וַיִּשְׁלְמוּ שְׁלֹשָׁה אֲלָפִין שֶׁל שְׁמוֹת אֱהִיָּה, שעולה מספרם שלש מאות ושלשים ושלשה:

אָנָּה לַמֶּעַן זְכוּת עַבְדְּךָ אֱלִיָּהוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב, אֲשֶׁר הִחְיָה אֶת הַיָּלֶד בְּהַתְּמוּדָדוֹ עָלָיו פְּעָמִים שְׁלֹשָׁה, וּלְמַעַן קִדְּשָׁת שְׁנַיִם עָשָׂר שְׁעָרֵי עִיר קִדְּשָׁךְ, אֲשֶׁר הֵם לְכָל רוּחַ שְׁעָרִים שְׁלֹשָׁה, יִתְקַנּוּ וַיֵּאִירוּ וַיִּתְעַלּוּ שֵׁם הַנִּיָּה דְּמַלּוּי יוֹדִיָּן, וְשֵׁם אֱהִיָּה דְּמַלּוּי יוֹדִיָּן, שעולים מספר מאתים ושלשים ושלשה. וְגַם יִתְקַנּוּ וַיִּתְעַלּוּ וַיִּשְׁלְמוּ שְׁלֹשָׁה אֲלָפִין שֶׁל שְׁמוֹת אֱהִיָּה, שעולים מספר שלש מאות ושלשים ושלשה: הוֹשַׁעְנָא הוֹשַׁעְנָא. אָנָּה יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי הוֹשִׁיעָה נָּא, אָנָּה יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי הַצְּלִיחָה נָּא: אָנָּה יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי הוֹשִׁיעָה נָּא, אָנָּה יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי הַצְּלִיחָה נָּא:

יעשה שכעזה הקפות לתבה בבית הפנסה, ובכל הקפה יאמר מזמור הבו לה' בני אלים, פלו, ופסוק מפסוקי אגא בכח, לפי הסדר הזה.

מזמור לדוד הבו ליהוה בני אלים הבו ליהוה כבוד ועז: הבו ליהוה כבוד שמו השתחויו ליהוה בהדרת קדש: קול יהוה על המים אל הכבוד הרעים יהוה על מים רבים: קול יהוה בפני קול יהוה בהדר: קול יהוה שבר ארזים וישבר יהוה את ארזי הלכנו: ויפקידם כמו עגל לכנון ושריון כמו בן ראמים: קול יהוה חצב להבות אש: קול יהוה יחיל מדבר יחיל יהוה מדבר קדש: קול יהוה יחולל אילות ויחשף יערות ובהיכלו פלו אמר כבוד: יהוה למבול ישוב וישוב יהוה מלך לעולם: יהוה עז לעמו יתן יהוה יברך את עמו בשלום:

(אב"ג ית"ץ)	אגא בכח. גדולת מינך. תתיר צרוכה:
(קר"ע שט"ן)	קבל רנת. עמך שגבנו. טהרנו נורא:
(נג"ד יכ"ש)	נא גבור. דורשי יחודך. כבבת שמרם:
(בט"ר צת"ג)	ברכם טהרם. רחמי צדקתך. תמיד גמלם:
(חק"ב טנ"ע)	חסין קדוש. ברוב טובך. נהל צדקתך:
(יג"ל פז"ק)	יחיד גאה. לעמך פנה. זוכרי קדושתך:
(שק"ו צי"ת)	שועתנו קבל. ושמע צעקתנו. יודע תעלומות:

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

אחר כך יאמר

אם יש עליו מלאך אחד מני אלה, להגיד לאדם ישרו: ויאמר פדעו מרדת שחת מצאתי כפר: ויאמר פדעו מרדת שחת מצאתי כפר: ויאמר פדעו מרדת שחת מצאתי כפר:

יאמר שלש פעמים

יהוה צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה: יהוה צבאות אשרי אדם בויט כן: יהוה הושיעה המלך יענגנו ביום קראנו:

גם פסוק זה יאמר שלש פעמים.

ואני תפלתי לך יהנה יאהדונהי עת רצון, אלהים ברכב חסדך ענני
באמת ישעך:

יאמר זה פעם אחת.

אשרי תמימי דרך, ההלכים בתורת יהנה: ב אשרי נצרי עדתיו,
בכל לב ידרשוהו: ג אף לא פעלו עולה בדרךיו הלכו: ד אתה
צויתך פקדיך לשמר מאד: ה אחלי יכנו דרכי לשמר חקיך: ו אז
לא אבוש בהביטי אל כל מצותיך: ז אודך בישר לבב בלמדי
משפטי צדקך: ח את חקיך אשמר אל תעזבני עד מאד: ט במה
יוכה נער את ארחו לשמר בדרךך: י בכל לבי דרשתיך אל תשגני
ממצותיך: יא בלבי צפנתי אמרתך למען לא אחטא לך: יב ברוך
אתה יהנה למדני חקיך: יג בשפתי ספרתי כל משפטי פיך: יד
בדרך עדותיך ששתי פעל כל הון: טו בפקודיך אשיחה ואביטה
ארחתיך: טז בחקתיך אשתעשע לא אשכח דברך: יז גמל על
עבדך אחיה ואשמרה דברך: יח גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך:
יט גר אנכי בארץ אל תסתור ממני מצותיך: כ גרסה נפשי לתאבה
אל משפטיך בכל עת: כא גערף זדים ארורים השגים ממצותיך:
כב גל מעלי חרפה ובוז כי עדתיך נצחתי: כג גם ישבו שרים פי
נדברו עבדך ישיח בחקיך: כד גם עדתיך שעשעי אנשי עצתי: כה
דבקה לעפר נפשי חגי בדרךך: כו דרכי ספרתי ותענני למדני
חקיך: כז דרך פקודיך הבינני ואשיחה בנפלאותיך: כח דלפה
נפשי מתוהה קימני בדרךך: כט דרך שקר הסר ממני ותורתך חנני:
ל דרך אמונה בחרתי משפטיך שויתי: לא דבקתי בעדותיך יהנה
אל תבישני: לב דרך מצותיך ארוץ פי תרחיב לבי: לג הורני יהנה
דרך חקיך ואצננה עקב: לד הבינני ואצנה תורתך ואשמרנה בכל
לב: לה הדריכני בנתיב מצותיך פי בו חפצתי: לו הט לבי אל
עדותיך ואל אל בצע: לז העבר עיני מראות שוא בדרךך חגי: לח
הקם לעבדך אמרתך אשר ליראתך: לט העבר חרפתי אשר יגדתי
פי משפטיך טובים: מ הנה תאבתי לפקדיך בצדקתך חגי: מא

ויבאני חסדך יהוה תשועתך פאמרתך: מב ואענה חרפי דבר כי
 בטחתי בדברך: מג ואל תצל מפי דבר אמת עד מאד כי למשפטך
 יחלתי: מד ואשמרה תורתך תמיד לעולם ועד: מה ואתהלכה
 ברחבה כי פקדיך דרשתי: מו ואדברה בעדתיך נגד מלכים ולא
 אבוש: מז ואשתעשע במצותיך אשר אהבתי: מח ואשא כפי אל
 מצותיך אשר אהבתי ואשיחה בחקיך: מט וזכר דבר לעבדך על
 אשר יחלתני: נ זאת נחמתי בעניי כי אמרתך חיתני: נא ודים
 הליצני עד מאד מתורתך לא נטיתי: נב זכרתי משפטיך מעולם |
 יהוה ואתנחם: נג ולעפה אחזתני מרשעים עזבי תורתך: נד זמרות
 היו לי חקיך בבית מגורי: נה זכרתי בלילה שמך יהוה ואשמרה
 תורתך: נו זאת היתה לי כי פקדיך נצחתי: נז חלקי יהוה אמרתי
 לשמור דברך: נח חליתי פניך בכל לב חנני פאמרתך: נט חשבתי
 דרכי נאשיבה רגלי אל עדתיך: ס חשתי ולא התמהמהתי לשמור
 מצותיך: סא חבלי רשעים עודני תורתך לא שכחתי: סב חצות
 לילה אקום להודות לך על משפטי צדקך: סג חבר אני לכל אשר
 יראוך ולשמרי פקודיך: סד חסדך יהוה מלאה הארץ חקיך למדני:
 סה טוב עשית עם עבדך יהוה פדברך: סז טוב טעם ודעת למדני כי
 במצותיך האמנתי: סח טרם אענה אני שגג ועתה אמרתך שמרתי:
 סח טוב אתה ומטיב למדני חקיך: סט טפלו עלי שקר ודים אני
 בכל לב אצור פקודיך: ע טפש כחלב לבס אני תורתך שעשעתי:
 עא טוב לי כי עניתי למען אלמד חקיך: עב טוב לי תורת פיך
 מאלפי זהב וכסף: עג ידיך עשויני ויכונוני הבינני ואלמדה
 מצותיך: עד יראיך יראוני וישמחו כי לדברך יחלתי: עה ידעתי
 יהוה כי צדק משפטיך ואמונה עניתני: עו יהי נא חסדך לנחמני
 פאמרתך לעבדך: עז יבאוני רחמיך ואחיה כי תורתך שעשעתי: עח
 יבשו ודים כי שקר עותיוני אני אשיח בפקודיך: עט ישובו לי יראיך
 וידעו עדתיך: פ יהי לבי תמים בחקיך למען לא אבוש: פא כלתה
 לתשועתך נפשי לדברך יחלתי: פב פלו עיני לאמרתך לאמר מתי
 תנחמני: פג כי הייתי פנאד בקיטור חקיך לא שכחתי: פד כמה ימי
 עבדך מתי תעשה ברדפי משפט: פה פרו לי ודים שיחות אשר לא

בתורתך: פו כל מצותיך אמונה שקר רדפוני עזרני: פו כמעט כלוני
 בארץ נאני לא עזבתי פקדיך: פח כחסדך חניני ואשמרה עדות פיך:
 פט לעולם יהיה דברך נצב בשמים: צ לדר ודר אמונתך כוננת
 ארץ ותעמד: צא למשפטיך עמדו היום פי הכל עבדיך: צב לולי
 תורתך שעשעי אז אבדתי בעיני: צג לעולם לא אשכח פקודיך פי
 כם חיתני: צד לך אני הושיעני פי פקודיך דרשתי: צה לי קוו
 רשעים לאבדני עדתיך אתבונן: צו לכל תכלה ראיתי קץ רחבה
 מצותך מאד: צז מה אהבתי תורתך כל היום היא שיחתי: צח
 מאיבי תחפמני מצותך פי לעולם היא לי: צט מפל מלמדי השפילתי
 פי עדותיך שיחה לי: ק מזקנים אתבונן פי פקודיך נצחתי: קא מפל
 ארח רע פלאתי רגלי למען אשמר דברך: קב ממשפטיך לא סרתי
 פי אתה הורתני: קג מה נמלצו לחכי אמרתך מדבש לפי: קד
 מפקודיך אתבונן על פן שנאתי כל ארח שקר: קה גר לרגלי דברך
 ואור לנתיבותי: קו נשבעתי ואקמה לשמור משפטי צדקך: קז
 נעניתי עד מאד יהיה חניי כדברך: קח נדבות פי רצה נא יהיה
 ומשפטיך למדני: קט נפשי בכפי תמיד ותורתך לא שכחתי: קי
 נתנו רשעים פח לי ומפקודיך לא תעיתי: קיא נחלתי עדותיך
 לעולם פי ששון לפי המה: קיב נטיתי לפי לעשות חקיך לעולם
 עקב: קיג סעפים שנאתי ותורתך אהבתי: קיד סתרי ומגני אתה
 לדברך יחלתי: קטו סורי ממני מרעים ואצרה מצות אליהי: קטז
 סמכני כאמרתך ואחיה ואל תבישני משברי: קיז סעדני ואנשעה
 ואשעה בחקיך תמיד: קיח סלית כל שוגים מחקיך פי שקר
 תרמינם: קיט סגים השבת כל רשעי ארץ לכן אהבתי עדתיך: קכ
 סמר מפחדך בשרי וממשפטיך יראתי: קכא עשיתי משפט וצדק בל
 תניחני לעשקי: קכב ערב עבדך לטוב אל יעשקני ודים: קכג עיני
 פלו לישועתך ולאמרת צדקך: קכד עשה עם עבדך כחסדך וחקיך
 למדני: קכה עבדך אני הביגני ואדעה עדתיך: קכו עת לעשות
 ליהנה הפרו תורתך: קכז על פן אהבתי מצותיך מזהב ומפז: קכח
 על פן כל פקודי כל ישרתי כל ארח שקר שנאתי: קכט פלאות
 עדותיך על פן נצרתם נפשי: קל פתח דברך יאיר מבין פתחים:

קלא פֿי פֿערתי וַאֲשָׁאָפֶה כִּי לְמַצּוֹתֶיךָ יֵאָבְתִי: קלב פֿגֶה אלי וְחַנּוּנִי
כְּמִשְׁפָּט לֹא־הָבִי שְׁמֶךָ: קלג פֿעֲמִי הֵכֵן בְּאִמְרָתְךָ וְאַל תִּשְׁלַט בִּי כָל
אֲנֹן: קלד פֿדְנִי מֵעֶשֶׂק אָדָם וַאֲשִׁמְרָה פִּקּוּדֶיךָ: קלה פֿנִיךָ הָאָר
בְּעֵבֶדְךָ וְלִמְדֵנִי אֶת חֻקֶּיךָ: קלו פֿלְגִי מִיָּם יֵרְדּוּ עֵינַי עַל לֹא שְׁמָרוּ
תּוֹרָתְךָ: קלז צִדִּיק אַתָּה יְהוָה וַיֵּשֶׁר מִשְׁפָּטֶיךָ: קלח צוּיִת צֶדֶק
עֲדִיתְךָ וְנֶאֱמוּנָה מֵאֵד: קלט צִמְתַּתְּנִי קִנְאָתִי כִּי שִׁכְחוּ דְּבָרֶיךָ צָרִי:
קמ צְרוּפָה אִמְרָתְךָ מֵאֵד וְעֵבֶדְךָ אֲהַבָּה: קמא צִעִיר אֲנִכִּי וְנִבְזָה
פִּקְדֶיךָ לֹא שִׁכַּחְתִּי: קמב צִדְקָתְךָ צֶדֶק לְעוֹלָם וְתוֹרָתְךָ אֱמֶת: קמג
צִר וּמִצּוֹק מִצְאוּנִי מִצּוֹתֶיךָ שִׁעֲשָׁעִי: קמד צֶדֶק עֲדוֹתֶיךָ לְעוֹלָם
הִבִּינִנִי וְאַחֲיָה: קמה קִרְאָתִי בְּכָל לֵב עֲנִנִי יְהוָה חֻקֶּיךָ אֲצַרְהָ: קמו
קִרְאָתֶיךָ הוֹשִׁיעֵנִי וַאֲשִׁמְרָה עֲדִיתְךָ: קמז קִדְמָתִי בְּנֶשֶׁף וַאֲשׁוּעָה
לְדְּבָרְךָ יִחְלָתִי: קמח קִדְמוֹ עֵינַי אֲשִׁמְרוֹת לְשִׁיחַ בְּאִמְרָתְךָ: קמט
קוֹלִי שִׁמְעָה כְּחֹסֶדְךָ יְהוָה כְּמִשְׁפָּטֶיךָ חֲיִנִּי: קנ קִרְבוּ רִדְפִי זְמָה
מִתּוֹרָתְךָ רַחֲקוּ: קנא קְרוֹב אַתָּה יְהוָה וְכָל מִצְוֹתֶיךָ אֱמֶת: קנב קֶדֶם
יִדְעָתִי מַעֲדִיתְךָ כִּי לְעוֹלָם יִסְדָּתָם: קנג רֵאָה עֲנִנִי וְחַלְצֵנִי כִּי תוֹרָתְךָ
לֹא שִׁכַּחְתִּי: קנד רִיבָה רִיבִי וּגְאֻלִּי לֹא־מָרְתְךָ חֲיִנִּי: קנה רַחוּק
מִרְשָׁעִים יִשׁוּעָה כִּי חֻקֶּיךָ לֹא דָרָשׁוּ: קנו רַחֲמֶיךָ רַבִּים | יְהוָה
כְּמִשְׁפָּטֶיךָ חֲיִנִּי: קנז רַבִּים רִדְפִי וְצָרִי מַעֲדוֹתֶיךָ לֹא נִטִּיתִי: קנח
רֵאִיתִי בְּגָדִים וְאַתְקוּטָה אֲשֶׁר אִמְרָתְךָ לֹא שְׁמָרוּ: קנט רֵאָה כִּי
פִּקּוּדֶיךָ אֲהַבְתִּי יְהוָה כְּחֹסֶדְךָ חֲיִנִּי: קס רֵאשׁ דְּבָרְךָ אֱמֶת וּלְעוֹלָם כָּל
מִשְׁפָּט צִדְקָךָ: קסא שָׂרִים רִדְפוּנִי חֲנָם וּמִדְּבָרְךָ פָּחַד לִבִּי: קסב שֶׁשׁ
אֲנִכִּי עַל אִמְרָתְךָ כְּמוֹצֵא שָׁלָל רַב: קסג שָׁקֵר שִׁגְאָתִי וְאַתְעַבָּה
תּוֹרָתְךָ אֲהַבְתִּי: קסד שָׁבַע בַּיּוֹם הַלֵּלְתִיךָ עַל מִשְׁפָּטִי צִדְקָךָ: קסה
שְׁלוֹם רַב לֹא־הָבִי תּוֹרָתְךָ וְאִין לְמוֹ מִכְשׁוֹל: קסו שִׁבְרָתִי לִישׁוּעָתְךָ
יְהוָה וּמִצְוֹתֶיךָ עֲשִׂיתִי: קסז שְׁמְרָה נַפְשִׁי עֲדִיתְךָ וְאַחֲבֵם מֵאֵד:
קסח שְׁמָרְתִּי פִּקּוּדֶיךָ וְעֲדִיתְךָ כִּי כָל דְּרָכִי נִגְדָּךָ: קסט תִּקְרַב רַנְתִּי
לְפָנֶיךָ יְהוָה כְּדְבָרְךָ הִבִּינִנִּי: קע תְּבוֹא תַחְנוּנִתִּי לְפָנֶיךָ כְּאִמְרָתְךָ
הִצִּילָנִי: קעא תִּפְעֻנָה שְׁפָתִי תַהֲלֶה כִּי תִלְמְדֵנִי חֻקֶּיךָ: קעב תַּעֲזֹן
לְשׁוֹנִי אִמְרָתְךָ כִּי כָל מִצְוֹתֶיךָ צֶדֶק: קעג תַּהִי יָדְךָ לְעִזְרָתִי כִּי פִקּוּדֶיךָ
בְּחִרָתִי: קעד תֵּאָבְתִי לִישׁוּעָתְךָ יְהוָה וְתוֹרָתְךָ שִׁעֲשָׁעִי: קעה תַּחֲתִי

נפשי ותהללך ומשפטך יעזרני: קעו תעיתי כשה אבד בקש עבדך
כי מצותיך לא שכחתי:

יאמר ט"ו שיר המעלות, ויכפלם חמש עשרה פעמים.

קב א שיר המעלות אל יהוה בצרתה לי קראתי ויענני: ב יהוה
הצילה נפשי משפת שקר מלשון רמיה: ג מה יתן לך ומה יסיר לך
לשון רמיה: ד חצי גבור שנונים עם גחלי רתמים: ה אויה לי כי
גרתי משך שכנתי עם אהלי קדר: ו רבת שקנה לה נפשי עם שונא
שלום: ז אני שלום וכי אדבר המה למלחמה:

קבא א שיר למעלות אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי: ב
עזרי מעם יהוה עשה שמים וארץ: ג אל יתן למוט רגלך אל ינום
שמריך: ד הגה לא ינום ולא יישן שומר ישראל: ה יהוה שמריך
יהוה צלך על יד ימינך: ו יומם השמש לא יכבה וירח בלילה: ז
יהוה ישמריך מפל רע ישמר את נפשך: ח יהוה ישמר צאתך ובואך
מעתה ועד עולם:

קכב א שיר המעלות לדוד שמחתי באמרים לי בית יהוה גלך: ב
עמדות היו רגלינו בשעריך ירושלים: ג ירושלים הבנויה כעיר
שחברה לה יחדו: ד ששם עלו שבטים שבטי יה עדות לישראל
להדות לשם יהוה: ה כי שמה יושבו כסאות למשפט כסאות לבית
דוד: ו שאלו שלום ירושלים ישליו אהבך: ז יהי שלום בחילך
שלום בארמנותיך: ח למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך: ט
למען בית יהוה אלהינו אבקשה טוב לך:

קכג א שיר המעלות אליך נשאתי את עיני הישבי בשמים: ב הגה
כעני עבדים אל יד אדוניהם: ג כעני שפחה אל יד גברתה פן
ענינו אל יהוה אלהינו עד שיחננו: ד חננו יהוה חננו כי רב שבענו
בוז: ה רבת שבחה לה נפשנו הלעג השאננים הבוז לגאי יונים:

קכד א שיר המעלות לדוד לולי יהוה שהיה לנו יאמר נא ישראל:
ב לולי יהוה שהיה לנו בקום עלינו אדם: ג אזי חיים בלעונו

בְּחֵרוֹת אָפֶם בָּנוּ: ד אָזי הַמִּים שְׁטֹפוּנוּ נִחְלָה עֹבֵר עַל נַפְשָׁנוּ: ה אָזי
עֹבֵר עַל נַפְשָׁנוּ הַמִּים הַזֵּידוֹנִים: ו בְּרוּךְ יְהוָה שְׁלֹא נִתְּנָנוּ טָרֶף
לְשֹׁנֵיהֶם: ז נַפְשָׁנוּ כְּצֹפֹר נִמְלָטָה מִפֶּחַ יוֹקָשִׁים הַפֶּחַ נִשְׁכָּר וְנִתְּנָנוּ
נִמְלָטָנוּ: ח עֲזָרָנוּ בְּשֵׁם יְהוָה עֲשֵׂה שְׁמִים נֶאֱרָץ:

קכה א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת הַבְּטָחִים בִּיהוָה כָּהָר צִיּוֹן לֹא יִמוּט לְעוֹלָם
יֵשֵׁב: ב יְרוּשָׁלַיִם הָרִים סָבִיב לָהּ וַיהוָה סָבִיב לְעַמּוֹ מַעֲתָה וְעַד
עוֹלָם: ג כִּי לֹא יָנוּחַ שֹׁכֵט הָרָשָׁע עַל גּוֹרֵל הַצַּדִּיקִים לְמַעַן לֹא
יִשְׁלַחוּ הַצַּדִּיקִים בְּעוֹלָתָהּ יְדֵיהֶם: ד הִיטִיבָהּ יְהוָה לְטוֹבִים וְלִישָׁרִים
בְּלִבּוֹתָם: ה וְהַמַּטִּים עֲקֻלְקֻלוֹתָם יוֹלִיכֵם יְהוָה אֶת פְּעָלֵי הָאֵוֶן שְׁלוֹם
עַל יִשְׂרָאֵל:

קכו א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת בְּשׁוֹב יְהוָה אֶת שִׁיבַת צִיּוֹן הֵינּוּ כְּחֻלְמִים: ב
אֲזַי יִמְלֹא שְׂחוֹק פִּינוּ וְלִשׁוֹנָנוּ רִנָּה אֲזַי יֵאמְרוּ בְּגוֹיִם הַגְדִּיל יְהוָה
לַעֲשׂוֹת עִם אֲלֹהֵי: ג הַגְדִּיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ הֵינּוּ שְׂמֵחִים: ד
שׁוֹבָהּ יְהוָה אֶת שְׁבִיתָנוּ כְּאֶפִיקִים בְּנִגְב: ה הַזֹּרְעִים בְּדִמְעָה בְּרִנָּה
יִקְצְרוּ: ו הַלּוֹךְ יֵלֶךְ וּבָכָה נִשְׂא מִשָּׁן הַזֶּרַע בֹּא יִבֹּא בְּרִנָּה נִשְׂא
אֶלְמָתִיו:

קכז א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְשִׁלְמָה אִם יְהוָה לֹא יִבְנֶה בַּיִת שׁוּא עֲמָלוֹ
בוֹנִיו בּוֹ אִם יְהוָה לֹא יִשְׁמֹר עִיר שׁוּא שְׁקֵד שׁוֹמֵר: ב שׁוּא לָכֶם
מִשְׁפִּימִי קוֹם מֵאַחֲרֵי שְׁבֵט אֶכְלִי לֶחֶם הַעֲצָבִים כֵּן יִתֵּן לִידִידוֹ שִׁנְאָה:
ג הִנֵּה נִחְלַת יְהוָה בָּנִים שֹׁכְרֵי פְרִי הַבָּטָן: ד כְּחֻצִּים בְּיַד גִּבּוֹר כֵּן בָּנִי
הַנְּעוּרִים: ה אֲשֶׁרִי הַגָּבֵר אֲשֶׁר מֵלֵא אֶת אֲשַׁפְתּוֹ מֵהֶם לֹא יִבְשׁוּ כִּי
יִדְּבֹרוּ אֶת אוֹיְבֵים בְּשֹׁעַר:

קכח א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֲשֶׁרִי כָל יִרְאָה יְהוָה תִּהְיֶה לָךְ בְּדִרְכָּיו: ב יִגִּיעַ
כַּפִּיךָ כִּי תֹאכַל אֲשֶׁרִיךָ וְטוֹב לָךְ: ג אֲשַׁתְּךָ כְּגִפֶּן פְּרִיָּה בִּירְכָתִי בֵּיתְךָ
בְּנִיךָ כְּשִׁתְּלִי זֵיתִים סָבִיב לְשִׁלְחֶנְךָ: ד הִנֵּה כִי כֵן יִבְרַךְ גָּבֵר יִרְאָה
יְהוָה: ה יִבְרַכְךָ יְהוָה מִצִּיּוֹן וִירְאָה בְּטוֹב יְרוּשָׁלַיִם כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ:
וִירְאָה בָּנִים לְבְנֶיךָ שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל:

קכט א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת רַבַּת צָרוּרִי מְנַעוּרִי יֵאמֹר נָא יִשְׂרָאֵל: ב רַבַּת

צָרְרוּנִי מִנְעוּרִי גַם לֹא יָכְלוּ לִי: גַּם עַל גִּבִּי חָרְשׁוּ חֲרָשִׁים הָאֲרִיכוּ
לְמַעֲנֵיתָם: ד' יְהוָה צָדִיק, קֶצֶץ עֲבוֹת רָשָׁעִים: ה' יִבְשׁוּ וַיִּסָּגוּ אַחֲזָר
כָּל שְׂנְאֵי צִיּוֹן: ו' יִהְיוּ כַּחֲצִיר גִּגּוֹת שֶׁקֶדְמָת שֶׁלֶף יִבָּשׁ: ז' שֶׁלֹּא מִלֵּא
כַּפּוֹ קוֹצֵר וַחֲצֹנּוֹ מְעַמָּר: ח' וְלֹא אָמְרוּ הָעֹבְרִים בִּרְפַת יְהוָה אֲלֵיכֶם
בִּרְכָנוּ אֲתֹכֶם בְּשֵׁם יְהוָה:

קל א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת מִמַּעַמְקִים קָרְאֲתִיךָ יְהוָה: ב' אֲדַנִּי שְׁמָעָה בְּקוֹלִי
תְהִי־יִנָּה אֲזַנְיֶךָ קִשְׁבוֹת לְקוֹל תַּחֲנוּנִי: ג' אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדַנִּי מִי
יַעֲמֹד: ד' כִּי עָמְךָ הִסְלִיחָה לְמַעַן תִּנְהַרֵּא: ה' קוֹיֹתִי יְהוָה קוֹתָה נַפְשִׁי
וְלִדְבָרוֹ הוֹחֵלֵתִי: ו' נַפְשִׁי לְאֲדַנִּי מִשְׁמָרִים לְבִקְרָה שְׁמָרִים לְבִקְרָה: ז'
יַחַל יִשְׂרָאֵל אֵל יְהוָה כִּי עִם יְהוָה הַחֲסֹד וְהִרְבָּה עֲמוֹ פְדוּת: ח' וְהוּא
יַפְדֶּה אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל עֲוֹנוֹתָיו:

קלא א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד, יְהוָה לֹא גָבַהּ לִבִּי וְלֹא רָמּוּ עֵינַי וְלֹא
הִלַּכְתִּי בְּגִדְלוֹת וּבִנְפִלְאוֹת מִמֶּנִּי: ב' אִם לֹא שְׁוִיתִי וְדוּמָמְתִּי נַפְשִׁי
בְּגִמְלָה עָלַי אֲמוֹ בְּגִמְלָה עָלַי נַפְשִׁי: ג' יַחַל יִשְׂרָאֵל אֵל יְהוָה מַעֲתָה וְעַד
עוֹלָם:

קלב א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת זְכוֹר יְהוָה לְדָוִד אֶת כָּל עֲוֹנוֹתָיו: ב' אֲשֶׁר נִשְׁבַּע
לַיהוָה נָדָר לְאֲבִיר יַעֲקֹב: ג' אִם אָבִא בְּאֵהָל בֵּיתִי אִם אֶעֱלֶה עַל
עָרֶשׁ יְצוּעִי: ד' אִם אֶתֵּן שְׁנֵת לְעֵינַי לְעַפְעָפִי תִּנּוּמָה: ה' עַד אֶמְצֵא
מָקוֹם לַיהוָה מִשְׁכָּנֹת לְאֲבִיר יַעֲקֹב: ו' הִנֵּה שְׁמַעְנוּךָ בְּאֶפְרָתָה
מִצְאֹנָה בְּשָׂדֵי יַעֲר: ז' נִבְרָאָה לְמִשְׁכָּנֹתֶיךָ נִשְׁתַּחֲוֶה לְהֵדָם רִגְלִי: ח'
קוֹמָה יְהוָה לְמִנוּחֲתֶךָ אֲתָה נֶאֱרֹן עֲזָךְ: ט' כְּהִנֵּיךָ יִלְבָּשׁוּ צִדֵּק
וְחִסְדֶּיךָ יִרְגְּנוּ: י' בְּעֶבֶר דָּוִד עֲבַדְךָ אֵל תִּשָּׁב פְּנֵי מִשְׁיַחְךָ: יא נִשְׁבַּע
יְהוָה לְדָוִד אֱמֶת לֹא יָשׁוּב מִמֶּנָּה מִפְּרִי בִטְנְךָ אֲשִׁית לְכֶסֶד לְךָ: יב
אִם יִשְׁמְרוּ בְנֶיךָ בְּרִיתִי וְעֲדוֹתִי זֹאת אֶלְמָדָם גַּם בְּגִיָּהם עֲדִי עַד יִשְׁבּוּ
לְכֶסֶד לְךָ: יג כִּי בָחַר יְהוָה בְּצִיּוֹן אֹהֶל לְמוֹשָׁב לוֹ: יד זֹאת מְנוּחָתִי
עֲדִי עַד פֹּה אֲשַׁב כִּי אוֹתִיָּה: טו צִידָה בְּרֶךְ אֲבִירָה אֲשַׁבֵּעַ
לְחֶם: טז וְכִהְיֶה אֲלֵבִישׁ יִשַׁע וְחִסְדֶּיךָ רִגְנוּ יִרְגְּנוּ: יז שֵׁם אֲצַמִּיחַ
קֶרֶן לְדָוִד עֲרֻכְתִּי נֹר לְמִשְׁיַחְךָ: יח אוֹיְבֶיךָ אֲלֵבִישׁ בְּשֵׁת וְעָלְיוֹ יִצִּיץ
נִזְרוֹ:

קלג א שיר המעלות לְדָוִד הִנֵּה מָה טוֹב וּמָה נָעִים שִׁבְתָּ אַחִים גַּם יַחַד: ב פֶּשֶׁמֶן הַטוֹב עַל הָרֹאשׁ יִרְדַּעַל הַזָּקֵן וְזָקֵן אֶהְרֹץ שִׁירָד עַל פִּי מִדּוּתָיו: ג כָּטַל חֶרְמוֹן שִׁירָד עַל הָרָרִי צִיּוֹן כִּי שָׁם צִנָּה יִהְיֶה אֶת הַבְּרִכָּה חַיִּים עַד הָעוֹלָם:

קלד א שיר המעלות הִנֵּה בָּרְכוּ אֶת יְהוָה כָּל עַבְדֵי יְהוָה הַעֲמִידִים בְּבֵית יְהוָה בְּלִילוֹת: ב שָׂאוּ יְדֵכֶם קִדְשׁ וּבָרְכוּ אֶת יְהוָה: ג יְבָרְכֵךְ יְהוָה מִצִּיּוֹן עֲשֵׂה שְׁמִים וְאַרְצָךְ:

יֵאמֹר פָּרָק זֶה שִׁבְעַת פְּעָמִים.

ויהי נעם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה: יֵשֶׁב בְּסֶתֶר עֲלִיּוֹן בְּצֶל שְׁדֵי יִתְלוֹנָן: אִמֹר לִיהוָה מַחְסֵי וּמַצּוֹדֵתֵי אֱלֹהֵי אֲבֹתָנוּ: בֹּי הוּא יִצְיָלֵךְ מִפֶּחַ יְקוֹשׁ מִדְּבַר הַיּוֹת: בְּאַבְרָתוֹ יִסָּךְ לָךְ וְתַחַת כְּנָפָיו תִּחְסֶה צִנָּה וְסִיחָרָה אֲמַתּוֹ: לֹא תִירָא מִפֶּחַד לִילָה מִחַץ יַעוֹף יוֹמָם: מִדְּבַר בְּאֶפֶל יִהְיֶה מִקְטָב יִשׁוּד צְהָרִים: יִפֹּל מִצִּדָּךְ אֵלֶיךָ וּרְבִכָּה מִיִּמִּינֶךָ אֵלֶיךָ לֹא יִגָּשׁ: רַק בְּעֵינֶיךָ תִּבְטֵי וְשִׁלְמַת רְשָׁעִים תִּרְאֶה: כִּי אַתָּה יְהוָה מַחְסֵי עֲלִיּוֹן שְׁמַת מְעוֹנֶיךָ: לֹא תִאָּנֶה אֵלֶיךָ רָעָה וְנִגַּע לֹא יִקְרַב בְּאַהֲלֶיךָ: כִּי מִלְּאֲכִיו יִצֹּה לָךְ לְשִׁמְרֶךָ בְּכָל דְּרָכֶיךָ: עַל כַּפִּים יִשְׁאוּנֶךָ פֶּן תִּגַּף בְּאֶבֶן רִגְלֶךָ: עַל שַׁחַל וְפֶתֶן תִּדְרֹךְ תִּרְמָס כְּפִיר וְתַנִּין: כִּי בִי חֶשֶׁק וְאַפְלָטָהוּ אֲשַׁגְּבֶהוּ כִּי יָדַע שְׁמִי: יִקְרָאֵנִי וְאַעֲנֶהוּ עֲמוֹ אֲנֹכִי בְּצָרָה אֲחַלְצֶהוּ וְאַכְבֶּדְהוּ: אֲרֹךְ יָמִים אֲשַׁבִּיעֶהוּ וְאַרְאֶהוּ בִּישׁוּעָתִי:

אַחֵר כֵּן יֵאמֹר.

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאַלֹהֵי אֲבוֹתֵי, שִׁיְהֶא מַעֲוֹט חֲלָבִי וְדָמִי שְׁנִתְמַעֵט הַיּוֹם לְפָנֶיךָ בְּתַעֲנִיתִי חָשׁוּב וּמִקְפָּל לְפָנֶי כֶּסֶף כְּבוֹדֶךָ בְּאֵלוּ הַקְּרִבְתִּיו עַל גְּבִי מִזְבִּיחֶךָ הַקָּדוֹשׁ, וּבְכֹחַ חֲלָב וְדָם שְׁנִתְמַעֵט מִמֶּנִּי, יִתְעוֹרֵר סוּד ב' זְוִיגֵי מ"ב דְּחִיךְ וְגִרּוֹן. וּבִכֵּן יִמְתָּקוּ מִסֵּפֶר אוֹתִיּוֹת דְּמִלּוֹי דְּרַבּוּעַ דְּאֱלֹהִים דְּהֵי"ן הָעוֹלָה שְׁמוֹנֶה מֵאוֹת, וְעַם מִסֵּפֶר מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים אוֹתִיּוֹת דְּעֵשֶׂר פְּעָמִים אֱלֹהִים בְּמִלּוּיָם, יַעֲלוּ לְמִסְפַּר תַּעֲנִית.

ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה
 לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה מחשבה העליונה,
 דבור אכל וזריק פסלת, ומכחה ישתלשל ויחד שפע גדול נרב על
 כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה
 ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך
 ליראה ולאהבה את שמך, ולתת כח במחשבותי ובמחי לברר ולתקן
 ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה,
 ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב
 לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר
 שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני
 אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה
 ושומע תפלת כל פה, ברוך שומע תפלה. אָנָּה יְהוָה יאהדונהי אוי נא
 לנו כי חטאנו אָנָּה נוליד את חרפתנו, בן כסיל תוגת אמו, ואם
 תפנה לחטאתינו אָבֵד שִׁכְרֵנו וְתִקְנֵנוּ, ואם תשמר צוֹנֵינוּ מי יעמד
 לפניך מאז אָפִיךָ, ובטובך הגדול תעורר רחמיך וראה בעין חמלתך
 צרת גופינו ונשמתינו וקבל ברחב רחמיך תשובתנו וקוראים בשמך
 יהוה יאהדונהי הושיעה המלך, אל תעזבנו, ויבד יעמך אל תטשנו,
 ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו
 להמרות חס ושלום נגד כבודך ולעשות נגד פונתך, אָפֵס כִּי עוֹ
 יצרנו הרע ועל פרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, דמיונו כאריה
 יכסוף לטרף וככפיר יושב במסתרים ופתע פתאום חיים בלעונו
 ואתה בטובך יהוה יאהדונהי בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה
 מחרב נפשנו והעלה ארוכה ומרפא לעוֹנֵינוּ ויהיו למאורות כל
 השמות אשר תחשכנו בעוֹנוֹתֵינוּ וְחַטֹּאתֵינוּ ופִשְׁעֵינוּ, וטהר לבנו
 לעבדך באמת ובלבב שלם ביראה ובאהבה, אָמֵן, בן יהי רצון. יהיו
 לרצון אמרי-פי וְהִגִּיזֵן לִבִּי לִפְנֵיךָ יְהוָה יאהדונהי צורי וגאלי:

אחר כך יאמר "אֲדָרָא זוטא" (נמצא לקמן עמוד 608) ויעשה כפָּרָה
 בתרנגול, כמו בערב כפור.
 יתן הפסח לעניים יראי שמים. יהי רצון שה' יקבל תשובתו ברצון.

תקון לעוון אשת איש.

אין אסור אשת איש, אלא באדם שחטא עם אשה נשואה. או אשה נשואה שחטאה עם גבר בין פנוי ובין נשוי, שאז כל אחד מהם הופך להיות מיוחד גיהנם ואינם עולים לעולם, אם לא יעשה תשובה. אבל פנויה שחטאה עם גבר נשוי אין לה ענין בתקון זה, אלא בתקון חטא הנדה.

צריך לצום שלש מאות ועשרים וחמש תעניות. ומי שקשה לו הדבר, תקנו רבותינו המקבילים לצום רק לילה יום, ולפדות ימי התענית בכסף שינתן לעניים שומרי תורה ומצוות.

זה סדר התקון:

יצום יום אחד משקיעת החמה ועד למחרת בצאת הכוכבים. יום לפני הצום יאמר ודוי זה:

הריני מוכן ומזמן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתיב בתורה: ושבת עד יהוה יאהדונהי אליהי ושמעת בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונהי אליהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עוזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אליהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. בגדתי באחדותך ונתתי מום בקדשי שמים, ופגמתי במדות העליונות, וקלקלתי צנורי השפע, ומנעתי הטוב והשפע הראוי לבא אליהם. באתי על אשת איש ופגמתי בשמות הקדש ובעולמות הקדושים. והגברתי כחות הדין, וגם גרמתי מניעה בהתפשטות האורות דרך תקון השני דדיקנא הנקרא נושא עון. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. זדנו. חמסנו.

טַפְּלָנוּ שְׁקָר וּמְרָמָה. יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כּוֹבְנוּ. כְּעֶסְנוּ. לַעֲנוּ. מְרַדְנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֹאצָנוּ. נֹאפְנוּ. סֶרְרָנוּ. עֹוִינוּ. פִּשְׁעָנוּ. פִּגְמָנוּ. צֶרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אֵב נָאֵם. קָשִׁינוּ עֶרְף. רָשַׁעָנוּ. שִׁחַתָנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲזִינוּ וְתַעֲתָעָנוּ. וְסֶרְנוּ מִמִּצּוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שׁוּה לָנוּ. וְאַתָּה צָדִיק עַל כָּל הַבָּא עֲלֵינוּ כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ וְאַנְחָנוּ הִרְשַׁעָנוּ:

מֵה נֹאמֵר לְפָנֶיךָ יֵשֶׁב מְרוֹם, וּמֵה נִסְפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הִנֵּסְתָּרוֹת וְהִנְגְּלוֹת אֶתָּה יוֹדֵעַ. אֶתָּה יוֹדֵעַ כִּזִּי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְּרִי כָל חֵי. אֶתָּה חֹפֵשׁ כָּל חַדְרֵי כֶּטֶן. רֹאֵה כְּלִיּוֹת וְלֵב. אֵין דְּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ, יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲרֹנָה אֱלֹהֵינוּ וְאַל־הִי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטֹּאתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פִּשְׁעֵינוּ.

וְלֹךְ לְמִקְנֶה וְיִטְבֵּל שָׁבַע טְבִילוֹת לְטָהָר נִפְשׁוֹ, רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ, מִהַקְלָפָה שְׁנִדְבָקָה בָּהֶם בְּגִלְל עֲוֹנוֹתָיו, וַיִּכְנֹן שְׁטוֹבֵל שָׁבַע טְבִילוֹת אֱלֹו עַל דַּעַת אֱלִישֵׁעַ הַנָּבִיא שֶׁאָמַר לְנִעְמָן לְטָבֵל מִצְרַעְתּוֹ, וְשָׁפָן יִטְהַרוּ נִפְשׁוֹ, רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ מִטְּמֵאֵת צִרְעַת עֲוֹנוֹתָיו, וְטְבִילָה שְׁמִינִית יִכְנֹן לְקַבֵּל עָלָיו אַרְבַּע מִיתוֹת בֵּית דִּין, סְקִילָה, שְׁרָפָה, הֶרֶג וְחֶנֶק, עַל קְדוּשַׁת ה', וְשַׁעַל יְדֵי זֶה יִתְיַחֲדוּ אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת יְהו"ה בִּיחּוּד שְׁלָם וְגִמּוּר. יֵצֵא מִן הַמַּיִם וַיִּמְתִּין כְּמוֹ רֶגַע וַיִּחְזֹר וַיִּכְנֹס וַיִּטְבֹּל עוֹד חֲמֵשׁ טְבִילוֹת וּבְכָל טְבִילָה יִכְוִין שֵׁם אֲדֹנָי.

בַּצֵּאתוֹ מִהַמִּקְנֶה יִתְלַבֵּשׁ, וַיֹּאמֶר:

מִי אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעֵבֵר עַל פִּשְׁעֵי לִשְׁאָרִית נִחְלָתוֹ, לֹא הִחֲזִיק לְעַד אָפוּ כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ יִכְבֹּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתִשְׁלִיךְ בְּמִצְלוֹת יָם כָּל חַטֹּאתֶם: תִּתֵּן אָמַת לִיעָקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם מִימֵי קָדָם:

יִתְפַּלֵּל מִנְחָה מִבְּעוֹד יוֹם, וַיִּקְבֵּל תַּעֲנִית בְּתַפִּלַּת הַמִּנְחָה בְּבִרְכַּת "שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה", אוֹ בְּסוּף הָעֲמִידָה לְפָנֵי שְׁיֵאמֵר "עוֹשֶׂה שְׁלוֹם". אִם לֹא קָבַל תַּעֲנִית בְּתוֹךְ תְּפִלַּת הַמִּנְחָה, אֲכַל כִּשֶׁהֲתַפַּלֵּל עֲמִידָה שֶׁל מִנְחָה חֹשֵׁב לְהַתְעַנּוֹת, הֲרִי זֶה נִחְשָׁב כְּקַבֵּל תַּעֲנִית וְצָרִיךְ לְהַתְעַנּוֹת.

וְזֶה נִסַּח קְבֻלַּת הַתַּעֲנִית:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הֲרִינִי מִקְבָּל עָלַי לְהִתְעַנּוֹת לְמַחֵר לִילָה וַיּוֹם מִשְׁקִיעַת הַחֲמָה הַיּוֹם וְעַד לְצֵאת הַכּוֹכָבִים מִחֵר. עַל אֲשֶׁר חָטָאתִי, עֲוִיתִי וּפָשַׁעְתִּי וְחָלַלְתִּי בְּרִית קֹדֶשְׁךָ וּבָאתִי עַל אִשָּׁת אִישׁ, (הָאִשָּׁה תֹאמַר: וְשָׁכַבְתִּי עִם זָר בְּהִיוֹתִי אִשָּׁת אִישׁ). בְּגִלְגּוּל זֶה וּבְגִלְגּוּלִים אֲחֵרִים מַעֲוִרִי וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְהֲרִינִי מִתְּנֶה שָׂאֵם לֹא אוּכַל לְהִתְעַנּוֹת, כְּשֶׁאֶפְרִישׁ פְּרוּטָה לְצִדְקָה וְאֶכְּוֶן לְבָטֵל הַתַּעֲנִית, אוּכַל לֶאֱכֹל וְלִשְׁתּוֹת לֹא שׁוֹם עוֹן כָּלֵל. וְהֲרִינִי מִתְּכַוֵּן בַּתַּעֲנִית זֶה לְהַקְרִיב חֻלְבִּי וְדָמִי לִפְנֵי הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמָקוֹם הַקָּרִיב הַנִּקְרָב עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ, לְכַפֵּר עַל חַטָּאתִי, וַיְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ הָיְיָ יֵהְיֶה יֵהְיֶה יֵהְיֶה אֱלֹהֵינוּ וְאַל־הִי אֲבִתֵּינוּ, שֶׁתִּתֵּן לִי כֹחַ וּבְרִיאוֹת לְהִתְעַנּוֹת לְפָנֶיךָ, וְתִקְבַּל תְּשׁוּבָתִי וְתַעֲנִיתִי וְתִרְצֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים.

יִגְמַר אֲכִילָתוֹ לִפְנֵי שְׁקִיעַת הַחֲמָה, וּפְרוּטָה הָאֲחֵרוֹנָה יִטְבֹּלָנָה בְּמַעַט אֶפֶר וַיֵּאכְלָנָה. (וְכֵן יַעֲשֶׂה בְּגִמְרַת הַתַּעֲנִית כְּשֶׁיֵּבֵא לְסַעַד, יִטְבֹּל פְּרוּטָה רִאשׁוֹנָה בְּמַעַט אֶפֶר וַיֵּאכְלָנָה) מִלְּבַד אִם הוּא שֹׁכֵת אוֹ רֹאשׁ חֹדֶשׁ.

אִם יָכוֹל, יַחְגֹּר עַל מִתְּנִיו מִתַּחַת לְבִגְדָיו חֲגוּרַת שֶׁקֶה עֲשׂוּיָה מִשְׁעָר עֲזִים בְּכָל זְמַן הַתַּעֲנִית. (רֹאה בַּהוֹרָאוֹת שֶׁבַח חֵילַת הַסֵּפֶר)

בְּלֵיל הַתַּעֲנִית יִלְמַד מִשְׁנֵי קְרִיאֵי מוֹעֵד לְחַג הַשְּׁבוּעוֹת (נִמְצָא לְקַמֵּן עֲמוּד 660 וּמִשְׁנֵי מִסְכַּת שִׁבְתָּ (נִמְצָא לְקַמֵּן עֲמוּד 641) וַיִּשְׁתַּדֵּל לְהַבִּין לְפָחוֹת פְּרוּשׁ הַמִּלִּים. אַחֵר כֵּן יִלְמַד "אֲדָרָא זִוְטָא" נִמְצָא לְקַמֵּן עֲמוּד. וּכְשֶׁיִּשְׁכַּב עַל מִטָּתוֹ, יִנִּיחַ אֶבְרָתוֹ תַּחַת רֹאשׁוֹ בֵּין הַמַּצָּע וְהַפֶּר, וַיִּכְוֶן בְּשֵׁם יוֹ"ד ה"ה וַא"ו ה"ה, הַעוֹלָה בְּגִימְטְרִיא כְּמִנְיֵן אָבֶן.

בְּיוֹם הַצּוֹם יֹאמַר:

הֲרִינִי מוֹכֵן וּמִזְמֵן לְקַיֵּם בְּעֶזְרַת הָאֵל יִתְבָּרַךְ מִצְוַת עֲשֵׂה שֶׁל הַתְּשׁוּבָה, כְּפָתוּב בַּתּוֹרָה: וְשִׁבְתָּ עַד יְהִיָּה יֵהְיֶה יֵהְיֶה יֵהְיֶה אֱלֹהֶיךָ וְשִׁמְעָתָ בְּקוֹלוֹ. וְהֲרִינִי מִתְּחַרֵּט עַל כָּל מַה שֶׁחָטָאתִי, עֲוִיתִי וּפָשַׁעְתִּי, בֵּין בְּגִלְגּוּל זֶה וּבֵין בְּגִלְגּוּלִים אֲחֵרִים, חֲרֻטָּה גְּמוּרָה וְשִׁלְמָה, וּמִקְבָּל

עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמיו יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנונתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. בגדתי באחדותך ונתתי מום בקדשי שמים, ופגמתי במדות העליונים וקלקלתי צנורי הקדשה, ומנעתי הטוב והשפע הראוי לבא על ידיהם. באתי על אשת איש ופגמתי בשמות הקדש ובעולמות הקדושים. והגברתי כחות הדינין, וגם גרמתי מניעה בהתפשטות האורות דרך תקון השני דדיקנא הנקרא נושא עון. גזלנו. דברנו דופי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. זדנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הכא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנסתרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

לך למקנה ויטבול חמש טבילות ובכל טבילה יכוין שם אדני.

ילבש בגדיו וירחץ ידיו, ויעשה "סדר התשליך", על שפת ים, או נהר, או מעין או בור מים. (ואם אי אפשר יעשהו בדיעבד על דלי מלא מים, וביום אחר קשימץא מקור מים, יעשהו שנית.)

וקודם יאמר בקשה זו:

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בדחילו ורחימו ורחימו ורחימו ודחילו ליחדא שם י"ה בשם ו"ה ביחדא שלים בשם כל ישראל. הרניי מוכן לומר שלשה עשר פסוקים הכתובים על ידי מיכה הנביא, הא תליסר מכילן דרחמי אתחזון הקא, וכלהו נפקין מתליסר מבויעין דמשח רבות דתקוני דיקנא קדישא עתיקא דעתיקין טמירא דטמירין. הא תליסר מכילן דרחמי מעתיקא קדישא. מי אל פמוך חד. נושא עון תרי. ועובר על פשע תלת. לשארית נחלתו ארבע. לא החזיק לעד אפו חמש. כי חפץ חסד הוא שית. ישוב ירחמנו שבעה. יכבש עונותינו תמניא. ותשליך במצלות ים כל חטאתם תשעה. תתן אמת ליעקב עשרה. חסד לאברהם חד סר. אשר נשבעת לאבותינו תריסר, מימי קדם תליסר: לקביל דא, אל מדה חד, רחום מדה תריין. וחנן מדה תלת. ארך מדה ארבע. אפים מדה חמש. ורב חסד מדה שית. ואמת מדה שבעה. נוצר חסד מדה תמניא. לאלפים מדה תשעה. נושא עון מדה עשרה. ופשע מדה חד סר. וחטאה מדה תריסר. ונקמה מדה תליסר:

ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתהיה חשוכה ומקבלת ורצויה לפניך קריאת הפסוקים הנרמזים בהם שלש עשרה מדות של רחמים, האמורים על יד נביאך מיכה, המכונים אל שלש עשרה מדות האמורים על ידי משה עבדך. ויעלה לפניך כאלו כוננתי בכל הפונות הראויות לכוון בהם, וכאלו השגתי כל הסודות הרמוזים בהם. ותהיה שעה זו עת רצון לפניך, ויגלו רחמיך על מדותיך, ותתנהג יהוה יאהדונהי אלהינו במדת החסד ובמדת הרחמים, ותעורר רחמיך בקריאתי זאת, להמשיך שפע והארה מן המזל העליון תקון השמיני הנקרא נוצר חסד, (יו"ד ה"י וי"ו ה"י). אל התקון התשיעי הנקרא לאלפים, (אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה). ובזה יתמתקו שמות אלהי"ם אדנ"י מתוך גמור ושלם כרצונך, ובכך ותשליך במצלות ים כל חטאתינו. וכל המקטרגים רעים ישלכו במצלות ים. ואתה בטובך תעורר רחמיך.

ועל ידי שם אל"ף ה"י יו"ד ה"י יתבררו ויעלו כל נצוצי הקדשה מבררים ומנקים ומלבנים, ונקה להם להעלותם למקום הקדש. ויהי נעם אדני אליהנו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

פתח רבי שמעון ואמר: ני מאן דאשויט ידי בדיקנא זקירא עלאה דסבא קדישא טמירא סתימא דכלא. דיקנא דההיא תשפחתא. דיקנא דסתים ונקיר מפל תקונוי. דיקנא דלא ידעין עלאין ותפאין. דיקנא דהיא תושפחתא דכל תשפחין. דיקנא דלא הנה בר נש נביאה וקדישא דיקרב למחמי ליה. דיקנא דהיא תליא בשערוי עד טבורא דלבא, חורא פתלגא, זקירא דיקרין, טמירא דטמירין מהימנותא דמהימנותא דכלא. תאנא בצניעותא דספרא דהאי דיקנא מהימנותא דכולא, נפיק מאודנוי ונחית סוחרגיה דפומא קדישא ונחית וסליק וחיפי בתקרוכתא דבוסקא טבא חורא דיקירא. ונחית בשקולא וחיפי עד טבורא, הוא דיקנא זקירא מהימנא שלימא דנגדין ביה תלת עשר נביעין מבויעין דמשח רבות טבא, בתלת עשר תקונין מתתקנא:

תקונא קדמאה (מי אל פמוך במדה א' אל) מתתקן שערא מלעילא ושאר מיהוא תקונא דשער רישיה דסליק בתקונוי לעילא מאודנוי ונחית מקמי פתחא דאדנין בחד חוטא בשקלא טבא עד רישא דפומא:

תקונא תניינא, (נושא עון במדה ב' רחום) מתתקן שערא מרישא דפומא, וסליק עד רישא אחרא דפומא בתקונא שקיל: תקונא תליתאה, (ועובר על פשע במדה ג' וחנון) מאמץעיתא דתחות חוטמא מתחות תרין נוקבין נפיק חד ארחא, ושערא אתפסק בההוא ארחא. ומלי מהאי גיסא ומהאי גיסא שערא בתקונא שלים סוחרגיה דההוא ארחא:

תקונא רביעאה, (לשארית נחלתו במדה ד' ארך) מתתקן שערא ונחית תחות פומא מרישא חרא לרישא חרא בתקונא שלים: תקונא חמישאה, (לא החזיק לעד אפו במדה ה' אפים) תחות פומא

נפיק ארְחָא אַחְרָא בְּשִׁקוּלָא דְאַרְחָא דְלַעִילָא, וְאַלִין תְּרִין אַרְחִין
רְשִׁימִין עַל פּוּמָא מִכָּאן וּמִכָּאן :

תְּקוּנָא שְׁתִּיתָא, (כִּי חֲפִץ חֶסֶד הוּא בַּמִּדָּה ו' וְרַב חֶסֶד) מִתְתַּקֵּן שְׁעָרָא
וְסָלִיק וְנִפְיָא מְלַרְע לַעִיל לְרִישָׁא דְפּוּמָא וְחֲפִי תְּקוּבָתָא דְבוּסְמָא
טָבָא עַד רִישָׁא דְפּוּמָא דְלַעִילָא. וְנִחִית שְׁעָרָא לְרִישָׁא דְפִתְחָא
דְאַרְחָא תִּתְּאָה דְפּוּמָא :

תְּקוּנָא שְׁבִיעָא, (יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ בַּמִּדָּה ז' וְאַמֶּת) פְּסִיק שְׁעָרָא וְאַתְחִזּוּן
תְּרִין תְּפּוּחִין בְּתְּקוּבָתָא דְבוּסְמָא טָבָא שְׁפִירָן וְיָאֵן לְמַחֲזִי. בְּגִינְהוֹן
אַתְקִין עֲלֵמָא הָדָא הוּא דְכָתִיב בְּאֹר פְּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים :

תְּקוּנָא תְּמִינָא, (יִכְבוֹשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ בַּמִּדָּה ח' נוֹצֵר חֶסֶד) נִפְיָא חַד חוּטָא
דְשַׁעְרֵי סוּחְרֵי דְדִיקָנָא, וְתִלְיִין בְּשִׁקוּלָא עַד טְבוּרָא :

תְּקוּנָא תְּשִׁיעָא, (וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצוּלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם בַּמִּדָּה ט' לְאַלְפִים)
מִתְּעָרִי וּמִתְּעָרְבִין שְׁעָרֵי דִיקָנָא עִם אֵינוֹן שְׁעָרֵי דְתִלְיִין בְּשִׁקוּלָא,
וְלֹא נִפְקִי דָא עִם דָּא :

תְּקוּנָא עֲשִׂירָא, (תִּתֵּן אֶמֶת לִיעֶקֶב בַּמִּדָּה י' נִשָּׂא עֶזֶן) נִחִיתִין שְׁעָרֵי
תַּחֲתוֹת דִּיקָנָא וְחִפְיִין בְּגִרְוֹנָא תַּחֲתוֹת דִּיקָנָא :

תְּקוּנָא חַד סָר, (חֶסֶד לְאַבְרָהָם בַּמִּדָּה י"א וְפֶשַׁע) דְלֹא נִפְקִין נִימָא מִן
נִימָא וּמִתְשַׁעְרָן בְּשִׁיעוּרָא שְׁלִים :

תְּקוּנָא תְּרִיסָר, (אֲשֶׁר נִשְׁבַּעַתְּ לְאַבְרָהָם בַּמִּדָּה י"ב וְחִטָּא) דְלֹא תִלְיִין
שְׁעָרֵי עַל פּוּמָא, וּפּוּמָא אֶתְפְּנֵי מְכַל סְטְרוֹי וְיָאֵן שְׁעָרֵי סְחוּר סְחוּר
לִיה :

תְּקוּנָא תְּלִיסָר, (מִימֵי קָדָם בַּמִּדָּה י"ג וְנִקְהָ) דְתִלְיִין שְׁעָרֵי בְּתַחֲתוֹת
דִּיקָנָא מִכָּאן וּמִכָּאן. בִּיקְרָא יָאָה בִּיקְרָא שְׁפִירָא מִחֲפִיִּין עַד טְבוּרָא.
לֹא אֶתְחִזִּי מְכַל אֲנָפִי תְּקוּבָתָא דְבִסְמָא. בַּר אֲנוֹן תְּפּוּחִין שְׁפִירִין
חֲנִרִין דְּמִפְקִין חִיִּין לַעֲלֵמָא. וּמִחֲזִין חֲדוֹ לְזַעִיר אֲנָפִין. בְּתִלְיָסָר
תְּקוּנִין אֲלִין נִגְדִין וְנִפְקִין תְּלִיסָר מְבוּעִין דְּמִשְׁחָ רְבוּת, וְנִגְדִין לְכָל
אֲנוֹן דְּלִתְתָּא. וְנִחִרִין בְּהִהוּא מִשְׁחָא. וּמִשְׁחָא מִהִהוּא מִשְׁחָא
דְּבְּתִלְיָסָר תְּקוּנִין אֲלִין. בְּתִלְיָסָר תְּקוּנִין אֲלִין אֶתְרִישִׁים דִּיקָנָא יִקְרָא
סְתִימָאָה דְּכָלָא דְּעִתִּיק דְּעִתִּיקִין :

יגביה שני צדי הגלימה או המעיל, ויאמר מי אל כמוך וגו' מלה במלה, ויכוין בלבו שהם כנגד י"ג מדות כמסודר כאן, וכשיאמר ותשליך וגו', ינער הבגד על המים, ויכוין שכל המלאכים הרעים שנבראו מכח עוונותיו וגם המקטרג העליון יושלכו במצולות ים העליון דפלוני ונחש.

יאמר פסוק זה ש'ש פ'עמים

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא החזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכבש עונותינו, ותשליך במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליצקב חסד לאברהם, אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם:

אחר כך יאמר פסוקים אלו:

והנערה טובת מראה מאד בתולה ואיש לא ידעה, ותרד העינה ותמלא בדה ותעל: ועושה חסד לאלפים לאהבי ולשמרי מצותי: הקטון יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום, אני יהנה יאהדונה בעתה אחישנה: כמגדל דויד צנארה בנוי לתלפיות, אלף המגן תלוי עליו כל שליטי הגבורים: פרם היה לשלמה בבעל המון נתן את הכרם לנוטרים, איש יביא בפריו אלף כסף: פרמי שלי לפני האלף לך שלמה, ומאתים לנוטרים את פריו: ועתה אדני אלהינו אשר הוצאת את עמך מארץ מצרים ביד חזקה ותעש לך שם כהיום הזה, חטאנו רשענו: אדני ככל צדקותיך ישוב נא אפך ורחמתך מעריך ירושלים הר קדשך, כי בחטאינו ובעונות אבותינו, ירושלים ועמך לחרפה לך סביבותינו: ועתה שמע אלהינו אל תפלת עבדך ואל תחנוניו, והאר פניך על מקדשך השמים, למען אדני: הטה אלהי אזנך ושמע פקח עיניך וראה שוממותינו והעיר אשר נקרא שמך עליה, כי לא על צדקותינו אנוחנו מפילים תחנונינו לפניך כי על רחמיך הרבים: אדני שמעה אדני סלחה אדני הקשיבה ועשה אל תאחר, למענך אלהי כי שמך נקרא על עירך ועל עמך: ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, ויירדו בדגת הים ובעוף השמים ובהמה ובכל הארץ ובכל הרמש הרומש על הארץ: ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אותו, זכר ונקבה ברא

אותם: זה ספר תולדות אדם ביום ברא אלהים אדם, בדמות
 אלהים עשה אותו: זכר ונקבה בראם, ויברך אותם ויקרא את שמם
 אדם ביום הבראם: ויענך וירעבך ויאכלך את המן אשר לא ידעת
 ולא ידעון אבותיך, למען הודיעך כי לא על הלחם לבדו יחיה
 האדם, כי על כל מוצא פי יהנה יאהדונהי יחיה האדם: אשרי אדם
 מוצא חכמה, ואדם יפיק תבונה: גר יהנה יאהדונהי נשמת אדם,
 חופש כל חדרי בטן: כי רצו עבדיך את אבניה, ואת עפרה יחוננו:
 שש אנכי על אמרתיך, כמוצא שלל רב: גל מעלי חרפה ובז, כי
 עדותיך נציתי: שמש ירח עמד וכולה, לאור חציך יהלכו: ברכות
 הטובה רבו אוכליה, ומה כשרון לבעליה כי אם ראות עיניו אמרתי
 אשמרה דרכי מחטא בלשוני אשמרה לפי מחסום, בעוד רשע
 לנגדי: תפלה לעני כי יעטף, ולפני יהנה יאהדונהי ישפך שיחו:

אחר כך יאמר פסוקים אלו שהם ראשי תיבות אל"ף, דל"ת, נו"ן, יו"ד.
 אל"ף, דל"ת, מ"ם. יו"ד, ה"א, וא"ו, ה"א.

אל"ף

אדני שפתי תפתח, ופי יגיד תהלתך: לא לנו יהנה יאהדונהי לא לנו
 כי לשמך תן כבוד, על חסדך על אמתך: פנה אלי וחסני תנה עזך
 לעבדך והושיעה לבן אמתך:

דל"ת

דרשתי את יהנה יאהדונהי וענני, ומכל מגורתי הצלני: למען שמך
 יהנה יאהדונהי, וסלחת לעוני כי רב הוא: תכון תפילתי קטרת
 לפניך, משאת כפי מנחת ערב:

נו"ן

נפשנו חפחה ליהנה יאהדונהי, עזרנו ומגננו הוא: ויהי נעם אדני
 אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:
 נדבות פי רצה נא יהנה יאהדונהי, ומשפטך למדני:

יו"ד

יחל ישראל אל יהנה יאהדונהי כי עם יהנה יאהדונהי החסד, והרבה

עמו פדות: והוא יפדה את ישראל מכל עונותיו: דבקתי בעדותיך
יהנה, אל תבישני:

אל"ף

אלהים יחננו ויברכנו, יאר פניו אתנו סלה: לב טהור ברא לי
אלהים, ורוח נכון חדש בקרבי: פותח את ידיך, ומשביע לכל חי
רצון:

דל"ת

דבקה נפשי אחריך, בי תמכה מינך: למען שמך יהנה יאהדונהי
תחיני, בצדקתך תוציא מצרה נפשי: תשמיעני ששון ושמחה,
תגלנה עצמות דכית:

מ"ם

מן המצר קראתי יי, ענני במרחב יי: מכל פשעי הצילני, חרפת
נבל אל תשימני:

יו"ד

יהי חסדך יהנה יאהדונהי עלינו, פאשר יחלנו לך: ואני בחסדך
בטחתי יגל לבי בישועתך אשירה ליהנה יאהדונהי פי גמל עלי:
דלפה נפשי מתוהה, קימני כדברך:

ה"א

הסתר פניך מחטאי וכל עונתי מחה: אָנָּה יהנה יאהדונהי הושיעה
נָא, אָנָּה יהנה יאהדונהי הצליחה נָא:

וא"ו

ואני עני וכואב, ישועתך אלהים תשגבני: אור זרע לצדיק ולישרי
לב שמחה: ותתן לי מגן ישעך וימינך תסעדני, וענותך תרפני:

ה"א

הנה כעיני עבדים אל יד אדוניהם פעיני שפחה אל יד גברתה פן
עיננו אל יהנה יאהדונהי אלהינו עד שיחננו: אז ימלא שחוק פינו
ולשוננו רנה, אז יאמרו בגוים הגדיל יהנה יאהדונהי לעשות עם
אלה:

עָנְנוּ אָבִינוּ עָנְנוּ בְּיוֹם צוֹם הַתַּעֲנִית הַזֶּה, כִּי בָצְרָה גְדוֹלָה אָנִי עַל כִּי עֲוֹנוֹתַי עָבְרוּ רֹאשִׁי וּכְמֹשֶׁא כָבֵד כָּבְדוּ מַמְנִי. טְבַעְתִּי בִּינוֹן מְצוּלָה וְאֵין מַעֲמָד. בָּאתִי בַּמַּעֲמָקִי מִיָּם וּשְׂבֹלֶת שְׁטָפְתָּנִי. יִרְאָה וְרֹעַד יָבוֹא בִּי בַעַת עֲמָדִי לְהִתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ עַל רֹעַ מַעֲשֵׂי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי לְהָרִים אֱלֹהֵי פָנַי אֵלֶיךָ. כִּי עֲוֹנוֹתַי רַבּוּ לְמַעַלָּה רֹאשׁ וְאַשְׁמוֹתַי גָּדְלוּ עַד הַשָּׁמַיִם. לֵךְ יְהוָה הַצְדָּקָה וּלְנוּ בִּשְׁתׁ הַפָּנִים. מָה אַעֲנֶה וּמָה אֶמַר מָה אֶדְבֹּר וּמָה אֶצְטַדֵּק. כִּבֵּן סוֹחֵר וּמוֹרֶה הֵייתִי לְפָנֶיךָ וְלֹא שָׁמַעְתִּי אֶל מִצְוֹתֶיךָ הַקְדוּשׁוֹת. לְדַכְרִיךָ לֹא הִטִּיתִי אָזְנִי. וְעִבְרַתִּי עַל מִצְוֹת עֲשֵׂה וְעַל מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. עִבְרַתִּי עַל כְּרִיתוֹת

ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי להפיל ניצוצות הקדושה במעמקי הקלפות. ונתתי כ"ח בקלפות להתחזק ולעלות למעלה ולהתאחז וליונק מן הקדושה. וגרמתי בעונותי לעקר ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים ולהורידה אל ירפתי בור. בורות נשברים אשר לא יכילו המים. אוי ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה. בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. אבל גלוי וידוע לפניך יהנה יאהדונהי אלהי ואלהי אבותי, כי לא במרד ובמעל עשיתי, ולא להכעיסך נתכוננתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא מאש ואני מבשר נדם, והוא אשר הסיתני ופתני לעבור על מצותיך, ונספלתי ועשיתי עון זה אשר באתי על אשת איש, (האשה תאמר: אשר חטאתי בעון אשת איש). ועתה אני בוש ממעשי ומכלם אני מעונותי, ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעורי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת ארחותי המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל יהנה וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלח. ובאתי בלב נשבר ונדכה להתנפל לפני פסא כבודך ולרפק על שערי רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום אתה וימינך פשוטה לקבל שבים.

אנא יהנה יאהדונהי, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעורי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהנה יאהדונהי טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי בשלוי מצום ובשרי כחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב נדם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וברב רחמיך ורחמיך הודעתנו על ידי עבדך לחקן את פגם נפשנו במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל

כִּחֵי הַתַּעֲנוּת כָּל כֶּךָ יָמִים רְצוּפִים זֶה אַחֵר זֶה, וְלִכֵּן אֲנִי מִפְּרִישׁ צִדְקָה לַפְּדִיּוֹן תַּעֲנוּת אֵלּוּ. וְתִהְיֶה חֲשׂוּבָה וּמִקְבֵּלַת הַצִּדְקָה שְׁאֲנִי נוֹתֵן בַּעֲבוּר הַתַּעֲנוּת כְּאֵלּוּ הַתַּעֲנוּתִי, וְכָל הַתְּקוּנִים וּבְרוּר נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה הָרְאוּיִם לְהַתְּכַרֵּר וּלְצַאֵת עַל יְדֵי הַתַּעֲנוּת, יִהְיוּ מִתְּכַרְרִים וַיּוֹצֵאִים עַל יְדֵי הַצִּדְקָה שֶׁל פְּדִיּוֹן הַתַּעֲנוּת. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תִּטְהַר אֶת הַפְּגָמִים וְאֶת הַפְּתָמִים אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ בְּגוֹפִי וּנְפָשִׁי, רוּחִי וְנִשְׁמָתִי. וְכָל נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה שֶׁנִּפְּלוּ בְּקִלְפוֹת עַל יְדֵי חֲטָאִתִּי וְנִבְרָאוּ מִמֶּה מִשְׁחִיתִים מִחֲבָלִים כְּרָמִים, יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ שְׁיִמּוּתוֹ כָּל אוֹתָם קִלְפוֹת, וַיִּחְזְרוּ כָּל נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה בְּמָקוֹם שְׂרָשָׁם בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים לְמַעַן שִׁמְךָ הַקָּדוֹשׁ (חב"ו) הִרְמֹזוּ בְּרֹאשֵׁי תְבוֹת חֵי'ל בְּ'לַע וַיִּקְיָאנוּ מִבְּטָנוּ יוֹרִישָׁנוּ אֵל, וּמִפְּסוּק ח'לָקָם ב'חִיִּים וַיִּצְוּנוֹךְ תְּמַלֵּא בְטָנִים, וּלְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל (בי"ט) הִרְמֹזוּ בְּרֹאשֵׁי תְבוֹת ב'וֹרְעוֹ וַיִּקְבֹּץ ט'לָאִים. וְתִשְׁמַע אֶת תְּפִלָּתִי וַעֲתִירָתִי לְמַעַן שִׁמְךָ הַקָּדוֹשׁ (ארארי"א) הִרְמֹזוּ בְּרֹאשֵׁי תְבוֹת אֶצְא ר'חֲמֶיךָ אֶת ר'גִנְךָ וַיִּכְבְּשׁוּ תִמְחֹל א'שְׁמוֹתֵינוּ. כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת וַתְּחַנּוּנִים אַתָּה, בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה. יְהִי לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיּוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנָהי צוּרִי וְגֹאֲלִי.

רְבוֹן הָעוֹלָמִים אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וְאֲדֹנֵי הָאֲדוֹנִים, הַמֵּאֲצִיל הַבוֹרָא וְהַיּוֹצֵר וְהַעוֹשֶׂה, אֲשֶׁר בְּרֹאֶת וַיַּצְרֵת וַעֲשִׂיתָ אֶת הָאָדָם לְהִיטִיב עִמּוֹ כְּרַב רַחֲמֶיךָ וְכַרֵּב חֲסִדֶיךָ, וְלֹא תַחֲפוֹץ בְּמוֹת הַמָּת כִּי אִם בְּשׁוּבוֹ מִדְּרָכּוֹ וְחִיָּה, וְאַתָּה הַפּוֹתֵחַ יָד בְּתַשׁוּבָה וַיִּמְיֶנְךָ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שְׂבִיִּים. וְהִנֵּה עָתָה בָּאתִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנָהי אֱלֹהֵי וְאֵלֵי אֲבוֹתִי, כִּי יָדַעְתִּי כִּי עוֹנוֹתִי עֲצָמוּ מִסֵּפֶר, וְאֲשָׁמוּתִי רַבּוֹ מִלְּהִזְכִּיר, בְּשִׁתִּי בְּמַעֲשֵׂי וּנְכַלְמָתִי מַעֲוֹנוֹתִי, כִּי חֲטָאִתִּי בְּתוֹרָתְךָ וּבְגִדְתִּי בְּאֲחֻדוֹתֶיךָ וְנִתְתִּי מוֹם בְּקִדְשֵׁי שְׁמַיִם, וּפְגַמְתִּי בְּמִדּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת, וְקִלְקַלְתִּי צְנוּרוֹת הַקִּדְשָׁה, וּמִנְעַתִּי הַטּוֹב וְהַשְּׁפַע הָרְאוּי לְבֹא אֵלַיְהֶם, וּפְגַמְתִּי בְּאוֹת בְּרִית קִדְשׁ חוֹתֵמָא דְּמִלְכָּא וּמִלְאֵתִי הָאֶרֶץ זָמָה, כִּי אֵין מִסֵּפֶר לִילְהִי זְנוּנִים אֲשֶׁר גִּדְּלִיתִי וְרוֹמַמְתִּי בְּתַעֲלוּלִים וּגְלוּלִים, וּבְהִכָּנִים הַקִּדְשׁ בְּמָקוֹם הַטְּנוּפֹת, וְנִתֵּן מִזְבַּח יְהוָה יֵאֱהוּנָהי וְנִשְׁחַתּוּ הַמִּקְדָּשׁ וְנִרְפְּשׁוּ הַמַּעֲשִׂיּוֹת:

אנא יהוה יאהדונהי מה אדבר ומה אצטדק, בעלותי על לבבי כל אשר הכעסתיך, והרביתי ימים ושנים בארחות מקולקלות ונתיבות לא סלולות, לדבר תחת רגלי את הנפש היקרה, ובטלתי מצות התשובה. ועתה אחרי שובי נחמתי, בשתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. ועתה הנני שב אליך יהוה יאהדונהי בתשובה שלמה, ונהני מודה לפניך על אשר חטאתי עויתי ופשעתי, כי באתי על אשת איש, ועברתי על מצותיך, ופגמתי בשמות הקדש ובעולמות הקדושים והגברתי כחות הדינין, וגם גרמתי מניעת התפשטות האורות דרך התקון השני דדיקנא קדישא הנקרא נושא עון. ועתה הנני מתחרט חרטה גמורה על כל אשר חטאתי עויתי ופשעתי לפניך, ועזב אותם עזיבה גמורה ולא אשוב לעשותם עד עולם:

ועתה יהוה יאהדונהי אבינו אב הרחמן, ברב רחמיך הודעת על ידי עבדיך חכמי ישראל, לתקן נפשנו בתענית להתענות שלש מאות ועשרים וחמשה ימים רצופים, לתקן עון הביאה על אשת איש. וגלוי וידוע לפניך כי אין אני יכול להתענות שלש מאות ועשרים וחמשה ימים תעניות רצופים כתקנת חכמים, ולכן אני מפריש מעות אלו שבידי לצדקה, כי כן יסדו עבדיך חכמי ישראל לפדות בכסף כל תענית:

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלי ואלהי אבתי, שתעלה עלי כאלו התענית שלש מאות ועשרים וחמשה ימים רצופים, ותהיה תשובה ומקבלת ורצויה לפניך הצדקה הזאת אשר הפרשתי, כאלו התענית שלש מאות ועשרים וחמשה תעניות גמורים ושלמים ורצופים כתקנת חכמים, וכאלו כונתי בכל הכונות הראויות לכונן בתעניות אלו ובכל התקון הזה. ואתה בטובך תמחול לנו את כל חטאתינו, ותכפר לנו את כל עונותינו, ותמחול ותסלח לכל פשעינו, אשר שנינו ושלשנו בהם כמה פעמים בגלגול זה ובגלגולים שעברו, וברב רחמיך וחסדיך תתקן כל אשר עוננו, והאר לכל השמות שפגמנו בהם, ויתמתקו כל הגבורות והדינין, ויתלקט כל נצוצות הקדש אשר פזרנו, ותיחד כל דבר שבקדשה אשר הפרדנו, ותמלא כל דבר שבקדשה אשר חסרנו, וישוב הכל

לְאִיתָנוּ הָרָאוֹן בְּשִׁלְמוֹת בְּרָצוֹן. עָשָׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ, עָשָׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ, עָשָׂה לְמַעַן תּוֹרַתְךָ, עָשָׂה לְמַעַן קְדוּשַׁתְךָ, לְמַעַן יִחַלְצוֹן יְדִידֶיךָ (רָאשֵׁי תִיבוֹת: יל"י) הוֹשִׁיעָה יְמִינֶךָ וְעַנְנִי, יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לִפְנֵיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי.

מִכָּאן יָכוֹל לְנַעוֹל מְנַעְלָיו וּלְהַמְשִׁיךְ רִגְלִי.

וַיַּדְבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: קַח אֶת הַלְוִיִּם תַּחַת כָּל בְּכוֹר בְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֵת בְּהֵמַת הַלְוִיִּם תַּחַת בְּהֵמָתָם וְהָיוּ לִי הַלְוִיִּם אֲנִי יְהוָה: וְאֵת פְּדוּיֵי הַשְּׁלֵשָׁה וְהַשְּׁבָעִים וְהַמָּאֲתַיִם הָעֶדְפִים עַל הַלְוִיִּם מִבְּכוֹר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְלִקְחַתָּ חֲמִשָּׁת חֲמִשָּׁת שְׁקָלִים לַגִּלְגָּלֶת בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ תִּקַּח עֲשָׂרִים גֶּרָה הַשְּׁקָל: וְנָתַתָּה הַכֶּסֶף לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו פְּדוּיֵי הָעֶדְפִים בָּהֶם: וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת כֶּסֶף הַפְּדִיּוֹם מֵאֵת הָעֶדְפִים עַל פְּדוּיֵי הַלְוִיִּם: מֵאֵת בְּכוֹר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לִקַּח אֶת הַכֶּסֶף חֲמִשָּׁה וְשִׁשִּׁים וְשָׁלֹשׁ מֵאוֹת וְאַלֶּף בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ: וַיִּתֵּן מֹשֶׁה אֶת כֶּסֶף הַפְּדִיּוֹם לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו עַל פִּי יְהוָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: פְּדוּת שָׁלַח לַעֲמֹו צִוָּה לַעֲוֹלָם בְּרִיתוֹ: יַחַל יִשְׂרָאֵל אֶל יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהּ כִּי עַם הַחֲסֵד וְהַרְבֵּה עֲמֹו פְּדוּת, וְהוּא יִפְדֶּה אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל עֲוֹנוֹתָיו: וּפְדוּיֵי יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהּ יְשׁוּבוֹן וּכְאוּ צִיּוֹן בְּרִנָּה וְשִׁמְחַת עוֹלָם עַל רִאשׁוֹם, שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׁיִגוּ וְנִסּוּ יִגּוֹן וְאַנְחָה: כִּי צִדִּיק יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהּ צִדְקוֹת אֶהָב, יִשָּׁר יַחֲזֹו פְּגִימוֹ: וְהָיָה מַעֲשֵׂה הַצִּדְקָה שְׁלוֹם, וְעִבּוֹדַת הַצִּדְקָה הַשְּׁקֵט וְכֻטַּח עַד עוֹלָם: שׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל עַד יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהּ אֶל־הֵיךְ כִּי כָשַׁלְתָּ בְּעֹנֶךָ: קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהּ, אִמְרוּ אֵלָיו כָּל תַּשָּׂא עוֹן וְקַח טוֹב וְנִשְׁלָמָה פְּרִים שְׁפָתֵינוּ: יַעֲזוּב רָשָׁע דְּרָכּוֹ וְאִישׁ אֶן מַחֲשַׁבְתּוֹ, וַיֵּשֶׁב אֶל יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהּ וַיִּרְחַמְהוּ, וְאֶל אֵלֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסִלּוֹחַ: יֹאמֶר שְׁלֹשׁ פְּעָמִים:

מִי אֵל כְּמוֹךָ. נִשָּׂא עוֹן. וְעִבֵּר עַל פֶּשַׁע. לְשִׁאֲרִית נִחַלְתּוּ. לֹא הִחֲזִיק לְעַד אָפוּ. כִּי חִפֵּץ חֲסֵד הוּא: יְשׁוּב יִרְחַמְנוּ. יִכְבוֹשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ. וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם: תִּתֵּן אֶמֶת לִיעָקֹב. חֲסֵד לְאַבְרָהָם. אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם. מִימֵי קֶדֶם:

יֹאמֶר מִזְמוֹר זֶה שֶׁלֹּשׁ פָּעָמִים:

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת מִמַּעַמְקִים קָרָאתִיךָ יְהוָה: אֲדֹנִי שְׁמַעָה בְּקוֹלִי תִהְיֶינָה
אֲזִנֶּיךָ קָשְׁבוֹת לְקוֹל תַּחֲנוּנֵי: אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדֹנִי מִי יַעֲמִיד: כִּי
עִמָּךְ הַסְּלִיחָה לְמַעַן תִּנָּחֵם: קוֹיִתִּי יְהוָה קִנְיָתָה נִפְשִׁי וְלִדְבָרוֹ
הוֹחֵלְתִּי: נִפְשִׁי לְאֲדֹנִי מִשְׁמָרִים לְבִקְרָה שְׁמָרִים לְבִקְרָה: יַחַל יִשְׁרָאֵל
אֶל יְהוָה כִּי עִם יְהוָה הַחֲסֵד וְהִרְבָּה עֲמוֹ פְדוּת: וְהוּא יַפְדֶּה אֶת
יִשְׂרָאֵל מִכָּל עֲוֹנוֹתָיו:

אַחֵר כֵּךְ יֹאמֶר

אֲנִי יְהוָה יֵאֱהַרְוֶנִי הָאֵל הַגָּדוֹל הַגָּבוֹר וְהַנּוֹרָא, לְמַעַן אוֹת ה"א
רִאשׁוֹנָה שֶׁל שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל שְׁמִסְפָּרָה חֲמִשָּׁה, וְלְמַעַן אוֹת ה"א
אַחֲרוֹנָה שְׁמִסְפָּרָה חֲמִשָּׁה, וְלְמַעַן אוֹת ה"א רִאשׁוֹנָה שֶׁל שְׁמֶךָ
הַקָּדוֹשׁ אֱהִי"ה שְׁמִסְפָּרָה חֲמִשָּׁה, וְלְמַעַן אוֹת ה"א אַחֲרוֹנָה
שְׁמִסְפָּרָה חֲמִשָּׁה, יִתְקַנּוּ וְיֵאִירוּ וְיִתְמַתְקוּ וְיִתְעַלּוּ חֲמִשָּׁה שְׁמוֹת שֶׁם
אֲדֹנִי שְׁמִסְפָּרָם שֶׁלֹּשׁ מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים וְחֲמִשָּׁה:

אֲנִי לְמַעַן שֶׁם אֵל שְׁדֵי הַמַּאִיר בְּבְרִיָּאָה שֶׁהוּא אוֹתִיּוֹת חֲמִשָּׁה,
וְלְמַעַן שֶׁם צָבָאוֹת שֶׁהוּא אוֹתִיּוֹת חֲמִשָּׁה, יִתְקַנּוּ וְיִתְעַלּוּ חֲמִשָּׁה
שְׁמוֹת שֶׁם אֲדֹנִי שְׁמִסְפָּרָם שֶׁלֹּשׁ מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים וְחֲמִשָּׁה:

אֲנִי לְמַעַן תּוֹרָה שֶׁבִּכְתָּב שֶׁהִיא סְפָרִים חֲמִשָּׁה, וְלְמַעַן עֲשֶׂרֶת
הַדְּבָרוֹת הַכְּתוּבִים עַל הַלּוּחֹת חֲמִשָּׁה חֲמִשָּׁה, וְהַשְׁמַעְתָּם אוֹתָנוּ
בְּקוֹלוֹת חֲמִשָּׁה, יִתְקַנּוּ וְיֵאִירוּ וְיִתְמַתְקוּ וְיִתְעַלּוּ חֲמִשָּׁה שְׁמוֹת שֶׁם
אֲדֹנִי שְׁמִסְפָּרָם שֶׁלֹּשׁ מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים וְחֲמִשָּׁה:

אֲנִי לְמַעַן הַחֲסִדִּים שֶׁהֵם אוֹרוֹת חֲמִשָּׁה, וְלְמַעַן שֶׁם אֱלֹהִים הַקָּדוֹשׁ
שֶׁהוּא אוֹתִיּוֹת חֲמִשָּׁה, וְלְמַעַן אוֹתִיּוֹת מִנְצֵפֶ"ךְ שֶׁהֵם חֲמִשָּׁה, וְלְמַעַן
סוֹד חֲמִשָּׁה מוֹצְאוֹת הַפָּה שֶׁהֵם חֲמִשָּׁה, יִתְקַנּוּ וְיֵאִירוּ וְיִתְמַתְקוּ
וְיִתְעַלּוּ חֲמִשָּׁה שְׁמוֹת שֶׁם אֲדֹנִי שְׁמִסְפָּרָם שֶׁלֹּשׁ מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים
וְחֲמִשָּׁה:

אֲנִי לְמַעַן מִצְוֹת קְרִבְנוֹת הַנְּשִׂאִים אֲשֶׁר הִקְרִיבוּ זִבְחַת הַשְּׁלָמִים

אלים חמשה, עתודים חמשה, כבשים בני שנה חמשה, יתקנו ויאירו ויתמתקו ויתעלו חמשה שמות שם אדני שמספרם שלש מאות ועשרים וחמשה:

אנא למען מצות ראשית הגז מצאן חמשה, ולמען מצות פדיון הבכור אשר היא בכסף שקלים חמשה, ולמען הבכרה של פסוק יאר יהוה יאהדונה פניו אליך ויחנך שהוא תבות חמשה, יתקנו ויאירו ויתמתקו ויתעלו חמשה שמות שם אדני שמספרם שלש מאות ועשרים וחמשה:

אנא למען זכות יוסף הצדיק שנוסף בשמו אות הא שמספרה חמשה, ולמען זכות בנימין הצדיק אשר רבה משאתו ידות חמשה, ולמען זכות פנחס והצבא אשר הרגו את מלכי מדן חמשה. יתקנו ויאירו ויתמתקו ויתעלו חמשה שמות שם אדני שמספרם שלש מאות ועשרים וחמשה:

אנא למען זכות דוד עבדך משיחך אשר בחר לו מן הנחל חלוקי אבנים חמשה, ולמען זכות מרדכי הצדיק אשר לבש לבושי מלכות חמשה, יתקנו ויאירו ויתמתקו ויתעלו חמשה שמות שם אדני שמספרם שלש מאות ועשרים וחמשה:

אנא יהוה יאהדונה האל הגדול הגבור והנורא, למען שמך הגדול בנקוד פת"ח (יהוה) שהוא בחכמה, שמספרו עולה עשרות חמשה, יתקנו ויאירו וישלמו ויתעלו שבעה שמות הני"ה במלוי אלפין שעולה מספרם שלש מאות ועשרה וחמשה:

אנא למען שם הקדוש (יל") הקמוז בראשי תבות למען יחלצון ידיך, ובראשי תבות יהוה יאהדונה למבול ישב, שעולה מספר עשרות חמשה, יתקנו ויאירו וישלמו ויתעלו שבעה שמות הני"ה במלוי אלפין שעולה מספרם שלש מאות ועשרה וחמשה:

אנא למען בינה העליונה שיש בה שיערים עשרות חמשה, יאירו ויתקנו וישלמו ויתעלו שבעה שמות הני"ה במלוי אלפין שעולה מספרם שלש מאות ועשרה וחמשה:

אנא למען שם הקדוש אל במלואו אלף למד, שעולה מספרו מאה

ושמונים וחמשה, יתקנו ויאירו וישלמו ויתעלו שבועה שמונת הני"ה במלוי אלפין שעולה מספרם שלש מאות ועשרה וחמשה:
אנא יהוה יאהדונה האל הגדול הגבור והנורא, למען קדשת שבת קדשך שהוא לימים שבועה, וקדשת שנת השמטה שהיא לשנים שבועה, וקדשת היובל שהוא לקץ שבועים שבועה, יאירו ויתקנו וישלמו ויתעלו אדם שבועה:

אנא למען ספירות הבגן שהם שבועה, ולמען צדיקים כורתי ברית שהם שבועה, ולמען מצות שמירת חג המצות שהוא ימים שבועה, ולמען שמירת חג הסוכות שהוא ימים שבועה, יאירו ויתקנו וישלמו ויתעלו אדם שבועה:

אנא למען ברכות של קריאת שמע ערב ובקר שהם שבועה, ולמען מצות הברכות של חתן וכלה שהם שבועה בימים שבועה, ולמען ברכות ורצועות התפלין על הזרוע שהם שבועה, יאירו ויתקנו וישלמו ויתעלו אדם שבועה:

אנא למען היכלות של אצילות, בריאה, יצירה, עשיה, שהם שבועה שבועה, ולמען הברכה של פסוק ישא יהוה פניו אליך וישם לך שלום, שהוא תבות שבועה, יאירו ויתקנו וישלמו ויתעלו אדם שבועה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

ילמד התנ"ך של ליל שבועות. (נמצא לקמן עמוד 575). ויקרא את כל התהילים פעמים ואחר כך יקרא עוד עשרים ואחד פרקים ראשונים וארבעה פרקים אחרונים. שיעלה הכל לסך של שלש מאות ועשרים וחמשה פרקים. ואחר כך יקרא "אדרא זוטא". (נמצא לקמן עמוד 608) (אם לא הספיק לגמור התהלים, או האדרא זוטא, ביום הצום ישלים אותם בשבתות שלאחר מכן).

אחר כך יאמר

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי שנתמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך

כאלו הקרבתי על גבי מזבחך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט ממני, יתעורר סוד ב' זיוגי מ"ב דחיד וגרון. ובכן ימתקו מספר אותיות דמלוי דרבויע האלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלשים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו למספר תענית.

ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה מחשבה העליונה, דבורר אכל וזריק פסלת, ומכחה ישתלשל ויירד שפע גדול נרב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם גיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך ליראה ולאהבה את שמך, ולתת כח במחשבותי ובמחיי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלת כל פה, ברוך שומע תפלה.

אנא יהוה יאהדונהי אוי נא לנו כי חטאנו אנא נוליד את חרפתנו, בן כסיל תויגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שכרנו ותקנותינו, ואם תשמר עונינו מי יעמד לפניך מאז אפייך, ובטובך הגדול תעורר רחמיך וראה בעין חמלתיך צרת גופינו ונשמתנו וקבל ברב רחמיך תשובתנו וקוראים בשמך יהוה יאהדונהי הושיעה המלך, אל תעזבנו, וכיד זעמך אל תטשנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד כבודך ולעשות נגד כוננתך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל פרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, דמיונו פאריה יכסוף לטרף וככפיר יושב במסתרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהוה יאהדונהי בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מחרב נפשנו והעלה ארוכה ומרפא לעונינו ויהיו למאורות כל השמות אשר החשכנו בעונותינו ויחטאתינו ופשענו, וטהר לבנו לעבדך באמת ובלבב שלם ביראה

ובאהבה, אמן, בן יהי רצון. יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניה
יהנה יאהדונה צורי וגאלי:

יעשה כפרה בתרגול. (והנקה בתרגולת) כמו בערב יום הכפורים
ובשלוש פעמים שמסובבו על ראשו יאמר בכל פעם פסוק זה: **ויחננו
ויאמר פדעוהו מרת שחת, מצאתי כפר, מצאתי כפר, מצאתי כפר.**

יעשה שבועה הקפות לתבה בבית הכנסת, ובכל הקפה יאמר מזמור הבו
לה' בני אלים, פלו, ופסוק מפסוקי אגא בכח, לפי הסדר הזה.

מזמור לדוד הבו ליהנה בני אלים הבו ליהנה כבוד ועז: הבו
ליהנה כבוד שמו השתחו ליהנה בהדרת קדש: קול יהנה על
המים אל הכבוד הרעים יהנה על מים רבים: קול יהנה בכח קול
יהנה בהדר: קול יהנה שבר ארזים וישבר יהנה את ארזי הלכנו:
וירקיעם כמו עגל לכנון ושריון כמו בן ראמים: קול יהנה חצב
להבות אש: קול יהנה יחיל מדבר יחיל יהנה מדבר קדש: קול
יהנה יחולל אילות ויחשף יערות ובהיכלו פלו אמר כבוד: יהנה
למבול ישב וישב יהנה מלך לעולם: יהנה עז לעמו יתן יהנה יברך
את עמו בשלום:

אגא בכח. גדולת מינה.	תתיר צורה:	(אב"ג ית"ץ)
קבל רנת. עמך שגבנו. טהרנו נורא:	(קר"ע שט"ן)	
נא גבור. דורשי יחודך. כבבת שמרם:	(נג"ד יכ"ש)	
ברכם טהרם. רחמי צדקתך. תמיד גמלם:	(בט"ר צת"ג)	
חסין קדוש. ברוב טובך. נהל עדתך:	(חק"ב טנ"ע)	
יחיד גאה. לעמך פנה. זוכרי קדושתך:	(יג"ל פז"ק)	
שועתנו קבל. ושמע צעקתנו. יודע תעלומות:	(שק"ו צי"ת)	

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

ידליק שבועה גרות בבית הכנסת ויכנון בכל גר שהוא כנגד שם (יו"ד ה"א
וא"ו ה"א) ולא יוציא השם בפיו, חס ושלום.

יתן כסף הפדיון לעניים יראי שמים, ויהי רצון שה' יקבל תשובתו ברכון.

תקין הפעס

לפי הקבלה צריך לצום מאה וחמישים ואחד תעניות ומי שקשה לו הדבר תקנו רבותינו המקבליים לצום רק לילה ויום, ולפדות ימי התענית בכסף שינתן לעניים שומרי תורה ומצוות.

יום לפני התענית יאמר נדוי זה:

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנונו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערך לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. פסנו בחול ובשפת וטרפה נפשנו באפנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סרנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערך. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

ישתדל ללכת למקנה ולטבל שבע טבילות, ויכון שטובל שבע טבילות אלו על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבל מצרעתו, ושכן יטהרו נפשו, רוחו ונשמתו מטמאת צרעת עון הפעס.

יתפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בברכת "שומע תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום".

אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אבל פשהתפלל מנחה חשב להתענות, הרי זה נחשב כקבלת תענית וצריך להתענות.

וזה נסח קבלת התענית:

רבונו של עולם, הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ויום משקיעת החמה היום ועד לצאת הכוכבים מחר. לתקן את כל הפגמים שחטאתי עויתי ופשעתי מעודי ועד היום הזה, ובפרט בעוון הפעם שפעסתי והכעסתי ואם לא אוכל להתענות או לא ארצה שאתן פרוטה לצדקה לפדיון תעניתי זה, אוכל לאכול ולשתות ללא שום אסור כלל.

כליל התענית ישתדל ללמד תורה כפי יכולתו. ויזהר בקריאת שמע שעל המטה לאומרה בכוונה. וישים אכן תחת הפר למראשותיו. ויכוון בשם (יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה) העולה במנין אבן.

אם יכול, יחגר על מתניו מתחת לבגדיו חגורת שק העשויה משער עזים בכל זמן התענית. (ראה בהוראות שבתחילת הספר)

טוב ורצוי לקום אחר חצות לילה ולומר ברכות השחר ותקון חצות (נמצא לעיל עמוד 60). בכוונה גדולה.

ביום התענית יאמר:

הריני מוכן ומזמן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתיב בתורה: ושבת עד יהוה יאהדונהי אלהיך ושמעת בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמיו יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנונו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אֲשֶׁמְנוּ. בְּגִדְנוּ. גִּזְלָנוּ. דִּבְרָנוּ דְּפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. וְזָדְנוּ. חֲמַסְנוּ. טָפְלָנוּ שֶׁקֶר וּמְרֵמָה. יַעֲצֵנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כְּזָבְנוּ. כְּעִסְנוּ בַּחֹל וּבִשְׁבֹּת וּטְרָפָה נִפְשָׁנוּ בְּאִפְנוּ. לִצְנוּ. מִרְדְּנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֵיךְ. נֶאֱצָנוּ. נֶאֱפָנוּ. סָרְרָנוּ. עֲוִינוּ. פִּשְׁעָנוּ. פִּגְמָנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אָב נָאִם. קִשְׁינוּ עֶרְף. רִשְׁעָנוּ. שַׁחֲתָנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲוִינוּ וְתַעֲתַעְנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צַדִּיק עַל כָּל הַבָּא עֲלֵינוּ. כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ. וְאַנְחָנוּ הִרְשַׁעְנוּ:

מִה נֹאמַר לְפָנֶיךָ יֵשֶׁב מְרוֹם, וּמִה נִסְפֹּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ רָזֵי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חֵי. אַתָּה חֹפֵשׁ כָּל חֲדָרֵי בֶטֶן. רֹאֶה כְלִיּוֹת וְלֵב. אֵין דְּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִמֶּךָ עֵינֶיךָ: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאַל־הִי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חֲטָאֵתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פִּשְׁעֵינוּ.

יֵלֶךְ לְמִקְנֶה וְיִטְבּוֹל מֵאָה וְחֲמִשִּׁים וְאַחַד טְבִילוֹת כְּמִנְיָן "כַּעֲס" עִם הַכּוֹלָל. וְלִפְנֵי הַטְּבִילָה בְּעוֹדוֹ בְּבֵיתוֹ יִטּוֹל יָדָיו שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּסִירוּגִין כְּמוֹ נְטִילַת יָדַיִם שֶׁל שְׁחִירָת. וְיֹאמַר בְּקֶשֶׁה זֶה:

לְשֵׁם יְחִיד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנִיתִיָּה בְּדַחֲלֹו וּרְחִימוּ וּרְחִימוּ וּדְחִילוּ לִיחֲדָא אוֹתִיּוֹת י"ה בְּאוֹתִיּוֹת ו"ה בְּיַחֲדָא שְׁלִים (יְהו"ה) בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, הֲרִינִי מִקְבֵּל עָלִי מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל הַתְּשׁוּבָה בְּכַתּוּב וְשִׁבְתָּ עַד יִהְיֶה יֵאָהֲדוּנְהִי אֱלֹהֶיךָ וְשִׁמְעֵת בְּקוֹלוֹ, וְהֲרִינִי מִתְחַרֵּט עַל כָּל חֲטָאִים וְעֲוֹנוֹת וּפִשְׁעִים שֶׁחֲטָאתִי וְעֲוִיתִי וּפִשַּׁעֲתִי, וְעִבְרָתִי עַל מִצְוֹת עֲשֵׂה וְעַל מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה מִדְּאוֹרֵיתָא, וְגַם מִצְוֹת דְּרַבְּנָן. וְהֲרִינִי מִתְנַדָּה וּמִתְחַרֵּט בְּפִרְטוֹת עַל עוֹן הַכַּעֲס שֶׁפָּעַסְתִּי וְקִרְעָתִי בָלִים בַּחֲמָתִי וְשִׁבְרָתִי בָלִים בַּחֲמָתִי, וְקִלְקַלְתִּי וּפְגַמְתִּי בְּקִדְשָׁה לְמַעַלָּה, וְגַם עֲשִׂיתִי קִלְקוֹל בְּנַפְשִׁי לְמַטָּה, וְגִרְמָתִי לְסֵלֶק מַעַלִּי אוֹר הַקִּדְשָׁה, וְעַתָּה הִנְנִי מוֹדָה וְעוֹזֵב. וְהֲרִינִי מוֹכֵן לְטָבָל בְּמִקְנֶה (יְכוּן מִקְנֶה גִימ' קנ"א) מֵאָה וְחֲמִשִּׁים וְאַחַד טְבִילוֹת כְּמִנְיָן שֵׁם אֱהִי"ה בְּמִלּוֹי הַהִי"ן (אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה). כְּדִי לְתַקֵּן עוֹן הַכַּעֲס שֶׁמִּסְפְּרוֹ עִם הַכּוֹלָל שְׁלוֹ מֵאָה וְחֲמִשִּׁים וְאַחַד, וְיִתְמַתְקוּ שְׁנֵי שְׁמוֹת אֲדָנֵינוּ

אֱלֹהִים שֶׁהֵם תָּרִי בְּתִי דִּינָא רַפִּיא וְקִשְׂיָא שְׁמִסְפָּרָם מֵאָה וְחֲמִשִּׁים וְאַחַד. וַיִּתְּגַלוּ אוֹרוֹת הַחֲסָדִים, וַיִּתְּגַבְּרוּ וַיִּתְּפַשְׁטוּ לְמַתֵּק כָּל הַדִּינִין הַקָּשִׁין וְהַרְפִּין, וַיִּתְּבַטְּל כָּל הָאֵף וְהַחֲרוֹן. וַיִּתְּבַטְּל הַיֵּצֵר הָרַע שֶׁל הַפֶּעַס וְעַבְדָּה זָרָה וַיִּתְּבַטְּלוּ בְטוֹל גָּמוּר. וַיַּמְעִתָהּ וַיַּמְעַכְשִׁי הַרְיָנִי מִתְּחַרֵּט עֲלֵיהֶם, וּמִתְּנָה עֲלֵיהֶם שִׁיְהִיו כָּלָם בְּטָלִים וּמְבַטְלִים מִעֲקָרָן לֹא שְׁרִירִין וְלֹא קִנְיִין וְלֹא יִהְיוּ חֲלִין כָּלָל וְעָקָר, וּבִכְלָהוֹן אֶתְחַרְטֶנָּא בְּהוֹן מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם:

וְאַתָּה הָאֵל נּוֹצֵר חֶסֶד לְאַלְפִים (ר"ת נח"ל) בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחֲסִדֶּיךָ הַגְּדוֹלִים וְהַפְּשׁוּטִים, תִּמְחַל וְתִסְלַח וְתִכַּפֵּר לְכָל חַטָּאתִי וְעֲוֹנוֹתִי וּפְשָׁעִי, וְתִתֶּנָּן אֶת אֲשֶׁר קִלְקַלְתִּי, וְתִכְוֶנֶן וְתִיָּשֶׁר אֶת אֲשֶׁר הִעֲוִיתִי, וְתִמְשִׁיךְ עָלַי אוֹר הַקִּדְשָׁה שְׁנִסְתַּלֵּק מֵעָלַי. אֲנִי יְהוָה יֵאָדוּנָהי הַפָּרֹד נָא מֵעָלַי צַד הָרַע שֶׁבִּיָּצֵר הָרַע, וְתִזְכְּכֵנִי וְתִלַּבְּבֵנִי בְּכֹחַ הַיֵּצֵר הַטוֹב וְתִזְכְּךָ נִפְשִׁי וְתֵאִיר בֵּה וְתוֹסִיף בֵּה כֹחַ וְהֵאָרָה לְהַתְקַשֵּׁר לְמַעֲלָה בְּקִדְשָׁה הַעֲלִינָהּ, וְתִכְוֶנֶן לְבָבִי לְעִבְדֶּךָ לִירְאָה וּלְאַהֲבָה אֶת שְׁמֶךָ כָּל הַיָּמִים:

יֵאמֹר פְּסוּק זֶה שְׁבַע עֶשְׂרֵה פְּעָמִים:

לֵב טָהוֹר בְּרָא לִי אֱלֹהִים וְרוּחַ נָכוֹן חֲדַשׁ בְּקִרְבִּי.

פְּסוּק זֶה יֵאמֹר עֶשְׂרֵה פְּעָמִים:

וַיְהִי נֶעֱם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ.

אַחַר כֵּן יִטְבּוֹל מֵאָה וְחֲמִישִׁים וְאַחַד טְבִילוֹת וַיִּלְבַּשׁ בְּגָדָיו וַיִּרְחֹץ יְדָיו, וַיָּבֹא לְבֵיתוֹ וַיִּלְבַּשׁ טָלִית גְּדוּל, וַיִּבְרַךְ עָלָיו בְּכּוֹנֵנָה גְּדוּלָּה. וְאַחַר שִׁילְבָּשָׁנוּ יִקְבֹּץ אֶת אַרְבַּעַת כְּנָפוֹת הַטָּלִית בְּיָד יְמִינוֹ וַיִּשִּׂים אוֹתָם עַל הַחֲזָה שֶׁלּוֹ וַיְכַוֵּן כִּי כָּל כְּנָף מְאַרְבָּעֶתָם עוֹלָה כְּמִנְיֵן מִסְפֵּר "פַּעַס". וְגַם עוֹלָה בְּגִימָטְרִיא כְּמִסְפֵּר שֵׁם אֱהִיָּה בְּמַלּוּי הַהִי"ן כִּנּוּי (אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה). וַיְכַוֵּן שִׁיתְמַתְקוּ הַדִּינִים עַל יְדֵי אוֹרוֹת הַחֲסָדִים. וּבְעוֹד שֶׁאַרְבַּעַת הַכְּנָפוֹת בְּיָדוֹ עַל הַחֲזָה יֵאמֹר פְּסוּקִים אֵלֶּיךָ.

(הַאֲשֶׁה תֵּאמֹר פְּסוּקִים אֵלֶּיךָ לֹא עֲטִיפַת טָלִית וְלֹא אַחִיזָה בְּצִיצִיּוֹת.)

וַיַּדְבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵּאמֹר: פִּינָחָס בֶּן אֱלֶעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הַשֵּׁיב אֶת חֲמָתִי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְיָאֹו אֶת קִנְיָאֹתִי בְּתוֹכָם וְלֹא כְלִיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְיָאֹתִי: לָכֵן אֲמַר הֲנִי נֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלֹום: וְהִיְתָה לוֹ וּלְזֶרְעוֹ אַחֲרָיו בְּרִית כְּהֵנָּה עוֹלָם תַּחַת אֲשֶׁר קִנְיָא לְאַלְהֵיו וַיִּכְפֹּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

יאמר תשעצה פסוקים אלו, שהם ר"ת (יאהלוהי"ם) שהוא חבור שם הוי"ה ושם אלהי"ם שעולה יב"ק, למתק שם אלהים שהוא דין, בשם הוי"ה שהוא רחמים:

הי חסדך יהנה יאהדונהי עלינו כפאשר יחלנו לך: אתה יהנה יאהדונהי לא תכלא רחמיך ממני חסדך נאמתך תמיד יצרוני: הראנו יהנה יאהדונהי חסדך וישעך תתן לנו: לא לנו יהנה לא לנו פי לשמך תן כבוד על חסדך על אמתך: וחסד יהנה מעולם ועד עולם על יראיו וצדקתו לבני בנים: האירה פניך על עבדך הושיעני בחסדך: הללויה הודו ליהנה יאהדונהי כי טוב כי לעולם חסדו: יהנה יאהדונהי יגמר בעדי יהנה יאהדונהי חסדך לעולם מעשי יריך אל תרף: מה יקר חסדך אלהים ובני אדם בצל כנפיה יחסיון:

יעשה סדר התשליך על שפת בור, או באר, או מעין, או ים. או מקוה לטבילת כלים הנמצא מחוץ לבנין המרחץ. וקודם יאמר בקשה זו:

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בדחילו ורחימו ורחימו ודחילו ליחדא שם י"ה בשם ו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל. הרני מוכן לומר שלשה עשר פסוקים הכתובים על ידי מיכה הנביא, הא תליסר מכילן דרחמי אתחזון הכא, וכלהו נפקין מתליסר מבעין דמשח רבות דתקוני דיקנא קדישא עתיקא דעתיקין טמירא דטמירין. הא תליסר מכילן דרחמי מעתיקא קדישא. מי אל כמוך חד. נושא עון תרי. ועובר על פשע תלת. לשארית נחלתו ארבע. לא החזיק לעד אפוא חמש. כי חפץ חסד הוא שית. ישוב ורחמנו שבעה. יכבש עונותינו תמנא. ותשליך במצלות ים כל חטאתם תשעה. תתן אמת ליצקב עשרה. חסד לאברהם חד

סר. אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבוֹתֵינוּ תְּרִיסֶר, מִיָּמֵי קֶדֶם תְּלִיסֶר: לְקַבֵּיל דָּא, אַל מִדָּה חַד, רַחֵם מִדָּה תְּרִין. וְחֲנוּן מִדָּה תִּלְתָּ. אַרְךְ מִדָּה אַרְבַּע. אֲפִים מִדָּה חֲמִשׁ. וְרַב חֶסֶד מִדָּה שִׁית. וְאַמֶּת מִדָּה שִׁבְעָה. נוֹצֵר חֶסֶד מִדָּה תְּמַנָּא. לְאַלְפִים מִדָּה תִּשְׁעָה. נוֹשֵׂא עוֹן מִדָּה עֶשְׂרֵה. וְפֹשַׁע מִדָּה חַד סר. וְחֹטְאָה מִדָּה תְּרִיסֶר. וְנִקְהָ מִדָּה תְּלִיסֶר: וַיְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵהְיֶה יֵאֱהוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאַלֹהֵי אַבוֹתֵינוּ, שֶׁתְּהִיָּה חֲשׂוּבָה וּמְקַבֶּלֶת וְרָצוּיָה לְפָנֶיךָ קְרִיאַת הַפְּסוּקִים הַנּוֹרְמִזִּים בָּהֶם שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים, הָאֲמוּרִים עַל יַד נְבִיאֶךָ מִיכָה, הַמְכַנִּים אֶל שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת הָאֲמוּרִים עַל יְדֵי מֹשֶׁה עֲבָדְךָ. וַיַּעֲלֶה לְפָנֶיךָ פָּאֵלוּ כּוֹנְנֵי בְּכָל הַכּוֹנְנוֹת הָרְאוּיוֹת לְכוֹן בָּהֶם, וּכְאֵלוּ הַשְׁגָּתִי כָּל הַסּוּדוֹת הַרְמוּזִים בָּהֶם. וְתִהְיֶה שְׁעָה זֹאת רָצוֹן לְפָנֶיךָ, וַיִּגְלוּ רַחֲמֶיךָ עַל מִדּוֹתֶיךָ, וְתִתְּנֶה יֵהְיֶה יֵאֱהוּנָהי אֱלֹהֵינוּ בְּמִדַּת הַחֶסֶד וּבְמִדַּת הַרַחֲמִים, וְתַעֲזֹר רַחֲמֶיךָ בְּקְרִיאָתִי זֹאת, לְהַמְשִׁיךְ שְׁפַע וְהַאֲרָה מִן הַמִּזְל הָעֲלִיוֹן תִּקּוֹן הַשְּׁמִינִי הַנִּקְרָא נוֹצֵר חֶסֶד, (יִו"ד ה"י וי"ו ה"י). אֶל הַתִּקּוֹן הַתְּשִׁיעִי הַנִּקְרָא לְאַלְפִים, (אֶל"ף ה"ה יו"ד ה"ה). וּבְזֶה יִתְמַתְּקוּ שְׁמוֹת אֱלֹהֵי"ם אֲדֹנָי מִתּוֹק גְּמוּר וְשֹׁלֵם פְּרָצוֹנֶךָ, וּבִכֵּן וְתִשְׁלֹךְ בְּמִצְלוֹת יָם כָּל חֲטָאֵתֵינוּ. וְכָל הַמְקַטְרָגִים רָעִים יִשְׁלָכוּ בְּמִצְלוֹת יָם. וְאַתָּה בְּטוֹבְךָ תַּעֲזֹר רַחֲמֶיךָ. וְעַל יְדֵי שֵׁם אֶל"ף ה"י יו"ד ה"י תִּתְּבַרְרוּ וַיַּעֲלוּ כָּל נִצּוּצֵי הַקִּדְשָׁה מִבְּרָרִים וּמְנַקִּים וּמְלַבְּנִים, וְנִקְהָ לָהֶם לְהַעֲלוֹתָם לְמָקוֹם הַקָּדֹשׁ. וַיְהִי נֶעֱם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ:

פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר: נִי מֵאֵן דְּאוֹשִׁיט יְדֵי בְּדִיקְנָא זְקִירָא עֲלָאָה דְּסָבָא קַדִּישָׁא טְמִירָא סְתִימָא דְּכָלָא. דִּיקְנָא דִּהִיא תִּשְׁבַּחְתָּא. דִּיקְנָא דְּסִתִּים וְזִקִּיר מִכָּל תְּקוּנָוִי. דִּיקְנָא דְּלֹא יִדְעִין עֲלָאִין וְתַתָּאִין. דִּיקְנָא דִּהִיא תוֹשְׁבַחְתָּא דְּכָל תִּשְׁבַּחִין. דִּיקְנָא דְּלֹא הָנָה בֵּר נִשׁ נְבִיאָה וְקַדִּישָׁא דִּיקְרַב לְמַחְמִי לִיהִ. דִּיקְנָא דִּהִיא תִּלָּא בְּשַׁעְרוֹי עַד טְבוּרָא דְּלִבָּא, חוּרָא פְּתִלְגָא, זְקִירָא דִּיקְרִין, טְמִירָא דְּטְמִירִין מְהִימְנוּתָא דְּמְהִימְנוּתָא דְּכָלָא. תְּאֵנָא בְּצִנְעוּתָא דְּסַפְרָא דִּהִיא דִּיקְנָא מְהִימְנוּתָא דְּכָלָא, נִפְיָק מְאוּדְנוֹי וְנִחִית סוּחְרָנְיָה דְּפוּמָא

קדישא ונחית וסליק ונחפי בתקרוכתא דבוסקא טבא חורא דיקרא.
ונחית בשקולא ונחפי עד טבורא, הוא דיקנא יקרא מהימנא שלימא
דנגדין ביה תלת עשר נביעין מבויעין דמשח רבות טבא, בתלת עשר
תקונין מתקנא:

תקונא קדמא (מי אל פמוך במדה א' אל) מתתקן שערא מלעילא
ושארי מההוא תקונא דשער רישיה דסליק בתקונין לעילא מאודנוי
ונחית מקמי פתחא דאדנין בחד חוטא בשקלא טבא עד רישא
דפומא:

תקונא תניינא, (נושא עון במדה ב' רחום) מתתקן שערא מרישא
דפומא, וסליק עד רישא אחרא דפומא בתקונא שקיל:
תקונא תליתא, (ועובר על פשע במדה ג' וחנון) מאמצעיתא דתחות
חוטמא מתחות תרין נוקבין נפיק חד אחרא, ושערא אתפסק
בההוא אחרא. ומלי מהאי גיסא ומהאי גיסא שערא בתקונא שלים
סותרנה דההוא אחרא:

תקונא רביעא, (לשארית נחלתו במדה ד' ארך) מתתקן שערא ונחית
תחות פומא מרישא חדא לרישא חדא בתקונא שלים:
תקונא חמישא, (לא תחזיק לעד אפו במדה ה' אפים) תחות פומא
נפיק אחרא אחרא בשקולא דאחרא דלעילא, ואלין תרין אחרין
רשימין על פומא מכאן ומכאן:

תקונא שתיא, (פי חפץ חסד הוא במדה ו' ורב חסד) מתתקן שערא
וסליק ונפיק מלרע לעיל לרישא דפומא ונחפי תקרוכתא דבוסקא
טבא עד רישא דפומא דלעילא. ונחית שערא לרישא דפתחא
דאחרא תתא דפומא:

תקונא שביעא, (ישוב רחמנו במדה ז' נאמת) פסיק שערא ואתחזון
תרין תפוחין בתקרוכתא דבוסקא טבא שפירן ויאן למחזי. בגינהון
אתקנים עלמא חדא הוא דכתיב באור פני מלך חיים:

תקונא תמינא, (יכבוש עונותינו במדה ח' נוצר חסד) נפיק חד חוטא
דשערי סותרני דדיקנא, ותליין בשקולא עד טבורא:
תקונא תשיעא, (ותשליך במצולות ים כל חטאתם במדה ט' לאלפים)

מתערי ומתערבין שערי דיקנא עם אינון שערי דתליין בשקולא, וְלֹא נִפְקִי דָא עִם דָּא:

תקונא עשירא, (תתן אמת ליעקב במדה י' נשא עון) נחתין שערי תחות דיקנא וּחֲפִיין בגרונא תחות דיקנא:

תקונא חד סר, (חסד לאברהם במדה י"א נפשע) דלא נפקין נימא מן נימא ומתשערן בשיעורא שלים:

תקונא תריסר, (אשר נשבעת לאבותינו במדה י"ב וחסא) דלא תליין שערי על פומא, ופומא אתפני מכל סטרוי ויאן שערי סחור סחור ליה:

תקונא תליסר, (מימי קדם במדה י"ג ונקה) דתליין שערי בתחות דיקנא מכאן ומכאן. ביקרא יאה ביקרא שפירא מחפין עד טבורא. לא אתחזי מכל אנפי תקרבתא דבסמא. בר אנון תפוחין שפירין חזרין דמפקין חזין לעלמא. ומחזין חדו לזעיר אנפין. בתליסר תקונין אלין נגדין ונפקין תליסר מבויעין דמשח רבות, ונגדין לכל אנון דלתתא. ונהרין בההוא משחא. ומשיחין מההוא משחא דבתליסר תקונין אלין. בתליסר תקונין אלין אתרשים דיקנא וקירא סתימא דכלא דעתיק דעתיקין:

יגביה שני צדי הגלימה או המעיל, ויאמר מי אל כמוך וגו' מלה במלה, ויכוין בלבבו שהם כנגד י"ג מדות כמסודר כאן, וכשיאמר ותשליך וגו', ינער הבגד על המים, ויכוין שכל המלאכים הרעים שנבראו מכח עוונותיו וגם המקטרג העליון יושלכו במצולות ים העליון דפלוגי ונחש.

יאמר פסוק זה שלש פעמים

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא תחזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכבש עונותינו, ותשליך במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליעקב חסד לאברהם, אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם:

יאמר פסוקים אלו כל אחד מהם, מאה וחמישים ואחד פעמים.

לב טהור ברא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי.

ויהי נַעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ.

יְדִלִּיק גַּר בְּבֵית הַכְּנֶסֶת לִפְנֵי אַרְוֶן הַקּוֹדֵשׁ וַיִּכְנֹן כִּי גַר הוּא מִסֵּפֶר שְׁלֹשָׁה יְחִידִים (יאההויה"ה, יאהלוההי"ם, יאהדונה"י).

אחר כך יַעֲשֶׂה שְׂבַע הַקָּפוֹת לַתִּכָּה שֶׁבְּבֵית הַכְּנֶסֶת, וּבְכָל הַקָּפָה יֹאמַר מִזְמוֹר הַבּוֹ לַה' בְּנֵי אֱלִים כּוֹלוּ, וּפְסוּק אֶחָד מִפְּסוּקֵי אֲנָא בְּכַח.

מִזְמוֹר לְדָוִד הַבּוֹ לַיהוָה בְּנֵי אֱלִים הַבּוֹ לַיהוָה כְּבוֹד וְעֹז: הַבּוֹ לַיהוָה כְּבוֹד שְׁמוֹ הַשְׁתַּחֲוִי לַיהוָה בְּהַדְרַת קִדְשׁ: קוֹל יְהוָה עַל הַמַּיִם אֵל הַכְּבוֹד הַרְעִים יְהוָה עַל מַיִם רַבִּים: קוֹל יְהוָה בְּכַח קוֹל יְהוָה בְּהַדְרָה: קוֹל יְהוָה שֹׁכֵר אַרְזִים וַיִּשְׁכַּר יְהוָה אֶת אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן: וַיִּרְקִידֵם כָּמוֹ עֵגֶל לְבָנוֹן וְשִׁרְיוֹן כָּמוֹ בֶּן רֵאמִים: קוֹל יְהוָה חֲצֹב לַהֲבוֹת אֵשׁ: קוֹל יְהוָה יַחֲלִיל מִדְּבַר יַחֲלִיל יְהוָה מִדְּבַר קִדְשׁ: קוֹל יְהוָה יַחֲלִיל אֵילֹת וַיַּחֲשֹׁף יַעֲרוֹת וּבְהִיכְלוֹ כָּלוּ אֲמֹר כְּבוֹד: יְהוָה לַמִּבּוֹל יִשָּׁב וַיִּשָּׁב יְהוָה מֶלֶךְ לְעוֹלָם: יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה יִכְרַךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

אֲנָא בְּכַח. גְּדוּלַת יְמִינֶךָ. תַּתִּיר צְרוּרָה: (אב"ג ית"ץ)
קָבַל רַנַּת. עֲמֶךָ שְׂגִבְנוֹ. טַהֲרֵנוּ נוֹרָא: (קר"ע שט"ן)
נָא גְבוּר. דּוֹרְשֵׁי יְחִידֶךָ. כְּכַבֵּת שְׁמֵרֵם: (נג"ד יכ"ש)
בְּרַכְס טַהֲרֵם. רַחֲמֵי צִדְקָתֶךָ. תְּמִיד גְּמִלֵם: (בט"ר צת"ג)
חֲסִין קְדוּשׁ. בְּרוּב טוֹבֶךָ. נָהַל עֲדֶתֶךָ: (חק"ב טנ"ע)
יַחֲדִיד גְּאֻה. לְעַמֶּךָ פְּנֵה. זוֹכְרֵי קְדוּשָׁתֶךָ: (יג"ל פז"ק)
שׁוֹעֲתֵנוּ קָבַל. וּשְׁמַע צַעֲקָתֵנוּ. יוֹדֵעַ תַּעֲלוּמוֹת: (שק"ו צי"ת)
בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

יִקַּח בְּיָדוֹ כֶּסֶף פְּדִיּוֹן מֵאָה וְחֲמִישִׁים וְאֶחָד תַּעֲנִיּוֹת וַיֵּאחֲזֵם בְּיָדוֹ וַיַּעֲמֹד יַחַף וּפָנָיו לְמַעַרְב וַיֹּאמֶר:

לְשֵׁם יַחֲדוּ קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנִיתִיה בְּדַחֲלֹ וּרְחִימוּ וּרְחִימוּ וּדְחִילוּ לִיחְדָּא אוֹתִיּוֹת י"ה בְּאוֹתִיּוֹת ו"ה בְּיַחְדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, הֲרִינִי מִפְּרִישׁ מַעוֹת אֱלֹהֵי שְׁפִידֵי לְצִדְקָה, כְּדֵי לְפַדּוֹת בְּצִדְקָה

מה שאני חייב להתענות בעבור עון הפעס. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו שתהיה חשוכה ומקבלת ורצויה הפקשת צדקה זו, כאלו התענתי כל ימי התעניות אשר אני חייב להתענות בעבור תקון פגם עון הפעס. ויעלה לפניך כאלו כוננתי בכל הכוננות הראויות לכונן בהם בעבור תקון עון הפעס, ובימי התעניות הצריכים לתקון זה. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו. עננו אבינו עננו ביום צום התענית הזה, כי בצרה גדולה אני על פי עונותי עברו ראשי וכמשא כבד כבדו ממני. טבעתי ביון מצולה ואין מעמד. באתי במצמקי מים ושבולת שטפתני. יראה נרעד יבוא בי בעת עמדי להתפלל לפניך על רע מעשי אשר עשיתי. בושתי וגם נכלמתי להרים אלהי פני אליך. כי עונותי רבו למעלה ראש ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהנה יאהדונהי הצדקה ולנו בשת הפנים. מה אענה ומה אמר מה אדבר ומה אצטדק. כבן סורר ומורה הייתי לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושות. לדבריך לא הטייתי אזני. ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי על פרייתות ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי להפיל ניצוצות הקדשה במצמקי הקלפות. ונתתי כח בקלפות להתחזק ולעלות למעלה ולהתאחז ולניק מן הקדשה. וגרמתי בעונותי לעקר ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים ולהורידה אל ירפתי בור. בורות נשברים אשר לא יכולו המים. אוי ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה. בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. אבל גלוי וידוע לפניך יהנה יאהדונהי אלהי ואלהי אבותי, כי לא במקד ובמעל עשיתי, ולא להכעיסך נתפוננתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא מאש ואני מבשר נדם, והוא אשר הסיתני ופתני לעבר על מצותיך, ונספלתי ועשיתי עון זה אשר כעסתי

בְּחֹל וּבְשִׁבְתָּ וּטְרַפְתִּי נַפְשִׁי בְּאִפִּי. וְעַתָּה אֲנִי בּוֹשׁ מִמַּעֲשֵׂי וּמַכְלָם
אֲנִי מַעֲזוּנֹתַי, וּמִתְנַחֵם וּמִתְחַרֵּט אֲנִי עַל כָּל מַה שִּׁחַטָּאתִי וְעֹוִיתִי
וּפִשְׁעֹתַי לִפְנֵיךָ מַעֲזוּדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. עֲזַבְתִּי אֶת דְּרָכֵי הָרָעִים וְאֶת
אֲרֻחֹתַי הַמְקַלְקָלִים, דִּכְתִּיב: יַעֲזֹב רָשָׁע דְּרָכָו וְאִישׁ אֲוֶן מִחֲשָׁבוֹתָיו
וְיָשׁוּב אֶל יְהוָה יֵאֱהוּדוּנָהוּ וְיִרְחַמְהוּ וְאֵל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסֵלֶחַ.
וּבִאתִי בָּלֵב נִשְׁבָּר וְנִדְרָפָה לְהִתְנַפֵּל לִפְנֵי כֹסֶא כְבוֹדְךָ וּלְדַפֵּק עַל
שַׁעֲרֵי רַחֲמֶיךָ וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ מַחִילָה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנוּן
וְרַחוּם אַתָּה וַיִּמְיֶנְךָ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שְׂבִים.

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּדוּנָהי, סֵלַח נָא לַחַטָּאִים וְלַעֲזוּנוֹת וּלְפִשְׁעִים אֲשֶׁר
חַטָּאתִי וְעֹוִיתִי וּפִשְׁעֹתַי לִפְנֵיךָ מַעֲזוּדִי עַל הָאֲדָמָה וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה,
וְאֵל תְּבוֹא בְּמִשְׁפָּט אֶת עַבְדְּךָ כִּי לֹא יִצְדַּק לִפְנֵיךָ כָּל חַי. כִּי אַתָּה
יְהוָה יֵאֱהוּדוּנָהי טוֹב וְסֵלַח וְרַב חֶסֶד לְכָל קוֹרְאֶיךָ. וְאֵל נָא תְבַזֶּה עֲנֹוֹת
עֲנִי אֲשֶׁר עֲנִיתִי בְּצוּם נַפְשִׁי, בְּרַפִּי כְּשֶׁלּוּ מִצוּם וּבִשְׂרִי כַּחַשׁ מִשְׁמֶן.
וַיְהִיָּה חָשׁוּב וּמִקְבֵּל וּמְרֻצָּה לִפְנֵיךָ מַעֲזוּט חֲלָבִי וְדָמִי אֲשֶׁר נִתְמַעֵט
הַיּוֹם בְּתַעֲנִיתִי כְּחֵלֶב וְדָם הַנִּקְרָב עַל גִּבִּי מִזִּבְחֶךָ הַקָּדוֹשׁ. וּבְרַב
רַחֲמֶיךָ נִחְסְדֶיךָ הוֹדַעְתָּנוּ עַל יְדֵי עַבְדְּךָ לְחַקֵּן אֶת פָּגַם נַפְשֵׁנוּ
בְּמִסְפָּר וּבְמִפְקָד שְׁמוֹת הַקָּדוֹשִׁים אֲשֶׁר פָּגַמְנוּ בָּהֶם. וְגִלּוּי וַיְדוּעַ
לִפְנֵיךָ כִּי חֲפֵץ הָיִיתִי לַעֲשׂוֹת תְּקוּנָה בְּכָל לֵב, אֲךָ אֵין בִּי כֹחַ, וְכִשְׁל
כֹּחִי לְהִתְעַנּוֹת כָּל כֶּךָ יָמִים רְצוּפִים זֶה אַחֵר זֶה, וְלִכֵּן אֲנִי מִפְּרִישׁ
צָדָקָה לְפָדְיוֹן תַּעֲנִיּוֹת אֱלֹו. וְתִהְיֶה חֲשׁוּבָה וּמִקְבֵּלַת הַצָּדָקָה שֶׁאֲנִי
נוֹתֵן בְּעֶבֶר הַתַּעֲנִיּוֹת כְּאֵלֹו הַתַּעֲנִיּוֹתִי, וְכָל הַתַּקְוִיּוֹת וּבְרוּר נִיצוּצוֹת
הַקִּדְשָׁה הָרְאוּיִם לְהִתְכַּבֵּר וּלְצִאֵת עַל יְדֵי הַתַּעֲנִיּוֹת, יִהְיוּ מִתְכַּבְּרִים
וְיוֹצְאִים עַל יְדֵי הַצָּדָקָה שֶׁל פָּדְיוֹן הַתַּעֲנִיּוֹת. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים
תִּטַּהֵר אֶת הַפָּגַמִּים וְאֶת הַכֶּתֶמִּים אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ בְּגוּפִי וּנַפְשִׁי, רוּחִי
וְנִשְׁמָתִי. וְכָל נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה שֶׁנִּפְּלוּ בְּקִלְפוֹת עַל יְדֵי חַטָּאתִי
וְנִבְרָאוּ מֵהֶם מִשְׁחִיתִים מַחְבְּלִים פְּרָמִים, יְהִי רָצוֹן מִלִּפְנֵיךָ שְׂיִמּוּתוֹ
כָּל אוֹתָם קִלְפוֹת, וְיִחַזְּרוּ כָּל נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה בְּמִקּוֹם שְׂרָשָׁם
בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים לְמַעַן שִׁמְךָ הַקָּדוֹשׁ (חב"ו) הִרְמוּז בְּרִאשֵׁי תְבוֹת
ח' ל' ב' ל'ע ו' יִקְיָאָנוּ מִבְּטָנוּ יוֹרִישָׁנוּ אֵל, וּמִפְּסוּק ח' לֵקָם ב' ח' יִים
ו' צָפוֹנֶךָ תִּמְלֵא בְטָנָם, וְלְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל (בי"ט) הִרְמוּז בְּרִאשֵׁי

תבות ב'זרועו י'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפלתי ונעתי רתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הקמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיך א'ת ר'גנך י'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונה צורי וגאלי.

מבאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגיל.

אחר כך יאמר.

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי שנתמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך כאלו הקרבתי על גבי מזבחך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט ממני, יתעורר סוד ב' זיוגי מ"ב דחיד וגרון. ובכן ימתקו מספר אותיות דמלוי דרבויע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלשים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו למספר תענית.

ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה מחשבה העליונה, דבורא אכל וזריק פסלת, ומפחה ישתלשל ונרד שפע גדול ורב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך ליראה ולאהבה את שמך, ולתת כח במחשבותי ובמחיי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, בדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלת כל פה, ברוך שומע תפלה.

אנא יהוה יאהדונה אוי נא לנו כי חטאנו אנא נוליד את חרפתנו, בן כסיל תוגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שברנו ותקנתינו, ואם תשמור עונינו מי יעמד לפניך מאז אפיד, ובטובך הגדול תעורר

רחמיך וראה בעין חמלתיך צרת גופינו ונשמתינו וקבל ברחב רחמיך תשובתינו וקוראים בשמך יהנה יאהדונהי הושיעה המלך, אל תעזבנו, וכיד זעמך אל תטשנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד פבודך ולעשות נגד פונתך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל פרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, דמיונו פאריה יכסוף לטרף וככפיר יושב במסתרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהנה יאהדונהי בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מחרב נפשנו והעלה ארוכה ומרפא לעוננו ויהיו למאורות כל השמות אשר החשכנו בעוונותינו וחטאתינו ופשענו, וטהר לבנו לעבדך באמת ובלבב שלם ביראה ובאהבה, אמן, כן יהי רצון. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהנה יאהדונהי צורי וגאלי:

ישתדל לומר כל התהלים, ויתן הפסוק לצדקה לעניים יראי שמים.

תקון למי שלא הניח תפלין.

צריך לצום ששים ואחת תעניות ומי שקשה לו הדבר, יצום יום אחד לילה ויום ויפדה שאר הימים בכסף לצדקה לעניים יראי שמים. לפי הסדר הזה.

יום לפני הצום יאמר ודוי זה:

אנא יהנה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנונתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהנה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו בחול ובשפת וטרפה נפשנו באפנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך.

נאצנו. נאפנו. סרנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנסתרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראיה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך:

יהי רצון מלפניך יהוה יאהרונה אל הינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

לך למקנה ויטבול שבע טבילות, ויכון שטובל שבע טבילות אלו על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבול מצרעתו, ושכן יטהרו נפשו, רוחו ונשמתו מטמאת צרעת חטאתיו.

יתפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בברכת "שומע תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום". אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אבל כשהתפלל מנחה חשב להתענות, הרי זה נחשב בקבלת תענית וצריך להתענות.

וזה נסח קבלת התענית:

רבונו של עולם, הריני בתענית לפניך משקיעת החמה היום ועד לצאת הכוכבים מחר. כדי לכפר על כל חטאתי עונותי ופשעי שחטאתי ופשעתי ופשעתי לפניך מעודי ועד היום הזה. ובפרט בחטא שבטלתי מצוות הנחת תפילין. ואם לא אוכל להתענות או לא ארצה כשאמתן פרוטה לצדקה לפדיון תעניתי זה, אוכל לאכול ולשתות ולא שום אסור כלל. ויהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי שתתן לי כח ובריאות להתענות לפניך ותקבל תשובתי ותעניתי ותתני ברחמיך הרבים.

רבונו של עולם הרי קיבלתי עלי להתענות למחר לילה ניום פדי
שיהיה מעוט חלבי ודמי שמתמעט בתעניתי חשוב ומרצה לפניך
בקרנן ריח נחוח אשה לה, לכפר על חטאתי שחטאתי שבטלתי
מצות עשה של הנחת תפלין בכל יום, והייתי קרקפתא דלא מנח
תפלין. ויהי רצון מלפניך יהנה יאהדונהי אל'הינו ואל'הי אבותינו,
שתקבל ברצון תפילתי ובקשתי ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך
מעוט חלבי ודמי שמתמעט בתעניתי, כאלו הקרבתי על גבי
מזבח הקדוש ותמחל ותסלח ותכפר לי על חטאי שבטלתי מצות
הנחת תפלין בכל יום, ויתקן הפגם שפגמתי בבטול מצות עשה זו
של הנחת תפלין. ויהי נעם אדני אל'הינו עלינו ומעשה ידינו כוננה
עלינו ומעשה ידינו כוננהו. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך
יהנה יאהדונהי צורי וגואלי.

יגמר אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוסה האחרונה יטבלנה במעט אפר
ויאכלנה. (וכן יעשה בגמר התענית כשיבא לסעד, יטבל פרוסה
ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש.

כליל הצום אם יוכל להשאיר ער ולעשות התקון של הלילה (נמצא לקמן
עמוד 198) עדיף, ואם קשה לו והולך לישון ישתדל לומר קריאת שמע
שעל המטה (נמצא לעיל עמוד 47). בכונה גדולה, ויניח תחת הכר
למראשותיו אבן ויכון בשם (יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה). העולה כמנזן אב"ן
וישתדל לקום ולומר תקון חצות בדמיע ובבכיה.

ביום הצום יאמר זה:

הריני מוכן ומזומן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של
התשובה, כפתיב בתורה: ושבת עד יהנה יאהדונהי אל'היך ושמעת
בק'לו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין
בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל
עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמיו יעזרני על דבר
כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן בן יהי רצון.

אנא יהנה יאהדונהי אל'הינו ואל'הי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו

וְאֵל תִּתְּעַלֵּם מִלִּפְנֵי מִתְחַנְּתָנוּ, שְׁאִין אֲנַחְנוּ עֲדֵי פָנִים וְקָשִׁי עֲרָף לֹאמַר לִפְנֵיךָ יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חַטָּאנוּ. אֲבָל חַטָּאנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ וְאֲנָשִׁי בֵּיתֵנוּ:

אֲשַׁמְנוּ. בִּגְדָנוּ. בְּטִלְתִּי מִצֹּנֹת תְּפִילִין. גִּזְלָנוּ. דִּבְרָנוּ דְּפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. זָדָנוּ. טָפְלָנוּ שָׁקָר וּמְרָמָה. יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כְּזָבָנוּ. כְּעֶסְנוּ. לָצָנוּ. מִרְדָּנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֶאֱצָנוּ. נֶאֱפָנוּ. סָרְרָנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. פִּגְמָנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אֲב וְאָם. קָשִׁינוּ עֲרָף. רָשַׁעְנוּ. שָׁחַתְנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲזִינוּ וְתַעֲתָעְנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שׁוּהָ לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל הַבָּא עֲלֵינוּ כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ וְאֲנַחְנוּ הִרְשַׁעְנוּ:

מֵה נֹאמַר לִפְנֵיךָ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמֵה נִסְפֹּר לִפְנֵיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ רְדִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חַי. אַתָּה חֹפֵשׁ כָּל חַדְרֵי בָטָן. רֹאֵה כָלִיּוֹת וְלֵב. אֵין דְּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִמֶּךָ עֵינֶיךָ:

יְהִי רָצוֹן מִלִּפְנֵיךָ יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטֹּאתֵינוּ וְתַכַּפֵּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פְּשָׁעֵינוּ.

מִי אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעֵבֵר עַל פֶּשַׁע לְשֹׂאֲרִית נִחְלָתוֹ, לֹא הִחֲזִיק לְעַד אִפּוֹ כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ יִכְבָּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתִשְׁלַח בְּמִצְלוֹת יָם כָּל חַטֹּאתֶם: תִּתֵּן אָמַת לִיעָקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם מִימֵי קְדָם:

אַחֵר-כֵּן יֹאמַר:

לְשֵׁם יְחִוָּד קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתִּיהָ (יֵאֱהֹדוּנָהי) בְּדַחֲלֵי וּרְחִימוּ (יֵאֱהֹדוּנָהי) וּדַחֲלֵי (אֵיהֵהוּיָהּ) לִיחְדָּא שֵׁם יִ"ה בּו"ה (יְהו"ה) בְּיַחְדָּא שְׁלִים הֲרִינִי בָּא לְלַמֵּד תּוֹרָה וְסִתְרֵי תּוֹרָה, לְכַפֵּר עַל חַטָּאֵי שְׁחָטָאִי בְּבִטּוֹל מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל הַנִּחַת תְּפִלִּין בְּכָל יוֹם, וְהִיִּיתִי

קרקפתא דלא מנח תפלין. ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שיעלה לפניך כאלו פונתי בכל הפגנות הראויות לבון בלמוד תורתך הקדושה שאני לומד, ותמחל ותסלח ותכפר לי על חטאי שהזידתי ופשעתי לבטל מצוות עשה של הנחת תפלין בכל יום. ויהי נעם אדני עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו.

ילמד תנ"ך של ליל שבועות (לקמן עמוד 575) ושתי פעמים כל התהלים, ואדרא זוטא לקמן עמוד 608). ואחר כך יאמר פירק זה עשר פעמים.

הללויה תללו אל בקדשו הללוהו ברקיע עזו: הללוהו בגבורתיו הללוהו פרב גדלו: הללוהו בתקע שופר הללוהו בנבל וכנור: הללוהו בתוף ומחול הללוהו במנים ועגב: הללוהו בצלצלי שמע הללוהו בצלצלי תרועה: כל הנשמה תהלל יה הללויה:

יחזק בידו פדיון של ששים ואחד תעניות ויעמוד יחף ופניו לצד מערב
ויאמר:

עננו אבינו עננו ביום צום התענית הזה, פי בצרה גדולה אני על פי עונותי עברו ראשי וכמשא כבד כבדו ממני. טבעתי בין מצולה ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבולת שטפתיני. יראה נרעד יבוא בי בעת עמדי להתפלל לפניך על רע מעשי אשר עשיתי. בושתי וגם נכלמתי להרים אלי פני אליך. פי עונותי רבו למעלה ראש ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהנה יאהדונהי הצדקה ולנו בשת הפנים. מה אענה ומה אמר מה אדבר ומה אצטדק. כבן סורר ומורה הייתי לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושות. לדבריך לא הטייתי אזני. ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי על פריטות ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי להפיל ניצוצות הקדשה במעמקי הקלפות. ונתתי כח בקלפות להתחזק ולעלות למעלה ולהתאחזז ולינק מן הקדשה. וגרמתי

בעונותי לעקור ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים ולהורידה אל ירפתי בור. בורות נשברים אשר לא יכילו המים. אוי ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה. בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. אבל גלוי וידוע לפניך יהנה יאהדונהי אלהי ואלהי אבותי, כי לא במקד ובמעל עשיתי, ולא להכעיסך נתפונתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא מאש ואני מבשר נדם, והוא אשר הסיתי ופתני לעבר על מצותיך, ונספלתי ועשיתי עון זה אשר בטלתי מצות תפילין. ועתה אני בוש ממעשי ומכלם אני מעונותי, ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת ארחותי המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל יהנה יאהדונהי וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלח. ובאתי בלב נשבר ונדכה להתנפל לפני פסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום אתה וימינך פשוטה לקבל שבים.

אנא יהנה יאהדונהי, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהנה יאהדונהי טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי פשלו מצום ובשרי פחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב נדם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וברב רחמיך וחסדיך הודעתנו על ידי עבדיך לתקן את פגם נפשנו במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל כחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשובה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות כאלו התעניתי, וכל התקונים וברור ניצוצות

הַקִּדְשָׁה הָרְאוּם לְהַתְּכַרֵּר וּלְצַאֵת עַל יְדֵי הַתַּעֲנִיּוֹת, יִהְיוּ מִתְּכַרְרִים וַיּוֹצְאִים עַל יְדֵי הַצִּדְקָה שֶׁל פְּדִיּוֹן הַתַּעֲנִיּוֹת. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תִּטְהַר אֶת הַפְּגָמִים וְאֶת הַכְּתָמִים אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ בְּגוֹפִי וּנְפָשִׁי, רוּחִי וּנְשָׁמָתִי. וְכָל נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה שֶׁנִּפְּלוּ בְּקִלְפוֹת עַל יְדֵי חַטָּאתִי וּנְבָרְאוּ מֵהֶם מִשְׁחִיתִים מְחַבְּלִים בְּרָמִים, יִהְיֶה רְצוֹן מִלִּפְנֶיךָ שְׂיִמּוּתוֹ כָּל אוֹתָם קִלְפוֹת, וַיִּחְזְרוּ כָּל נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה בְּמָקוֹם שֶׁרָשָׁם בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים לְמַעַן שִׁמְךָ הַקָּדוֹשׁ (חב"ו) הִרְמֹז בְּרָאשֵׁי תְבוֹת חֵי'ל בְּלַע נִיִּקְיָאָנוּ מִבְּטָנוּ יוֹרִישָׁנוּ אֵל, וּמִפְּסוּק ח'לָקָם בְּחִיִּים וַיִּצְפוּנָךְ תִּמְלֵא בְטָנָם, וּלְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל (בי"ט) הִרְמֹז בְּרָאשֵׁי תְבוֹת בְּ'רֹעֻוֹ יִקְבֹּץ ט'לָאִים. וְתִשְׁמַע אֶת תְּפִלָּתִי וְעֲתִירָתִי לְמַעַן שִׁמְךָ הַקָּדוֹשׁ (ארארית"א) הִרְמֹז בְּרָאשֵׁי תְבוֹת אֶנָּה ר'חֲמֶיךָ אֶת ר'גִזְךָ יִכְבְּשׁוּ תִמְחֹל אֲשִׁמוּתֵינוּ. כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת וְתַחֲנוּנִים אַתָּה, בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה. יִהְיֶה לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיּוֹן לִבִּי לִפְנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדְנָה צוּרִי וְגֹאֲלִי.

מִכָּאן יָכוֹל לְנַעוֹל מִנְעָלָיו, וּלְהַמְשִׁיךְ רִגְלִי.

אַחַר הַלְמוּד יֵאמֶר בְּקִשָּׁה זוֹ:

יִהְיֶה רְצוֹן מִלִּפְנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדְנָה אֱלֹהֵינוּ וְאַלֵּהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתַּעֲשֶׂה לְמַעַן רַחֲמֶיךָ וְחַסְדֶּיךָ, וּלְמַעַן שְׁלֹשֶׁת שְׁמוֹת הַנִּזְכָּרִים הַקְּדוּשִׁים (יהו"ה יהו"ה יהו"ה), וּלְמַעַן שְׁמוֹת (אֱהִי"ה הַנִּזְכָּר אֱהִי"ה) שֶׁהֵם תְּמוּנַת הַתְּפִלִּין, וּלְמַעַן אֶחָד וָעֶשְׂרִים שְׁמוֹת הַנִּזְכָּרִים שֶׁיֵּשׁ בְּאַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת בְּאַרְבָּעָה בָּתִּים שֶׁל הַתְּפִלִּין, וּלְמַעַן לְמוֹד הַתּוֹרָה וְסִתְרֵי תּוֹרָה שֶׁלְמִדְתִּי תִמְחֹל וְתִסְלַח וְתִכַּפֵּר לִי עַל חַטָּאֵי שְׁחָטָתִי בְּבִטּוֹל מִצְוֹת הַנִּחַת תְּפִלִּין בְּכָל יוֹם, וַיִּתְּקֵן הַפָּגֶם שֶׁפָּגַמְתִּי בְּקִדְשָׁה בְּבִטּוֹל מִצְוָה זוֹ. וַיִּתְּקֵנוּ נְפָשִׁי וְרוּחִי וּנְשָׁמָתִי. בְּרַכּוֹם טְהָרָם רַחֲמֵי צִדְקָתְךָ תִּמְיֵד גְּמֻלָּם. יִהְיֶה לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיּוֹן לִבִּי לִפְנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדְנָה צוּרִי וְגֹאֲלִי.

יִהְיֶה רְצוֹן מִלִּפְנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאַלֵּהֵי אֲבוֹתֵי, שֶׁיִּהְיֶה מַעֲוֹט חֲלָבִי וְדָמִי שֶׁנִּתְמַעַט הַיּוֹם לִפְנֶיךָ בַּתַּעֲנִיּוֹתִי חָשׁוּב וּמְקַבֵּל לִפְנֵי כֶּסֶף כְּבוֹדְךָ

כאלו הקרבתי על גבי מזבחך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמזג ממני, יתעורר סוד ב' זיווגי מ"ב דחיד וגרון. ובכן ימתקו מספר אותיות דמלוי דרבווע האלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלשים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו למספר תענית. ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה מחשבה העליונה, דבורר אכל וזריק פסלת, ומכחה ישתלשל ויגד שפע גדול ורב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לפי לעבדך ליראה ולאהבה את שמך, ולתת כח במחשבותי ובמחי לברר ולתקן ולהעלות כל גיוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלות כל פה, ברוך שומע תפלה.

אנא יהוה יאהדונהי אוי נא לנו כי חטאנו אנא נוליד את חרפתנו, בן כסיל תויגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שכרנו ותקנותינו, ואם תשמור עונותינו מי יעמד לפניך מאז אפך, ובטובך הגדול תעורר רחמיך וראה בעין חמלתיך צרת גופינו ונשמתנו וקבל ברב רחמיך תשובותינו וקוראים בשמך יהוה יאהדונהי הושיעה המלך, אל תעזבנו, וכיד וצמך אל תטשנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד כבודך ולעשות נגד כונתך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל פרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, דמיונו כאריה יכסוף לטרף וככפיר יושב במסתרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהוה יאהדונהי בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מחרב נפשנו והעלה ארוכה ומרפא לעונותינו ויהיו למאורות כל השמות אשר הקשכנו בעונותינו

וְחִטָּאֲתִינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וְטָהַר לְבָנוּ לְעִבְדְּךָ בְּאֵמֶת וּבְלֵבב שְׁלֵם בִּירְאָה וּבְאַהֲבָה, אָמֵן, כֵּן יְהִי רָצוֹן. יְהִי רָצוֹן אִמְרֵי-פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהֹוֶנָּה צוּרִי וְגֹאֲלִי:

יתן הכֹּסֶף לְצִדְקָה לְעֲנִיִּים יְרָאֵי שָׁמַיִם.

מחוץ לתענית הנ"ל יַעֲשֶׂה לִילָה שְׁלֵם שֶׁל לַמּוֹד, אִם יוּכַל יַעֲשֶׂהוּ בְּלֵיל הַצּוֹם, אוֹ בְּמִצְוֵי הַצּוֹם וְאִם לֹא יַעֲשֶׂהוּ בְּלֵילָה אַחֵר. וְקוֹדֶם הַלְמוּד יֹאמֶר בְּקֶשֶׁה זֶה:

הַרְבֵּי בָּא לְלַמֵּד בְּלֵילָה הַזֹּאת מִשְׁנֵה וְסִתְרֵי תוֹרָה, לְכַפֵּר עַל חֲטָאֵי שְׁחָטָאֲתִי בְּכַטוּל מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל הַנִּחְתָּ תַּפְלִין בְּכָל יוֹם, וְהִיִּיתִי קֶרֶקֶפְתָּא דְּלֹא מִנַּח תַּפְלִין. וְיְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵּהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שִׁיעֲלָה לְפָנֶיךָ כָּאֵלּוּ כּוֹנְנֵי בְּכָל הַפְּנוּת הָרְאוּיוֹת לְכוֹן בְּלַמּוּד תּוֹרָתְךָ הַקְדוּשָׁה שֶׁאֲנִי לוֹמֵד הַלֵּילָה הַזֹּאת, וְתִמְחַל וְתִסְלַח וְתִכַּפֵּר לִי עַל חֲטָאֵי שְׁהִיִּידְתִּי וּפְשָׁעֵי לְבַטֵּל מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל הַנִּחְתָּ תַּפְלִין בְּכָל יוֹם. וְיְהִי נֶעֱם אֲדֹנָי עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ.

יְלַמֵּד מִשְׁנֵיוֹת שֶׁל לֵיל חַג הַשְּׁבוּעוֹת (לְקַמֵּן עֲמוּד 660 וְתַרְנִי"ג מִצְוֹת, נִמְצָא בִּסְפָרֵי הַלִּימוּד לְלֵיל שְׁבוּעוֹת) וְאֲדָרָא רַבָּא (נִמְצָא בְּזוּהַר פְּרִשְׁתָּ נִשָּׂא וּבִסְפָרֵי הַלִּימוּד לְלֵיל שְׁבוּעוֹת), וְאֲדָרָא זֹטָא (נִמְצָא לְקַמֵּן עֲמוּד 608) וְאִם יֵשׁ עוֹד זֶמֶן, יְלַמֵּד זֹהַר בְּרֵאשִׁית בְּהַקְדָּמָה עַד עֲלוֹת הַשָּׁחַר.

אַחֵר הַלְמוּד יֹאמֶר בְּקֶשֶׁה זֶה:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהֹוֶנָּה אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵּהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּעֲשֶׂה לְמַעַן רַחֲמֶיךָ וְחִסְדֶּיךָ, וְלַמַּעַן שְׁלֹשֶׁת שְׁמוֹת הַנִּי"ה הַקְדוּשִׁים (יְהו"ה יְהו"ה יְהו"ה), וְלַמַּעַן שְׁמוֹת (אֶהֱיָה הַנִּי"ה אֶהְיָה) שֶׁהֵם תְּמוּנַת הַתַּפְלִין, וְלַמַּעַן אֶחָד וְעֶשְׂרִים שְׁמוֹת הַנִּי"ה שֶׁיֵּשׁ בְּאַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת בְּאַרְבָּעָה בָּתִּים שֶׁל הַתַּפְלִין, וְלַמַּעַן לְמוּד הַמִּשְׁנֵיוֹת וְסִתְרֵי תוֹרָה שֶׁלְמִדְתִּי בְּלֵילָה הַזֹּאת, וְלַמַּעַן צַעַר נְדוּד שִׁינָּה שְׁנִידְתִּי מִעֵינֵי

בְּלִמּוּדֵי בְּתוּרְתָךְ הַקְדוּשָׁה בְּלִילָה הַזֹּאת, תִּמְחַל וְתִסְלַח וְתִכַּפֵּר לִי
עַל חֲטָאֵי שְׁחָטָאִי בְּבִטּוּל מִצְוֹת הַנֶּחֱת תִּפְלִין בְּכָל יוֹם, וְיִתְקַן
הַפֶּגֶם שֶׁפִּגְמָתִי בַקְדָּשָׁה בְּבִטּוּל מִצְוָה זוֹ. וְיִתְקַנּוּ נַפְשִׁי וְרוּחִי
וְנִשְׁמָתִי. בָּרַכְם טַהֲרֵם רַחֲמֵי צְדָקָתְךָ תְּמִיד גָּמְלֵם. יִהְיוּ לְרִצּוֹן אִמְרֵי
פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לִפְנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהָדוּנְהִי צוּרִי וְגֹאֲלִי. וְיִהְיֶה רִצּוֹן מִלִּפְנֶיךָ
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שִׁיְהֶא חָשׁוּב צַעְרִי שְׁנִצְטַעֲרָתִי בְּלִילָה
הַזֹּה וְנִבְדָּתִי שָׁנָה מַעֲיִנִי, וְתִשְׁגִּיחַ עָלַי בְּעֵין חֲמֻלָּתְךָ הַהִיא עֵינָא
פְּקִיחָא דְלֹא נָאִים וְתִיר תְּדִיר, שְׁנֹאֲמַר "הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שֹׁמֵר
יִשְׂרָאֵל", וְתִקְרַע רֹעַ גִּזְרֵי דִינִי, וְתִתְחַנְּנִי וְתִכְרַכְנִי מֵאוֹצֵר הַפֶּסֶף הָעוֹמֵד
לִימִין הָעֲלִיוֹן, וְתִתֵּן לִי אֲנִי עֹבֵדְךָ חַיִּים אֲרָכִים לְעֶסֶק בְּתוּרְתְךָ יוֹמָם
וְלַיְלָה. וְיִהְיֶה הַצַּעַר שֶׁיֵּשׁ לִי בְּעֵינֵי תִקּוֹן לִפְגַּם הַרְאוֹת שֶׁפִּגְמָתִי
בְּעֵינֵי עֲלָיוֹן, וְאֲשֶׁר הִרַע בְּעֵינֶיךָ עֲשִׂיתִי. וְיִתְקַן הַפֶּגֶם הַהוּא בְּכָל
הַמְקוֹמוֹת שֶׁפִּגְמָתִי מֵאַרְבַּע עוֹלָמוֹת אֲצִילוֹת בְּרִיאָה יִצְרָה עֲשִׂיהָ.
וְתִצְלִנִי מֵעֲנֹשׁ חֲבוּט הַקָּבֶר מֵהַמְּלָאךְ הַמְּשַׁבֵּר אֶת עֵינֵי הָאָדָם אַחֵר
פְּטִירָתוֹ בַּקָּבֶר, וְאֶפְטֵר מֵאוֹתוֹ הַצַּעַר. וְתִשְׁפִּיעַ עָלַי מִשְׁפַּע הַטוֹב
מִכֶּתֶר עֲלִיוֹן לְהַצִּילֵנִי מִכֶּתֶר דִּיּוּמֵי וְכֶתֶר דְּשָׁנִי. וְלִמְעַן שֶׁמֶךְ הַגְּדוֹל
וְהַנּוֹרָא (אל"ד) כִּשְׁהוּא כְּלוּל עִם מְקוֹרֹו (אֵאֱהָלִיד"ה) שֶׁתִּבְטַל מֵעָלַי
כָּל גִּזְרוֹת קָשׁוֹת וְרָעוֹת. וְיִהְיֶה לְמוֹד זֶה נֶחֱת רוּחַ לִפְנֵי כֹסֶא כְבוֹדְךָ.
וְתִתֵּן בִּי כֹחַ לַעֲמֹד עַל הַמְּשֻׁמָּר וְלִלְמֹד תְּמִיד לִפְנֶיךָ וְלִהְיוֹת בְּאִמְרֵי
תוֹרָתְךָ וְלִהְיוֹת מִן הָעוֹבְדִים לִפְנֶיךָ בְּלֵב שָׁלֵם וּבִנְפֹשׁ חֲפִצָּה
וְלוֹמְדִים תוֹרָה לְשִׁמְהָ וְלִכְרֹר כָּל נִיצוּצוֹת הַקְדוּשׁוֹת שֶׁנִּתְפָּזְרוּ בֵּין
הַקְּלָפוֹת עַל יְדֵי וְלִהְיוֹתֵיהֶם אֶל הַקְּדָשָׁה, לִיִּחְדָּא שְׂכִינְתָא בְּבַעֲלָהּ
וְלֵאקְמָא יְתָהּ מַעֲפָרָא, וְלִתַּת נֶחֱת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ לְדַבֵּק בְּנַפְשֵׁנוּ וְרוּחֵנוּ
וְנִשְׁמָתֵנוּ לְעִבְדוֹ וְלִירְאָה אוֹתוֹ בְּלֵב שָׁלֵם. וְיִהְיֶה נֶעֱם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ
עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ: בְּרוּךְ יְהוָה
לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

יְהִי רִצּוֹן מִלִּפְנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אֲב הַרְחֵמֵם, אֲדוֹן
הַסְּלִיחוֹת, שְׂאֵם נִגְזֹר עָלַי, חֵס וְשְׁלוֹם, לְהַכֶּתֶת בְּהַכֶּתֶת רְשָׁעִים,
שִׁיכְבְּשׁוּ רַחֲמֶיךָ אֶת פְּעֶסֶךָ וַיִּגְלוּ רַחֲמֶיךָ עָלַי, שִׁיְהֶא חָשׁוּב צַעְרִי
שְׁנִצְטַעֲרָתִי הַלֵּילָה הַזֹּאת וְקִמְטָתִי שָׁנָה מַעֲיִנִי לְקַרַע רֹעַ גִּזְרֵי דִינִי

(יכוין בשם "קרע שטן") ונהר יוצק יסודי. אני בצדק אחזה פניך אשבעה בהקיץ תמונתך. ותחוס ותרחם עלי. ואל תכריתני לא כרת דיומי ולא כרת דשני. ולא תפרת נפשי מלהעלות מיין נוקבין למעלה. ולא תפרת נפשי מלהזדוג בבת זוגה בעולם הנשמות בהפרת רשעים, חס ושלום. ותשפיע עלינו אור ישועה ורחמים מבתר עליון להציל ממנות נפשי ולהחיותני חיים ארכים דשנים ורעננים לעבודתך. ותזכני למקום שהרוחות והנשמות נחצבות משם, ואזכה להיות מהעולים והזוכים לחיי העולם הבא. ובכח שמך הקדוש (אאהליד"ה) תבטל מעלינו ומעל כל בני ביתנו כל גזרות קשות ורעות. ותשגיח עלינו בעין חמלתך שנגאמר בו "הנה לא ינום ולא יישן שמר ישראל". ויהיה הצער שנדרתי שנה מעיני בלילה הזאת לתקון מה שפגמתי בעיינין עלאין והרע בעיניך עשיתי, ואפטר מלהתגלגל נפשי בעוף הנקרא ראה בעון הראות. ופצני והצילני מענש חבוט הקבר מהמלאך אכזרי המשבר עיני הרשעים בקבר. ובצער שנדרתי שנה מעיני אפטר מאותו הצער ותנוח נפשי במשכנות מבטחים.

והנה התורה הקדושה שבה נתעסקתי הלילה הקדושה הזאת היא נפלאה, והשמות הקדושים היוצאים מכל מה שקרינו, המה ימליצו טוב בעדנו לקבלנו בתשובה ולקרע רע גזר דיננו, ונפטר מכל צער. וכל המקטרגים אשר נבראו בעונותינו ימחו בכח תורתך הקדושה. אנא, הבט בעמלנו ואל תביט במעלנו ותבא לפניך שועתנו. לב נשבר ונדפה אלהים לא תבזה. ויצאו מים חיים מלבן העליון דרך רחובות הנהר לקו האמצעי. נהר פלגיו ישמחו עיר אלהינו לטהרנו מכל פשעינו. ואתה בטובך תעורר רחמיך ויפן מצחא דאריך אנפין רענא דכל רעיון במצח זעיר אנפין ועינא דאריך אנפין בעינא דזעיר אנפין, ובכח יתבטלו כל הדינים והיו פלא היו, כי אתה חפץ בתשובת הרשעים. חננו ונענו ושמע תפלתנו. והיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

ויהי רצון שה' יקבל תשובתו ברצון.

תקון לשבועת שקר.

תקונו להתענות שלשים ושבע יום רצופים, ומי שקשה לו הדבר יתענה יום אחד ויפדה ימי הצום לפי סדר זה.

יום לפני התענית יאמר ודוי זה:

אנא יהוה יאהדונה אל'הינו ואל'הי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנונו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונה אל'הינו ואל'הי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמונו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. פזבנו. פגענו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. נשבנו לשוא ולשקר. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנסתרות והנגלות אפה יודע. אפה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אפה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונה אל'הינו ואל'הי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

ישתדל ללכת למקוה ולטבול שבע טבילות, ויכון שטובל שבע טבילות אלו על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבול מצרעתו, ושכן יטהרו נפשו, רוחו ונשמתו מטמאת צרעת חטאתיו.

יתפלל מנחה מבועד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בברכת "שומע תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום". אם לא קבל

תענית בתוך תפלת המנחה, אבל פשהתפלל מנחה חשב להתענות, הרי זה נחשב בקבלת תענית וצריך להתענות.

וזה נסח קבלת התענית:

רבונו של עולם, הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ויום משקיעת החמה היום ועד לצאת הכוכבים מחר. על אשר חטאתי בחטא שבועת שקר אשר חטאתי בה בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים. ואם לא אוכל להתענות, כשאפריש פרוטה לצדקה ואכונן לבטל התענית, אוכל לאכל ולשתות ללא שום אסור כלל. ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתתן לי כח ובריאות להתענות לפניך ותקבל תשובתי ותעניתי ותרחמיני.

יגמר אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוטה האחרונה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה. (וכן יעשה בגמר התענית כשיבא לסעד, יטבל פרוטה ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש.

בליל התענית, כשישכב על משתו, יניח אבן תחת ראשו בין המצע והכר, ויכונן בשם י"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה בגימטריא כמנין אבן.

אם יכול, יתגר על מתניו מתחת לבגדיו תגורת שק העשויה משער עזים בכל זמן התענית. (ראה בהוראות שבתחילת הספר)

טוב ורצוי לקום אחר חצות לילה ולומר ברכות השחר ותקון חצות (נמצא לעיל עמוד 60) בכונה גדולה. אשה פטורה מלומר תקון חצות.

ביום התענית יאמר:

הריני מוכן ומזומן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתיב בתורה: ושבת עד יהוה אלהיך ושמעת בקולו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי עויתי ופשעתי בין בגלגול זה בין בגלגולים אחרים חרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אָנא יְהוָה יאהדונהי אֱלֹהֵינוּ ואלֹהֵי אַבֹּתֵינוּ, תְּבֹא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאֵל תְּתַעַלֵּם מִלִּפְנֵינוּ מִתְחַנְּתֵנוּ, שְׂאִין אֲנַחְנוּ עֲזִי פָנִים וְקָשִׁי עֲרֹף לֹאמַר לְפָנֶיךָ יְהוָה יאהדונהי אֱלֹהֵינוּ ואלֹהֵי אַבֹּתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חַטָּאנוּ. אָבֵל חַטָּאנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. אֲנַחְנוּ וְאַבֹּתֵינוּ וְאֲנָשִׁי בֵּיתֵנוּ:

אֲשַׁמְנוּ. בִּגְדָנוּ. גִּזְלָנוּ. דִּבְרָנוּ דְּפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הָעֲוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. וְדָנוּ. חֲמַסְנוּ. טָפְלָנוּ שָׁקָר וּמְרֻמָּה. יַעֲצֵנוּ עֲצוֹת רַעוּת. כְּזָבָנוּ. כַּעֲסָנוּ. לִצְנוּ. מִרְדָּנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֶאֱצָנוּ. נֶאֱפָנוּ. נִשְׁבַּעְנוּ לִשְׁוֹא וְלִשְׁקָר. סָרְרָנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. פְּגַמְנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אֵב וְאֵם. קָשִׁינוּ עֲרֹף. רָשַׁעְנוּ. שַׁחֲתָנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲנִינוּ וְתַעֲתַעְנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ. וְאַנְחָנוּ הִרְשַׁעְנוּ:

מִה נֹאמַר לְפָנֶיךָ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמִה נִסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ רְזִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חַי. אַתָּה חֹפֵשׁ כָּל חֲדָרֵי בָטָן. רֹאֵה כָלִיּוֹת וְלֵב. אֵין דְּבָר נִעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִמֶּךָ עֵינֶיךָ: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יאהדונהי אֱלֹהֵינוּ ואלֹהֵי אַבֹּתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטֹּאתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פֶּשַׁעֵינוּ.

גַּלְךָ לְמִקְנֶה וְיִטְבֵּל שְׂבַע טְבִילוֹת. (ראה בהוראות שבתחילת הספר)

אַחַר כֵּן יִלְבַּשׁ צִיצִית וְתַפְלִין רַש"י וְרַבֵּנוּ תָם וַיְבַרֵךְ עֲלֵיהֶם בְּכֻנָּה, וְקִדְּם שִׁילְבָשָׁם וַיְנַשְּׁקֵם שְׂבַע נְשִׁיקוֹת לְאַרְבַּע צִיצִיּוֹת, וְכֵן שְׂבַע נְשִׁיקוֹת לְתַפְלִין שֶׁל יָד. וְקִדְּם שִׁילְבַשׁ תַּפְלִין שֶׁל רֹאשׁ, וְסִתְּפֵל הֵיטֵב בְּשִׁינֵי"ן שֶׁל הָרֹאשׁ שֶׁהֵם שְׂבָעָה נו"ן, וַיְנַשְּׁקֵם שְׂבַע נְשִׁיקוֹת.

אשה תמשיך כל הסדר ללא ציצית ותפילין.

יִקַּח בְּיָדוֹ פְּדִיוֹן שְׁלֹשִׁים וְשֶׁבַע תַּעֲנִיּוֹת, וַיַּעֲמֵד יָחוּף וּפָנָיו לְצַד מַעֲרֵב

וַיֹּאמֶר:

עֲנֵנוּ אֲבִינוּ עֲנֵנוּ בְּיוֹם צוֹם הַתַּעֲנִית הַזֶּה כִּי בָצָרָה גְדוֹלָה אֲנִי עַל כִּי עֲוֹנוֹתֵי עָבְרוּ רֹאשִׁי, וְכַמֶּשֶׁא כָבֵד כָּבֵדוֹ מִמֶּנִּי. טְבַעְתִּי בִּינוֹן מְצוּלָה

ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבולת שטפתי. יראה נרעד יבוא
 כי בעת עמדי להתפלל לפניך על רע מעשי אשר עשיתי. בושתי
 וגם נכלמתי להרים אליהי פני אליך. כי עונותי רבו למעלה ראש
 ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהנה הצדקה ואלי בשת הפנים. מה
 אענה ומה אמר, מה אדבר ומה אצטדק, כבן סוחר ומוכר הייתי
 לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושות. לדברייך לא השיתי אזני,
 ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי על כריתות
 ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי
 במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי להפיל
 ניצוצות הקדושה במעמקי הקלפות. ונתתי כח בקלפות להתחזק
 ולעלות למעלה ולהתאחז ולניק מן הקדושה. וגרמתי בעונותי
 לעקר ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים
 ולהורידה אל ירפתי בור, בורות נשברים אשר לא יכילו המים. אוי
 ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה.
 בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. אבל גלוי וידוע לפניך
 יהנה אליהי ואלהי אבותי כי לא במקד ובמעל עשיתי, ולא
 להכעיסך נתפננתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא
 מאש ואני מבשר נדם, והוא אשר הסייתי ופתני לעבור על מצותיך.
 ונסבלתי ועשיתי עון זה אשר נשבעתי לשוא ולשקר, ועתה אני בוש
 ממעשי ומכלם אני מעונותי. ומתנחם ומתחרט אני על כל מה
 שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את
 דרכי הרעים ואת אורחותי המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע דרכו
 ואיש און מחשבותיו וישוב אל יהנה וירחמהו ואל אליהינו כי ירבה
 לסלוח. ובאתי בלב נשבר ונדכה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק
 על שערי רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך
 חנון ורחום אתה וימינך פשוטה לקבל שבים.

אנא יהנה יאהדונה, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר
 חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה,
 ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה
 יהנה יאהדונה טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך. ואל נא תבזה ענות

עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי פשלו מצום ובשרי פחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמזט היום בתעניתי כחלב נדם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וברב רחמיך וחסדיך הודעתנו על ידי עבדיך לתקן את פגם נפשנו במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל כחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשובה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות פאלו התעניתי, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הפתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, ורוחי ונשמת. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים פרמים, יהי רצון מלפניך שיעמיתו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח'ל ב'לע ו'יקיאו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ו'צפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרועו י'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי וצתיקתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיך א'ת ר'גונך י'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונה צורי וגאלי.

רבנו של עולם מודה אני לפניך על אשר חטאתי עויתי ופשעתי. ועברתי על הכתוב בתורה לא תשבעו בשמי לשקר ועל הכתוב לא תשא את שם יהוה אלהיך לשוא. וגרמתי סלוק השפע וחיות ומזון הנמשך ממקום עליון לכל פרטי האצילות, ומשם לכל פרטי הבריאה, ומשם לכל פרטי היצירה, ומשם לכל פרטי העשיה, וגם פגמתי בדעת עליון ותחתון, ונסתלקו שבועה הבלים הנמשכים מפה עליון. וגם נסתלקו שבועה שמות הוי"ה ושבועה שמות אהי"ה

הנמשכים מפה ישראל העליון הקדוש, וקלקלתי צנורות השפע של שלש מאות ושבעים אורות הנמשכים ממקום עליון. וגם פגמתי בשרשי החמשה חסדים וחמשה גבורות דתרין עטרין דרעת עליון. וגם פגמתי שגרתמי פרווד בארבע אותיות שמך הגדול. ועתה הנני מתחרט חרטה גמורה על כל מה שחטאתי עויתי ופשעתי לפניך, ועוזב אותם עזיבה גמורה, ולא אשוב לעשותם עד עולם. ואתה ברחמיך הרבים הודעת על ידי עבדיך חכמי ישראל, לתקן את נפשינו בתענית להתענות שבעה ושלשים יום רצופים, ולכן הנני מפריש מעות אלו שבידי לצדקה בעבור פדיון מספר שבעה ושלשים ימי התענית שאני חייב להתענות, כי כן יסוד עבדיך חכמי ישראל לפדות בכסף כל תענית.

ובכן יהי רצון מלפניך יהנה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתעלה עלי פאלו התענית שבעה ושלשים יום רצופים, וכאלו כונתי בכל הפונות הראויות לכוון בהם, ותהיה חשוכה ומקבלת ורצויה לפניך הצדקה הזאת אשר אני נותן בעבור התעניות כאלו התעניות שבעה ושלשים יום רצופים. ואתה בטובך תתקן את כל אשר עויתי, והאר כל השמות הקדש שפגמתי בהם על שבועת אלהים במלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא. וימשך שפע וחיות ומזון ממקום עליון בכל העולמות הקדושים לכל פרצוף וספירה של אצילות, בריאה, יצירה, עשיה, מראש ועד סוף הסדר הראוי להם. ויתפרדו הקלפות ורעות רוח, ויתקנו הצנורות של שלש מאות ושבעים אורות וימשכו במקום הראוי להם. וימשך שפע והארה גדולה מן הבינה לתפארת ישראל. וימשך שבעה אורות מן תפארת ישראל לשבעה תחתונות של המלכות, וישוב על ידי כן כבראשונה, איש יחד פני רעהו בחבור ונשוק והכל. וכפתוב ישקני מנשיקות פיהו כי טובים דודיך מיין. ונאמר חסד ואמת נפגשו צדק ושלוש נשקו. והיא כפורחת עלתה נצה וככלה תעדה בליה. ונאמר ותעדי זקב וכסף ומלבושך שש ומשי ורקמה סלת ודבש ושמן אכלת, ותיפי במאד מאד ותצליחי למלוכה. על כן נקנה לך יהנה יאהדונהי אלהינו לראות מהרה בתפארת עזך, להעביר גלולים מן

הָאָרֶץ וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכְרְתוּן, לְתִקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שְׂדֵי וְכָל בְּנֵי
בָּשָׂר יִקְרְאוּ בְּשִׁמְךָ, כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלָמִי עַד תִּמְלֹךְ
בְּכָבוֹד בְּכָתוּב בְּתוֹרַתְךָ וְהָיָה יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהי לְמַלְכָּךְ עַל כָּל הָאָרֶץ
בַּיּוֹם הַהוּא יְהָיָה יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהי אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד, יִהְיוּ לְרִצּוֹן אִמְרֵי
כִּי וְהִגִּידוּ לְכִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהי צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי.

מִכָּאן יָכוֹל לְנַעוֹל מִנְעָלָיו, וּלְהַמְשִׁיךְ רִגְלִיל.

אֲחֵר כֵּךְ יֹאמַר פְּסוּקִים אֵלֶּה.

וַיָּשָׁב אֲבִרְהֶם אֶל נַעֲרָיו וַיִּקְמוּ וַיֵּלְכוּ יַחְדָּו אֶל בָּאָר שְׂבַע וַיָּשָׁב
אֲבִרְהֶם בְּבָאָר שְׂבַע: וַיָּשָׁב יִצְחָק וַיַּחְפֹּר | אֶת בְּאֵרֵת הַמַּיִם אֲשֶׁר
חָפְרוּ בִּימֵי אֲבִרְהֶם אָבִיו וַיִּסְתְּמוּם פְּלִשְׁתִּים אֲחֵרֵי מוֹת אֲבִרְהֶם
וַיִּקְרָא לָהֶן שְׁמוֹת כְּשִׁמּוֹת אֲשֶׁר קָרָא לָהֶן אָבִיו: וַיַּחְפְּרוּ עֲבָדֵי יִצְחָק
בְּנַחַל וַיִּמְצְאוּ שֵׁם בָּאָר מַיִם חַיִּים: וַיְרִיבוּ רָעִי גֵרָר עִם רָעִי יִצְחָק
לֵאמֹר לָנוּ הַמַּיִם וַיִּקְרָא שֵׁם הַבָּאָר עֶשֶׂק כִּי הִתְעַשְּׂקוּ עִמּוֹ: וַיַּחְפְּרוּ
בָּאָר אַחֲרָת וַיְרִיבוּ גַם עָלֶיהָ וַיִּקְרָא שְׁמָהּ שִׁטְנָה: וַיַּעֲתֵק מִשֵּׁם וַיַּחְפֹּר
בָּאָר אַחֲרָת וְלֹא רָבוּ עָלֶיהָ וַיִּקְרָא שְׁמָהּ רְחִיבוֹת וַיֹּאמֶר כִּי עֲתָה
הִרְחִיב יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהי לָנוּ וּפְרִינוּ בָּאָרֶץ: וַיַּעַל מִשֵּׁם בָּאָר שְׂבַע: וַיְהִי
בַּיּוֹם הַהוּא וַיָּבֹאוּ עֲבָדֵי יִצְחָק וַיִּגְדּוּ לוֹ עַל אֲדוֹת הַבָּאָר אֲשֶׁר חָפְרוּ
וַיֹּאמְרוּ לוֹ מִצְאָנוּ מַיִם: וַיִּקְרָא אֹתָהּ שְׂבַעָה עַל כֵּן שֵׁם הָעִיר בָּאָר
שְׂבַע עַד הַיּוֹם הַזֶּה: וַעֲשִׂיתָ אֶת גִּרְתִּיךָ שְׂבַעָה וְהָעֵלָה אֶת גִּרְתִּיךָ
וְהָאִיר עַל עֶבֶר פְּנִיָּה: כִּי הִנֵּה הָאֶבֶן אֲשֶׁר נָתַתִּי לְפָנַי יְהוֹשֻׁעַ עַל אֶבֶן
אַחַת שְׂבַעָה עֵינַיִם הִנֵּנִי מִפְתַּח פֶּתַחָה נֹאֵם יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהי צְבָאוֹת
וּמִשְׁתִּי אֶת עוֹן הָאָרֶץ הַהִיא בַּיּוֹם אֶחָד: בַּיּוֹם הַהוּא נֹאֵם יְהוָה
יֵאֱהֹדוּנָהי צְבָאוֹת תִּקְרְאוּ אִישׁ לְרֵעֵהוּ אֶל תַּחַת גֹּפֶן וְאֶל תַּחַת תְּאֵנָה:
וַיָּשָׁב הַמֶּלֶךְ הַדָּבָר בִּי וַיַּעֲרֵנִי כְּאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲזֹר מִשְׁנָתוֹ: וַיֹּאמֶר אֵלַי
מָה אַתָּה רֹאֶה נֹאמֶר רֵאִיתִי וְהִנֵּה מְנוֹרָת זָהָב כְּלָה וְגִלְהָ עַל רֹאשָׁהּ
וְשְׂבַעָה גִרְתִּיךָ עָלֶיהָ שְׂבַעָה וְשְׂבַעָה מוֹצָקוֹת לְגִדּוֹת אֲשֶׁר עַל
רֹאשָׁהּ: אֲמַרְוֹת יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהי אֲמַרְוֹת טְהוֹרוֹת כֶּסֶף צְרוּף בַּעֲלִיל
לְאָרֶץ מְזַקֵּק שְׂבַעָתַיִם: חֲכָמוֹת בְּנִתָּה בֵּיתָה חֲצֹבָה עֲמוּדֶיהָ שְׂבַעָה:

יעשה שבעה הקפות לתבה בבית הכנסת, ובכל הקפה יאמר מזמור הבו לה' בני אלים, פלו, ופסוק מפסוקי אגא בכח, לפי הסדר הזה.

מזמור לדוד הבו ליהוה בני אלים הבו ליהוה פבור ועז: הבו ליהוה פבור שמו השתחויו ליהוה בהדרת קדש: קול יהוה על המים אל הפבור הרעים יהוה על מים רבים: קול יהוה בפח קול יהוה בהדר: קול יהוה שבר ארזים וישבר יהוה את ארזי הלכנו: ויפקידם כמו עגל לכנון ושריון כמו בן ראמים: קול יהוה חצב להבות אש: קול יהוה יחיל מדבר יחיל יהוה מדבר קדש: קול יהוה יחולל אילות ויחשוף יערות ובהיכלו פלו אמר פבור: יהוה למבול ישוב וישוב יהוה מלך לעולם: יהוה עז לעמו יתן יהוה יברך את עמו בשלום:

אגא בכח. גדולת מינך. תתיר צרוכה: (אב"ג ית"ץ)
קבל רנת. עמך שגבנו. טהרנו נורא: (קר"ע שט"ן)
נא גבור. דורשי יחודך. פכבת שמרם: (נג"ד יכ"ש)
ברכם טהרם. רחמי צדקתך. תמיד גמלם: (בט"ר צת"ג)
חסין קדוש. ברוב טובך. נהל צדקתך: (חק"ב טנ"ע)
יחיד גאה. לעמך פנה. זוכרי קדושתך: (יג"ל פז"ק)
שועתנו קבל. ושמע צעקתנו. יודע תעלומות: (שק"ו צי"ת)
ברוך שם פבור מלכותו לעולם ועד:

אחר כך יאמר.

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי שנתמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך פאלו הקרבתיו על גבי מזבחך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט ממני, יתעורר סוד ב' וויגי מ"ב דחייך וגרון. ובכן ימתקו מספר אותיות דמלוי דרבווע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלשים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו למספר תענית.
ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה

לבריאָה ומבריאָה לאַצילות, עד מוחא סתימאָה מחשבה העליונה, דבורר אכל וזריק פסלת, ומכחה ישתלשל ויכד שפע גדול נרב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאָה ומבריאָה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך ליראה ולאהבה את שמך, ולתת כח במחשבותי ובמחיי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלות כל פה, ברוך שומע תפלה. אָנָּה יְהוָה יאהדונהי אוי נא לנו כי חטאנו אָנָּה נוליד את חרפתנו, בן כסיל תוגת אמו, נאם תפנה לחטאתינו אָבֵד שברנו ותקנתינו, נאם תשמר עוננו מי יעמד לפניך מאז אפיך, ובטובך הגדול תעורר רחמיך וראה בעין חמלתך צרת גופינו ונשמתינו וקבל ברחמיך תשובותינו וקוראים בשמך יהוה יאהדונהי הושיעה המלך, אל תעזבנו, ויבד וצמך אל תשנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד כבודך ולעשות נגד פונתך, אָפֶס כִּי עוֹ יצרנו הרע ועל כרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, דמיונו פאריה יכסוף לטרף וככפיר יושב במסתרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהוה יאהדונהי בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מחרב נפשנו והעלה ארוכה ומרפא לעוננו ויהיו למאורות כל השמות אשר החשכנו בעונותינו וחטאתינו ופשעינו, וטהר לבנו לעבדך באמת ובלבב שלם ביראה ובאהבה, אָמֵן, בן יהי רצון. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגאלי:

ידליק שבצה גרות בבית הכנסת ויכונן שהם כנגד שבצה ספירות חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד ומלכות. יתן הפסך לצדקה לעניים יראי שמים, וישתדל לעלות לספר תורה בשבת עלית שביעי שבו משלימים הפרשה.

תקון למי שחייב אחד מארבע מיתות בית דין.

אמרו חז"ל: "מיום שחרב בית המקדש, אף על פי שבטלו סנהדרין, דין ארבע מיתות לא בטלו. והמתחייב אחת ממיתות בית דין, סופו למות באותה מיתה, מי שנתחייב סקילה, או נופל מן הגג או חיה דורסתו. ומי שנתחייב שרפה, או נופל בדלקה או נחש מכישו. ומי שנתחייב הריגה, או נמסר למלכות או לסטים באים עליו. ומי שנתחייב חנק, או טובע בנהר או מת בסרונכי". (כתובות ל.). ואפילו שהחוטאים בחטאים החייבים מיתות בית דין, מתים בשלום על מטתם, הסבה היא כדי שהבחינה תשמר, כי אם אדם החייב מיתה ימות בסופו באותה מיתה, ימנעו אנשים מהחטא מיוחד המות ולא מתוך בחירה. לכן מת האדם על מטתו, אבל מחזירים אותו בגלגול וממיתים אותו במיתה שנתחייב בה. ולכן אנשים רבים מתים במיתות משונות בכל הגילים, ולכאורה ללא שום מעשה עוול מצדם. ואם נתחייב אדם במיתה מארבע מיתות בית דין בגלגול שעבר, ונגזר עליו למות בגלגול זה באותה מיתה משנה, או שחטא בגלגול זה וסופו לבא בגלגול הבא ולמות באותה מיתה, תקנו רבותינו המקבילים, לעשות תקון זה להנצל מן הענש. ואין תקון זה מכפר על דין גיהנום וכף הקלע, אלא התקונים המתקנים לכל חטא בפני עצמו.

זה סדר התקון:

יקבל עליו תענית יום אחד מעמוד השחר ועד צאת הכוכבים, ויביום שלפני התענית בתפלת המנחה בברכת "שמע קולנו" או לפני שיאמר "עושה שלום" שבסוף העמידה, יאמר:

רבונו של עולם, הריני בתענית לפניך למחר מעמוד השחר ועד צאת הכוכבים כדי לתקן מה שנתחייבתי ארבע מיתות לפניך, סקילה, שרפה, הרג וחינק, ואם לא אוכל להתענות או לא ארצה, כשאפריש פרוטה לצדקה לבטל התענית, אוכל לאכל ללא שום עון כלל. ויהי רצון מלפניך שתתן לי כח להתענות ותקבל תשובתי ברחמים.

אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אבל כשהתפלל מנחה חשב להתענות, הרי זה נחשב כקבלת תענית וצריך להתענות.

ביום התענית יבא לבית הכנסת ויצמד לפני שני בני אדם, ותחלה יאמר ודוי:

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנונו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. אכלנו בשר בקלב. אכלנו מאכלות אסורות. אכלנו בשר נבלות וטרפות. אכלנו בשר חזיר ובשר בהמה טמאה. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. ודנו. חמסנו. חללנו שם שמים בסתר ובגלוי. חללנו שבתות ומועדי קדשך. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות עד אין חקר. כזבנו. כעסנו. לצנו. לוצצנו. מרינו דברך. נאצנו. נאפנו. נשבענו לשוא ולשקר. סררנו. עוינו. עברנו על כריתות ומיתות בית דין. עשינו השתחוויה וכריעה לפני הצלמים. עשינו כריעה והשתחוויה כנגד שתי וערב. עברנו והסתפלנו בצלמי עבודה זרה. עשינו מלאכות האסורות בשבת וביום טוב. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך יושב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנסתרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראיה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך:

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

על חטא שחטאנו לפניך באִנס.
 על חטא שחטאנו לפניך בבלי דעת.
 על חטא שחטאנו לפניך בגלוי עריות.
 על חטא שחטאנו לפניך בדעת ובמרמה.
 על חטא שחטאנו לפניך בהרהור הלב.
 על חטא שחטאנו לפניך בודוי פה.
 על חטא שחטאנו לפניך בזדון.
 על חטא שחטאנו לפניך בחזק יד.
 על חטא שחטאנו לפניך בטמאת שפתים.
 על חטא שחטאנו לפניך ביצר הרע.
 על חטא שחטאנו לפניך ביוֹדעים ובלא יודעים.
 על חטא שחטאנו לפניך בכחש ובכזב.
 על חטא שחטאנו לפניך בלשון הרע.
 על חטא שחטאנו לפניך במראית העין.
 על חטא שחטאנו לפניך בגשך ובמרבית.
 על חטא שחטאנו לפניך בשליח שפתותינו.
 על חטא שחטאנו לפניך בסתר.
 על חטא שחטאנו לפניך בעינים רמות.
 על חטא שחטאנו לפניך בפתחון פה.
 על חטא שחטאנו לפניך בצעדי רגלים להרע.
 על חטא שחטאנו לפניך בקפיצת יד.
 על חטא שחטאנו לפניך ברצון.
 על חטא שחטאנו לפניך בשגגה.
 על חטא שחטאנו לפניך בתשומת יד.
 על חטא שחטאנו לפניך בתמהון לב.
 על חטא שחטאנו לפניך בשנאת חנם.
 על חטא שחטאנו לפניך ברגלים ממהרות לרוץ לרעה.
 על חטא שחטאנו לפניך ברכילות.
 על חטא שחטאנו לפניך בקשוי ערף.
 על חטא שחטאנו לפניך בצואר עתק.

על חטא שחטאנו לפניך בפריקת עול.
 על חטא שחטאנו לפניך בעזות מצח.
 על חטא שחטאנו לפניך בסקור עין.
 על חטא שחטאנו לפניך בנטית גרון.
 על חטא שחטאנו לפניך במשא ומתן.
 על חטא שחטאנו לפניך בלשון תרמית.
 על חטא שחטאנו לפניך בכנסייה שלא לשם שמים.
 על חטא שחטאנו לפניך ביהרא.
 על חטא שחטאנו לפניך בטמאת רעיון.
 על חטא שחטאנו לפניך בחלול השם.
 על חטא שחטאנו לפניך בזלזול הורים ומורים.
 על חטא שחטאנו לפניך בועוד עברה.
 על חטא שחטאנו לפניך בהוצאת דבה.
 על חטא שחטאנו לפניך בדברים בטלים.
 על חטא שחטאנו לפניך בגאונה ובוז.
 על חטא שחטאנו לפניך בגלגול זה ובגלגולים אחרים.
 על חטא שחטאנו לפניך בבטוי שפתים.
 על חטא שחטאנו לפניך באכילת אסור.
 על חטא שחטאנו לפניך במאמים וארבעים ושמונה אברים ושלוש
 מאות וששים וחמשה גידים של גופנו ונפשנו ורוחנו ונשמתנו
 ונשמה לנשמתנו.
 ועל חטא שחטאנו לפניך שגרמנו פגם ומום במאמים וארבעים
 ושמונה אברים ושלוש מאות וששים וחמשה גידים של אחרים.
 ובגופם ונפשם ורוחם ונשמתם ונשמה לנשמתם.
 על חטאים שאנחנו חייבים עליהם על בטול מצות עשה.
 על חטאים שאנחנו חייבים עליהם על לאו הנתק לעשה.
 על חטאים שאנחנו חייבים עליהם על לאו שאין בו מעשה.
 על חטאים שאנחנו חייבים עליהם עולה.
 על חטאים שאנחנו חייבים עליהם חטאת.
 על חטאים שאנחנו חייבים עליהם קרבן עולה ויורד.

על חטאים שאנחנו חייבים עליהם אשם תלוי ואשם נדאי.
 על חטאים שאנחנו חייבים עליהם מכת מרדות.
 על חטאים שאנחנו חייבים עליהם מיתה בידי שמים.
 על חטאים שאנחנו חייבים עליהם מיתות משנות.
 על חטאים שאנחנו חייבים עליהם כרת וערירי.
 על חטאים שאנחנו חייבים עליהם גלגול בדומם וצומח וחי בלתי
 מדבר וחי מדבר.
 על חטאים שאנחנו חייבים עליהם כל מיני יסורים.
 על חטאים שאנחנו חייבים עליהם כל מיני ענשים.
 על חטאים שאנחנו חייבים עליהם ארבע מיתות בית דין. סקילה.
 שריפה. הרג וחנק. על מצות עשה. ועל מצות לא תעשה. בין שיש
 בם קום עשה. ובין שאין בם קום עשה. בין שגלויים לנו. ובין שאינם
 גלויים לנו. את שגלויים לנו כבר אמרנום לפניך יהוה אלהינו ואלהי
 אבותינו והודינו לך עליהם. ואת שאינם גלויים לנו הם גלויים
 וידועים לפניך. כי הכל גלוי וצפוי לפניך יהוה אלהינו. כמו
 שנאמר. הנסתרות ליהוה אלהינו והנגלות לנו ולבנינו עד עולם.
 לעשות את כל דברי התורה הזאת: כי אתה סולחן לישראל ומוחלן
 לשבטי ישראל. ומבליעדיך אין לנו מלך מוחל וסולח:

אחר כך יצמד ויאמר זאת הבקשה:

הריני מוכן ומזמן לקבל עלי ארבע מלקיות, כל אחת ארבעים חסר
 אחת, על כל אשר חטאתי, עויתי, פשעתי בשמות הקדושים
 ובספירות ובעולמות העליונים. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו
 ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

רבנו של עולם, אם חטאתי ופגמתי באות יו"ד של שמך הגדול
 הו"ה, ונתחייבתי בדיןך הצדק סקילה, יהי רצון מלפניך יהוה
 יאהרונה אלהינו ואלהי אבותינו, שיהא נחשב מלקות הראשון מן
 ארבע מלקיות אלו במקום סקילה. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה
 לפניך כאלו נסקלתי בבית דין הגדול שבירושלים, ותשוב אות ה'

אחרונה של הני"ה אל אות וא"ו של שם הני"ה, ושניהם יעלו אל אותיות י"ה של הני"ה ביחודא שלים. ויעלה לפניהם כאלו כונתי בכל הפונות הראויות לכונן. ויהי נעם אדני אל הינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

ואם חטאתי ופגמתי באות ה' ראשונה של שמך הגדול הני"ה, ונתחייבתי בבית דינך הצדק שרפה, יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונה אל הינו ואלהי אבותינו, שיהיה נחשב לפניהם מלקות השני מן ארבע מלקיות אלו במקום שרפה, וכאלו נשרפתי בבית דין הגדול שבירושלים, וישובו ויתחדו אותיות י"ה של הני"ה ביחודא שלים, ותעלה אות ה' אחרונה של הני"ה אל אות וא"ו של שם הני"ה, ושניהם יחדו יעלו מיין נוקבין אל אותיות י"ה, ויעלה לפניהם כאלו כונתי בכל הפונות הראויות לכונן. ויהי נעם אדני אל הינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

ואם חטאתי לפניהם ופגמתי באות וא"ו של שמך הגדול הני"ה ונתחייבתי הרג, יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונה אל הינו ואלהי אבותינו, שיהיה נחשב לפניהם מלקות השלישי מן ארבע מלקיות אלו במקום הרג, כאלו נהרגתי בבית דין הגדול שבירושלים, ויתחדו אותיות י"ה של שם הני"ה עם אות וא"ו של הני"ה, וישוב אות וא"ו להתחבר עם אות ה' אחרונה של הני"ה לתת לה אור מקיף, ויעלה לפניהם כאלו כונתי בכל הפונות הראויות לכונן. ויהי נעם אדני אל הינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

ואם חטאתי לפניהם ופגמתי באות ה' אחרונה של שמך הגדול הני"ה ונתחייבתי בדינך הצדק חנק, יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונה אל הינו ואלהי אבותינו, שיהיה חשוב לפניהם מלקות הרביעי מן ארבע מלקיות אלו במקום חנק, כאלו נחנקתי בבית דין הגדול שבירושלים, וישוב אות וא"ו של שם הני"ה להתחבר עם אות ה' אחרונה של שם הני"ה והיו למאורות ט"ל אותיות דפשוט ומלא בט"ל שבכל אחד מן ארבע מלקיות אלו, ויעלה לפניהם כאלו כונתי

בְּכָל הַפְּנוּנוֹת הָרְאוּיוֹת לְכוּן. וַיְהִי נֵעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה. וַיְהִי נֵעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה.

אחר כך ילקה אותו המלקה ארבע מלקיות, ובכל מלקות יפהו שלושים ותשע פעמים והנלקה יתנדה ויבכה בלחש בעת שהוא נלקה.

אחר כך יעשה תקון ארבע מיתות בית דין וזה סדרן:

יפשוט החוטא את בגדיו מראשו ועד רגליו, ויתפסה בשק, ויקשר אותו על גופו בחבל, ואם לא נמצא שק, ילפש המכנסים שלו בלבו, ויעמד ויאמר:

רבונו של עולם, אם חטאתי לפניך ופגמתי באות יו"ד של שמך הגדול הנו"ה, וגם בטלתי מצוות קריאת שמע התלויה בזה, וגם פגמתי באות אל"ף של שם אדנ"י, ונתחייבתי בדינך הצדק סקילה, הריני מקבל עלי סקילה.

וזה סדר הסקילה:

יעמד החוטא ויבה על לבו באבן שלש פעמים, ויאמר: חטאתי, עויתי, פשעתי.

אחר כך יגש איש אחד מאלו השנים ויזרק עליו שלש אבנים קטנות, ויחברו השני אומר בקול רם: ככה יעשה לאיש שהכעיס את בוראו. אוי לנו מיום הדין, אוי לנו מיום התוכחה. וזה המכריז יאמר הכרזה זאת בעת שזה זורק את האבנים בזה אחר זה. ואחר כך חוזר המכריז ויזרק שלש אבנים קטנות בזה אחר זה, ויחברו יכריזו: ככה יעשה לאיש שהכעיס את בוראו. אוי לנו מיום הדין, אוי לנו מיום התוכחה.

והחוטא צועק ארבע פעמים: אוי, אוי, אוי, אוי:

אחר כך יאמר:

יהי רצון מלפניך יהנה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שיהיה

נחשב לפניך כאלו נסקלתי על ידי אות אל"ף של שם אדנ"י בבית
דין הגדול שבירושלים, ותשוב אות ה' אחרונה של הנו"ה
להתעורר, ותעלה אל אות נא"ו של הנו"ה, ושניהם יעלו מיין
נוקבין אל אותיות י"ה של הנו"ה, ויתחדו ביחודא שלים (ה הו יה),
ותשוב ותיחד אותיות ראשונות של שלשת שמותיך הקדושים
הנו"ה אהי"ה אדנ"י (יאא). ושם קדשך במלוי יוד"ין (יו"ד ה"י וי"ו
ה"י) יאיר ברצונך בעולם האצילות ואל יהי מונע. ויהי נעם אדנ"י
אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

קדם שיעשה זכר לשרפה יאמר זה:

רבונו של עולם, אם תטאתי לפניך ופגמתי באות ה' ראשונה של
שמך הגדול הנו"ה, וגם בטלתי מצות התפלין התלויה בה, וגם
פגמתי באות ד' של שם אדנ"י, ונתחכתי בדינך הצדק שרפה,
הריני מקבל עלי שרפה.

וזה סדר השרפה:

מלקיין גר של שונה ומטיפין תחת השק על בשרו כמה טפות עד
שוראים שהוא נרמץ, ואחר כך יכריז אחד מהם בקול רם:

ככה יעשה לאיש שהכעיס את בוראו. או לנו מיום הדין, או לנו
מיום התוכחה.

והחוטא צועק ארבע פעמים: אוי, אוי, אוי, אוי:

אחר כך יאמר:

יהי רצון מלפניך יהנה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שיהא
נחשב לפניך כאלו נשרפתי בבית דין הגדול שבירושלים על ידי
אות ד' של שם אדנ"י, וישובו ויתחדו אותיות י"ה של שם הנו"ה
ביחודא שלים, ותשוב ותעלה אות ה' אחרונה של הנו"ה אל אות ו'
של הנו"ה, (יה הו יה) ותשוב ותיחד שלש אותיות שניות של
שלשת שמותיך הנו"ה אהי"ה אדנ"י, (ההד). ושם קדשך במלוי
שלשה יודין ואלף (יו"ד ה"י וא"ו ה"י) יאיר ברצונך בעולם הפריאה

וְאֵל יְהִי מוֹנֵעַ: וַיְהִי נֵעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ:

קִדְּם שְׂעֵשֶׂה זָכַר לְהַרְגַּ יֹאמֵר זֶה:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אִם חֲטָאתִי לְפָנֶיךָ וּפְגַמְתִּי בְּאוֹת וָאֵ"ו שֶׁל שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל הוֹי"ה, וְגַם בְּטִלְתִּי מִצְּנוֹת צִיצִית הַתְלוּיָה בָּהּ, וְגַם פְּגַמְתִּי בְּאוֹת נו"ן שֶׁל שֵׁם אֲדֹנָי, וְנִתְחַיֵּבְתִּי בְּדִינְךָ הַצָּדִיק הַרְגֵּנִי מִקַּבֵּל עָלִי הַרְגֵּנִי.

וְזֶה סֵדֶר הַהַרְגָּה:

בְּעוֹדוֹ מְלַבֵּשׁ הַשָּׂק אוֹ הַמְכַנְסִים לְבָדוֹ, מְשַׁכְּיָבִים אוֹתוֹ עַל חֲתִיכַת בִּגְדוֹ שְׁפוֹרְסִין אוֹתוֹ עַל הַקֶּרֶקֶעַ, וְתוֹפְסִין בְּרָאשֵׁי הַבִּגְדוֹ שְׁנֵי בְּנֵי אָדָם אוֹ אֶרְבָּעָה, וְסוֹחֲבִין אוֹתוֹ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים הוֹלְכָה וְהוֹבָאָה, וּמְכַרִּיז אֶחָד מֵהֶם בְּקוֹל רֹם:

כָּכָה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ שֶׁהַכַּעֲס אֶת בּוֹרָאוֹ. אוֹי לָנוּ מִיּוֹם הַדֵּין, אוֹי לָנוּ מִיּוֹם הַתּוֹכַחָה.

וְהַחוּטָא צוֹעֵק אֶרְבַּע פְּעָמִים: אוֹי, אוֹי, אוֹי, אוֹי:

אַחֵר כֵּךְ יֹאמֵר:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהָדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵּהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂיִהְיֶה נִחְשָׁב לְפָנֶיךָ כְּאֵלֵינוּ נִהְרַגְתִּי עַל יְדֵי אוֹת נו"ן שֶׁל שֵׁם אֲדֹנָי בְּבֵית דִּין הַגָּדוֹל שְׁבִירוֹשָׁלַיִם, וַיִּשׁוּבוּ וַיִּתְיַחֲדוּ אוֹתִיּוֹת י"ה שֶׁל שֵׁם הַנּוֹי"ה עִם אוֹת וָאֵ"ו שֶׁל שֵׁם הַנּוֹי"ה, לְהִיּוֹת עָלָיו לְמַקִּיף, וְאוֹת וָאֵ"ו שֶׁל הַנּוֹי"ה יִתְחַבֵּר עִם אוֹת ה' אַחֲרוֹנָה שֶׁל הַנּוֹי"ה לְתַת לָהּ אוֹר מְקִיף (יְהוּוֹה) וְתִשׁוּב וְתִיַחַד שְׁלֹשׁ אוֹתִיּוֹת שְׁלִישִׁיּוֹת שֶׁל שְׁלֹשׁ שְׁמוֹתֶיךָ הַנּוֹי"ה אֶהְיֶה אֲדֹנָי, (וַיֵּן.) וְשֵׁם קֹדֶשְׁךָ בְּמַלְוֵי אֶלְפִין (יּוֹד ה"א וָאֵ"ו ה"א) יֵאִיר בְּרָצוֹנְךָ בְּעוֹלָם הַיְצִירָה וְאֵל יְהִי מוֹנֵעַ:

קִדְּם שְׂעֵשֶׂה זָכַר לְחֻנֵּק יֹאמֵר זֶה:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אִם חֲטָאתִי לְפָנֶיךָ וּפְגַמְתִּי בְּאוֹת ה' אַחֲרוֹנָה שֶׁל

שֶׁמֶךְ הַגָּדוֹל הַנִּי"ה, וְגַם בְּטִלְתִּי מִצְנֹת הַתְּפִלָּה, וְגַם פְּגַמְתִּי בְּאוֹת יו"ד שֶׁל שֵׁם אֲדֹנָי וְנִתְחַיְבֹתִי בְּדִינְךָ הַצָּדֵק חֲנֹק, הֲרִינִי מִקִּבְל עָלִי חֲנֹק.

וְנֹה סֵדֶר הַחֲנֹק:

חֲנֹקִין אוֹתוֹ שְׁנֵי אֲנָשִׁים בְּעֵדִינּוֹת מַעַט בְּגָרוֹנוֹ, כָּל אֶחָד מֵהֶם תּוֹפֵס בְּצַד אֶחָד. וַיִּכְרִיז אֶחָד מֵהֶם בְּקוֹל רָם:

כָּכָה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ שֶׁהִכְעִיס אֶת בּוֹרְאוֹ. אוֹי לָנוּ מִיּוֹם הַדִּין, אוֹי לָנוּ מִיּוֹם הַתּוֹכְחָה.

וְהַחֹטֵא צוֹעֵק וְאוֹמֵר אַרְבַּע פְּעָמִים: וִי, וִי, וִי, וִי.

אַחֵר כֵּן יֹאמֵר:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאַל־הִי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂיִהְיֶה חֲשׁוֹב לְפָנֶיךָ כְּאִלּוּ נִחְנַקְתִּי עַל יְדֵי אוֹת יו"ד שֶׁל שֵׁם אֲדֹנָי בְּבֵית דִּין הַגָּדוֹל שֶׁבִירוּשָׁלַיִם. וַיַּעֲלֶה אוֹת וַא"ו שֶׁל שֵׁם הַנִּי"ה, לְהִתְחַבֵּר עִם אוֹת ה' רִאשׁוֹנָה שֶׁל שֵׁם הַנִּי"ה, שְׂהִיָּא אִמָּא עֲלָאָה, וּשְׁנִיָּהּ יַחֲדוֹ יַעֲלוּ אֶל אוֹת יו"ד שֶׁל שֵׁם הַנִּי"ה שֶׁהוּא אֲבָא. וְתַעֲלֶה וְתִתְחַבֵּר עִמָּהֶם אוֹת ה' אַחֲרוֹנָה שֶׁל שֵׁם הַנִּי"ה (וְהָיָה וְהִי הוּא) וְתָשׁוּב וְתִיַחַד שְׁלֹשׁ אוֹתִיּוֹת אַחֲרוֹנוֹת שֶׁל שְׁלֹשֶׁת שְׁמוֹתֶיךָ הַקְדוּשִׁים הַנִּי"ה אֶהְיֶה אֲדֹנָי (הֵהִי). וְיִהְיֶה רָצוֹן שֶׁשֵּׁם קְדוֹשְׁךָ בְּמַלּוּי הַהִי"ן (יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה) יֵאִיר בְּרָצוֹנְךָ בְּעוֹלָם הָעֲשִׂיָּה, וְאַל יְהִי מוֹנֵעַ:

וְעַתָּה בְּעוֹנוֹתֵינוּ שֶׁנִּתְחַבֵּר בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וּבְטָלוּ מִיתוֹת בֵּית דִּין, יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאַל־הִי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂיִהְיֶה נִחְשָׁב לְפָנֶיךָ הַקְּבִלָּה וּמִסִּיכָה זֶה שֶׁקִּבְּלִיתִי וּמִסִּכְתִּי אֶת עֲצָמִי לְקַבֵּל אַרְבַּע מִיתוֹת כְּאִלּוּ נַעֲשֶׂה בִּי בְּפַעַל בְּבֵית דִּין הַגָּדוֹל בִּירוּשָׁלַיִם, לְכַפֵּר עַל כָּל עוֹנוֹתִי וּפְשָׁעִי וּלְחַקֵּן כָּל הָעוֹלָמוֹת שֶׁפָּגַמְתִּי.

(יְאֹאֲהֶה ד' וְנִהְיֶה ?)

וְיִהְיֶה נֵעִם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֶׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֶׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ.

יֵאמֶר פֶּסוּק זֶה שֶׁל שְׁפָעִים.

יְהִי לְרִצּוֹן אֱמֶרִי פִי וְהִגִּיזֵן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהֹדֶנָּה צוּרִי וְגֹאֲלִי:

אֲנִי יְהוָה יֵאֱהֹדֶנָּה אוֹי גָּא לָנוּ כִּי חָטְאֵנוּ אֲנִי נִוְלִיךְ אֶת חֲרָפְתָּנוּ, כֵּן כְּסִיל תּוֹגַת אֱמוֹ, וְאִם תִּפְנֶה לְחַטֹּאתֵינוּ אֶבְדְּ שִׁבְרֵנוּ וְתִקְוֹתֵינוּ, וְאִם תִּשְׁמֹר עֲוֹנֵינוּ מִי יַעֲמִיד לְפָנֶיךָ מֵאֵז אֶפְיֶךָ, וּבְטוֹבְךָ הַגָּדוֹל תַּעֲוֹרֵר רַחֲמֶיךָ וְיִרְאָה בְּעֵין חֶמְלָתְךָ צָרַת גּוֹפֵינוּ וְנִשְׁמָתֵינוּ וְקִבֵּל בְּרַב רַחֲמֶיךָ תִּשׁוּבָתֵינוּ וְקוֹרְאִים בְּשִׁמְךָ יְהוָה יֵאֱהֹדֶנָּה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ, אֵל תַּעֲזֹבֵנוּ, וּבִיד וְעֶמֶךָ אֵל תִּשְׁשֵׁנוּ, וְלֹא לֵאֲרֹךְ אֶפְיֶךָ תִּקְחֵנוּ, כִּי גְלוֹי וְיִדּוּעַ לְפָנֶיךָ כִּי לֹא עָלְתָה עַל לִבֵּנוּ לְהַמְרוֹת חֵס וְשְׁלוֹם נֶגֶד כְּבוֹדְךָ וְלַעֲשׂוֹת נֶגֶד כְּנֻתְךָ, אָפֶס כִּי עַז יִצְרֵנוּ הָרַע וְעַל בְּרַחֲמֵינוּ נִטָּה אֶרְחֵנוּ, וּמִנֵּעַ הַטּוֹב מִמֶּנּוּ, דְּמִיּוֹנוֹ פֶּאֶרְיָה יְכַסּוּף לְטָרֶף וְכַכְפִּיר יוֹשֵׁב בְּמִסְתָּרִים וּפְתַע פְּתָאוֹם חַיִּים בְּלַעֲוֹנוֹ וְאֶתָּה בְּטוֹבְךָ יְהוָה יֵאֱהֹדֶנָּה בְּצִדְקָתְךָ תוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשֵׁנוּ, הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשֵׁנוּ וְהַעֲלָה אֶרְוִכָּה וּמִרְפָּא לְעֹנֵינוּ וְיִהְיֶה לְמֵאֲרוֹת כָּל הַשְּׁמוֹת אֲשֶׁר הִחֲשַׁכְנוּ בְּעֹנוּתֵינוּ וְחַטֹּאתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וְטָהַר לִבֵּנוּ לְעִבְדְּךָ בְּאַמֶּת וּבְלִבָּב שְׁלֵם בִּירְאָה וּבְאַהֲבָה, אָמֵן, כֵּן יְהִי רִצּוֹן. יְהִי לְרִצּוֹן אֱמֶרִי פִי וְהִגִּיזֵן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהֹדֶנָּה צוּרִי וְגֹאֲלִי:

אֲנִי בְּכַח. גְּדוֹלַת יְמִינְךָ. תַּתִּיר צְרוּרָה: (אב"ג ית"ץ)
קִבֵּל רֵנַת. עֶמֶךָ שִׁבְרֵנוּ. טְהַרְנוּ נוֹרָא: (קר"ע שט"ן)
נָא גְבוּר. דּוֹרְשֵׁי יַחֲוֹדְךָ. כְּכַבֵּת שְׁמֶרֶם: (נג"ד יכ"ש)
בְּרַכֵּם טְהַרֵם. רַחֲמֵי צִדְקָתְךָ. תְּמִיד גְּמִלֵם: (בט"ר צת"ג)
חֲסִין קְדוֹשׁ. בְּרוּב טוֹבְךָ. נָהַל עֲדָתְךָ: (חק"ב טנ"ע)
יְחִיד גֹּאֵה. לְעֶמֶךָ פִּגְמָה. זוֹכְרֵי קְדוּשָׁתְךָ: (יג"ל פז"ק)
שׁוֹעֲתָנוּ קִבֵּל. וְשִׁמְעַתָּה. יוֹדֵעַ תַּעֲלוּמוֹת: (שק"ו צי"ת)

בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

יְהִי רִצּוֹן שֶׁה' יְקַבֵּל תִּשְׁוּבָתוֹ בְּרִצּוֹן.

תקון למי שטמא נשמתו בשדים.

דע כי הקלפים בנויים על פי מחנות השדים, מלכיהם ושריהם. והשואל בעצתם של פותחי הקלפים למיניהם, מטמא נשמתו ומוסרה בידי השדים, רחמנא לצלן, והוא בכלל מה שאמרו חז"ל: "הבא לטמא פותחין לו", ומסתאב על ידי הנחש הקדמוני, כמו שכתב בזהר הקדוש (פ' חיי שרה), ולאחר מותו נופל ביניהם ואין לנפשו מנוחה כלל. וכן הפונה לידעונים ומגיד עתידות ופועלי ישועות למיניהם שחלקם משתמש בשדים במסנה של חכמה וקדשה, והמתעסקים בכוס מים וטפות שמן עליו - מעשה שדים הוא. וכן השופכים מים ומלח במקום שנפל שם אדם או שמדליקים גרות בבית הפסא, או שופכים מי בשם וכדומה לקרקע לפייס השדים. כל אלו ודומיהם, העושה אותם, מאבד חלקו בעולם הבא, וכיזא שאל יפול לאבדון עולם. ויותר טוב לנפש להתיסר ביסורי כף הקלע וגיהנם מלפל בצחנת השדים ולהיות שרוי עמיהם. וכמו שכתב הרב "נחלת יוסף" (דף י"ב) בשם חבירו שנפל ביניהם, ובא לבקש תחנונים על נפשו. וכן הרבה קמיעות אינם בקדשה אלא בהשפעת שדים, ותמימים נכשלים בהם ובכותביהם וסופם מר, חס וחלילה. ואיש אשר אלה בידו ימהר, יחישא מעשהו לתקן פגם נפשו האמללה ולהצילה מלנפל בידי טורפי אדם אלו, וישוב אל ה' וירחמהו ואל אל הינו כי ירבה לסלח.

והנה רבינו הגדול בספרו "לשון חכמים" אף על פי שסדר תקון בנושא זה, לא ציין מספר הימים הראוי לפדיון תקון זה, ומי עלה שמים וירד לקבוע את מספר ימי התעניות, ולכן יתן פדיון נפשו לצדקה לעניים ככל אשר יוכל, וכדאי שהממעט לא יפחות מפדיון שבעים ושתים תעניות כמנין שם ע"ב.

וזה סדר התקון:

יקבל תענית של יום אחד מעלות השחר עד צאת הכוכבים, ובלייל התענית יוכל לאכל, אבל לא יישן וילמד כל הלילה.

יום לפני התענית יאמר ודוי זה:

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. ודנו. חמסנו. טפלונו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו: מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראיה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

אחר כך ילך למקוה ויטבל 7 טבילות, ויכונן שטובל שבע טבילות אלו על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבל מצרעתו, ושכן יטהרו נפשו, רוחו ונשמתו מכל פוחות החיצונים. ואחר כך יטבל עוד 7 טבילות כנגד 7 אותיות צ"ל צ"ל צ"ל. ויכונן בכל טבילה באות אחת משבעת האותיות לפי הסדר. ואחר כך יטבל עוד 7 טבילות למשך עליו שם "אלוה" שנסתלק מעליו בשנקשר בשדים, שנאמר בהם "לשדים לא אלה" (פ' האזינו). ובסך הכל יהיו 21 טבילות כמנין שם אהי"ה.

יתפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בברכת "שומע תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום". אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אבל כשהתפלל מנחה חשב להתענות, הרי זה נחשב כקבלת תענית וצריך להתענות.

וזה נסח קבלת התענית:

רבוננו של עולם, הריני מקבל עלי להתענות תענית יחיד למחר מעלות השחר עד צאת הכוכבים, כדי שיהא מעוט חלבי ודמי אשר מתמעט בתענית חשוב ומרצה פקרבן ריח ניחוח אשר לה, לכפר על כל מה שחטאתי עויתי ופשעתי מעודי ועד היום הזה, ובפרט בעבור חטא שחטאתי בעון דרכי האמורי והקנבית שהקנבתי לחיצונים. ואם לא אוכל להתענות או לא ארצה, כשאמתן פרוטה לצדקה לפדיון תענית זה, אוכל לאכל ולשתות ללא שום אסור כלל. ויהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו, שתקבל ברצון תפילתי ובקשתי זאת, שיהא חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי שמתמעט בתענית למחר, כאלו הקנבתי על מזבח הקדוש. ויהיה החלק המתמעט מחלבי ודמי, ואש חמימות חלשת גופי, והריח העולה מפי בתענית, מזבח פפרה למחל ולסלח ולכפר חטאים שחטאתי בעון דרכי האמורי וסרך עבודה זרה והקטרות לחיצונים ולשדים. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהנה צורי וגאלי:

משקיעת החמה ועד שעה לפני שיאיר השמש, יזהר שלא לישן, וישב כל הלילה ללמוד למודי קדש. ויכול לאכל עד שעתיים לפני שיאיר השמש דברים קלים כעוגות, פרות ושתיה קלה, אבל אסור לאכל ארוחה או לשתות יין ומשקאות חריפים.

לפני הלמוד בלילה יאמר בקשה זו:

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו ורחימו ודחילו ליחדא שם י"ה ברו"ה ביחודא שלים (יהו"ה) בשם כל ישראל, הריני מוכן ללמוד במשנה ובספרי תורה, ולגדל שנה מעיני בלילה הזאת, לכפר על חטאים שחטאתי בעון סרך עבודה זרה והקנבתי שהקנבתי לשם שדים ורוחות רעות. ויהי רצון מלפניך יהנה אלהינו ואלהי אבותינו, שיעלה לרצון לפניך למודי זה בתורתך הקדושה וצער גדוד שנה מעיני, ותמחל ותסלח ותכפר לי

על חטאתי ועונותי ופשעי שחטאתי ופשעתי ופשעתי לפניך מעודי ועד היום הזה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

יאמר משניות של תקון ליל שבועות (נמצא לקמן עמוד 660) ואדרבא זוטא נמצא לקמן עמוד 608 אם נשאר זמן, יאמר תהלים עד עלות השחר. יאמר ברכות השחר ותקון חצות בנדפס לעיל עמוד 60.

אשה עד חצות לילה תלמד הלכות שבת, והלכות ברכות, ואם אפשר גם הלכות של דיני נדה וטהרת המשפחה. ואם אין באפשרותה ללמוד הלכות אלו, תלמד למודי קודש מה שלבה חפץ. ואחר חצות לילה תאמר תהלים עד עלות השחר.

לאחר עמוד השחר יאמר תפלה זו:

רבונו של עולם, הנה אני בא בבשת פנים ירא וחרד. ואם חס ושלום נתחבתי פרת בבית דינך הצדק על חטאתי ועונותי ופשעי המרבים:

יהי רצון מלפניך שיהא חשוב צערי שנצטערתי בלילה הזה ונדרתי שנה מעיני, ותשגיח עלי בעין חמלתך ההיא עינא פקיקא דלא נאים ותיר תדיר, שנאמר "הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל", ותקרב רע גזר דיני, ותחנני ותברכני מאוצר הכסף העומד לימין העליון, ותתן לי אני עבדך חיים ארפים לעסק בתורתך יומם ולילה. ויהיה הצער שיש לי בעיני תקון לפגם הראות שפגמתי בעיני עלאין, ואשר הרע בעיניך עשיתי. ויתקן הפגם ההוא בכל המקומות שפגמתי מארבע עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה. ותצילני מענש חבוט הקבר מהמלאך המשבר את עיני האדם אחר פטירתו בקבר, ואפטר מאותו הצער. ותשפיע עלי משפע הטוב מכתר עליון להצילני מפרת דיומי ופרת דשני. ולמען שמך הגדול והנורא (אל"ד) כשהוא כלול עם מקורו (אאהליד"ה) שתבטל מעלי כל גזרות קשות ורעות. ויהיה למוד זה נחת רוח לפני כסא כבודך. ותתן בי כח לעמוד על המשמר וללמוד תמיד לפניך ולהגות באמרי תורתך

וְלִהְיוֹת מִן הָעוֹבְדִים לְפָנֶיךָ בְּלֹב שָׁלֹם וּבְנֶפֶשׁ חֲפָצָה וְלוֹמְדִים תּוֹרָה לְשִׁמָּה וְלִכְרוֹר כָּל נִיצוּצוֹת הַקְדוּשׁוֹת שֶׁנִּתְפָּזְרוּ בֵּין הַקְּלָפוֹת עַל יְדֵי וְלִהְיוּרָם אֶל הַקְדוּשָׁה, לִיַּחְדָּא שְׂכִינְתָּא בְּבַעֲלָהּ וּלְאַקְמָא יְתָהּ מַעֲפָרָא, וְלִתַּת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ לְדַבֵּק נַפְשֵׁנוּ וְרוּחַנוּ וְנִשְׁמַתְנוּ לְעַבְדּוֹ וְלִירְאָה אוֹתוֹ בְּלֻבָב שָׁלֹם. וְיֵהִי נָעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה: בְּרוּךְ יְהוָה לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

וְיֵהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהִי אֲבוֹתֵינוּ, אֲב הַרְחֵמֵם, אֲדוֹן הַסְּלִיחוֹת, שְׂאֵם נִגְזָר עָלֵי, חֵס וְשָׁלוֹם, לְהַכְרִית בְּהַכְרִית רְשָׁעִים, שְׂיִכְבְּשׁוּ רַחֲמֶיךָ אֶת כַּעֲסֶךָ וְיִגְלוּ רַחֲמֶיךָ עָלַי, שְׂיִהְיָ חָשׁוֹב צָעָרִי שֶׁנִּצְטַעַרְתִּי הַלֵּילָה הַזֹּאת וְקִמְטַתִּי שָׁנָה מַעֲיָנִי לְקַרְעַ רַע גֹּזֵר דֵּינִי (יְכוֹן בִּשְׁם "קַרַע שֵׁטֶן") וְנִהְיָ יוֹצֵק יְסוּדִי. אֲנִי בִצְדָק אֶחְזָה פָּנֶיךָ אֲשַׁבְּעָה בְּהִקְיָן תְּמוּנָתְךָ. וְתַחֲוִס וְתַרְחֵם עָלַי. וְאַל תִּכְרִיתֵנִי לֹא כֶּרֶת דִּיּוּמִי וְלֹא כֶּרֶת דְּשָׁנִי. וְלֹא תִפְרֹת נַפְשִׁי מִלְּהַעֲלוֹת מִיִּין נְיוֹקְבִין לְמַעֲלָה. וְלֹא תִפְרֹת נַפְשִׁי מִלְּהַזְדוּג בְּכַת זוּגָה בְּעוֹלָם הַנִּשְׁמוֹת בְּהַכְרִית רְשָׁעִים, חֵס וְשָׁלוֹם. וְתִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ אוֹר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים מִכְתָּר עָלֵינוּ לְהַצִּיל מִמָּוֶת נַפְשִׁי וְלִהְיוֹתֵנִי חַיִּים אֲרָכִים דְּשָׁנִים וְרַעֲנָנִים לְעַבְדֶּיךָ. וְתוֹכְנִי לְמָקוֹם שְׁהוּיחוֹת וְהַנִּשְׁמוֹת נִחְצָבוֹת מִשָּׁם, וְאֶזְכָּה לְהִיּוֹת מְהֻלָּלִים וְהַזְכִּים לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. וּבְכַח שְׁמֶךָ הַקְדוּשׁ (אֵאֵהֲלִיד"ה) תִּבְטֹל מִעָלֵינוּ וּמַעַל כָּל בְּנֵי בֵיתֵנוּ כָּל גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת וְרָעוֹת. וְתִשְׁגִּיחַ עָלֵינוּ בְּעֵין חֲמִלְתְּךָ שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ "הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שִׁמְרֵי יִשְׂרָאֵל". וְיֵהִיָּה הַצָּעַר שֶׁנִּדְדַּתִּי שָׁנָה מַעֲיָנִי בְּלֵילָה הַזֹּאת לְתַקוֹן מַה שֶׁפָּגַמְתִּי בְּעֵינַיִן עַלֵּאִין וְהִרַע בְּעֵינַיִךְ עֲשִׂיתִי, וְאַפְטֵר מִלְּהַתְגַּלְגַּל נַפְשִׁי בְּעוֹף הַנִּקְרָא רָאָה בְּעוֹן הָרְאוֹת. וּפְצָנִי וְהַצִּילֵנִי מִעֲנֹשׁ חֲבוּט הַקֶּבֶר מִהַמְּלָאךְ אֲכֹזְרִי הַמְּשַׁבֵּר עֵינִי הַרְשָׁעִים בַּקֶּבֶר. וּבִצְעַר שֶׁנִּדְדַּתִּי שָׁנָה מַעֲיָנִי אֶפְטֵר מֵאוֹתוֹ הַצָּעַר וְתַנּוּחַ נַפְשִׁי בְּמִשְׁכָּנוֹת מִבְּטָחִים.

וְהִנֵּה הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה שְׂבָה נִתְעַסְקַתִּי הַלֵּילָה הַקְדוּשָׁה הַזֹּאת הִיא נִפְלְאוֹת, וְהַשְׁמוֹת הַקְדוּשִׁים הַיּוֹצְאִים מִכָּל מַה שֶׁקָּרִינוּ, הֵמָּה יִמְלִיצוּ טוֹב בְּעֲדָנוּ לְקַבְּלָנוּ בְּתִשְׁבָּה וְלְקַרְעַ רַע גֹּזֵר דֵּינֵנוּ, וְנִפְטֹר מִכָּל צָעַר.

וְכָל הַמִּקְטָרִגִּים אֲשֶׁר נִבְרְאוּ בַּעֲוֹנוֹתֵינוּ יִמְחוּ בְּכֹחַ תּוֹרַתְךָ הַקְדוֹשָׁה. אֲנֵא, הִבֵּט בַּעֲמָלְנוּ וְאַל תִּבְיט בַּמַּעַלְנוּ וְחַבֵּא לְפָנֶיךָ שׁוֹעֲתֵנוּ. לֵב נִשְׁבֵּר וְנִדְכָּה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה. וַיֵּצְאוּ מִיָּם חַיִּים מִלִּבְּךָ הַעֲלִיזוֹן דְּרָךְ רַחוּבוֹת הַנֶּהָר לָקוּ הָאֻמָּצִיעִי. נֶהָר פִּלְגִּיּוֹ יִשְׁמַחוּ עִיר אֱלֹהֵינוּ לְטַהֲרָנוּ מִכָּל פֶּשְׁעֵינוּ. וְאַתָּה בְּטוֹבְךָ תַּעֲוֹרֵר בְּחַמֶּיךָ וַיִּפֶּן מִצָּחָא דְאֶרֶיךָ אֲנִפִּין רַעֲנָא דְכָל רַעְיוֹן בְּמִצַּח זַעִיר אֲנִפִּין וְעֵינָא דְאֶרֶיךָ אֲנִפִּין בַּעֲיָנָא דְזַעִיר אֲנִפִּין, וּבִכֵּן יִתְבַּטְּלוּ כָּל הַדְּיָנִים וְהָיוּ כְּלֹא הָיוּ, כִּי אַתָּה חִפְּץ בְּתִשׁוּבַת הָרָשָׁעִים. חֲנֻנוּ וְעֲנֻנוּ וְשִׁמְעַתְּ תִּפְלִתֵנוּ. יְהִי לְרַצּוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיזוֹן לִפְנֵיךָ יְהוָה צוּרֵי וְגֹאֲלֵי:

בְּיוֹם הַתַּעֲנִית אַחֵר תִּפְלִית שְׁחֵרִית יְנוּחַ מַעַט, נֶאֱחָר כֶּךָ יֹאמַר:

הֲרִינִי מוֹכֵן וּמִזְמֵן לְקִים בַּעֲזֹרַת הָאֵל יִתְבָּרַךְ מִצְנוֹת עֲשֵׂה שֶׁל הַתְּשׁוּבָה, כְּפָתוּב בַּתּוֹרָה: וְשִׁבְתָּ עַד יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְשִׁמְעָתָ בְּקוֹלוֹ. וְהֲרִינִי מִתַּחֲרֹט עַל כָּל מָה שֶׁחֲטָאִיתִי עֲוִיתִי וּפִשְׁעֵיתִי בֵּין בְּגִלְגּוּל זֶה בֵּין בְּגִלְגּוּלִים אֲחֵרִים, חֲרָטָה גְּמוּרָה וְשִׁלְמָה, וּמִקְבֵּל עָלִי שְׁלֹא לַחֲזוֹר וּלְחַטֵּא עוֹד. וְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמָיו יַעֲזָרֵנִי עַל דְּבַר כְּבוֹד שְׁמוֹ מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם, אָמֵן כֵּן יְהִי רַצּוֹן.

אֲנֵא יְהוָה יֵאֱהֹדוּנֵהי אֱלֹהֵינוּ וְאַלֵּהִי אֲבוֹתֵינוּ, תִּבְאֵא לְפָנֶיךָ תִּפְלִתֵנוּ וְאַל תִּתְעַלֵּם מִלִּפְנֵינוּ מִתְחַנֵּחֵנוּ, שְׂאִין אֲנַחְנוּ עֲזִי פָּנִים וְקָשִׁי עֶרְף לֹאמַר לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהֹדוּנֵהי אֱלֹהֵינוּ וְאַלֵּהִי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חֲטָאֵנוּ. אֲבָל חֲטָאֵנוּ. עֲוִינוּ. פֶּשְׁעֵנוּ. אֲנַחְנוּ וְאַבוֹתֵינוּ וְאַנְשֵׁי בֵיתֵנוּ:

אֲשַׁמְנוּ. בְּגִדְנוּ. גִּזְלָנוּ. דִּבְרָנוּ דְּפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. וּדְנָנוּ. חֲמַסְנוּ. טַפְלָנוּ שֶׁקֶר וּמִרְמָה. יַעֲצָנוּ יַצּוֹת רַעוֹת. כְּזָבְנוּ. כְּעִסְנוּ. לָצָנוּ. מִרְדְּנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֶאֱצָנוּ. נֶאֱפָנוּ. סָרְרָנוּ. עֲוִינוּ. פֶּשְׁעֵנוּ. פְּגַמְנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אֲב וְאִם. קִשִּׁינוּ עֶרְף. רִשְׁעֵנוּ. שִׁחַתְנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲנִינוּ וְתַעֲתַעְנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אִמָּת עֲשִׂיתָ. וְאַנַּחְנוּ הִרְשַׁעְנוּ:

מָה נֹאמַר לְפָנֶיךָ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמָה נִסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ רִזִּי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי

כל חי. אתה חפֿש כל חֿדרי בֿטן. רֶאָה כִּלְיוֹת וְלֵב. אֵין דְּבַר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִנְּגִיד עֵינֶיךָ: יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲרֹנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטֹּאתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פְּשָׁעֵינוּ

יֵאמֶר כָּל סֵפֶר "דְּבָרִים" וְלִפְנֵי כֵן יֵאמֶר:

לְשֵׁם יְחִיד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנִיתִיה, בְּדַחֲלֵי וּרְחִימוּ וּרְחִימוּ וּדְחִילוּ לִיחֻדָּא שֵׁם י"ה בּו"ה בִּיחֻדָּא שְׁלִים (יהו"ה) בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, הִנְנִי מוֹכֵן וּמְזַמֵּן לְקִרְאָא כָּל סֵפֶר "דְּבָרִים" הַנִּקְרָא "מִשְׁנֵה תוֹרָה" כְּדֵי לְהַשִּׁיב הַצֶּלֶם אֲשֶׁר אֲבֵדְתִּי בְּחַטֹּאתֵי הַמִּרְבִּים. וּבְזִכּוֹת סֵפֶר "מִשְׁנֵה תוֹרָה" וּפְרָשִׁיּוֹתָיו וּפְסוּקֵי וְתַבּוּתָיו וְאוֹתִיוֹתָיו וּטְעָמֵי וּנְקֻדּוֹתָיו חִיּוּצָאִים מִרְאשֵׁי תַבּוֹת וְסוּפֵי תַבּוֹת וּמַחְלוּפֵי תַבּוֹת בְּכָלל וּפְרָט, וּבְזִכּוֹת שֵׁם הַגְּדוֹל אֱהִי"ה בְּמִלּוּאָיו בִּיּוֹדֵי"ן (אל"ף ה"י יו"ד ה"י) וּבְאַלְפֵי"ן (אל"ף ה"א יו"ד ה"א) וּבְהֵה"ן (אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה) תִּשָּׁיב עָלַי וּפְרֹשׁ עָלַי סִפְתָּ שְׁלוֹמֶךָ אֲמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן. וְיֵהִי נֶעֱם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה.

וַיִּתְחַל מִ"אַלֹּה הַדְּבָרִים" וַיֵּאמֶר כָּל הַסֵּפֶר, עַד "לְעֵינֵי כָּל יִשְׂרָאֵל"

אַחַר כֵּן יֵאמֶר פְּסוּקִים אֵלֶּי הַמִּתְחִילִים בְּנו"ן וּמְסִימִים בְּנו"ן בְּכֹנֵנָה גְּדוּלָּה:

נִגַּע צָרַעַת כִּי תִהְיֶה בְּאָדָם וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן: נִחְנוּ נַעֲבֹר חֲלוּצִים לִפְנֵי יְהוָה אֶרֶץ כְּנָעַן וְאֶתְנוּ אַחֲזֹת נִחְלָתְנוּ מֵעֵבֶר לִירְדֵן: נָבִיא מִקִּרְבֶּךָ מֵאַחֶיךָ כְּמִנֵּי יָקִים לְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֵלָיו תִּשְׁמָעוּן: נָהָר פָּלְגָיו יִשְׁמְחוּ עִיר אֱלֹהִים קְדוֹשׁ מִשְׁכְּנֵי עֲלִיוֹן: נִגִּד אֲבוֹתֵם עָשָׂה פֶּלֶא בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם שְׂדֵה צֹעַן: נָחִיתָ כְּצֹאֵן עֹמֶךָ בְּיַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן: נִפְתִּי מִשְׁכְּבֵי מֹר אֱהָלִים וְקִנְמוֹן: גֵּר יְהוָה נִשְׁמַת אָדָם חוֹפֵשׁ כָּל חֲדָרֵי בֿטָן: נִפְתָּ תִטְפֶּנָּה שְׁפָתוֹתֶיךָ כִּלְה דְּבַשׁ וְחֵלֶב תַּחַת לְשׁוֹנְךָ וְרִיחַ שְׁלֹמֹתֶיךָ כְּרִיחַ לְבָנוֹן: גִּדּוּ מִתּוֹךְ כָּכָל וּמֵאֶרֶץ פְּשָׁדִים צֹאוּ וְהָיוּ כְּעִתּוּדִים לִפְנֵי צֹאן: נִשְׁקִי קִשְׁת מִיְּמִינִים וּמִשְׁמָאלִים בְּאַבְנֵים וּבַחֲצִים בִּקְשֵׁת מֵאֲחִי שְׂאוֹל מִבְּנֵימִן: יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ

ואלהי אבותינו, שתתמלא רחמים עלינו ותצילנו לנו ולכל בני ביתנו ולכל ישראל מעין הרע ומכל מיני פשוף, ותבריח יצר הרע והשטן ממנו וכשם שפרשת כנפיך על אבותינו במדבר, והצלתם מעינא בישא דבלעם הרשע, כן תפרש כנפיך עלינו ברחמיך הרבים, ונהיה מכסים במכסה ונהגה בשמותיך הקדושים אמן נצח סלה וצד:

יְקַח בְּיָדוֹ לַפְּחוֹת פְּדִיּוֹן שְׁבָעִים וּשְׁתֵּים תַּעֲנִיּוֹת וְיַעֲמִד יְחַף וּפָנָיו לְצַד מַעֲרָב וַיֹּאמֶר:

עֲנֵנוּ אֲבוֹנֵנוּ עֲנֵנוּ בְּיוֹם צוֹם הַתַּעֲנִית הַזֶּה, כִּי בִצְרָה גְדוֹלָה אָנִי עַל כִּי עֲוֹנוֹתַי עָבְרוּ רֹאשִׁי וּכְמֹשָׁא כְּבֹד כְּבָדוֹ מִמֶּנִּי. טִבַּעְתִּי בִּינוֹן מִצּוּלָה וְאִין מַעֲמָד. בָּאתִי בְּמַעֲמָקֵי מַיִם וְשִׁבּוֹלֶת שְׁטָפָתִנִּי. יִרְאַה נִרְעַד יְבוֹא בִּי בַּעַת עֲמָדִי לְהִתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ עַל רַע מַעֲשֵׂי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי לְהָרִים אֱלֹהֵי פָנַי אֲלֶיךָ. כִּי עֲוֹנוֹתַי רַבּוּ לְמַעַלָּה רֹאשׁ וְאֲשָׁמוֹתַי גָּדְלוּ עַד הַשָּׁמַיִם. לֵךְ יְהוָה הַצְדָּקָה וְאֵלֵי בִשֵּׁת הַפָּנִים. מָה אֶעֱנֶה וּמָה אֶמַר מָה אֶדְבֵּר וּמָה אֶצְטַדֵּק. כִּבְּן סוֹרֵר וּמוֹרָה הָיִיתִי לְפָנֶיךָ וְלֹא שָׁמַעְתִּי אֶל מְצֻוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשׁוֹת. לְדַבְּרֶיךָ לֹא הִשְׁתִּיתִי אָזְנִי. וְעִבְרָתִי עַל מְצֻוֹת עֲשֵׂה וְעַל מְצֻוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. עִבְרָתִי עַל כְּרִיתוֹת וּמִיתוֹת בֵּית דִּין. עִבְרָתִי עַל דְּבָרֵי קִבְלָה וְדְבָרֵי סוֹפְרִים וּפְגַמְתִּי בַּמִּדּוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת וְקִלְקַלְתִּי צְנוּרוֹת הַשֹּׁפַע. וְגִרַמְתִּי בַּעֲוֹנוֹתִי לְהַפִּיל נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה בְּמַעֲמָקֵי הַקְּלָפוֹת. וְנָתַתִּי כֹחַ בְּקִלְפוֹת לְהִתְחַזֵּק וְלַעֲלוֹת לְמַעַלָּה וּלְהִתְאַחֵז וּלְיִנֵּק מִן הַקִּדְשָׁה. וְגִרַמְתִּי בַּעֲוֹנוֹתִי לַעֲקֹר וּלְהַכְרִית אֶת נִפְשֵׁי הַקְּדוֹשָׁה מִמְּקוֹרָהּ הָעֲלִיּוֹן מֵאֲרֶץ הַחַיִּים וּלְהוֹרִידָהּ אֶל יִרְכַּתִּי בּוֹר. בּוֹרוֹת נִשְׁבָּרִים אֲשֶׁר לֹא יִכִּילוּ הַמַּיִם. אוֹי וְאֲבוֹי עָלִי. אָהָה עַל נִפְשִׁי. עַל מִי אָנוֹס לַעֲזֹרָה וְאָנָּה אֶפְנֶה לִישׁוּעָה. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי כִּי נִשְׁאָתִי חֲרַפְתִּי נְעוּרִי. אֲכַל גְּלוֹי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֵלֵי אֲבוֹתִי, כִּי לֹא בְּמֶרֶד וּבְמַעַל עָשִׂיתִי וְלֹא לְהַכְעִיסְךָ נִתְפַּנֵּנְתִּי, רַק יִצְרִי גִבּוֹר עָלִי וּמַעֲשֵׂה שְׁטָן הַצְלִיחַ, כִּי הוּא מֵאֵשׁ וְאֵנִי מִבֶּשֶׁר וְדָם. וְהוּא אֲשֶׁר הִסִּיתָנִי וּפָתָנִי לַעֲבֹר עַל מְצֻוֹתֶיךָ. וְנִסְכַּלְתִּי וְעָשִׂיתִי עוֹן זֶה אֲשֶׁר שְׁאַלְתִּי בְּשָׂדִים וְהִקְרַכְתִּי לָהֶם אֲנִי אוֹ

אחר עבירי. ועתה אני בוש ממעשי ומכלם אני מעונותי. ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת אורחותי המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל יהוה וירחמנו ואל אלהינו כי ירחם לאלוהים. ובאתי בלב נשבר ונדכה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום אתה וימינך פשוטה לקבל שבים.

אנא יהוה יאהרונה, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהוה יאהרונה טוב וסלח ורב חסד לכל קוראך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי בשלו מצום ובשרי כחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב ודם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וברב רחמיך נחסדיך הודעתנו על ידי עבדיך לתקן את פגם נפשנו במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל כחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשוכה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות פאלו התענית, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמת. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים פרמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח"ל ב'לע ו'יקיאונו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ו'צפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי

תבות ב'זרועו י'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפלתי ונעתי רתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הקמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיך א'ת ר'גנך י'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונה צורי וגאלי.

מכאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגיל.

אחר כך יאמר:

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו ורחימו ודחילו וידחילו ליחדא שם י"ה בור"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל, הריני מוכן ללמד תורה נביאים וכתובים וסתרי תורה, כדי לכפר על חטא עון סרך עבודה זרה ודרכי האמורי והקטרות לחיצונים ולשדים, שעשיתי ופעשתי אחרים בעבורי ברשותי ובכחתי: ויהי רצון מלפניך ה' אליהינו ואלהי אבותינו, שתקבל ברחמים ובכחך למודי אשר אלמד היום בתורתך הקדושה, ותעשה למען שמך הגדול ולמען רחמיך וחסדיך, ותמחל ותסלח ותכפר לי על אשר חטאתי לפניך בעון סרך עבודה זרה ודרכי האמורי והקטרות לחיצונים ולשדים, שעשיתי ופעשתי אחרים בעבורי ובכחתי, ותציל אותי מכל מיני יסורין ומכל מיני ענשים בעולם הזה ובעולם הבא, ויסור עוני וחטאתי תכפר. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך ה' צורי וגאלי:

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל אהרן ואל בניו ואל כל בני ישראל ואמרת אליהם זה הדבר אשר צוה יהוה לאמר: איש איש מבית ישראל אשר ישחט שור או כשב או עז במחנה או אשר ישחט מחוץ למחנה: ואל פתח אהל מועד לא הביאו להקריב קרבן ליהוה לפני משכן יהוה דם יחשב לאיש ההוא דם שפך ונכרת האיש ההוא מקרב עמו: למען אשר יביאו בני ישראל את זבחייהם אשר הם זבחים על פני השדה והביאם ליהוה אל פתח אהל מועד אל הכהן וזבחו וזבחי שלמים ליהוה אותם: וזרק הכהן

את הדם על מזבח יהנה פתח אהל מועד והקטיר החלב לריח ניחח ליהנה: ולא יזבחו עוד את זבחייהם לשעירם אשר הם זנים אחריהם חקת עולם תהיה זאת להם לדירתם: מאין כמון יהנה גדול אתה וגדול שמך בגבורה: מי לא יראך מלך הגוים כי לך יאתה כי בכל חכמי הגוים ובכל מלכותם מאין כמון: ובאחת יבערו ויכסלו מוסר הבלים עץ הוא: כסף מרקע מתרשיש יובא וזהב מאופז מעשה חרש וידי צורף תכלת וארגמן לבושם מעשה חכמים כלם: ניהנה אלהים אמת הוא אלהים חיים ומלך עולם מקצפו תרעש הארץ ולא יכלו גוים זעמו: פדנה תאמרון להום אלהיהי שמיא וארקא לא עבדו יאבדו מארעא ומן תחות שמיא אלה: עשה ארץ בכחו מכין תבל בחכמתו ובתבונתו נטה שמים: לקול תתו המון מים בשמים ויעלה נשאים מקצה הארץ ברקים למטר עשה ויוצא רוח מאצרותיו: נבער כל אדם מדעת הביש כל צורף מפסל כי שקר נסכו ולא רוח בם: הבל המה מעשה תעתעים בעת פקדתם יאבדו: לא כאלה חלק יעקב כי יוצר הכל הוא וישראל שבט נחלתו יהנה צבאות שמו:

ילמד תנ"ך של תקון ליל שבועות (נמצא לקמן עמוד 575), ואדרא זוטא (נמצא לקמן עמוד 608) וכל ספר תהלים.

אחר כך יאמר פסוק "אל נא רפא נא לה" אחד עשר פעמים בנקודותיו וטעמיו:

אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ:

יאמר פסוקים אלו שלש פעמים:

מי אל כמון נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא החזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכבש עונותינו, ותשליך במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליעקב חסד לאברהם, אשר נשבעת לאבתינו מימי קדם:

ואחר כך יאמר:

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שיהא חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי, שנתמעט היום בתעניתי ולמודי אשר למדתי בתורתך הקדושה, ותמחל ותסלח ותכפר לי על כל אשר חטאתי לפניך מעודי ועד היום הזה, ובפרט בעזון הקרבה והנדקקות לשדים וסרך עבודה זרה, ותקרבני לתורתך ויראתך ותושיעני למען שמך, אמן בן יהי רצון. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי.

ויהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי שנתמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך כאלו הקרבתיו על גבי מזבחך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט ממני, יתעורר סוד ב' וויגי מ"ב דחך וגרון. ובכן ימתקו מספר אותיות דמלוי דרבויע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלשים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו למספר תענית.

ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימא מחשבה העליונה, דבור אכל וזריק פסלת, ומפחה ישתלשל ונרד שפע גדול ורב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבודך ליראה ולאהבה את שמך, ולתת כח במחשבותי ובמחי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והנה נא קרוב לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר שנאמר "והנה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלות כל פה, ברוך שומע תפלה.

אנא יהנה יאהדוניה אוי נא לנו כי חטאנו אנא נוליך את חרפתנו, בן כסיל תוגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שברנו ותקנתינו, ואם תשמור עונינו מי יעמד לפניך מאז אפיד, ובטובך הגדול תעורר

רחמיך וראא בעין חמלתיך צרת גופינו ונשמתינו וקבל ברחב רחמיך תשובתינו וקוראים בשמך יהנה יאהדונהי הושיעה המלך, אל תעזבנו, וכיד זעמך אל תטשנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד פבודך ולעשות נגד פונתך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל פרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, המיונו פאריה יכסוף לטרף וכפיר יושב במסגרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהנה יאהדונהי בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מחרב נפשנו והעלה ארוכה ומרפא לעונינו ויהיו למאורות כל השמות אשר החשכנו בעוונותינו וחטאתינו ופשעינו, וטהר לבנו לעבדך באמת ובלבב שלם ביראה ובאהבה, אמן, כן יהי רצון. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהנה יאהדונהי צורי וגאלי:

יתן הכסף לצדקה לעניים יראי שמים.

תקון למי שנכשל ב"עבודה זרה"

חטא עבודה זרה רבים נכשלים בו מבלי דעת ולא יודעים רוע מעשיהם אשר המרו את אל עליון להחליפו בבורות נשברים סרוחים ומאוסים אשר אל נכר שורץ בהם. ומכלל חטא זה: מי שנכנס לכנסיות של עובדי עבודה זרה פנצרות ואילי המזרח. או מי שמכה באצבעו ג' פעמים על עץ שלא תשלוט בו עין הרע. ומקורו מע"ז של הנצרות שעושים כך כדי להתקשר עם העץ שעליו תלו לימח שמו וזכרו. וקורים לו הולי ווד. דהינו "העץ הקדוש". וכן מי שמפריש מפתו או ממאכלו לשטן. וכמו שפרץ המנהג בין בורים ועמי ארצות להפריש מחתיכת "המוציא" לקליפה. שהעושה כן הוא מקריב קרבן לעבודה זרה. וגהינם פלה והוא אינו פלה אלא אם כן ישוב בתשובה שלימה. ואותם גברים המגדלים שער ראשיהם מאחור בעין "צמה", ומה שנקרא "קוקו". שאינם מבינים שהם עובדי עבודה זרה הנותנים כח לקליפה לינוק ממקום גבוה והוא עבודה זרה שעבד עשו. ולכן כומרי ע"ז של אדום מגדלים אותו. (ועין

בשער רוח הקדש כוננת השק והבן). וגם מי שהלך לאותם מגידי עתידות המדליקים נרות או מקטרים קטורת לשד, שזו עבודה זרה גמורה. כמבאר בפוסקים. ומי שנטה אחרי ספריהם של הנצרות או תורות המזרח או תרבות יוון. רחמנא ליצולן. על כל אחת מאלה יש לאדם לשוב בכל לבו אל ה' שירחמהו, ואל אל הינו פי ירבה לסלוח.

דע שיש כח לנפש על ידי רכזו, לפרוץ את מחסום הגוף ולראות ולעשות דברים שמעבר לטבע. כגון, לרפא על ידי מגע יד. ולצפות בכחות רוחניים המקיפים אותנו ולשחות באויר למקומות רחוקים בעולם הזה להמצא שם, לראות את המתרחש עתה או את אשר התרחש ויתרחש. דבר זה כשלעצמו מסכן הוא, כי כאשר הנפש פורצת את מחסום הגוף נתקלת היא בכחות של "עולם התמורות" שהם פתות הקליפות שמתדמים בעיניה פרוחניים וקדושים, ומתעים אותה בדמיונות שוא ומדווחים של עולמות וספירות נעלות, להדיחה מארץ חיים וצריך קדשה רבה וזהירות גדולה וכוונות קדש עצומות שלא לפול ברשתם.

אבל הדבר החמור מכל הוא, שכל עובדי האלילים של המזרח אמצו שטות אלה וערבו בהם את עבודת אליהם. ולכן המדיטציות למיניהם ורייקי, גוריי וכדו'. כולם אסורים באסור עבודה זרה. (נדע שברייקי יש שמשתמשים בכחות של ע"ב שמות שבקודש שלא בקדשה, ה' ישמרנו.) ומי שנכשל באחת מכל אלה צריך לעשות תקון זה:

כתב הרב המקובל האלוהי בספר "משנת חסידים", שלתקון עוון עבודה זרה צריך להתענות שלש מאות ואחד ימים כמנין "אש", ומדברי הרה"ג ר' יוסף חיים זצ"ל בספרו "לשון חכמים" לגבי תקונים של עוונות אחרים להתענות לפחות יום אחד לילה ויום ולפדות את שאר הימים, ומדבריו בשו"ת "רב פעלים" חלק ג' סי' ל"ה, וכן מדברי החיד"א, ומדברי ה"מנחת יהודה" מתבאר שגם לזה יש פדיון. (ראה בהקדמה ב') ולכן אפשר שגם בעוון זה מי שקשה לו הדבר, יתענה לפחות יום אחד תענית של לילה ויום ויתן פדיון של שלש מאות ואחד ימים. ובוודאי שכל תקון עושה רושם בשמים ומתקן לפחות במדה מסוימת.

יום לפני התענית יאמר וידוי זה:

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עוזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו בחול ובשבת וטרפה נפשנו באפנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עבדתי עבודה זרה ונכריה. עוינו. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

גלך למקנה ויטבל שבע טבילות, ויכונן שטובל על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבל מצרעתו, וישכן יטהרו נפשו, רוחו ונשמתו מפל כוחות החיצונים. ואחר כך יטבל עוד 7 טבילות כנגד 7 אותיות צ"ל צ"ל צ"ל. ויכונן בכל טבילה באות אחת משבעת האותיות לפי הסדר. ואחר כך יטבל עוד 7 טבילות למשך עליו שם "אלוה" שנסתלק מעליו ובסך הכל יהיו 21 טבילות כמנין שם אהי"ה.

יתפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בברכת "שומע תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום". אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אבל כשהתפלל מנחה חשב להתענות, הרי זה נחשב כקבלת תענית וצריך להתענות.

וְזֶה נִסַּח קְבֻלַּת הַתַּעֲנִית:

רבונו של עולם הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ויום משקיעת החמה היום ועד לצאת הכוכבים מחר. על אשר חטאתי בעוון עבודה זרה בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים. ואם לא אוכל להתענות כשאפריש פרוטה לצדקה נאכונן לבטל התענית אוכל לאכל ולשתות ללא שום אסור כלל, ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונה אל הינו ואלהי אבותינו שתתן לי כח ובריאות להתענות לפניך ותקבל תשובתי ותעניתי ותרחמי.

יגמר אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוסה האחרונה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה. (וכן יעשה בגמר התענית כשיבא לסעד, יטבל פרוסה ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש.

כליל התענית, ילמד משניות מסכת שבת (נמצא לקמן עמוד 641 וישתדל להבין לפחות פרוש המלים. ויאמר קריאת שמע שעל המטה (נמצא לעיל עמוד 47) בכונה גדולה ובפרט במסירת עצמו על ארבע מיתות בית דין, שיכונן בהם היטב.

כליל התענית כשישכב על מטתו, יניח אבן תחת ראשו בין המצע והכר, ויכונן בשם יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה בגימטריא כמנצח אבן.

אם יכול, יחגר על מתניו מתחת לבגדיו חגורת שק העשויה משער עזים בכל זמן התענית. (ראה בהוראות שבתחילת הספר)

טוב ורצוי לקום אחר חצות לילה ולומר ברכות השחר ותקון חצות (נמצא לעיל עמוד 60). בכונה גדולה. אשה פטורה מלמוד המשניות ומלומר תקון חצות.

ביום התענית יאמר:

הריני מוכן ומזומן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתיב בתורה: ושבתי עד יהוה יאהדונה אל הייך ושמעתי בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל

עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמיו יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנונתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו בחול ובשבת וטרפה נפשנו באפנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סרנו. עבדתי עבודה זרה ונכריה. עוינו. פשענו. פגמנו. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו ואתה צדיק על כל הבא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנסתרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא החזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכבש עונותינו, ותשליך במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליצקב חסד לאברהם, אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם:

”ויאמר אליו אני יהוה יאהדונהי אשר הוצאתיך מאור פשדים לתת לך את הארץ הזאת לרשתה”:

אלהינו ואלהי אבותינו, זכרנו בזכרון טוב מלפניך ופקדנו בפקדת ישועה ורחמים משמי קדם, וזכר לנו יהוה יאהדונהי אלהינו אהבת הקדמונים, אברהם יצחק וישראל עבדיך, את הברית ואת

החסד ואת השבועה שנשבעת לאברהם אבינו בהר המוריה, ואת העקדה שעקד את יצחק בנו על גבי המזבח פכתוב בתורתך:

ויהי אחר הדברים האלה והאלהים נסה את אברהם ויאמר אליו אברהם ויאמר הנני: ויאמר קח נא את בנו את יחידך אשר אהבת את יצחק ולך לך אל ארץ המצרים והעלהו שם לעלה על אחד ההרים אשר אמר אליך: וישכם אברהם בבקר ויחבש את חמורו ויקח את שני נעריו אתו ואת יצחק בנו ויבקע עצי עלה ויקם וילך אל המקום אשר אמר לו האלהים: ביום השלישי וישא אברהם את עיניו וירא את המקום מרחק: ויאמר אברהם אל נעריו שבו לכם פה עם החמור ואני והנער נלכה עד כה ונשתחוה ונשובה אליכם: ויקח אברהם את עצי העלה וישם על יצחק בנו ויקח בידו את האש ואת המאכלת וילכו שניהם יחדו: ויאמר יצחק אל אברהם אביו ויאמר אבי ויאמר הנני בני ויאמר הנה האש והעצים ואיזה השא לעלה: ויאמר אברהם אלהים יראה לו השא לעלה בני וילכו שניהם יחדו: ויבאו אל המקום אשר אמר לו האלהים ויבן שם אברהם את המזבח ויערך את העצים ויעקד את יצחק בנו וישם אותו על המזבח ממעל לעצים: וישלח אברהם את ידו ויקח את המאכלת לשחט את בנו: ויקרא אליו מלאך יהוה יאהדוהי מן השמים ויאמר אברהם ויאמר הנני: ויאמר אל תשלח ידך אל הנער ואל תעש לו מאומה כי עתה ידעתי כי ירא אלהים אתה ולא חשכת את בנו את יחידך ממני: וישא אברהם את עיניו וירא והנה איל אחר גאחז בסבך בקרניו וילך אברהם ויקח את האיל ויעלהו לעלה תחת בנו: ויקרא אברהם שם המקום ההוא יהוה יאהדוהי יראה אשר יאמר היום בהר יהוה יאהדוהי יראה: ויקרא מלאך יהוה יאהדוהי אל אברהם שנית מן השמים: ויאמר בי נשבעתי נאם יהוה יאהדוהי כי יען אשר עשית את הדבר הזה ולא חשכת את בנו את יחידך: כי כהך אברכך והרבה ארבה את זרעך ככוכבי השמים וכחול אשר על שפת הים וירש זרעך את שער אבינו: והתברכו בזרעך כל גוי הארץ עקב אשר שמעת בקלי:

וישב אברהם אל נערי ויקמו וילכו יחדו אל באר שבע וישב אברהם בבאר שבע:

ויאמר אלהים לישראל במראת הלילה ויאמר יעקב יעקב ויאמר הנני: ויאמר אנכי האל אלהי אביך אל תירא מרדה מצרימה כי לגוי גדול אשימך שם: אנכי אהרד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה ויוסף ישית ידו על עיניך.

יהי רצון מלפניך יהנה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתעשה למען רחמיך נחסיך ותרחם עלי, ותמחל לי על כל חטאתי, עונותי ופשעי, שתטאתי ופעויתי ופשעתי לפניך מעודי ועד היום הזה. ובזכות אברהם אבינו, עליו השלום, שהפיל עצמו לכבשן האש על יחוד קדשת שמך, תצילני משרפה שהיא כנגד אות ה' ראשונה של שמך הגדול והקדוש הו"ה. ובזכות יצחק אבינו, עליו השלום, שנעקד על גבי המזבח לעשות רצונך בלבב שלם, תצילני מהרג שהוא כנגד אות ו' שבשם קדשך הו"ה. ובזכות יעקב אבינו, עליו השלום, שגלה בגלות, תצילני מחנק הדומה לגלות, שחנק הוא כנגד אות ה' אחרונה של שם קדשך הו"ה. ובזכות שלשתם ביחד תצילני מסקילה שהיא כנגד אות י' של שמך הגדול והקדוש הו"ה, ויתחדו ארבע אותיות ההו"ה ביחוד שלם (יהוה). והריני מקבל עלי מצות עשה של התשובה ושב אליך בכל לב ומתחרט חרטה גמורה ושלמה על כל אשר חטאתי, עויתי ופשעתי לפניך מעודי ועד היום הזה. והריני מקבל עלי על מלכותך בלב שלם ובנפש חפצה, ואומר באהבה שלמה "שמע ישראל יהנה יאהדונהי אלהינו יהנה יאהדונהי אחד", ומוכן אני למסר עצמי על יחוד קדשת שמך. תתברך לנצח צורנו מלפנו וגאלנו בורא קדושים. ישתבח שמך לעד מלפנו האל המלך הגדול והקדוש בשמים ובארץ. ומקבל על עצמי בזה ארבע מיתות בית דין, סקילה, שרפה, הרג, נחנק, למען שמך באהבה. ואנחנו מברכים ומשבחים ומפארים ומקדישים ומעריצים וממליכים את שמך מלפנו האל המלך הגדול הגבור והנורא, קדוש אתה ונורא שמך ואין אלוה מבלעדיך. אלהינו ואלהי אבותינו, מלך על כל העולם כבודך, והנשא

על כל הארץ ביקרך, והופע בהדר גאון עזך על כל יושבי תבל ארצך. וידע כל פעול כי אתה פעלתו (עשיה), ויבין כל יצור כי אתה יצרתו (יצירה) ויאמר כל אשר נשמה באפו (בריאה) יהנה יאהדונהי אלהי ישראל מלך, ומלכותו בכל (גי' ב"ן, יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה) משלה (אפי' בקליפות להכניעם) קדשנו (מכתר) במצותיך, תן חלקנו בתורתך (מתפארת) שבצענו מטובך (מיסוד) שמח נפשנו בישועתך, וטהר לבנו לעבדך באמת, והאר עינינו בתורתך ונדבק לבנו במצותיך, ויחד ללבנו לאהבה וליראה את שמך.

ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל: וימלך באדום בלע בן בעור ושם עירו דנהבה: וימת בלע וימלך תחתיו יובב בן זרח מבצרה: וימת יובב וימלך תחתיו חשם מארץ התימני: וימת חשם וימלך תחתיו הדד בן בדר המכה את מדן בשדה מואב ושם עירו עזית: וימת הדד וימלך תחתיו שמלה ממשרקה: וימת שמלה וימלך תחתיו שאול מרחבות הנחר: וימת שאול וימלך תחתיו בעל חנן בן עכבור: וימת בעל חנן בן עכבור וימלך תחתיו הדד ושם עירו פעו ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד בת מי זקב:

בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ: והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום ורוח אלהים מרחפת על פני המים: ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור: ויקרא אלהים את האור כי טוב ויבדל אלהים בין האור ובין החשך: ויקרא אלהים לאור יום ולחשך קרא לילה ויהי ערב ויהי בקר יום אחד:

ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים: ויעש אלהים את הרקיע ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע ויהי כן: ויקרא אלהים לרקיע שמים ויהי ערב ויהי בקר יום שני:

ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה ויהי כן: ויקרא אלהים ליבשה ארץ ולמקנה המים קרא ימים ויקרא אלהים כי טוב: ויאמר אלהים תבוא הארץ דשא עשב מזריע זרע עץ פרי עשה פרי למינו אשר זרעו בו על הארץ ויהי כן:

ותוצא הארץ דשא עשב מזריע זרע למינהו ועץ עֵשָׂה פֶּרִי אֲשֶׁר
זרעו בו למינהו ויבא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם
שְׁלִישִׁי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מֵאֲרֶת בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל בֵּין הַיּוֹם וּבֵין
הַלַּיְלָה וַהֲיֹו לְאֹתוֹת וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים וּשְׁנָיִם: וַהֲיֹו לְמֵאֲרֶת בְּרָקִיעַ
הַשָּׁמַיִם לְהַאֲרִי עַל הָאָרֶץ וַיְהִי כֵן: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת שְׁנֵי הַמֵּאֲרֹת
הַגְּדֹלִים אֶת הַמָּאֹר הַגָּדֹל לְמַמְשֶׁלֶת הַיּוֹם וְאֶת הַמָּאֹר הַקָּטָן
לְמַמְשֶׁלֶת הַלַּיְלָה וְאֵת הַכּוֹכָבִים: וַיִּתֵּן אֹתָם אֱלֹהִים בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם
לְהַאֲרִי עַל הָאָרֶץ: וּלְמַשֵּׁל בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה וּלְהַבְדִּיל בֵּין הָאֹר וּבֵין
הַחֹשֶׁךְ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם רְבִיעִי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם שָׂרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְעוֹף יַעֲרֹף עַל הָאָרֶץ
עַל פְּנֵי רְקִיעַ הַשָּׁמַיִם: וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הַתַּנִּינִם הַגְּדֹלִים וְאֵת כָּל
נֶפֶשׁ הַחַיָּה הַרְמִשֶׁת אֲשֶׁר שָׂרְצוּ הַמַּיִם לְמִינֵיהֶם וְאֵת כָּל עוֹף כָּנָף
לְמִינֵיהֶם וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיִּבְרָךְ אֹתָם אֱלֹהִים לֵאמֹר פְּרוּ וּרְבוּ
וּמְלֹאוּ אֶת הַמַּיִם בַּיָּמִים וְהָעוֹף יִרְבֶּה בָּאָרֶץ: וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם
חֲמִישִׁי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ בְּהֵמָה וְרֶמֶשׂ וְחַיִּיתוֹ
אָרֶץ לְמִינָהּ וַיְהִי כֵן: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת חַיַּת הָאָרֶץ לְמִינָהּ וְאֵת
הַבְּהֵמָה לְמִינָהּ וְאֵת כָּל רֶמֶשׂ הָאֲדָמָה לְמִינָהּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב:
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ בְּדְמוּתֵנוּ וְיִרְדּוּ בִדְגַת הַיָּם וּבְעוֹף
הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל הָאָרֶץ וּבְכָל הַרְמֵשׁ הָרֹמֵשׁ עַל הָאָרֶץ: וַיִּבְרָא
אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אוֹתוֹ זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָא
אֹתָם: וַיִּבְרָךְ אֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֹאוּ אֶת
הָאָרֶץ וּכְבִּשְׁוּ וּיְרִדוּ בִדְגַת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְכָל חַיָּה הַרְמִשֶׁת עַל
הָאָרֶץ: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נֹתְתִי לָכֶם אֶת כָּל עֵשֶׂב זֶרַע זֶרַע אֲשֶׁר עַל
פְּנֵי כָל הָאָרֶץ וְאֵת כָּל הָעֵץ אֲשֶׁר בּוֹ פֶּרִי עֵץ זֶרַע זֶרַע לָכֶם יִהְיֶה
לְאֹכְלָה: וְלֹכֵל חַיַּת הָאָרֶץ וְלֹכֵל עוֹף הַשָּׁמַיִם וְלֹכֵל רֹמֵשׁ עַל הָאָרֶץ
אֲשֶׁר בּוֹ נֶפֶשׁ חַיָּה אֶת כָּל יֶרֶק עֵשֶׂב לְאֹכְלָה וַיְהִי כֵן: וַיֵּרָא אֱלֹהִים
אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם הַשֵּׁשִׁי:
וַיִּכְלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צִבְאָם: וַיִּכַּל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי

מלאכתו אשר עשה וישבת ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה:
ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש אותו כי בו שבת מכל
מלאכתו אשר ברא אלהים לעשות:

אנכי יהוה אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים: לא
יהיה לך אלהים אחרים על פני: לא תעשה לך פסל כל תמונה
אשר בשמים ממעל ואשר בארץ מתחת ואשר במים מתחת לארץ:
לא תשתחוו להם ולא תעבדם כי אנכי יהוה אלהיך אל קנא פקד
עון אבות על בנים ועל שלשים ועל רבעים לשנאי: ויאמר יהוה אל
משה פסל לך שני לוחות אבנים פראשנים וכתבתי על הלוחות את
הדברים אשר היו על הלוחות הראשנים אשר שברת: והיה נכון
לבקר ועליה בבקר אל הר סיני ונצבת לי שם על ראש ההר: ואיש
לא יעלה עמך וגם איש אל ירא בכל ההר גם הצאן והבקר אל ירעו
אל מול ההר ההוא: ויפסל שני לוחות אבנים פראשנים וישכם משה
בבקר ויעל אל הר סיני באשר צוה יהוה אותו ויקח בידו שני לוחות
אבנים: וירד יהוה בענן ויתיצב עמו שם ויקרא בשם יהוה: ויעבר
יהוה על פניו ויקרא, יהוה! יהוה אל רחום וחנון ארך אפים ורב
חסד ואמת: נצר חסד לאלפים נשא עון ופשע וחסא, ונקה לא
ינקה פקד עון אבות על בנים ועל בני בנים על שלשים ועל רבעים:
וימהר משה ויקד ארצה וישתחו: ויאמר אם נא מצאתי חן בעיניך
אדני ילך נא אדני בקרבנו כי עם קשה ערף הוא וסלחת לעוננו
ולחטאתנו ויחלתנו: ויאמר הנה אנכי כרת ברית, נגד כל עמך
אעשה נפלאות אשר לא נבראו בכל הארץ ובכל הגוים וראו כל
העם אשר אתה בקרבך את מעשה יהוה כי נורא הוא אשר אני עשה
עמך: שמר לך את אשר אנכי מצוה היום הנני גרש מפניך את
האמרי והכנעני והחתי והפרזי והחוי והיבوسی: השמר לך פן תכרת
ברית לישוב הארץ אשר אתה בא עליה פן יהיה למוקש בקרבך: כי
את מזבחיתם תתצון ואת מצבתם תשברון ואת אשכריו תכרתון: כי
לא תשתחוו לאל אחר כי יהוה קנא שמו אל קנא הוא: פן תכרת
ברית לישוב הארץ וזנו אחרי אלהיהם וזבחו לאלהיהם וקרא לך
ואכלת מזבח: ולקחת מבנותיו לבניך, וזנו בנותיו אחרי אלהיהן

והזנו את בניך אחרי אלהיהן: אלהי מסכה לא תעשה לך: כי תוליד בנים ובני בנים ונושנתם בארץ והשחתם ועשיתם פסל תמונת כל נעשיתם הרע בעיני יהוה אלהיך להכעיסו: העידתי בכם היום את השמים ואת הארץ כי אבד תאבדון מהר מעל הארץ אשר אתם עברים את הירדן שמה לרשתה לא תאריכן ימים עליה כי השמד תשמדון: והפיץ יהוה אתכם בעמים ונשאתם מתי מספר בגוים אשר ינהג יהוה אתכם שמה: ועבדתם שם אלהים מעשה ידי אדם עץ ואבן אשר לא יראו ולא ישמעו ולא יאכלו ולא יריחו: ובקשתם משם את יהוה אלהיך ומצאת כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך: בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים ושבת עד יהוה אלהיך ושמעת בקלו: כי אל רחום יהוה אלהיך לא ירפך ולא ישחיתך ולא ישפח את ברית אבותיך אשר נשבע להם: כי שאל נא לימים ראשנים אשר היו לפניך למן היום אשר ברא אלהים אדם על הארץ ולמקצה השמים ועד קצה השמים הנהיה כדבר הגדול הזה או הנשמע כמהו: השמע עם קול אלהים מדבר מתוך האש כאשר שמעת אתה נביאי: או הנסה אלהים לבוא לקחת לו גוי מקרב גוי במסת באתות ובמופתים ובמלחמה וביריד חזקה ובזרוע נטויה ובמוראים גדלים ככל אשר עשה לכם יהוה אלהיכם במצרים לעיניך: אתה הראת לדעת כי יהוה הוא האלהים אין עוד מלבדו: מן השמים השמיעך את קולו ליסרך ועל הארץ הראך את אשו הגדולה ודבריו שמעת מתוך האש: ותחת כי אהב את אבותיך ויבחר בזרעו אחריו ויוצאך בפניו בכחו הגדל ממצרים: להוריש גוים גדלים ונעצמים ממך מפניך להביאך לתת לך את ארצם נחלה פיוס הזה: וידעת היום ונחשבת אל לבבך כי יהוה הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד: ושמרת את חקיו ואת מצותיו אשר אנכי מצוך היום אשר ייטב לך ולבניך אחריך ולמען תאריך ימים על האדמה אשר יהוה אלהיך נתן לך כל הימים:

אתם נצבים היום כלכם לפני יהוה אלהיכם ראשיכם שבטיכם וקניכם ושריכם כל איש ישראל: טפכם ושיכם וגרך אשר בקרב

מחניך מחטב עצריך עד שאב מימך: לעברך בברית יהנה אלהיך
 ובאלתו אשר יהנה אלהיך כרת עמך היום: למען הקים אתך היום
 לו לעם והוא יהיה לך לאלהים כאשר דבר לך וכאשר נשבע
 לאבותיך לאברהם ליצחק וליעקב: ולא אתכם לבדכם אנכי כרת
 את הברית הזאת ואת האלה הזאת: כי את אשר ישנו פה עמנו
 עמד היום לפני יהנה אלהינו ואת אשר איננו פה עמנו היום: כי
 אתם ידעתם את אשר ישבנו בארץ מצרים ואת אשר עברנו בקרב
 הגוים אשר עברתם: ותראו את שקוציהם ואת גלליהם עץ ואבן
 כסף וזהב אשר עמם: פן יש בכם איש או אשה או משפחה או
 שבט אשר לבבו פנה היום מעם יהנה אלהינו ללכת לעבד את
 אלהי הגוים ההם פן יש בכם שרש פרה ראש ולענה: והיה בשמעו
 את דברי האלה הזאת והתברך בלבבו לאמר שלום יהיה לי כי
 בשרות לבי אלך למען ספות הרנה את הצמאה: לא יאבה יהנה
 סלח לו כי אז יעשן אף יהנה וקנאתו באיש ההוא ורבעה בו כל
 האלה הכתובה בספר הזה ומחה יהנה את שמו מתחת השמים:
 והבדילו יהנה לרעה מכל שבטי ישראל ככל אלות הברית הכתובה
 בספר התורה הזה: ואמר הדור האחרון בניכם אשר יקומו
 מאחריכם והנכרי אשר יבא מארץ רחוקה וראו את מפות הארץ
 ההוא ואת תחלטיה אשר חלה יהנה בה: גפרית ומלח שרפה כל
 ארצה לא תזרע ולא תצמח ולא יעלה בה כל עשב כמהפכת סדם
 ועמרה אדמה וצבנים אשר הפך יהנה באפו ובחמתו: ואמרו כל
 הגוים על מה עשה יהנה ככה לארץ הזאת מה חרי האף הגדול
 הזה: ואמרו על אשר עזבו את ברית יהנה אלהי אבותם אשר כרת
 עמם בהוציאו אתם מארץ מצרים: וילכו ויעבדו אלהים אחרים
 וישתחוו להם אלהים אשר לא ידעום ולא חלק להם: ויחר אף
 יהנה בארץ ההוא להביא עליה את כל הקללה הכתובה בספר הזה:
 ויתשם יהנה מעל אדמתם באף ובחמה ובקצף גדול וישלכם אל
 ארץ אחרת כיום הזה: הנספרת ליהנה אלהינו והנגלות לנו
 ולבנינו עד עולם לעשות את כל דברי התורה הזאת:
 והיה כי יבאו עליך כל הדברים האלה הברכה והקללה אשר נתתי

לפניך נהשבת אל לבבך בכל הגוים אשר הדיחך יהוה אליהך שמה: ושבת עד יהוה אליהך ושמעת בקולו ככל אשר אנכי מצוה היום אתה ובניך בכל לבבך ובכל נפשך: ושב יהוה אליהך את שבותך ורחמך ושב וקבצך מפל העמים אשר הפיצך יהוה אליהך שמה: אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך יהוה אליהך ומשם יקחך: ובהיאך יהוה אליהך אל הארץ אשר ירשו אבותיך וירשתה, והיטבך והרבך מאבותיך: ומל יהוה אליהך את לבבך ואת לבב ורעך לאהבה את יהוה אליהך בכל לבבך ובכל נפשך למען חייך: ונתן יהוה אליהך את כל האלות האלה על איביך ועל שונאיך אשר רדפוך: ואתה תשוב ושמעת בקול יהוה ועשית את כל מצותיו אשר אנכי מצוה היום: והויתך יהוה אליהך בכל מעשה ידך בפרי בטןך ובפרי בהמתך ובפרי אדמתך לטבה פי ישוב יהוה לשוש עליך לטוב כאשר שש על אבותיך: פי תשמע בקול יהוה אליהך לשמר מצותיו וחקותיו הפתובה בספר התורה הזה פי תשוב אל יהוה אליהך בכל לבבך ובכל נפשך:

ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה תועבת יהוה מעשה ידי חרש ושמ בסתר וענו כל העם ואמרו אמן: ויגש אליהו אל כל העם ויאמר, עד מתי אתם פסחים על שתי הסעפים אם יהוה האלהים לכו אחריו, ואם הבעל לכו אחריו ולא ענו העם אתו דבר: ויאמר אליהו אל העם אני נותרתי נביא ליהוה לבדי ונביאי הבעל ארבע מאות נחמשים איש: ויתנו לנו שנים פרים ויבחרו להם הפר האחד וינתחיו וישימו על העצים ואש לא ישימו ואני אעשה את הפר האחד ונתתי על העצים ואש לא אשים: וקראתם בשם אליהם ואני אקרא בשם יהוה והיה האלהים אשר יענה כאש הוא האלהים ויען כל העם ויאמרו טוב הדבר: ויאמר אליהו לנביאי הבעל בחרו לכם הפר האחד ועשו ראשנה פי אתם הרבים וקראו בשם אליהם ואש לא תשימו: ויקחו את הפר אשר נתן להם ויעשו ויקראו בשם הבעל מהבקר ועד הצהרים לאמר הבעל עננו ואין קול ואין ענה ונפסחו על המזבח אשר עשה: ויהי בצהרים ויהתל בהם אליהו ויאמר קראו בקול גדול כי אלהים הוא, כי שית

וכי שִׁיג לוֹ וְכִי דָרַךְ לוֹ אוֹלִי יִשָּׁן הוּא וַיִּקָּץ: וַיִּקְרָאוּ בְּקוֹל גָּדוֹל וַיִּתְגַּדְּדוּ כְּמִשְׁפָּטָם בְּחִרְבוֹת וּבְרִמְחִים עַד שֶׁפָּךְ דָּם עֲלֵיהֶם: וַיְהִי כַעֲבֹר הַצְּהָרִים וַיִּתְנַבְּאוּ עַד לַעֲלוֹת הַמִּנְחָה וְאִין קוֹל וְאִין עֲנָה וְאִין קָשָׁב: וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵיו לְכָל הָעָם גִּשּׁוּ אֵלַי, וַיִּגֹּשּׁוּ כָל הָעָם אֵלָיו וַיִּרְפֹּא אֶת מִזְבַּח יְהוָה הַהָרוּס: וַיִּקַּח אֱלֹהֵיו שְׁתֵּים עָשָׂרָה אֲבָנִים כְּמִסְפַּר שְׁבָטֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הָיָה דְבַר יְהוָה אֵלָיו לֵאמֹר יִשְׂרָאֵל יְהִיָּה שְׁמֶךָ: וַיִּבְנֶה אֶת הָאֲבָנִים מִזְבַּח בָּשֶׁם יְהוָה וַיַּעַשׂ תְּעֹלָה כְּבִית סֹאתִים זָרַע סָבִיב לַמִּזְבֵּחַ: וַיַּעֲרֹךְ אֶת הָעֵצִים וַיִּנְתַּח אֶת הַפֶּר וַיִּשֶׂם עַל הָעֵצִים: וַיֹּאמֶר מִלֹּאוּ אֶרְבָּעָה כַּדִּים מִים וַיִּצְקוּ עַל הָעֹלָה וְעַל הָעֵצִים וַיֹּאמֶר שָׁנוּ וַיִּשְׁנוּ וַיֹּאמֶר שָׁלְשׁוּ וַיִּשְׁלְשׁוּ: וַיֵּלְכוּ הַמִּים סָבִיב לַמִּזְבֵּחַ וְגַם אֶת הַתְּעֹלָה מִלֵּא מָיִם: וַיְהִי בַעֲלוֹת הַמִּנְחָה וַיִּגֹּשׁ אֱלֹהֵיו הַנָּבִיא וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתָם יִצְחָק וַיִּשְׂרָאֵל הַיּוֹם יִנָּדַע כִּי אַתָּה אֱלֹהִים בִּישְׂרָאֵל וְאֲנִי עַבְדְּךָ וּבְדַבְּרֶךָ עָשִׂיתִי אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה: עֲנֵנִי יְהוָה עֲנֵנִי, וַיִּדְעוּ הָעָם הַזֶּה כִּי אַתָּה יְהוָה הָאֱלֹהִים, וְאַתָּה הִסַּבְתָּ אֶת לְבָבְךָ אֶחָדָנִית: וַתִּפֹּל אֵשׁ יְהוָה וַתֹּאכַל אֶת הָעֹלָה וְאֶת הָעֵצִים וְאֶת הָאֲבָנִים וְאֶת הָעֶפֶר וְאֶת הַמִּים אֲשֶׁר בַּתְּעֹלָה לַחֲכָה: וַיֵּרָא כָּל הָעָם וַיִּפְּלוּ עַל פְּנֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים:

וַיְהִי צָבָאוֹת עֲמָנוּ מִשְׁגֵּב לָנוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל סֵלָה: יְהוָה יֵאֱהָדוּנָהי צָבָאוֹת אֲשֶׁרֵי אָדָם בְּטַח בְּךָ: יְהוָה יֵאֱהָדוּנָהי הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קִרְאָנוּ: וְאֲנִי תִפְלְתִי לְךָ יְהוָה עַתָּה רְצוֹן אֱלֹהִים בְּרַב חֶסֶדְךָ עֲנֵנִי בְּאַמֶּת יִשְׁעֶךָ: יְהִי לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיזוֹן לִבִּי לִפְנֶיךָ. יְהוָה יֵאֱהָדוּנָהי צוּרֵי נְגוּזָאֵלִי:

יָקַח בְּיָדוֹ כֶּסֶף פְּדִיּוֹן שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְאַחַד תַּעֲנִיּוֹת וַיַּעֲמֹד יָחַף וּפְנָיו לְצַד מַעֲרָב וַיֹּאמֶר

עֲנֵנוּ אֲבִינוּ עֲנֵנוּ בְיוֹם צוֹם הַתַּעֲנִית הַזֶּה, כִּי בָצָרָה גְדוֹלָה אֲנִי עַל כִּי עֲוֹנוֹתַי עָבְרוּ רֹאשִׁי וְכַמֶּשֶׁא כָבֵד כְּבָדוֹ מִמֶּנִּי. טַבַּעְתִּי בִּינוֹן מִצוּלָה וְאִין מַעֲמָד. בָּאתִי בְּמַעֲמָקֵי מִים וְשִׁבּוֹלֶת שְׁטָפְתָּנִי. יִרְאָה נִרְעַד יְבוּא כִּי בָעַת עָמְדִי לְהִתְפַּלֵּל לִפְנֶיךָ עַל רָע מַעֲשֵׂי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי. בּוֹשָׁתִי

וגם נכלמתי להרים אלהי פני אליך. כי עונותי רבו למעלה ראש ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהנה יאהדונהי הצדקה ולנו בשת הפנים. מה אענה ומה אמר מה אדבר ומה אצטדק. כבן סורר ומורה הייתי לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושות. לדברייך לא הטיתי אזני. ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי על פריטות ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי להפיל ניצוצות הקדשה במעמקי הקלפות. ונתתי כח בקלפות להתחזק ולעלות למעלה ולהתאחז ולניק מן הקדשה. וגרמתי בעונותי לעקר ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים ולהורידה אל ירפתי בור. בורות נשברים אשר לא יכילו המים. אוי ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה. בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. אבל גלוי וידוע לפניך יהנה יאהדונהי אלהי ואלהי אבותי, כי לא במרד ובמעל עשיתי, ולא להכעיסך נתפוננתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא מאש ואני מבשר ודם, והוא אשר הסיתני ופתני לעבור על מצותיך, ונספלתי ועשיתי עון זה אשר עבדתי לאל נכר. ועתה אני בוש ממעשי ומכלם אני מעונותי, ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת ארחותי המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל יהנה יאהדונהי וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלח. ובאתי בלב נשבר ונדכה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום אתה וימינך פשוטה לקבל שבים. אנה יהנה יאהדונהי, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהנה יאהדונהי טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי פשלו מצום ובשרי כחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט

היום בתעניתו כחלב נדם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וברב רחמיך וחסדיך הודעתנו על ידי עבדיך לתקן את פגם נפשנו במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם. וגלוי נידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל כחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשובה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות כאלו התעניות, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, ורוחי ונשמתי. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים כרמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח'ל כ'לע נ'יקי'אנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ו'צפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרועו י'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיך א'ת ר'גזך י'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונה צורי וגאלי.

מבאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגיל.

עשר קדשות הן, ארץ ישראל מקדשת מכל הארצות. ומה היא קדשתה, שמביאים ממנה העמר והבכורים ושתי הלחם, מה שאין מביאין פן מכל הארצות: עירות המקפות חומה מקדשות ממנה, שמשלחין מתוכן את המצורעים, ומסבבין לתוכן מת עד שירצו. יצא, אין מחזירין אותם: לפנים מן החומה מקדש מהם, שאוכלים שם קדשים קלים ומעשר שני. הר הבית מקדש ממנו, שאין זבים וזבות נדות ויולדות נכנסים לשם. החיל מקדש ממנו, שאין גוים

וּטְמָא מֵת נִכְנָסִים לְשָׁם. עֲזָרְתָּ נָשִׁים מְקַדְּשֵׁת מִמֶּנּוּ, שְׂאִין טְבוּל יוֹם נִכְנָס לְשָׁם, וְאִין חִיָּבִים עָלֶיהָ חֹטְאָתָא. עֲזָרְתָּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁת מִמֶּנּוּ, שְׂאִין מַחֲסֵר כְּפוּרִים נִכְנָס לְשָׁם, וְחִיָּבִין עָלֶיהָ חֹטְאָתָא. עֲזָרְתָּ הַכֹּהֲנִים מְקַדְּשֵׁת מִמֶּנּוּ, שְׂאִין יִשְׂרָאֵל נִכְנָסִים לְשָׁם אֲלָא בִשְׁעַת צָרְכֵיהֶם, לְסְמִיכָה לְשִׁחִיטָה וְלִתְנוּפָה: בֵּין הָאוּלָם וְלִמְזִבְחָא מְקַדֵּשׁ מִמֶּנּוּ, שְׂאִין בְּעָלֵי מוֹמִין וּפְרוּעֵי רֹאשׁ נִכְנָסִים לְשָׁם. הַחֵיכֹל מְקַדֵּשׁ מִמֶּנּוּ, שְׂאִין נִכְנָס לְשָׁם שְׂלָא רְחוּץ יָדִים וְרַגְלִים. קִדֵּשׁ הַקֹּדֶשִׁים מְקַדֵּשׁ מִמֶּנּוּ, שְׂאִין נִכְנָס לְשָׁם אֲלָא כִּהֵן גָּדוֹל בְּיוֹם הַכְּפוּרִים בִּשְׁעַת הָעֲבוּדָה. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּחֻמְשָׁה דְּכָרִים בֵּין הָאוּלָם וְלִמְזִבְחָא שְׁוֵה לַחֵיכֹל, שְׂאִין בְּעָלֵי מוֹמִין, וּפְרוּעֵי רֹאשׁ, וְשִׁתּוּי יֵין, וְשְׂלָא רְחוּץ יָדִים וְרַגְלִים נִכְנָסִין לְשָׁם, וּפּוֹרְשִׁין מִבֵּין הָאוּלָם וְלִמְזִבְחָא בִּשְׁעַת הַקִּטְרָה:

יִדְלִיק עֶשֶׂר גֵּרוֹת לְכָבוֹד עֶשֶׂר סְפִירוֹת הַקּוֹדֶשׁ פֶּתֶר, חֲכָמָה, בִּינָה, חֶסֶד, גְּבוּרָה, תְּפָאֶרֶת, נֹצַח, הוֹד, יִסּוֹד וּמַלְכוּת. אַחֲרַי כֶּךָ יִלְמַד פְּסוּקֵי הַתּוֹרָה שֶׁל חֹג הַשְּׁבוּעוֹת (נִמְצָא לְקַמֵּן עמוד 575) וְאַדְרָא זוּטָא (נִמְצָא לְקַמֵּן עמוד 608) וַיִּשְׁתַּדֵּל לְלַמּוֹד הַתּוֹהָלִים כּוּלּוֹ.

אַחֲרַי כֶּךָ יֵאמַר.

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שִׁיְהֶא מַעֲוֹט חֲלָבֵי וְדָמֵי שְׁנֵת־מַעַט הַיּוֹם לְפָנֶיךָ בְּתַעֲנִיתִי חָשׁוּב וּמְקַבֵּל לְפָנֶי כֹּסֵא כְבוֹדְךָ כְּאֵלוֹ הַקְּרִבְתִּיו עַל גְּבִי מִזְבֶּחְךָ הַקָּדוֹשׁ, וּבְכֹחַ חֲלָב וְדָם שְׁנֵת־מַעַט מִמֶּנִּי, יִתְעוֹרֵר סוֹד ב' זְוִיגֵי מ"ב דְּחִיךְ וְגִרּוֹן. וּבִכֵּן יִמְתְּקוּ מִסְפֵּר אוֹתִיּוֹת הַמְּלוֹי דְּרַבּוּעַ הָאֱלֹהִים דְּהֵי"ן הָעוֹלָה שְׁמוֹנָה מֵאוֹת, וְעַם מִסְפֵּר מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים אוֹתִיּוֹת דְּעֶשֶׂר פְּעָמִים אֱלֹהִים בְּמַלּוּיָם, יַעֲלוּ לְמִסְפֵּר תַּעֲנִית. וַיַּעֲלֶה לְפָנֶיךָ מִדְּרָגָה לְמַעְלָה מִמִּדְּרָגָה, מַעֲשִׂיָה לִיצִירָה וּמִיצִירָה לְבְרִיָּאָה וּמִבְּרִיָּאָה לְאַצִּילוּת, עַד מוֹחָא סְתִימָאָה מִחֻשְׁבָּה הָעֲלִיּוֹנָה, דְּבוֹרָר אֲכַל וְזָרִיק פִּסְלָתָא, וּמִפְּחָה יִשְׁתַּלְשַׁל וַיִּירַד שְׁפַע גָּדוֹל וְרַב עַל כָּל הָעוֹלָמוֹת, מִדְּרָגָה אַחֲרַי מִדְּרָגָה, מְאַצִּילוּת לְבְרִיָּאָה וּמִבְּרִיָּאָה לִיצִירָה וּמִיצִירָה לַעֲשִׂיָה, וּמִשָּׁם יִגִּיעַ וַיַּחוּל עָלַי, לְטַהֵר לִבִּי לְעַבְדְּךָ לִירְאָה וּלְאַהֲבָה אֶת שְׁמֶךָ, וְלִתֵּת כֹּחַ בְּמַחֲשַׁבְתִּי

ובמתי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשונתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, בדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלת כל פה, ברוך שומע תפלה.

אנא יהיה יאהדונהי אוי נא לנו כי חטאנו אנא נוליד את חרפתנו, בן כסיל תוגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שברנו ותקנותינו, ואם תשמור עונינו מי יעמד לפניך מאז אפריך, ובטובך הגדול תעורר רחמיך ויראה בעין חמלתך צרת גופינו ונשמתינו וקבל ברב רחמיך תשובתינו וקוראים בשמך יהיה יאהדונהי הושיעה המלך, אל תעזבנו, וכיד ועמך אל תטשנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד כבודך ולעשות נגד כונתך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל כרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, דמיונו פאריה יכסוף לטרף וככפיר יושב במסתרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהיה יאהדונהי בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מחרב נפשנו והעלה ארוכה ומרפא לעונינו ויהיו למאורות כל השמות אשר הקשכנו בעונותינו וחסותינו ופשינו, וטהר לבנו לעבדך באמת ובלבב שלם ביראה ובאהבה, אמן, בן יהי רצון. יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך יהיה יאהדונהי צורי וגאלי:

יפריש הפסך לצדקה לעניים יראי שמים וה' יקבל תשובתו ברצון.

ענין פגם ראיות אסורות ותקונו.

נצטוינו לקרא בכל יום פעמים באהבה, "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם". כי כל חיות נפש האדם קשור לעין, והשמירה על העין מלהביט בנשים, היא עבודה תמידית וקשה

מאד. והאדם מולול בה בחשבו, מה עשיתי, רק הבטתי ולא פעלתי און. והשטן שמח בחטא זה יותר ממעשה העבירה עצמה, כי על מעשה העבירה, תמיד ירא השטן שמא ינקוהו המצפון לאדם, וישוב בתשובה ונמצא מתקן נפשו, אבל על הסתכלות בנשים כמעט שאין אדם שב בתשובה ובזרה ומתחרט. ולכן אמרו חכמים, טוב לשטן מראה עינים באשה, יותר מגופו של חטא, שנאמר "טוב מראה עינים, מהלך נפש". (מסכת יומא דף ע"ד:) וכבר נפסק להלכה שאפלו בבגדיה של אשה שהוא מכירה, נאפלו אינם עליה, אסור להסתכל, והמסתכל אפילו באצבע קטנה של אשה, ונתפון להנות ממנה, דינו כמסתכל במקום ערנותה, וחיב מכת מרדות.

וכתב הרמב"ם המסתכל בעריות, (פרוש עריות, כל אשה שאסור במצב הקים לקיים אתה יחסי אישות.) מעלה על דעתו שאין בכך כלום, שהוא אומר, וכי בעלתי, או שקרבותי אצלה, והוא אינו יודע שראית העינים עון גדול, שנאמר ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם. וכתוב בזהר הקדוש (פרשת פקודי דף רס"ג). שהמדר הראשון של גיהנום נקרא "בור", ועליו ממנה מלאך חבלה הנקרא פתו"ת, השולח שלוחיו לפתות בני אדם להסתכל בנשים ולזנות ולנאף במחשבתו, וכשהאדם מת, מלאך זה שובר את עיני הנפש שלו, והופך אותה לעוררת. שלא יכולה לאור באור החיים, עד שתתקן על ידי סכל אכזרי בבור מלא נחשים ועקרבים שנושכים אותה ומצערין אותה.

ויותר מזה אמרו חז"ל (בבא בתרא דף נ"ז) שאם יש לאדם שתי דרכים להגיע למחוז חפצו, אחת דרך רגילה, והשנייה, נשים מגלות זרועותיהן שם כי מכבסות בגדים, אסור ללכת בדרך השנייה, ואם הלך, אף על פי ששמר את עיניו נקרא רשע, על שהעמיד עצמו בנסיון.

וכתבו תלמידי האר"י הקדוש, שהמסתכל תמיד בנשים, יתגלגל בעוף הנקרא "רעה". אם לא עשה תשובה. (שער הגלגולים הקדמה כ"ב.) ומוכא בכתבי האר"י, כי גלגול בבעל חי, אינו דומה לגלגול באדם, כי בבעל חי, זוכרת הנפש איך היתה מגלגלת באדם קודם, וכל גדולתה ותענוגותיה. וזוכרת מקור מחצבתה העליונה, ונפילתה ממקום גדול ונפלא כזה להכנס בתוך בעל חי טמא, שהוא סרחון לנפש הקדושה בלי

שעור ובלי חקר. אֲשֶׁר אֵי אֶפְשָׁר לְצַיֵּר בְּשֶׁכֶל כָּלֵל, וּמִי יָכוֹל לְשַׁעַר וּלְסַפֵּר גִּדָּל הַצֶּעֶר הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא.

וְדַע שֶׁכָּל נִשְׁמָה שֶׁמִּתְגַּלְגֶּלֶת בְּבַעַל חַי, לְאַחַר כָּל הַסֶּכֶל הַנּוֹרָא שֶׁתַּעֲבֹר, לֹא יִכּוּלָה לְהַכְנִיס לְמַחֲצֵתָהּ בְּגֵן עֵדֶן, אֲלֵא צָרִיכָה לְשׁוּב בְּגִלְגּוּל אָדָם בַּעַל בְּחִירָה. (שַׁעַר הַגִּלְגּוּלִים הַקְּדָמָה כ"ב). וְדַע שֶׁכָּל מַחֲשָׁבָה וְהִסְתַּכְלוּת נִרְשָׁמֶת בַּמַּחֲלָצִח, וְאֶפְשָׁר לְהַחֲזִיר אָדָם בְּהִיפּוּזָה לְגִלְגּוּל קוֹדֶם וְאֶפְלוּ לְגִלְגּוּלִים קוֹדָמִים וְאִזּוּ מִסְפַּר הָאָדָם פְּרָטִי פְּרָטִים כָּל מַחֲשָׁבָה וְהִסְתַּכְלוּת שֶׁחָשַׁב וְרָאָה, וְכָל שֶׁכֵּן שֶׁבָּצָאת הַנֶּפֶשׁ מִהַגּוֹף הַמִּפְרִיעַ לָהּ לְזִכֹּר הַכָּל, שֶׁמִּיר כָּל הָרְאוּת וְהַמַּחֲשָׁבוֹת הָאֲסוּרוֹת עוֹמְדִים לְמוֹלֹ לְמוֹקֶשׁ. וְהֵם הַנּוֹתָנִים הַכֹּחַ לְמַלְאָךְ לְשִׁבֹּר אֶת עֵינֵי הַנֶּפֶשׁ, ה' יִצְיִלְנוּ, עַד שֶׁתַּעֲבֹר יְסוּרִים קָשִׁים וּמְרִים לְטַהוֹר הַמַּחֲשָׁבוֹת וְהִסְתַּכְלוּיּוֹת הָאֲסוּרוֹת מִנֶּפֶשׁוֹ.

וְהַחֲי יִתֵּן אֶל לְבוֹ, וְיִשְׁפִּיל מַעֲשָׂהוּ לְשׁוּב מַעְזוֹן חֲמוּר וְתִדְרִיר זֶה. וְיִחַשְׁבֵּה, מִה יִתֵּן לִי וּמִה יֵצֵא לִי מִהַבְּטָה בְּאִשָּׁה, כָּלוּם מִיְדוּתָהּ נְאוּת, וְכָלוּם אוֹכֵל לֶשֶׁא אוֹתָהּ לְאִשָּׁה, וְהָרִי אֲנִי דוֹמָה לְאָדָם הָעוֹמֵד בַּבֶּנֶק וְצוּפָה, אֵיךְ אָדָם אַחֵר מִקְבֵּל שְׁטָרוֹת כֶּסֶף מִהַקּוֹפֵאִי, שֶׁכָּלוּם לֹא יוֹצֵא לִי מִזֶּה, גַּם כָּאֵן אֵין בְּזֶה אֲלֵא תַּאֲוֹת הַיָּצֵר לְכַלְכֵּל מַחֲשָׁבָתִי בְּדָבָר שֶׁאֵין לוֹ תִּכְלִית. וְאֶמְרוּ חַי"ל שֶׁחָשַׁב בּוֹ מַחֲטָא זֶה וְעוֹצֵם עֵינָיו מִרְאוֹת בְּרָע, יִתְקַיֵּם בּוֹ הַפְּסוּק הַסְּמוּךְ. הוּא מְרוֹמִים יִשְׁכּוֹן, מְצָדוֹת סִלְעִים מִשְׁגְּבוֹ, לְחִמּוֹ נִתֵּן, מִיָּמָיו נֶאֱמָנִים, מִלֶּךְ (הַמְּשִׁיחַ) בְּיָפִיו תַּחֲזִינָה עֵינֶיךָ. (מִסֶּכֶת מִכּוֹת דָּף כ"ד). וְהִנֵּה הַתִּקּוֹן לְחַטָּא זֶה לְפִי הַמִּקְבָּלִים הוּא לְצוּם לַיְלָה יוֹם. וְלִתֵּת פְּדִיּוֹן שֶׁמִּנָּה עֶשֶׂר תַּעֲנִיּוֹת לְצַדִּיקָה לְעַנִּיִּים.

וְזֶה סֵדֶר הַתִּקּוּן:

יָצוּם יוֹם אֶחָד מִשְׁקִיעַת הַחֶמֶה וְעַד לְמַחֲרַת בְּצִאת הַכּוֹכָבִים. יוֹם לְפָנֵי הַצּוּם יֵאמַר וְדוּי זֶה:

אֲנִי יְהוָה יֵאֱהַדְנֵהי אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵּהִי אֲבוֹתֵינוּ, תְּבֹא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאֵל תִּתְעַלֵּם מִלִּפְנֵינוּ מִתַּחֲנוּנֵנוּ, שֶׁאֵין אֲנַחְנוּ עוֹזֵי פָנִים וְקָשִׁי עֲרָף לֹאמַר לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַדְנֵהי אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵּהִי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חַטָּאנוּ. אֲכָל חַטָּאנוּ. עוֹיְנוּ. פָּשַׁעְנוּ. אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ וְאֲנָשִׁי בֵּיתֵינוּ:

אָשְׁמֵנוּ. בְּגָדֵנוּ. גִּזְלָנוּ. דְּבָרֵנוּ דְּפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשָׁעֵנוּ. וְדָנֵנוּ. חֲמָסָנוּ. טָפְלָנוּ שֶׁקָּר וּמְרָמָה. יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כְּזָבֵנוּ. כְּעֶסְנוּ. לָצָנוּ. מְרִדָּנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֵיךְ. נֶאֱצָנוּ. נֶאֱפָנוּ. סָרְרָנוּ. עִוְנוּ. פִּשְׁעֵנוּ. פְּגָמָנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אָב וָאֵם. קִשְׁיָנוּ עֲרֶף. רָשָׁעֵנוּ. שִׁחַתָּנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲיָנוּ וְתַעֲתָעֵנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צָדִיק עַל כָּל הַבָּא עֲלֵינוּ כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ וְאַנְחָנוּ הִרְשָׁעֵנוּ:

מֵה נֹאמַר לְפָנֶיךָ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמֵה נִסְפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ כִּי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חַי. אַתָּה חֹפֵשׁ כָּל חַדְרֵי בֶטֶן. רֹאֶה כְלִיּוֹת וָלֵב. אֵין דְּבָר נִעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִמֶּךָ עֵינֶיךָ יִהְיֶה רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאַל־יִהְיֶה אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמָּחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטֹּאתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמָּחַל וְתִסָּלַח לְכָל פִּשְׁעֵינוּ.

יִלְךְ לְמִקְנֶה וְיִטְבֹּל שְׂבַע טְבִילוֹת לְטַהֵר נִפְשׁוֹ, רֹחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ, מִהַקְלָפָה שֶׁנִּדְבָּקָה בָּהֶם. וַיִּכְוֶן שְׁטוּבָל שְׂבַע טְבִילוֹת אֱלֹהֵי עַל דַּעַת אֱלִישֶׁע הַנְּבִיא שֶׁאָמַר לְנִצְמָן לְטְבֹל מִצְרַעְתּוֹ, וְשִׁכַּן יִטְהַר נִפְשׁוֹ, רֹחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ מִטְּמֵאֵת צָרַעַת חַטֹּאתָיו. וְטְבִילָה שְׁמִינִית יִכְוֶן לְקַבֵּל עָלָיו אֲרָבַע מִיתוֹת בֵּית דִּין, סְקִילָה, שֹׁרֶפֶה, הֶרֶג וְחֶנֶק, עַל קְדוּשַׁת ה', וְשַׁעַל יְדֵי זֶה יִתְיַחֲדוּ אֲרָבַע אוֹתִיּוֹת יְהוָה בִּיחּוּד שְׁלֹם וְגִמּוּר.

יִתְפַּלֵּל מִנְחָה מִבְּעוֹד יוֹם, וַיִּקְבֹּל תַּעֲנִית בַּתְּפִלַּת הַמִּנְחָה בְּבִרְכַּת "שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה", אוֹ בְּסוֹף הַעֲמִידָה לְפָנֶי שִׁיאֲמַר "עוֹשֶׂה שְׁלוֹם".

אִם לֹא קִבֵּל תַּעֲנִית בְּתוֹךְ תְּפִלַּת הַמִּנְחָה, אֲכַל כִּפְשֵׁהוּ תְּפִלַּת עֲמִידָה שֶׁל מִנְחָה חֹשֵׁב לְהַתְעַנּוֹת, הֲרִי זֶה נִחָשֵׁב כְּקַבֵּל תַּעֲנִית וְצָרִיךְ לְהַתְעַנּוֹת.

וְזֶה נִסַּח קַבֵּל תַּעֲנִית:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הִרְיָנוּ לְפָנֶיךָ בַּתְּעִנִּית, הַלִּילָה הַזֹּאת כְּלָה, וְלִמְחֹר כָּל הַיּוֹם כָּל עַד צֵאת הַכּוֹכָבִים, כְּדֵי לְחַקֵּן מֵה שֶׁפָּגַמְתִּי בְּעוֹן אֲשֶׁר הִסְתַּפַּלְתִּי בְּנָשִׁים, וְנִהְנֵתִי מִרְאִייתִי, בֵּין בְּגִלְגּוּל זֶה, וּבֵין בְּגִלְגּוּלִים אֲחֵרִים מִעוֹדֵי וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְהִרְיָנוּ מִתְּנֶה שֶׁאֵם לֹא אוּכַל

להתענות, כְּשֶׁאֶפְרַיִם פְּרוּטָה לְצַדִּיקָה וְאֶכְנָן לְבָטֵל הַתַּעֲנִית, אוֹכֵל לֶאֱכֹל וְלִשְׁתּוֹת לֹלֵא שׁוֹם עֶזְרָא כָּלֵל. וְהִינִי מִתְכַּוֵּן בְּתַעֲנִית זֶה לְהַקְרִיב חֲלָבִי וְדָמִי לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמָקוֹם הַקָּרֵב הַנִּקְרָב עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ, לְכַפֵּר עַל חַטָּאתִי, וּבִפְרָט בְּהַסְתַּכְלוּת בְּנָשִׁים, וִיהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאַל־הִי אֲבִיתֵנוּ, שִׁיְהֶא חָשׁוּב וּמִקְבֵּל וּמְרוֹצֶה לְפָנֶיךָ מֵעוֹט חֲלָבִי וְדָמִי שֶׁמִּתְמַעֵט בְּתַעֲנִיתִי, כְּאִלּוּ הִקְרַבְתִּיו עַל מִזְבֵּחְךָ הַקָּדוֹשׁ, לְתַקֵּן פָּגַם עֶזְרָא הַסְתַּכְלוּת אֲשֶׁר הִסְתַּכַּלְתִּי בְּנָשִׁים וּבִשְׂאֵר רְאִיּוֹת אֲסוּרוֹת, וְתַצִּילֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ וְחַסְדֶּיךָ, שֶׁלֹּא אֶתְגַּלְגֵּל בְּעוֹף הַנִּקְרָא רָאָה, וְתַנְחִילֵנִי חֵלֶק טוֹב לְעוֹלָם הַבָּא, וַיַּעֲלֶה לְפָנֶיךָ כְּאִלּוּ כּוֹנֵנִי בְּכָל הַכּוֹנֵנוֹת הָרְאוּיוֹת לְכוּן בְּזֶה הַתַּעֲנִית. וִיהִי נֹעֵם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֶׂה יְדֵנוּ כּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֶׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ.

יְגַמֵּר אֲכִילְתּוֹ לְפָנֵי שְׂקִיעַת הַחֲמָה, וּפְרוּסָה הָאֲחֵרוֹנָה יִטְבֹּלְנָה בְּמַעַט אֶפֶר וַיֵּאכְלָנָה. (וְכֵן יַעֲשֶׂה בְּגִמְרַת הַתַּעֲנִית כְּשִׁיבָא לְסַעֲדָא, יִטְבֹּל פְּרוּסָה רִאשׁוֹנָה בְּמַעַט אֶפֶר וַיֵּאכְלָנָה) מִלְּבַד אִם הוּא שֶׁבֶת אוֹ רֹאשׁ חֹדֶשׁ.

בְּלִיל הַצּוֹם יִקְרָא לְאוֹר הַלְבָנָה פָּרָק רִאשׁוֹן שֶׁל מַסְכַּת שֶׁבֶת. (נִמְצָא בַּעֲמוּד 641 וַיִּשְׁתַּדֵּל לְהַבִּין פְּרוּשׁ הַמִּלִּים וַיֹּאמֶר גַּם "פֶּתַח אֶלְיָהוּ",

אַחַר כֵּן יֹאמַר פְּסוּק זֶה.

עֵינִי תָמִיד אֶל יְהוָה יֵאֱהוּנָה, כִּי הוּא יוֹצִיא מִרְשַׁת רְגְלִי.

וַיִּכְנֹן שְׁעֵינָיו יְהוֹי מִרְכָּבָה לְעֶשֶׂר שְׁמוֹת הַהֲוִי"ה, חֲמֵשׁ לְכָל עֵין בְּצוּרָה זוֹ, וַיִּזְהַר שֶׁלֹּא לְהוֹצִיא שְׁמוֹת בְּפִיו, חָס וְשָׁלוֹם.

עֵין יְמִין	עֵין שְׂמָאל
יהוה יהוה	יהוה יהוה
יהוה	יהוה
יהוה יהוה	יהוה יהוה

חֲמֵשׁ פַּעֲמִים הַוִּי"ה עוֹלִים בְּגִמְרָת עֵין.

כל זה יעשה לאור הלכנה, ואם אין הלכנה זורחת כליל הצום, אז כלילה אחר כשהלכנה תזרח, ילמד לאורה כל זה, ויכון לתקון המראות האסורות.

כליל הצום, כשישפב על מטתו, יניח אבן תחת ראשו בין המצע והכר, ויכון בשם יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה בגימטריא כמנזן אבן.

טוב ורצוי לקום אחר חצות לילה ולומר ברכות השחר ואחר כך תקון חצות (נמצא לעיל עמוד 60) בכונה גדולה.

ביום הצום, יאמר:

הריני מוכן ומזומן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, ככתוב בתורה: ושבת עד יהוה יאהדונה אל'היך ושמעת בק'לו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן בן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונה אל'הינו ואל'הי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ע'רף לומר לפניך יהוה יאהדונה אל'הינו ואל'הי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתינו:

אשמנו. בגדנו. בגדתי באחדותך ונתתי מום בקדשי שמים, ופגמתי במדות העליונים וקלקלתי צנורי הקדשה, ומנעתי הטוב והשפע הראוי לבא על ידיהם. גזלנו. דברנו דופי ולשון הרע. העונו. והרשענו. זדנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבר'ך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עונו. פשענו. פגמנו. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ע'רף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נֹאמַר לְפָנֶיךָ יֵשֶׁב מְרוֹם, וּמֵה נִסְפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא
הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ כִּזֵּי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי
כָל חַי. אַתָּה חֹפֵשׁ כָּל חַדְרֵי בֶטֶן. רֹאֶה כְלִיּוֹת וְלֵב. אֵין דְּבָר נֶעְלָם
מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִמֶּךָ עֵינֶיךָ:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאַל־יְהִי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל
לָנוּ אֶת כָּל חַטֹּאתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח
לְכָל פְּשָׁעֵינוּ.

מִי אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעֹבֵר עַל פֶּשַׁע לְשֹׁאֲרֵית נִחְלָתוֹ, לֹא הִחְזִיק
לְעַד אָפוּ כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ יִכְבָּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתִשְׁלַח
בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטֹּאתֶם: תִּתֵּן אֶמֶת לִיעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר
נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם מִימֵי קֶדֶם:

יֹאמַר פֶּסוּק זֶה עֲשִׂירִים וְאַרְבַּע פְּעָמִים.

וְנִחַ מִצָּא חֵן בְּעֵינֵי יְהוָה יֵאֱהוּנָהי.

וּפֶסוּק זֶה יֹאמַר עֲשׂוֹר פְּעָמִים.

פְּקוּדֵי יְהוָה יִשְׁרִים מְשֻׁמְחֵי לֵב, מַצִּיחַ יְהוָה בְּרָא מְאִירַת עֵינָיו.

וּפֶסוּק זֶה יֹאמַר שְׁתִּים עֶשְׂרֵה פְּעָמִים.

עֵינֵי תָמִיד אֵל יְהוָה יֵאֱהוּנָהי כִּי הוּא יוֹצִיא מִרְשַׁת רִגְלִי.

וּפֶסוּק זֶה יֹאמַר שְׁלֹשׁ פְּעָמִים.

גֹּל עֵינֵי וְאַבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתֶיךָ.

פְּרָקִים אֱלֹו יֹאמַר פְּעָמִים

שִׁיר לַמַּעֲלוֹת אֲשָׁא עֵינֵי אֵל הַהָרִים מֵאֵין יְבֹא עֲזָרִי: עֲזָרִי מֵעַם יְהוָה
עֲשֵׂה שְׁמִים וְאֶרֶץ: אֵל יִתֵּן לַמּוֹט רִגְלֶךָ אֵל יְנוּם שְׁמֶרְךָ: הִנֵּה לֹא
יְנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל: יְהוָה שְׁמֶרְךָ יְהוָה צִלְךָ עַל יַד יְמִינֶךָ:
יּוֹמָם הַשֶּׁמֶשׁ לֹא יִכְבֶּה וַיְרַח בְּלִילָה: יְהוָה יִשְׁמְרֶךָ מִכָּל רָע יִשְׁמַר
אֶת נַפְשְׁךָ: יְהוָה יִשְׁמַר צִאתְךָ וּבואְךָ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֵלֶיךָ נִשְׂאֲתִי אֶת עֵינֵי הַיֹּשְׁבִי בַשָּׁמַיִם: הִנֵּה כְּעֵינֵי

עבדים אל יד אדוניהם: כְּעִינִי שְׁפָחָה אֶל יַד גְּבֻרָתָהּ כֵּן עֵינֵינוּ אֶל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עַד שְׁיִחְנְנוּ: חֲנֻנוּ יְהוָה חֲנֻנוּ כִּי רַב שְׁבַעְנוּ בְּיוֹ: רַב־ת שְׁבַעָה לָהּ נַפְשֵׁנוּ הִלְעַג הַשְׂאֲנָנִים הַבְּיוֹ לְגֹאֵי יוֹנִים:

כל אחד מפסוקים אלו יאמר פְּעָמִים.

אזוֹן שׁוֹמֵעַת וְעֵין רוֹאָה, יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי עֹשֶׂה גַם שְׁגִיָּהֶם.

וּמִתּוֹק הָאוֹר וְטוֹב לְעֵינַיִם לְרֹאוֹת אֶת הַשֶּׁמֶשׁ.

אַחַר כֵּן יֹאמַר זֶה:

עֵינֵי דְרִישָׁא חוֹרָא מִשְׁתַּנֵּינן מִשְׁאָר עֵינִין, לִית פְּסוּתָא עַל עֵינָא וְלִית גְּבִינִין עַל עֵינָא, מָאִי טַעְמָא דְכְּתִיב הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל, יִשְׂרָאֵל דִּלְעֵלָא. וּכְתִיב אֲשֶׁר עֵינֶיךָ פְּקוּחוֹת. וְתֹאנָא כָּל מָה דְאַתִּי בְּרַחֲמֵי לִית פְּסוּתָא עַל עֵינָא וְלִית גְּבִינִין עַל עֵינָא, כָּל שְׂכָן רִישָׁא חוֹרָא דְלָא בְּעִי מְדִי. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֲבָא לְמָאִי הִיא רְמִיזָא, אָמַר לִיהּ לְנוּנִי יֵמָא דְלִית פְּסוּתָא עַל עֵינָא וְלִית גְּבִינִין עַל עֵינָא וְלֹא נִימִין וְלֹא בְּעִין נְטוּרָא עַל עֵינָא, כָּל שְׂכָן עֲתִיקָא דְעֲתִיקִי דְלָא בְּעִי נְטוּרָא, וְכָל שְׂכָן דְאַיְהוּ מִשְׁנַח לְכֹלָא וְכֹלָא מִתְּנֵן בֵּיהּ, וְלֹא נָאִים. הָדָא הוּא דְכְּתִיב הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל, יִשְׂרָאֵל דִּלְעֵלָא. כְּתִיב הִנֵּה עֵין יְהוָה אֶל יִרְאִיו, וּכְתִיב עֵינֵי יְהוָה הִמָּה מְשׁוּטְטִים בְּכָל הָאָרֶץ, לֹא קָשִׁיָּא הָא בְּזַעִיר אֲנָפִין הָא בְּאַרְיֵךְ אֲנָפִין, וְעַם כָּל דָּא תְּרֵי עֵינִין אֵינֻן וְאַתְחַזְרוּ לְחַד, עֵינָא דְאַיְהִי חוֹר בְּגוֹ חוֹר, וְחוֹר דְּכִלְיָל כָּל חוֹר. חוֹרָא קְדָמָאָה נְהִיר וְסָלִיק וְנַחֲתִית לְאַסְתְּפֵלָא דְצִרִיר בְּצוּרָא. תֹּאנָא בְּטִשׁ הָאִי חוֹרָא וְאַדְלִיק תִּלְת בּוּצִינִין דְאַקְרוּן הוּד וְהָדָר וְחִדְנָה, וְלִהְטִין בְּחִדְנָתָא בְּשִׁלְמוּתָא. חוֹרָא תְּנִינָא נְהִיר וְסָלִיק וְנַחֲתִית וּבְטִשׁ וְאַדְלִיק תִּלְת בּוּצִינִין אַחֲרָנִין דְאַקְרוּן נֶצַח וְחֶסֶד וְתַפְאָרֶת וְלִהְטִין בְּשִׁלְמוּתָא בְּחִדְנָתָא. חוֹרָא תְּלִיתָאָה לְהִיט וְנְהִיר וְנַחֲתִית וְסָלִיק, וְנָפִיק מִסְתִּימוּתָא דְמוֹחָא. וּבְטִשׁ בְּבוּצִינָא אֲמַצְעִיתָא שְׁבִיעָאָה. וְאַפִּיק אֲרָחָא לְמוֹחָא תַּתָּאָה, וּמִתְלַחֵטֵן כָּלֵהוּ בּוּצִינִין דְלִתְתָּא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן יְאוֹת הוּא, וְעֲתִיק יוֹמִין יִפְקַח עֵינָא דָּא עֲלֶיךָ בְּשַׁעֲתָא דְתַצְטְרִיךְ לִיהּ.

תאנא חור בגו חור וחור דכליל כל חור. חורא קדמא נהיר וסליק ונחית לתלת בוציני דלסטר שמאלא, ולקטין ואסחין בהאי חורא כמאן דאסחי גופיה בבוסמין טבין ובריחין על מה דהווי עלוי בקדמיתא: חורא תניינא נחית וסליק ונהיר לתלת בוציני דלסטר ימינא, ולקטין ואסחין בהאי חורא כמאן דאסחי בבוסמין טבין ובריחין על מה דהווי עלוי בקדמיתא: חורא תליתא נהיר וסליק ונחית ונפיק נהרו דחורא דלגו, לגו מן מוחא, ובטש בשערך אכמא, כד אצטריך, ובחישא ובמוחא דחישא. ונהיר לתלת כתרין דאשגחארו כמה דאצטריך לגלגא אי ניחא קמי עתיק סתימא דכלא. ותאנא לא סתים האי עינא. ואנון תרין נאחזרו לחד, כלא הוא ימינא, לית ביה שמאלא, לא נאים ולא אדמין ולא כעי נטירותא. לית מאן דאגין עליה, הוא אגין על כלא, והוא אשגח על כלא, ומאשגחא דהאי עינא מתוונן בלהו. תאנא אי עינא דא אסתים רגעא חדא, לא יכלין לקימא בלהו, בגין כן אקרי עינא פקיחא. עינא עלאה. עינא קדישא. עינא דאשגחא. עינא דלא אדמין ולא נאים, עינא דהוא נטורא דכלא. עינא דהוא קיומא דכלא. ועל האי כתיב טוב עין הוא יבורך. אל תקרי יבורך אלא יברך, דהאי אתקרי טוב עין, ומניה מברך לכלא. ותאנא לית נהרו לעינא תתא לאסתחא מאדמיותא מאפמיותא, בר כד אתסחי מהאי נהורא חורא דעינא עלאה דאקרי טוב עין, ולית דינע כד נהיר עינא עלאה דא קדישא ואסחי לעינא תתא דא, בר איהו. וזמינן צדיקא ופאי עליונין למחמי דא ברוחא דחכמתא דא הוא דכתיב פי עין בעין יראו, אימתי בשוב יהיה ציון. וכתיב אשר עין בעין נראה אתה יהיה. ואלמלא עינא טבא עלאה דאשגח ואסחי לעינא תתא. לא יכיל עלמא למיקם רגעא חדא:

תאנא בצניעותא דספרא. אשגחא דעינא תתא כד אשגח נהרו עלאה ביה. ועייל ההוא נהרו דעלאה בתתא דמיניה נהיר כלא, דא הוא דכתיב אשר עין בעין נראה אתה יהיה. כתיב הנה עין יהיה אל יראיו וכתיב עיני יהיה המה משוטטים בכל הארץ, וכו' עיני יהיה אל יראיו עינא דלעילא. לא וכו', עיני יהיה המה

משוטטות עינא דלתתא. דתניא מפני מה זכה יוסף דלא שלטא ביה עינא בישא, מפני שזכה לאשתגחא בעינא טבא עלאה, הדא הוא דכתיב בן פורת יוסף בן פורת עלי עין. אמאי הוא בן פורת עלי עין, כלומר על סבת עין דאשתגח ביה. וכתיב טוב עין הוא יבורך, מאי טעמא כי נתן מלחמו לדל. מאי טעמא אקרי חד. תא חזי בעינין דתתאה אית עינא ימינא ואית עינא דשמאלא. ואנון תרי בתרי גווגי. אבל הכא לית עינא שמאלא. ותווייהו בדרגא חד סלקי, וכלא ימינא. ובגיגי כך עינא חד ולא תרי. ותאנא עינא דא דהוא עינא דאשתגחיתא, פקיתא תדיר, חייכא תדיר. ותדא תדיר. דלא הוי הכי לתתאה, דכלילן בסומקא ובאכמא ובחונרא בתלת גווגי. ולא הוי תדיר פקיתא. דליה גבהנא סוטרע על עינא. ועל דא כתיב עורה למה תישן יהנה. פקח יהנה עיניך, כד אתפקח, אית למאן דאתפקח לטב. ולמאן דלא אתפקח לטב, ווי למאן דאתפקח ועינא אתערב בסומקא, וסומקא אתחזי לקבליה ומכסייא עינא. מאן ישתיב מגיה. אבל עתיק יומין טבא דעינא. חנור בגו חנור. וחנור דכליל כל חנורי. ופאה חולקיה למאן דישגח עלויה חד חנור מגיה. ועל דא ודאי כתיב טוב עין הוא יבורך. וכתיב בית יעקב לכו ונלכה באור יהנה.

יקח בידו פדיון לתעניותיו כמה שיכול, ולא יפחות מפדיון שמונה עשר תעניות, ויעמד יחף ופניו לצד מערב ויאמר:

עננו אבינו עננו ביום צום התענית הזה, כי בצרה גדולה אני על פי עונותי עברו ראשי וכמשא כבד כבדו ממני. טבעתי ביון מצולה ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבולת שטפתני. יראה ורעד יבוא בי בעת עמדי להתפלל לפניך על רע מעשי אשר עשיתי. בושתי וגם נכלמתי להרים אליהי פני אליך. כי עונותי רבו למעלה ראש ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהנה יאהדונהי הצדקה ולנו בשת הפנים. מה אענה ומה אמר מה אדבר ומה אצטדק. כבן סוחר ומורה הייתי לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושות. לדברייך לא השיתי אזני. ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי

על פְּרִיָּתוֹת וּמִיתוֹת בֵּית דִּין. עֲבָרְתִּי עַל דְּבָרֵי קְבֻלָּה וְדְבָרֵי סוּפְרִים
וּפְגַמְתִּי בַּמִּדּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת וְקִלְקַלְתִּי צְנוּרוֹת הַשָּׁפַע. וְגִרְמַתִּי בַּעֲוֹנוֹתִי
לְהַפִּיל נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה בְּמַעֲמָקֵי הַקְּלָפוֹת. וְנִתְּתִי כֹחַ בְּקִלְפוֹת
לְהִתְחַזֵּק וְלַעֲלוֹת לְמַעְלָה וּלְהִתְאַחֵז וְלִינֹק מִן הַקִּדְשָׁה. וְגִרְמַתִּי
בַּעֲוֹנוֹתִי לַעֲקֹר וּלְהַכְרִית אֶת נַפְשִׁי הַקְּדוּשָׁה מִמְּקוֹרָהּ הָעֲלִיּוֹן מֵאֶרֶץ
הַחַיִּים וּלְהוֹרִידָה אֶל יִרְכָּתִי בּוֹר. בּוֹרוֹת נִשְׁבָּרִים אֲשֶׁר לֹא יָכִילוּ
הַמַּיִם. אוֹי וְאִבּוֹי עָלִי. אָהָה עַל נַפְשִׁי. עַל מִי אָנוֹס לַעֲזֹרָה וְאָנָּה
אֶפְנֶה לִישׁוּעָה. בּוֹשְׁתִּי וְגַם נִכְלַמְתִּי כִּי נִשְׁאַתִּי חֲרַפְתָּ נְעוּרִי. אֲכַל
גָּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנָהי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתִי, כִּי לֹא בְּמֶרֶד
וּבְמַעַל עֲשִׂיתִי, וְלֹא לְהַכְעִיסְךָ נִתְּפַנְנְתִּי, רַק יִצְרִי גִבֹּר עָלִי וּמַעֲשֵׂה
שֹׁטֵן הַצָּלִיחַ, כִּי הוּא מֵאֵשׁ וְאֵנִי מִבֶּשֶׂר וְדָם, וְהוּא אֲשֶׁר הִסִּיתָנִי
וּפִתָּנִי לַעֲבֹר עַל מִצְוֹתֶיךָ, וְנִסְפַּלְתִּי וְעָשִׂיתִי עוֹן זֶה אֲשֶׁר הִבְטַתִּי
וְהִסְתַּפַּלְתִּי בְּנָשִׁים וּבִשְׂאֵר רְאִיּוֹת אֲסוּרוֹת, וְעַתָּה אֲנִי בּוֹשׁ מִמַּעֲשֵׂי
וּמִכָּלִם אֲנִי מַעֲוֹנוֹתִי, וּמִתְנַחֵם וּמִתְחַרֵּט אֲנִי עַל כָּל מַה שִּׁחַטַּאתִי
וְעוֹיָתִי וּפְשָׁעֵתִי לְפָנֶיךָ מַעֲוָדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. עֲזֹבְתִי אֶת דְּרָכֵי הָרָעִים
וְאֶת אֲרָחוֹתֵי הַמְּקַלְקָלִים, דִּכְתִּיב: יַעֲזֹב רָשָׁע דְּרָכּוֹ וְאִישׁ אֲוֶן
מִחֲשָׁבוֹתָיו יָשׁוּב אֶל יְהוָה וִירַחֲמֵהוּ וְאֵל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסֻלָּח.
וּבְאִתִּי בָּלָב נִשְׁבֵּר וְנִדְּפָה לְהִתְנַפֵּל לְפָנֶיךָ כִּסֵּא כְבוֹדְךָ וְלִדְפֹק עַל
שַׁעֲרֵי רַחֲמֶיךָ וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ מַחִילָה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנוּן
וְרַחוּם אַתָּה וַיִּמְיֶנֶךָ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שָׁבִים.

אֲנִי יְהוָה יֵאֱהוּנָהי, סֶלַח נָא לְחַטָּאִים וְלַעֲוֹנוֹת וּלְפִשְׁעִים אֲשֶׁר
חָטַאתִי וְעוֹיָתִי וּפְשָׁעֵתִי לְפָנֶיךָ מַעֲוָדִי עַל הָאֲדָמָה וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה,
וְאֵל תְּבוֹא בְּמִשְׁפָּט אֶת עַבְדְּךָ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חַי. כִּי אַתָּה
יְהוָה יֵאֱהוּנָהי טוֹב וְסֶלַח וְרַב חֶסֶד לְכָל קוֹרְאֶיךָ. וְאֵל נָא תִבְּזֶה עֲוֹנוֹת
עָנִי אֲשֶׁר עָנִיתִי בְּצוּם נַפְשִׁי, בְּרַפִּי כְּשִׁלּוֹ מִצוּם וּבִשְׂרִי כְּחַשׁ מִשְׁמָן.
וַיְהִיָּה חָשׁוּב וּמִקְבֵּל וּמְרֻצָּה לְפָנֶיךָ מַעֲוִט חֲלָבִי וְדָמִי אֲשֶׁר נִתְּמַעַט
הַיּוֹם בְּתַעֲנִיתִי כְּחֵלֶב וְדָם הַנִּקְרָב עַל גִּבִּי מִזִּבְחֶךָ הַקְּדוֹשׁ. וּבְרַב
רַחֲמֶיךָ וְרַחֲמֶיךָ הוֹדַעְתָּנוּ עַל יְדֵי עַבְדְּךָ לְחַקֵּן אֶת פָּגַם נַפְשָׁנוּ
בְּמִסְפָּר וּבְמִפְקֵד שְׁמוֹת הַקְּדוּשִׁים אֲשֶׁר פָּגַמְנוּ בָּהֶם. וְגָלוּי וְיָדוּעַ

לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל כחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשוכה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות כאלו התעניות, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, ורחי ונשמתי. וכל ניצוצות הקדשה שנגלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים פרמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח"ל ב'לע נ'יקאנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ו'צפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרועו יקבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'צא ר'חמיך א'ת ר'גנך י'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונה צורי וגאלי.

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונה אל הינו ואלהי אבותינו, שתעשה למען רחמיך וחסדיך, ולמען פסוקים וסתרי תורה שקריתי לפניך, ולמען מצות הפרשת צדקה שאני מפריש מעות אלו שבדי לצדקה, תחוס ותחמל ותרחם עלי לתקן הפגם אשר פגמתי בהסתכלותי בנשים, ובשאר ראיות אסורות, וקריני מתחרט על אשר חטאתי בעון זה, ועוזב חטא זה עזיבה גמורה, וברב חסדיך הגדולים תרחם עלי שלא אתגלגל בעוף הנקרא ראח, ותנחילני חלק טוב לעולם הבא, ויעלה לפניך כאלו פונתי בכל הפגנות הראוי לכוון בתקון עון זה, ויהי נעם אדני אל הינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו.

מבאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגיל.

אחר כך יאמר פסוק זה:

עיני תמיד אל יהנה יאהרונה, כי הוא יוציא מרשית רגלי.
ויבנו שעיניו יהיו מרבה לעשר שמות הנו"ה, חמש לכל עין בצורה זו,
ויזהר שלא להוציא השמות בפיו, חס ושלום.

עין שמאל

יהוה יהוה

יהוה

יהוה יהוה

עין ימין

יהוה יהוה

יהוה

יהוה יהוה

חמש פעמים הנו"ה עולים בגמ' עין.

ישתדל ללמוד כל התהלים. ואחר כך יאמר.

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי
שנתמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך
כאלו הקרבתיו על גבי מזבחך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט
ממני, יתעורר סוד ב' וווגי מ"ב דחיד וגרון. ובכן ימתקו מספר
אותיות דמלוי דרפוע דאלהים דהה"ן העולה שמונה מאות, ועם
מספר מאה ושלשים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו
למספר תענית.

ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה
לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה מחשבה העליונה,
דבורר אכל וזריק פסלת, ומכחה ישתלשל וירד שפע גדול נרב על
כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה
ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך
ליראה ולאהבה את שמך, ולתת כח במחשבותי ובמחיי לברר ולתקן
ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה,
ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב
לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר

שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וציוקה ושומע תפלת כל פה, ברוך שומע תפלה.

אנא יהוה יאהדונהי אוי נא לנו כי חטאנו אנא נולידך את חרפתנו, בן כסיל תוגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שברנו ותקנותינו, ואם תשמר עונינו מי יעמד לפניך מאז אפייך, ובטובך הגדול תעורר רחמיך וראה בעין חמלתיך צרת גופינו ונשמתנו וקבל ברח רחמיך תשובתינו וקוראים בשמך יהוה יאהדונהי הושיעה המלך, אל תעזבנו, וביר זעמך אל תטשנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד כבודך ולעשות נגד בונתך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל פרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, המיונו פאריה יכסוף לטרף וככפיר יושב במסתרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהוה יאהדונהי בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מחרב נפשו וזהלה ארוכה ומרפא לעונינו ויהיו למאורות כל השמות אשר חשכנו בעונותינו וחטאתינו ופשענו, וטהר לבנו לעבדך באמת ובלבב שלם ביראה ובאהבה, אמן, בן יהי רצון. יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגאלי:

יתן הפסח לצדקה לעניים יראי שמים ויהי רצון שה' יקבל תשובתו ברצון.

תקון למי שאכל או האכיל טרפות לישראל.

צריך לצום מאתים ושמונים ותשע תעניות. ומי שקשה לו הדבר, יצום יום אחד לילה יום. ויפדה מאתים ושמונים ותשע תעניות בצדקה לעניים. ויעשה תקון זה שלש פעמים. לפי הסדר הזה. ואם אפשר יעשה זאת בימי שני וחמישי ושני.

מי שאכל טרפות צריך לעשות תקון זה בפני עצמו, ומי שהאכיל טרפות לישראל צריך לעשות תקון זה בפני עצמו.

יום לפני הצום יאמר נדוי זה :

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנונו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. אכלתי בשר טריפה ועברתי על הפתוב ובשר טריפה לא תאכלו, ונכשלתי ופגמתי ברע שבכרפ"ח נצוצין דקליפת נוגה שנטרפה מהכלב הרע שבקליפה. שהוא סוד בן, וגם פגמתי בכרפ"ח נצוצין דקדשה. שנטרפו ויצאו לחוץ עם הכלים של המלכים. שנתקנו בסוד כי הוא טרף וירפאנו, ובסוד טרף נתן ליראיו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. הכשלתי לישראל באסור בשר טריפה. הרשענו. ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו בחול ובשבת וטרפה נפשנו באפנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנסתרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

לך למקנה ויטבול שבע טבילות, ויכונן שטובל שבע טבילות אלו על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבול מצרעתו, ושפן יטהרו נפשו, ויחוו ונשמתו מטומאות עוונותיו.

יתפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בברכת "שומע תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום".

אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אבל כשהתפלל מנחה חשב להתענות, הרי זה נחשב כקבלת תענית וצריך להתענות.

וזה נסח קבלת התענית:

רבנו של עולם הריני בתענית לפניך החל משקיעת החמה היום, ועד צאת הכוכבים מחר כדי שתכפר לי על כל חטאתי עונותי ופשעי שחטאתי ושעויתי ופשעשעתי לפניך מעודי ועד היום הזה ובפרט בחדשים ועונות ופסעים (העושה תקון למי שאכל טרפות יאמר, שאכלתי טרפות.) (העושה תקון למי שהאכיל טרפות לישאל יאמר, שהאכלתי טרפות לעמך ישראל.) ואם לא אוכל להתענות כשאמן פרוטה לצדקה לבטול התענית אוכל לאכול ללא שום עון כלל. ויהי רצון מלפניך ה' אלהי ואלהי אבותי שתתן לי כח ובכריות להתענות לפניך ותקבל תעניתי ותשובתי ברחמים.

יגמר אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוסה האחרונה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה. (וכן יעשה בגמר התענית כשיבא לסעד, יטבל פרוסה ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש.

בליל הצום יאמר משניות מסכת חולין. ומשניות של ליל שבועות (נמצא לקמן עמוד 660) וישתדל להבין לפחות פרוש המלים. ותרנג"ג מצוות (נמצא בסדר הלימוד לליל שבועות "קריאי מועד") וזהר שמות (סבא דמשפטים). מדף צ"ד עמוד ב', עד דף קי"ד.

כשישכב על מטתו, יניח אבן תחת ראשו בין המצע והפר, ויכנין בשם יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה בגימטריא כמנין אבן.

אם יכול, יחגר על מתניו מתחת לבגדיו חגורת שק העשויה משער עזים בכל זמן התענית. (ראה בהוראות שבתחילת הספר)

טוב ורצוי לקום אחר חצות לילה ולומר ברכות השחר ואחר כך תקון חצות (נמצא לעיל עמוד 60) בכונה גדולה.

אשה פטורה מלמוד המשניות ו"תקון חצות".

ביום הצום יאמר:

הריני מוכן ומזומן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתוב בתורה: ושבת עד יהיה יאהדונהי אל'היך ושמעת בק'לו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן בן יהי רצון.

אנא יהיה יאהדונהי אל'הינו ואל'הי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנונו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהיה יאהדונהי אל'הינו ואל'הי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתינו:

אשמנו. אכלתי בשר טריפה ועברתי על הפתוב ובשר טריפה לא תאכלו, ונכשלתי ופגמתי ברע שבכרפ"ח נצוצין דקליפת נוגה שנטרפה מהכלב הרע שבקליפה. שהוא סוד בן, וגם פגמתי בכרפ"ח נצוצין דקדשה. שנטרפו ויצאו לחוץ עם הכלים של המלכים. שנתקנו בסוד כי הוא טרף וירפאנו, ובסוד טרף נתן ליראיו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. הכשלתי לישראל באסור בשר טריפה. הרשענו. זדנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו בחול ובשבת וטרפה נפשנו באפנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו ואתה צדיק על כל הבא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנסתרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראיה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהיה יאהדונהי אל'הינו ואל'הי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו

את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

יקח בידו פדיון מאתים ושמונים ותשע תעניות ויעמוד יחף ופניו לצד מערב ויאמר:

עננו אבינו עננו ביום צום התענית הזה, כי בצרה גדולה אני על פי עונותי עברו ראשי וכמשא כבד כבדו ממני. טבעתי ביון מצולה ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבולת שטפתני. יראה נרעד יבוא בי בעת עמדי להתפלל לפניך על רע מעשי אשר עשיתי. בושתי וגם נכלמתי להרים אליהי פני אליך. כי עונותי רבו למעלה ראש ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהנה יאהדונהי הצדקה ולנו בשת הפנים. מה אענה ומה אמר מה אדבר ומה אצטדק. כבן סוחר ומורה הייתי לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושות. לדברייך לא השיתי אזני. ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי על פרייתות ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי להפיל ניצוצות הקדשה במעמקי הקלפות. ונתתי כח בקלפות להתחזק ולצללות למעלה ולהתאחז ולניק מן הקדשה. וגרמתי בעונותי לעקר ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים ולהורידה אל ירפתי בור. בורות נשברים אשר לא יכילו המים. אוי ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה. בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. אבל גלוי וידוע לפניך יהנה יאהדונהי אליהי ואליהי אבותי, כי לא במרד ובמעל עשיתי, ולא להכעיסך נתפונתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא מאש ואני מבשר נדם, והוא אשר הסיתני ופתני לעבר על מצותיך, ונספלתי ועשיתי עון זה אשר ועשיתי עון זה אשר אכלתי והקשלתי אחרים מעמך ישראל באכילת טריפה. ועתה אני בוש ממעשי ומכלם אני מעונותי, ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת ארחותי המקלקלים, דכתיב: ישוב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל יהנה יאהדונהי וירחמהו

וְאֵל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסִלַּח. וּבִאֲתֵי בָּלֵב נִשְׁפָּר וְנִדְכָּה לְהִתְנַפֵּל לְפָנָי
כַּסָּא כְּבוֹדָךְ וְלִדְפֹּק עַל שַׁעֲרֵי רַחֲמֶיךָ וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ מַחִילָה וְסְלִיחָה
וּכְפָרָה, כִּי אֵל מֶלֶךְ חֲנוּן וְרַחוּם אַתָּה וַיִּמְיֶנְךָ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שְׂבִים.
אָנָּה יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהּ, סִלַּח נָא לְחַטָּאִים וְלַעֲוֹנוֹת וְלַפְּשָׁעִים אֲשֶׁר
חָטָאתִי וְעָוִיתִי וּפָשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ מֵעוֹדִי עַל הָאֲדָמָה וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה,
וְאֵל תְּבוֹא בְּמִשְׁפָּט אֶת עַבְדְּךָ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חֵי. כִּי אַתָּה
יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהּ טוֹב וְסִלַּח וְרַב חֶסֶד לְכָל קוֹרְאֶיךָ. וְאֵל נָא תִבְּזֶה עֲוֹנוֹת
עָנִי אֲשֶׁר עָנִיתִי בַּצּוּם נִפְשִׁי, בְּרִפְי כְּשִׁלּוֹ מִצּוּם וּבִשְׂרֵי כַּחַשׁ מִשְׁמֵן.
וַיְהִיָּה חֲשׁוֹב וּמִקְבֵּל וּמְרַצֶּה לְפָנֶיךָ מֵעוֹט חֲלָבִי וְדָמִי אֲשֶׁר נִתְמַעֵט
הַיּוֹם בְּתַעֲנִיתִי כַּחֲלָב וְדָם הַנִּקְרָב עַל גְּבִי מִזִּבְחֶךָ הַקָּדוֹשׁ. וּבְרַב
רַחֲמֶיךָ נִחְסְדֶיךָ הוֹדַעְתָּנוּ עַל יְדֵי עַבְדְּךָ לְחַסֵּן אֶת פָּגַם נַפְשֵׁנוּ
בְּמִסְפָּר וּבְמִפְקָד שְׁמוֹת הַקָּדוֹשִׁים אֲשֶׁר פָּגַמְנוּ בָּהֶם. וְגִלּוֹי וְיָדוּעַ
לְפָנֶיךָ כִּי חֲפֵץ הָיִיתִי לַעֲשׂוֹת תִּקְוֹן זֶה בְּכָל לַב, אַךְ אֵין בִּי כֹחַ, וְכִשְׁל
כֹּחִי לְהִתְעַנּוֹת כָּל כֶּךָ יָמִים רְצוּפִים זֶה אַחֵר זֶה, וְלִכְּזֹנ אֲנִי מִפְּרִישׁ
צָדֶקָה לְפָדְיוֹן תַּעֲנִיּוֹת אֱלֹהִים. וְתִהְיֶה חֲשׁוּבָה וּמִקְבֵּלָת הַצָּדֶקָה שֶׁאֲנִי
נוֹתֵן בְּעַבְדּוֹר הַתַּעֲנִיּוֹת כְּאֵלֹהֵי הַתַּעֲנִיּוֹת, וְכָל הַתִּקְוֹנִים וּבְרֹוֹר נִיצוּצוֹת
הַקִּדְשָׁה הַקְּרִיאִים לְהִתְפַּכֵּר וּלְצִאֵת עַל יְדֵי הַתַּעֲנִיּוֹת, יִהְיוּ מִתְפַּכְּרִים
וְיוֹצֵאִים עַל יְדֵי הַצָּדֶקָה שֶׁל פְּדִיּוֹן הַתַּעֲנִיּוֹת. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים
תִּטַּהֵר אֶת הַפְּגָמִים וְאֶת הַכֶּתֶמִּים אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ בְּגוּפִי וּנְפִשִּׁי, רוּחִי
וְנִשְׁמָתִי. וְכָל נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה שֶׁנִּפְּלוּ בְּקִלְפוֹת עַל יְדֵי חֲטָאתִי
וְנִבְרָאוּ מֵהֶם מִשְׁחִיתִים מַחְבְּלִים פְּרָמִים, יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ שִׁימוּתוֹ
כָּל אוֹתָם קִלְפוֹת, וְיִחַזְּרוּ כָּל נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה בְּמִקְוֹם שְׂרָשָׁם
בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים לְמַעַן שִׁמְךָ הַקָּדוֹשׁ (חב"ו) הִרְמוֹז בְּרִאשֵׁי תִבּוֹת
ח' ל' ב' ל'ע ו' יִקְיָאָנוּ מִבְּטָנוּ יוֹרִישָׁנוּ אֵל, וּמִפְּסוּק ח' לָקָם ב' ח' יִים
ו' צָפוֹנָה תִּמְלֵא בְּטָנָם, וְלְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל (בי"ט) הִרְמוֹז בְּרִאשֵׁי
תִבּוֹת ב' ז' ו'עו י' קִבֵּץ ט' לָאִים. וְתִשְׁמַע אֶת תְּפִלָּתִי וְעֲתִירָתִי לְמַעַן
שִׁמְךָ הַקָּדוֹשׁ (אֶרְאִית' א) הִרְמוֹז בְּרִאשֵׁי תִבּוֹת א' צָא ר' ח' מִיךָ אֶת
ר' גִּנְךָ י' כְּבָשׁוֹ תִּמְחוֹל אֲשֶׁמוֹתֵינוּ. כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת וְתַחֲנוּנִים
אַתָּה, בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה. יְהִיו לְרְצוֹן אֲמָרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ
יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהּ צוּרֵי נֶגְאָלִי.

רבונו של עולם, מודה אני לפניך אשר חטאתי עויתי ופשעתי לפניך, שאכלתי בשר טרפה, ועברתי על מה שכתוב בתורה ובשר בשדה טרפה לא תאכלו לכלב תשליכון אותו, ונכשלתי ופגמתי ברע שבפר"ח שהוא סוד ב"ן, ופגמתי ברפ"ח נצוצין דקדושה, שנטרפו ויצאו לחוץ עם הכלים של המלכים, שנתקנו בסוד כי הוא טרף וירפאנו, ובסוד טרף נתן ליראיו, וגלוי וידוע לפניך שאיני יכול להתענות רפ"ט ימים רצופים, ועבדיך חכמי ישראל תקנו לפדות בכסף כל תענית, לכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו שתהיה חשוכה ומקבלת ורצויה לפניך הפרשת ממון זה שבדידי לצדקה, כאלו התענית רפ"ט ימים רצופים, וכאלו כוננתי בכל הפונות הראויות לכוון בתקון זה. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו, ומעשה ידינו כוננהו. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונה צורי וגואלי.

י'אמר פרק זה של פעמים:

שיר המעלות לדוד לולי יהוה שהיה לנו יאמר נא ישראל: לולי יהוה שהיה לנו בקום עלינו אדם: אזי חיים בלעונו בחרות אפם בנו: אזי המים שטפוננו נחלה עבר על נפשנו: אזי עבר על נפשנו המים הזידונים: ברוך יהוה שלא נתנו טרף לשניהם: נפשנו בצפור נמלטה מפח יוקשים הפח נשבר נאנחנו נמלטנו: עזרנו בשם יהוה עשה שמים וארץ:

רבונו של עולם מודה אני לפניך, אשר חטאתי בעון שהכשלתי את ישראל באסור בשר טרפה. וגרמתי בזה פגם במקום הקדש. ולכן הנני מפריש מאתים ושמונים ותשע פרוטות אלה שבדידי לצדקה שהם כמנין טרף, לתקן טרף נצוצי הקדשה שנטרפו ויצאו לחוץ, ועתה יתקנו ויחזרו ויכלו אל מקום הקדש במקום עליון, בסוד הכתוב כי הוא טרף וירפאנו, יך ויחבשנו, וכפתוב טרף נתן ליראיו יזכר לעולם בריתו. ולמען השם הקדוש טפטיפה, שעולה מספרו עם נקדויותיו. שהם חיר"ק ושב"א וקבו"ץ וחיר"ק וחיר"ק וקמ"ץ, מספר רפ"ט ומספר אפרח, יתבררו נצוצי הקדשה ויהיו פורחים

ועולים למקום עליון במקום הקדש, ויעלה לפניך פאלו פונתי בכל הפגנות הראיות. לכוון בתקון זה. וברב רחמיך וברב חסדיך, תצילני מטורף הגלגול, ותשמרני שלא אתגלגל בעלה אילן בסוד והעלה נבל. ותפטריני לשלום, ואהיה פטור מן הטורף למען היסוד הקדוש הנקרא פרט, ולמען נשמת עבדך רבי טרפון עליו השלום. מגני על אלהים (יכוין גי' רפ"ט) מושיע ישרי לב. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך, יהנה צורי וגואלי.

מבאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגיל.

ביום התענית באיזה שעה שיוכל, טוב שילקה ל"ט מלקויות כמו שנוהגים בערב כפור.

ילמד תנ"ך של ליל שבועות (נמצא לקמן עמוד 575) ויאמר פצמים כל התהלים שהם בגימטריא כמנ"ך כפ"ר וכמנ"ן פרוטה ובזה הלמוד יתקן עון אכילת טריפה. פי חשבונם שנה

אחר כך יעשה שבעה הקפות לתבה של הס"ת ובכל הקפה יאמר מזמור לדוד ופסוק אחד מאנא בכ"ח.

מזמור לדוד הבו ליהנה בני אלים הבו ליהנה כבוד ועז: הבו ליהנה כבוד שמו השתחווי ליהנה בהדרת קדש: קול יהנה על המים אל הכבוד הרעים יהנה על מים רבים: קול יהנה בפ"ח קול יהנה בהדר: קול יהנה שבר ארזים וישבר יהנה את ארזי הלבנון: וירקידם כמו עגל לבנון ושריון כמו בן ראמים: קול יהנה חצב להבות אש: קול יהנה יחיל מדבר יחיל יהנה מדבר קדש: קול יהנה יחולל אילות ויחשף יערות ובהיכלו פלו אמר כבוד: יהנה למבול ישב וישב יהנה מלך לעולם: יהנה עז לעמו יתן יהנה יברך את עמו בשלום:

אנא בכ"ח. גדולת מינך. תתיר צוריה: (אב"ג ית"ץ)

קבל רנת. עמך שגבנו. טהרנו נורא: (קר"ע שט"ן)

נא גבור. דורשי יחודך. כבבת שמרם: (נג"ד יכ"ש)

בְּרַכְם טְהָרִם. רַחֲמֵי צִדְקַתְךָ. תְּמִיד גְּמִלִם: (בט"ר צת"ג)
 חֲסִין קְדוֹשׁ. בְּרוּב טוֹבְךָ. נִהַל עֲדַתְךָ: (חק"ב טנ"ע)
 יָחִיד גָּאֵה. לְעַמְּךָ פָּנָה. זֹכְרֵי קְדוּשַׁתְךָ: (יג"ל פז"ק)
 שׁוֹעֲתָנוּ קָבֵל. וְשִׁמְעַ עֲצָקָתָנוּ. יוֹדֵעַ תַּעֲלֹמוֹת: (שק"ר צי"ת)

בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

אַחַר כֵּן יֹאמֶר.

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי, שְׂיֵהֵא מַעֲוֵט חֲלָבִי וְדָמִי
 שְׁנִתְמַעֵט הַיּוֹם לְפָנֶיךָ בְּתַעֲנִיתִי חָשׁוּב וּמִקְבֵּל לְפָנֶי כֶּסֶף כְּבוֹדְךָ
 כְּאֵלֹו הַקְּרִבְתִּיו עַל גְּבִי מִזְבִּיחֶךָ הַקְּדוֹשׁ, וּבִכְחַח חֲלָב וְדָם שְׁנִתְמַעֵט
 מִמֶּנִּי, יִתְעוֹרֵר סוֹד ב' זְוִיגֵי מ"ב דְּחִיךְ וְגֵרוֹן. וּבִכֵּן יִמְתָּקוּ מִסְפֵּר
 אוֹתִיּוֹת דְּמֵלֹוֹי דְּרַבּוּעַ דְּאֱלֹהִים דְּהֵהָיִין הָעוֹלָה שְׁמוֹנָה מֵאוֹת, וְעַם
 מִסְפֵּר מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים אוֹתִיּוֹת דְּעֵשׂוֹר פְּעָמִים אֱלֹהִים בְּמֵלֹוִיִם, יַעֲלוּ
 לְמִסְפֵּר תַּעֲנִיתִי. וַיַּעֲלֶה לְפָנֶיךָ מִדְּרָגָה לְמַעַלָּה מִמִּדְּרָגָה, מַעֲשִׂיָּה
 לִיצִירָה וּמִיצִירָה לְבִרְיָאָה וּמִבִּרְיָאָה לְאַצִּילוּת, עַד מוֹחָא סְתִימָאָה
 מִחֲשָׁבָה הַעֲלִינָה, דְּבוֹרָר אֶכֶל וְזִרִיק פִּסְלָת, וּמִכַּחַה יִשְׁתַּלְשַׁל וַיִּרְד
 שְׁפַע גְּדוֹל וְרַב עַל כָּל הָעוֹלָמוֹת, מִדְּרָגָה אַחֵר מִדְּרָגָה, מֵאַצִּילוּת
 לְבִרְיָאָה וּמִבִּרְיָאָה לִיצִירָה וּמִיצִירָה לְעֵשְׂיָה, וּמִשָּׁם יִגִּיעַ וַיַּחֲוֹל עָלֵי,
 לְטַהֵר לְבִי לְעִבְדְּךָ לִירְאָה וּלְאַהֲבָה אֶת שְׁמֶךָ, וּלְתַת כֹּחַ בְּמַחֲשַׁבְתִּי
 וּבְמַחֲשֵׁי לְבָרִי וּלְתַקֵּן וּלְהַעֲלוֹת כָּל נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה וְהַנִּפְשׁוֹת
 וְהַרוּחוֹת וְהַנִּשְׁמוֹת דְּקַדְשָׁה, וּלְהַגְבִּיר חֶלֶק הַטּוֹב שֵׁישׁ בִּי עַל הַחֶלֶק
 הָרַע שֵׁישׁ בִּי, וְהִיָּה נָא קְרוּב לְשׁוֹעֲתָנוּ. טָרָם נִקְרָא אֲלֶיךָ וְאַתָּה
 תַּעֲנֶנָּה, נִדְבָר וְאַתָּה תִּשְׁמַע, כִּדְבָר שְׁנֵאָמַר "וְהִיָּה טָרָם יִקְרָאוּ וְאֲנִי
 אֶעֱנֶנָּה עוֹד הֵם מְדַבְּרִים וְאֲנִי אֶשְׁמַע", כִּי אַתָּה ה' פּוֹדֶה וּמַצִּיל וְעוֹנֶה
 וּמַרְחֵם בְּכָל עֵת צָרָה וְצוּקָה וְשׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת כָּל פֶּה, בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ
 תְּפִלָּה. אָנָּה יְהוָה יֵאָהֲדוּנָה אוֹי נָא לָנוּ כִּי חֲטֵאָנוּ אָנָּה נוֹלִיךְ אֶת
 חֲרָפָתָנוּ, בֶּן פְּסִיל תּוֹגַת אָמוֹ, וְאִם תִּפְנֶה לְחַטֵּאתֵינוּ אֲכַד שְׁכַרְנוּ
 וְתִקְנֵתֵנוּ, וְאִם תִּשְׁמֹר עֲוֹנֵינוּ מִי יַעֲמִיד לְפָנֶיךָ מֵאִז אֶפְיֶיךָ, וּבְטוֹבְךָ
 הַגְּדוֹל תַּעֲוֹרֵר רַחֲמֶיךָ וּרְאָה בְּעֵין חַמְלָתְךָ צָרַת גּוֹפִינוּ וְנִשְׁמָתֵינוּ
 וּקָבֵל בְּרַב רַחֲמֶיךָ תְּשׁוּבָתֵינוּ וְקוֹרְאִים בְּשִׁמְךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנָה

הושיעה המלך, אל תעזבנו, ובכיד זעמך אל תטשנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד כבודך ולעשות נגד פונתך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל כרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, המיונו כארזה יסוף לטרף וככפיר יושב במסתרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהיה יאהדונה בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מחרב נפשנו והעלה ארוכה ומרפא לעונינו ויהיו למאורות כל השמות אשר חשכנו בעוונותינו וחטאתינו ופשעינו, וטהר לבנו לעבדך באמת ובלבב שלם ביראה ובאהבה, אמן, כן יהי רצון. יהי לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהיה יאהדונה צורי וגאלי:

יתן הפסך לצדקה לעניים יראי שמים.

תקון לעון הגאווה.

כתב רבינו האר"י ז"ל בספר "שער רוח הקודש", שלתקון עוון זה צריך להתענות לצום חמשים וחמשה ימים, ולפי רבונותינו המקובלים מתבאר שגם לחטא זה יש פדיון. ולכן מי שקשה לו הדבר, יתענה לפחות יום אחד תענית של לילה ויום ויתן פדיון של חמישים וחמש תעניות.

נה סדר התקון:

יצום יום אחד משקיעת החמה ועד למחרת בצאת הכוכבים. ויום לפני הצום יאמר ודי זה.

אנא יהיה יאהדונה אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלכנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהיה יאהדונה אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. גזלנו. גאינו במחשבה בדבור ובמעשה וגרמנו עכוב הגאולה. שאין כן דוד בא עד שיכלו גסי הרוח משראלי. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. וזדנו. חמסנו. טפלנו שקר

ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דברנו. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך יישוב מרם, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהרונה אל הינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

גלך למקנה ויטבל שבע טבילות לטהר נפשו, רוחו ונשמתו, מהקלפה שגדפקה בהם בגלל עון הגאווה, ויכונן שטובל שבע טבילות אלו על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבל מצרעתו, וישפן יטהרו נפשו, רוחו ונשמתו מטמאת צרעת עוונותיה.

יתפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בברכות "שומע תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום".

אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אכל פשהתפלל עמידה, (שמונה עשרה) של מנחה חשב להתענות, נחשב בקבלת תענית וצריך להתענות.

וזה נסח קבלת התענית:

רבונו של עולם, הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ויום משקיעת החמה היום ועד לצאת הכוכבים מחר. על אשר חטאתי, עויתי ופשעתי בעוון הגאווה בגלגול זה ובגלגולים אחרים מעודי ועד היום הזה, והריני מתנה שאם לא אוכל להתענות, כשאפריש פרוטה לצדקה ואכונן לבטל התענית, אוכל לאכול ולשתות ללא שום עון כלל. והריני מתכונן בתענית זה להקריב חלבי ודמי לפני הקדוש ברוך הוא במקום הקרבן הנקרב על גבי המזבח, לכפר על

חטאתי. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתתן לי כח להתענות לפניך, ותקבל תשובתי ותעניתי ותרצני ברחמיך הרבים.

יגמר אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוסה האחרונה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה. (וכן יעשה בגמר התענית כשיבא לסעד, יטבל פרוסה ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש.

בליל התענית, כשישכב על משתו, יניח אבן תחת ראשו בין המצע והכר, ויכונן בשם יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה בגימטריא כמנין אבן. אם יכול, יתגר על מתניו מתחת לבגדיו תגורת שק העשויה משער עזים בכל זמן התענית. (ראה בהוראות שבתחילת הספר) טוב ורצוי לקום אחר חצות לילה ולומר ברכות השחר ותקון חצות (לעיל עמוד 60) בכונה גדולה. אשה פטורה מלומר "תקון חצות".

ביום הצום יאמר:

הריני מוכן ומזומן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתוב בתורה: ושבת עד יהוה יאהדונהי אלהיך ושמעת בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנונתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. גזלנו. גאינו במחשבה בדבור ובמעשה וגרמנו עכוב הגאולה. שאין בן דוד בא עד שיכלו גסי הרוח מישראל. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. פזבנו. פצענו. לצנו. מרדנו. מרינו

דְּכַרְיָךְ. נֶאֱצָנוּ. נֶאֱפָנוּ. סָרְרָנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. פָּגַמְנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ
אָב וְאָם. קָשִׁינוּ עֲרֶךְ. רָשַׁעְנוּ. שָׁחַתְנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲיִינוּ וְתַעֲתָעְנוּ. וְסָרְנוּ
מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צַדִּיק עַל כָּל
הַבָּא עָלֵינוּ כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ וְאֶנְחָנוּ הַרְשָׁעְנוּ:

מֵה נֹאמַר לְפָנֶיךָ יֵשֶׁב מְרוֹם, וּמֵה נִסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא
הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ רְזִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי
כָל חַי. אַתָּה חֹפֵשׁ כָּל חַדְרֵי בֶטֶן. רֹאֶה כְלִיּוֹת וְלֵב. אֵין דְּבָר נֶעְלָם
מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִמֶּנִּי עֵינֶיךָ: יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲרֹנָה
אֱלֹהֵינוּ וְאַל־הִי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטֹּאתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ
אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פְּשָׁעֵינוּ.

יֹאמַר פְּסוּקִים אֱלוֹ שֵׁשׁ פָּעָמִים

מִי אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעֹבֵר עַל פֶּשַׁע לְשֹׁאֲרֵית נִחֲלָתוֹ, לֹא הִחֲזִיק
לְעַד אָפוּ כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ יִכְבָּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתִשְׁלַיֵךְ
בְּמִצְלוֹת יָם כָּל חַטֹּאתֶם: תִּתֵּן אָמַת לִיַּעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר
נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם מִימֵי קְדָם:

יֹאמַר פְּסוּק זה חמישים וחמש פעמים, ויכוון לתקן מה שהפריד אותיות
יה משם אלהים, ועתה על ידי אמירת לשכך יה אלהים יחזרו לשכון
אותיות יה בשם אלהים.

עֲלִיתָ לְמְרוֹם שְׁבִיתָ שְׁבִי, לְקַחְתָּ מִתְּנוּת בְּאָדָם, וְאַף סוֹרְרִים
לְשַׁכֵּן יְהִי אֱלֹהִים:

יִקַּח בְּיָדוֹ פְּדִיּוֹן חַמִּישִׁים וְחֹמֶשׁ תַּעֲנִיּוֹת וַיַּעֲמֵד יָחַף וּפָנָיו לְצַד מַעֲרֵב
וַיֹּאמֶר:

עֲנֵנוּ אֲבִינוּ עֲנֵנוּ בְּיוֹם צוֹם הַתַּעֲנִיּוֹת הַזֶּה, כִּי בָצָרָה גְדוֹלָה אָנִי עַל כִּי
עֲוֹנוֹתֵי עֲבָרוּ רֹאשִׁי וּכְמִשָּׂא כְבֹד כְּבֹדוֹ מִמֶּנִּי. טִבַּעְתִּי בִּינוֹן מִצּוֹלָה
וְאֵין מַעֲמָד. בָּאתִי בְּמַעֲמָקֵי מַיִם וְשִׁבּוֹלֶת שְׁטָפְתָּנִי. יִרְאֶה וְרַעַד יָבוֹא
בִּי בַעַת עֲמָדִי לְהִתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ עַל רַע מַעֲשֵׂי אֲשֶׁר עֲשִׂיתִי. בּוֹשָׁתִי
וְגַם נִכְלַמְתִּי לְהָרִים אֱלֹהֵי פָנֶי אֱלֹהֶיךָ. כִּי עֲוֹנוֹתֵי רַבּוּ לְמַעַלָּה רֹאשׁ

ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהנה הצדקה ואלי בשת הפנים. מה אענה ומה אמר מה אדבר ומה אצטדק. כבן סורר ומונה הייתי לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושות. לדבריך לא הטיתי אזני. ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי על כריתות ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי להפיל ניצוצות הקדושה במעמקי הקלפות. ונתתי כח בקלפות להתחזק ולעלות למעלה ולהתאחז ולניק מן הקדושה. וגרמתי בעונותי לעקר ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים ולהורידה אל ירדתי בור. בורות נשברים אשר לא יכילו המים. אוי ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה. בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. אבל גלוי וידוע לפניך יהנה אלהי ואלהי אבותי, כי לא במרד ובמעל עשיתי ולא להכעיסך נתפונתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא מאש ואני מבשר נדם. והוא אשר הסייתי ופתני לעבר על מצותיך. ונספלתי וגאיתי במחשבה בדבור ובמעשה. ועתה אני בוש ממעשי ומכלם אני מעונותי. ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת אורחותי המקלקלים, דכתיב: יצוב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו ישוב אל יהנה וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלות. ובאתי בלב נשבר ונדכה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום אתה וימיך פשוטה לקבל שבים.

אנא יהנה יאהדונהי, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהנה יאהדונהי טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי פשלו מצום ובשרי פחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב נדם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וברב

רחמיך נחסדיך הודעתנו על ידי עבדיך לתקן את פגם נפשנו במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל כחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשוכה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות כאלו התעניות, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הפתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמתי. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים פרמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח"ל ב'לע ו'יקאנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ו'צפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרועו י'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי וצתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'צא ר'חמיך א'ת ר'גנך י'כפשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהי לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונה צורי וגאלי.

מכאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגיל.

יאמר פסוקים אלו, כל פסוק שלש פעמים:

יהוה יאהדונה צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה:

יהוה צבאות אשרי אדם בטח בך:

יהוה הושיעה. המלך יענינו ביום קראנו:

ואני תפילתי לך יהוה עת רצון אלהים ברכב חסדיך. ענני באמת ישעך:

יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

אחר כך ילמד "אדרא זוטא" (נמצא לקמן עמוד 608). והאשה במקום "אדרא זוטא" תלמד התנ"ך לליל שבועות. (נמצא לקמן עמוד 575)

אחר הלמוד יאמר בקשה זו:

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אל הינו ואלהי אבותינו, שיהיה חשוב ומקבל ומרוצה לפניך הלמוד שלמדתי בתורתך הקדושה, לתקן מה שפגמתי בעוונותי, ויעלה לפניך הכל קריאתי בתורתך הקדושה, לתקן אותיות שמותיך הקדושים שפגמתי בהם אני ובייתי, וברב רחמיך וחסדיך יתקן כל אשר פגמנו, וימשך שפע רב בכל העולמות הקדושים, ומשם ימשך שפע רב לנפשנו רוחנו ונשמתנו. עננו אבינו עננו ביום צום התענית הזה ויהיה היום הזה יום רצון לפניך, לתקן את כל פגמינו ופגמי אדם הראשון שפגמנו בכללות אצילות בריאה יצירה עשיה, וכל פרטי אצילות בריאה יצירה עשיה, ולברר חלקי הנפש שנפגמו ונפלו בנגה דאצילות בריאה יצירה עשיה, ונגה כאור תהיה אל מקום הקדש: יאמר פסוקים אלו שבע פעמים.

אנא יהוה יאהדונהי הושיעה נא אנא יהוה יאהדונהי הצליחה נא:

אנא אל נא הושיעה נא והצליחה נא:

אנא אל נא הושיעה נא והרניחה נא:

אנא אל נא, רפא נא, סלח נא, הושענא והושיעה נא:

יאמר פסוקים אלו חמש פעמים:

ואת אשר חטא מן הקדש ושלם, ואת חמישתו יוסף עליו ונתן אותו לכהן. והכהן יכפר עליו באיל האשם ונסלח לו:

ואם גאל יגאל איש ממעשרו, חמישתו יוסף עליו:

אחר כך יאמר.

יהוה יאהדונהי צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה: יהוה

צבאות אשרי אדם בוטח בך: יהנה הושיעה המלך יעננו ביום קראנו: ואני תפילתי לך יהנה עת רצון, אלהים ברכב חסדך ענני באמת ישעך: יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהנה צורי וגאלי:

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי שנתמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך כאלו הקרבתיו על גבי מזבחך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט ממני, יתעורר סוד ב' וזוגי מ"ב דחך וגרון. ובכן ימתקו מספר אותיות דמלוי דרבויע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלשים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו למספר תענית.

ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה מחשבה העליונה, דבורר אכל וזריק פסלת, ומכחה ישתלשל וירד שפע גדול ורב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבודך ליראה ולאהבה את שמך, ולתת כח במחשבותי ובמחי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלת כל פה, ברוך שומע תפלה.

אנא יהנה יאהדונהי אוי נא לנו כי חטאנו אנא נוליק את חרפתנו, בן כסיל תוגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שברנו ותקנתינו, ואם תשמור עונינו מי יעמד לפניך מאז אפיך, ובטובך הגדול תעורר רחמיך וראה בעין חמלתיך צרת גופינו ונשמתינו וקבל ברח רחמיך תשובתינו וקוראים בשמך יהנה יאהדונהי הושיעה המלך, אל תעזבנו, ובד זעמך אל תשנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד כבודך

וְלַעֲשׂוֹת נֶגֶד כְּנֻתָךְ, אֶפֶס כִּי עַז יִצְרָנוּ הָרַע וְעַל כְּרַחֲמֵינוּ נָטָה אֲרַחֲנוּ, וּמִנֵּעַ הַטּוֹב מִמֶּנּוּ, הַמִּיּוֹנוֹ כְּאַרְיֵה יִכְסֹף לְטָרֶף וְכִכְפִּיר יוֹשֵׁב בְּמִסְתָּרִים וּפֶתַע פֶּתְאוֹם חַיִּים בְּלַעֲוֹנוֹ וְאַתָּה בְּטוֹבְךָ יְהוָה יֵאֱהֲדוֹנֵהי בְּצִדְקָתְךָ תוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשֵׁינוּ, הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשֵׁנוּ וְהַעֲלָה אֲרוּכָה וּמִרְפָּא לַעֲוִינֵינוּ וְיִהְיוּ לְמֵאוֹרוֹת כָּל הַשָּׁמוֹת אֲשֶׁר הִחֲשַׁכְנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ וְחִטְאֵתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וְטָהַר לְבָנוּ לְעִבְדְּךָ בְּאַמֶּת וּבִלְכָּב שְׁלֵם בִּירְאָה וּבְאַהֲבָה, אָמֵן, כֵּן יְהִי רָצוֹן. יְהִיו לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהֲדוֹנֵהי צוּרִי וְגֹאֲלִי:

יַעֲשֶׂה שְׂבָעָה הַקְּפוֹת לַתֵּבָה בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, וּבְכָל הַקְּפָה יֹאמֶר מִזְמוֹר הַבּוֹ לַה' בְּגִי אֱלֹהִים, כָּלוּ, וּפְסוּק מִפְּסוּקֵי אֲנָא בְּכַח, לְפִי הַסֵּדֶר הַזֶּה.

מִזְמוֹר לְדָוִד הַבּוֹ לַיהוָה בְּגִי אֱלֹהִים הַבּוֹ לַיהוָה כְּבוֹד וְעֹז: הַבּוֹ לַיהוָה כְּבוֹד שְׁמוֹ הַשְׁתַּחֲוִי לַיהוָה בְּהַדְרַת קֹדֶשׁ: קוֹל יְהוָה עַל הַמַּיִם אֶל הַכְּבוֹד הָרָעִים יְהוָה עַל מַיִם רַבִּים: קוֹל יְהוָה בְּפֶתַח קוֹל יְהוָה בְּהַדְרָה: קוֹל יְהוָה שֹׁכֵר אֲרָזִים וַיִּשְׁכַּר יְהוָה אֶת אֲרָזֵי הַלְבָנוֹן: וַיִּרְקִידֵם כָּמוֹ עֵגֶל לְבָנוֹן וַיִּשְׁרִיץ כָּמוֹ כֵּן רֵאמִים: קוֹל יְהוָה חֲצֹב לַהֲבוֹת אֵשׁ: קוֹל יְהוָה יַחֲלִיל מִדְּבַר יַחֲלִיל יְהוָה מִדְּבַר קֹדֶשׁ: קוֹל יְהוָה יַחֲלִיל אֵילֹת וַיַּחֲשֹׁף יַעֲרֹת וּבִהְיָכְלוֹ כָּלוּ אִמֹר כְּבוֹד: יְהוָה לִמְבוֹל יֹשֵׁב יְהוָה מֶלֶךְ לְעוֹלָם: יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה יִבְרַךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

אֲנָא בְּכַח. גְּדוּלַת יְמִינְךָ. תַּתִּיר צְרוּרָה:	(אב"ג ית"ץ)
קִבֵּל רִנָּת. עֲמֹךְ שִׁגְבָנוּ. טַהֲרָנוּ נוֹרָא:	(קר"ע שט"ן)
נָא גְבוּר. דּוֹרְשֵׁי יַחֲוֶדְךָ. כְּכַבֵּת שְׁמֶרֶם:	(נג"ד יכ"ש)
בְּרַכֵּם טַהֲרֶם. רַחֲמֵי צִדְקָתְךָ. תְּמִיד גְּמִלֵם:	(בט"ר צת"ג)
חֲסִין קְדוֹשׁ. בְּרוּב טוֹבְךָ. נִהַל עֲדַתְךָ:	(חק"ב טנ"ע)
יַחֲדִיד גֹּאֵה. לְעַמְּךָ פָּגַה. זוֹכְרֵי קְדוּשַׁתְךָ:	(יג"ל פז"ק)
שׁוֹעֲתָנוּ קִבֵּל. וְשִׁמְעַ עֲצָקָתָנוּ. יוֹדֵעַ תַּעֲלוּמוֹת:	(שק"ר צי"ת)

בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

יִתֵּן הַפֶּסֶף לְצִדְקָה לַעֲנִיִּים יִרְאֵי שָׁמַיִם וַיְהִי רָצוֹן שֶׁה' יִקְבֹּל תְּשׁוּבָתוֹ בְּרָצוֹן.

תקון לעון כבוד אב ואם.

כתב רבינו האר"י ז"ל בספר "שער רוח הקודש", שלתקון עוון זה צריך להתענות לצום ארבעים וחמשה ימים, ולפי רבונותינו המקובלים מתבאר שגם לחטא זה יש פדיון. ולכן מי שקשה לו הדבר, יתענה לפחות יום אחד תענית של לילה ויום ויתן פדיון של ארבעים וחמש תעניות.

וזה סדר התקון:

יצום יום אחד משקיעת החמה ועד למחרת בצאת הכוכבים. ויום לפני הצום יאמר ודוי זה.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עוין פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. בזינו אב ואם ואחינו הגדול. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. פזבנו. פעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סרנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנסתרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: הרי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

ילך למקנה ויטבל שבע טבילות לטהר נפשו, ורחו ונשמתו, מהקלפה שונדפקה בהם בגלל עון שפגם בכבוד אביו ואמו, ויכוון שטובל שבע

טבילות אלו על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבול מצרעתו, וישפן
 יטהרו נפשו, רוחו ונשמתו מטמאת צרעת עוונותיה.

יתפלל מנחה מעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בברכת "שומע
 תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום".
 אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אבל כשהתפלל עמידה,
 (שמונה עשרה) של מנחה חשב להתענות, נחשב כקבלת תענית וצריך
 להתענות.

וזה נסח קבלת התענית:

רבונו של עולם, הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ויום
 משקיעת החמה היום ועד לצאת הכוכבים מחר. על אשר חטאתי,
 עויתי ופשעתי ופגמתי בכבוד אבי ואמי בגלגול זה ובגלגולים
 אחרים מעודי ועד היום הזה, והריני מתנה שאם לא אוכל
 להתענות, כשאפריש פרוטה לצדקה ואכונן לבטל התענית, אוכל
 לאכל ולשתות ללא שום עון כלל. והריני מתכונן בתענית זה
 להקריב חלבי ודמי לפני הקדוש ברוך הוא במקום הקרבן הנקרב
 על גבי המזבח, לכפר על חטאתי. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהרונהי
 אלהינו ואלהי אבותינו, שתתן לי כח להתענות לפניך, ותקבל
 תשובתי ותעניתי ותרגני ברחמיך הרבים.

יגמר אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוסה האחרונה יטבלנה במעט אפר
 ויאכלנה. (וכן יעשה בגמר התענית פשיבא לסעד, יטבל פרוסה
 ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש.

כליל התענית, כשישכב על מטתו, יניח אבן תחת ראשו בין המצע
 והפר, ויכונן בשם י"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה בגימטריא כמנין אבן.

אם יכול, יחגור על מתניו מתחת לבגדיו חגורת שק העשויה משער עזים
 בכל זמן התענית. (ראה בהוראות שבתחילת הספר)

ישתדל לקום אחר חצות לילה ולומר ברכות השחר ותקון חצות (לעיל
 עמוד 60). בכונה גדולה. אשה פטורה מלומר "תקון חצות".

ביום הצום יאמר:

הריני מוכן ומזומן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתוב בתורה: ושבת עד יהוה יאהדונהי אלהיך ושמעת בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן בן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערך לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. בזינו אב ואם ואחינו הגדול. גזלנו דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. זדנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערך. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הפא עלינו פי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנסתרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

יאמר פסוקים אלו שלש פעמים

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארת נחלתו, לא החזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכבש עונותינו, ותשליך

במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליעקב חסד לאברהם, אשר
נשבעת לאבתינו מימי קדם:

יאמר פסוקים אלו שראשי תיבות שלהם הם, יו"ד ה"י, יו"ד ה"א, יו"ד
ה"ה. יו"ד ה"י וי"ו ה"י, יאהדונהי.

יו"ד

יחל ישראל אל יהוה כי עם יהוה החסד, והרבה עמו פדות: והוא
יפדה את ישראל מכל עונותיו: דרשתי את יהוה וענני, ומכל
מגורתי הצילני:

ה"י

השיבה לי ששון ישעך, ורוח נדיבה תסמכני: יהוה יגמור בעדי,
יהוה חסדך לעולם, מעשי ידיך אל תרף:

יו"ד

יהי חסדך יהוה עלינו כאשר יחלנו לך: נאני בחסדך בטחתי יגל
לבי בישועתך אשרה ליהוה כי גמל עלי: דבקתי בעדותיך יהוה
אל תבישני:

ה"א

הצילה מחרב נפשי, מיד כלב יחידתי: אם תשיב משבת בגלך
עשות חפצך ביום קדשי:

יו"ד

ישב בסתר עליון בצל שדי יתלונן: ותם כראם קרני בלתי בשמן
רענן: דרך מצותיך ארוץ כי תרחיב לבי:

ה"ה

הסתר פניך מחטאי וכל עונתי מחה: הרב בפסני מעוני ומחטאתי
טהרני:

יו"ד

יהוה עזי ומגני בו בטח לבי ונעזרתי ויעלז לבי, ומשירי אהודנו:
ויוציאני למרחב, יחלצני כי חפץ בי: דלפה נפשי מתוהה, קימני
בדרכך:

ה"י

הודו לַיהוָה יאהדונהי כי טוב, כי לעולם חסדו: יְהוָה הַעֲלִיתָ מִן
שָׂאוֹל נַפְשִׁי, חַיִּיתָנִי מִיָּדָי בּוֹר:

וי"ן

וְאֲנִי עָנִי וְכוֹאֵב, יְשׁוּעָתְךָ אֱלֹהִים תִּשְׁגָּבֵנִי: יִבְשׁוּ וַיִּחַפְּרוּ יַחַד
מִבְּקָשִׁי נַפְשִׁי לִסְפֹּתָהּ, יִסְגּוּ אַחֲזֹר וַיִּפְלְמוּ חֲפָצֵי רַעְתִּי: וַתִּתֵּן לִי
מִגֵּן יִשְׁעֶךָ וַיִּמְיֶנֶךָ תִּסְעֶדְנִי, וַעֲנֹתְךָ תִּרְבֵּנִי:

ה"י

הָקֵם לְעִבְדְּךָ אִמְרָתְךָ, אֲשֶׁר לִירָאָתְךָ: יְרוּשָׁלַיִם הָרִים סָבִיב לָהּ
וַיְהִיָּה סָבִיב לַעֲמוֹ, מַעֲתָהּ וְעַד עוֹלָם:

יאהדונהי

יְהִי נָא חֲסִדְךָ לְנַחֲמֵנִי כְּאִמְרָתְךָ לְעִבְדְּךָ: אֵת חֲקִיךָ אֲשָׁמַר אֶל
תַּעֲזֹבֵנִי עַד מָאֵד: הַעֲבֹר עֵינֵי מַרְאוֹת שְׁוֹא בְּדַרְכְּךָ חַיִּי: דְּבָקָה
לְעַפְּרֹן נַפְשִׁי חַיִּי בְּדַרְכְּךָ: וְאֲשֶׁא כָּפִי אֶל מִצּוֹתֶיךָ אֲשֶׁר אֶהְבֵּתִי
וְאֲשִׁיחָה בְּחֻקֶּיךָ: נַעֲנִיתִי עַד מָאֵד יְהוָה חַיִּי כְּדַרְכְּךָ: הִדְרִיכֵנִי
בְּנִתִּיב מִצּוֹתֶיךָ כִּי בּוֹ חֲפָצְתִּי: יְהִי נָא חֲסִדְךָ לְנַחֲמֵנִי כְּאִמְרָתְךָ
לְעִבְדְּךָ:

יָקַח בְּיָדוֹ פְּדִיּוֹן אַרְבָּעִים וְחֲמֵשׁ תַּעֲנִיּוֹת, וְאִם קִילֵל אָבִיו אוֹ אִמּוֹ יָקַח
בְּיָדוֹ פְּדִיּוֹן שִׁבְעִים וְשָׁתִים תַּעֲנִיּוֹת וַיַּעֲמֵד יָחַף וּפָנָיו לְצַד מַעֲרֵב וַיֹּאמֶר:

עָנְנוּ אֲבִינוּ עָנְנוּ בְּיוֹם צוֹם הַתַּעֲנִית הַזֶּה, כִּי בָצְרָה גְּדוּלָּה אָנִי עַל כִּי
עֲוֹנוֹתַי עָבְרוּ רֹאשִׁי וְכִמְשָׁא כְּבֹד כְּבֹדוֹ מִמֶּנִּי. טִבְעָתִי בִּינוֹן מִצּוּלָה
וְאֵין מַעֲמָד. בָּאתִי בְּמַעֲמָקֵי מַיִם וְשִׁבּוּלֹת שְׁטָפְתָּנִי. יִרְאֶה נִרְעַד יָבוֹא
כִּי בָעַת עָמְדִי לְהִתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ עַל רַע מַעֲשֵׂי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי. בּוֹשָׁתִי
וְגַם נִכְלַמְתִּי לְהָרִים אֱלֹהֵי פָנַי אֵלֶיךָ. כִּי עֲוֹנוֹתַי רַבּוּ לְמַעַלָּה רֹאשׁ
וְאֲשָׁמוֹתַי גָּדְלוּ עַד הַשָּׁמַיִם. לָךְ יְהוָה הִצָּדָקָה וְאֵלֵי בִשְׁת הַפָּנִים. מֶה
אֶעֱנֶה וּמֶה אֶמַּר מֶה אֶדְבֹּר וּמֶה אֶצְטַדֵּק. כִּבְּן סוֹרֵר וּמוֹרֶה הֵייתִי
לְפָנֶיךָ וְלֹא שָׁמַעְתִּי אֶל מִצְוֹתֶיךָ הַקְּדוּשׁוֹת. לְדַבְּרֶיךָ לֹא הִטִּיתִי אָזְנִי.
וְעִבְרָתִי עַל מִצְוֹת עֲשֵׂה וְעַל מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. עִבְרָתִי עַל כְּרִיתוֹת

ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי להפיל ניצוצות הקדושה במעמקי הקלפות. ונתתי כ"ח בקלפות להתחזק ולעלות למעלה ולהתאחז ולניק מן הקדושה. וגרמתי בעונותי לעקר ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים ולהורידה אל ירפתי בור. בורות נשברים אשר לא יכילו המים. אוי ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה. בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. אבל גלוי וידוע לפניך יהנה אלהי ואלהי אבותי, כי לא במקרד ובמעל עשיתי ולא להכעיסך נתפננתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא מאש ואני מבשר נדם. והוא אשר הסיתני ופתני לעבור על מצותיך. ונסבלתי ועשיתי עון זה אשר בזיתי אב ואם ואחי הגדול במחשבה בדבור ובמעשה. ועתה אני בוש ממעשי ומכלם אני מעונותי. ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עונותי את דרכי הרעים ואת אורחותי המקלקלים, דכתיב: יעזוב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל יהנה וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלות. ובאתי בלב נשבר ונדכה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום אתה וימינך פשוטה לקבל שבים.

אנא יהנה יאהדונה, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהנה יאהדונה טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי בשלו מצום ובשרי כחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב נדם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וברב רחמיך ורחמיך הודעתנו על ידי עבדך לחקן את פגם נפשנו במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל

כִּחִי לְהַתְעַנּוּת כָּל כֶּךָ יָמִים רְצוּפִים זֶה אַחֵר זֶה, וְלִכֵּן אֲנִי מִפְּרִישׁ צִדְקָה לְפִדְיוֹן תַּעֲנִיּוֹת אֱלֹהִים. וְתַהֲיֶה חֲשׂוּבָה וּמִקְבֵּלַת הַצִּדְקָה שְׂאֵנִי נוֹתֵן בְּעִבּוּר הַתַּעֲנִיּוֹת כְּאֵלֹהֵי הַתַּעֲנִיּוֹת, וְכָל הַתְּקוּנִים וּבְרוּרֵי נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה הָרְאוּיִם לְהַתְּכַרֵּר וּלְצַאֵת עַל יְדֵי הַתַּעֲנִיּוֹת, יִהְיוּ מִתְּכַרְרִים וְיוֹצְאִים עַל יְדֵי הַצִּדְקָה שֶׁל פִּדְיוֹן הַתַּעֲנִיּוֹת. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תִּטְהַר אֶת הַפְּגָמִים וְאֶת הַפְּתָמִים אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ בְּגוֹפִי וּנְפֹשִׁי, רוּחִי וְנִשְׁמָתִי. וְכָל נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה שֶׁנִּפְּלוּ בְּקִלְפוֹת עַל יְדֵי חַטָּאתִי וְנִבְרָאוּ מֵהֶם מִשְׁחִיתִים מְחַבְּלִים כְּרָמִים, יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ שְׂיִמּוּתוֹ כָּל אוֹתָם קִלְפוֹת, וְיִחְזְרוּ כָּל נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה בְּמָקוֹם שְׂרָשָׁם בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים לְמַעַן שְׁמַךְ הַקְּדוֹשׁ (חב"ו) הִרְמוּזוֹ בְּרֵאשִׁי תְּבוּת ח' לְכַלּוֹת בְּלִי וְיִקְיָאֲנוּ מִבְּטָנוּ יוֹרִישָׁנוּ אֵל, וּמִפְּסוּק ח' לְקַם ב' חִיִּים וְיִצְפוּנָךְ תְּמַלֵּא בְּטָנִים, וּלְמַעַן שְׁמַךְ הַגָּדוֹל (בי"ט) הִרְמוּזוֹ בְּרֵאשִׁי תְּבוּת ב' זְרוּעוֹ י' קֶבֶץ ט' לְאִים. וְתִשְׁמַע אֶת תְּפִלָּתִי וְעֲתִירָתִי לְמַעַן שְׁמַךְ הַקְּדוֹשׁ (ארארית"א) הִרְמוּזוֹ בְּרֵאשִׁי תְּבוּת א' נָא ר' חֲמִיךְ א' ת' ר' גִּזְזֵךְ י' כְּבִשׁוֹ ת' מַחֲוֹל א' שְׂמוֹתֵינוּ. כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת וְתַחֲנוּנִים אַתָּה, בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה. יִהְיוּ לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהֹדוּנִה צוּרֵי נֶגְאָלִי.

מִכָּאן יָכוֹל לְנַעוֹל מִנְעָלָיו, וּלְהַמְשִׁיךְ רָגִיל.

יֵאמֶר פְּסוּקִים אֱלֹהִים, כָּל פְּסוּק שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים:

יְהוָה יֵאֱהֹדוּנִה צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשְׁגֵּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה:

יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁרִי אָדָם בֵּיטַח בָּךְ:

יְהוָה הוֹשִׁיעָה. הַמְּלִיךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם קִרְאָנוּ:

וְאֲנִי תְּפִלָּתִי לָךְ יְהוָה עַת רְצוֹן אֱלֹהִים בְּרַב חֲסִדֶּךָ. עֲנֵנִי בְּאַמֶּת יִשְׁעֶךָ:

יִהְיוּ לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרֵי נֶגְאָלִי:

אַחֵר כֶּךָ יִלְמַד "אַדְרָא זוּטָא" (נִמְצָא לְקַמֵּן עֲמוּד 608) וְהֵאשָׁה בְּמָקוֹם "אַדְרָא זוּטָא" תִּלְמַד הַתֵּנִי לְלִיל שְׁבוּעוֹת. (נִמְצָא לְקַמֵּן עֲמוּד 575)

אחר הלמוד יאמר בקשה זו :

יהי רצון מלפניך יהוה יאהרונהי אל הינו ואלהי אבותינו, שיהיה חשוב ומקבל ומרוצה לפניך הלמוד שלמדת בתורתך הקדושה, לתקן מה שפגמתי בעוונותי, ויעלה לפניך הכל קריאתי בתורתך הקדושה, לתקן אותיות שמותיך הקדושים שפגמתי בהם אני ובייתי, וברב רחמיך נחסדיך יתקן כל אשר פגמנו, וימשך שפע רב בכל העולמות הקדושים, ומשם ימשך שפע רב לנפשנו ורוחנו ונשמתנו. עגנו אבינו עגנו ביום צום התענית הזה ויהיה היום הזה יום רצון לפניך, לתקן את כל פגמינו ופגמי אדם הראשון שפגמנו בכללות אצילות בריאה יצירה עשיה, וכל פגמי אצילות בריאה יצירה עשיה, ולברר חלקי הנפש שנפגמו ונפלו בנגה דאצילות בריאה יצירה עשיה, ונגה פאור תהיה אל מקום הקדש :

יאמר פסוקים אלו שבע פעמים.

אנא יהוה יאהרונהי הושיעה נא אנא יהוה יאהרונהי הצליחה נא :

אנא אל נא הושיעה נא והצליחה נא :

אנא אל נא הושיעה נא והרויחה נא :

אנא אל נא, רפא נא, סלח נא, הושענא והושיעה נא :

יאמר פסוקים אלו חמש פעמים :

ואת אשר חטא מן הקדש ישלם, ואת חמישתו יוסף עליו ונתן אותו לכהן. והכהן יכפר עליו באיל האשם ונסלח לו :

ואם גאל יגאל איש ממעשרו, חמישיתו יוסף עליו :

יאמר פסוק זה שבע פעמים :

אנא יהוה יאהרונהי הושיעה נא. אנא יהוה יאהרונהי הצליחה נא :

אחר כך יאמר.

יהוה יאהרונהי צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה : יהוה

צבאות אשרי אדם בוטח בך: יהנה הושיעה המלך יעגנו ביום קראנו: ואני תפילתי לך יהנה עת רצון, אלהים ברכב חסדך עגני באמת ישעך: יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהנה צורי וגאלי:

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי שנתמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך כאלו הקרבתיו על גבי מזבחך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט ממני, יתעורר סוד ב' וויגי מ"ב דחך וגרון. ובכן ימתקו מספר אותיות דמלוי דרבווע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלשים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו למספר תענית. ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה מחשבה העליונה, דבורר אכל וזריק פסלת, ומפחה ישתלשל ויירד שפע גדול ורב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך ליראה ולאהבה את שמך, ולתת כח במחשבותי ובמחיי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, ויהיה נא קרוב לשונעתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר שונאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלת כל פה, ברוך שומע תפלה

אנא יהנה יאהדונהי אוי נא לנו כי חטאנו אנא נוליק את חרפתנו, בן כסיל תוגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שכרנו ותקנתינו, ואם תשמור עונינו מי יעמד לפניך מאז אפיך, ובטובך הגדול תעורר רחמיך וראה בעיני חמלתיך צרת גופינו ונשמתינו וקבל ברחב רחמיך תשובתינו וקוראים בשמך יהנה יאהדונהי הושיעה המלך, אל תעזבנו, ובד זעמך אל תששנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד כבודך

וְלַעֲשׂוֹת נֶגֶד כְּנֻתָךְ, אֶפֶס כִּי עַז יִצְרָנוּ הָרַע וְעַל כְּרַחֲמֵינוּ נָטָה אֲרַחֲנוּ, וּמִנֵּעַ הַטּוֹב מִמֶּנּוּ, הַמִּיּוֹנוֹ כְּאַרְיֵה יְכַסּוֹף לְטָרֶף וְכַכְפִּיר יוֹשֵׁב בְּמִסְתָּרִים וּפֶתַע פֶּתְאוֹם חַיִּים בְּלַעֲוֹנוֹ וְאַתָּה בְּטוֹבְךָ יְהוָה יֵאָהֲדוֹנָהּ בְּצִדְקָתְךָ תוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשֵׁינוּ, הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשֵׁנוּ וְהַעֲלָה אֲרוּכָה וּמִרְפָּא לַעֲוִינֵינוּ וְיִהְיוּ לְמֵאוֹרוֹת כָּל הַשָּׁמוֹת אֲשֶׁר הִחֲשַׁכְנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ וְחִטְאֵתֵינוּ וּפִשְׁעֵינוּ, וְטָהַר לְבָנוּ לְעִבְדְּךָ בְּאַמֶּת וּבִלְבָב שְׁלֵם בִּירְאָה וּבְאַהֲבָה, אָמֵן, כֵּן יִהְיֶה רְצוֹן. יְהִיו לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוֹנָהּ צוּרִי וְגֹאֲלִי:

יַעֲשֶׂה שְׂבָעָה הַקְּפוֹת לַתִּכָּה בְּבֵית הַכְּנֻסֶת, וּבְכָל הַקְּפָה יֹאמֶר מִזְמוֹר הַבּוֹ לַה' בְּגִי אֱלֹהִים, כָּלוּ, וּפְסוּק מִפְּסוּקֵי אֲנָא בְּכַח, לְפִי הַסֵּדֶר הַזֶּה.

מִזְמוֹר לְדָוִד הַבּוֹ לַיהוָה בְּגִי אֱלֹהִים הַבּוֹ לַיהוָה כְּבוֹד וְעֹז: הַבּוֹ לַיהוָה כְּבוֹד שְׁמוֹ הַשְׁתַּחֲוִי לַיהוָה בְּהַדְרַת קִדְּשׁ: קוֹל יְהוָה עַל הַמַּיִם אֶל הַכְּבוֹד הָרָעִים יְהוָה עַל מַיִם רַבִּים: קוֹל יְהוָה בְּפֶתַח קוֹל יְהוָה בְּהַדְרָה: קוֹל יְהוָה שֹׁכֵר אֲרָזִים וַיִּשְׁכַּר יְהוָה אֶת אֲרָזֵי הַלְבָנוֹן: וַיִּרְקִידֵם כָּמוֹ עֵגֶל לְבָנוֹן וַיִּשְׁרִיץ כָּמוֹ כֵּן רֵאמִים: קוֹל יְהוָה חֲצֹב לַהֲבֹת אֵשׁ: קוֹל יְהוָה יַחֲלִיל מִדְּבַר יַחֲלִיל יְהוָה מִדְּבַר קִדְּשׁ: קוֹל יְהוָה יַחֲלִיל אֵילֹת וַיַּחֲשֹׁף יַעֲרֹת וּבִהְיָכָלוּ כָלוּ אִמֹר כְּבוֹד: יְהוָה לִמְבוֹל יִשָּׁב יְהוָה מֶלֶךְ לְעוֹלָם: יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה יִבְרַךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

(אב"ג ית"ץ)	אֲנָא בְּכַח. גְּדוּלַת יְמִינְךָ. תַּתִּיר צְרוּרָה:
(קר"ע שט"ן)	קִבֵּל רִנָּת. עֲמֶךָ שְׂגִבְנוּ. טְהַרְנוּ נוֹרָא:
(נג"ד יכ"ש)	נָא גְבוּר. דּוֹרְשֵׁי יַחֲוֶדְךָ. כְּכַבֵּת שְׁמֶרֶם:
(בט"ר צת"ג)	בְּרַבִּים טְהַרֶם. רַחֲמֵי צִדְקָתְךָ. תְּמִיד גְּמִלֶם:
(חק"ב טנ"ע)	חֲסִין קְדוֹשׁ. בְּרוּב טוֹבְךָ. נִהַל עֲדָתְךָ:
(יג"ל פז"ק)	יַחֲדִיד גֹּאֲה. לְעַמֶּךָ פָּגַה. זוֹכְרֵי קְדוּשָׁתְךָ:
(שק"ו צי"ת)	שׁוֹעֲתֵנוּ קִבֵּל. וּשְׁמַע צַעֲקָתֵנוּ. יוֹדֵעַ תַּעֲלוּמוֹת:

בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

יִתֵּן הַכֹּסֶף לְצִדְקָה לְעַנְיִים יִרְאֵי שְׁמִים וְיִהְיֶה רְצוֹן שְׁה' יִקְבֹּל תְּשׁוּבָתוֹ בְּרְצוֹן.

תקון לחלול שבת

המחלל שבת חייב מיתה, לפי שגורם אל הקלפה הנקראת "מלאכת חול" להכנס אל הקדשה ולהגיע עד השרש שנשמתו תלויה שם, וגורם רע לו ולזולתו, ולכן ענשו גדול מאד כדי להתלבן ולחזור אל הקדשה. (האריז"ל שער הכוונות דף ס"ג, ענין תחום שבת). וצריך לעשות תקון הכולל תענית ופדיון תעניות פמה פעמים, עד שיטהרו נפשו, רוחו ונשמתו, מהקלפה שנדבקה בשרשם. ואין מספר פעמים קבוע לתקון שצריך להעשות, כי שונה הוא בכל אדם בהתאם לשרש נשמתו ומקומה. ולכן טוב והגון שיעשה תקון לפחות שבע פעמים בשנה ראשונה, ושלש פעמים נוספות אחר כך. ואם אי אפשר לו, כדאי שיעשה התקון לפחות שלש פעמים בשנה ראשונה ואחר כך תקון נוסף בכל שנה ושנה. ואם גם זה אי אפשר לו, יעשהו על כל פנים שלש פעמים בימי חייו, ולפחות פעם אחת בכונה גדולה ומעמק לבו, אולי יתגההו ה' ויפדאהו מרדת שחת.

וצריך השב מחטא זה להקפיד מאד בשמירת שבת ובלמידת הלכותיה, כדי לא להפשל בדבור ובמעשה האסורים.

והנה רבותינו המקובלים לא נתנו מס' ימים הראוי לתקון זה ואולי תקונו בשבע מאות ושנים תעניות או בתשעים ושבע תעניות או במאות תעניות או בארבעים תעניות, או בסכום אחר, ומי עלה שמים וירד לקבוע את מספר ימי התעניות, ולכן יתן פדיון נפשו לצדקה לעניים בכל אשר יוכל.

נה סדר התקון:

יתענה יום אחד משקיעת החמה ועד למחרת בצאת הכוכבים. יום לפני התענית יאמר ודוי זה:

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנונו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו

וְלֹא חֲטָאנוּ. אֲבָל חֲטָאנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ וְאֲנָשִׁי בֵּיתֵנוּ:

אֲשָׁמְנוּ. בִּגְדָנוּ. גִּזְלָנוּ. דִּבְרָנוּ דְּפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשָׁעְנוּ. וְזָדָנוּ. חָלַלְנוּ שְׁבָתוֹת וּמוֹעֲדֵי קֹדֶשׁךָ. טָפְלָנוּ שֶׁקֶר וּמִרְמָה. יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כְּזָבְנוּ. כָּעֲסָנוּ. לָצָנוּ. מְרִדָּנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֶאֱצָנוּ. נֶאֱפָנוּ. סָרְרָנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. פָּגַמְנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אָב וְאָם. קָשִׁינוּ עֶרְךָ. רָשָׁעְנוּ. שַׁחֲתָנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲיִנוּ וְתַעֲתָעְנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁנָה לָנוּ. וְאַתָּה צָדִיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ וְאֲנַחְנוּ הִרְשָׁעְנוּ:

מֵה נֹאמַר לְפָנֶיךָ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמֵה נִסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הִנֵּסְתָּרוֹת וְהִנְגַּלְוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ רְזִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חֵי. אַתָּה חָפֵשׁ כָּל חֲדָרֵי בֶטֶן. רֹאֶה כְלִיוֹת וְלֵב. אֵין דְּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִמֶּךָ עֵינֶיךָ: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטֹּאתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פְּשָׁעֵינוּ.

אחר כך ילך למקנה ויטבל עֶשֶׂר טבילות בפסדר הזה:

שִׁבְעַ טבילות ראשונות לְטָהֵר נִפְשׁוֹ, רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ, מִהַקְלָפָה שְׁנִדְבָקָה בָּהֶם בְּגִלְל חֲלוּל שְׁבָת, וַיִּכְוֶן שְׁטוּבָל שִׁבְעַ טבילות אֱלֹהֵי עַל דַּעַת אֱלִישָׁע הַנָּבִיא שֶׁאָמַר לְנִצְמָן לְטַבֵּל מִצְרַעְתּוֹ, וְשָׁכַן יִטְהַרוּ נִפְשׁוֹ, רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ מִשְׁמָאֵת צִרְעָתָהּ שֶׁל חֲטָא חֲלוּל שְׁבָת. ואחר כך יטבל טבילה נוספת, וַיִּכְוֶן בְּשִׁמּוֹת אֶל - אֲדֹנִי, וְטַבִּילָה תְּשִׁיעִית וַיִּכְוֶן בְּשִׁמּוֹת אֶל - אֶל"ף דל"ת נו"ן יו"ד, שְׁעוֹלָה כְּמִנִּין שְׁבָת, וְטַבִּילָה עֲשִׁירִית וַיִּכְוֶן לְקַבֵּל עָלָיו אַרְבַּע מִיתוֹת בֵּית דִּין, סְקִילָה, שְׂרָפָה, הָרָג וְחָנֶּק, עַל קְדוּשַׁת ה', וְשַׁעַל יְדֵי זֶה יִתְיַחֲדוּ אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת יְהו"ה בִּיחּוּד שְׁלָם.

יתפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בברכת "שומע תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום". אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אֲבָל כִּשְׁהַתְּפִלָּל מִנְחָה חֲשַׁב

להתענות, הרי זה נחשב כקבלת תענית וצריך להתענות.

וזה נסח קבלת התענית:

רבוננו של עולם, הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ויום על אשר חטאתי, עויתי ופשעתי וחללתי שבתות קדשך בגלגול זה ובגלגולים אחרים מעודי ועד היום הזה, והריני מתנה שאם לא אוכל להתענות, כשאפריש פרוטה לצדקה ואכונן לבטל התענית, אוכל לאכל ולשתות ללא שום עון כלל. והריני מתכונן בתענית זה להקריב חלבי ודמי לפני הקדוש ברוך הוא במקום הקרבן הנקרב על גבי המזבח, לכפר על חטאתי החמורים בחלול שבתות קדש. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אל הינו ואלהי אבותינו, שתתן לי כח ובריאות להתענות לפניך, ותקבל תשובתי ותעניתי ותרצני ברחמיך הרבים.

יגמור אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוסה האחרונה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה. (וכן יעשה בגמר התענית כשיבא לסעד, יטבל פרוסה ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש.

כליל התענית ילמד משניות מסכת שבת (נמצא לקמן עמוד 641) וישתדל להבין לפחות פרוש המלים. ופשיטתו על מוטו, יניח אבן תחת ראשו בין המצע והכר, ויכונן בשם יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה בגימטריא קמנן אבן.

טוב ורצוי מאד, אם יכול, לחגור על מתניו מתחת לבגדיו חגורת שק העשויה משער עזים בכל זמן התענית (ראה בהוראות שבתחילת הספר)

טוב ורצוי לקום אחר חצות לילה ולומר ברכות השחר ואחר כך תקון חצות (נמצא לעיל עמוד 60) אשה פטורה מלמוד משניות ו"תקון חצות".

ביום התענית ישתדל, אם אפשר, ללכת למקוה ולטביל עשר טבילות, ולכונן כמו אתמול.

ביום התענית יאמר:

הריני מוכן ומזומן לקיים בעצרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתיב בתורה: ושבת עד יהוה אלהיך ושמעת בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנונו, שאין אנחנו עדי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. ודנו. חללנו שבתות ומועדי קדשך. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דברך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל חבא עלינו פי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראיה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך:

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא החזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכבש עונותינו, ותשליך

במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליעקב חסד לאברהם, אשר נשבעת לאבתינו מימי קדם:

עשר קדשות הן, ארץ ישראל מקדשת מכל הארצות. ומה היא קדשתה, שמביאים ממנה העמר והבכורים ושתי הלחם, מה שאין מביאין בן מכל הארצות: עירות המקפות חומה מקדשות ממנה, שמשלחין מתוכן את המצורעים, ומסבין לתוכן מת עד שירצו. יצא, אין מחזירין אותו: לפנים מן החומה מקדש מהם, שאוכלים שם קדשים קלים ומעשר שני. הר הבית מקדש ממנו, שאין זבים וזבות נדות ויולדות נכנסים לשם. החיל מקדש ממנו, שאין גוים וטמא מת נכנסים לשם. עזרת נשים מקדשת ממנו, שאין טבול יום נכנס לשם, ואין חבים עליה חטאת. עזרת ישראל מקדשת ממנה, שאין מחסר כפורים נכנס לשם, וחיבין עליה חטאת. עזרת הכהנים מקדשת ממנה, שאין ישראל נכנסים לשם אלא בשעת צרכיהם, לסמיכה לשחיטה ולתנופה: בין האולם ולמזבח מקדש ממנה, שאין בעלי מומין ופרועי ראש נכנסים לשם. ההיכל מקדש ממנו, שאין נכנס לשם שלא רחוק ידים ורגלים. קדש הקדשים מקדש מהם, שאין נכנס לשם אלא כהן גדול ביום הכפורים בשעת העבודה. אמר רבי יוסי, בתמשה דברים בין האולם ולמזבח שנה להיכל, שאין בעלי מומין, ופרועי ראש, ושתווי יין, ושלא רחוק ידים ורגלים נכנסין לשם, ופורשין מבין האולם ולמזבח בשעת הקטרה:

”ויאמר אליו אני יהוה יאהדונהי אשר הוצאתיך מאור פשדים לתת לך את הארץ הזאת לרשתה“:

אלהינו ואלהי אבותינו, זכרנו בזכרון טוב מלפניך ופקדנו בפקדת ישועה ורחמים משמי קדם, וזכר לנו יהוה יאהדונהי אלהינו אהבת הקדמונים, אברהם יצחק וישראל עבדיך, את הברית ואת החסד ואת השבועה שנשבעת לאברהם אבינו בהר המוריה, ואת העקדה שעקד את יצחק בנו על גבי המזבח כפתוב בתורתך:

וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְהָאֱלֹהִים נָסָה אֶת אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר אֵלָיו
אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הֲגִנִי: וַיֹּאמֶר קַח נָא אֶת בְּנֶךְ אֶת יִחִידְךָ אֲשֶׁר אַהֲבָתָּ
אֶת יִצְחָק וְלֶךְ לְךָ אֶל אֶרֶץ הַמִּצְרַיִם וְהַעֲלֵהוּ שָׁם לַעֲלֹה עַל אֶחָד
הַהָרִים אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹהֶיךָ: וַיִּשְׁכֶּם אַבְרָהָם בְּבֶקֶר וַיַּחֲבֹשׁ אֶת חֲמורוֹ
וַיִּקַּח אֶת שְׁנֵי נַעֲרָיו אֹתוֹ וְאֶת יִצְחָק בְּנוֹ וַיִּבְקַע עֶצִי עֲלֶיהָ וַיִּקֶּם וַיֵּלֶךְ
אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר לוֹ הָאֱלֹהִים: בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַיִּשָּׂא אַבְרָהָם אֶת
עֵינָיו וַיֵּרָא אֶת הַמָּקוֹם מֵרָחֹק: וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֵל נַעֲרָיו שְׁבוּ לָכֶם
פֹּה עִם הַחֲמור וְנֹאנִי וְהַנֶּעֱר גִּלְכָּה עַד כֹּה וְנִשְׁתַּחֲוֶה וְנִשְׁוֹכָה אֲלֵיכֶם:
וַיִּקַּח אַבְרָהָם אֶת עֶצִי הָעֲלֹה וַיִּשֶׁם עַל יִצְחָק בְּנוֹ וַיִּקַּח בִּידּוֹ אֶת הָאֵשׁ
וְאֶת הַמֶּאֱכָלֶת וַיֵּלְכוּ שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו: וַיֹּאמֶר יִצְחָק אֶל אַבְרָהָם אָבִיו
וַיֹּאמֶר אָבִי וַיֹּאמֶר הֲגִנִי בְנִי וַיֹּאמֶר הִנֵּה הָאֵשׁ וְהָעֵצִים וְאִיִּה הַשָּׂה
לַעֲלֹה: וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֲלֵהִים יְרָאָה לוֹ הַשָּׂה לַעֲלֹה בְנִי וַיֵּלְכוּ
שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו: וַיָּבֹאוּ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר לוֹ הָאֱלֹהִים וַיִּבֶן שָׁם
אַבְרָהָם אֶת הַמִּזְבֵּחַ וַיַּעֲרֹךְ אֶת הָעֵצִים וַיַּעֲקֹד אֶת יִצְחָק בְּנוֹ וַיִּשֶׁם
אֹתוֹ עַל הַמִּזְבֵּחַ מִמַּעַל לָעֵצִים: וַיִּשְׁלַח אַבְרָהָם אֶת יְדוֹ וַיִּקַּח אֶת
הַמֶּאֱכָלֶת לִשְׂחוט אֶת בְּנוֹ: וַיִּקְרָא אֵלָיו מִלֵּאךְ יְהוָה יֵאֱהוּנָה מִן
הַשָּׁמַיִם וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הֲגִנִי: וַיֹּאמֶר אֵל תִּשְׁלַח יָדְךָ
אֶל הַנֶּעֱר וְאֵל תַּעֲשֵׂה לוֹ מְאוּמָה כִּי עֲתָה יִדְעָתִי כִּי יְרָא אֱלֹהִים אֶתָּה
וְלֹא חֲשַׁכְתָּ אֶת בְּנֶךְ אֶת יִחִידְךָ מִמֶּנִּי: וַיִּשָּׂא אַבְרָהָם אֶת עֵינָיו וַיֵּרָא
וְהִנֵּה אֵיל אַחֵר גָּאָחַז בְּסֹבֶב בְּקִרְיָנוֹ וַיֵּלֶךְ אַבְרָהָם וַיִּקַּח אֶת הָאֵיל
וַיַּעֲלֵהוּ לַעֲלֹה תַּחַת בְּנוֹ: וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שָׁם הַמָּקוֹם הַהוּא יְהוָה
יֵאֱהוּנָה יְרָאָה אֲשֶׁר יֹאמַר הַיּוֹם בְּהָר יְהוָה יֵאֱהוּנָה יְרָאָה: וַיִּקְרָא
מִלֵּאךְ יְהוָה יֵאֱהוּנָה אֶל אַבְרָהָם שְׁנֵית מִן הַשָּׁמַיִם: וַיֹּאמֶר בִּי
נִשְׁבַּעְתִּי נָאִם יְהוָה יֵאֱהוּנָה כִּי יַעַן אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת הַדָּבָר הַזֶּה וְלֹא
חֲשַׁכְתָּ אֶת בְּנֶךְ אֶת יִחִידְךָ: כִּי בָרַךְ אֲבִרְכְּךָ וְהִרְבָּה אֲרִבָּה אֶת זֶרְעֶךָ
כְּכוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכַחֲוֹל אֲשֶׁר עַל שְׁפַת הַיָּם וַיִּרְשׁ זֶרְעֶךָ אֶת שְׁעַר
אֲבִיבּוֹ: וְהִתְבָּרְכוּ בְּזֶרְעֶךָ כָּל גּוֹיֵי הָאֶרֶץ עֲקֹב אֲשֶׁר שָׁמַעְתָּ בְּקוֹלִי:
וַיָּשָׁב אַבְרָהָם אֶל נַעֲרָיו וַיִּקְמוּ וַיֵּלְכוּ יַחְדָּו אֶל בְּאֵר שָׁבַע וַיָּשָׁב

אברהם בבאר שבע:

ויאמר אלהים לישראל במראת הלילה ויאמר יעקב | יעקב ויאמר הנני: ויאמר אנכי האל אלהי אביך אל תירא מרדה מצרימה כי לגוי גדול אשימך שם: אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלה גם עלה ויוסף ישית ידו על עיניך.

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתעשה למען רחמיך וחסדיך ורחמים עלי, ותמחל לי על כל חטאתי, עונותי ופשעי, שתטאתי ושיעויתי ופשעתי לפניך מעודי ועד היום הזה. ובזכות אברהם אבינו, עליו השלום, שהפיל עצמו לכבשן האש על יחוד קדשת שמך, תצילני משורפה שהיא כנגד אות ה' ראשונה של שמך הגדול והקדוש הו"ה. ובזכות יצחק אבינו, עליו השלום, שנעקר על גבי המזבח לעשות רצונך בלבב שלם, תצילני מהרג שהוא כנגד אות ו' שבשם קדשך הו"ה. ובזכות יעקב אבינו, עליו השלום, שגלה בגלות, תצילני מחנק הדומה לגלות, שחנק הוא כנגד אות ה' אחרונה של שם קדשך הו"ה. ובזכות שלשתם ביחד תצילני מסקילה שהיא כנגד אות י' של שמך הגדול והקדוש הו"ה, ויתחדו ארבע אותיות ההו"ה ביחוד שלם (יהוה). ונהיני מקבל עלי מצות עשה של התשובה ושב אליך בכל לב ומתחרט חרטה גמורה ושלמה על כל אשר חטאתי, עויתי ופשעתי לפניך מעודי ועד היום הזה. ונהיני מקבל עלי על מלכותך בלב שלם ובנפש חפצה, ואומר באהבה שלמה "שמע ישראל יהוה יאהדונהי אלהינו יהוה יאהדונהי אחד", ומוכן אני למסר עצמי על יחוד קדשת שמך. תתברך לנצח צורנו מלפנו וגאלנו בורא קדושים. ישתבח שמך לעד מלפנו האל המלך הגדול והקדוש בשמים ובארץ. ומקבל על עצמי בזה ארבע מיתות בית דין, סקילה, שרפה, הרג, נחנק, למען שמך באהבה. נאנחנו מברכים ומשבחים ומפארים ומקדישים ומעריצים וממליכים את שמך מלפנו האל המלך הגדול הגבור והנורא, קדוש אמת ונורא שמך ואין אלוה מבלעדך.

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, מֶלֶךְ עַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ בְּכַבֹּדְךָ, וְהַנֶּשֶׁא
עַל כָּל הָאָרֶץ בִּיקָרְךָ, וְהוֹפֵעַ בְּהַדְר גָּאוֹן עֲזָךְ עַל כָּל יוֹשְׁבֵי תֵּבֶל
אַרְצֶךָ. וַיֵּדַע כָּל פֶּעוּל כִּי אַתָּה פִּעְלָתוֹ, וַיָּבִין כָּל יְצוּר כִּי אַתָּה יִצְרָתוֹ,
וַיֵּאמֶר כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאֶפֶס יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ,
וּמַלְכוּתוֹ בְּכָל (ג' ב"ן, יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה) מְשָׁלָה (אפי' בקליפות
להכניעם)

קִדְּשָׁנוּ (מכתור) בְּמִצְוֹתֶיךָ, תֵּן חֵלְקֵנוּ בְּתוֹרָתְךָ (מתפארת) שְׂבַעֲנוּ
מִטּוֹבְךָ (מיסוד) שְׂמַח נַפְשֵׁנוּ בִּישׁוּעָתְךָ, וְטַהַר לִבֵּנוּ לְעִבְדֶּךָ בְּאַמֶּת,
וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ וְדַבֵּק לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ, וַיַּחֲד לִבֵּנוּ לְאַהֲבָה
וּלְיִרְאָה אֶת שְׁמֶךָ.

וְאֵלֶּה הַמִּלְכִּים אֲשֶׁר מָלְכוּ בְּאָרֶץ אֲדוֹם לִפְנֵי מֶלֶךְ מֶלֶךְ לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל:
וַיִּמְלֹךְ בְּאֲדוֹם בָּלַע בֶּן בְּעוֹר וְשֵׁם עִירוֹ דִּנְהָבָה: וַיָּמָת בָּלַע וַיִּמְלֹךְ
תַּחְתּוֹ יוֹכָב בֶּן זֶרַח מִבְּצָרָה: וַיָּמָת יוֹכָב וַיִּמְלֹךְ תַּחְתּוֹ חֲשֵׁם מֵאָרֶץ
הַתִּימָנִי: וַיָּמָת חֲשֵׁם וַיִּמְלֹךְ תַּחְתּוֹ הֶדֶד בֶּן בְּדָד הַמִּפְּהָ אֶת מִדְיָן
בְּשָׂדֵה מוֹאָב וְשֵׁם עִירוֹ עֲגִית: וַיָּמָת הֶדֶד וַיִּמְלֹךְ תַּחְתּוֹ שְׁמֵלָה
מִמְּשָׁרָקָה: וַיָּמָת שְׁמֵלָה וַיִּמְלֹךְ תַּחְתּוֹ שְׂאוּל מִרַחֲבוֹת הַנֶּגֶר: וַיָּמָת
שְׂאוּל וַיִּמְלֹךְ תַּחְתּוֹ בַּעַל חֲנָן בֶּן עֲכָבוֹר: וַיָּמָת בַּעַל חֲנָן בֶּן עֲכָבוֹר
וַיִּמְלֹךְ תַּחְתּוֹ הֶדֶר וְשֵׁם עִירוֹ פֶּעוּ וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ מְהִיטָבָאֵל בֵּת מִטְרָד
בֵּת מִי זָהָב:

בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ: וְהָאָרֶץ הָיְתָה תֵּהוֹ
וּבָהוּ וַחֲשָׁךְ עַל פְּנֵי תֵהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמָּיִם:
וַיֵּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר: וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב
וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאוֹר יוֹם
וּלְחֹשֶׁךְ קֶרָא לַיְלָה וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד:

וַיֵּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רִקִּיעַ בְּתוֹךְ הַמָּיִם וַיְהִי מַבְדִּיל בֵּין מַיִם לַמָּיִם:
וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת הָרִקִּיעַ וַיַּבְדֵּל בֵּין הַמָּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת לָרִקִּיעַ וּבֵין
הַמָּיִם אֲשֶׁר מֵעַל לָרִקִּיעַ וַיְהִי כֵן: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לָרִקִּיעַ שָׁמַיִם וַיְהִי
עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם שֵׁנִי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקְווּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל מְקוֹם אֶחָד וְתִרְאָה
הַיִּבְשָׁה וַיְהִי כֵן: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיִּבְשָׁה אֶרֶץ וּלְמִקְוֵה הַמַּיִם קָרָא
יָמִים וַיִּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׂא הָאָרֶץ דָּשָׂא עֵשֶׂב
מִזֵּרִיעַ זֶרַע עֵץ פְּרִי עֵשָׂה פְּרִי לְמִינֹו אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ עַל הָאָרֶץ וַיְהִי כֵן:
וַתּוֹצֵא הָאָרֶץ דָּשָׂא עֵשֶׂב מִזֵּרִיעַ זֶרַע לְמִינֵהוּ וָעֵץ עֵשָׂה פְּרִי אֲשֶׁר
זָרְעוּ בּוֹ לְמִינֵהוּ וַיִּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם
שְׁלִישִׁי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת בִּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל בֵּין הַיּוֹם וּבֵין
הַלַּיְלָה וַהֲיוּ לְאוֹת וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים וּשְׁנָיִם: וַהֲיוּ לְמְאֹרֶת בִּרְקִיעַ
הַשָּׁמַיִם לְהַאֲרִיךְ עַל הָאָרֶץ וַיְהִי כֵן: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת שְׁנֵי הַמְּאֹרֶת
הַגְּדֹלִים אֶת הַמְּאֹרֶת הַגָּדֹל לְמַמְשֶׁלֶת הַיּוֹם וְאֶת הַמְּאֹרֶת הַקָּטָן
לְמַמְשֶׁלֶת הַלַּיְלָה וְאֶת הַכּוֹכָבִים: וַיִּתֵּן אֹתָם אֱלֹהִים בִּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם
לְהַאֲרִיךְ עַל הָאָרֶץ: וְלַמַּשָּׁל בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה וּלְהַבְדִּיל בֵּין הָאֹרֶךְ וּבֵין
הַחֹשֶׁךְ וַיִּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם רְבִיעִי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם שָׂרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְעוֹף יַעֲוֹף עַל הָאָרֶץ
עַל פְּנֵי רְקִיעַ הַשָּׁמַיִם: וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הַתַּנִּינִים הַגְּדֹלִים וְאֶת כָּל
נֶפֶשׁ הַחַיָּה הַרְמִשִּׁת אֲשֶׁר שָׂרְצוּ הַמַּיִם לְמִינֵהֶם וְאֶת כָּל עוֹף כָּנָף
לְמִינֵהוּ וַיִּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיִּבְרָךְ אֹתָם אֱלֹהִים לֵאמֹר פְּרוּ וּרְבוּ
וּמְלֵאוּ אֶת הַמַּיִם בַּיָּמִים וְהָעוֹף יִרְבֶּה בָּאָרֶץ: וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם
חֲמִישִׁי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ בְּהֵמָה וְרֶמֶשׂ וְחַיִּיתוֹ
אָרֶץ לְמִינָהּ וַיְהִי כֵן: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת חַיַּת הָאָרֶץ לְמִינָהּ וְאֶת
הַבְּהֵמָה לְמִינָהּ וְאֶת כָּל רֶמֶשׂ הָאֲדָמָה לְמִינֵהוּ וַיִּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב:
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדִמוּתֵנוּ וְיִרְדּוּ בִדְגַת הַיָּם וּבְעוֹף
הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל הָאָרֶץ וּבְכָל הַרְמֵשׁ הַרְמֵשׁ עַל הָאָרֶץ: וַיִּבְרָא
אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אוֹתוֹ זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָא
אֹתָם: וַיִּבְרָךְ אֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת
הָאָרֶץ וּכְבִּשְׁתֶּה וּרְדוּ בִדְגַת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְכָל חַיַּת הָרְמִשִּׁת עַל

הָאָרֶץ: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נֹתְתִי לָכֶם אֶת כָּל עֵשֶׂב זֶרַע זֶרַע אֲשֶׁר עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ וְאֶת כָּל הָעֵץ אֲשֶׁר בּוֹ פֶּרִי עֵץ זֶרַע זֶרַע לָכֶם יִהְיֶה לְאֹכְלָהּ: וְלֹכֵל חַיַּת הָאָרֶץ וְלֹכֵל עוֹף הַשָּׁמַיִם וְלֹכֵל רֹמֵשׁ עַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר בּוֹ נֶפֶשׁ חַיָּה אֶת כָּל יֶרֶק עֵשֶׂב לְאֹכְלָהּ וַיְהִי כֵן: וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם הַשְּׁשִׁי: וַיְכַלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צָבָאָם: וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בּוֹ שָׁבַת מְכָל מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

וַעֲיִנִּי לֵאמֹר רַכּוֹת וְרַחֵל הֵיטָה יִפֹּת תֹּאֵר וַיִּפֹּת מִרְאָהּ: וַיֵּאָהֵב יַעֲקֹב אֶת רַחֵל וַיֹּאמֶר אֶעֱבֹדְךָ שִׁבְעָ שָׁנִים בְּרַחֵל בִּתְּךָ הַקְּטָנָה: וַיֹּאמֶר לָבֵן טוֹב תַּתִּי אֹתָהּ לָךְ מִתַּתִּי אֹתָהּ לְאִישׁ אַחֵר שְׂכָה עִמָּדִי: וַיַּעֲבֹד יַעֲקֹב בְּרַחֵל שִׁבְעָ שָׁנִים וַיְהִיו בְּעֵינָיו כְּיָמִים אֶחָדִים בְּאַהֲבַתוֹ אֹתָהּ: וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֵל לָבֵן הֲבָה אֶת אִשְׁתִּי כִּי מָלְאוּ יָמִי וְאָבֹאָה אֵלַיָּהּ: וַיֹּאסֶף לָבֵן אֶת כָּל אֲנָשֵׁי הַמָּקוֹם וַיַּעַשׂ מִשְׁתָּהּ: וַיְהִי בְּעֶרֶב וַיִּקַּח אֶת לֵאָה בִּתּוֹ וַיָּבֵא אֹתָהּ אֵלָיו וַיָּבֵא אֵלַיָּהּ: וַיִּתֵּן לָבֵן לָהּ אֶת זֶלְפָּה שִׁפְחָתוֹ לְלֵאָה בִּתּוֹ שִׁפְחָתָהּ: וַיְהִי בִּבְקָר וְהִנֵּה הוּא לֵאָה וַיֹּאמֶר אֵל לָבֵן מַה זֹּאת עָשִׂיתָ לִּי הֲלֹא בְּרַחֵל עֲבָדְתִּי עֲמָךְ וְלָמָּה רַמִּיתָנִי: וַיֹּאמֶר לָבֵן לֹא יַעֲשֶׂה כֵן בְּמִקְוֵמִנִי לָתֵת הַצִּיעִירָה לִפְנֵי הַבְּכִירָה: מִלֵּא שִׁבְעָ זֹאת וְנִתְּנָה לָךְ גַּם אֶת זֹאת בְּעֶבְדָּהּ אֲשֶׁר תַּעֲבֹד עִמָּדִי עוֹד שִׁבְעָ שָׁנִים אַחֲרָיוֹת: וַיַּעַשׂ יַעֲקֹב כֵּן וַיִּמְלֵא שִׁבְעָ זֹאת וַיִּתֵּן לוֹ אֶת רַחֵל בִּתּוֹ לוֹ לְאִשָּׁה: וַיֹּאמֶר שָׂא נָא עֵינֶיךָ וּרְאֵה כָּל הַעֲתִידִים הָעֹלִים עַל הַצֹּאן עֲקָדִים נִקְדִּים וּבְרָדִים כִּי רָאִיתִי אֶת כָּל אֲשֶׁר לָבֵן עָשָׂה לָךְ: אֲנִכִּי הָאֵל בֵּית אֵל אֲשֶׁר מְשַׁחֵת שֵׁם מִצָּבָה אֲשֶׁר נִדְרַתָּ לִּי שֵׁם נִדָּר עָתָה קוֹם צֵא מִן הָאָרֶץ הַזֹּאת וְשׁוּב אֶל אָרֶץ מוֹלְדֹתְךָ: כָּל אֵלֶּה שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל שָׁנִים עָשׂוֹר וְזֹאת אֲשֶׁר דִּבֶּר לָהֶם אַבְרָהָם וַיְבָרֶךְ אוֹתָם אִישׁ אֲשֶׁר כִּבְרַכְתּוֹ בְּרַךְ אוֹתָם: וַיִּסַּע מִלֵּאךְ הָאֱלֹהִים הַהֵלֶךְ לִפְנֵי מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל וַיִּלְךְ מֵאַחֲרֵיהֶם וַיִּסַּע עִמּוֹד הָעֲנָן מִפְּנֵיהֶם וַיַּעֲמֹד

מֵאֲחֵרֵיהֶם: וַיָּבֹא בֵּין מַחֲנֵה מִצְרַיִם וּבֵין מַחֲנֵה יִשְׂרָאֵל וַיְהִי הָעֶנָן וַיַּחֲשֹׁךְ וַיָּאָר אֶת הַלַּיְלָה וְלֹא קָרָב זֶה אֶל זֶה כָּל הַלַּיְלָה: וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת יָדוֹ עַל הַיָּם וַיּוֹלֶךְ יַהֲוָה אֶת הַיָּם בְּרוּחַ קָדִים עֲזָה כָּל הַלַּיְלָה וַיִּשָּׁם אֶת הַיָּם לַחֲרֻבָּה וַיִּבְקָעוּ הַמַּיִם:

וַיֵּשַׁע יַהֲוָה בַּיּוֹם הַהוּא אֶת יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרַיִם וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת מִצְרַיִם מֵת עַל שְׂפַת הַיָּם: וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה יַהֲוָה בְּמִצְרַיִם וַיִּירָאוּ הָעָם אֶת יַהֲוָה וַיֹּאמִינוּ בַּיהוָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ: אֹז גִּישׁוּר מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיהוָה וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר אֲשִׁירָה לַיהוָה כִּי גָאָה גָאָה סוֹס וָרֶכֶב רָמָה בָּיָם: עֲזִי וְזִמְרַת יְהוָה לִי לִישׁוּעָה זֶה אֱלֹהִי וְאֶנְהוּ אֱלֹהֵי אָבִי נֶאֱרַמְּנָהוּ: יַהֲוָה אִישׁ מִלְחָמָה יַהֲוָה שְׁמוֹ: מִרְפַּבֶּת פָּרַעַה וַחֲלִילוֹ יְרָה בָיָם וּמִבְּחַר שְׁלִשׁוֹ טַבְעֵנוּ בָיָם סוּף: תַּהֲמֹת יִכְסִּימוּ יִרְדּוּ בְּמִצּוֹלֹת כְּמוֹ אֶבֶן: יְמִינֶךָ יַהֲוָה נֶאֱדָרִי בְּכַח יְמִינֶךָ יַהֲוָה תִּרְעַץ אוֹיֵב: וּבָרַב גְּאוּנֶךָ תִּהְרַס קִמְיֶךָ תִּשְׁלַח חֲרֹנֶךָ יֹאכְלֵמוּ פֶקֶשׁ: וּבְרוּחַ אֲפִיךָ נִעְרַמוּ מַיִם נִצְבּוּ כְּמוֹ יַד נְזֻלִים קָפְאוּ תַהֲמֹת בָּלָב יָם: אָמַר אוֹיֵב אֶרְדֹּף אֲשִׁיג אַחֲלֶק שָׁלָל תִּמְלָאמוּ נִפְשֵׁי אֲרִיק חֲרָבִי תוֹרִישְׁמוּ יְדִי: נִשְׁפָּת בְּרוּחֶךָ כְּסֻמוֹ יָם צָלְלוּ כַעֲפֹרֶת בְּמַיִם אֲדִירִים: מִי כַמְכָה בָּאֵלֶם יַהֲוָה מִי כַמְכָה נֶאֱדָר בַּקֶּדֶשׁ נוֹרָא תַהֲלֹת עָשָׂה פֶלֶא: נְטִיתָ יְמִינֶךָ תִּבְלַעְמוּ אֶרֶץ: נַחֲתָ בַחֲסֶדְךָ עִם זֶה גְּאֻלַּת נַהֲלָתָ בְּעֶזְךָ אֵל נוֹה קִדְשֶׁךָ: שָׁמְעוּ עַמִּים יִרְגְּזוּן חֵיל אֲחִיז יוֹשְׁבֵי פְלִשְׁתִּים: אֹז נִבְהָלוּ אֱלֹפֵי אֲדוֹם אֵילֵי מוֹאָב יֹאחֲזִמוּ רַעַד נִמְגּוּ כָל יוֹשְׁבֵי כְנָעַן: תִּפֹּל עֲלֵיהֶם אִימָתָה וַפְּחַד בְּגֹדֹל זְרוּעֶךָ יִדְמוּ פָאָבֶן עַד יַעֲבֹר עִמָּךָ יַהֲוָה עַד יַעֲבֹר עִם זֶה קִנְיָתָ: תִּבְאָמוּ וְתִשְׁעֲמוּ בְּהַר נַחֲלָתְךָ מִכּוֹן לְשִׁבְתֶּךָ פָּעִלְתָּ יַהֲוָה מִקֶּדֶשׁ אֲדָנִי כּוֹנֵנוּ יְדִיךָ: יַהֲוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: כִּי בָא סוֹס פָּרַעַה בְּרֶכֶבוּ וּבִפְרָשָׁיו בָּיָם וַיִּשָּׁב יַהֲוָה עֲלֵהֶם אֶת מִי הַיָּם וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בִּיבֹשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם:

וַתִּקַּח מִרְיָם הַנְּבִיאָה אַחֲוֹת אֶהֱרֹן אֶת הַתֵּף בְּיָדָהּ וַתִּצְאֵן כָּל הַנָּשִׁים אַחֲרֶיהָ בַּתְּפִים וּבְמַחֲלֹת: וַתַּעַן לָהֶם מִרְיָם שִׁירוֹ לַיהוָה כִּי גָאָה גָאָה

סוס ורכבו רמה בים: ויסע משה את ישראל מים סוף ויצאו אל מדבר שור וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים: ויבאו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרתה כי מרים הם על בן קרא שמה מרה: וילנו העם על משה לאמר מה נשתה: ויצעק אל יהוה ויורהו יהוה עץ וישלך אל המים וימתקו המים שם שם לו חק ומשפט ושם נסוהו: ויאמר אם שמוע תשמע לקול יהוה אליהך ותישר בעיניו תעשה והאזנת למצותיו ושמרת כל חקיו כל המצלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני יהוה רפאך:

ויבאו אילמה ושם שטים עשרה עינות מים ושבעים תמרים ויחנו שם על המים: ויהי ביום הששי לקטו לחם משנה שני העמר לאחד ויבאו כל נשיאי העדה ויגידו למשה: ויאמר אליהם הוא אשר דבר יהוה שבתון שבת קדש ליהוה מחר את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו בשלו ואת כל העדה הניחו לכם למשמרת עד הבקר: ויניחו אתו עד הבקר כאשר צוה משה ולא הבאיש ורמה לא היתה בו: ויאמר משה אכלהו היום כי שבת היום ליהוה היום לא תמצאוהו בשדה: ששת ימים תלקטוהו וביום השביעי שבת לא יהיה בו: ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקט ולא מצאו: ויאמר יהוה אל משה עד אנה מאנתם לשמר מצותי ותורתי: ראו כי יהוה נתן לכם השבת על כן הוא נתן לכם ביום הששי לחם יומים שבו איש תחתיו אל יצא איש ממקומו ביום השביעי: וישבתו העם ביום השביעי: וזכור את יום השבת לקדשו: ששת ימים תעבד ועשית כל מלאכתך: ויום השביעי שבת ליהוה אליהך לא תעשה כל מלאכה אתה ובנך ובתך עבדך ואמתך ובהמתך וגרך אשר בשעריך: כי ששת ימים עשה יהוה את השמים ואת הארץ את הים ואת כל אשר בו וינח ביום השביעי על כן ברך יהוה את יום השבת ויקדשהו: ויאמר יהוה אל משה לאמר: ואתה דבר אל בני ישראל לאמר אך את שבתתי תשמרו כי אות הוא ביני וביניכם לדורותיכם לדעת כי אני יהוה מקדשכם: ושמרתם את השבת כי קדש הוא לכם

מחלליה מות יומת כי כל העשה בה מלאכה ונכרתה הנפש ההוא מקרב עמיה: ששת ימים יעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון קדש ליהוה כל העשה מלאכה ביום השבת מות יומת: ושמו בנני ישראל את השבת לעשות את השבת לדרתם ברית עולם: בני ובין בני ישראל אות הוא לעולם כי ששת ימים עשה יהוה את השמים וארץ הארץ וביום השביעי שבת וינפש: וינקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צוה יהוה לעשות אתם: ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון ליהוה כל העשה בו מלאכה יומת: לא תבצרו אש בכל משבתיכם ביום השבת: וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם מועדי יהוה אשר תקראו אתם מקראי קדש אלה הם מועדי: ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון מקרא קדש כל מלאכה לא תעשו שבת הוא ליהוה בכל מושבתיכם: וידבר יהוה אל משה בהר סיני לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם כי תבאו אל הארץ אשר אני נתן לכם ושבתה הארץ שבת ליהוה: שש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמור כרמך ואספת את תבואתה: ובשנה השביעית שבת שבתון יהיה לארץ שבת ליהוה שדך לא תזרע וכרמך לא תזמור: את ספיח קצירך לא תקצור ואת ענבי נזירך לא תבצר שנת שבתון יהיה לארץ: והיתה שבת הארץ לכם לאכלה לך ולעבדך ולאמתך ולשכירך ולתושבך הגרים עמך: ולבהמתך ולחיה אשר בארצך תהיה כל תבואתה לאכל: וספרת לך שבע שבתות שנים שבע שנים שבע פעמים והיו לך ימי שבע שבתות השנים תשע וארבעים שנה: והעברת שופר תרועה בחדש השבעי בעשור לחדש ביום הכפרים תעבירו שופר בכל ארצכם: וקדשתם את שנת החמשים שנה וקראתם דרור בארץ לכל ישיבה יוכל הוא תהיה לכם ושבתם איש אל אחוזתו ואיש אל משפחתו תשבּו: יוכל הוא שנת החמשים שנה תהיה לכם לא תזרעו ולא תקצרו את ספיחיה ולא תבצרו את

נזריה: כי יוכל הוא קדש תהיה לכם מן השנה תאכלו את תבואתה: בשנת היובל הזאת תשבו איש אל אחזתו: לא תעשו לכם אלילים ופסל ומצבה לא תקימו לכם ואבן משפית לא תתנו בארצכם להשתחוות עליה כי אני יהוה אלהיכם: את שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו אני יהוה:

שמור את יום השבת לקדשו פאשר צונו יהוה אלהינו: ששת ימים תעבד ועשית כל מלאכתך: ויום השביעי שבת ליהוה אלהינו לא תעשה כל מלאכה אתה ובעדך ועבדך נאמתך ושורך נחמך וכל בהמתך וגורך אשר בשעריך למען ינוח עבדך נאמתך פמוך: וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים ויצאך יהוה אלהינו משם ביד חזקה ובזרע נטויה על פן צונו יהוה אלהינו לעשות את יום השבת: שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד: ואהבת את יהוה אלהינו בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך: והיו הדברים האלה אשר אנכי מצונו היום על לבבך: ושננתם לבניך ודברתם בם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך: וקשרתם לאות על ידך והיו לטטפות בין עיניך: וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך:

כה אמר יהוה אלי הלך ועמדת בשער בגי העם אשר יבאו בו מלכי יהודה ואשר יצאו בו ובכל שערי ירושלים: ואמרת אליהם שמעו דבר יהוה מלכי יהודה וכל יהודה וכל יושבי ירושלים הבאים בשערים האלה: כה אמר יהוה השמרו בנפשותיכם ואל תשאו משא ביום השבת והבאתם בשערי ירושלים: ולא תוציאו משא מבתיכם ביום השבת וכל מלאכה לא תעשו וקדשתם את יום השבת פאשר צויתי את אבותיכם: ולא שמעו ולא הסו את אונם ויקשו את ערפם לבלתי שמוע ולבלתי קחת מוסר: והיה אם שמע תשמעון אלי נאם יהוה לבלתי הביא משא בשערי העיר הזאת ביום השבת ולקדש את יום השבת לבלתי עשות בה כל מלאכה: ויבאו בשערי העיר הזאת מלכים ושרים ושרים על כסא דוד ורכבים ברקב ובסוסים המה ושריהם איש יהודה וישיבי ירושלים וישבה

העיר הזאת לעולם: ובאו מערי יהודה ומסביבות ירושלים ומארץ בנימין ומן השפלה ומן ההר ומן הנגב מבאים עולה ויזבח ומנחה ולבונה ומבאי תודה בית יהוה:

כה | אמר יהוה קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים רחל מבכה על בניה מאנה להנחם על בניה כי איננו: כה | אמר יהוה מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה כי יש שֹׁכֵר לפעלתך נאם יהוה ושבּוּ מארץ אויב: ויש תקוה לאחריתך נאם יהוה ושבּוּ בנים לגבולם: שמוע שמעתי אפרים מתנודד יסרתני ואוסר כעגל לא למד השבני ואשובה כי אתה יהוה אלהי: כי אחרי שובי נחמתי ואחרי הנדעי ספקתי על ירך בשתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי: הֲבֵן יקיר לי אפרים אם ילד שעשועים כי מדי דברי בו זכר אֶזְכְּרֶנּוּ עוד על פן המו מעי לו רחם אֶחְמְנוּ נאם יהוה: הציבי לך צינים שמי לך תמרורים שתי לבך למסלה דרך הלכת שובי בתולת ישראל שבי אל עריך אלה: עד מתי תתחמקין חבת השובבה כי ברא יהוה חדשה בארץ נקבה תסובב גבר: כה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל עוד יאמרו את הדבר הזה בארץ יהודה ובעריו בשובי את שבותם יברכך יהוה נה צדק הר הקדש:

אחר כך יאמר פסוקים אלו בכונה גדולה, ויכון לגרש הקלפה מנפשו, רוחו ונשמתו, ולזרק הקלפה לנוקבא דתהומא רבא.

ותבא שרה את בן הגר המצרית אשר ילדה לאברהם מצחק: ותאמר לאברהם גרש האמה הזאת ואת בנה כי לא יירש בן האמה הזאת עם בני עם יצחק: מענה אלהי קדם ומתחת זרעת עולם ויגרש מפניך אויב ויאמר השמר: וישכן ישראל בטח בדד עין יעקב אל ארץ דגן ותירוש אף שמיו גערפו טל: אשריך ישראל מי כמוך עם נושע ביהוה יאהדוניה מִגֵּן עֶזְרָךְ וְאֲשֶׁר חָרַב גִּאוֹתֶיךָ ויִפְחֲשׂוּ אֹיְבֶיךָ לְךָ וְאַתָּה עַל בְּמוֹתֵימוֹ תִּדְרֹךְ:

יאמר פסוקים אלו שלש פעמים בכונה גדולה:

ועתה יגדל נא כח אדני כְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר: יְהוָה אֶרְךָ אַפִּים וְרַב חֶסֶד נִשָּׂא עוֹן וְפָשַׁע וְנָקָה לֹא יִנָּקָה פֶּקֶד עוֹן אָבוֹת עַל בָּנִים עַל שְׁלִשִּׁים וְעַל רִבְעִים: סֵלַח נָא לַעֲוֹן הָעָם הַזֶּה כַּגְדֹּל חֶסֶדְךָ וְכֶאֱשֶׁר נִשְׁאַתָּה לָעָם הַזֶּה מִמִּצְרַיִם וְעַד הַנֵּה: וַיֹּאמֶר יְהוָה סִלַּחְתִּי כְּדַבְּרְךָ:

(אם חטא בחילול שבת בשוגג יקח בידו סכום השונה לקניית עז קטנה בת שמונה ימים ועד שנה, ויאמר.

ואם נפש אחת תחטא בשגגה מעם הארץ בעשתה אחת ממצות יהוה אשר לא תעשינה ואשם: או הודע אליו חטאתו אשר חטא והביא קרבנו שעירת עזים תמימה נקבה על חטאתו אשר חטא: וסמך את ידו על ראש החטאת ושחט את החטאת במקום העלה: ולקח הכהן מדמה באצבעו ונתן על קרנת מזבח העלה ואת כל דמה ישפך אל יסוד המזבח: ואת כל חלבה יסיר כְּאֲשֶׁר הוֹסֵר חֶלֶב מֵעַל זֶבַח הַשְּׁלָמִים וְהַקְטִיר הַכֹּהֵן הַמְזַבְּחָה לְרִיחַ נִיחַח לַיהוָה וְכִפֹּר עָלָיו הַכֹּהֵן וְנִסְלַח לוֹ: וְאִם פֶּכֶשׁ יָבִיא קָרְבָּנוֹ לְחֹטֵאת נִקְבָּה תְּמִימָה יְבִיאָנָה: וְסָמַךְ אֶת יָדוֹ עַל רֹאשׁ הַחֹטֵאת וְשָׁחַט אֹתָהּ לְחֹטֵאת בְּמָקוֹם אֲשֶׁר לְשָׁחַט אֶת הָעֹלָה: וְלָקַח הַכֹּהֵן מִדָּם הַחֹטֵאת בְּאֶצְבָּעוֹ וְנָתַן עַל קֶרֶת מִזְבֵּחַ הָעֹלָה וְאֶת כָּל דָּמָה יִשְׁפֹךְ אֶל יִסּוֹד הַמִּזְבֵּחַ: וְאֶת כָּל חֲלָבָה יִסִּיר כְּאֲשֶׁר יוֹסֵר חֶלֶב הַפֶּשֶׁבַע מִזֶּבַח הַשְּׁלָמִים וְהַקְטִיר הַכֹּהֵן אֹתָם הַמְזַבְּחָה עַל אֲשֵׁי יְהוָה וְכִפֹּר עָלָיו הַכֹּהֵן עַל חֹטָאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא וְנִסְלַח לוֹ:

הריני מפריש כסף זה שבידי לצדקה לעניים תלמידי חכמים, כי אין לנו בית המקדש ולא מזבח ולא כהן שיכפר בעדנו. ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שיהא כסף זה ולמוד הקרבנות שקראתי לפניך חשוב ומקבל כאלו הקרבתי לפניך קרבן חטאת בבית המקדש שבירושלים על עונות חלול שבת שחטאתי לפניך מעודי ועד היום הזה, ונשלמה פרים שפתינו. עד כאן לשוננו.)

אחר כך יקח בידו כסף פדיון תעניות הנצרכים לתקונו אך מי עלה שמים

וְיָרֵד, לְקַבֹּעַ אֶת מִסְפַּר יְמֵי הַתַּעֲנִיּוֹת, וְיִתֵּן פְּדִיּוֹן נַפְשׁוֹ לַצֹּדֵקָה לַעֲנִיִּים כָּכָל אֲשֶׁר יוּכַל, וְטוֹב שֶׁלֹּא יַפְחוּת מִפְּדִיּוֹן שֶׁבַע מֵאוֹת וּשְׁתַּיִם תַּעֲנִיּוֹת כְּמִנְיֵן שְׁבַת. וְאִם אֵי אֶפְשָׁר לוֹ, יִקַּח כֶּסֶף פְּדִיּוֹן מֵאֲתִים תַּעֲנִיּוֹת. וְאִם אֵי אֶפְשָׁר לוֹ, יִקַּח פְּדִיּוֹן תְּשָׁעִים וְשֶׁבַע תַּעֲנִיּוֹת (רֹאה בְּסוֹף הַקְּדָמָה כ'). וּמִשְׁמִים יַעֲזֹרוּהוּ לְהַשְׁלִים תְּקוּנוֹ וְכִמּוֹ שֶׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ שֶׁהָבָא לְהִיטָהֵר מִסִּיעֵין בַּעֲדוֹ.

יִשְׁתַּדֵּל לַקַּחַת אֶת דְּמֵי הַפְּדִיּוֹן אוֹ חֶלְקִים, בְּשֶׁבַע מֵאוֹת וּשְׁתַּיִם מִטְּבַעוֹת וַיְסַדֵּרם עַל הַשְּׁלַחַן בְּסֹדֶר זֶה.

שורה ראשונה	10 . 6 . 4 . 5 . 10 . 6 . 10 . 5 . 6 . 10 . 10
שורה שניה	10 . 6 . 4 . 5 . 10 . 6 . 1 . 6 . 10 . 5 . 10
שורה שלישית	10 . 6 . 4 . 5 . 1 . 6 . 1 . 6 . 5 . 1 . 10
שורה רביעית	10 . 6 . 4 . 5 . 5 . 5 . 6 . 5 . 5 . 5 . 5
שורה חמישית	1 . 30 . 80 . 5 . 10 . 10 . 6 . 4 . 5 . 10 . 10
שורה ששית	1 . 30 . 80 . 5 . 1 . 10 . 6 . 4 . 5 . 1 . 10
שורה שביעית	1 . 30 . 80 . 5 . 5 . 10 . 6 . 4 . 5 . 5 . 5
שורה שמינית	10 . 5

יִקְבֹּץ כָּל הַמִּטְבַּעוֹת בִּידוֹ מִמַּעַלָּה לַמַּטָּה וַיּוֹסִיף עֲלֵיהֶם כָּל הַנֶּצֶר לְהַשְׁלִים כֶּסֶף הַפְּדִיּוֹן וַיַּחֲזִיק כָּל הַכֶּסֶף בִּיד יָמִינוֹ וַיַּעֲמֵד יָחַף וּפָנָיו לְצַד מַעֲרָב וַיֹּאמֶר:

עֲנֵנוּ אֲבִינוּ עֲנֵנוּ בְּיוֹם צוֹם הַתַּעֲנִיּוֹת הַזֶּה, כִּי בָצָרָה גְּדוֹלָה אָנֹכִי עַל כִּי עֲוֹנוֹתִי עָבְרוּ רֹאשִׁי וְכַמֶּשֶׁא כָּבֵד כְּבָדוֹ מִמֶּנִּי. טַבַּעְתִּי בִּינוֹן מְצוּלָה וְאֵין מַעֲמָד. בָּאתִי בְּמַעֲמָקֵי מַיִם וְשִׁבּוּלֹת שְׁטָפְתָּנִי. יִרְאַה נִרְעַד יְבוֹא בִּי בַּעַת עֲמָדִי לְהִתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ עַל רַע מַעֲשֵׂי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי לְהָרִים אֱלֹהֵי פָנַי אֲלֶיךָ. כִּי עֲוֹנוֹתִי רַבּוּ לְמַעַלָּה רֹאשׁ וְאֲשֵׁמוֹתִי גְּדֹלוֹ עַד הַשָּׁמַיִם. לָךְ יְהוָה הַצֹּדֵקָה וְלָנוּ בִּשְׁתַּת הַפָּנִים. מָה אֶעֱנֶה וּמָה אֶמַר מָה אֶדְבָּר וּמָה אֶצְטַדֵּק. כִּבְּן סוֹרֵר וּמוֹרֵה הִיִּיתִי לְפָנֶיךָ וְלֹא שָׁמַעְתִּי אֶל מְצֻוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשׁוֹת. לִדְבָרֶיךָ לֹא הִטִּיתִי אָזְנוֹ.

ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי על כריתות ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי להפיל ניצוצות הקדושה במעמקי הקלפות. ונתתי כוח בקלפות להתחזק ולעלות למעלה ולהתאחז ולניק מן הקדושה. וגרמתי בעונותי לעקור ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים ולהורידה אל ירפתי בור. בורות נשברים אשר לא יכילו המים. אוי ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה. בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. אבל גלוי וידוע לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, כי לא במקרה ובמעל עשיתי, ולא להכעיסך נתכוננתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא מאש ואני מבשר נדם, והוא אשר הסיתני ופתני לעבור על מצותיך, ונסבלתי וחללתי שבתות קדשך, ועתה אני בוש ממעשי ומכלם אני מעונותי, ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת ארחותי המקלקלים, דכתיב: 'עזב רשע דרכו ואיש אנון מחשבותיו וישוב אל יהוה וירחמנו ואל אלהינו כי ירחם לסלח'. ובאתי בלב נשבר ונדכה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום אתה וימינך פשוטה לקבל שבים. אנא יהוה יאהדונה, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהוה יאהדונה טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי פשלו מצום ובשרי כחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב נדם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כוח, וכשל כחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר

זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשוכה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות כאלו התעניות, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמת. וכל ניצוצות הקדשה שנגלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים כרמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח'ל ב'לע ו'יקיאונו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ו'צפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרועו י'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיך א'ת ר'גנך י'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונה צורי וגאלי.

מכאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגיל.

דע, כי שבת הוא אותיות ש' בת, ויכונן לתקן מה שפגם על ידי שהפריד אות ש' של שבת מן השבת, ויכונן לחבר אותיות שבת יחד. ויאמר שבע פעמים:

”שבת היא לה' בכל מושבותיכם”.

ואחר כך יאמר:

בנות מלכים ביקרותיך, נצבה' שגל' לימינך' (יכונן סופי תבות כל"ה) בכתם אופיר: שמעי בת וראי והטי אונך ושכחי עמך ובית אביך: ויתאו המלך יפוך כי הוא אדניך והשתחוי לו: ובת צר במנחה פניך יחלו עשירי עם: כל כבודה בת מלך פנימה ממשכבות זהב

לְבוּשָׁה: לְרַקְמוֹת תּוֹבֵל לְמַלְךְ בְּתוֹלוֹת אַחֲרֶיהָ רַעוּתֶיהָ מוֹבָאוֹת לָךְ:
תּוֹבֵלָנָה בְּשִׁמְחַת וְגִיל תִּבְאִינָה בְּהִיכַל מְלֶכְךָ:

יֹאמֶר פְּסוּקִים אֱלֹהֵי שְׂרָאשֵׁי תְבוֹת שְׁלָהֶם הוּא: א"ל, אל"ף, דל"ת, נו"ן,
יוד, הַעוֹלָה כְּמִנְיֵן שַׁבָּת, וַיִּכְנֹן לְתַקֵּן מֶה שֶׁפָּגַם בְּשִׁמּוֹת אֱלֹהֵי.

א"ל

אוֹר זָרַע לְצִדִּיק וְלִישָׁרֵי לֵב שִׁמְחָה: לְמַעַן שִׁמְךָ יִהְיֶה יֵאֱהוֹנָה
וְסִלְחָתָ לְעוֹנֵי כִּי רַב הוּא:

אל"ף

אֲדֹנֵי שִׁמְעָה אֲדֹנֵי סִלְחָה אֲדֹנֵי הַקְּשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אֵל תֹּאחֵר לְמַעַנְךָ
אֱלֹהֵי כִּי שִׁמְךָ נִקְרָא עַל עֵירְךָ וְעַל עַמְּךָ: לְאֲדֹנֵי אֱלֹהֵינוּ הַרְחֵמִים
וְהַסְלִיחוֹת כִּי מְרַנְנוּ בּוֹ: פּוֹתַח אֶת יָדְךָ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רִצּוֹן:

דל"ת

דְּרַכֶּיךָ יִהְיֶה יֵאֱהוֹנָה יֵאֱהוֹנָה הוֹדִיעֵנִי אֲרִחוֹתֶיךָ לְמַדְנִי: לֹא הִבִּיט אָנֹכִי
בִּיעֶקֶב וְלֹא רָאָה עָמֶל בִּישְׂרָאֵל יִהְיֶה יֵאֱהוֹנָה יֵאֱהוֹנָה אֱלֹהֵינוּ עִמּוֹ וְתִרְוַעַת
מְלֶכְךָ בּוֹ: תּוֹרָה צִוָּה לָנוּ מִשָּׁה מוֹרָשָׁה קִהַלְתָּ יַעֲקֹב:

נו"ן

נִרְ לְרִגְלֵי דְבָרְךָ וְאוֹר לְנִתִּיבֶיךָ: וְאֲנִי תִפְלְתִּי לָךְ יִהְיֶה יֵאֱהוֹנָה יֵאֱהוֹנָה עַתָּה
רִצּוֹן אֱלֹהִים בְּרַב חֶסֶדְךָ עֲנֵנִי בְּאַמֶּת יִשְׁעֶךָ: נִדְבּוֹת פִּי רָצָה נָא יִהְיֶה
יֵאֱהוֹנָה וּמִשְׁפָּטֶיךָ לְמַדְנִי:

יוד

יִהְיֶה בְּחֻמָּה יֹסֵד אֶרֶץ כּוֹנֵן שָׁמַיִם בְּתִבּוּנָה: נֶאֱתַפְּלָלָה לִיהוָה
יֵאֱהוֹנָה אֱלֹהֵי נֶאֱתַנְדָּה נֶאֱמָרָה אָנָּה אֲדֹנֵי הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר
וְהַנּוֹרָא שֶׁמֶר הַבְּרִית וְהַחֲסֵד לֹאֲהָבֵיו וְלִשְׁמֵרֵי מִצְוֹתָיו: דְּרַשְׁתִּי אֶת
יִהְיֶה יֵאֱהוֹנָה וְעֲנֵנִי וּמְכַל מַגּוּרֹתֵי הַצִּילָנִי:

אֲחֵר כֶּן יֹאמֶר פְּסוּקִים אֱלֹהֵי שְׂרָאשֵׁי תְבוֹת שְׁלָהֶם הֵם שִׁמּוֹת הַקֶּדֶשׁ
(הו"ה, י, יה, יהו, יהו"ה. יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא)
הַעוֹלִים בְּגִימְטְרִיא בְּרוּךְ, וְעַם שַׁבָּת יַעֲלוּ בְּגִימְטְרִיא תַעֲנִית.

הוי"ה

יחל ישראל אל יהוה כי עם יהוה חסד, ורחבה עמו פדות:
השיבה לי ששון ישעך, ורוח נדיבה תסמכני: ואל תבא במשפט
את עבדך, כי לא יצדק לפניך כל חי: הקשיבה לקול שועי מלפי
ואלהי, כי אליך אתפלל:

י

יהוה יגמור בעדי יהוה חסדך לעולם, מעשי ידיך אל תרף:

ה"ה

יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי: הנה לא
גוים ולא יושן שומר ישראל:

יה"ו

יהוה שמרך יהוה צלך על יד מינך: הוא יהוה יאהדונהי אל הינו
בכל הארץ משפטיו: ואתה מרום לעולם יהוה יאהדונהי:

הוי"ה

ירושלים הרים סביב לה ויהוה סביב לעמו מעתה ועד עולם:
הבינני ואצרה תורתך ואשמרנה בכל לב: ויבאני חסדך יהוה
תשועתך פאמרתך: הוד והדר לפניו עז ותפארת במקדשו:

יו"ד

יהי חסדך יהוה עלינו כאשר יחלנו לך: ואני בחסדך בטחתי וגל
לבי בישועתך אשיכה ליהוה כי גמל עלי: דבקתי בעדותיך יהוה
אל תבישני:

יו"ד

ישב בסתר עליון בצל שדי יתלונן: ותהם כראם קרני בלתי בשמן
רענן: דרך מצותיך ארוץ כי תרחיב לבי:

ה"א

הצילה מתרב נפשי, מיד פלב יחידתי: אם תשיב משבת רגלך
עשות חפצך ביום קדשי:

יו"ד

יְהוָה בִּקְרָה תִשְׁמַע קוֹלִי, בִּקְרָה אֶעֱרֹךְ לָךְ וְאֶצְפֶּה: וְאֲנִי בְּרֹב חֲסִדֶיךָ
אָבֹא בֵיתְךָ אֲשַׁתְּחִינָה אֵל הַיָּכֹל קִדְּשֶׁךָ בִּירְאָתְךָ: דְּבָקָה נִפְשִׁי
אֲחִירֶיךָ, בִּי תִמְכָּה יְמִינֶךָ:

ה"א

הָאִירָה פָּנֶיךָ עַל עֲבֹדְךָ, הוֹשִׁיעֵנִי בְּחִסְדֶּךָ: אֵל תִּזְכֹּר לָנוּ עֲוֹנוֹת
רָאשִׁימִים כִּי דָלוּנוּ מְאֹד:

וא"ו

וּבִשְׁם יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי אֶקְרָא אָנָּה יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי מִלְּטָה נִפְשִׁי: אֲדַנִּי
יִתֵּן אִמֹּר הַמְבַשְּׂרוֹת צָבָא רַב: וְעַז מֶלֶךְ מִשְׁפָּט אָהָב אֶתָּה כּוֹנֵנָת
מִישָׁרִים מִשְׁפָּט וְצִדְקָה בִּיעֲקֹב אֶתָּה עֲשִׂית:

יו"ד

יְבֹאוּנִי רַחֲמֶיךָ וְאֶחָיָה כִּי תוֹרֶתְךָ שֶׁעֲשִׂית: וְאֲשַׁמְרָה תּוֹרֶתְךָ תָּמִיד
לְעוֹלָם וָעֶד: דֶּרֶךְ אֱמוּנָה בְּחִרְתִּי מִשְׁפָּטֶיךָ שׁוֹיִתִּי:

ה"א

הַעֲבֵר עֵינִי מִרְאוֹת שָׁוָא בְּדֶרֶכְךָ חַיִּי: אֵת חֲקִיךָ אֲשַׁמֵּר אֵל תַּעֲזֹבֵנִי
עַד מְאֹד:

וא"ו

וְאֶתָּה מָרוֹם לְעוֹלָם יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי: אִמֹּר לִיהוָה מַחְסִי וּמְצוּדָתִי
אֱלֹהֵי אֲבֹטָח בּוֹ: וְתִרְם פְּרָאִים קִרְנֵי בִלְתִּי בְּשֶׁמֶן רֵעֵנִי:

ה"א

הַדְרִיכֵנִי בְּאִמְתְּךָ וְלִמְדֵנִי כִּי אֶתָּה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אוֹתְךָ קוֹיִתִּי כָּל הַיּוֹם:
אֶחָת שְׁאֵלֹתִי מֵאֵת יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי אוֹתָהּ אֲבַקֵּשׁ שְׁבֹתִי בְּבֵית יְהוָה
יֵאָהֲדוּנָהי כָּל יְמֵי חַיִּי לַחַיּוֹת בְּנֶעֱם יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ:

יבגן במחשבתו בשם ת ר כ נ ס י ה

אחר כך יאמר פסוקים אלו שראשי תבות שלהם הם שמות הקדש (יוד
הי ויו הי, יוד הי ואו הי, יוד הא ואו הא, יוד הה וו הה. אלף הי יוד הי,
אלף הא יוד הא, אלף הה יוד הה, יה.) העולים בגימטריא שבת.

יו"ד

יחל ישראל אל יהנה כי עם יהנה חסד, והרבה עמו פדות: והוא
יפדה את ישראל מכל עונותיו: דרשתי את יהנה וענני, ומכל
מגורותי הצילני:

ה"י

השיבה לי ששון ישעך, ורוח נדיבה תסמכני: יהנה יגמר בעדי,
יהנה חסדך לעולם, מעשי ידיך אל תרף:

וי"ו

ואל תבא במשפט את עבדך, כי לא יצדק לפניך כל חי: יהיו
לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהנה יאהדונה צורי וגאלי: ובשם
יהנה יאהדונה אקרא, אגא יהנה יאהדונה מלטה נפשי:

ה"י

הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל: יהנה שמרך יהנה צלך על
יד מינך:

יו"ד

יהנה צבאות, אשרי אדם בוטח בך: ואני תמיד איחל, והוספתי על
כל תהלתך: דרכיך יהנה יאהדונה הודיעני, ארחותיך למדני:

ה"י

האירה פניך על עבדך, הושיעני בחסדך: יהנה הושיעה, המלך
יעננו ביום קראנו:

וא"ו

ואני עני וכואב, ישועתך אלהים תשגבני: אור זרע לצדיק ולישרי
לב שמחה: ותתן לי מגן ישעך וימנך תסעדני, וענותך תרבני:

ה"י

הַקְשִׁיבָה לְקוֹל שְׁוַעֵי מַלְכֵי וְאַל־הִי, כִּי אֶלֶיךָ אֶתְפַּלֵּל: יְהוָה צְבָאוֹת
עֲמָנוּ, מִשְׁגֹּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה:

י"ד

יֵשֵׁב בְּסֵתֶר עֲלִיוֹן, בַּצֵּל שְׂדֵי יִתְלוֹנָן: וַתֵּרֶם כְּרֹאם קִרְנִי, בְּלִיתִי
בְּשִׁמֹן כֶּעָנָן: דֶּרֶךְ מִצּוֹתֶיךָ אֲרוֹץ, כִּי תִרְחִיב לְבִי:

ה"א

הִנֵּה כְּעִינֵי עֲבָדִים אֵל יְד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעִינֵי שִׁפְחָה אֵל יְד גְּבֻרָתָהּ, כֵּן
עֵינֵינוּ אֵל יְהוָה יֵאֱהָרוּנָהּי אֱלֹהֵינוּ עַד שְׁיִחְנֶנּוּ: אֲדֹנֵי שִׁפְחָתִי תִפְתָּח,
וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ:

ו"א

וַיֵּשֶׁב אֲבָרְהָם אֵל נַעֲרָיו וַיִּקְמוּ וַיִּלְכּוּ יַחְדָּו אֵל בָּאָר שָׁבַע וַיֵּשֶׁב
אֲבָרְהָם בְּבָאָר שָׁבַע: אֲשֶׁר־הָעָם שִׁפְכָה לוֹ אֲשֶׁר־הָעָם שִׁיְהוּהָ
אֱלֹהֵיו: וְאֲנִי בַחֲסֶדְךָ בְּטַחַתִּי יִגַּל לְבִי בִישׁוּעָתְךָ אֲשִׁירָה לַיהוָה כִּי
גָמַל עָלַי:

ה"א

הֲלוֹא זֶה צוּם אֲבִחְרָהוּ פֶתַח חֲרָצְבוֹת רָשָׁע, הַתֵּר אֲגָדוֹת מוֹטָה,
וְשִׁלַּח רְצוּצִים חֲפָשִׁים, וְכָל מוֹטָה תִּנְתָּקוּ: אֲזִי יִבְקַע כְּשֹׁחַר אוֹרֶךְ,
וְאֶרְכָּתְךָ מִהֲרָה תִצְמַח, וְהִלַּךְ לִפְנֶיךָ צִדְקָךְ, כְּבוֹד יְהוָה יֵאֱהָרוּנָהּי
יִאֲסֹפֶךָ:

י"ד

יְהִי חֲסֶדְךָ יְהוָה עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר יַחֲלֵנוּ לָךְ: וְאֲנִי בַחֲסֶדְךָ בְּטַחַתִּי יִגַּל
לְבִי בִישׁוּעָתְךָ אֲשִׁירָה לַיהוָה כִּי גָמַל עָלַי: דְּבִקָּתִי בְּעִדּוֹתֶיךָ יְהוָה
אֵל תְּבִישָׁנִי:

ה"ה

הַשִּׁיבָה לִי שְׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ, וְרוּחַ נְדִיבָה תִסְמְכֵנִי: הִנֵּה כְּעִינֵי עֲבָדִים
אֵל יְד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעִינֵי שִׁפְחָה אֵל יְד גְּבֻרָתָהּ, כֵּן עֵינֵינוּ אֵל יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ עַד שְׁיִחְנֶנּוּ:

ו"ו

וְאָנִי בְּחֶסֶדְךָ בְּטַחְתִּי יָגֵל לִבִּי בִישׁוּעָתְךָ אֲשִׁירָה לַיהוָה יֵאֱהֹרֶנְהִי כִּי
גָמַל עָלַי: וְאָנִי תַפְלְתִּי לְךָ יְהוָה יֵאֱהֹרֶנְהִי עַתָּה רְצוֹן אֱלֹהִים בְּרֹב
חֶסֶדְךָ. עֲנֵנִי בְּאַמֶּת יִשְׁעֶךָ:

ה"ה

הַסֵּתֶר פָּנֶיךָ מִחֲטָאִי וְכָל עֲוֹנוֹתִי מַחֶה: הָרֹב בְּכִסְנִי מַעֲוִנִי
וּמִחֲטָאתִי טַהֲרֵנִי:

אל"ף

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהֹרֶנְהִי הוֹשִׁיעָה נָּא, אָנָּה יְהוָה יֵאֱהֹרֶנְהִי הַצְּלִיחָה נָּא:
לֹא לָנוּ לֹא לָנוּ כִּי לְשִׁמְךָ תֵּן כְּבוֹד, עַל חֶסֶדְךָ עַל אֱמֻנָתְךָ: פָּנֶה אֵלַי
וַחֲנֻנִי, תִּנֵּה עֲזָרָה לְעַבְדְּךָ, וְהוֹשִׁיעָה לִבִּי אֱמֻנָתְךָ:

ה"י

הַסֵּתֶר פָּנֶיךָ מִחֲטָאִי, וְכָל עֲוֹנוֹתִי מַחֶה: יְהוָה אֵל בְּאֶפְךָ תוֹכִיחֵנִי,
וְאֵל בְּחֶמְתְּךָ תִּסְרֶנִּי:

יו"ד

יְהוָה בִּקְרָה תִשְׁמַע קוֹלִי, בִּקְרָה אֶעֱרֹךְ לְךָ וְאֶצְפֶּה: וְאָנִי בְּרֹב חֶסֶדְךָ
אֲבוֹא בִּיתְךָ אֲשַׁתְּחִנָּה אֵל הַיָּכֹל קִדְּשֵׁךָ בִּירְאָתְךָ: דְּבַקָּה נַפְשִׁי
אֲחֻרָיִךָ, בִּי תִמְכָּה יְמִינְךָ:

ה"י

הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשִׁי, מִיַּד כָּלֵב יַחֲדִיתִי: יְהוָה מִנֵּת חֶלְקִי וְכוֹסִי,
אֲתָה תוֹמִיךְ גּוֹרְלִי:

אל"ף

אֲמָרִי הָאֲזִינָה יְהוָה בִּינָה הִגִּיגִי: לְמַעַן שִׁמְךָ יְהוָה יֵאֱהֹרֶנְהִי, וְסִלַּחְתָּ
לְעֹנִי כִּי רַב הוּא: פָּנֶיךָ הָאֵר בְּעַבְדְּךָ, וְלִמְדֵנִי אֶת חֻקֶּיךָ:

ה"א

הִקָּם לְעַבְדְּךָ אֲמָרְתְּךָ, אֲשֶׁר לִירְאָתְךָ: אֱלֹהִים יַחֲנֵנִי וַיְבָרְכֵנִי, יָאֵר
פָּנָיו אֶתְנֵנוּ סֵלָה:

יו"ד

יְהוָה עָזַי וּמִגְנִי בּוֹ בָטַח לִבִּי וְנִעְזַרְתִּי בַּיָּעֶלְוֹז לִבִּי, וּמִשִּׁירֵי אַהֲדוֹנֹנוּ:
וַיּוֹצִיאֵנִי לַמֶּרְחָב, וַיַּחְלֹצֵנִי כִּי חָפֵץ בִּי: דָּלַפָּה נִפְשִׁי מִתּוֹגָה, קִיַּמְנִי
בְּדַבְּרֶךָ:

ה"א

הִנֵּה כְּעֵינִי עֹבְדִים אֶל יָד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינִי שִׁפְחָה אֶל יָד גְּבוּרָתָהּ, כֵּן
עֵינֵינוּ אֶל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עַד שְׂיִחְנֵנוּ: אַתָּה יְהוָה יֵאֱהַדוֹנָהּ לֹא תִכְלָא
רַחֲמֶיךָ מִמֶּנִּי חֲסִדֶךָ וְאַמְתֶּךָ תָּמִיד יִצְרוּנִי:

אל"ף

אוֹר זָרַע לַצַּדִּיק, וְלִישָׁרֵי לֵב שִׁמְחָה: לַעֲשֵׂה הַשָּׁמַיִם בְּתִבּוּנָה, כִּי
לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: פָּדָה אֱלֹהִים אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל צָרוֹתָיו:

ה"ה

הַסֵּתֶר פָּנֶיךָ מִחֲטָאֵי וְכָל עֲוֹנוֹתֵי מַחָה: הִרְבַּ כְּבֹסְנִי מַעֲוֵנִי וּמַחֲטָאתִי
טַהֲרֵנִי:

יו"ד

יָמִין יְהוָה יֵאֱהַדוֹנָהּ רוּמָמָה, יָמִין יְהוָה יֵאֱהַדוֹנָהּ עֲשֵׂה חֵיל: וְאַנִּי
בְּתַמִּי אֵלַי, פִּדְנִי וְחַנּוּנִי: דֶּרֶךְ שִׁקָּר הִסֵּר מִמֶּנִּי, וְתוֹרַתְךָ חַנּוּנִי:

ה"ה

הָעַם הַהֲלֹכִים בַּחֲשֶׁךְ רָאוּ אוֹר גְּדוֹל, יֹשְׁבֵי בְּאֶרֶץ צִלְמָנוֹת אוֹר נִגְהַ
עֲלֵיהֶם: הִקְטַן יְהוָה לְאֶלֶף וְהִצְעִיר לְגוֹי עֲצוּם, אֲנִי יְהוָה יֵאֱהַדוֹנָהּ
בְּעֵתָהּ אֲחִישָׁנָה:

י"ה

יְהוָה הַעֲלִיתָ מִן שְׂאוֹל נִפְשִׁי, חֲיִיתִנִּי מִיָּרֵד בּוֹר: הוֹדוּ לַיהוָה
יֵאֱהַדוֹנָהּ כִּי טוֹב, כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ.

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֵלֵּי אֲבוֹתֵי, שְׂיֵהֵא מַעוֹט חֲלָבִי וְדָמִי
שְׁנַת־מַעַט הַיּוֹם לְפָנֶיךָ בְּתַעֲנוּתִי חָשׁוּב וּמִקְפָּל לְפָנֶי כֶּסֶף כְּבוֹדֶךָ
כְּאֵלוֹ הַקְּרִבְתִּיו עַל גְּבִי מִזְבִּיחֶךָ הַקָּדוֹשׁ, וּבִכְחַח חֲלָב וְדָם שְׁנַת־מַעַט
מִמֶּנִּי, יִתְעוֹרֶר סוּד ב' זְוִיגֵי מ"ב דְּחִיךָ וְגִרוֹן. וּבִכֵּן יִמְתְּקוּ מִסְּפָר

אותיות דמלוי דרבווע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלשים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו למספר תענית.

ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה מחשבה העליונה, דבורר אכל וזריק פסלת, ומכחה ישתלשל ויירד שפע גדול ורב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם גיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך ליראה ולאהבה את שמך, ולתת כח במחשבותי ובמחי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלת כל פה, ברוך שומע תפלה.

אנא יהנה יאהדונהי אוי נא לנו כי חטאנו אנא נוליד את חרפתנו, בן כסיל תוגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שברנו ותקנתינו, ואם תשמור צונונו מי יעמד לפניך מאז אפיך, ובטובך הגדול תעורר רחמיך וראה בעין חמלתיך צרת גופינו ונשמתינו וקבל ברב רחמיך תשובתינו וקוראים בשמך יהנה יאהדונהי הושיעה המלך, אל תעזבנו, וכיד ועמך אל תטשנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד פבודך ולעשות נגד בנותך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל פרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, דמיונו פאריה יכסוף לטרף וככפיר יושב במסתרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהנה יאהדונהי בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מחרב נפשנו והעלה ארוכה ומרפא לעונונו ויהיו למאורות כל השמות אשר הקשכנו בעונונו

וְחִטָּאֲחִינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וְטָהַר לְבָנוּ לְעִבְדְּךָ בְּאַמֶּת וּבְלֵב שָׁלֵם בִּירְאָה
וּבְאַהֲבָה, אָמֵן, כֵּן יְהִי רָצוֹן. יְהִי לְרָצוֹן אִמְרֵי-פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ
יְהוָה יֵאָהֲרֶנָּה צוּרֵי נֶגְאָלִי:

יְאֹמַר אַחֵר כֵּן סֵפֶר תְּהִלִּים, וְאֶדְרָא זוּטָא (נִמְצָא לְקֶמֶן עֲמוּד 608).

יַעֲשֶׂה שִׁבְעַת הַקְּפוֹת לְתִכְהָ בְּבֵית הַפְּנִסָּת, וּבְכָל הַקְּפָה יֹאמַר מִזְמוֹר הַבּו
לְה' בְּנֵי אֱלֹהִים, כָּלוּ, וּפְסוּק מִפְּסוּקֵי אָנָּה בְּכַח, לְפִי הַסֵּדֶר הַזֶּה.

מִזְמוֹר לְדָוִד הַבּו לְיְהוָה בְּנֵי אֱלֹהִים הַבּו לְיְהוָה כְּבוֹד וְעֹז: הַבּו
לְיְהוָה כְּבוֹד שְׁמוֹ הַשְׁתַּחֲוִי לְיְהוָה בְּהִדְרַת קֹדֶשׁ: קוֹל יְהוָה עַל
הַמַּיִם אֶל הַכְּבוֹד הַרְעִים יְהוָה עַל מַיִם רַבִּים: קוֹל יְהוָה בְּפֶתַח קוֹל
יְהוָה בְּהִדְרָה: קוֹל יְהוָה שֹׁכֵר אֲרָזִים וַיִּשְׁפֹּר יְהוָה אֶת אֲרָזֵי הַלְבָנוֹן:
וַיִּרְקִידֵם כִּמוֹ עֵגֶל לְבָנוֹן וְשִׁרְיוֹן כִּמוֹ בֵּן רֵאמִים: קוֹל יְהוָה חֲצֹב
לְהַבֹּת אֵשׁ: קוֹל יְהוָה יַחֲלִיל מִדְּבַר יַחֲלִיל יְהוָה מִדְּבַר קֹדֶשׁ: קוֹל
יְהוָה יַחֲלִיל אֵילֹת וַיַּחֲשֹׁף יַעֲרוֹת וּבְהִיכְלוֹ כָּלוּ אֲמֹר כְּבוֹד: יְהוָה
לְמַבּוּל יִשָּׁב וַיִּשָּׁב יְהוָה מֶלֶךְ לְעוֹלָם: יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה יִבְרַךְ
אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

אָנָּה בְּכַח. גְּדוּלַת יְמִינְךָ. תַּתִּיר צְרוּרָה: (אב"ג ית"ץ)
קֶבֶל רֶנֶת. עֲמֶךָ שֶׁגִּבְנוּ. טְהַרְנוּ נוֹרָא: (קר"ע שט"ן)
נָא גְבוּר. דּוֹרְשֵׁי יַחֲוֶדְךָ. כְּכַבֵּת שְׁמֵרָם: (נג"ד יכ"ש)
בְּרַכְּם טְהַרְם. רַחֲמֵי צִדְקָתְךָ. תְּמִיד גְּמִלָּם: (בט"ר צת"ג)
חֲסִין קְדוּשׁ. בְּרוּב טוֹבְךָ. נָהַל עֲדָתְךָ: (חק"ב טנ"ע)
יַחֲדִיד גִּאֲהָ. לְעַמְּךָ פָּנָה. זוֹכְרֵי קְדוּשַׁתְךָ: (יג"ל פז"ק)
שׁוֹעֲתָנוּ קֶבֶל. וּשְׁמַע צַעֲקָתָנוּ. יוֹדֵעַ תַּעֲלוּמוֹת: (שק"ר צי"ת)
בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

יַעֲשֶׂה כַּפָּרָה בְּתַרְנוּגוּל וַיִּתֵּן לְעֲנִיִּים, וְגַם אֶת כֶּסֶף פְּדִיוֹן הַתַּעֲנִיּוֹת וַיִּתֵּן
לְעֲנִיִּים יִרְאֵי שָׁמַיִם, וַיִּשְׁתַּדֵּל לְקַבֵּל מַלְקוֹת, כִּמוֹ בַּעֲרֵב יוֹם כַּפּוֹר.

אִם יוֹכֵל יַעֲשֶׂה סֵדֶר אַרְבַּע מִיתוֹת בֵּית דִּין (נִמְצָא לְעִיל עֲמוּד 210).

ישתדל במשך שנה שלמה, בכל ליל שבת קדש לפני חצות, לומר פסוקים אלו, ויכון שבתיות "אלהי קדם" יש בהם סוד גדול השייך לליל שבת לפני חצות.

מענה אלהי קדם ומתחת זרע' עולם ויגרש מפניך אויב ויאמר השמר: וישפן ישראל בטח בך עין יעקב אל ארץ דגן ותירוש אף שמיו גערפו טל: אשריך ישראל מי כמוך עם נושע ביהוה יאהרונה מגן עזרך נאשר חרב גאותך ויפחשו איביך לך ואתה על במותימו תדרך:

ויהי רצון שה' יקבל תשובתו ברצון.

תקון לפוגם בכבוד שבת

הפוגם בכבוד שבת על ידי דבור של חול או בבגדים בזויים, או בטלטול מקצה, או בקריאת עתונים שגם בחול הוא אסור גמור, ובשבת, ענשו חמור ביותר. פוגם בסוד הכבוד של מעלה, ומי עלה שמים וירד לקבוע את מספר ימי התעניות, והיות שהתשובה והידיוי, והרצון והמחשבה, הם עקר התקון ומעשה התענית והפדיון משלים התקון. לכן יתן פדיון נפשו לצדקה לעניים בכל אשר יוכל, והמקציט לא יפחות מפדיון שלשים ושתים תעניות פמנין "פבור", ויתענה לפחות יום אחד משקיעת החמה ועד למחרתו בצאת הכוכבים, ויקפיד במלבושי שבת נאים ומיחדים ובשלש סעודות שבת חשובות עם לחם, לפחות כשעור ששים גרם בכל אחת מהן, ויקפיד ללכת בכל ערב שבת למקנה ולטביל לכבוד שבת, ויזהר מלדבר בבית הפנסת שום דבור של חול, ואפלו בימות החול. ואפלו שלא בשעת התפילה. אפשר לצרף תקון זה ולעשותו ביום תעניתו על עון חלול שבת.

(הקן נסדר לפי שו"ת "ברית אברהם" בתשובה שהובאה להלן בסוף הספר)

וְזֶה סֵדֶר הַתְּקוּן.

יום לפני הצום ילך למקנה ויטביל שבע טבילות, ויקבל במנחה התענית, ויאכל סעדה המפסקת לפני שקיעת החמה, וילמד בליל התענית הכל כמו הסדר שנסדר בתקון לחלול שבת. (לעיל עמוד 291)

ביום התענית יאמר:

הריני מוכן ומזומן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתיב בתורה: ושבת עד יהוה אלהיך ושמעת בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאהרונה אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלכנו מתחנונו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהרונה אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו: אשמונו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. ודנו. חללנו שבתות ומועדי קדשך. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו יצאות רעות. כזבנו. פגענו. לצענו. מרדנו. מרינו דברך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו בכבוד שבתות ומועדי קדשך. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראיה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהרונה

אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵּי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטֹּאתֵינוּ וְתִכְפֹּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פְּשָׁעֵינוּ.

מִי אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעֹבֵר עַל פֶּשַׁע לְשֹׁאֲרֵית נִחַלְתּוֹ, לֹא הִחְזִיק לַעַד אַפּוֹ כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יְרַחֲמֵנוּ יִכְבָּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתִשְׁלַיֵךְ בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטֹּאתֵם: תִּתֵּן אֶמֶת לִיעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתָּיִנוּ מִימֵי קָדָם:

וּבִכְּנָן יִתְקַדֵּשׁ שִׁמְךָ יְהוָה יֵאֱהֻדְנָהי אֱלֹהֵינוּ עַל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:
וּבִכְּנָן תֵּן פֶּחָדְךָ יְהוָה יֵאֱהֻדְנָהי אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל מַעֲשֶׂיךָ. וְאִימָתְךָ עַל כָּל מַה שֶׁבִּרְאָתְךָ. וְיִירָאוּךָ כָּל הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲוּוּ לְפָנֶיךָ כָּל הַבְּרוּאִים. וְיַעֲשׂוּ כָּל־מִצְוָה אֶחָת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלִבָּב שָׁלֵם. שִׁיַּדְעֵנוּ יְהוָה יֵאֱהֻדְנָהי אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשְׁלֵטָן לְפָנֶיךָ. עוֹז בְּיָדְךָ. וּגְבוּרָה בִּימִינְךָ. וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל מַה שֶׁבִּרְאָתְךָ:

וּבִכְּנָן תֵּן כְּבוֹד לַעֲמֶךָ תְּהִלָּה לִירְאֶיךָ. וְתִקְנָה טוֹבָה לְדוֹרְשֶׁיךָ. וּפְתַחֲוֹן פֶּה לַמְיַחֲדִים לָךְ. שִׁמְחָה לְאַרְצְךָ. שִׁשׁוֹן לְעִירְךָ. וְצִמְיַחַת קָרֵן לְדוֹד עַבְדְּךָ. וְעֲרִיכַת נֵר לְבֵן יִשִּׁי מְשִׁיחְךָ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ:

וּבִכְּנָן צְדִיקִים יִרְאוּ וְיִשְׁמְחוּ וְיִשְׂרִים יַעֲלוּזוּ. וְחֹסִידִים בִּרְנָה יִגִּילוּ. וְעוֹלָתָה תִּקְפּוֹץ פִּיהָ. וְהִרְשָׁעָה כָּלָה בַּעֲשֵׁן תִּכְלָה. כִּי תַעֲבִיר מְשָׁלַת זָדוֹן מִן הָאָרֶץ: וְתִמְלֹךְ אַתָּה הוּא יְהוָה יֵאֱהֻדְנָהי אֱלֹהֵינוּ מְהֵרָה עַל כָּל מַעֲשֶׂיךָ. בְּהֵר צִיּוֹן מִשְׁפַּן כְּבוֹדְךָ. וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר מִקְדָּשְׁךָ. כִּפְתּוּב בְּדַבְרֵי קִדְשְׁךָ. יִמְלֹךְ יְהוָה יֵאֱהֻדְנָהי לְעוֹלָם אֱלֹהֵיךָ צִיּוֹן לְדוֹר וָדוֹר הַלְלוּיָהּ:

אַחַר כֵּן יִקָּח בְּיָדוֹ כֶּסֶף פְּדִיּוֹן תַּעֲנִיּוֹת הַנִּצְרָכִים לַתְּקוּנָה אֶךְ מִי עֲלָה שְׁמַיִם וַיִּרְדּוּ, לְקַבּוֹעַ אֶת מִסְפַּר יְמֵי הַתַּעֲנִיּוֹת, וַיִּתֵּן פְּדִיּוֹן נַפְשׁוֹ לַצִּדְקָה לַעֲנִיִּים כָּכָל אֲשֶׁר יוּכַל, וּמִשְׁמִים יַעֲזֹרוּהוּ לְהַשְׁלִים תְּקוּנָה וְכִמּוֹ שֶׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ שֶׁהָבָא לְהִיטָהָר מִסִּיעֵינָן בַּעֲדוֹ.

יַחֲזִיק כֶּסֶף הַפְּדִיּוֹן בִּיד יְמִינוֹ וַיַּעֲמֵד יָחַף וּפָנָיו לְצִד מַעֲרֵב וַיֹּאמֶר

עֲנֵנוּ אֲבוֹתֵינוּ עֲנֵנוּ בַּיּוֹם צוֹם הַתַּעֲנִיּוֹת הַזֶּה, כִּי בְּצָרָה גְּדוֹלָה אָנִי עַל כִּי

עונותי עברו ראשי וכמשא כבד כבדו ממני. טבעתי ביון מצולה ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבולת שטפתני. יראה נרעד יבוא בי בעת עמדי להתפלל לפניך על רע מעשי אשר עשיתי. בושתי וגם נכלמתי להרים אלהי פני אליך. כי עונותי רבו למעלה ראש ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהנה הצדקה ולנו בשת הפנים. מה אענה ומה אמר מה אדבר ומה אצטדק. כבן סורר ומורה הייתי לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושות. לדבריך לא הטיתי אזני. ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי על פריית ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי להפיל ניצוצות הקדשה במעמקי הקלפות. ונתתי כח בקלפות להתחזק ולעלות למעלה ולהתאחז ולינק מן הקדשה. וגרמתי בעונותי לעקר ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים ולהורידה אל ירפתי בור. בורות נשברים אשר לא יכילו המים. אוי ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה. בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. אבל גלוי וידוע לפניך יהנה אלהי ואלהי אבותי, כי לא במקד ובמעל עשיתי, ולא להכעיסך נתכוננתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא מאש ואני מבשר ודם, והוא אשר הסיתני ופתני לעבר על מצותיך, ונספלתי וחללתי שבתות קדשך, ועתה אני בוש ממעשי ומכלם אני מעונותי, ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת ארחותי המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל יהנה וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלח. ובאתי בלב נשבר ונדכה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום אתה וימינך פשוטה לקבל שבים.

אנא יהנה יאהרונה, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר

חטאתי וְעוֹיֹתַי וּפְשָׁעַי לִפְנֵיךָ מַעֲוִדִי עַל הָאֲדָמָה וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְאַל תְּבוֹא בְּמִשְׁפָּט אֶת עַבְדְּךָ כִּי לֹא יִצְדַּק לִפְנֵיךָ כָּל חַי. כִּי אַתָּה יְהוָה יֵאֱהָדוּנְהִי טוֹב וְסֹלַח וְרַב חֶסֶד לְכָל קוֹרְאֶיךָ. וְאַל נָא תִבְזֶה עֲנֻת עֲנִי אֲשֶׁר עָנִיתִי בַצּוֹם נַפְשִׁי, בְּרִכִּי כְּשֶׁלוּ מִצּוֹם וּבִשְׂרִי כַחַשׁ מִשְׁמָן. וַיְהִי חָשׁוּב וּמִקְבָּל וּמְרֻצָּה לִפְנֵיךָ מַעֲוֹט חֲלָבִי וְדָמִי אֲשֶׁר נִתְמַעַט הַיּוֹם בְּתַעֲנִיתִי כְּחֹלֶב וְנָדָם הַנִּקְרָב עַל גְּבִי מִזִּבְחֶךָ הַקָּדוֹשׁ. וְגִלּוֹי וַיְדוּעַ לִפְנֵיךָ כִּי חָפֵץ הֵייתִי לַעֲשׂוֹת תִּקְוֹן זֶה בְּכָל לֵב, אַךְ אֵין בִּי כֹחַ, וְכָשָׁל כֹּחִי לְהִתְעַנּוֹת כָּל כֶּךָ יָמִים רְצוּפִים זֶה אַחֵר זֶה, וְלִכְנֹן אֲנִי מִפְּרִישׁ צִדְקָה לִפְדִּיּוֹן תַּעֲנִיּוֹת אֱלֹהִים. וְתִהְיֶה חֲשׁוּבָה וּמִקְבָּלַת הַצִּדְקָה שְׂאֵנִי נוֹתֵן בְּעַבּוֹר הַתַּעֲנִיּוֹת כְּאֵלוֹ הַתַּעֲנִיתִי, וְכָל הַתִּקְוִיּוֹת וּבִירוֹר נִיּוֹצְאוֹת הַקָּדוֹשׁ הָרְאוּיִם לְהִתְבָּרֵר וְלִצְאֹת עַל יְדֵי הַתַּעֲנִיּוֹת, יִהְיוּ מִתְבָּרְרִים וְיוֹצְאִים עַל יְדֵי הַצִּדְקָה שֶׁל פְּדִיּוֹן הַתַּעֲנִיּוֹת. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תִּטְהַר אֶת הַפְּגָמִים וְאֶת הַפְּתָמִים אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ בְּגוּפִי וּנְפֹשִׁי, רוּחִי וְנִשְׁמָתִי. וְכָל נִיּוֹצְאוֹת הַקָּדוֹשׁ שֶׁנִּפְּלוּ בְּקִלְפוֹת עַל יְדֵי חֲטָאתִי וְנִבְרָאוּ מֵהֶם מִשְׁחִיתִים מִחֲבָלִים פְּרָמִים, יְהִי רְצוֹן מִלִּפְנֵיךָ שְׂיִמּוּתוֹ כָּל אוֹתָם קִלְפוֹת, וְיִחַזְרוּ כָּל נִיּוֹצְאוֹת הַקָּדוֹשׁ בְּמָקוֹם שְׂרָשָׁם בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים לְמַעַן שִׁמְךָ הַקָּדוֹשׁ (חֲב"ו) הִרְמוֹז בְּרֵאשִׁי תְּבוֹת ח'י"ל ב'לע ו'יקיאנו מִבְּטָנוּ יוֹרִישָׁנוּ אֵל, וּמִפְּסוּק ח'לקם ב'חיים ו'צפונך תִּמְלֵא בְּטָנָם, וְלְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל (בִּי"ט) הִרְמוֹז בְּרֵאשִׁי תְּבוֹת ב'זרועו ו'קבץ ט'לאים. וְתִשְׁמַע אֶת תְּפִלָּתִי וְעֲתִירָתִי לְמַעַן שִׁמְךָ הַקָּדוֹשׁ (אֶרְאִית"א) הִרְמוֹז בְּרֵאשִׁי תְּבוֹת א'נא ר'חמך א'ת ר'גזך ו'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלּוֹת וְתַחֲנוּנִים אַתָּה, בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה. יִהְיוּ לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיּוֹן לְבִי לִפְנֵיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי.

מִכָּאן יָכוֹל לְנַעֲוֵל מְנַעֲלִיו. וַיֹּאמֶר.

יְהִי רְצוֹן מִלִּפְנֵיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֵלֵּהִי אָבוֹתִי, שְׂיִהֵא מַעֲוֹט חֲלָבִי וְדָמִי שְׁנִתְמַעַט הַיּוֹם לִפְנֵיךָ בְּתַעֲנִיתִי חָשׁוּב וּמִקְבָּל לִפְנֵי כֹסֵא כְבוֹדְךָ

כאלו הקרבתיו על גבי מזבחך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט ממני, יתעורר סוד ב' זיווגי מ"ב דחיך וגורן. ובכן ימתקו מספר אותיות דמלוי דרבווע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלשים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו למספר תענית.

ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה מחשבה העליונה, דבורר אכל וזריק פסלת, ומפחה ישתלשל ויירד שפע גדול ורב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך ליראה ולאהבה את שמך, ולתת כח במחשבותי ובמחי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלת כל פה, ברוך שומע תפלה.

אנא יהוה יאהדונהי אוי נא לנו כי חטאנו אנא נוליד את חרפתנו, בן כסיל תוגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שברנו ותקנתינו, ואם תשמור עונינו מי יעמד לפניך מאז אפיך, ובטובך הגדול תעורר רחמיך וראה בעין חמלתיך צרת גופינו ונשמתינו וקבל ברב רחמיך תשובתינו וקוראים בשמך יהוה יאהדונהי הושיעה המלך, אל תעזבנו, וביד זעמך אל תטשנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד כבודך ולעשות נגד כוננתך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל פרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, דמיונו פאריה יכסוף לטרף וככפיר יושב במסתרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהוה יאהדונהי

בַּצִּדְקָתְךָ תוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשִׁינוּ, הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשֵׁנוּ וְהַעֲלֵה אֲרוּכָה
וּמִרְפָּא לְעוֹנֵינוּ וְיִהְיוּ לְמַאֲרוֹת כָּל הַשְּׁמוֹת אֲשֶׁר הִחֲשַׁכְנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ
וְחַטְאוֹתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וְטַהַר לְבָנוּ לְעִבְדֶּךָ בְּאֵמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם בִּירְאָה
וּבְאַהֲבָה, אָמֵן, כֵּן יְהִי רָצוֹן. יְהִי לְרָצוֹן אִמְרֵי-פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לִפְנֶיךָ
יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהי צוּרֵי וְגֹאֲלֵי:

יֵאמֹר אַחֵר כֵּן סֵפֶר תְּהִלִּים, וְאֶדְרָא זוּטָא (נִמְצָא לִקְמֵן עֲמוּד 608).

יַעֲשֶׂה שִׁבְעַת הַקְּפוֹת לַתְּבִיחָה בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, וּבְכָל הַקְּפָה יֵאמֹר מִזְמוֹר הָבו
לְה' בְּנֵי אֱלֹהִים, כְּלוּ, וּפְסוּקֵי מִפְסוּקֵי אֲנָא בְּכַחַת, לְפִי הַסֵּדֶר הַזֶּה.

מִזְמוֹר לְדָוִד הָבו לַיהוָה בְּנֵי אֱלֹהִים הָבו לַיהוָה כְּבוֹד וְעֹז: הָבו
לַיהוָה כְּבוֹד שְׁמוֹ הַשְׁתַּחֲוִי לַיהוָה בְּהַדְרַת קִדְשׁ: קוֹל יְהוָה עַל
הַמַּיִם אֵל הַכְּבוֹד הַרְעִים יְהוָה עַל מַיִם רַבִּים: קוֹל יְהוָה בְּכַחַת קוֹל
יְהוָה בְּהַדְרָה: קוֹל יְהוָה שִׁבְרֵי אֲרָזִים וַיִּשְׁבֹּר יְהוָה אֶת אֲרָזֵי הַלְבָנוֹן:
וַיִּרְקִידֵם כְּמוֹ עֵגֶל לְבָנוֹן וְשִׁרְיוֹן כְּמוֹ בֶן רֶאמִים: קוֹל יְהוָה חֲצֹב
לַהֲבֹת אֵשׁ: קוֹל יְהוָה יַחֲלִיל מִדְּבַר יַחֲלִיל יְהוָה מִדְּבַר קִדְשׁ: קוֹל
יְהוָה יַחֲלִיל אֵילֹת גִּיחִישׁ וְיַעֲרוֹת וּבְהִיכְלוֹ כְּלוֹ אִמֵּר כְּבוֹד: יְהוָה
לְמַבּוּל יֵשֶׁב וַיֵּשֶׁב יְהוָה מֶלֶךְ לְעוֹלָם: יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה יִבְרַךְ
אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

אָנָּא בְּכַחַת. גְּדוּלַת יְמִינֶךָ. תַּתִּיר צְרוּרָה:	(אב"ג ית"ץ)
קָבֵל רַנַּת. עֲמֹךְ שִׁגְבָנוּ. טַהֲרָנוּ נוֹרָא:	(קר"ע שט"ץ)
נָא גְבוּר. דּוֹרְשֵׁי יַחֲוֶדְךָ. כְּכַבֵּת שְׁמֵרָם:	(נג"ד יכ"ש)
בְּרַכְּם טַהֲרָם. רַחֲמֵי צִדְקָתְךָ. תְּמִיד גְּמִלָּם:	(בט"ר צת"ג)
חֲסִין קְדוֹשׁ. בְּרוּב טוֹבְךָ. נַחֵל עֲדֶתְךָ:	(חק"ב טנ"ע)
יַחֲדִיד גֹּאֵה. לְעַמֶּךָ פָּנֵה. זוֹכְרֵי קְדוּשָׁתְךָ:	(יג"ל פז"ק)
שׁוֹעֲתָנוּ קָבֵל. וְשִׁמְעַתְּנוּ. יוֹדֵעַ תַּעֲלוּמוֹת:	(שק"ו צי"ת)

בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

אַחֵר כֵּן יִמְנָה עֲשָׂרִים וְשֵׁשׁ פְּרוּטוֹת כְּמִנְיֵן שֵׁם הוִי"ה, וַיִּשְׁיִמֵם בְּפָנֵי

עצמם, וימנה עוד שישים וחמש פרוטות כמנין שם אדני, וישימם בפני עצמם, ואחר כך יתברם יחד ויכנון לחבר שמות הוי"ה אדנות (יאהדונה"י) שפגם בהם, ועתה מיתדם ביחוד גמור ושלם, ויתן כסף זה ואת כסף פדיון התעניות לעניים וראי שמים, ויאמר שיר השירים כלו, ויכנון ליחד כל עולמות וספירות הקדש באהבה וחסד.

ויהי רצון שה' יקבל תשובתו ברחמים.

תקון למי שעשה הפלה מלאכותית

רבותינו המקובלים לא נתנו מס' ימים הראוי לתקון זה ואולי תקונה בשמונים ושמונה תעניות. אמנם מי עלה שמים וירד לקבוע את מספר ימי התעניות, והתשובה והידידי, והרצון והמחשבה, הם עקר התקון ומעשה התענית והפדיון משלים התקון. ולכן תתן פדיון נפשה לצדקה לעניים ככל אשר תוכל, ולא תפחות מפדיון שמונים ושמונה תעניות.

תצום יום אחד משקיעת החמה ועד למחרתו בצאת הכוכבים ותתן צדקה פדיון תעניות לפי הסדר כדלהלן:

טוב שתעשה תקון זה לפחות 3-5 פעמים בחייה. (תקון זה נסדר לפי הקדמה ב' ולפי שו"ת "ברית אברהם" בתשובה שהובאה להלן בסוף הספר)

אם יכולה תלך למקנה ותטבל שבע טבילות, (ראי בהוראות שבתחילת הספר) ותכנון שטובלת שבע טבילות אלו על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבל מצרעתו, ושכן יטהרו נפשה, רוחה ונשמתה מטמאת צרעת עון ההפלה.

יום לפני הצום תאמר וידוי זה:

אנא יהי נה יאהדונהי אל הינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלכנו מתחנונו, שאין אנו עושים פנים וקשי ערף לומר

לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חֲטָאנוּ. אָכֵל חֲטָאנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ וְאֲנָשֵׁי בֵיתֵינוּ: אֲשַׁמְנוּ. בָּגַדְנוּ. גָּזַלְנוּ. דִּבַּרְנוּ דָּפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. וְדָנּוּ. חֲמַסְנוּ. טָפְלָנוּ שָׁקָר וּמְרֻמָּה. יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כָּזַבְנוּ. כָּעֲסָנוּ. לָצָנוּ. מִרְדְּנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֶאֱצָנוּ. נֶאֱפָנוּ. סָרְרָנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. פָּגַמְנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אָב וְאָם. קָשִׁינוּ עֵרְף. רָשַׁעְנוּ. שַׁחַתְתִּי זָרַע קוֹדֵשׁ לְבִטּוֹלָה וְהַפְלֵתִי פְרִי בִטְנִי. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲיִינוּ וְתַעֲתַעְנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁנָה לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ. וְאֲנַחְנוּ הִרְשַׁעְנוּ:

מֵה נֹאמַר לְפָנֶיךָ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמֵה נִסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הִנֵּסְתָּרוֹת וְהִנְגַּלּוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ רְזִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חֵי. אַתָּה חָפֵשׁ כָּל חֲדָרֵי בָטָן. רֹאֶה כְלִיּוֹת וְלֵב. אֵין דְּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִמֶּךָ עֵינֶיךָ: יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חֲטָאֵתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פֶּשַׁעֵינוּ.

תַּתְּפַּלל תְּפִילַת מִנְחָה. וְלִפְנֵי שֶׁתִּפְסַע שֶׁלֹּשׁ פְּסִיעוֹת שֶׁל "עוֹשֶׂה שְׁלוֹם", תֹּאמַר:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם הִרְיֵנִי לְפָנֶיךָ לְמַחֵר בְּתַעֲנוּת מִשְׁקִיעַת הַחֲמָה הַיּוֹם וְעַד צֵאת הַכּוֹכָבִים מִחֵר לְכַפֵּר עַל כָּל חֲטָאֵתִי שֶׁחֲטָאֵתִי וְשִׁעוּיֵתִי וְשִׁפְשָׁעֵתִי לְפָנֶיךָ מֵעוֹדִי וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, וּבִפְרֹט בְּכֵךְ שֶׁהַפְלֵתִי פְרִי בִטְנִי וְהִשְׁחַתִּיו אֶרְצָה. וְאִם לֹא אוּכַל לְהַתְעַנּוֹת אוֹ לֹא אֶרְצָה, כִּשְׂאֵתָן פְּרוּטָה לְצִדְקָה כְּדִי לְבִטֹּל הַתַּעֲנוּת אוּכַל לְאַכּוֹל לֹלֵא שׁוּם אִיסוּר כָּלָל. וְיִהְיֶה רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתַּתֵּן לִי כֹחַ וּבְרִיאוֹת לְהַתְעַנּוֹת לְפָנֶיךָ וְתִקַּבֵּל תְּשׁוּבָתִי וְתִרְצָנִי:

אִם שִׁכְחָה לֹאמַר זֹאת בְּתַפִּילַת הַמִּנְחָה, אָכֵל כִּשְׁהַתְּפַלֵּלָה מִנְחָה חֲשָׁבָה לְהַתְעַנּוֹת, הִרֵי זֶה נִחָשֵׁב כְּקַבְּלַת תַּעֲנוּת וְצָרִיכָה לְהַתְעַנּוֹת.

בְּיוֹם הַצֹּם תֹּאמַר:

הֲרִינִי מוֹכְנָה וּמְזַמְנָה לְקַיִם בְּעֶזְרַת הָאֵל יִתְבַּרְךָ מִצְוַת עֲשֵׂה שֶׁל
הַתְּשׁוּבָה, כְּפָתוּב בַּתּוֹרָה: וְשָׁבַת עַד יְהוָה יֵאָהֲרֹנָהי אֱלֹהֶיךָ וְשִׁמְעַתָּ
בְּקִלּוֹ. וְהֲרִינִי מִתַּחַרְטַת עַל כָּל מַה שֶּׁחָטָאתִי, עֲוִיתִי וּפָשַׁעְתִּי, בֵּין
בְּגִלְגּוּל זֶה וּבֵין בְּגִלְגּוּלִים אֲחֵרִים, חֲרָטָה גְמוּרָה וּשְׁלֵמָה, וּמִקְבֻלַּת
עָלִי שֶׁלֹּא לַחֲזוֹר וּלְחַטֹּא עוֹד. וְהִשָּׁם יִתְבַּרְךָ בְּרַחֲמָיו יַעֲזָרְנִי עַל דְּבַר
כְּבוֹד שְׁמוֹ מִצַּתָּה וְעַד עוֹלָם, אָמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן.

אָנָּה יְהוָה יֵאָהֲרֹנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵּהִי אֲבוֹתֵינוּ, תְּבֹא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאֵל
תַּתְּעִלֵם מִלִּבֵּנוּ מִתַּחַנְתָּנוּ, שְׂאִין אֲנִיחֵנוּ עֲזֵי פָנִים וּקְשֵׁי עֲרָף לֹאמַר
לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲרֹנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵּהִי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנִיחֵנוּ וְלֹא
חֲטָאנוּ. אָכֵל חֲטָאנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. אֲנִיחֵנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ וְאֲנָשֵׁי בֵיתֵנוּ:
אֲשָׁמְנוּ. בְּגִדְנוּ. גָּזְלָנוּ. דִּבְרָנוּ דְּפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הִעֲוִינוּ. וְהִרְשָׁעְנוּ.
וַדְּנוּ. חִמְסָנוּ. טָפְלָנוּ שֶׁקֶר וּמְרֻמָּה. יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כּוֹזְבָנוּ. כְּעִסָּנוּ.
לִצְנוּ. מִרְדְּנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֹאצָנוּ. נֹאפָנוּ. סָרְרָנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ.
פָּגַמְנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אָב וְאִם. קָשִׁינוּ עֲרָף. רָשָׁעְנוּ. שַׁחַתְתִּי זֶרַע
קוֹדֵשׁ לְבִטְלָה וְהַפְלֵתִי פְרִי בִטְנִי. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲזִינוּ וְתַעֲתְעֵנוּ. וְסָרְנוּ
מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שׁוּבָה לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל
הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ. וְאֲנִיחֵנוּ הִרְשָׁעְנוּ:

מַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמַה נִּסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא
הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ רְצֵי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי
כָל חֵי. אַתָּה חֹפֵשׁ כָּל חַדְרֵי בָטָן. רֹאֵה כְלִיּוֹת וְלֵב. אֵין דְּבַר נֶעְלָם
מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲרֹנָהי
אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵּהִי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חֲטָאֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ
אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פֶּשַׁעֵינוּ.

וַיֵּשֶׁב אֲבֹרָהֶם אֶל נַעֲרָיו וַיִּקְמוּ וַיִּלְכוּ יַחְדָּו אֶל בָּאָר שְׁבַע וַיֵּשֶׁב
אֲבֹרָהֶם בְּבָאָר שְׁבַע: וַיֵּשֶׁב יִצְחָק וַיַּחֲפֹר | אֶת בְּאֵרֵת הַמַּיִם אֲשֶׁר
חָפְרוּ בִּימֵי אֲבֹרָהֶם אָבִיו וַיִּסְתְּמוּם פְּלִשְׁתִּים אֲחֵרֵי מוֹת אֲבֹרָהֶם

וַיִּקְרָא לָהֶן שְׁמוֹת פְּשָׁמוֹת אֲשֶׁר קָרָא לָהֶן אֲבִיו: וַיַּחֲפְרוּ עֲבָדֵי יִצְחָק בְּנֶחֱל וַיִּמְצְאוּ שָׁם בָּאֵר מַיִם חַיִּים: וַיִּרְיֻבוּ רֹעֵי גֵרָר עִם רֹעֵי יִצְחָק לֵאמֹר לָנוּ הַמַּיִם וַיִּקְרָא שֵׁם הַבָּאֵר עֶשֶׂק כִּי הִתְעַשְׂקוּ עִמּוֹ: וַיַּחֲפְרוּ בָּאֵר אַחֲרָת וַיִּרְיֻבוּ גַם עָלֶיהָ וַיִּקְרָא שְׁמָהּ שִׁטְנָה: וַיַּעֲתֶק מִשָּׁם וַיַּחֲפֹר בָּאֵר אַחֲרָת וְלֹא רָבוּ עָלֶיהָ וַיִּקְרָא שְׁמָהּ רְחֹבוֹת וַיֹּאמֶר כִּי עֲתָה הִרְחִיב יְהוָה יֵאֱהוּדוֹנָהי לָנוּ וּפְרִינוּ בָאָרֶץ: וַיַּעַל מִשָּׁם בָּאֵר שָׁבַע: וַיְהִי בַיּוֹם הַהוּא וַיָּבֹאוּ עֲבָדֵי יִצְחָק וַיִּגְדּוּ לוֹ עַל אֲדוֹת הַבָּאֵר אֲשֶׁר חָפְרוּ וַיֹּאמְרוּ לוֹ מִצְאָנוּ מַיִם: וַיִּקְרָא אֹתָהּ שְׁבַעָה עַל כֵּן שֵׁם הָעִיר בָּאֵר שָׁבַע עַד הַיּוֹם הַזֶּה:

וַעֲשִׂיתָ אֶת גִּרְתִּיהָ שְׁבַעָה וְהַעֲלֵה אֶת גִּרְתִּיהָ וְהָאִיר עַל עֶבֶר פְּנִיָּה: כִּי הִנֵּה הָאֵבֶן אֲשֶׁר נָתַתִּי לִפְנֵי יְהוֹשֻׁעַ עַל אֵבֶן אַחַת שְׁבַעָה עֵינַיִם הִנְנִי מִפְתַּח פֶּתַחָה נָאִם יְהוָה יֵאֱהוּדוֹנָהי צִבְאוֹת וּמִשְׁתִּי אֶת עוֹן הָאָרֶץ הַהִיא בַּיּוֹם אַחֲרָי: בַּיּוֹם הַהוּא נָאִם יְהוָה יֵאֱהוּדוֹנָהי צִבְאוֹת תִּקְרָאוּ אִישׁ לְרֵעֵהוּ אֶל תַּחַת גֹּפֶן וְאֶל תַּחַת תְּאֵנָה: וַיָּשֶׁב הַמֶּלֶךְ הַדָּבָר בִּי וַיַּעֲרִנֵי כְּאִשׁ אֲשֶׁר יַעֲזֹר מִשְׁנָתוֹ: וַיֹּאמֶר אֵלַי מָה אַתָּה רֹאֶה וַיֹּאמֶר רֵאִיתִי וְהִנֵּה מְנוֹרַת זָהָב כְּלָה וְגִלְהָה עַל רֹאשָׁהּ וְשְׁבַעָה גִרְתֶּיהָ עָלֶיהָ שְׁבַעָה וְשְׁבַעָה מוֹצָקוֹת לְגִירוֹת אֲשֶׁר עַל רֹאשָׁהּ: אֲמַרְוֹת יְהוָה יֵאֱהוּדוֹנָהי אֲמַרְוֹת טְהוֹרוֹת כְּסָף צָרוּף בַּעֲלִיל לְאָרֶץ מִזְקֶק שְׁבַעָתַיִם: חֲכָמוֹת בְּנִתָּה בֵּיתָה חֲצֻבָה עֲמוּדֶיהָ שְׁבַעָה:

אחר כך תקח בִּידָה 88 מטבעות, ותסדרם על השולחן בשורה אחת בסדר זה:

10 .6 .4 .1 .5 .1 .1 .5 .1 .1 .5 .1 .10 .5 .6 .5 .1

תמנה את המספרים בפיה, ואחר כך תאמר שלש פעמים.

”שופך דם האדם באדם דמו ישפך”.

תערב כל המטבעות בִּידָה הימנית ותאחז אותם ביד ימין ותוסיף לצדקה כמה שאפשר ותעמוד יחפה ופגיה לצד מערב ותאמר:

עָנְנוּ אֲבִינוּ עָנְנוּ בְּיוֹם צוֹם הַתַּעֲנִית הַזֶּה, כִּי בָצָרָה גְדוֹלָה אָנִי עַל כִּי
 עֲוֹנוֹתַי עָבְרוּ רֹאשִׁי וּכְמִשָּׁא כָבֵד כָּבְדוּ מִמֶּנִּי. טִבְעָתִי בִּינוֹן מִצוּלָה
 וְאֵין מַעֲמָד. בָּאתִי בְּמַעֲמָקֵי מַיִם וְשִׁבּוּלֵת שְׁטָפָתָנִי. יִרְאֶה וְרַעַד יִבּוֹא
 בִּי בַעַת עֲמָדִי לְהִתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ עַל רָע מַעֲשֵׂי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי. בּוֹשָׁתִי
 וְגַם נִכְלַמְתִּי לְהָרִים אֱלֹהֵי פָנַי אֲלֶיךָ. כִּי עֲוֹנוֹתַי רַבּוּ לְמַעַלָּה רֹאשׁ
 וְאֲשָׁמוֹתַי גָּדְלוּ עַד הַשָּׁמַיִם. לָךְ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי הַצָּדָקָה וְלָנוּ בִשֵּׁת
 הַפְּנִיָּם. מָה אֶעֱנֶה וּמָה אֶמַר מָה אֶדְבֹּר וּמָה אֶצְטַדֵּק. כָּבֶת סוֹרֶרֶת
 וּמוֹרָה הֵייתִי לְפָנֶיךָ וְלֹא שָׁמַעְתִּי אֶל מִצְוֹתֶיךָ הַקְּדוּשׁוֹת. לְדַכְּרֶיךָ לֹא
 הִטִּיתִי אָזְנִי. וְעִבְרָתִי עַל מִצְוֹת עֲשֵׂה וְעַל מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. עִבְרָתִי
 עַל כְּרִיתוֹת וּמִיתוֹת בֵּית דִּין. עִבְרָתִי עַל דְּבָרֵי קְבָלָה וְדְבָרֵי סוּפְרִים
 וּפְגָמָתִי בַּמִּדּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת וְקִלְקִלְתִּי צְנוּרוֹת הַשֹּׁפֵעַ. וְגִרְמָתִי בַּעֲוֹנוֹתַי
 לְהַפִּיל נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה בְּמַעֲמָקֵי הַקְּלָפוֹת. וְנִתְתִּי כֹחַ בַּקְּלָפוֹת
 לְהִתְחַזֵּק וְלַעֲלוֹת לְמַעַלָּה וּלְהִתְאַחֵז וְלִינִק מִן הַקְּדוּשָׁה. וְגִרְמָתִי
 בַּעֲוֹנוֹתַי לַעֲקוֹר וּלְהַכְרִית אֶת נִפְשֵׁי הַקְּדוּשָׁה מִמְּקוֹרָהּ הָעֲלִיּוֹן מֵאֲרֶץ
 הַחַיִּים וּלְהוֹרִידָהּ אֶל יִרְכָתִי בּוֹר. בּוֹרוֹת נִשְׁבָּרִים אֲשֶׁר לֹא יִכִּילוּ
 הַמַּיִם. אוֹי וְאֲבוֹי עָלִי. אָהָה עַל נִפְשִׁי. עַל מִי אָנוֹס לַעֲזֹרָה וְאָנָּה
 אֶפְנֶה לִישׁוּעָה. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי כִּי נִשְׁאָתִי חֶרֶפַת נְעוּרֵי. אֲכַל
 גְּלוֹי וְיִדּוּעַ לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, כִּי לֹא בְּמֶרֶד
 וּבְמַעַל עָשִׂיתִי, וְלֹא לְהַכְעִיסְךָ נִתְכַּוְּנָתִי, רַק יִצְרִי גִבֹּר עָלִי וּמַעֲשֵׂה
 שְׁטָן הַצָּלִיחַ, כִּי הוּא מֵאֵשׁ וְאָנִי מִבֶּשֶׂר וְדָם, וְהוּא אֲשֶׁר הִסִּיתָנִי
 וּפָתָנִי לַעֲבֹר עַל מִצְוֹתֶיךָ, וְנִסְפַּלְתִּי וְעָשִׂיתִי עוֹן זֶה אֲשֶׁר הִפַּלְתִּי פָרִי
 בְּטָנִי וְשִׁחַתְתִּיו אֶרְצָה, וְעַתָּה אָנִי בּוֹשָׁה מִמַּעֲשֵׂי וּמִכְלָמַת אָנִי
 מִעֲוֹנוֹתַי, וּמִתְנַחֲמַת וּמִתְחַרְטֶת אָנִי עַל כָּל מַה שֶּׁחָטָאתִי וְעוֹיִתִי
 וּפָשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. עֲזֹבָתִי אֶת דְּרָכֵי הָרָעִים וְאֶת
 אֲרָחוֹתִי הַמְקַלְקָלִים, דְּכָתִיב: יַעֲזֹב רָשָׁע דְּרָכּוֹ וְאִישׁ אֶנוֹן מִחֲשָׁבוֹתָיו
 וְיָשׁוּב אֶל יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי וִירְחֲמֵהוּ וְאֵל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסֻלָּח.
 וּבָאתִי בָּלֵב נִשְׁבָּר וְנִדְכָּה לְהִתְנַפֵּל לְפָנֶיךָ כִּסֵּא כְבוֹדְךָ וְלִדְפֹק עַל
 שַׁעֲרֵי רַחֲמֶיךָ וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ מַחִילָה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנוּן

נרחום אתה נימינך פשוטה לקבל שבים.

אנא יהנה יאהדונה, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהנה יאהדונה טוב וסלח ורב חסד לכל קוראך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי פשלו מצום ובשרי פחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב נדם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וגלוי וידוע לפניך כי חפצה הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל כחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפרישה צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשובה ומקבלת הצדקה שאני נותנת בעבור התעניות פאלו התעניתי, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמתי. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים כרמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח"ל ב'לע ו'יקאנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ו'צפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרועו ו'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש (אראית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיך א'ת ר'גנך ו'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי ונהגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי.

מבאן יכולה לנעול מנעליה, ולהמשיך רגיל.

אָנא בִּכְחַ גְּדוּלַת יְמִינֶךָ. תַּתִּיר צְרוּרָה: (אב"ג ית"ץ)
 קָבַל רִנָּת. עֲמָךְ שְׂגָבְנוּ. טַהֲרָנוּ נוֹרָא: (קר"ע שט"ן)
 נָא גְבוּר. דּוֹרְשֵׁי יַחֲוֹדְךָ. כְּכַבַּת שְׁמֶרֶם: (נג"ד יכ"ש)
 בְּרַכְּם טַהֲרֶם. רַחֲמֵי צְדָקָתְךָ. תְּמִיד גְּמִלֶם: (בט"ר צת"ג)
 חֲסִין קְדוּשׁ. בְּרוּב טוֹבְךָ. נָהַל עֲדָתְךָ: (חק"ב טנ"ע)
 יַחֲד גְּאָה. לַעֲמָךְ פָּנָה. זֹכְרֵי קְדוּשָׁתְךָ: (יג"ל פז"ק)
 שׁוֹעֲתָנוּ קָבַל. וְשִׁמְעַ צַעֲקָתָנוּ. יוֹדֵעַ תַּעֲלוּמוֹת: (שק"ו צי"ת)
 בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי, שִׁיְהֶא מַעֲוֹט חֲלָבִי וְדָמִי
 שְׁנִתְמַעֵט הַיּוֹם לְפָנֶיךָ בְּתַעֲנִיתִי חָשׁוּב וּמִקְבָּל לְפָנֶי כֶּסֶף כְּבוֹדְךָ
 כְּאֵלֹו הַקְּרִבְתִּיו עַל גְּבִי מִזְבִּיחֶךָ הַקְּדוֹשׁ, וּבְכֹחַ חֲלָב וְדָם שְׁנִתְמַעֵט
 מִמֶּנִּי יִגִּיעַ וְיַחֲוֹל עָלַי, לְטַהֵר לִבִּי לַעֲבֹדְךָ לִירְאָה וּלְאַהֲבָה אֶת שְׁמֶךָ,
 וְלִתֵּת כֹּחַ בְּמַחְשַׁבְתִּי וּבְמַחֲזִי לְבָרֶךְ וּלְתַקֵּן וּלְהַעֲלוֹת כָּל נִיצוּצֵי
 הַקְּדוּשָׁה וְהַנִּפְשׁוֹת וְהַרוּחוֹת וְהַנִּשְׁמוֹת דְּקַדְשָׁה, וּלְהַגְבִּיר חֵלֶק הַטּוֹב
 שֵׁשׁ בִּי עַל הַחֵלֶק הָרַע שֵׁשׁ בִּי, וְהִיָּה נָא קְרוּב לְשׁוֹעֲתָנוּ. טָרֵם נִקְרָא
 אֲלֶיךָ וְאַתָּה תַּעֲנֶה, נִדְבָר וְאַתָּה תִּשְׁמַע, כִּדְבָר שְׁנֵאֲמַר "וְהִיָּה טָרֵם
 יִקְרָאוּ וְאֲנִי אֶעֱנֶה עוֹד הֵם מְדַבְּרִים וְאֲנִי אֲשַׁמְעַ", כִּי אַתָּה ה' פּוֹדֶה
 וּמַצִּיל וְעוֹנֶה וּמַרְחֵם בְּכָל עֵת צָרָה וְצוּקָה וְשׁוֹמֵעַ תַּפִּלַּת כָּל פֶּה,
 בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תַּפִּלָּה.

אָנא יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי אוֹי נָא לָנוּ כִּי חֲטָאנוּ אָנא נוֹלִיךְ אֶת חֲרָפְתָנוּ, בַּת
 כְּסִילָה תּוֹנֶת אִמָּה, וְאִם תַּפְּנֶה לְחַטָּאתֵינוּ אָבִד שְׁכָרְנוּ וְתִקְנִיתֵנוּ,
 וְאִם תִּשְׁמֹר עֲוֹנֵינוּ מִי יַעֲמִיד לְפָנֶיךָ מֵאֵז אִפְיֶךָ, וּבְטוֹבְךָ הַגְּדוֹל
 תַּעֲוֹרֶר רַחֲמֶיךָ וּרְאֵה בְּעֵין חַמְלָתְךָ צֶרֶת גּוֹפִינוּ וְנִשְׁמָתֵנוּ וְקָבַל בְּרַב
 רַחֲמֶיךָ תִּשְׁוִבְתֵּנוּ וְקוֹרְאִים בְּשִׁמְךָ יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמְּלֶךְ, אֵל
 תַּעֲזֹבְנוּ, וּבִיד וְעֲמָךְ אֵל תִּטְשֵׁנוּ, וְלֹא לֵאָרֶךְ אַפָּךְ תִּקְחָנוּ, כִּי גְלוּי
 וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ כִּי לֹא עָלְתָה עַל לִבֵּנוּ לְהַמְרוֹת חֵס וְשָׁלוֹם נִגְדַּת בְּבוֹדְךָ
 וְלַעֲשׂוֹת נִגְדַּת בְּנִתְךָ, אָפֶס כִּי עַז יִצְרָנוּ הָרַע וְעַל כְּרַחֲנוּ נָטָה אֲרַחְנוּ,

ומנע הטוב ממנו, המיונו פאריה יכסוף לטרף וככפיר יושב
במסגרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהנה בצדקתך
תוציא מצרה נפשינו, הצילה מחרב נפשו והעלה ארוכה ומרפא
לעונינו ויהיו למאורות כל השמות אשר החשכנו בעונותינו
וחטאתינו ופשענו, וטהר לבנו לעבדך באמת ובלבב שלם ביראה
ובאהבה, אמן כן יהי רצון. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך
יהנה צורי וגאלי:

תאמר את כל ספר תהלים (ואם אפשר פעמיים, עדיף) ותתן הכסף לעניים
שומרי מצוות ויהי רצון שה' יקבל תשובתה ברצון.

ענין עכוב הזיווג והפרנסה.

אמרו רבותינו, שזיווג ראשון ארבעים יום קדם יצירת הנולד. בת קול
יוצאת ואומרת "בת פלוני לפלוני אכל זיווג שני, "אין מזוגין לאדם
אשה, אלא לפי מעשיו". וכתב האר"י ז"ל, שפונת חז"ל באמרו "זיווג
ראשון", הוא לפעם הראשונה שאדם בא לעולם, וזיווג שני הוא חזרתו
בגלגול. וכונת חז"ל להודיענו, שלאדם המגלגל לא מזוגין אשה אלא
לפי מעשיו בגלגול זה, ובעקר בגלגול קודם. כי עונותיו גורמים למדת
הדין לקטרג עליו למנוע ממנו הזיווג או הפרנסה. והוסיפו חז"ל ואמרו
"וקשה לזוגן בקריעת ים סוף. ואמרו בזוהר (פרשת תרומה דף ק"ע):
שאין הפננה לקשי פיו, אלא מהותי. כי מדת הדין קטרגה כדי למנוע
את קריעת ים סוף בטענה שאין ישראל ראויים לגס פנה, כיון שמעשיהם
לא היו מתקנים. והיה קשה לפני הקדוש ברוך הוא שלא להתחשב
במדת הדין, כי אין משוא פנים לפניו, והוא ברא את מדת הדין כדי
שתקטרג ותמנע את הרחמים והטוב ממי שאינו ראוי. ורק מכיון
שהבטיח לאברהם אבינו ע"ה. "ודור רביעי ישובו הנח". עשה לפנים
משורת הדין וקרע להם את הימים.

והנה רוב ככל בני האדם מגלגלים הם, ונקראים "זווג שני", ומאז חרבן בית המקדש כמעט שאין נשמות חדשות (שער המצוות, פרשת כי תצא) ולכן אין משיגים את בני זוגם אלא בצער ובקשי. (שער הגלגולים הקדמה כ') כי מדת הדין מקטרגת למנוע הזווג והפרנסה מבני אדם עקב מעשיהם הרעים בגלגול הקודם. ואם היה הקדוש ברוך הוא מסכים למדת הדין היה העולם שמים. ולכן קשה זווגו של אדם, וקשין מזונותיו של אדם, לפני הקדוש ברוך הוא בקריעת ים סוף. כי נותן להם הקדוש ברוך הוא פרנסה וזווג למרות קטרוג מדת הדין, אלא שנותנם בקשי ובצער בגלל הקטרוג.

אלא שאף על פי כן, "מדה כנגד מדה לא בטלה". ואדם שחטא בגלגול קודם בענייני ממון כגזל וכדומה, יסבול מצער הפרנסה ומעני בגלגול זה, ובהתאם לצער שגורם לבני אדם בענייני ממון, ככה יסבול בענייני ממון בגלגול זה. ואם חטא באהבה אסורה כגון אחת מהעצירות, או גויה, או אפלו חטא עם אשתו בנדתה, ימנעו ממנו הזווג לגמרי, או יאחרוהו לו בשנים הרבה. ובהתאם למדת הענג והשמחה שהיו לו בזווג האסור, כך מדת הסבל והצער שיהיו לו בכדידותו עתה. ואין הבדל בכל זה בין גבר לאשה. (הגמאות לכך, ראה במבוא לספר זה, וב"שער יוסף" חלקים א' ב' במעשיות של גלגולי הנשמות, בצפת, במצרים, ובירושלים, והבן.)

אם שב האדם בתשובה שלמה לפני קונו, ומבקש מחילה בכל לבו, על כל אשר חטא מעודו בעולם בפעם ראשונה ועד עתה, מבטל את הקטרוג ואת הגזרות הרעות שנגזרו עליו, וגורם שה' ירחמהו ויפתח לו שערי רחמים, זווג, ופרנסה. ולפי ערך וגדל התשובה והתפלה, כן ערך השפע והרחמים שמושך עליו.

ודע כי אם עבר אדם בגלגול זה או בגלגולים קודמים איזו עבירה שענשה "כרת", יש בענש זה כמה סוגים ואפנים, ואחד מהם הוא שתפרת הנפש מן זוגה בעולם הזה ובעולם הבא. (ראה שער המצוות דף ג.) ולכן התקון, כולל לילה שלם של למוד תורה שהוא תקון לעוון "הכרת". שכל לילה אחד מכפר על כרת אחד, (שער רוח הקדש, דף י"א)

ויבנו להפטר בלמוד לילה זה מ"פחת" המונע הזיווג או הפרנסה אם נגזר עליו, והחלש יאמר גבור אני, לעמוד על המשמר ולעשות התקון בשלמותו, ויזכה בעזרת השם, להקים בית נאמן בישראל, ולפרנסה הגונה, אמן.

תקון למי שמתעבב זיווגו או פרנסתו.

יקפיד בכל בקר בקומו ממטותו, לטול את ידיו עם כלי, שמונה פעמים לסירוגין. דהיינו שישפוך מים מהפלי על ידו הימנית, ואחר כך על ידו השמאלית, ושוב על ידו הימנית, ואחריה על היד השמאלית. ארבע פעמים על כל יד.

זוה סדר התקון.

יצום יום אחד מעמוד השחר ועד צאת הכוכבים, ויהיה ער בלילה שלפניו, לפי הסדר הזה.

יום לפני הצום יאמר ודוי זה.

אנא יהנה יאהדונהי אל'הינו ואל'הי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלכנו מתחנונו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהנה יאהדונהי אל'הינו ואל'הי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סרנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. שחתנו זרע קדש לבטלה ובכרנו משחיתים לחבל, גם בכנפינו נמצאו דם נפשות אביונים נקיים והנה דמעת העשוקים ואין להם מנחם, לפי לבי על חלליהם מעי מעי על הרוגיהם, אוי לרשע רע, כי גמול ידיו יעשה לו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטך הטובים ולא שנה לנו. נאפה צדיק על כל הבא עלינו. כי אמת

עשית. נאנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראיה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

ישתדל ללכת למקוה ולטביל שבע טבילות, ויכונן שטובל שבע טבילות אלו על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטביל מצרעתו, ושכן יטהרו נפשו, רוחו ונשמתו מטמאת צרעת חטאתיו.

יתפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בברכת "שומע תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום". אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אבל כשהתפלל מנחה חשב להתענות, הרי זה נחשב כקבלת תענית וצריך להתענות.

זה נסח קבלת התענית:

רבונו של עולם הריני לפניך למחר בתענית מעלות השחר ועד צאת הכוכבים לכפר על כל חטאתי שחטאתי ושעויתי ושפשעתי לפניך מעודי ועד היום הזה, ובפרט בעוון הגורם לי לעכוב (הפרנסה) (הנשואין), ואם לא אוכל להתענות או לא ארצה, כשאאתן פרוטה לצדקה כדי לבטל התענית אוכל לאכול ללא שום איסור כלל. יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו שתתן לי כח ובריאות להתענות לפניך ותקבל תשובתי ותרחמי:

משקיעת החמה ועד שעה לפני שיאיר השמש, יזהר שלא לישן, וישב כל הלילה ללמוד למודי קדש. ויכול לאכל עד שעתיים לפני שיאיר השמש דברים קלים פעוגות, פרות ושתייה קלה, אבל אסור לאכל ארוחה או לשתות יין ומשקאות חריפים.

לפני הַלמוד בַּלִּילָה יֹאמַר בְּקֶשֶׁה זֶה:

לְשֵׁם יְחִיד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתִּיהָ, בְּדַחֲלֵהוּ וּרְחִימוּ וּרְחִימוּ וּדְחִילוּ, לִיְחִידָא שֵׁם י"ה בּו"ה בְּיַחְוָדָא שְׁלִים (יְהוּה) בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, הִנֵּה אֲנִי כָּא לְלַמֵּד בַּלִּילָה זֶה בְּסִתְרֵי תוֹרָה וּבִתְהִלִּים, כְּדִי לְכַפֵּר עַל אֲשֶׁר חֲטָאתִי עֲוִיתִי וּפִשְׁעֵתִי מֵעוֹדִי וְעַד עַתָּה בְּגִלְגּוּל זֶה וּבְגִלְגּוּלִים אֲחֵרִים. וְהָרִי אֲנִי מִקְבֵּל עָלַי מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל הַתְּשׁוּבָה וְשֵׁב אֵלַיךְ אֲבִינוּ שְׂבָשְׁמִים בְּכָל לֵב, וּמִתְחַרֵּט חֲרָטָה גְּמוּרָה וְשִׁלְמָה עַל כָּל אֲשֶׁר חֲטָאתִי עֲוִיתִי וּפִשְׁעֵתִי לִפְנֵיךְ וְעִבְרָתִי עַל רַמ"ח מִצְוֹת עֲשֵׂה וְשִׁס"ה מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה וְעֲנִפִּיהֶם מִדְּבָרֵי קִבְלָה וּמִדְּבָרֵי סוּפְרִים, וּבִפְרָט בְּמָה שֶׁחֲטָאתִי עֲוִיתִי וּפִשְׁעֵתִי בְּחִלּוֹל ה', וְעִבְרָתִי עַל תּוֹרַתְךָ הַקְדוּשָׁה שֶׁכָּתוּב בָּהּ "וְלֹא תַחֲלִלוּ אֶת שֵׁם קִדְשִׁי, וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אֲנִי ה' מְקִדְשָׁכֶם", וּבְמָה שֶׁחֲטָאתִי עֲוִיתִי וּפִשְׁעֵתִי בְּעֶזֶן הַקָּרִי, וְעִבְרָתִי עַל מַה שֶׁכָּתַבְתָּ בְּתוֹרַתְךָ הַקְדוּשָׁה "וְנִשְׁמַרְתָּ מִכָּל דְּבַר רַע", וּפְגַמְתִּי בְּתוֹרַתְךָ וּבְאַחֲדוּתְךָ וּבְיַחְוִיד שְׁמֶךָ. יִרְאֶה נִפְחָד תְּבֵא בִּי בְּזִכְרִי כָּל אֲשֶׁר הִכְעַסְתִּיךָ. אֲמַנֵּם עַל רַחֲמֶךָ הַפְּשׁוּטִים בְּטַחָתִי כִּי יִמְנַךְ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שְׂבִים. וּמִקְבֵּל אֲנִי עָלַי עַל מַלְכוּתְךָ יִתְפַּרֵּךְ בְּלֵב שְׁלֵם וּבִנְפֹשׁ חֲפָצָה, וְאוֹמֵר בְּאַהֲבָה שְׁלֵמָה "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד", וּמוֹכֵן אֲנִי לְמַסֵּר עֲצָמִי עַל יְחִיד קִדְשֵׁת שְׁמֶךָ. תִּתְפַּרֵּךְ לְנֶצַח צוּרֵנוּ מְלַכְנוּ וְגוֹאֲלֵנוּ בּוֹרָא קְדוֹשִׁים. יִשְׁתַּבַּח שְׁמֶךָ לְעַד מְלַכְנוּ הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ בְּשִׁמְיִם וּבְאַרְצָן. וְהִנְנִי מִקְבֵּל עַל עֲצָמִי אֲרַבֵּעַ מִיתוֹת בֵּית דִּין, סְקִילָה, שְׂרָפָה, הֶרֶג וְחֲנָק, לְמַעַן שְׁמֶךָ בְּאַהֲבָה. וְאַנְחֵנוּ מְבָרְכִים וּמְשַׁבְּחִים וּמְפָאֲרִים וּמְקַדִּישִׁים וּמְעֲרִיצִים וּמְמַלִּיכִים אֶת שְׁמֶךָ מְלַכְנוּ הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא, קְדוֹשׁ אֲתָה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלֹה מִבְּלַעֲדֶיךָ:

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, מֶלֶךְ עַל כָּל הָעוֹלָם פְּלוֹ בְּכַבּוּדְךָ, וְהַנֶּשֶׂא עַל כָּל הָאָרֶץ בִּיקְרָךְ, וְהוֹפֵעַ בְּהִדְרָא גָּאוֹן עֲזָךְ, עַל כָּל יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אֲרָצְךָ. וַיַּדַּע כָּל פְּעוּל כִּי אֲתָה פֹעֵלְתוֹ, וַיִּבִּין כָּל יְצוּר כִּי אֲתָה יִצְרָתוֹ,

וַיֹּאמֶר כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאָפוֹ, יִהְיֶה יֵאֱהֹדוּנָהי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ
וּמַלְכוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה. (אפילו בקליפות להכניעם).

קדָשְׁנוּ (מכתר) בְּמִצְוֹתֶיךָ, תֵּן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתְךָ (מתפארת), שְׂבַעֲנוּ
מִטּוֹבֶךָ, (מיסוד) שְׂמַח נַפְשֵׁנוּ (מלכות) בִּישׁוּעָתְךָ, וְטָהַר לִבֵּנוּ לְעִבְדֶּךָ
בְּאַמֶּת, וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ וְדַבֵּק לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וַיַּחַד לִבֵּנוּ
לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה אֶת שְׁמֶךָ.

אָנָּה יְהוָה עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל וּלְמַעַן תּוֹרָתְךָ הַקְּדוּשָׁה וּלְמַעַן
רַחֲמֶיךָ וְנִחְסְדֶיךָ וְתִמְחֹל וְתִסְלַח וְתִכַּפֵּר לְכָל חַטָּאתִי וְעֲוֹנוֹתִי
וּפִשְׁעֵי שִׁחָטָאתִי עֲוִיתִי וּפִשְׁעֵתִי לִפְנֶיךָ, וְתַתֵּן אֶת כָּל אֲשֶׁר עֲוִיתִי
וְהָאֵר כָּל שְׁמוֹת הַקֹּדֶשׁ שְׂפָגְמָתִי בָהֶם וְתִלְקֹט כָּל נִצּוּצֵי הַקֹּדֶשׁ
אֲשֶׁר פְּזַרְתִּי וַיָּשׁוּב הַכֹּל לְאַיְתָנוּ הָרָאשׁוֹן וְלֹא יִדַּח מִמֶּנּוּ נִדַּח. אִוֵּר
זְרוּעַ לְצַדִּיק וּלְיִשְׁרֵי לֵב שְׂמִיחָה, קִבֵּל רֵנַת עַמְּךָ, שְׂגַבְנוּ טַהֲרָנוּ נוֹרָא
(קר"ע שט"ן).

אָנָּה בְּכֹחַ שְׁם (קר"ע) הַחֲתוּם בְּסוּף אִוֵּר זְרוּעַ לְצַדִּיק, קִרְע מִמְּלַכֶּת
הָרָשָׁעָה כְּלָה, וְכָל הַטּוֹפּוֹת שִׁיִּצְאוּ מִמֶּנִּי לְבַטְלָהּ בֵּין בְּאוֹנֶס וּבֵין
בְּרָצוֹן, בֵּין בְּשׁוּגָג וּבֵין בְּמִזֵּד שְׁלֹא בְּמָקוֹם מִצְוָה, בְּכֹחַ שְׁם (קר"ע)
יְהִי עֶקֶר לְעֶקֶר נֹטֵעַ נִצּוּצוֹת הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר בְּתוֹךְ עַמִּי הַקְּלֻפּוֹת,
חֵיל בָּלַע וַיִּקְיָאֵנוּ (ר"ת חב"ו) מִבִּטְנוֹ יוֹרְשָׁנוּ אֵל, וְהַנִּצּוּצוֹת הַקְּדוּשִׁים
הָמָּה יַעֲשׂוּ עֲבֹרָה לְבְרוּחַ מִתּוֹךְ הַקְּלִפָּה וְלַעֲלוֹת עַד צַדִּיק יְסוּד עוֹלָם
כִּי הוּא רַק"ע נִשְׁמָה, יִקְבֵּל שְׁ"ע אִוֵּרוֹת וְאִדְרָת פָּנִים הָעֲלִיוֹנִים,
וְהַנֶּפֶשׁ הַקְּדוּשָׁה הִיא מוֹצֵאת וְנִטְהֶרֶת מִכָּל דְּבַר רָע וְתַעֲשֶׂה טוֹב,
וּלְיִשְׁרֵי לֵב שְׂמִיחָה צַדִּיק וְטוֹב לוֹ, גַּם יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהי יִתֵּן הַטּוֹב
וְאַרְצָנוּ תִּתֵּן יְבוּלָהּ, נָא גְבוּר דּוֹרְשֵׁי יְחִידֶךָ פִּכְבַּת שְׁמֶרֶם (נג"ד יכ"ש).
אֲבִינוּ מִלִּפְנֵי, אֱלֹהֵינוּ גִּלְיָה כְבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה. (יכנן)
שְׁהֲאִשָּׁה הִיא בְּחִינַת מַלְכוּת. וְהוֹפֵעַ וְהַנֶּשֶׂא עָלֵינוּ לְעֵינֵי כָל חַי. וְקָרַב
פְּזוּרָנוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם. (זאת הַבַּת זוג שְׁנִתְפָּזְרָה מִנְּשָׁמָתוֹ בְּעֲוֹנוֹתָיו)
וּנְפִיזוּתֵינוּ (חֲלָקִי הַנִּשְׁמָה שֶׁלֵּנוּ שְׂמִיחָתָם עֲרִטִילֵינוּ) כִּנְס מִיִּרְכָּתִי
אֶרֶץ. וְהִבִּיאָנוּ יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה (יכנן)

ש"ציון" היא סוד הזווג עם השכינה הקדושה. ולירושלים (יבון שזו סוד השכינה בכלל. ובת זוגו בפרט). עיר מקדשך בשמחת עולם." וקיים לנו יהוה יאהרונה אל הינו את הדבר שהבטחתנו על ידי צפניה חונך באמור, בעת ההיא אביא אתכם, ובעת קבצי אתכם, כי אתן אתכם לשם ולתהלה בכל עמי הארץ בשוכי את שבותיכם לעיניכם אמר יהוה. יהיו לרצון אמרי פי, והגיון לבי לפניך, יהוה צורי וגואלי.

אחר כך יאמר "פתח אליהו". ואדרא ווטא. (נמצא לקמן עמוד 608) ואם יש זמן לחצות לילה, ילמד שאר דברי תורה שלבו חפץ.

בחצות לילה ידליק שבע גרות לכבוד אברהם, יצחק, יעקב, משה, אהרן, יוסף, ודוד המלך עליהם השלום. ואחר כך יאמר.

כי אתה תאיר גרי, יהוה אלי יגיה חשכי, אנא יהוה אליהינו ואלהי אבותינו, אברהם יצחק וישראל עבדיך תרחם עלי אני עבדך (יזכיר שמו) בן אמתך (יאמר שם אמו) ותשלח לי (פרנסה טובה) (בת זוג הגונה וזאת שמים שאשאנה מהר, ונחיה יחד כל ימי חיינו בקדשה ובאהבה ואחנה שלום ורעות) בזכות שבועת הצדיקים כוונתי הברית שהדלקתי גרות לכבודם. אמן נצח סלה נעד.

יאמר ברכות השחר ותקון חצות (נמצא לעיל עמוד 60). ואחר כך יאמר תהלים בכל יכלתו עד עמוד השחר (כשעה רבע לפני צאת החמה) ואם גמר התהלים ישתדל ללמוד שאר למודי קודש עד עמוד השחר.

לאחר עמוד השחר יאמר תפלה זו:

רבנו של עולם, הנה אני בא בבשת פנים ירא וחרד. ואם חס ושלום נתחייבתי פרת בבית דינך הצדק על חטאתי ועונותי ופשעי המרבים. יהי רצון מלפניך שיהא חשוב צערי שנצטערתי בלילה הזה ונדרתי שנה מעיני, ותשגיח עלי בעין חמלתך ההיא עינא פקיקא דלא נאים, ותיר תדיר. שנאמר "הנה לא יגום ולא יישן

שֶׁמֶר יִשְׂרָאֵל", וְתִקְרַע רֹעַ גִּזְרֵי דִינִי, וְתִחַנְנִי וְתִבְרַכְנִי מֵאוֹצֵר הַכֶּסֶף הָעוֹמֵד לִימִין הָעֲלִיּוֹן, וְתִתֵּן לִי אֲנִי עֲבֹדְךָ חַיִּים אֲרָכִים לְעֶסֶק בְּתוֹרַתְךָ יוֹמָם וְלַיְלָה. וַיְהִיָּה הַצֶּעֶר שֵׁשׁ לִי בְעֵינַי תִּקּוֹן לִפְנֵים הָרְאוּת שְׁפָגְמָתִי בְעֵינַי עֲלָאִין, וְאֲשֶׁר הִרְעַ בְּעֵינַי עֲשִׂיתִי. וַיִּתֵּן הַפָּגָם הַהוּא בְּכָל הַמְּקוֹמוֹת שְׁפָגְמָתִי מֵאַרְבַּע עוֹלָמוֹת אֲצִילוֹת בְּרִיאָה יִצְרָה עֲשִׂיהָ. וְתִצְלִנִי מֵעֲנֹשׁ חֲבוּט הַקָּבֶר מִהַמְּלָאךְ הַמְּשַׁבֵּר אֶת עֵינַי הָאֵדָם אַחֵר פְּטִירָתוֹ בַּקָּבֶר, וְאַפְטֵר מֵאוֹתוֹ הַצֶּעֶר. וְתִשְׁפִּיעַ עָלַי מִשְׁפַּע הַטוֹב מִכְתָּר עֲלִיּוֹן לְהַצִּילִנִי מִכֶּרֶת דִּיּוּמִי וְכֶרֶת דְּשֻׁנִי. וְלִמְעַן שֶׁמֶךְ הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא (אֵל"ד) כְּשֶׁהוּא כָּלוּל עִם מְקוֹרוֹ (אֵאֵה־לִיד"ה) שֶׁתִּבְטֹל מֵעָלַי כָּל גְּזֵרוֹת קִשּׁוֹת וְרַעוֹת. וַיְהִיָּה לְמוֹד זֶה נַחַת רוּחַ לִפְנֵי כֶסֶף כְּבוֹדְךָ. וְתִתֵּן בִּי כֹחַ לַעֲמֹד עַל הַמְּשֻׁמֵּר וְלִלְמֹד תָּמִיד לִפְנֵיךָ וְלִהְיוֹת בְּאִמְרֵי תוֹרַתְךָ וְלִהְיוֹת מִן הָעוֹבְדִים לִפְנֵיךָ בְּלֵב שָׁלֵם וּבְנֶפֶשׁ חֲפָצָה וְלִוְמָדִים תוֹרָה לְשִׁמָּה וְלִבְרֹר כָּל נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשׁוֹת שֶׁנִּתְפָּזְרוּ בֵּין הַקְּלָפוֹת עַל יְדֵי וְלִהְיוֹתֵיכֶם אֶל הַקְּדוּשָׁה, לְיִחְדָּא שְׂכִינֵיתָא בְּבִעֻלָּהּ וּלְאַקְמָא יְתָהּ מֵעַפְרָא, וְלִתַּת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ לְדַבֵּק נַפְשֵׁנוּ וְרוּחֵנוּ וּנְשַׁמְתְּנוּ לְעִבְדוֹ וְלִירְאָה אוֹתוֹ בְּלֵב שָׁלֵם. וַיְהִי נַעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ: בְּרוּךְ יְהוָה לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

וַיְהִי רָצוֹן מִלִּפְנֵיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵּהִי אֲבוֹתֵינוּ, אֲבִי הַרְחָמִים, אֲדוֹן הַסְּלִיחוֹת, שָׁאֵם נִגְזָר עָלַי, חֵס וְשָׁלוֹם, לְהַפְרֹת בְּהַפְרֹת רְשָׁעִים, שִׁיכְבְּשׁוּ רַחֲמֶיךָ אֶת כְּעֶסֶךְ וַיְגַלּוּ רַחֲמֶיךָ עָלַי, שִׁיְהֵא חָשׁוּב צַעְרֵי שְׁנִצְטַעְרֵתִי הַלֵּילָה הַזֹּאת וְקִמְטֵתִי שְׁנָה מַעֲיִנִי לְקַרְעַ רֹעַ גִּזְרֵי דִינִי (יְכוּנוֹן בְּשֵׁם "קִר"ע שִׁט"ן") וְנִהְיֶה יוֹצֵק יְסוּדִי. אֲנִי בְּצֹדֵק אֲחֻזָּה פְּנִיךָ אֲשַׁבְּעָה בְּהַקִּיץ תְּמוּנָתְךָ. וְתַחֲוִס וְתִרְחַם עָלַי. וְאַל תִּכְרִיתֵנִי לֹא כֶּרֶת דִּיּוּמִי וְלֹא כֶּרֶת דְּשֻׁנִי. וְלֹא תִפְרֹת נַפְשִׁי מִלְּהַעֲלוֹת מִיָּין נוֹקְבִין לְמַעֲלָה. וְלֹא תִפְרֹת נַפְשִׁי מִלְּהַזְדוּג בְּכַת זִוְגָה לֹא בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְלֹא בְּעוֹלָם הַנֶּשְׁמוֹת בְּהַפְרֹת רְשָׁעִים, חֵס וְשָׁלוֹם. וְתִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ אוֹר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים מִכְתָּר עֲלִיּוֹן לְהַצִּיל מִמָּוֶת נַפְשִׁי וְלִהְיוֹתֵנִי חַיִּים

אֲרָכִים דְּשָׁנִים וְרַעֲנָנִים לַעֲבֹדָתְךָ. וּתְזַכְּנִי לְמָקוֹם שְׁהִרְוִיחַת וְהַנְשָׁמוֹת נִחְצָבוֹת מִשָּׁם, וְאֶזְכֶּה לִהְיוֹת מְהֻלָּלִים וְהַזֹּכִים לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. וּבְכַח שִׁמְךָ הַקָּדוֹשׁ (אֵאָהֱלִיד"ה) תִּבְטֹל מַעְלִינוּ וּמַעַל כָּל בְּנֵי בֵיתֵנוּ כָּל גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת וְרַעוֹת. וְתִשְׁגִּיחַ עָלֵינוּ בְּעֵין חֲמֻלָּתְךָ שְׁנֵאָמַר בּוֹ "הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שֹׁמֵר יִשְׂרָאֵל". וַיְהִיָּה הַצָּעַר שֶׁנִּדְדֵּתִי שָׁנָה מַעֲיָנִי בַלִּילָה הַזֹּאת לְתַקוֹן מַה שֶּׁפָּגַמְתִּי בְּעֵינַיִן עַל־אֵין וְהָרַע בְּעֵינַיִךְ עֲשִׂיתִי, וְאֶפְטֹר מִלְּהַתְגַּלְגֵּל נִפְשִׁי בְּעוֹף הַנִּקְרָא רָאָה בְּעוֹן הָרְאוֹת. וּפָצְנִי וְהַצִּילֵנִי מֵעֲנֹשׁ חַבוּט הַקָּבֶר מִהַמְלָאָךְ הַמְשַׁבֵּר עֵינֵי הָרָשָׁעִים בַּקָּבֶר. וּבַצָּעַר שֶׁנִּדְדֵּתִי שָׁנָה מַעֲיָנִי אֶפְטֹר מֵאוֹתוֹ הַצָּעַר וְתַנּוּחַ נִפְשִׁי בְּמִשְׁפָּנוֹת מִבְּטָחִים.

וְהִנֵּה הַתּוֹרָה הַקָּדוֹשָׁה שֶׁבָּה נִתְעַסְקְתִּי הַלִּילָה הַקָּדוֹשָׁה הַזֹּאת הִיא נִפְלְאוֹת, וְהַשְׁמוֹת הַקָּדוֹשִׁים הַיּוֹצְאִים מִכָּל מַה שֶּׁקָּרִינוּ, הֵמָּה יְמַלִּיצוּ טוֹב בְּעֵדְנֵנוּ לְקַבְּלָנוּ בְּתִשְׁבּוּכָה וְלִקְרַע רֶעַ גְּזֵר דִּינֵנוּ, וְנִפְטֹר מִכָּל צָעַר. וְכָל הַמְקַטְרָגִים אֲשֶׁר נִבְרָאוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ יִמְחוּ בְכַח תּוֹרַתְךָ הַקָּדוֹשָׁה. אֲנִי יְהוָה יֵאֱהֹדוּנִהּ, הִבֵּט בְּעַמְלָנוּ וְאֵל תִּבְטֵט בְּמַעַלְנוּ וְתִבְאֵ לִפְנֵיךְ שְׂוֹעֲתָנוּ. לֵב נִשְׁבֵּר וְנִדְכָּה אֱלֹהִים לֹא תִבָּזֶה. וַיֵּצְאוּ מִיָּם חַיִּים מִלִּבָּן הָעֲלִיּוֹן דֶּרֶךְ רַחֲוִבוֹת הַנֶּהָר לְקוֹ הָאֲמָצֵעִי. נִהַר פִּלְגִּיּוֹ שִׁמְחוּ עִיר אֱלֹהֵינוּ לְטִהָרָנוּ מִכָּל פֶּשַׁעֵינוּ. וְאַתָּה בְּטוֹבְךָ תַּעֲוֹרֵר כְּחַמִּיךָ וַיִּפֹּן מִצָּחָא דְאֲרִיךְ אֲנִפִּין רַעְוָא דְכָל רַעוּיָן, בְּמִצַּח זַעִיר אֲנִפִּין. וְעֵינָא דְאֲרִיךְ אֲנִפִּין, בְּעֵינָא דְזַעִיר אֲנִפִּין. וּבִכְנֵן יִתְבַּטְּלוּ כָּל הַדִּינִים וְהָיוּ כְּלֹא הָיוּ, כִּי אַתָּה חִפְּץ בְּתִשְׁבּוּכַת הָרָשָׁעִים. חֲנֻנוּ וְעֲנֻנוּ וּשְׁמַע תַּפְלָתָנוּ. יְהִי לְרַצּוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיּוֹן לִבִּי לִפְנֵיךְ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי:

בְּיוֹם הַתַּעֲנִית מוֹתֵר לִישׁוֹן. וְלַעֲשׂוֹת כָּל מְלָאכָה. וּבִאֲיוֹהָ שַׁעֲהָ שִׁירְצָה מִשְׁעוֹת הַיּוֹם, יֵאֱמֹר.

הַרְיֵנִי מוֹכֵן וּמִזְמָן לְקִיָּם בְּעֶזְרַת הָאֵל יִתְבָּרַךְ מִצְנֹת עֲשֵׂה שֶׁל הַתִּשְׁבּוּכָה, כְּפָתוּב בַּתּוֹרָה: וְשִׁבְתָּ עַד יְהוָה יֵאֱהֹדוּנִהּ אֱלֹהֶיךָ וְשִׁמְעֶתָ בְּקוֹלוֹ. וְהַרְיֵנִי מִתַּחַרֵּט עַל כָּל מַה שֶּׁחָטָאתִי, עֲוִיתִי וּפָשַׁעְתִּי, בֵּין

בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמיו יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונה אל'הינו ואל'הי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עדי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונה אל'הינו ואל'הי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמונו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. פזבנו. פצסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. שחתנו זרע קדש לבטלה ובראנו משחיתים לחבל, גם בכנפינו נמצאו דם נפשות אביונים נקיים והנה דמעת העשוקים ואין להם מנחם, לפי לבי על חלליהם מעי מעי על הרוגיהם, אוי לרשע רע, כי גמול ידיו יעשה לו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטך הטובים ולא שוה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונה אל'הינו ואל'הי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא החזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכבד עונותינו, ותשליך במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליצקב חסד לאברהם, אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם:

יָבֹגֵס לַחֲדָר וַיִּלְךָ יַחַף. וַיִּקַּח בְּיָדוֹ כֶּסֶף לְצִדְקָה מֶה שְׂיָכוֹל, וְלֹא יַפְחוֹת מַעֲשָׂרִים וּשְׁשֶׁה שְׁקָלִים וַיַּעֲמֵד מוֹל צַד מַעֲרָב, וַיֹּאמֶר.

עֲנֵנו אֲבִינוּ עֲנֵנו בְּיוֹם צוֹם הַתַּעֲנִית הַזֶּה, כִּי בְצָרָה גְדוֹלָה אָנִי עַל כִּי עֲוֹנוֹתַי עָבְרוּ רֹאשִׁי וּכְמִשָּׂא כְבֹד כְּבֹדוֹ מִמֶּנִּי. טִבְעָתִי בִּינוֹן מִצוּלָה וְאֵין מַעֲמָד. בָּאתִי בְּמַעֲמָקֵי מַיִם וְשִׁבּוּלֹת שְׁטָפָתָנִי. יִרְאֶה וְרָעַד יָבוֹא בִּי בַעַת עֲמָדִי לְהִתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ עַל רַע מַעֲשֵׂי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי לְהָרִים אֱלֹהֵי פָנַי אֲלֶיךָ. כִּי עֲוֹנוֹתַי רַבּוּ לְמַעַלָּה רֹאשׁ וְאֲשָׁמוֹתַי גְּדָלוּ עַד הַשָּׁמַיִם. לָךְ יְהוָה הַצִּדְקָה וְאֵלֵי בִשְׁת הַפָּנִים. מֶה אֶעֱנֶה וּמֶה אֶמַר מֶה אֲדַבֵּר וּמֶה אֶצְטַדֵּק. כִּבֵּן סוֹרֵר וּמוֹרֶה הָיִיתִי לְפָנֶיךָ וְלֹא שָׁמַעְתִּי אֶל מְצוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשׁוֹת. לְדַבְּרֶיךָ לֹא הִטִּיתִי אָזְנוֹ. וְעִבְרָתִי עַל מְצוֹת עֲשֵׂה וְעַל מְצוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. עִבְרָתִי עַל כְּרִיתוֹת וּמִיתוֹת בֵּית דִּין. עִבְרָתִי עַל דְּבָרֵי קִבְלָה וְדְבָרֵי סוּפְרִים וּפְגַמְתִּי בַּמִּדּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת וְקִלְקַלְתִּי צְנוּרוֹת הַשֹּׁפַע. וְגִרַמְתִּי בַּעֲוֹנוֹתִי לְהַפִּיל נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה בְּמַעֲמָקֵי הַקְּלָפוֹת. וְנִתְתִּי כֹחַ בַּקְּלָפוֹת לְהִתְחַזֵּק וְלַעֲלוֹת לְמַעַלָּה וּלְהִתְאַחֵז וּלְיִנָּק מִן הַקְּדוּשָׁה. וְגִרַמְתִּי בַּעֲוֹנוֹתִי לַעֲקֹר וּלְהַכְרִית אֶת נִפְשֵׁי הַקְּדוּשָׁה מִמְּקוֹרָהּ הָעֲלִיּוֹן מֵאֲרֶץ הַחַיִּים וּלְהוֹרִידָהּ אֶל יִרְכָתִי בּוֹר. בּוֹרוֹת נִשְׁבָּרִים אֲשֶׁר לֹא יָכִילוּ הַמַּיִם. אוֹי וְאֲבוֹי עָלִי. אֵהָה עַל נִפְשִׁי. עַל מִי אָנוּס לַעֲזֹרָה וְאָנָּה אֶפְנֶה לִישׁוּעָה. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי כִּי נִשְׁאָתִי חֲרַפְתָּ נְעוּרַי. אֲבָל גְּלוֹי וַיְדוּעַ לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי גְאֻלָּתִי אֲבוֹתִי, כִּי לֹא בְמֶרֶד וּבְמַעַל עָשִׂיתִי וְלֹא לְהַכְעִיסְךָ נִתְכַּנְנֹתִי, רַק יָצְרִי גִבֹר עָלִי וּמַעֲשֵׂה שְׁטֵן הַצִּלִּיחַ, כִּי הוּא מֵאֵשׁ וְאֵנִי מִבֶּשֶׂר וְדָם. וְהוּא אֲשֶׁר הִסִּיתָנִי וּפָתָנִי לַעֲבֹר עַל מְצוֹתֶיךָ. וְנִסְפַלְתִּי וְעָשִׂיתִי עוֹן זֶה אֲשֶׁר גִּרַמְתִּי לְדַחּוֹת (פְּרִנְסָתִי), (זוּיגִי), וְעָתָה אָנִי בּוֹשׁ מִמַּעֲשֵׂי וּמִכָּלֵם אָנִי מַעֲוֹנוֹתִי. וּמִתְנַחֵם וּמִתְחַרֵּט אָנִי עַל כָּל מֶה שֶׁחָטָאתִי וְעוֹיָתִי וּפִשְׁעָתִי לְפָנֶיךָ מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. עֲזַבְתִּי אֶת דְּרָכֵי הָרָעִים וְאֶת אוֹרְחוֹתִי הַמְקַלְקָלִים, דְּכַתִּיב: יַעֲזֹב רָשָׁע דְּרָכּוֹ וְאִישׁ אֶנוֹן מִחֲשָׁבוֹתָיו וַיָּשׁוּב אֶל יְהוָה וִירַחֲמֵהוּ וְאֵל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסֻלּוֹת. וּבָאתִי בָלָב נִשְׁבֵּר וְנִדְבָּה לְהִתְנַפֵּל לְפָנֶי כֶּסֶף כְּבוֹדְךָ וְלִדְפֹק

על שַׁעֲרֵי רַחֲמֵיךָ וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ מַחִילָה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנוּן וְרַחוּם אַתָּה וַיִּמְנַח פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שָׁבִים.

אָנָּה יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהּ, סֵלַח נָא לַחַטָּאִים וְלַעֲוֹנוֹת וְלַפְּשָׁעִים אֲשֶׁר חָטָאתִי וְעָוִיתִי וּפָשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ מֵעוֹדִי עַל הָאֲדָמָה וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְאֵל תְּבוֹא בְּמִשְׁפָּט אֶת עַבְדְּךָ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חַי. כִּי אַתָּה יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהּ טוֹב וְסֵלַח וְרַב חֶסֶד לְכָל קוֹרְאֶיךָ. וְאֵל נָא תִבְּרָה עֲנוּת עֲנִי אֲשֶׁר עָנִיתִי בַּצּוּם נִפְשִׁי, בְּרַכֵּי כְּשָׁלוֹ מִצּוּם וּבִשְׂרֵי כַּחַשׁ מִשְׁמֶן. וַיְהִיָּה חֲשׁוֹב וּמִקְבֵּל וּמְרַצָּה לְפָנֶיךָ מֵעוֹט חֲלָבִי וְדָמִי אֲשֶׁר נִתְמַעֵט הַיּוֹם בְּתַעֲנִיתִי כַחֲלָב וְדָם הַנִּקְרָב עַל גְּבִי מִזִּבְחֶךָ הַקָּדוֹשׁ. וְגִלּוֹי וַיְדוּעַ לְפָנֶיךָ כִּי חָפֵץ הֵייתִי לַעֲשׂוֹת תַּקּוּן זֶה בְּכָל לַב, אַךְ אֵין בִּי כֹחַ, וְכָשַׁל כֹּחִי לְהַתְעַנוֹת כָּל כֶּךָ יָמִים רַצּוּפִים זֶה אַחֵר זֶה, וְלֹכֵן אֲנִי מִפְּרִישׁ צִדְקָה לְפִדְיוֹן תַּעֲנִיּוֹת אֱלֹהִים. וְתַהֲיֶה חֲשׁוּבָה וּמִקְבֵּלָת הַצִּדְקָה שְׂאֵנִי נוֹתֵן בְּעַבּוֹר הַתַּעֲנִיּוֹת כְּאֵלוֹ הַתַּעֲנִיתִי, וְכָל הַתַּקּוּנִים וּבְרִוּר גִּיּוּצוֹת הַקִּדְשָׁה הַקְּרִאוּם לְהַתְבָּרַר וּלְצִאֵת עַל יְדֵי הַתַּעֲנִיּוֹת, יִהְיוּ מִתְבָּרְרִים וְיוֹצֵאִים עַל יְדֵי הַצִּדְקָה שֶׁל פִּדְיוֹן הַתַּעֲנִיּוֹת. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תִּטְהַר אֶת הַפְּגָמִים וְאֶת הַכֶּתֶמִּים אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ בְּגוּפִי וּנְפִשִׁי, רוּחִי וְנִשְׁמָתִי. וְכָל גִּיּוּצוֹת הַקִּדְשָׁה שֶׁנִּפְּלוּ בְּקִלְפוֹת עַל יְדֵי חַטָּאתִי וְנִבְרְאוּ מֵהֶם מִשְׁחִיתִים מַחְבְּלִים כְּרָמִים, יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ שְׂמִינִתוֹ כָּל אוֹתָם קִלְפוֹת, וַיַּחֲזְרוּ כָּל גִּיּוּצוֹת הַקִּדְשָׁה בְּמִקּוֹם שְׂרָשָׁם בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים לְמַעַן שְׁמֶךָ הַקָּדוֹשׁ (חֲב"ו) הִרְמִיז בְּרֹאשֵׁי תִבּוֹת ח' ל ב' ל ע ו' יִקְיָאָנוּ מִבְּטָנוּ יוֹרִישָׁנוּ אֵל, וּמִפְּסוּק ח' לָקֵם ב' חִיִּים ו' צְפוּנָה תִּמְלֵא בְטָנָם, וְלְמַעַן שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל (בִּי"ט) הִרְמִיז בְּרֹאשֵׁי תִבּוֹת ב' וְרוּעוּ י' קִבֵּץ ט' לָאִים. וְתִשְׁמַע אֶת תְּפִלָּתִי וְעֲתִידֶתִי לְמַעַן שְׁמֶךָ הַקָּדוֹשׁ (אֶרֶאֱרִית"א) הִרְמִיז בְּרֹאשֵׁי תִבּוֹת א' נָא ר' חֲמִיךְ אֶת ר' גִּיּוֹן י' כְּבִשׁוּ תִּמְחֹל א' שְׁמוֹתֵינוּ. כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלּוֹת וְתַחֲנוּנִים אַתָּה, בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה. יִהְיוּ לְרְצוֹן אֲמָרֵי כִּי וְהִגִּיּוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהּ צוּרֵי וְגִאֲלֵי.

מִכָּאֵן יָכוֹל לְנַעֲוֹל מִנְעֲלִיו, וְלַהֲמִשִּׁךְ רִגְלֵי.

מי שעושה התקון לזווג, יאמר זה.

רבונו של עולם, בחסדך יצרת עולמך, ובראת אדם, ופצית לו עזר, וצויתנו לשא אשה ולהוליד בנים, והחמירו עבדיך רבותינו זכרונם לברכה שלא לאחר מצנה זו. ויען חיי האדם בעולם הזה ובעולם הבא תלויים כמעט באשה, ובעונותינו הרבים אין עוד נביא ולא בעלי רוח הקדש, לדעת איזו ראויה כדי לקיים מצותך. לכן בלב נשבר באתי להפיל תחנתי לפניך אב הרחמן. ויהי רצון מלפניך יהנה יאהדונה אלהי ואלהי אבותי שתתמלא רחמים עלי ותזמין לי בת זוג נאה, יראת השם ובעלת מדות טובות ובעלת מזל טוב, וטובת שכל ומצלחת ומברכת, פי בזה אוכל לעבד עבודת הקדש בלי טרדה. והנה זאת אשר ידברו לי עליה והיא ראויה, ויש לה יראת השם ומדות טובות ומזל טוב והוגנת לי, ברחמיך הרבים תחן עלי ותטה לבנו לגמור הדבר באפן שאוכל לקיים מצותיך וטוב לי בעולם הזה ובעולם הבא. אל מלא רחמים, ר' חיים ח'נון ש'ומר ת'ומך מ'ציל י'שר פ'ודה (יכון בשם רח"ש תמ"ף) עזרני על דבר כבוד שמך. עשה למען ימינך, עשה למען תורתך, עשה למען קדשתך, חנני ונעני ושמע תפילתי (יכון בשם ארארית"א), פי אתה שומע תפלת כל פה, ברוך שומע תפלה (יכון אוכ"ץ אזבוג"ה). יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהנה יאהדונה צורי וגאלי:

ואחר כך יאמר

למנצח על ששנים לבני קרח משכיל שיר ידידות: רחש לבי | דבר טוב אמר אני מעשי למלך לשוני עט | סופר מהיר: יפית מבני אדם הוצק חן בשפתותיך על כן ברכך אלהים לעולם: חגור חרבך על ירך גבור הודך והדרך: והדרך | צלח רכב על דבר אמת ועונה צדק ותורך נוראות ימינך: חציך שנונים עמים תחתך יפלו בלב אויבי המלך: כסאך אלהים עולם ועד שבט מישור שבט מלכותך: אהבת צדק ותשנא רשע על כן | משחך אלהים אלהיך שמן ששון

מחברך: מור נאהלות קציעות כל בגדתיך מן היכלי שן מני שמחור: בנות מלכים ביקרותיך נצבה שגל לימינך בכתם אופיר: שמעי בת וראי והטי אונך ושכחי עמך ובית אביך: ויתאו המלך יפוך כי הוא אדוניך והשתחוי לו: ובת צר | במנחה פניך יחלו עשירי עם: כל כבודה בת מלך פנימה ממשכבות זהב לבושה: לרקמות תוכל למלך בתולות אחריה רעותיה מובאות לך: תוכלנה בשמחת נגיל תבאינה בהיכל מלך: תחת אבתיך יהיו בניך תשיתמו לשירים בכל הארץ: אזכירה שמך בכל דר נדר על פן עמים יהודוך לעולם ועד:

שיר למעלות אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי: עזרי מעם יהנה עשה שמים וארץ: אל יתן למוט רגלך אל ינום שמך: הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל: יהנה שמך יהנה צלך על יד מינך: יומם השמש לא יכבה וירח בלילה: יהנה שמך מכל רע ישמר את נפשו: יהנה ישמר צאתך ובואך מעתה ועד עולם:

הללויה הללו אל בךדשו הללוהו ברקיע עזו: הללוהו בגבורתיו הללוהו כרב גדלו: הללוהו בתקע שופר הללוהו בנגל וכנור: הללוהו בתוף ומחול הללוהו במנים ועגב: הללוהו בצלצלי שמע הללוהו בצלצלי תרועה: כל הנשמה תהלל יה הללויה:

(בראשית פרק כ"ד, פסוקים א' נ"ח) ואברהם זקן, בא בימים, ויהנה בך את-אברהם, בכל: ויאמר אברהם, אל-עבדו זקן ביתו, המשל, בכל-אשר-לו, שים-נא ידך, תחת ירכי: ואשביעך ביהנה אלהי השמים, ואלהי הארץ, אשר לא תקח אשה, לבני, מבנות הכנעני, אשר אנכי יושב בקרב: כי אל-ארצי ואל-מולדתי תלך, ולקחת אשה, לבני ליצחק. ויאמר אליו, העבד, אולי לא תאבה האשה, ללכת אחרי אל-הארץ הזאת, ההשב אשיב את-בנך, אל-הארץ אשר-יצאת משם: ויאמר אליו, אברהם, השמר לך, פן-תשיב את-בני שמה: יהנה אלהי השמים, אשר לקחני מבית אבי ומארץ

מולדתי, ואשר דבר-לי ואשר נשבע-לי לאמר, לזרעך אתן את-הארץ הזאת, הוא ישלח מלאכו לפניך, ולקחת אשה לבני, משם: ואם-לא תאבה האשה ללכת אחריך, ונקית משבעתי זאת, רק את-בני, לא תשב שמה: וישם העבד את-ידו, תחת ירך אברהם אדניו, וישבע לו, על-הדבר הזה: ויקח העבד עשרה גמלים מגמלי אדניו וילך, וכל-טוב אדניו בידו, ויקם, וילך אל-ארם נהרים אל-עיר נחור: ויברך הגמלים מחוץ לעיר אל-באר המים, לעת ערב, לעת צאת השאב: ויאמר, יהנה אלהי אדני אברהם, הקרה-נא לפני היום, ועשה-חסד, עם אדני אברהם: הנה אנכי נצב, על-עין המים, ובנות אנשי העיר, יצאת לשאב מים: והיה הנער, אשר אמר אליה הטי-נא כדך ואשתה, ואמרה שתה, וגם-גמליך אשקה, אתה הכחת, לעבדך ליצחק, ובה אדע, כי-עשית חסד עם-אדני: ויהי הוא, טרם כלה לדבר, והנה רבקה יצאת אשר ילדה לבתואל בן-מלכה, אשת נחור אחי אברהם, וכדה, על-שכמה: והנער, טבת מראה מאד, בתולה, ואיש לא ידעה, ותרד העינה, ותמלא כדה ותעל: וירץ העבד, לקראתה ויאמר, הגמיאני נא מעט מים מברך: ותאמר, שתה אדני, ותמהר ותרד כדה על-ידה, ותשקהו: ותכל, להשקותו, ותאמר, גם לגמליך אשאב, עד אם-כלו, לשתת: ותמהר, ותער כדה אל-השקת, ותרץ עוד אל-הבאר לשאב, ותשאב לכל-גמליו: והאיש משתאה לה, מחריש לדעת ההצליח יהנה דרכו, אם-לא: ויהי, באשר כלו הגמלים לשתות, ויקח האיש נזם זהב, בקע משקלו, ושני צמידים על-ידיה, עשרה זהב משקלם: ויאמר בת-מי את, הגידי נא לי, היש בית-אביך מקום לנו, ללין: ותאמר אליו, בת-בתואל אנכי, בן-מלכה, אשר ילדה לנחור: ותאמר אליו, גם-תבן גם-מספוא רב עמנו, גם-מקום, ללון: ויקד האיש, וישתחו ליהוה: ויאמר, ברוך יהוה אלהי אדני אברהם, אשר לא-עזב חסדו ואמתו מעם אדני, אנכי בדרך נחני יהוה, בית אחי אדני: ותרץ הנער, ותגד לבית אמה, בדברים האלה: ולרבקה

אָח, וישְׁמוּ לָכֵן, וְיִרְצוּ לָכֵן אֶל-הָאִישׁ, הַחוּצָה אֶל-הָעֵץ: וַיְהִי כִּפְרֹאת
אֶת-הַנָּגֶז וְאֶת-הַצְּמָדִים עַל-יְדֵי אֲחֹתוֹ, וַיִּשְׁמְעוּ אֶת-דְּבָרֵי רִבְקָה
אֲחֹתוֹ לֵאמֹר, כֹּה דִבֶּר אֱלִי הָאִישׁ, וַיָּבֹא אֶל-הָאִישׁ, וַהֲנֶה עֹמֵד עַל
הַגְּמָלִים, עַל-הָעֵץ: וַיֹּאמֶר, בּוֹא בְרוּךְ יְהוָה, לָמָּה תַעֲמִיד בַּחוּץ,
וְאֲנִי פָנִיתִי הַבַּיִת, וּמָקוֹם לְגַמְלִים: וַיָּבֹא הָאִישׁ הַבַּיִתָּה, וַיִּפְתַּח
הַגְּמָלִים, וַיִּתֵּן תָּבֶן וּמִסְפּוֹא, לְגַמְלִים, וַיְמִים לִרְחוֹץ בְּגָלְיוֹ, וּרְגְלָיו
הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר אִתּוֹ: וַיּוֹשֶׁם לִפְנֵיו לֵאמֹר, וַיֹּאמֶר לֹא אֲכַל עֵד אִם
דִּבַּרְתִּי דְבָרִי, וַיֹּאמֶר דָּבָר: וַיֹּאמֶר, עֲבֹד אֲבִרְהָם, אָנֹכִי: וַיְהִי כִּכְרֹךְ
אֶת-אֲדֹנָי מֵאֲד וּיְגִדֵּל, וַיִּתֵּן-לוֹ צֹאן וּבָקָר, וְכֶסֶף וְזָהָב, וַעֲבָדָם
וַיִּשְׁפָּחוּת, וּגְמָלִים וְחִמְרִים: וַתֵּלֶד שָׂרָה אֵשֶׁת אֲדֹנָי בֶּן, לֵאדֹנָי, אַחֲרֵי
זִקְנָתָהּ, וַיִּתֵּן-לוֹ אֶת-כָּל-אֲשֶׁר-לוֹ: וַיִּשְׁבַּעַנִּי אֲדֹנָי, לֵאמֹר, לֹא-תִקַּח
אִשָּׁה, לְבָנִי, מִבְּנוֹת הַכְּנַעֲנִי, אֲשֶׁר אָנֹכִי יֹשֵׁב בְּאַרְצוֹ: אִם לֹא אֶל-
בֵּית-אָבִי תֵלֶךְ, וְאֶל-מִשְׁפַּחְתִּי, וְלִקְחַת אִשָּׁה, לְבָנִי: וַאֲמַר אֶל-אֲדֹנָי,
אֵלֵי לֹא-תֵלֶךְ הָאִשָּׁה אַחֲרָי: וַיֹּאמֶר אֵלַי, יְהוָה אֲשֶׁר-הִתְהַלַּכְתִּי
לִפְנָיו, יִשְׁלַח מַלְאָכּוֹ אִתָּךְ וַהֲצִלִּית דֶּרֶכְךָ, וְלִקְחַת אִשָּׁה לְבָנִי,
מִמִּשְׁפַּחְתִּי וּמִבֵּית אָבִי: אֹז תִּנָּקֶה מֵאֵלֹתַי, כִּי תָבוֹא אֶל-מִשְׁפַּחְתִּי,
וְאִם-לֹא יִתְּנוּ לָךְ, וְהָיִית נָקִי מֵאֵלֹתַי: וַאֲבֹא הַיּוֹם, אֶל-הָעֵץ, וַאֲמַר,
יְהוָה אֱלֹהֵי אֲדֹנָי אֲבִרְהָם, אִם-יִשְׁכַּח נָא מְצִלִּית דֶּרְכִּי, אֲשֶׁר אָנֹכִי
הֹלֵךְ עָלֶיהָ: הִנֵּה אָנֹכִי נֹצֵב, עַל-עֵץ הַמָּוִם, וְהִיא הַעֲלָמָה, הַיִּצְאָת
לְשָׂאֵב, וַאֲמַרְתִּי אֵלֶיהָ, הִשְׁקִינִי-נָא מֵעַט-מִיָּם מִכֶּדֶךְ: וַאֲמַרְהָ אֵלַי
גַּם-אַתָּה שָׂתֵה, וְגַם לְגַמְלִיךָ אִשָּׁאֵב, הוּא הָאִשָּׁה, אֲשֶׁר-הִכִּיתִּי יְהוָה
לְבֶן-אֲדֹנָי: אֲנִי טָרָם אֲכַלָּה לְדַבֵּר אֶל לְבִי, וַהֲנֶה רִבְקָה יִצְאָת וְכִדָּה
עַל-שִׁכְמָהּ, וַתֵּרֶד הָעֵינָהּ, וַתִּשָּׂאֵב, וַאֲמַר אֵלֶיהָ, הִשְׁקִינִי נָא: וַתִּמְהַר,
וַתֵּרֶד כִּדָּה מֵעָלֶיהָ, וַתֹּאמֶר שָׂתֵה, וְגַם-גְּמְלִיךָ אִשָּׁקֶה, וַאֲשָׁתִּי, וְגַם
הַגְּמָלִים הִשְׁקַתָּה: וַאֲשָׂאֵל אֹתָהּ, וַאֲמַר בֶּת-מִי אַתָּה, וַתֹּאמֶר בֶּת-
בְּתוּאֵל בֶּן-נָחוֹר, אֲשֶׁר יָלְדָהּ-לוֹ מִלְפָּה, וְאִשָּׁם הַנָּגֶז עַל-אַפָּהּ,
וְהַצְּמִידִים עַל-יָדֶיהָ: וַאֲקַד וַאֲשַׁתַּחֲוֶהָ, לִיהוָה, וְאֲבָכְךָ, אֵת-יְהוָה
אֱלֹהֵי אֲדֹנָי אֲבִרְהָם, אֲשֶׁר הִנַּחְנִי בְּדֶרֶךְ אֲמֶת, לִקְחַת אֶת-בֶּת-אָחִי

אֲדֹנִי לְבָנוּ: וְעַתָּה אִם-יִשְׁכֶּם עֲשִׂים חֶסֶד וְאֶמֶת, אֶת-אֲדֹנִי גִידוּ לִי, וְאִם-לֹא, הִגִּידוּ לִי, וְאֶפְנֶה עַל-יָמִין אוֹ עַל-שְׂמָאל: וַיַּעַן לְבָן וּבְתוּאֵל וַיֹּאמְרוּ, מִיֵּהְנָה יֵצֵא הַדָּבָר, לֹא נוֹכַל דְּבַר אֵלֶיךָ רַע אוֹ-טוֹב: הִנֵּה-רִבְקָה לְפָנֶיךָ, קַח וְלֶךְ, וּתְהִי אִשָּׁה לְבָן-אֲדֹנִיךָ, כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה: וַיְהִי, כַּאֲשֶׁר שָׁמַע עֲבֹד אֲבִרְהָם אֶת-דְּבָרֵיהֶם, וַיִּשְׁתַּחוּ אַרְצָה, לַיהוָה: וַיּוֹצֵא הָעֶבֶד כְּלִי-כֶסֶף וְכָלִי זָהָב, וּבָגָדִים, וַיִּתֵּן לְרִבְקָה, וּמִגְדָּנֹת, נָתַן לְאַחֶיהָ, וּלְאִמָּהּ: וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׁתּוּ, הוּא וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר-עִמּוֹ וַיְלִינּוּ, וַיִּקְוֹמוּ בִּבְקָר, וַיֹּאמֶר שְׁלַחְנִי לְאֲדֹנִי: וַיֹּאמֶר אַחֶיהָ וְאִמָּהּ, תֵּשֶׁב הַנֶּעֱבֵר אִתָּנוּ יָמִים אוֹ עֶשְׂרִי; אַחֵר, תֵּלֶךְ: וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֶל-תַּאֲחֶירוֹ אֹתִי, וַיֵּהְנֶה הַצִּלִּיחַ דִּרְכִּי, שְׁלַחוּנִי, וְאֶלְכָה לְאֲדֹנִי: וַיֹּאמְרוּ, נִקְרָא לְנֶעֱבֵר, וְנִשְׁאַלָה אֶת-פִּיהָ: וַיִּקְרְאוּ לְרִבְקָה וַיֹּאמְרוּ אֵלֶיהָ, הִתְלַכִּי עִם-הָאִישׁ הַזֶּה וְתֹאמַר אֵלָיךְ:

עד כאן מיוחד לתקון הזיווג.

מי שעושה תקון הפרנסה יאמר מזמור לה' הארץ ומלואה ושמות ההנה"ה שבמזמור יכוין בנקוד זה.

לְדוֹד מְזֻמֹּר. לַיהוָה יֵאֱהוּנָהי (יְהוָה) הָאָרֶץ וּמְלֹאָהּ. תָּבֵל וַיִּשְׁבִּי בָהּ: כִּי הוּא עַל יָמִים יִסְדָּהּ. וְעַל נְהִרֹת יִכּוֹנְנֶהּ: מִי יַעֲלֶה בְּהַר יְהוָה יֵאֱהוּנָהי (יְהוָה) וּמִי יָקוּם בְּמִקּוֹם קִדְשׁוֹ: נָקִי כַפַּיִם וְכַר לִבָּב. אֲשֶׁר לֹא נָשָׂא לִשְׂוֹא נִפְשִׁי. וְלֹא נִשְׁבַּע לְמַרְמָהּ: יֵשָׂא בִּרְכָה מֵאֵת יְהוָה יֵאֱהוּנָהי (יְהוָה) וַצִּדְקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: זֶה דוֹר דִּרְשָׁיו מִבְּקָשֵׁי פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֵלָה: שָׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהַנִּשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם. וַיָּבֹאוּ מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: מִי זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד. יְהוָה יֵאֱהוּנָהי (יְהוָה) עֲזֹז וְגִבּוֹר. יְהוָה יֵאֱהוּנָהי (יְהוָה) גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שָׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם. וַיָּבֹאוּ מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד. יְהוָה יֵאֱהוּנָהי (יְהוָה) צָבָאוֹת. הוּא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד סֵלָה:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנָהי הָאֵל הַגָּדוֹל הַגָּבֹר וְהַנּוֹרָא עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ וּלְמַעַן קִדְשֵׁת הַמְּזֻמֹּר הַזֶּה וְהַשְׁמֹת הַקְּדוּשִׁים הַנּוֹכְרִים בּוֹ.

וּלְמַעַן קִדְּשֵׁת פְּסוּקֵי וְתִיבוֹתָיו וְאוֹתִיּוֹתָיו וְטַעֲמֵי וּרְמָזָיו וְסוּדוֹתָיו
 הַיּוֹצְאִים מִמֶּנּוּ, וּלְמַעַן הַשֵּׁם הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ (דִּיקְנוֹסָא) הַיּוֹצֵא
 מִפְּסוּק וְהַרְיִקְתִּי לָכֶם בְּרָכָה עַד בְּלִי דֵּי. וּמִפְּסוּק נִסָּה עָלֵינוּ אוֹר
 פְּנִיךָ יְהוָה. שֶׁתֵּתֵן לִי פִּרְנָסָה וְכִלְכָּלָהּ. וְלִכְל בְּנֵי בֵּיתִי בְּמַלְוֵי וּבְרִינָח.
 וְלֹא בְּאִסּוּר וְלֹא בְּעֶמֶל וְטוֹרַח. בְּנִחַת וּבְשִׁלּוֹה וּבְהַשְׁקָט וּבְטַח. כְּדִי
 שְׁנוּכַל לַעֲבוֹד עֲבוֹדַת הַקֹּדֶשׁ בַּקִּדְּשָׁה וּבְטַהֲרָה בְּלִי שׁוּם טַרְדָּא.
 פִּרְנָסָה שְׁלֹא יִהְיֶה בָּהּ שׁוּם בּוֹשָׁה וְכִלְמָה. וְאַל תִּצְרִיכֵנוּ לִידֵי מִתְּנוּת
 בְּשׁוּר נָדָם. כִּי אִם מִיָּדְךָ הַפְּתוּחָה וְהַקְדוּשָׁה. וְהַצְלִיחֵנוּ וְהַרְוִיחֵנוּ בְּכָל
 לְמוֹדֵנוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ וְעִסְקָנוּ. וְיִהְיֶה בֵּיתֵנוּ מְלֵא בְּרַכַּת יְהוָה. וְנִשְׁבַּע
 לָחֶם וְנִהְיֶה טוֹבִים. רְחוּם, חַנוּן, שׁוֹמֵר, תּוֹמֵךְ, מַצִּיל, יֹשֵׁר, פּוֹדֶה,
 (ר"ש תמ"ף) וְשִׁמְעַתְּ תַּפְלָתֵנוּ כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תַּפְלַת כָּל פֶּה. בְּרוּךְ
 שׁוֹמֵעַ תַּפְלָה.

יֹאמַר פְּסוּק זֶה יֹשֵׁר וְהַפּוֹךְ, שְׁבַע פְּעָמִים.

וְיִהְיֶה יְהוָה אֶת יוֹסֵף, וְיִהְיֶה אִישׁ מַצְלִיחַ, וְיִהְיֶה בְּבֵית אֲדוֹנָיו הַמַּצְרִי.
 הַמַּצְרִי אֲדוֹנָיו בְּבֵיתוֹ, וְיִהְיֶה מַצְלִיחַ אִישׁ, וְיִהְיֶה יוֹסֵף אֶת יְהוָה וְיִהְיֶה.
 עַד כָּאֵן לְתַקוֹן הַפִּרְנָסָה. מִכָּאֵן יֹאמַר בֵּין לְתַקוֹן הַפִּרְנָסָה וּבֵין לְתַקוֹן
 הַזְּוֹג.

יֹאמַר "שִׁירַת הַיָּם". מִיּוֹשֻׁעַ ה', עַד כִּי אָנִי ה' רוּפָאָךְ (לַעִיל עֲמוֹד 89)
 וְאַחֵר כֵּךְ יֹאמַר.

נִגַּע צָרַעַת כִּי תִהְיֶה בְּאָדָם וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן: נִחְנוּ נַעֲבֹר חֲלוּצִים
 לִפְנֵי יְהוָה אֶרֶץ כְּנָעַן וְאַתָּנוּ אַחֲזִית נִחְלָתֵנוּ מֵעֵבֶר לִירְדֵן: נָבִיא
 מִקֶּרֶבְךָ מֵאַחֶיךָ כְּמֹנִי יָקִים לָךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֵלָיו תִּשְׁמָעוּן: נָהָר
 פָּלְגָיו יִשְׁמְחוּ עִיר אֱלֹהִים קְדוֹשׁ מִשְׁכְּנֵי עֲלִיּוֹן: נִגַּד אֲבוֹתֵם עָשָׂה
 פֶּלֶא בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם שְׂדֵה צֹעַן: נִחִית כְּצֹאן עֹמֵךְ בְּיַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:
 נִפְתִּי מִשְׁכְּבֵי מֹר אֶהְלִים וְקִנְמוֹן: גֵּר יְהוָה נִשְׁמַת אָדָם חוֹפֵשׁ כָּל
 חֲדָרֵי בָטָן: נִפְתַּת תַּטְפָּנָה שְׁפֹתֶיךָ כִּלְה דְּבַשׁ וְחֵלֶב תַּחַת לְשׁוֹנְךָ

וְרִיחַ שֶׁל־מִתֵּיךְ כְּרִיחַ לְכַנּוֹן: גָּדוֹ מִתּוֹךְ בְּכָל וּמֵאָרֶץ פְּשָׁדִים צֹאוּ וְהָיוּ
כְּעֵתוּדִים לִפְנֵי צֶאֱן: נִשְׁקִי קֶשֶׁת מִיְמִינִים וּמִשְׁמָאלִים בְּאַבְנֵים
וּבַחֲצִים בְּקֶשֶׁת מֵאַחֵי שָׂאוֹל מִבְּנֵימָן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּתְּמֵלָא
רַחֲמִים עָלֵינוּ וְתַצִּילֵנוּ לָנוּ וּלְכָל בְּנֵי בֵיתֵינוּ וּלְכָל יִשְׂרָאֵל מֵעֵין הָרָע
וּמִכָּל מִינֵי כְשׁוּף, וְתַבְרִיחַ יֵצֵר הָרָע וְהַשָּׁטָן מִמֶּנּוּ וּכְשֵׁם שֶׁפָּרַשְׁתָּ
כְּנָפֶיךָ עַל אֲבוֹתֵינוּ בַּמִּדְבָּר, וְהַצַּלְתָּם מֵעֵינָא בִישָׁא דְבִלְעָם הָרָשָׁע,
כֵּן תִּפְרֹשׁ כְּנָפֶיךָ עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְנִהְיֶה מְכֻסִּים בְּמִכְסָּה
וְהַנְּהִיגָה בְּשִׁמּוֹתֶיךָ הַקְּדוּשִׁים אֲמֵן גָּצַח סֵלָה וְעַד:

אַחַר כֵּן יֹאמַר "שִׁיר הַשִּׁירִים" בָּלוּ.

יֵתֵן הַפֶּסֶף לְעֻנִיִּים שׁוֹמְרֵי מִצְוֹת. וְיִהְיֶה רָצוֹן שֶׁה' יִקְבֹּל תְּקוּנָתוֹ בְּרָצוֹן.

סגולה לזווג. (ללא תענית.)

יְכִין שְׂבָעִים מְטָבְעוֹת אֲפֹלוּ שֶׁל עֶשֶׂר אֲגוּרוֹת שְׁטוּפִים וּרְחוּצִים מִזִּיעַת
אִדָּם. וְיֹאמַר עַל סִיר גָּדוֹל מֵלֹא מַיִם, כַּשְּׁפִיו קְרוֹב לַמַּיִם תְּהִלִּים פָּרָקִים
קִי"ג, קִי"ד, קט"ו, קט"ז, קי"ח, וְכַשִּׁיגִיעַ לְפָסוּק אֲנָא ה' הוֹשִׁיעָה
נָא, אֲנָא ה' הַצִּלִּיחָה נָא. יֹאמַר אוֹתוֹ שְׂבָעִים פָּעַם. וּבְכָל פָּעַם יִפְרִישׁ
מְטָבֵעַ לְצִדָּקָה וּישְׁלִיךְ לַתּוֹךְ הַסִּיר.

לְאַחַר שִׁיגְמוֹר פָּרָק קִי"ח, יֹאמַר זֶה. כַּשְּׁפִיו קְרוֹב לַמַּיִם.

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׁתַּעֲשֶׂה
לְמַעַן רַחֲמֶיךָ וּלְמַעַן זְכוֹת אֲבוֹתֵינוּ הַקְּדוּשִׁים וְהַטְּהוֹרִים, אֲבִרְהָם,
יִצְחָק וְיַעֲקֹב, מִשָּׁה, אֶהְרֹן, יוֹסֵף וְדָוִד הַמֶּלֶךְ עֲלֵיהֶם הַשָּׁלוֹם.
וְתַפְתַּח אֶת מְזִלִּי לְטוֹבָה וְתַסִּיר מִמֶּנִּי כָּל עֲכוֹב, וְקָשָׁר, וְכַשׁוּף
וּמְכַשּׁוֹל, וּגְזִירוֹת רָעוֹת וְאֶשָּׂא מִהֵר בַּת זוּג הַגּוֹנָה וְכַשְׂרָה וּמִתְאַיְמָה.
אֲמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן.

יברך "שהכל" וישתה מעט מהמים, אחר כך ירתיח המים על האש, ובשעה שמתחילים המים להתחמם יאמר שוב את בקשת "יהי רצון" הנזכרת כשפיו קרוב למים, ולאחר שירתחו המים יניחם להתקרר מעט וירחץ בהם כל גופו. ויתן הכסף לצדקה לעניים שומרי תורה.

תקון למי שמתעבב וזוהה או פרנסתה.

תקפיד בכל בקר בקומה ממטתה ליטול את ידיה עם כלי שמונה פעמים לסירוגין. דהיינו שתשפך מים מפלי על ידה הימנית, ואחר כך על ידה השמאלית, ושוב על ידה הימנית, ואחריה על היד השמאלית, ארבע פעמים על כל יד.

תצום יום אחד מעמוד השחר ועד צאת הכוכבים, ותהיה ערה בליה שלפניה, לפי הסדר הזה.

זוהי יעשה לאחר שיפסק דם המחזור, לאחר מכן כל עוד היא נקיה, תטבול במקוה פשר שבע טבילות. ותכונן לטהר הנפש מכל פגמיה מגלגול זה ומגלגולים אחרים על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבול שבע טבילות בירדן לטהרתו מצרעתו. ורק אחר כך תעשה תקון זה. (ראי בהוראות שבתחילת הספר)

זה סדר התקון.

יום לפני הצום תאמר ודוי זה:

אנא יהוה יאהדונה אל'הינו ואל'הי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנונו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונה אל'הינו ואל'הי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אֲשֶׁמְנוּ. בְּגָדָנוּ. גִּזְלָנוּ. דְּבָרָנוּ דְּפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. וְדָנּוּ. חֲמַסָּנוּ. טָפְלָנוּ שֶׁקָּר וּמִרְמָה. יַעֲצָנוּ יַצּוֹת רָעוֹת. כְּזָבָנוּ. כְּעֶסְנוּ. לָצָנוּ. מִרְדָּנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֵיךְ. נֹאצָּנוּ. נֹאפָנוּ. סָרְרָנוּ. עֲוִינוּ. פִּשְׁעָנוּ. פְּגָמָנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אֲב וְאִם. קָשִׁינוּ עֲרֶף. רָשַׁעְנוּ. שָׁחַתְנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲוִינוּ וְתַעֲתַעְנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צָדִיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אָמַת עָשִׂיתָ. וְאַנְחָנוּ הִרְשַׁעְנוּ:

מֵה נֹאמַר לְפָנֶיךָ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמֵה נִסְפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אֶתָּה יוֹדֵעַ. אֶתָּה יוֹדֵעַ רֹזֵי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חַי. אֶתָּה חֹפֵשׁ כָּל חַדְרֵי בָטָן. רֹאֶה כְלִיּוֹת וְלֵב. אֵין דְּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִמֶּךָ עֵינֶיךָ: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵהְיוּ יֵהְיוּ אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטֹּאתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פִּשְׁעֵינוּ.

תַּתְּפִּיל תְּפִילַת מִנְחָה. וְלִפְנֵי שֶׁתִּפְסַע שֶׁלֹּשׁ פְּסִיעוֹת שֶׁל "עוֹשֶׂה שְׁלוֹם", תִּקְבֹּל עֲלֶיךָ צוּם לְיוֹם הַמַּחֲרֵת וְתֹאמַר:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם הִרְיֵנִי לְפָנֶיךָ לְמַחֵר בְּתַעֲנִית מַעֲלוֹת הַשַּׁחַר וְעַד צֵאת הַכּוֹכָבִים לְכַפֵּר עַל כָּל חַטֹּאתֵי שְׁחָטָאֵי וְשַׁעֲוִיתֵי וְשִׁפְשַׁעֲתֵי לְפָנֶיךָ מֵעוֹדֵי וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, וּבִפְרֹט בְּעוֹנוֹת שִׁגְרָמוֹ לִי לְעֹכֹב (הַנִּשְׁוֹאֵין) (הַפְּרִנְסָה). וְאִם לֹא אוּכַל לְהַתְּעַנּוֹת אוֹ לֹא אֶרְצֶה, כְּשֶׁאַתָּן פְּרוּטָה לְצַדִּיקָה כְּדֵי לְבַטֵּל הַתַּעֲנִית אוּכַל לְאַכּוֹל לֹא שׁוּם אִיסוּר כָּלֵל. וִיְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵהְיוּ אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתִּתֵּן לִי כֹחַ וּבְרִיאוֹת לְהַתְּעַנּוֹת לְפָנֶיךָ וְתִקְבֹּל תְּשׁוּבָתִי וְתִרְצָנִי:

אִם שִׁכַּחָה לֹאמַר זֹאת בְּתַפִּילַת הַמִּנְחָה, אֲבָל כְּשֶׁתִּתְּפִלָּה מִנְחָה חֲשֹׁבָה לְהַתְּעַנּוֹת, הָרִי זֶה נִחְשָׁב כְּקַבְלַת תַּעֲנִית וְצָרִיכָה לְהַתְּעַנּוֹת.

מִשְׁקִיעַת הַחֲמָה וְעַד שְׁעָה לְפָנֵי שְׁיֵאִיר הַשֶּׁמֶשׁ, תִּזְהַר שֶׁלֹּא לִישׁוֹן, וְתִשָּׁב כָּל הַלֵּילָה לְלִמּוּד לְמוֹדֵי קִדְשׁ. וְיִכּוֹלָה לְאַכֵּל עַד שְׁעֵתִּים לְפָנֵי שְׁיֵאִיר הַשֶּׁמֶשׁ דְּבָרִים קְלִים פְּעוּגוֹת, פְּרוֹת וּשְׁתִּיָּה קְלָה, אֲבָל אִסוּרָה לְאַכֵּל אֲרוּחָה אוֹ לְשִׁתּוֹת יֵין וּמִשְׁקָאוֹת חֲרִיפִים.

לפני הלמוד בלילה תאמר בקשה זו:

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו ורחימו ודחילו, ליחדא שם י"ה בו"ה ביחודא שלים (יהוה) בשם כל ישראל, הנה אני באה ללמד בלילה זה תורה ותהלים, כדי לכפר על אשר חטאתי עויתי ופשעתי, מעודי ועד עתה בגלגול זה ובגלגולים אחרים. ונהרי אני מקבלת עלי מצות עשה של התשובה ושבה אליך אבינו שבשמים בכל לב ומתחרטת חרטה גמורה ושלמה על כל אשר חטאתי עויתי ופשעתי לפניך ועברתי על כמ"ח מצות עשה ושם"ה מצות לא תעשה וענפיהם מדברי קבלה ומדברי סופרים, ובפרט במה שחטאתי עויתי ופשעתי בחלול ה', ועברתי על תורתך הקדושה שכתוב בה "ולא תחללו את שם קדשי, ונקדשתי בתוך בני ישראל, אני יהוה יאהדונהי מקדשכם", ופגמתי בתורתך ובאחדותך וביחוד שמך. יראה נפחד תבא בי בזכרי כל אשר הכעסתיך. אמנם על רחמך הפשוטים בטחתי כי מינך פשוטה לקבל שבים. ומקבלת אני עלי על מלכותך יתברך בלב שלם ובנפש חפצה, ואומרת באהבה שלמה "שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד", ומוכנה אני למסור עצמי על יחוד קדשת שמך. תתברך לנצח צורנו מלפנו וגואלנו בורא קדושים. ישתבח שמך לעד מלפנו האל המלך הגדול והקדוש בשמים ובארץ. והנני מקבלת על עצמי ארבע מיתות בית דין, סקילה, שרפה, קריג וחינק, למען שמך באהבה. ואנחנו מברכים ומשבחים ומפארים ומקדישים ומעריצים וממליכים את שמך מלפנו האל המלך הגדול הגבור והנורא, קדוש אתה ונורא שמך ואין אלה מבלעדיך: אלהינו ואלהי אבותינו, מלך על כל העולם כלו בכבודך, והנשא על כל הארץ ביקרך, והופע בהדר גאון עזך, על כל יושבי תבל ארצך. וידע כל פעול כי אתה פעלתו ויבין כל צור כי אתה יצרתו ויאמר כל אשר נשמה באפוי יהוה יאהדונהי אלהי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה. קדשנו במצותיך, תן חלקנו בתורתך, שבחנו משובך שמח נפשנו

בישועתך, וטהר לבנו לעבדך באמת, והאר עינינו בתורתך ודבק לבנו במצותיך ויחד לבנו לאהבה וליראתך את שמך. אנא יהוה עשה למען שמך הגדול ולמען תורתך הקדושה ולמען רחמיך נחסידיך ותמחול ותסלח ותכפר לכל חטאתי ועוונותי ופשעי שחטאתי עויתי ופשעתי לפניך ותתקן את כל אשר עויתי והאר כל שמות הקדש שפגמתי בהם ותלקט כל נצוצי הקדשה אשר פזרתי וישוב הכל לאיתנו הראשון ולא ידח ממנו נדח. אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה, קבל רנת עמך, שגבנו טהרנו נורא. וקיים לנו יהוה יאהדונהי אל הינו את הדבר שהבטתנו על ידי צפניה חנוך באמור, בעת ההיא אביא אתכם ובעת קבצי אתכם, כי אתן אתכם לשם ולתהלה בכל עמי הארץ בשוכי את שבותיכם לעיניכם אמר יהוה יאהדונהי. יהיו לרצון אמרי פי, והגיון לבי לפניך, יהוה יאהדונהי צורי וגואלי.

עד חצות לילה תלמד הלכות שבת, והלכות ברכות, ואם אפשר גם הלכות של דיני נדה וטהרת המשפחה. ואם אין באפשרותה ללמוד הלכות אלו, תלמד למודי קודש מה שלפה חפץ.

בחצות לילה תדליק שבע נרות לכבוד אברהם, יצחק, יעקב, משה, אהרן, יוסף, ודוד המלך, עליהם השלום. ואחר כך תאמר.

"כי אתה תאיר גרי, יהוה אליהי יגיה חשכי, אנא יהוה אליהינו ואלהי אבותינו, אברהם יצחק וישראל עבדיך תרחם עלי אני אמתך (תזכיר שמך) באת אמתך (תאמר שם אמה) ותשלח לי (פרנסה טובה) (בן זוג הגון וירא שמים שאנשא מהר, ונחיה יחד כל ימי חיינו בקדשה ובאהבה ואחנה שלום ורעות) בזכות שבעת הצדיקים שהדלקתי נרות לכבודם. אמן נצח סלה ועד.

אחר כך תאמר תהלים בכל יכלתה עד עמוד השחר (כשעה ורבע לפני צאת החמה) ואם גמרה התהלים תשתדל ללמוד שאר למודי קודש עד עמוד השחר.

לְאַחַר עֲמוּד הַשָּׁחַר תֹּאמַר תְּפִלָּה זוֹ:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הִנֵּה אֲנִי בָּאָה בְּבִשְׁת פָּנִים יְרָאָה וְחֶרֶדָה. וְאִם חֵס וְשָׁלוֹם נִתְחַיְבֵתִי כֶּרֶת בְּבֵית דֵּינְךָ הַצֶּדֶק עַל חַטֹּאתַי וְעֲוֹנוֹתַי וּפְשָׁעַי הַמְרִבִּים: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ שְׁיִהְיָ חָשׁוּב צַעְרִי שְׁנִצְטַעֲרֵתִי בַּלִּילָה הַזֶּה וְנִבְדַּרְתִּי שָׁנָה מַעֲיָנִי, וְתִשְׁגִּיחַ עָלַי בְּעֵין חֶמְלֶתְךָ הִיא עֵינָא פְּקִיחָא דְלֹא נְאִים, וְתִיר תְּדִיר. שְׁנֹאָמַר "הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שֹׁמֵר יִשְׂרָאֵל", וְתִקְרַע רֹעַ גִּזְרֵי דֵינִי, וְתִתְחַנְנִי וְתִבְרַכְנִי מֵאוֹצַר הַכֶּסֶף הָעוֹמֵד לִימִין הָעֲלִיּוֹן, וְתִתֵּן לִי אֲנִי אֶמְתֵּךְ חַיִּים טוֹבִים וְאַרְכִּים. וְיִהְיֶה הַצַּעַר שֶׁיֵּשׁ לִי בְּעֵינֵי תִקּוֹן לִפְגַּם הָרְאוֹת שְׁפָגְמַתִּי בְּעֵינַי עַל־אֵין, וְאֲשֶׁר הִרַע בְּעֵינֶיךָ עֲשִׂיתִי. וְיִתֵּן הַפָּגַם הַהוּא בְּכֹל הַמְקוֹמוֹת שְׁפָגְמַתִּי מֵאַרְבַּע עוֹלָמוֹת אֲצִילוֹת בְּרִיאָה יְצִירָה עֲשִׂיָּה. וְתִצִּילֵנִי מֵעֶנֶשׁ חֲבוּט הַקָּבֶר מִהַמְּלָאךְ הַמְשַׁבֵּר אֶת עֵינֵי הָאָדָם אַחֵר פְּטִיכְתּוֹ בַּקָּבֶר, וְאַפְטֵר מֵאוֹתוֹ הַצַּעַר. וְתִשְׁפִּיעַ עָלַי מִשְׁפַּע הַטוֹב מִכֶּתֶר עֲלִיּוֹן לְהַצִּילֵנִי מִכֶּתֶר דִּיּוּמִי וְכֶרֶת דְּשָׁנִי. וְלִמְעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא (אל"ד) כְּשֶׁהוּא כְּלוּל עִם מְקוּרֹוֹ (אֵאָהֱלִיד"ה) שֶׁתְּבַטֵּל מֵעָלַי כָּל גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת וְרָעוֹת. וְיִהְיֶה לְמוֹד זֶה נַחַת רוּחַ לִפְנֵי כֶּסֶף כְּבוֹדְךָ. וְתִתֵּן בִּי כֹחַ לַעֲמֹד עַל הַמְשַׁמֵּר וְלִהְיוֹת מִן הָעוֹבְדוֹת לִפְנֵיךָ בְּלֵב שָׁלֵם וּבְנֶפֶשׁ חַפְצָה. וְלִבְרֹר כָּל גִּיּוּצוֹת הַקְּדוּשׁוֹת שְׁנוֹתִפְזְרוּ בֵּין הַקְּלָפוֹת עַל יְדֵי וּלְהַחֲזִירָם אֶל הַקְּדֻשָּׁה, וְלִתֵּת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנִי לְדַבֵּק נִפְשִׁנוּ וְרוּחֵנוּ וְנִשְׁמָתֵנוּ לְעַבְדּוֹ וּלְיִרְאָה אוֹתוֹ בְּלֵב שָׁלֵם. וְיִהִי נֶעֱם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה: בְּרוּךְ יְהוָה לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

וְיִהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהִי אֲבוֹתֵינוּ, אֵב הַרְחֲמִים, אֲדוֹן הַסְּלִיחוֹת, שָׁאֵם נִגְזָר עָלַי, חֵס וְשָׁלוֹם, לְהַכְרִית בְּהַכְרִית רְשָׁעִים, שִׁיכְבְּשׁוּ רַחֲמֶיךָ אֶת כַּעֲסְךָ וַיִּגְלֹו רַחֲמֶיךָ עָלַי, שְׁיִהְיָ חָשׁוּב צַעְרִי שְׁנִצְטַעֲרֵתִי הַלִּילָה הַזֹּאת וְקַמְטֵתִי שָׁנָה מַעֲיָנִי לְקַרֵּעַ רֹעַ גִּזְרֵי דֵינִי וְנִהָר יוֹצֵק יְסוּדִי. אֲנִי בֹצֵדֶךָ אֶחָזָה פָּנֶיךָ אֲשַׁבְּעָה בְּהַקִּיץ תְּמוּנַתְךָ. וְתַחֲוֹס וְתִרְחַם עָלַי. וְאַל תִּכְרִיתֵנִי לֹא כֶּרֶת דִּיּוּמִי וְלֹא כֶּרֶת דְּשָׁנִי.

ולא תפרת נפשי מלהעלות מיין נוקבין למעלה. ולא תפרת נפשי מלהזנוג בכן זוגה לא בעולם הזה, ולא בעולם הנשמות בהפרת רשעים, חס ושלום. ותשפיע עלינו אור ישועה ורחמים מכתר עליון להציל ממנות נפשי ולהחיותני חיים ארכים דשנים ורעננים לעבודתך. ותזכני למקום שהרוחות והנשמות נחצבות משם, ואזכה להיות מהעולים והזוכים לחיי העולם הבא. ותבטל מעלינו ומעל כל בני ביתנו כל גזרות קשות ורעות. ותשגיח עלינו בעין חמלתך שנגמר בו "הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל". ויהיה הצער שנדדתי שנה מעיני בלילה הזאת לתקון מה שפגמתי בעיינין עלאין והרע בעיניך עשיתי, ואפטר מלהתגלגל נפשי בעוף הנקרא ראה בעון הראות. ופצני והצילני מענש חבוט הקבר מהמלאך המושבר עיני הרשעים בקבר. ובצער שנדדתי שנה מעיני אפטר מאותו הצער ותנוח נפשי במשכנות מבטחים. אגא, הבט בעמלנו ואל תביט במעלנו ותבא לפניך שועתנו. לב נשבר ונדכה אלהים לא תבנה. נהר פלגיו ישמחו עיר אלהינו לטהרנו מכל פשעינו. ואתה בטובך תעורר רחמיך, ובכן יתבטלו כל הדינים והיו כלא היו, כי אתה חפץ בתשובת הרשעים. חננו ונענו ושמע תפלתנו. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

ביום התענית מותרת לישן, ולעשות כל מלאכה, ובאיזה שעה שתראה משעות היום תאמר.

הריני מוכנה ומזמנה לקים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתיב בתורה: ושבת עד יהוה יאהדונהי אלהיך ושמעת בקלו. והריני מתחרטת על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבלת עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמיו יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אגא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו

וְאֵל תִּתְּעַלֵּם מִלִּפְנֵי מִתְחַנְּתָנוּ, שְׁאִין אֲנַחְנוּ עֲזִי פָּנִים וְקָשִׁי עֶרֶף
לֹאמַר לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵהְיֶה יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵּהִי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ
וְלֹא חֲטָאנוּ. אֲבָל חֲטָאנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ וְאִנְשֵׁי
בֵּיתֵנוּ:

אֲשַׁמְנוּ. בִּגְדָנוּ. גִּזְלָנוּ. דִּבְרָנוּ דְּפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ.
וּדְנָנוּ. חֲמַסְנוּ. טָפְלָנוּ שָׁקָר וּמְרֻמָּה. יַעֲצָנוּ יַצּוֹת רָעוֹת. כְּזָבְנוּ. כָּעֲסָנוּ.
לָצָנוּ. מִרְדָּנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֶאֱצָנוּ. נֶאֱפָנוּ. סָרְרָנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ.
פָּגַמְנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אֲב וְאִם. קָשִׁינוּ עֶרֶף. רָשַׁעְנוּ. שָׁחַתְנוּ. תַּעֲבָנוּ.
תַּעֲרִינוּ וְתַעֲתַעְנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ.
וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ. וְאֲנַחְנוּ הִרְשַׁעְנוּ:

מֵה נֹאמַר לְפָנֶיךָ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמֵה נִסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא
הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ רֹזֵי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי
כָּל חֵי. אַתָּה חֹפֵשׁ כָּל חַדְרֵי כְּטָן. רֹאֶה כְּלִיּוֹת וְלֵב. אֵין דְּבָר נֶעְלָם
מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי
אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵּהִי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חֲטָאֵתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ
אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פֶּשְׁעֵינוּ.

מִי אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעֹבֵר עַל פֶּשַׁע לְשֹׁאֲרֵי נִחְלָתוֹ, לֹא הִחְזִיק
לְעַד אִפּוֹ כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ יִכְבָּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתִשְׁלַח
בְּמִצְלוֹת יָם כָּל חֲטָאֵתָם: תִּתֵּן אָמַת לִיַּעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר
נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם מִימֵי קֶדֶם:

תִּקַּח בִּידָה כֶּסֶף לְצִדְקָה כַּמָּה שִׁיכֻלָּה, וְלֹא תִפְחוֹת מְעַשְׂרִים וּשְׁשֶׁה
שְׁקָלִים. וְתַעֲמֹד יַחֲפָה וּפָנִיָּה לְצַד מַעֲרָב וְתֹאמַר.

עֲנֵנוּ אֲבִינוּ עֲנֵנוּ בְּיוֹם צוֹם הַתַּעֲנִית הַזֶּה, כִּי בִצְרָה גְדוֹלָה אָנִי עַל כִּי
עֲוֹנוֹתֵי עֲבָרוֹ רָאשֵׁי וְכַמֶּשֶׁא כְּבֹד כְּבֹדוֹ מִמֶּנִּי. טִבַּעְתִּי בִּינוֹן מִצּוֹלָה
וְאֵין מַעֲמָד. בָּאתִי בְּמַעֲמָקֵי מַיִם וְשִׁבּוֹלֶת שְׁטַפְתָּנִי. יִרְאֶה נִרְעַד יָבוֹא
בִּי בַּעַת עֲמָדִי לְהַתְּפַלֵּל לְפָנֶיךָ עַל רַע מַעֲשֵׂי אֲשֶׁר עֲשִׂיתִי. בּוֹשְׁתִי
וְגַם נִכְלַמְתִּי לְהִרְיֹם אֱלֹהֵי פָנִי אֵלֶיךָ. כִּי עֲוֹנוֹתֵי רַבּוֹ לְמַעֲלָה רָאשׁ

ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהנה יאהדונהי העדקה ולנו ב'שת הפנים. מה אענה ומה אמר מה אדבר ומה אצטדק. כבת סוררת ומורה הייתי לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושות. לדבריך לא הטיתי אזני. ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי על פריית ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בצונותי להפיל גיצוצות הקדשה במעמקי הקלפות. ונתתי כח בקלפות להתחזק ולעלות למעלה ולהתאחז ולניק מן הקדשה. וגרמתי בצונותי לעקר ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים ולהורידה אל ירפתי בור. בורות נשברים אשר לא יכילו המים. אוי ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה. בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. אבל גלוי וידוע לפניך יהנה יאהדונהי אלהי ואלהי אבותי, כי לא במקר ובמעל עשיתי, ולא להכעיסך נתפונתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא מאש ואני מבשר ודם, והוא אשר הסיתני ופתני לעבר על מצותיך, ונסכלתי ועשיתי עון זה אשר גרמתי לרחות (וויגי) (פרנסתי), ועתה אני בוש ממעשי ומכלמת אני מעונותי, ומתחממת ומתחרטת אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת ארחותי המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל יהנה יאהדונהי ויחממהו ואל אלהינו כי ירבה לסלח. ובאתי בלב נשבר ונדכה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום אתה וימינך פשוטה לקבל שבים.

אנא יהנה יאהדונהי, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את אמתך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהנה יאהדונהי טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך. ואל נא תבזה ענות

ענייה אשר עניתי בצום נפשי, ברפי פשלו מצום ובשרי פחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב ודם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וגלוי וידוע לפניך כי חפצה הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל כחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפרישה צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשובה ומקבלת הצדקה שאני נותנת בעבור התעניות כאלו התעניות, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הפתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמתי. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים כרמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש הרמוז בראשי תבות ח'ל ב'לע ו'יקראנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ו'צפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול הרמוז בראשי תבות ב'זרעו ו'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיך א'ת ר'גנך ו'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהנה יאהדונה צורי וגאלי.

עד כאן תעמוד יחפה. מפאן יכולה לנעול מנעליה. ולומר אפילו בשיבה.

אנא בכח. גדולת ימינך. תתיר צרוכה:	(אב"ג ית"ץ)
קבל רנת. עמך שגבנו. טהרנו נורא:	(קר"ע שט"ן)
נא גבור. דורשי יחודך. כבבת שמרם:	(נג"ד יכ"ש)
ברכם טהרם. רחמי צדקתך. תמיד גמלם:	(בט"ר צת"ג)
חסין קדוש. ברוך טובך. נהל צדקתך:	(חק"ב טנ"ע)
יחיד גאה. לעמך פנה. זוכרי קדושתך:	(יג"ל פז"ק)

שועתנו קבל. ושמע צעקתנו. יודע תעלומות: (שק"ו צי"ת)
 ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:
 מי שעושה תקין לפרנסה תוסיף זה.

לדוד מזמור. ליהנה יאהדונהי (יהוה) הארץ ומלואה. תבל וישבי
 בה: כי הוא על ימים יסדה. ועל נהרות יבונה: מי יעלה בהר יהוה
 יאהדונהי (יהוה) ומי יקום במקום קדשו: נקי כפים ובר לבב. אשר
 לא נשא לשוא נפשי. ולא נשבע למרמה: ישא ברכה מאת יהוה
 יאהדונהי (יהוה) וצדקה מאליהי ישעו: זה דור דרשיו מבקשי פניו
 יעקב סלה: שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם. ויבוא מלך
 הכבוד: מי זה מלך הכבוד. יהוה יאהדונהי (יהוה) עזוז וגבור. יהוה
 יאהדונהי (יהוה) גבור מלחמה: שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי
 עולם. ויבוא מלך הכבוד: מי הוא זה מלך הכבוד. יהוה יאהדונהי
 (יהוה) צבאות. הוא מלך הכבוד סלה:

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי האל הגדול הגבור והנורא עשה
 למענך ולמען קדשת המזמור הזה והשמות הקדושים הנזכרים בו.
 ולמען קדשת פסוקיו ותיבותיו ואותיותיו וטעמיו ורמזיו וסודותיו
 היוצאים ממנו, ולמען השם הגדול והקדוש (דיקנוסא) היוצא
 מפסוק והריקתי לכם ברכה עד בלי די. ומפסוק נסה עלינו אור
 פניך יהוה. שתתן לי פרנסה וכלכלה. ולכל בני ביתי במלוי ובריוח.
 ולא באסור ולא בעמל וטורח. בנחת ובשלנה ובחשקט ובטח. כדי
 שנוכל לעבוד עבודת הקדש בקדשה ובטהרה בלי שום טרדא.
 פרנסה שלא יהיה בה שום בושה וכלמה. ואל תצריכנו לידי מתנות
 בשר ודם. כי אם מידך הפתיחה והקדושה. והצליחנו והריוחנו בכל
 למוננו ומעשה ידינו ועסקנו. ויהיה ביתנו מלא ברכת יהוה. ונשבע
 לחם ונהיה טובים. רחום, חנון, שומר, תומך, מציל, ישר, פודה,
 (רח"ש תמ"ף) ושמע תפלתנו כי אתה שומע תפלת כל פה. ברוך
 שומע תפלה.

עד כאן מיוחד לתקון הפרנסה. מכאן תמשיך בין לתקון הפרנסה ובין לתקון הזיווג.

תאמר "שירת הים". מניושה ה', עד כי אני ה' רופאך, (לעיל עמוד 89) ואחר כך תאמר.

נגע צרעת כי תהיה באדם והובא אל הכהן: נחנו נעבר חלוצים לפני יהוה ארץ פנען ואתנו אחזת נחלתנו מעבר לירדן: נביא מקרבך מאחריך כמני יקים לך יהוה אלהיך אליו תשמעון: נהר פלגיו ישמחו עיר אלהים קדוש משפני עליון: נגד אבותם עשה פלא בארץ מצרים שדה צען: נחית כצאן עמך ביד משה ואהרן: נפתי משפכי מר אהלים וקנמון: נר יהוה נשמת אדם חופש כל חדרי בטן: נפת תטפנה שפתותיך פלה דבש וחלב תחת לשונך וריח שלמתיך כריח לבנון: גדו מתוך בבל ומאריך פשדים צאו והיו כעתודים לפני צאן: נשקי קשת מימינים ומשמאלים באבנים ובחצים בקשת מאחי שאול מבנימן:

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתתמלא רחמים עלינו ותצילנו לנו ולכל בני ביתינו ולכל ישראל מעין הרע ומכל מיני כשוף, ותברית יצר הרע והשטן ממנו וכשם שפרשת כנפיך על אבותינו במדבר, והצלתם מעינא בישא דבלעם הרשע, כן תפרש כנפיך עלינו ברחמיך הרבים, ונהיה מכסים במכסה והנהגה בשמותיך הקדושים אמן נצח סלה ועד:

אחר כך תאמר "שיר השירים" פלו, ואחר כך תאמר.

אנא יהוה יאהדונהי אוי נא לנו כי חטאנו אנא נולך את חרפתנו, בת כסילה תוגת אמה, ואם תפנה לחטאתינו אבד שברנו ותקנתינו, ואם תשמר עונינו מי יעמד לפניך מאז אפך, ובטובך הגדול תעורר רחמיך ויראה בעין חמלתיך צרת גופינו ונשמתנו וקבל רב רחמיך תשובתנו וקוראים בשמך יהוה הושיעה המלך, אל

תעזבנו, וביד זעמך אל תטשנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד כבודך ולעשות נגד בונתך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל פרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, דמיונו כארזה יסוף לטרף וככפיר יושב במסתרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהנה בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מחרב נפשנו והעלה ארוכה ומרפא לעונינו ויהיו למאורות כל השמות אשר החדשנו בעונותינו וחסדתינו ופשינו, וטהר לבנו לעבדך באמת ובלבב שלם ביראה ובאהבה, אמן בן יהי רצון. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהנה צורי וגאלי:

תתן הפסך לעניים שומרי מצוות, ויהי רצון שה' יקבל תקונת ברכותך.

סגולה לזווג. (ללא תענית.)

תכין שבועים מטבעות אפלו של עשר אגורות, שטופים ורחוצים. ותאמר על סיר גדול מלא מים, תהלים פרקים קי"ג, קי"ד, קט"ו, קט"ז, קי"ז, קי"ח. כשפיה קרוב למים. וכשתגיע לפסוק אנא ה' הושיעה נא, אנא ה' הצליחה נא. תאמר אותו שבועים פעם. ובכל פעם תפריש מטבע לצדקה ותשליך לתוך הסיר.

לאחר שתגמור פרק קי"ח, תאמר זה.

יהי רצון מלפניך יהנה יאהדונהי אל הינו ואלהי אבותינו שתעשה למען רחמיך ולמען זכות אבותינו הקדושים והטהורים, אברהם, יצחק ויעקב, משה, אהרן, יוסף ודוד המלך עליהם השלום. ותפתח את מזלי לטובה ותסיר ממני כל עכוב, וקשר, וכשוף ומכשול, וגזירות רעות ואנשא מהר לבן זוג הגון וכשר ומתאים. אמן בן יהי רצון.

תברך "שהכל" ותשתה מעט מהמים

אחר כך תרתיח המים על האש, ובשעה שמתחילים המים להתחמם תאמר שוב את בקשת "יהי רצון" הנזכרת כשפיה קרוב למים, ולאחר שירתחו המים תניחם להתקרר מעט ותרחץ בהם כל גופה. ואחר כך תתן את המטבעות לצדקה לעניים שומרי תורה.

תקון הפלגש והקדשה

הבא על יהודיה פנויה, אם לא טבלה לנדתה הרי הוא בועל נדה שעונשם כרת רח"ל. וצריך כל אחד מהם לעשות תקון לעון נדה. אבל אפילו אם טהורה היא וטבלה במקנה כדין, אסור הדבר מהתורה באיסור "קדשה" ועונשם "מלקות". ואם יחד לו אשה בטהרה בלי חפה וקדושין באופן מתמשך, היא הנקראת "פלגש". וכתב בזוהר הקדוש, שהחוטא בקדשה או בפלגש נקרא גזול את הקב"ה והשכינה, וגורם גלות לשכינה ולעולמות וספירות הקודש שמעליה, ונמשך קללה קשה לשני בני הזוג, ה' יצילנו. (ראה זוהר פ' תזריע, ותקון ו' מתקוני זוהר) וכל אחד משני בני הזוג ימהר יחיש מעשיו לתקן פגמו, ואת העולמות העליונים וספירות הקודש שפגמו על ידו.

והנה מסדרי התקונים כתבו שתקונו בארבעים ימי תעניות ולא ידעתי מנין להם, ומי עלה שמים וירד לקבוע את מספר ימי התעניות, והתשובה והיודוי, והרצון והמחשבה, הם עקר התקון ומעשה התענית והפדיון משלים התקון. ולכן יתן פדיון נפשו לצדקה לעניים ככל אשר יוכל, והמקציט אולי כדאי שלא יפחות מפדיון תשעים ואחת תעניות.

נה סדר התקון:

יצום יום אחד משקיעת החמה ועד למחרת בצאת הכוכבים. יום לפני התענית יאמר נדוי זה:

אנא יהוה יאהדונהי אל'הינו ואל'הי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף

לומר לפניך יהוה יאהרונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנו
ולא חטאנו. אבל חטאנו. עונו. פשענו. אנוחנו ואבותינו ואנשי
ביתנו:

אשמנו. בגדנו. (הזכר יאמר באתי על הקדשה והפלגש), גזלנו. דברנו
דפי ולשון הרע. העונו. והרשענו. ודנו. חמסנו. (האשה תאמר
חטאתי באסור קדשה ופלגש). טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות
רעות. בזבנו. פגענו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו.
סררנו. עונו. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף.
רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך
וממשפטך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו.
כי אמת עשית. ואנוחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא
הנסתרות והנגלות אפה יודע. אפה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי
כל חי. אפה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם
ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהרונהי
אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו
את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

ילך למקנה ויטבל שבע טבילות, ויכנון שטובל שבע טבילות אלו על
דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבל מצרעתו, ושפן יטהרו נפשו,
רוחו ונשמתו מטמאת צרעת חטאתיו.

במנחה שלפני התענית יאמר נסח זה של קבלת התענית לפני שישים
ברכת "שומע תפלה", או אחר "אלהי נצור" לפני שיאמר "עושה
שלום". אם לא אמרו, אבל חשב להתענות בשעה שהתפלל עמידה
(שמונה עשרה) של מנחה, יכול להתענות, ונחשב לו כקבלת תענית.

וזה נסח קבלת התענית:

רבונו של עולם הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ניום, על
אשר חטאתי בכל פגמי הברית ובפרט בעון קדשה ופלגש בין

בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, ואם לא אוכל להתענות כשארפריש פרוטה לצדקה נאכזר לבטל התענית אוכל לאכל ולשתות ללא שום עון כלל, ויהי רצון מלפניך יהוה יאהרונה אל הינו ואלהי אבותינו שתתן לי כח ובריאות להתענות לפניך ותקבל תשובתי ותעניתי ותרגני".

יגמר אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוסה האחרונה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה. (וכן יעשה בגמר התענית כשיבא לסעד, יטבל פרוסה ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש.

כליל התענית כשישכב על מטתו, יניח אבן תחת ראשו בין המצע והכר, ויכון בשם יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה בגימטריא כמנין אבן. ויאמר "קריאת שמע שעל המטה" (נמצא לעיל עמוד 47) מילה במילה.

אם יכול, יחגור על מתניו מתחת לבגדיו חגורת שק העשויה משער עזים בכל זמן התענית. (ראה בהוראות שבתחילת הספר)

טוב ורצוי לקום אחר חצות לילה ולומר ברכות השחר ואחר כך תקון חצות (נמצא לעיל עמוד 60) בכונה גדולה. אשה פטורה מלמוד המשניות ו"תקון חצות".

ביום התענית יאמר:

הריני מוכן ומזומן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתוב בתורה: ושבת עד יהוה אלהיך ושמעת בקולו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי עויתי ופשעתי בין בגלגול זה בין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אשמנו. בגדנו. (הזכר יאמר באתי על הקדשה והפלגש), גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. ודנו. חמסנו. (האשה תאמר חטאתי באסור קדשה ופלגש). טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות

רעות. כזבנו. פֶּעֶסְנוּ. לָצְנוּ. מִרְדְּנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֶאֱצְנוּ. נֶאֱפְנוּ. סָרְרָנוּ. עֲוִינוּ. פִּשְׁעָנוּ. פָּגַמְנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אָב וָאֵם. קִשְׁיָנוּ עֲרֶף. רָשַׁעְנוּ. שָׁחַתְנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲזִינוּ וְתַעֲתְעֵנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁנָה לָנוּ. וְאַתָּה צָדִיק עַל כָּל־הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ. וְאַנְחָנוּ הִרְשָׁעָנוּ:

מִה נֹאמַר לְפָנֶיךָ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמִה נִסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הִנֵּסְתָּרוֹת וְהִנְגַּלְוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ רְזִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חַי. אַתָּה חֹפֵשׁ כָּל חֲדָרֵי בָטָן. רֹאֶה כְלִיּוֹת וְלֵב. אֵין דְּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִמֶּךָ עֵינֶיךָ יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאַל־הִי אַבּוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמָּחַל לָנוּ אֶת כָּל חֲטֹאתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמָּחַל וְתִסָּלַח לְכָל פִּשְׁעֵינוּ.

מִי אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעֹבֵר עַל פִּשְׁעוֹ לְשֹׁאֲרֵית נִחַלְתּוֹ, לֹא הִחֲזִיק לְעַד אָפוּ כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ יִכְבָּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתִשְׁלַךְ בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חֲטֹאתֶם: תִּתֵּן אָמַת לִיעָקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם מִימֵי קֶדֶם:

יֹאמַר פֶּסוּק זֶה שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים

לְסִרְבָּה הַמִּשְׁרָה וּלְשִׁלּוּם אֵין קֵץ עַל כִּסֵּא דָוִד וְעַל מַמְלַכְתּוֹ לְהַכִּין אוֹתָהּ וּלְסַעֲדָהּ בְּמִשְׁפָּט וּבִצְדָקָה מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם קִנְיָתָהּ יְהוָה צְבָאוֹת תַּעֲשֶׂה זֹאת:

אַחֵר כֵּךְ יֹאמַר:

וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם אֶל נַעֲרָיו וַיִּקְמוּ וַיִּלְכוּ יַחְדָּו אֶל בְּאֵר שֶׁבַע וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם בְּבֵאֵר שֶׁבַע: וַיֵּשֶׁב יִצְחָק וַיַּחֲפֹר אֶת בְּאֵרֵת הַמַּיִם אֲשֶׁר חָפְרוּ בִּימֵי אַבְרָהָם אָבִיו וַיִּסְתָּמוּם פְּלִשְׁתִּים אֲחֵרֵי מוֹת אַבְרָהָם וַיִּקְרָא לָהֶן שְׁמוֹת פְּשָׁמוֹת אֲשֶׁר קָרָא לָהֶן אָבִיו: וַיַּחֲפְרוּ עֲבָדֵי יִצְחָק בְּנִחַל וַיִּמָּצְאוּ שָׁם בְּאֵר מַיִם חַיִּים: וַיִּרְיֻבוּ רַעֲי גֵרָר עִם רַעֲי יִצְחָק לֵאמֹר לָנוּ הַמַּיִם וַיִּקְרָא שֵׁם הַבְּאֵר עֶשֶׂק כִּי הִתְעַשְׁקוּ עִמּוֹ: וַיַּחֲפְרוּ בְּאֵר אַחֶרֶת וַיִּרְיֻבוּ גַם עָלֶיהָ וַיִּקְרָא שְׁמָהּ שְׁטִנָּה: וַיַּעֲתֵק מִשָּׁם וַיַּחֲפֹר

באר אחרת ולא רבו עליה ויקרא שמה רחבות ויאמר כי עתה הרחיב יהוה יאהדונהי לנו ופרינו בארץ: ויעל משם באר שבע: ויהי ביום ההוא ויבאו עבדי יצחק ויגדו לו על אדות הבאר אשר חפרו ויאמרו לו מצאנו מים: ויקרא אותה שבעה על כן שם העיר באר שבע עד היום הזה:

ועשית את גרתיך שבעה והעלה את גרתיך והאיר על עבר פניה: כי הנה האבן אשר נתתי לפני יהושע על אבן אחת שבעה עינים הנני מפתח פתחה נאם יהוה יאהדונהי צבאות ומשתי את עון הארץ ההיא ביום אחד: ביום ההוא נאם יהוה יאהדונהי צבאות תקראו איש לרעהו אל תחת גפן ואל תחת תאנה: וישב המלאך הדבר בי ויעירני באיש אשר יעור משנתו: ויאמר אלי מה אתה ראה נאמר ראיתי והנה מנורת זהב בלה וגלה על ראשה ושבעה גרתי עליה שבעה ושבעה מוצקות לגרות אשר על ראשה: אמרות יהוה יאהדונהי אמרות טהרות כסף צרוף בעליל לארץ מזקק שבעתים: חכמות בנתה ביתה חצבה עמודיה שבעה:

ויברך דויד את יהוה יאהדונהי לעיני כל הקהל. ויאמר דויד ברוך אתה יהוה יאהדונהי אלהי ישראל אבינו מעולם ועד עולם: לך יהוה הגדלה והגבורה והתפארת והגצח וההוד כי כל בשמים ובארץ. לך יהוה יאהדונהי הממלכה והמתנשא לכל לראש: והעשר והפבור מלפניך ואתה מושל בכל ובידך פח וגבורה ובידך לגדל ולחזק לכל: ועתה אלהינו מודים אנחנו לך. ומהללים לשם תפארתך: ויברכו שם כבודך ומרומם על כל ברכה ותהלה: אתה הוא יהוה לבדך אתה עשית את השמים שמי השמים וכל צבאם הארץ וכל אשר עליה הימים וכל אשר בהם ואתה מחיה את כלם. וצבא השמים לך משתחוים. אתה הוא יהוה האלהים אשר בחרת באברהם והוצאתו מאור כשדים. ושמת שמו אברהם, ומצאת את לבבו נאמן לפניך. וברות עמו הברית לתת את ארץ הפנעני החתי האמורי והפריזי והיבויסי והגרגשי לתת לזרעו. ותקם את דבריך כי צדיק

אָתָּה. וְתָרָא אֶת עֲנֵי אַבֹּתֵינוּ בְּמִצְרַיִם. וְאֵת זַעֲקָתָם שְׁמַעְתָּ עַל יָם סוּף. וְתַתֵּן אֹתוֹת וּמִפְתִּים בְּפָרְעָה וּבְכָל עֲבָדָיו וּבְכָל עַם אֲרָצוֹ כִּי יִדְעֶתָ כִּי הִזִּידוּ עֲלֵיהֶם, וְתַעַשׂ לָךְ שֵׁם כְּהַיּוֹם הַזֶּה. וְהָיָם בְּקַעֲתָ לִפְנֵיהֶם וַיַּעֲבְרוּ בְּתוֹךְ הַיָּם בִּיבָשָׁה. וְאֵת רֹדְפֵיהֶם הִשְׁלַכְתָּ בַּמַּצּוֹלֹת כְּמוֹ אֶבֶן בְּמַיִם עֲזִים:

וַיַּשַׁע יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא אֶת יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרַיִם וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת מִצְרַיִם מֵת עַל שְׁפַת הַיָּם: וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה בְּמִצְרַיִם וַיֵּירָאוּ הָעָם אֶת יְהוָה וַיִּאֱמִינוּ בַּיהוָה וּבְכַמֶּשֶׁה עֲבָדָיו:

אֲזַי יָשִׁיר מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיהוָה וַיֹּאמְרוּ לֹאמֹר אֲשִׁירָה לַיהוָה כִּי גָאֹה גָאֹה סוֹס וָרֶכֶב רָמָה בָּיָם: עֲזִי וְזִמְרַת יְהוָה יִהְיֶה לִי לִישׁוּעָה זֶה אֵלִי וְאֶנְוָהוּ אֱלֹהֵי אָבִי וְאֶרְמְמָנָהוּ: יְהוָה אִישׁ מִלְחָמָה יְהוָה שְׁמוֹ: מִרְכַּבַּת פָּרְעָה וַחֲיִלּוֹ יָרָה בָּיָם וּמִבְּחַר שְׁלֹשִׁיו טַבְּעוּ בָיָם סוּף: תְּהַמֹּת יִכְסִּימוּ יִרְדּוּ בַּמַּצּוֹלֹת כְּמוֹ אֶבֶן: יְמִינֶךָ יְהוָה נֶאֱדָרִי בַּפֶּחַ יְמִינֶךָ יְהוָה תִּרְעֵץ אוֹיֵב: וּבְרֹב גְּאוֹנֶךָ תִּהְרַס קִמְיֶךָ תִּשְׁלַח חֲרָנֶךָ יֹאכְלֵמוּ פֶקֶשׁ: וּבְרוּחַ אַפֶּיךָ נַעֲרֵמוּ מַיִם נִצְבּוּ כְּמוֹ גֵּד נִזְלִים קָפְאוּ תְהַמֹּת בָּלָב יָם: אָמַר אוֹיֵב אֶרְדֹּף אֲשִׁיג אַחֲלֶק שְׁלָל תִּמְלָאמוּ נַפְשֵׁי אַרְיֵק חֲרָבִי תוֹרִישְׁמוּ יְדִי: נִשְׁפֹּת בְּרוּחְךָ כִּסְמוּ יָם צָלְלוּ כַּעֲפֹרֶת בְּמַיִם אֲדִירִים: מִי כִמְכָה בָּאֵלֶם יְהוָה מִי כִמְכָה נֶאֱדָר בַּקֶּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלַּת עֲשֵׂה פֶלֶא: נְטִיתָ יְמִינֶךָ תִּבְלַעְמוּ אֶרֶץ: נַחֲיִיתָ בַּחֲסֶדְךָ עִם זֶה גְּאֹלֶת גְּהִלָּת בְּעֶזְךָ אֵל נֹה קִדְשֶׁךָ: שְׁמָעוּ עַמִּים יִרְגְּזוּן חֵיל אַחֲזוּ יוֹשְׁבֵי פְלִשְׁתִּים: אֲזַי נִבְהָלוּ אֱלֹהֵי אֲדוֹם אֵילֵי מוֹאָב יֶאֱחִזְמוּ רָעַד נִמְגּוּ כָל יוֹשְׁבֵי כְנָעַן: תִּפֹּל עֲלֵיהֶם אֵימָתָה וַפְּחַד בְּגֹדֶל זְרוּעֶךָ יִדְמוּ כְּאֶבֶן עַד יַעֲבֹר עִמָּךְ יְהוָה עַד יַעֲבֹר עִם זֶה קִנְיִתָּה: תִּבְאֲמוּ וְתִטְעֲמוּ בְּהַר נִחְלָתְךָ מְכוֹן לְשִׁבְתְּךָ פַּעֲלָתָהּ יְהוָה מִקְדָּשׁ אֲדֹנֵי כוֹנְנֵנוּ יְהִיךָ: יְהוָה | יִמְלֶךְ לְעֹלָם וָעֶד: כִּי בָא סוֹס פָּרְעָה בְּרֶכֶבוּ וּבְפָרָשָׁיו בָּיָם וַיִּשָּׁב יְהוָה עֲלֵיהֶם אֶת מִי הַיָּם וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בִּיבָשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם:

ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התף בידה ותצאן כל הנשים
אחריה בתפים ובמחלות: ותענן להם מרים שירו ליהוה כי גאה גאה
סוס ורכבו רמה בים: ויסע משה את ישראל מים סוף ויצאו אל
מדבר שור וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים: ויבאו
מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרתה כי מרים הם על בן קרא שמה
מרתה: וילנו העם על משה לאמר מה נשתה: ויצעק אל יהוה
ויהוהו יהוה עץ וישלך אל המים וימתקו המים שם שם לו חק
ומשפט ושם נסוהו: ויאמר אם שמוע תשמע לקול | יהוה אל היך
והישר בעיניו תעשה והצונת למצותיו ושמרת כל חקיו כל המחלה
אשר שמת במצרים לא אשים עליך כי אני יהוה רפאך:

שיר המעלות ממעמקים קראתיך יהוה: אדני שמעה בקולי תהינה
אזניך קשבות לקול תחנוני: אם עונות תשמר יה אדני מי יעמד: כי
עמך הסליחה למען תנא: קויתי יהוה קנתה נפשי ולדברו
הוחלתי: נפשי לאדני משמרים לבקר שמרים לבקר: יחל ישראל
אל יהוה כי עם יהוה החסד והרבה עמו פדות: והוא יפדה את
ישראל מכל עונותיו:

יאמר פסוק זה שבע פעמים, ויבנין בכל פעם שהם ראשי תיבות אשת ו'
לחבר השכינה אות ה' אחרונה שבשם עם אות ו' שהוא בחינת ספירת
התפארת אשר בעונותיו הפריד ביניהם. וישובו ויתחדו.

אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך.

יקרא פסוקים אלו שראשי תבות שלהם י"ה, הו"ה, הו"ה. ויבנין שעל ידי
אותיות י"ה תתחבר ה' אחרונה שבשם לאות ו' ושתיהם ביחד לאות ה'
ראשונה שבשם. הו"ה. ועל ידי זה תשפיע אות ה' ראשונה שבשם
באותיות ו"ה הו"ה.

(גבר שעושה התקון, אם אפשר יתעטף בטלית ויניח תפלין של ר"ת
באמרו פסוקים אלו.)

י"ה

יחל ישראל אל יהוה כי עם יהוה החסד, והרבה עמו פדות:
השיבה לי ששון ישעך, ורוח נדיבה תסמכני:

הו"ה

הוד והדר לפניו עז ותפארת במקדשו: ואל תבא במשפט את
עבדך, כי לא יצדק לפניך כל חי: הקשיבה לקול שועי מלפי
ואלחי, כי אליך אתפלל:

הו"ה

הנה לא יגום ולא יישן שומר ישראל: ואתה מרום לעולם יהוה
יאהדונה: הוא יהוה יאהדונהי אלהינו בכל הארץ משפטיו:

למנצח מזמור לדוד: בבוא אליו נתן הנביא. כגאשור בא אל בת
שבע: חגגי אלהים כחסדך. כרב רחמיך מחה פשעי: הרב כבסני
מעוני. ומחטאתי טהרני: כי פשעי אני אדע. וחטאתי נגדי תמיד:
לך לבדך חטאתי והרע בעיניך עשיתי. למען תצדק בדברך, תזכה
בשפטך: הן בעיון חוללתי. ובחטא יחמטני אמי: הן אמת חפצת
בטחות. ובסתם חכמה תודיעני: תחטאני באזוב ואטהר. תכבסני
ומשלג אלבין: תשמיעני ששון ושמחה. תגלנה עצמות דפית:
הסתר פניך מחטאי. וכל צונתי מחה: לב טהור בקרא לי אלהים
ורוח נכון חדש בקרבי: אל תשליכני מלפניך. ורוח קדשך אל תקח
ממני: השיבה לי ששון ישעך. ורוח נדיבה תסמכני: אלמדה
פשעים דרכיך. וחטאים אליך ישובו: הצילני מדמים אלהים אלהי
תשועתי תרנן לשוני צדקתך: אדני שפתי תפתח. ופי יגיד תהלתך:
כי לא תחפץ זבח ואתנה. עולה לא תרצה: זבחי אלהים רוח
נשברה. לב נשבר ונדכה. אלהים לא תבזה: היטיבה ברצונך את
ציון. תבנה חומות ירושלים: אז תחפץ זבחי צדק עולה וכליל. אז
יעלו על מזבחת פרים:

למנצח על ששנים לבני קרח משכיל שיר ידידות: רחש לבי | דבר

טוב אמר אני מעשי למלך לשוני עט | סופר מהיר: יפית מבני
 אדם היוצק חן בשפתותיך על כן ברכך אלהים לעולם: חגור חרבך
 על ירך גבור הודך נהדרך: נהדרך | צלח רכב על דבר אמת וענוה
 צדק ותורך נוראות ימינך: חציך שנונים עמים תחתך יפלו בלב
 אויבי המלך: כסאך אלהים עולם ועד שבט מישור שבט מלכותך:
 אהבת צדק ותשנא רשע על כן | משחך אלהים אלהיך שמן ששון
 מחברך: מור נאהלות קציעות כל בגדתיך מן היכלי שן מני
 שמחך: בנות מלכים ביקרותיך נצבה שגל לימינך בכתם אופיר:
 שמעי בת וראי והטי אזנך ושכחי עמך ובית אביך: ויתאו המלך
 יפך כי הוא אדניך והשתחוי לו: ובת צר | במנחה פניך יחלו
 עשרי עם: כל כבודה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה:
 לקמות תוכל למלך בתולות אחריה העותיה מובאות לך: תוכלנה
 בשמחת וגיל תבאינה בהיכל מלך: תחת אבתיך יהיו בניך תשיתמו
 לשרים בכל הארץ: אזכירה שמך בכל דר נדר על כן עמים יהודוך
 לעולם ועד:

אחר כך יקח בידו כסף פדיון תעניות הנצרכים לתקונו אך מי עלה שמים
 ויבד, לקבוע את מספר ימי התעניות, ויתן פדיון נפשו לצדקה לעניים
 בכל אשר יוכל, וטוב שלא יפחות מפדיון תשעים ואחת תעניות.
 ומשמים יעזרוהו להשלים תקונו וכמו שאמרו רבותינו שהבא להיטהר
 מסייעין בעדו.

אם אפשר יקח מסכום הפדיון ארבעים ושבע מטבעות ויסדרם על
 השלחן בסדר זה:

5 10

5 6 5

5 6 5

יחבר מטבעות של שורה שלישית בפני עצמם, ואחר כך של שורה שנייה
 בפני עצמם, ואחר כך יחבר הכל עם שורה ראשונה, ויוסיף עליהם את
 שאר דמי הפדיון. ויאחזם בידו, ויעמוד יחף ופניו לצד מערב ויאמר.

עָנְנוּ אֲבִינוּ עָנְנוּ בְּיוֹם צוֹם הַתַּעֲנִית הַזֶּה, כִּי בָצְרָה גְדוֹלָה אָנִי עַל כִּי
 עֲוֹנוֹתַי עָבְרוּ רֹאשִׁי וּכְמִשָּׁא כָבֵד כָּבְדוּ מִמֶּנִּי. טִבַּעְתִּי בִּינוֹן מְצוּלָה
 וְאֵין מַעֲמָד. בָּאתִי בְּמַעֲמָקֵי מַיִם וְשִׁבּוּלֵת שְׁטָפְתָּנִי. יִרְאֶה וְרַעַד יִבּוֹא
 בִּי בַעַת עֲמָדִי לְהִתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ עַל רָע מַעֲשֵׂי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי. בּוֹשָׁתִי
 וְגַם נִכְלַמְתִּי לְהָרִים אֱלֹהֵי פָנַי אֵלֶיךָ. כִּי עֲוֹנוֹתַי רַבּוּ לְמַעַלָּה רֹאשׁ
 וְאֲשָׁמוּתִי גָדְלוּ עַד הַשָּׁמַיִם. לָךְ יְהוָה הִצְדָּקָה וְאֵלֵי בִשֵּׁת הַפָּנִים. מָה
 אֶעֱנֶה וּמָה אֶמַר מָה אֲדַבֵּר וּמָה אֶצְטַדֵּק. כִּבְּן סוֹרֵר וּמוֹרֵה הִיִּיתִי
 לְפָנֶיךָ וְלֹא שָׁמַעְתִּי אֶל מְצֻתֶיךָ הַקְדוֹשׁוֹת. לְדַבְּרֶיךָ לֹא הִטִּיתִי אָזְנוֹי.
 וְעִבְרָתִי עַל מְצוֹת עֲשֵׂה וְעַל מְצוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. עִבְרָתִי עַל כְּרִיתוֹת
 וּמִיתוֹת בֵּית דִּין. עִבְרָתִי עַל דְּבָרֵי קִבְלָה וְדְבָרֵי סוּפְרִים וּפְגַמְתִּי
 בַּמִּדּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת וְקִלְקַלְתִּי צְנוּרוֹת הַשֹּׁפֵעַ. וְגִרְמָתִי בַּעֲוֹנוֹתִי לְהַפִּיל
 נִיצוֹצוֹת הַקְּדוּשָׁה בְּמַעֲמָקֵי הַקְּלָפוֹת. וְנִתְתִּי כֹחַ בַּקְּלָפוֹת לְהִתְחַזֵּק
 וּלְעֲלוֹת לְמַעַלָּה וּלְהִתְאַחֵז וּלְיִנֵּק מִן הַקְּדוּשָׁה. וְגִרְמָתִי בַּעֲוֹנוֹתִי
 לַעֲקֹר וּלְהַכְרִית אֶת נַפְשִׁי הַקְּדוּשָׁה מִמְּקוֹרָהּ הָעֲלִיּוֹן מֵאֶרֶץ הַחַיִּים
 וּלְהוֹרִידָהּ אֶל יִרְפָּתִי בּוֹר. בּוֹרוֹת נִשְׁבָּרִים אֲשֶׁר לֹא יִכִּילוּ הַמַּיִם. אוֹי
 וְאֹבּוֹי עָלִי. אָהָה עַל נַפְשִׁי. עַל מִי אָנוּס לַעֲזֹרָה וְאֵנָּה אֶפְנֶה לִישׁוּעָה.
 בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי כִּי נִשְׁאָתִי חֲרַפְתָּ נְעוּרֵי. אֲכַל גְּלוֹי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ
 יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֵלֵי אֲבוֹתַי, כִּי לֹא בְּמֶרֶד וּבְמַעַל עָשִׂיתִי וְלֹא
 לְהַכְעִיסְךָ נִתְכַּוְּנָתִי, רַק יִצְרִי גִבֹּר עָלִי וּמַעֲשֵׂה שְׁטָן הַצְּלִיחַ, כִּי הוּא
 מֵאֵשׁ וְאֵנִי מִבֶּשֶׂר נָדָם. וְהוּא אֲשֶׁר הִסִּיתָנִי וּפִתָּנִי לַעֲבֹר עַל מְצֻתֶיךָ.
 וְנִסְכַּלְתִּי וְעָשִׂיתִי עוֹן זֶה שִׁחַטָּאתִי בְּאִסּוּר קְדוּשָׁה וּפְלִגְשׁ, וְעַתָּה אָנִי
 בּוֹשׁ מִמַּעֲשֵׂי וּמִכָּלֵם אָנִי מַעֲוֹנוֹתִי. וּמִתְנַחֵם וּמִתְחַרֵּט אָנִי עַל כָּל מָה
 שִׁחַטָּאתִי וְעוֹיָתִי וּפִשְׁעוֹתִי לְפָנֶיךָ מַעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. עֲזוּבָתִי אֶת
 דְּרָכֵי הָרָעִים וְאֶת אוֹרְחוֹתִי הַמְּקַלְקָלִים, דְּכַתִּיב: יַעֲזֹב רָשָׁע דְּרָכָיו
 וְאִישׁ אֶנּוּן מִחֲשָׁבוֹתָיו וַיָּשׁוּב אֶל יְהוָה וִירַחֲמֵהוּ וְאֵל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה
 לְסֻלּוֹת. וּבָאתִי בָּלֵב נִשְׁבָּר וְנִדְכָּה לְהִתְנַפֵּל לְפָנֶיךָ כִּסֵּא כְבוֹדְךָ וְלִדְפֹק
 עַל שַׁעְרֵי רַחֲמֶיךָ וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ מַחִילָה וְסְלִיחָה וּכְפָרָה, כִּי אֵל מְלַךְ
 חַנוּן וְרַחוּם אַתָּה וַיִּמְיֶנְךָ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שָׁבִים.

אָנא יְהוָה יאהרונה, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יְהוָה יאהרונה טוב וסלח ורב חסד לכל קוראֶיךָ. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי כשלו מצום ובשרי כחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב ודם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל כחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשובה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות כאלו התענית, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הפתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמת. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים כרמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח"ל ב'לע ו'יקיאנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ו'צפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'ורעו י'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיך א'ת ר'גונך י'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יְהוָה צורי וגאלי:

מבאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגיל.

יאמר פסוק זה פעמיים:

אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה.

יֵאמֶר פְּסוּקִים אֱלוֹ הַמַּסְדְּרִים לְפִי שְׁמוֹת הַקּוּדֶשׁ וַיִּזְהַר לֹא לְהַפְסִיק בְּאִמְצָע. בְּפִסּוּקִים אֱלוֹ הַמַּתְחִילִים בְּאוֹתִיּוֹת ו"ד, א, א"ו, א, שֶׁהֵם מְלוּי הַשֵּׁם הַקּוּדֶשׁ וְהַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא יְכוֹן לְהָאִיר אוֹר לְשִׁכְנָה הַנִּקְרָאת "לְאֵה".

ו"ד

וַאֲמָרוּ הוֹשִׁיעֵנו אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְקַבְּצֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מִן הַגּוֹיִם לְהוֹדוֹת לְשֵׁם קִדְשְׁךָ לְהַשְׁתַּבַּח בְּתַהֲלֶתְךָ: דוֹר לְדוֹר יִשְׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרוֹתֶיךָ יְגִידוּ:

א

אֲזַ יִרְנְנוּ עַצֵּי הַיַּעַר מִלִּפְנֵי יְהוָה כִּי בָא לְשִׁפּוֹט אֶת הָאָרֶץ:

א"ו

אֲשֶׁרִי הָעֵם שֶׁכָּכָה לוֹ אֲשֶׁרִי הָעֵם שִׁיְהִיָּה אֱלֹהִיו: וְאֲנִי בְּחִסְדְּךָ בְּטַחְתִּי יִגַּל לְבִי בִישׁוּעָתְךָ אֲשִׁירָה לִיהוָה כִּי גָמַל עָלַי:

א

אִתָּה יְהוָה לֹא תִכְלָא רַחֲמֶיךָ מִמֶּנִּי חִסְדְּךָ וְאִמְתָּךְ תִּמְיֵד יִצְרוּנִי:

בְּפִסּוּקִים אֱלוֹ הַמַּתְחִילִים בְּאוֹתִיּוֹת ו"ד, א, א"ו, א, שֶׁהֵם מְלוּי הַשֵּׁם הַקּוּדֶשׁ הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא, יְכוֹן לְהָאִיר אוֹר לְשִׁכְנָה הַנִּקְרָאת "רַחֵל".

ו"ד

וְאֲנִי אִמְרָתִי בְּשִׁלּוּי בַל אֲמוֹט לְעוֹלָם: דְּרַכֶּיךָ יְהוָה הוֹדִיעֵנִי אוֹרְחוֹתֶיךָ לְמַדְנִי:

א

אֵל נִקְמוֹת יְהוָה אֵל נִקְמוֹת הוֹפִיעַ:

א"ו

אֲלִיךָ יְהוָה אֶקְרָא וְאֵל אֲדַנִּי אֶתְחַנֵּן: וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עוֹן וְלֹא יִשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהַשִּׁיב אָפוֹ וְלֹא יַעִיר כָּל תַּמָּתוֹ:

א

אֱלֹהֵי בְךָ בְּטַחְתִּי אֵל אֲבוֹשָׁה אֵל יַעֲלֶצוּ אוֹיְבֵי לִי:

אחר כך יאמר פסוקים אלו שראשי תבות שלהם הוא "יאהלוהים",
שלש פעמים

ידעתי יהוה כי צדק משפטיך ואמונה עיניתי: את חקיך אשמור
אל תעזבני עד מאוד: הורני יהוה דרך חקיך ואצרכה עקב:
לעולם יהוה דברך נצב בשמים: ויבואוני חסדך יהוה תשועתך
באמרתך: הביגני ואצרה תורתך ואשמרנה בכל לב: העבר עיני
מראות שוא בדרכך חגי: יהי לפי תמים בחקיך למען לא אבוש:
מכל אורח רע בלאתי רגלי למען אשמור דברך:

יאמר פסוקים אלו שראשי תבות שלהם אל"ף למ"ד, שתי פעמים

אלף

אחלי יפנו דרכי לשמור חקיך: לדור ודור אמונתך כוננת ארץ
ותעמוד: פניך הארבעבךך ולמדני את חקיך:
למד

לך אני הושיעני כי פקודיך דרשתי: מאיבי תחפמני מצותיך כי
לעולם היא לי: דרך אמונה בחרתי משפטיך שויתי:

יאמר פסוק זה שלש פעמים.

נאני תפלתי לך יהוה יאהדונה עת רצון אלהים ברכ חסדך ענני
באמת ישעך:

יאמר שיר השירים והתפלה שאחריו הנדפסת בסדורים. ואחר כך יאמר.

אשרי תמימי דרך, ההלכים בתורת יהוה: ב אשרי נצרי עדתיו,
בכל לב ידרשוהו: ג אף לא פעלו עולה בדרךיו הלכו: ד אתה
צויתם פקדיך לשמר מאד: ה אחלי יפנו דרכי לשמר חקיך: ו אז
לא אבוש בהביטי אל כל מצותיך: ז אודך בישר לבב בלמדי
משפטי צדקך: ח את חקיך אשמר אל תעזבני עד מאד: ט במה
יזכה נער את ארחו לשמר בדברך: י בכל לפי דרשתיך אל תשגני
ממצותיך: יא בלפי צפנתי אמרתך למען לא אחטא לך: יב ברוך

אתה יהוה למדני חקיך: יג בשפתי ספרתי כל משפטי פיך: יד
בדרך עדותיך ששתי פעל כל הון: טו בפקודיך אשיחה ואביטה
ארחתיך: טז בחקתיך אשתעשע לא אשכח דברך: יז גמל על
עבדך אחיה ואשמרה דברך: יח גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך:
יט גר אנכי בארץ אל תסתור ממני מצותיך: כ גרסה נפשי לתאבה
אל משפטיך בכל עת: כא גערף ודים אוררים השגים ממצותיך:
כב גל מעלי חרפה ובוז פי עדתיך נצחתי: כג גם ישבו שרים בי
נדברו עבדך ישיח בחקיך: כד גם עדתיך שעשעי אנשי עצתי: כה
הבקה לעפר נפשי חגי דברך: כו דרכי ספרתי ותענני למדני
חקיך: כז דרך פקודיך הבינני ואשיחה בנפלאותיך: כח דלפה
נפשי מתוהה קימני בדברך: כט דרך שקר הסר ממני ותורתך חנני:
ל דרך אמונה בחרתי משפטיך שניתי: לא דבקתי בעדותיך יהוה
אל תבישני: לב דרך מצותיך ארוץ פי תרחיב לבי: לג הורני יהוה
דרך חקיך ואצננה עקב: לד הבינני ואצרה תורתך ואשמרנה בכל
לב: לה הדריכני בנתיב מצותיך פי בו חפצתי: לו הט לבי אל
עדותיך ואל אל בצע: לז העבר עיני מראות שוא בדרךך חגי: לח
הקם לעבדך אמרתך אשר ליראתך: לט העבר חרפתי אשר יגדתי
פי משפטיך טובים: מ הנה תאבתי לפקדיך בצדקתך חגי: מא
ויבאני חסדך יהוה תשועתך פאמרתך: מב ואענה חרפי דבר פי
בטחתי בדברך: מג ואל תצל מפי דבר אמת עד מאד פי למשפטך
יחלתי: מד ואשמרה תורתך תמיד לעולם ועד: מה ואתהלכה
ברחבה פי פקדיך דרשתי: מו ואדברה בעדתיך נגד מלכים ולא
אבוש: מז ואשתעשע במצותיך אשר אהבתי: מח ואשא כפי אל
מצותיך אשר אהבתי ואשיחה בחקיך: מט זכר דבר לעבדך על
אשר יחלתני: נ זאת נחמתי בעניי פי אמרתך חיתני: נא ודים
הליצני עד מאד מתורתך לא נטיתי: נב זכרתי משפטיך מעולם |
יהוה נאתנתם: נג ולעפה אחזתני מרשעים עזבי תורתך: נד זמרות
היו לי חקיך בבית מגורי: נה זכרתי בלילה שמך יהוה ואשמרה

תורתך: נו זאת היתה לי כי פקדך נצרת: נו חלקי יהוה אמרתי
לשמו דברך: נח חליתי פניך בכל לב חנני כאמרתך: נט חשבת
דרכי ואשיבה רגלי אל עדתיך: ס חשתי ולא התמהמהתי לשמו
מצותיך: סא חבלי רשעים עונני תורתך לא שכחתי: סב חצות
לילה אקום להודות לך על משפטי צדקך: סג חבר אני לכל אשר
יראוך ולשמרי פקודיך: סד חסדך יהוה מלאה הארץ חקיך למדני:
סה טוב עשית עם עבדך יהוה פדך: סו טוב טעם ודעת למדני כי
במצותיך האמנתי: סז טרם אענה אני שגג ועתה אמרתך שמרתי:
סח טוב אתה ומטיב למדני חקיך: סט טפלו עלי שקר ודים אני
בכל לב אצור פקודיך: ע טפש כחלב לבם אני תורתך שעשעתי:
עא טוב לי כי צניתי למען אלמד חקיך: עב טוב לי תורת פיך
מאלפי זהב וכסף: עג ידיך עשוני נכוננוני הבינני ואלמדה
מצותיך: עד יראיך יראוני וישמחו כי לדברך יחלתי: עה ידעתי
יהוה כי צדק משפטיך ואמונה עניתי: עו יהי נא חסדך לנחמני
כאמרתך לעבדך: עז יבאוני רחמיך ואחיה כי תורתך שעשעי: עח
יבשו ודים כי שקר עותוני אני אשיח בפקודיך: עט ישובו לי יראיך
וידעי עדתיך: פ יהי לבי תמים בחקיך למען לא אבוש: פא בלתה
לתשועתך נפשי לדברך יחלתי: פב פלו עיני לאמרתך לאמר מתי
תנחמני: פג כי הייתי פנאד בקיטור חקיך לא שכחתי: פד כמה ימי
עבדך מתי תעשה ברדפי משפט: פה פרו לי ודים שיחות אשר לא
כתורתך: פו כל מצותיך אמונה שקר רדפוני עזרני: פז כמעט כלוני
בארץ נאני לא עזבתי פקדך: פח כחסדך חני ואשמרה עדות פיך:
פט לעולם יהוה דברך נצב בשמים: צ לדור ודור אמונתך כוננת
ארץ ותעמד: צא למשפטיך עמדו היום כי הפל עבדך: צב לולי
תורתך שעשעי אז אבדתי בעיני: צג לעולם לא אשכח פקודיך כי
בם חיינני: צד לך אני הושיעני כי פקודיך דרשתי: צה לי קוו
רשעים לאבדני עדתיך אטבונן: צו לכל תכלה ראיתי קץ רחבה
מצותך מאד: צז מה אהבתי תורתך כל היום היא שיחתי: צח

מאִיבִי תַחֲכַמְנִי מִצֹּתְךָ כִּי לְעוֹלָם הִיא לִי: צַט מִכָּל מְלַמְדֵי הַשְּׂפִלְתִּי
כִּי עֲדוּתֶיךָ שִׁיחָה לִי: ק מִזְקָנִים אֶתְבוֹנֶן כִּי פִקּוּדֶיךָ נִצְרָתִי: קֹא מִכָּל
אַרְח רָע פְּלֹאֲתִי רִגְלִי לְמַעַן אֲשֹׁמֵר דְּבָרְךָ: קֹב מִמְשַׁפְּטֶיךָ לֹא סִרְתִּי
כִּי אַתָּה הוֹרֵתִנִי: קֹג מִה נִמְלָצוּ לִחֲכִי אִמְרָתְךָ מִדְּבַשׁ לִפִּי: קֹד
מִפִּקּוּדֶיךָ אֶתְבוֹנֶן עַל כֵּן שִׁנֵּאתִי כָּל אֶרֶח שֶׁקֶר: קֹה גֵר לְרִגְלִי דְּבָרְךָ
וְאוֹר לְנִתְיָבְתִּי: קֹו נִשְׁבַּעְתִּי נֶאֱקִימָה לְשֹׁמֵר מִשְׁפָּטִי צִדְקָךָ: קֹז
נִעֲנִיתִי עַד מְאֹד יְהוָה חֲיִנִי כִדְבָרְךָ: קֹח נִדְבּוֹת פִּי רָצָה נָא יְהוָה
וּמִשְׁפָּטֶיךָ לְמַהֲרִי: קֹט נַפְשִׁי בְּכַפִּי תָמִיד וְתוֹרָתְךָ לֹא שִׁכַּחְתִּי: קִי
נִתְנוּ רָשָׁעִים פֶּח לִי וּמִפִּקּוּדֶיךָ לֹא תַעֲיִתִי: קִיא נִחַלְתִּי עֲדוּתֶיךָ
לְעוֹלָם כִּי שְׁשׁוֹן לִבִּי הִמָּה: קִיב נְטִיתִי לִבִּי לַעֲשׂוֹת חֻקֶּיךָ לְעוֹלָם
עֲקֹב: קִיג סַעֲפִים שִׁנֵּאתִי וְתוֹרָתְךָ אֶהְבֵּתִי: קִיד סִתְרִי וּמִגְנִי אַתָּה
לְדְבָרְךָ יִחַלְתִּי: קִטו סוּרוּ מִמֶּנִּי מִרְעִים וְאַצְרָה מִצּוֹת אֱלֹהֵי: קִטז
סִמְכֵנִי בְּאִמְרָתְךָ וְאַחֲיָה וְאַל תְּבִישְׁנִי מִשְׁכָּרִי: קִיו סַעֲדֵנִי וְאַנְשֵׁעָה
וְאַשְׁעָה בְּחֻקֶּיךָ תָּמִיד: קִיח סִלִּית כָּל שׁוֹגִים מִחֻקֶּיךָ כִּי שֶׁקֶר
תִּרְמִיתָם: קִיט סִגִּים הַשְׁבַּת כָּל רָשָׁעִי אֶרֶץ לִכֵּן אֶהְבֵּתִי עֲדוּתֶיךָ: קִכ
סִמֵּר מִפִּתְחֶךָ בְּשָׂרִי וּמִמְשַׁפְּטֶיךָ יִרְאֵתִי: קִכא עֲשִׂיתִי מִשְׁפָּט וְצִדְקָה בִּל
תִּנְיַחֲנִי לַעֲשֹׂקִי: קִכב עֲרֹב עֲבָדְךָ לְטוֹב אֵל יַעֲשֶׂקֵנִי וְדִים: קִכג עֲיִנִי
כָּלוּ לִישׁוּעָתְךָ וּלְאִמְרָת צִדְקָךָ: קִכד עֲשֵׂה עִם עֲבָדְךָ כַּחֲסִדְךָ וְחֻקֶּיךָ
לְמַהֲרִי: קִכה עֲבָדְךָ אֲנִי הִבֵּינִי וְאַדְעָה עֲדוּתֶיךָ: קִכו עַת לַעֲשׂוֹת
לִיהוָה הִפְרוּ תוֹרָתְךָ: קִכז עַל כֵּן אֶהְבֵּתִי מִצֹּתֶיךָ מִזֶּהָב וּמִפָּז: קִכח
עַל כֵּן כָּל פִּקּוּדֵי כָּל יִשְׂרָאֵל כָּל אֶרֶח שֶׁקֶר שִׁנֵּאתִי: קִכט פְּלֹאוֹת
עֲדוּתֶיךָ עַל כֵּן נִצְרָתָם נַפְשִׁי: קִל פֶּתַח דְּבָרֶיךָ יֹאִיר מִבֵּין פְּתָיִים:
קִלא פִּי פִּעֲרָתִי וְאַשְׁאֲפָה כִּי לְמִצֹּתֶיךָ יֶאֱבָתִי: קִלב פָּנָה אֵלַי וְחַנּוּנִי
כְּמִשְׁפָּט לֹא־הִבִּי שִׁמְךָ: קִלג פַּעַמִּי הֵכֵן בְּאִמְרָתְךָ וְאַל תִּשְׁלַט בִּי כָּל
אֲנָן: קִלד פִּדְּנִי מִעֲשָׂק אָדָם וְאַשְׁמְרָה פִּקּוּדֶיךָ: קִלה פִּנְיֶיךָ הָאֵר
בְּעֲבָדְךָ וּלְמַהֲרִי אֶת חֻקֶּיךָ: קִלו פִּלְגִי מִים יִרְדּוּ עֲיִנִי עַל לֹא שִׁמְרוּ
תוֹרָתְךָ: קִלז צִדִּיק אַתָּה יְהוָה וַיֵּשֶׁר מִשְׁפָּטֶיךָ: קִלח צוֹיֶת צִדְקָה
עֲדוּתֶיךָ וְאַמוּנָה מְאֹד: קִלט צִמְתַּתִּנִּי קִנְאֵתִי כִּי שִׁכְחוּ דְּבָרֶיךָ צָרִי:

קמ צרופה אמרתך מאד ועבדך אהבה: קמא צעיר אנכי ונבזה
 פקדיך לא שכתתי: קמב צדקתך צדק לעולם ותורתך אמת: קמג
 צר ומצוק מצאוני מצותיך שעשעתי: קמד צדק עדותיך לעולם
 הבינני ואחיה: קמה קראתי בכל לב ענני יהוה חקיך אצרה: קמו
 קראתיך הושיעני ואשמרה עדתיך: קמז קדמתי בנשף גאשועה
 לדברך יחלתי: קמח קדמו עיני אשמרות לשיח באמרתך: קמט
 קולי שמעה כחסדך יהוה כמשפטך חגיני: קנ קרבו רדפי זמה
 מתורתך רחוק: קנא קרוב אתה יהוה וכל מצותיך אמת: קנב קדם
 ידעתי מעדתיך כי לעולם יסדתם: קנג ראה עניי וחלצני כי תורתך
 לא שכתתי: קנד ריבה ריבי וגאלני לאמרתך חגיני: קנה רחוק
 מרשעים ישועה כי חקיך לא דרשו: קנו רחמיך רבים | יהוה
 כמשפטך חגיני: קנז רבים רדפי וצרי מעדותיך לא נטיתי: קנח
 ראיתי בגדים ואתקוטטה אשר אמרתך לא שמרו: קנט ראה כי
 פקודיך אהבתי יהוה כחסדך חגיני: קס ראש דברך אמת ולעולם כל
 משפט צדקך: קסא שרים רדפוני חנם ומדברך פחד לבי: קסב שש
 אנכי על אמרתך כמוצא שלל רב: קסג שקר שגאתי ואתעבה
 תורתך אהבתי: קסד שבע ביום הללתיך על משפטי צדקך: קסה
 שלום רב לאהבי תורתך ואין למו מכשול: קסו שברתי לישועתך
 יהוה ומצותיך עשיתי: קסז שמרה נפשי עדתיך ואהבם מאד:
 קסח שמרתי פקודיך ועדתיך כי כל דרכי נגדך: קסט תקרב רנתי
 לפניך יהוה כדברך הבינני: קע תבוא תחננתי לפניך באמרתך
 הצילני: קעא תבענה שפתי תהלה כי תלמדני חקיך: קעב תען
 לשוני אמרתך כי כל מצותיך צדק: קעג תחי ידך לעזרני כי פקודיך
 בחרתי: קעד תאבתי לישועתך יהוה ותורתך שעשעתי: קעה תחי
 נפשי ותהללך ומשפטך יעזרני: קעו תעיתי כשה אבד בקש עבדך
 כי מצותיך לא שכתתי:

קכ א שיר המעלות אל יהוה בצרתה לי קראתי ויענני: ב יהוה
 הצילה נפשי משפת שקר מלשון רמיה: ג מה יתן לך ומה יסיר לך

לשון רמיה: ד חצי גבור שנונים עם גחלי רתמים: ה אויה לי כי גרתי משך שכנתי עם אהלי קדר: ו רבת שכנה לה נפשי עם שווא שלום: ז אני שלום וכי אדבר המה למלחמה:

קכא א שיר למעלות אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי: ב עזרי מעם יהוה עשה שמים נאמן: ג אל יתן למוט רגלך אל ינום שמריך: ד הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל: ה יהוה שמריך יהוה צלך על יד מינג: ו יומם השמש לא יפכה וירח בלילה: ז יהוה שמריך מכל רע ישמר את נפשך: ח יהוה ישמר צאתך ובואך מעתה ועד עולם:

קכב א שיר המעלות לדוד שמחתי באמרים לי בית יהוה גלך: ב עמדות היו רגלינו בשעריך ירושלים: ג ירושלים הבנויה כעיר שחברה לה יחדו: ד ששם עלו שבטים שבטי יה עדות לישראל להדות לשם יהוה: ה כי שמה ישובו כסאות למשפט כסאות לבית דוד: ו שאלו שלום ירושלים ישליו אהביך: ז יהי שלום בחילך שלוה בארמנותיך: ח למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך: ט למען בית יהוה אליהנו אבקשה טוב לך:

קכג א שיר המעלות אליך נשאתי את עיני הישבי בשמים: ב הנה כעיני עבדים אל יד אדוניהם: ג כעיני שפחה אל יד גברתה פן עינינו אל יהוה אליהנו עד שיחננו: ד חננו יהוה חננו כי רב שבענו ביו: ה רבת שבעה לה נפשנו הלעג השאננים הבויו לגאי יונים:

קכד א שיר המעלות לדוד לולי יהוה שהיה לנו יאמר נא ישראל: ב לולי יהוה שהיה לנו בקום עלינו אדם: ג אזי חיים בלעונו בחרות אפם בנו: ד אזי המים שטפנו נחלה עבר על נפשנו: ה אזי עבר על נפשנו המים הזידונים: ו ברוך יהוה שלא נתננו טרף לשניהם: ז נפשנו כצפור נמלטה מפח יוקשים הפח נשבר נאנחנו נמלטנו: ח עזרנו בשם יהוה עשה שמים נאמן:

קכה א שיר המעלות הבטחים ביהוה כהר ציון לא ימוט לעולם ישוב: ב ירושלים הרים סביב לה ניהוה סביב לעמו מעתה ועד

עוֹלָם: ג כִּי לֹא יָנוּחַ שִׁבְט הַרְשָׁע עַל גּוֹרֵל הַצַּדִּיקִים לְמַעַן לֹא יִשְׁלַחוּ הַצַּדִּיקִים בְּעוֹלָתָהּ יְדֵיהֶם: ד הִיטִיבָה יְהוָה לטוֹבִים וְלִישָׁרִים בְּלִבּוֹתָם: ה וְהַמָּטִים עִקְלָקְלוּתָם וְיֹלִיכֶם יְהוָה אֶת פְּעָלֵי הָאֵוֶן שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל:

קכו א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת בְּשׁוּב יְהוָה אֶת שִׁיבַת צִיּוֹן הֵייוּ כְּחֻלְמִים: ב אֲזַי מְלֵא שְׂחוֹק פִּינוּ וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה אֲזַי אָמְרוּ בְּגוֹמֵם הַגְדִּיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת עִם אֱלֹהִים: ג הַגְדִּיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ הֵייוּ שְׂמֵחִים: ד שׁוּבָה יְהוָה אֶת שְׁבִיתָנוּ כְּאִפְּיָקִים בְּנִגְבֹּ: ה הִזְרַעִים בְּדִמְעָה בְּרִנָּה יִקְצְרוּ: ו הַלֹּךְ יֵלֶךְ וּבָכָה נָשָׂא מִשָּׁךְ הִזְרַע בֹּא יָבֹא בְרִנָּה נָשָׂא אֶלְמָתִיו:

קכז א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְשִׁלְמָה אִם יְהוָה לֹא יִבְנֶה בַּיִת שׁוּא עֲמָלוֹ בּוֹנֵינוּ בּוֹ אִם יְהוָה לֹא יִשְׁמֵר עִיר שׁוּא שְׁקֵד שׁוֹמֵר: ב שׁוּא לָכֶם מִשְׁפִּימִי קוֹם מֵאַחֲרֵי שְׁבַת אֲכָלִי לֶחֶם הַעֲצָבִים כֵּן יִתֵּן לִידִידוֹ שִׁנְאָה: ג הִנֵּה נִחַלַת יְהוָה בָּנִים שָׂכָר פָּרִי הַבֶּטֶן: ד כְּחֻצִּים בְּיַד גִּבּוֹר כֵּן בָּנֵי הַנְּעוּרִים: ה אֲשֶׁרִי הַגִּבּוֹר אֲשֶׁר מְלֵא אֶת אֲשַׁפְתּוֹ מֵהֶם לֹא יִבְשׁוּ כִּי יִדְבְּרוּ אֶת אוֹיְבֵים בְּשֹׁעַר:

קכח א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֲשֶׁרִי כָל יְרֵא יְהוָה תִּהְיֶה בְּדַרְכָּיו: ב יִגִּיעַ כַּפֶּיךָ כִּי תֹאכַל אֲשֶׁרֶיךָ וְטוֹב לָךְ: ג אֲשַׁתְּךָ כְּגֹפֶן פִּרְיָהּ בִּירְפָתִי בֵיתְךָ בְּנֶיךָ כְּשִׂתְלֵי זֵיתִים סָבִיב לְשִׁלְחָנְךָ: ד הִנֵּה כִּי כֵן יִבְרַךְ גִּבּוֹר יְרֵא יְהוָה: ה יִבְרַכְךָ יְהוָה מִצִּיּוֹן וּרְאֵה בְּטוֹב יְרוּשָׁלַיִם כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ: וּרְאֵה בָנִים לְבְנֶיךָ שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל:

קכט א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת רַבַּת צָרְרוּנִי מִנְּעוּרֵי יְאֹמֵר נָא יִשְׂרָאֵל: ב רַבַּת צָרְרוּנִי מִנְּעוּרֵי גַם לֹא יָכֻלוּ לִי: ג עַל גִּבִּי חָרָשׁוּ חֲרָשִׁים הָאֲרִיכוּ לְמַעֲנִיתָם: ד יְהוָה צַדִּיק, קֶצֶץ עֲבוֹת רָשָׁעִים: ה יִבְשׁוּ וַיִּסָּגּוּ אַחֲזֹר כֹּל שִׁנְאֵי צִיּוֹן: ו יִהְיוּ כְּחֻצִּיר גִּגּוֹת שִׁקְדָּמַת שֶׁלֶף יִבְשׁ: ז שְׁלֹא מְלֵא כַּפּוֹ קוֹצָר וַחֲצֹנוֹ מְעַמָּר: ח וְלֹא אָמְרוּ הַעֲבָרִים בְּרַפְתָּ יְהוָה אֲלֵיכֶם בִּרְכָנוּ אֶתְכֶם בְּשֵׁם יְהוָה:

קל א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת מִמַּעַמְקִים קָרְאֲתֶיךָ יְהוָה: ב אֲדֹנָי שְׁמַעָה בְּקוֹלִי

תהיינה אֲזַנֶיךָ קְשׁוּבוֹת לְקוֹל תַּחֲנוּנֵי: ג אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדֹנִי מִי
יַעֲמֶד: ד כִּי עִמָּךְ הַסְּלִיחָה לְמַעַן תִּתְּנָה: ה קוֹיֹתִי יְהוָה קִוֵּיתָה נַפְשִׁי
וְלִדְבָרוֹ הוֹחֵלֶתִי: ו נַפְשִׁי לְאֲדֹנִי מִשְׁמָרִים לְבִקְרָה שְׁמָרִים לְבִקְרָה: ז
יִחַל יִשְׂרָאֵל אֶל יְהוָה כִּי עִם יְהוָה הַחֲסֵד וְהִרְבָּה עִמּוֹ פְּדוּת: ח וְהוּא
יַפְדֶּה אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל עֲוֹנוֹתָיו:

קלא א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד, יְהוָה לֹא גָבַהּ לְבִי וְלֹא רָמוּ עֵינַי וְלֹא
הִלַּכְתִּי בְּגִדְלוֹת וּבִכְנָפֵי אֹת מִמֶּנִּי: ב אִם לֹא שׁוֹיֹתִי וְדוֹמָמְתִּי נַפְשִׁי
כְּגִמְלָה עָלַי אִמּוֹ כְּגִמְלָה עָלַי נַפְשִׁי: ג יִחַל יִשְׂרָאֵל אֶל יְהוָה מִעַתָּה וְעַד
עוֹלָם:

קלב שִׁיר הַמַּעֲלוֹת זְכוֹר יְהוָה לְדָוִד אֶת כָּל עֲוֹנוֹתָיו: אֲשֶׁר נִשְׁבַּע
לְיְהוָה נָדָר לְאַבִּיר יַעֲקֹב: אִם אָבִיא בְּאֶהָל בֵּיתִי אִם אֶעֱלֶה עַל עֵרֶשׁ
יְצוּעִי: אִם אֶתֶן שְׁנַת לַעֲיִנִי לְעַפְעַפִּי תְנוּמָה: עַד אֲמַצָּא מָקוֹם לְיְהוָה
מִשְׁכָּנֹת לְאַבִּיר יַעֲקֹב: הִנֵּה שְׁמַעְנוּהָ בְּאַפְרָתָה מִצְאֲנוּהָ בְּשָׂדֵי יַעֲר:
נְבוֹאָה לְמִשְׁכָּנֹתָיו נִשְׁתַּחֲוֶה לְהֵדָם רִגְלָיו: קוֹמָה יְהוָה לְמִנוּחֶתְךָ
אֲתָה וְאַרְוֶן עֲנָךְ: כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ צִדֵּק וְחֹסִידֶיךָ יִרְנְנוּ: בַּעֲבוּר דָּוִד
עַבְדְּךָ אֵל תִּשָּׁב פָּנָי מִשִּׁיחֶךָ: נִשְׁבַּע יְהוָה לְדָוִד אֲמַת לֹא יִשׁוּב
מִמֶּנָּה מִפְּרִי בִטְנְךָ אִשִּׁית לְכֶסֶף לָךְ: אִם יִשְׁמְרוּ בְנֶיךָ בְּרִיתִי וְעֲדֹתִי
זוֹ אֶלְמָדָם גַּם בְּגִיָּהֶם עָדִי עַד יִשְׁבּוּ לְכֶסֶף לָךְ: כִּי בָחַר יְהוָה בְּצִיּוֹן
אֹנֶה לְמוֹשָׁב לוֹ: זֹאת מִנוּחֹתִי עָדִי עַד פֶּה אֲשַׁב כִּי אוֹתִיָּה: טו צִדְיָה
כֶּרֶךְ אֲבָרְךָ אֲבִיוֹנִיָּה אֲשַׁבִּיעַ לָחֶם: וְכֹהֲנִיָּה אֲלַבִּישׁ יֵשַׁע וְחֹסִידִיָּה רִנָּן
יִרְנְנוּ: שֵׁם אֲצַמִּיחַ קֶרֶן לְדָוִד עֲרֹכְתִי גֵר לְמִשִּׁיחִי: אוֹיְבָיו אֲלַבִּישׁ
בִּשְׁת וְעָלִיו יִצִּיץ נִזְרוֹ:

קלג א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד הִנֵּה מָה טוֹב וּמָה נָעִים שָׁבַת אַחִים גַּם
יַחַד: ב פִּשְׁמֶן הַטוֹב עַל הָרָאשׁ יִרְדַּע עַל הַזָּקֵן וְזָקֵן אֶהְרֹץ שִׁירְדַּע עַל פִּי
מִדּוֹתָיו: ג כְּטַל חֶרְמוֹן שִׁירְדַּע עַל הָרָרִי צִיּוֹן כִּי שֵׁם צִוָּה יְהוָה אֶת
הַבְּרָכָה חַיִּים עַד הָעוֹלָם: קלד א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת הִנֵּה בְּרָכוּ
אֶת יְהוָה כָּל עַבְדֵי יְהוָה הָעַמִּידִים בְּבֵית יְהוָה בְּלִילוֹת: ב שְׁאוּ יִדְכֶם
קִדְשׁ וּבְרָכוּ אֶת יְהוָה: ג בְּרָכְךָ יְהוָה מִצִּיּוֹן עֲשֵׂה שְׁמִים וְאַרְצָן:

אחר כך ילמד "אדרא זוטא" (נמצא לקמן עמוד 608) והאשה במקום "אדרא זוטא" תלמד התנ"ך לליל שבועות. (נמצא לקמן עמוד 575)

אחר הלמוד יאמר בקשה זו:

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אל הינו ואלהי אבותינו, שיהיה חשוב ומקבל ומרוצה לפניך הלמוד שלמדתי בתורתך הקדושה, לתקן מה שפגמתי בעון הפלגש והקדושה, ויעלה לפניך הכל קריאתי בתורתך הקדושה, לתקן אותיות שמותיך הקדושים שפגמתי בהם אני וביתי, ובכר בחמיך וחסדיך לתקן כל אשר פגמנו, וימשך שפע רב בכל העולמות הקדושים, ומשם ימשך שפע רב לנפשנו רוחנו ונשמתנו. עננו אבינו עננו ביום צום התענית הזה ויהיה היום הזה יום רצון לפניך, לתקן את כל פגמינו ופגמי אדם הראשון שפגמנו בכללות אצילות בריאה יצירה עשיה, וכל פרכי אצילות בריאה יצירה עשיה, ולברר חלקי הנפש שפגמו ונפלו בנגה דאצילות בריאה יצירה עשיה, ונגה פאור תהיה אל מקום הקדש: אגא יהוה יאהדונהי בזכות אברהם אהבך האחוז במדת החסד, ובזכות יצחק עבדך האחוז במדת הגבורה, ובזכות יעקב תמיך האחוז במדת התפארת, ובזכות משה נביאך האחוז במדת הנצח, ובזכות אהרן כהןך האחוז במדת ההוד, ובזכות יוסף צדיקך האחוז במדת היסוד, ובזכות דוד עבדך משיחך האחוז במדת המלכות, ותקנו שבועה נחלי המלכות תקון גמור ושלם, ויחזרו להיות מלאים ומאירים ונמשכים בשפע רב כרצונך:

עשה למען שבועה שמותיך הקדושים: עשה למען שבועה קולות הקדושים: עשה למען שבועה היכלות הקדושים: עשה למען שבועה חפזת של הצדיקים: עשה למען שבועה רועים שעתידין לעמד: עשה למען שבועה שמטות שפיוכל: עשה למען מצות שבועה הנאות של כהן גדול ביום הפורים: עשה למען מצות שבועת קני המנוחה: עשה למען מצות שבועת ימי חג הסוכות: עשה למען

מִצֹּנֶת שִׁבְעַת יָמֵי חַג הַמִּצּוֹת: עָשָׂה לְמַעַן מִצֹּנֶת שִׁבְעָה יָמֵי נְקִיִּים
 שֶׁל סְפִירַת הַנֹּדֶה: עָשָׂה לְמַעַן מִצֹּנֶת שִׁבְעַת יָמֵי חֶפֶז: עָשָׂה לְמַעַן
 מִצֹּנֶת שִׁבְעַת בְּרָכוֹת שֶׁל חֶתֶן וְכֵלָה: עָשָׂה לְמַעַן מִצֹּנֶת שִׁבְעַת כְּרִיכוֹת
 שֶׁל תַּפְלִין: עָשָׂה לְמַעַן מִצֹּנֶת שִׁבְעַת בְּרָכוֹת שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע: עָשָׂה
 לְמַעַן מִצֹּנֶת שִׁבְעַת עֲלִיּוֹת שֶׁל סֵפֶר תּוֹרָה בְּשִׁבְתּוֹ:

יֹאמֶר פְּסוּקִים אֵלֹו שִׁבְעַת פְּעָמִים.

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהַרְוֶנָּה הוֹשִׁיעָה נָּא אָנָּה יְהוָה יֵאֱהַרְוֶנָּה הַצְּלִיחָה נָּא:

אָנָּה אֵל נָּא הוֹשִׁיעָה נָּא וְהַצְּלִיחָה נָּא:

אָנָּה אֵל נָּא הוֹשִׁיעָה נָּא וְהַרְוִיחָה נָּא:

אָנָּה אֵל נָּא, רָפָא נָּא, סִלַּח נָּא, הוֹשַׁעְנָא וְהוֹשִׁיעָה נָּא:

יֹאמֶר פְּסוּקִים אֵלֹו חֲמֵשׁ פְּעָמִים:

וְאֵת אֲשֶׁר חָטָא מִן הַקֹּדֶשׁ יִשְׁלַם, וְאֵת חֲמִישְׁתּוֹ יוֹסֵף עָלָיו וְנִתֵּן אוֹתוֹ

לַכֹּהֵן. וְהַכֹּהֵן יַכְפֹּר עָלָיו בְּאֵיל הָאֶשֶׁם וְנִסְלַח לוֹ: וְאֵם גָּאֵל יִגְאֹל

אִישׁ מִמַּעֲשָׂר, חֲמִישִׁיתוֹ יוֹסֵף עָלָיו:

יֹאמֶר פְּסוּק זֶה שִׁבְעַת פְּעָמִים:

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהַרְוֶנָּה הוֹשִׁיעָה נָּא. אָנָּה יְהוָה יֵאֱהַרְוֶנָּה הַצְּלִיחָה נָּא:

יַעֲמֹוד וַיֹּאמֶר בְּקֶשֶׁה זֶה.

הוֹשַׁעְנָא הוֹשַׁעְנָא.

אָנָּה הַמְקַדִּים לְעוֹלָם דְּבָרִים שִׁבְעָה, הַסּוֹדֵר בְּרֵאשִׁית לְיָמִים שִׁבְעָה,

הַנוֹטָה שְׁמִים שִׁבְעָה, וְרוֹקֵעַ אֲרָצוֹת שִׁבְעָה, תִּתֵּן וְתֹאִיר בְּמַלְכוֹת

נְחָלִים שִׁבְעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמַלְאִים בְּמַלְכוֹת נְחָלִים שִׁבְעָה:

אָנָּה הַמְנַחִילֵנוּ שִׁבְתּוֹ לְיָמִים שִׁבְעָה, וְשִׁנַּת הַשְּׁמִטָּה לְשָׁנִים שִׁבְעָה,

וְשִׁנַּת הַיּוֹבֵל לְקֶץ שְׁבוּעִים שִׁבְעָה, תִּתֵּן וְתֹאִיר בְּמַלְכוֹת נְחָלִים

שִׁבְעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמַלְאִים בְּמַלְכוֹת נְחָלִים שִׁבְעָה:

אָנָּה הַחֹקֵק זְמַן חֲרוּתָנוּ יָמִים שִׁבְעָה, וְחַג הַבִּכּוּרִים לְשְׁבוּעִים

שְׁבָעָה, וְלִילָב וְחַג וְסִפָּה וְנִסּוּךְ הַמִּים שְׁבָעָה, תִּתֵּן וְתֹאִיר בְּמִלְכוֹת
 נְחָלִים שְׁבָעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמִלְכוֹת נְחָלִים שְׁבָעָה:
 אָנָּה בְּזִכּוֹת אִישׁ תָּם אֲשֶׁר יֵצֵא מִבְּאֵר שְׁבָעָה, וְעָבַד בְּנָשָׁיו שְׁנִים
 שְׁבָעָה וְשְׁבָעָה, וְהָיוּ שְׁנוֹתָיו מָאָה וְאַרְבָּעִים וְשְׁבָעָה, תִּתֵּן וְתֹאִיר
 בְּמִלְכוֹת נְחָלִים שְׁבָעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמִלְכוֹת נְחָלִים
 שְׁבָעָה: אָנָּה בְּזִכּוֹת אִישׁ צָדִיק אֲשֶׁר פָּתַר חֲלוֹם
 הַפְּרוֹת שְׁבָעָה, וְחֲלוֹם הַשְּׁבָלִים שְׁבָעָה, וְצָבַר כֶּר בְּשָׁנֵי הַשְּׁבַע
 שְׁבָעָה, וַיִּכְלָל עִם רֵב בְּשָׁנֵי הָרָעָב שְׁבָעָה, תִּתֵּן וְתֹאִיר בְּמִלְכוֹת
 נְחָלִים שְׁבָעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמִלְכוֹת נְחָלִים שְׁבָעָה:
 אָנָּה בְּזִכּוֹת אִישׁ מִבֵּית לֵוִי אֲשֶׁר הָיוּ שְׁנוֹתָיו מָאָה וְשָׁלֹשִׁים וְשְׁבָעָה,
 וְהוֹלִיד בֶּן אֲשֶׁר הָיוּ לוֹ יָמֵי מְלוּאִים שְׁבָעָה, וְהִעֲלָה גְרוֹת הַמְּנוּרָה
 שְׁבָעָה, תִּתֵּן וְתֹאִיר בְּמִלְכוֹת נְחָלִים שְׁבָעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלָאִים
 בְּמִלְכוֹת נְחָלִים שְׁבָעָה: אָנָּה בְּזִכּוֹת אִישׁ חֵיל
 אֲשֶׁר נִבְחַר מֵאַחִים שְׁבָעָה, וּמִלֶּךְ בְּחֶבְרוֹן שְׁנִים שְׁבָעָה, וְהָיוּ לוֹ
 גְּבוּרִים שְׁלֹשִׁים וְשְׁבָעָה, תִּתֵּן וְתֹאִיר בְּמִלְכוֹת נְחָלִים שְׁבָעָה, וַיְהִי
 שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמִלְכוֹת נְחָלִים שְׁבָעָה: אָנָּה בְּזִכּוֹת אִישׁ
 יָדִיד אֲשֶׁר בָּנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּשָׁנִים שְׁבָעָה, וַיִּקְהֵלוּ אֵלָיו כָּל אִישׁ
 יִשְׂרָאֵל בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁבָעָה, וַיַּעַשׂ אֶת הַחֹג שְׁבָעָה וְשְׁבָעָה, תִּתֵּן וְתֹאִיר
 בְּמִלְכוֹת נְחָלִים שְׁבָעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמִלְכוֹת נְחָלִים
 שְׁבָעָה: אָנָּה בְּזִכּוֹת אִישׁ קָדוֹשׁ אֲשֶׁר גָּהַר עַל הַנֶּעַר
 וַיִּזְרַר פְּעָמִים שְׁבָעָה, וַיִּטְהַר הַמִּצְרָע בְּמֵי הַיֶּרֶד בְּטָבִילוֹת שְׁבָעָה,
 תִּתֵּן וְתֹאִיר בְּמִלְכוֹת נְחָלִים שְׁבָעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמִלְכוֹת
 נְחָלִים שְׁבָעָה: הוֹשַׁעְנָא הוֹשַׁעְנָא:

יְהִנָּה יֵאֱהוּנָה צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשְׁגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְהִנָּה
 צְבָאוֹת אֲשֶׁר אָדָם בּוֹטָח בָּךְ: יְהִנָּה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם
 קִרְאָנוּ: וְאֲנִי תַפְלִיתִי לָךְ יְהִנָּה עַת רָצוֹן, אֱלֹהִים בָּרֵךְ חֲסִדְךָ עֲגִנִּי
 בְּאֵמֶת יִשְׁעֶךָ: יְהִי לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לִפְנֶיךָ יְהִנָּה צוּרִי
 וְגֹאֲלִי:

אחר כך יאמר.

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי שנתמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך כאלו הקרבתי על גבי מזבחך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט ממני, יתעורר סוד ב' ויוגי מ"ב דחך וגרון. ובכן ימתקו מספר אותיות דמלוי דרבווע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלשים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו למספר תענית.

ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימא מחשבה העליונה, דבורר אכל וזריק פסלת, ומכחה ישתלשל וירד שפע גדול ורב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך ליראה ולאהבה את שמך, ולתת כח במחשבותי ובמחיי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלות כל פה, ברוך שומע תפלה.

אנא יהנה יאהדונהי אוי נא לנו כי חטאנו אנא נוליד את חרפתנו, בן כסיל תוגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שברנו ותקנתינו, ואם תשמור עונינו מי יעמד לפניך מאז אפיד, ובטובך הגדול תעורר רחמיך וראה בעין חמלתיך צרת גופינו ונשמתינו וקבל ברב רחמיך תשובתינו וקוראים בשמך יהנה יאהדונהי הושיעה המלך, אל תעזבנו, וכיד ועמך אל תשחנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד כבודך ולעשות נגד כונתך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל כרחינו נטה ארחנו,

ומנע הטוב ממנו, המיונו פאריה יכסוף לטרף וככפיר יושב
במסתרם ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהנה יאהדונה
בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מחרב נפשנו והעלה ארוכה
ומרפא לעונינו ויהיו למאורות כל השמות אשר השכנו בעונותינו
וחטאתינו ופשעינו, וטהר לבנו לעבדך באמת ובלבב שלם ביראה
ובאהבה, אמן, בן יהי רצון. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך
יהנה יאהדונה צורי וגאלי:

יעשה שבע הקפות לתבה בבית הכנסת, ובכל הקפה יאמר מזמור הבו
לה בני אלים, פלו, ופסוק מפסוקי אנא בכח, לפי הסדר הזה.

מזמור לדוד הבו ליהנה בני אלים הבו ליהנה כבוד ועז: הבו
ליהנה כבוד שמו השתחווי ליהנה בהדרת קדש: קול יהנה על
המים אל הכבוד הרעים יהנה על מים רבים: קול יהנה בכח קול
יהנה בהדר: קול יהנה שבר ארזים וישבר יהנה את ארזי הלכנון:
וירקידם כמו עגל לכנון ושריון כמו בן ראמים: קול יהנה חצב
להבות אש: קול יהנה יחיל מדבר יחיל יהנה מדבר קדש: קול
יהנה יחולל אילות ויחשף יערות ובהיכלו פלו אמר כבוד: יהנה
למבול יושב יושב יהנה מלך לעולם: יהנה עז לעמו יתן יהנה יברך
את עמו בשלום:

אנא בכח. גדולת ימינך. תתיר צרוכה: (אב"ג ית"ץ)
קבל רנת. עמך שגבנו. טהרנו נורא: (קר"ע שט"ן)
נא גבור. דורשי יחודך. כבבת שמרם: (נג"ד יכ"ש)
ברכם טהרם. רחמי צדקתך. תמיד גמלם: (בט"ר צת"ג)
חסין קדוש. ברוב טובך. נהל עדתך: (חק"ב טנ"ע)
יחיד גאה. לעמך פנה. זוכרי קדושתך: (יג"ל פז"ק)
שועתנו קבל. ושמע צעקתנו. יודע תעלומות: (שק"ו צי"ת)
ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

יתן הפסוק לצדקה לעניים יראי שמים ויהי רצון שה' יקבל תשובתו וברצון.

תקון למי שגלח זקנו בתער, או שהקיף פאות הראש.

התורה אסרה לגלח את הזקן ויש מתירים לגלחו במספרים, ויש מתירים גם במכונה חשמלית הפועלת בעין מספרים, אבל לכל הדעות אסור באסור חמור להתגלח בסכין או במכונה חשמלית הפועלת בעין סכין (ורוב המכונות החדשות אסורות בשמוש כי הן עובדות על עקרון של סכין ולא של מספרים, ובפרט אותם שכתוב עליהם ליפט אנד קאט) וצריך שאלת רב על כל סוג של מכונה.

בתבואת המזקלים שהמתגלח בתער (סכין) יבא בגלגול פר או חמור מלבד הענשים הקשים המוכים לו בענשי מעלה ככף הקלע וגהינם וכדו', ולא מצאנו מספר ימים לתקון עון זה בכתבי הארז"ל, ומקורות טוב כדאי לעשות התקון עם פדיון של שלש מאות וארבעים וחמש תעניות כמנין שם "אל שדי" שבו ח"ו פוגם חטא זה (ושם שדי הוא בגימטריא פעמים זקן) ובנדאי שזה יעשה רושם גדול בשמים ואולי ינקה את חטאו לגמרי. ואמרה תורה "לא תקיפו פאת ראשכם" שפרשו שאסור לספר את פאות הראש ואפלו במספרים, וחיוב אדם לשייר שיער בפאות ראשו עד לעצם הלחי המתחילה מול אמצע האוזן, והרבה בני אדם מתגלחים עם מכונה שורה או משחת גלוח אבל מגביהים את הגלוח מעל לעצם הלחי ועוברים בחוסר ידיעה על אסור חמור זה שגם עליו העונש הוא לבא בגלגול פר (ראשי תיבות פאת ראשכם) לאחר ענשים חמורים למעלה ה' יצילנו. והשב בתשובה ימהר יחיש מעשהו לתקן חטא זה. אמנם לא נתבאר בכתבי האר"י מספר ימים לתקון זה אבל נראה שהפגם הוא בשני שמות אלהים או בשני שמות מצפ"ץ, ומקורות טוב כדאי לעשות התקון עם פדיון של שש מאות תעניות כמנין ב' פעמים שם מצפ"ץ, או שלש מאות תעניות כמנין שם מצפ"ץ, או לפחות בפדיון של מאה ושבעים תעניות כמנין ב' פעמים אלהים, או לפחות בפדיון של שמונים ושש תעניות כמנין שם אלהים, וכמנין פאה. ואעפ"י שאין אתנו יודע מספר התקונים הנכון לעונות אלו, אין ספק שהתקון והפדיון יעשה רושם גדול בשמים ואולי ינקה את חטאו לגמרי, ואחר הפונה והמעשה

דנים את האדם ואת תשובתו, והפוח ידו בתשובה לקבל פושעים וחסאים יקבל תשובתו ברצון.

וזה סדר התקון:

יצום יום אחד משקיעת החמה ועד למחרת בצאת הכוכבים. ויום לפני התענית יאמר ודוי זה:

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. גלחתי (פאות ראשי) (זקני) ועברתי על מה שכתוב בתורה לא תקיפו פאת ראשכם ולא תשחית את פאת זקנך, גולנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. פזבנו. פצענו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטך הטובים ולא שוה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

גלך למקנה ויטבל שבע טבילות, ויכנון שטובל שבע טבילות אלו על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבל מצרעתו, ושכן יטהרו נפשו, רוחו ונשמתו מטמאת צרעת חטאתיו.

במנחה שלפני התענית יאמר נסח זה של קבלת התענית לפני שישים ברכת "שומע תפלה", או אחר "אלהי נצור" לפני שיאמר "עושה שלום".

אם לא אמרו, אבל חשב להתענות בשעה שהתפלל עמידה (שמונה עשרה) של מנחה, יכול להתענות, ונחשב לו כקבלת תענית.

נזה נסח קבלת התענית:

רבונו של עולם הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ניום, על אשר חטאתי בכל פגמי הברית ובפרט בעון השחתת פאות הראש והזקן בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, ואם לא אוכל להתענות פשאפריש פרוטה לצדקה ואכונן לבטל התענית אוכל לאכל ולשתות ולא שום עון כלל, ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונוהי אליהינו ואלהי אבותינו שתתן לי כח ובריאות להתענות לפניך ותקבל תשובתי ותעניתי ותרצני".

יגמר אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוסה האחרונה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה. (וכן יעשה בגמר התענית פשיבא לסעד, יטבל פרוסה ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש.

כליל התענית ישתדל ללמוד משניות מסכת שבת (נמצא לקמן עמוד 641). וישתדל להבין לפחות פרוש המלים.

בשישכב על מטתו, יניח אבן תחת ראשו בין המצע והפר, ויכנין בשם יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה בגימטריא כמנ"ן אבן.

אם יכול, יתגר על מתניו מתחת לבגדיו תגורת שק העשויה משער עזים בכל זמן התענית. (ראה בהוראות שבתחילת הספור)

טוב ורצוי לקום אחר חצות לילה ולומר ברכות השחר ואחר כך תקון חצות (נמצא לעיל עמוד 60) בכונה גדולה.

ביום התענית יאמר:

הריני מוכן ומזומן לקיים בעצרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתיב בתורה: ושבתי עד יהיה אליהי ושמעתי בקולו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי עויתי ופשעתי בין בגלגול זה בין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי יעזורני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהיה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהיה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. גלחתי (פאות ראשי) (זקני) ועברתי על מה שכתוב בתורה לא תקיפו פאת ראשכם ולא תשחית את פאת זקנך, גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. זדנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנסתרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך:

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

מי אל כְּמוֹךְ נִשָּׂא עוֹן וְעֵבֶר עַל פֶּשַׁע לְשֹׁאֲרֵית נַחֲלָתוֹ, לֹא הִחְזִיק לְעַד אִפּוֹ כִּי חִפֵּץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יִרְחַמֵּנוּ יִכְבָּשׁ עֲוֹנֵתֵינוּ, וְתִשְׁלַיֵךְ בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם: תִּתֵּן אֶמֶת לִיעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם מִימֵי קָדָם:

כָּל יָמֵי נְדָר נִזְרוּ תַעֲרֹר לֹא יַעֲבֹר עַל רֹאשׁוֹ עַד מְלֹאת הַיָּמִים אֲשֶׁר יִזְרֶה לַיהוָה קְדוֹשׁ יְהִיָּה גִדְּל פֶּרַע שְׁעָר רֹאשׁוֹ: וְעַתָּה יִגְדֵּל נָא כַח אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר: יִהְיֶה אֲרֹךְ אַפִּים וְרַב חֶסֶד נִשָּׂא עוֹן וְפֶשַׁע וְנִקְּה לֹא יִנָּקֶה פֶקֶד עוֹן אֲבוֹת עַל בָּנִים עַל שְׁלֹשִׁים וְעַל רַבְעִים: סֹלַח נָא לַעֲוֹן הָעָם הַזֶּה כַּגִּדְּל חֶסֶדְךָ וְכַאֲשֶׁר נִשְׁאַתָּה לָעָם הַזֶּה מִמִּצְרַיִם וְעַד הַנֶּה: וַיֹּאמֶר יְהוָה סִלַּחְתִּי כְּדָבָרְךָ:

בַּיּוֹם הַהוּא יִגְלַח אֲדֹנָי בְּתַעֲרֹר הַשְׁכִּיכָה בְּעֵבְרִי נִהַר בְּמִלְךְ אֲשׁוּר אֶת הָרֹאשׁ וְשֹׁעַר הַרְגָלִים וְגַם אֶת הַזָּקֵן תִּסְפָּה: (וְכֹהֵן תַעֲרֹר גִּי' מִצְמָצִי"ת שֶׁם קְדוֹשׁ, וַיִּכְוֶן גַּם "אַלֶּף דַּלֶּת נוּן יוֹד" יוֹצֵא בְּגִימָטְרִיא "תַעֲרֹר")

וַיְהִי אַבְרָם בֶּן תִּשְׁעִים שָׁנָה וְתִשְׁעֵי שָׁנִים וַיָּרָא יְהוָה אֶל אַבְרָם וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲנִי אֵל שַׁדִּי הִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי וְהָיָה תָמִים: וַיִּטַּע אֲשֶׁל בְּבָאָר שְׁבַע וַיִּקְרָא שֵׁם בָּשֶׂם יְהוָה אֵל עוֹלָם: וַיַּעַל מִשֶּׁם בָּאָר שְׁבַע: וַיָּרָא אֵלָיו יְהוָה בְּלִילָה הַהוּא וַיֹּאמֶר אֲנִי אֵלֶּהי אַבְרָהָם אֲבִיךָ אֵל תִּירָא כִּי אֲתָךְ אֲנִי וּבְרַכְתִּיךָ וְהִרְבִּיתִי אֶת זַרְעֲךָ בְּעַבְדֹּר אַבְרָהָם עַבְדִּי: וְאֵל שַׁדִּי יִכְרֹךְ אוֹתְךָ וַיַּפְרֹךְ וַיִּרְבֶּךָ וְהָיִיתָ לְקָהָל עַמִּים: וַיִּתֵּן לְךָ אֶת בְּרַכְתּוֹ אַבְרָהָם לְךָ וּלְזַרְעֲךָ אֲתָךְ לְרִשְׁתְּךָ אֶת אֶרֶץ מִגְרִיךָ אֲשֶׁר נָתַן אֱלֹהִים לְאַבְרָהָם: וַיֹּאמֶר לוֹ אֱלֹהִים אֲנִי אֵל שַׁדִּי פָרָה וּרְבָה גוֹי וּקְהַל גוֹיִם יְהִיָּה מִמֶּךָ וּמְלָכִים מִחֲלָצֶיךָ יֵצְאוּ: וְאֵת הָאֶרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לְאַבְרָהָם וּלְיִצְחָק לְךָ אֶתְנַנֶּה וּלְזַרְעֲךָ אַחֲרֶיךָ אֲתֵּן אֶת הָאֶרֶץ: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל אֲבִיהֶם אִם כֵּן אִפּוֹא זֹאת עֲשׂוּ קָחוּ מִזְמֶרֶת הָאֶרֶץ בְּכָלֵיכֶם וְהוֹרִידוּ לְאִישׁ מִנְחָה מַעֲט צָרִי וּמַעֲט דָּבָשׁ נִכְאֵת וְלֹט בְּטָנִים וּשְׁקָדִים: וְכֶסֶף מִשְׁנֶה קָחוּ בְיָדְכֶם וְאֵת הַפֶּסֶף הַמּוֹשֵׁב בְּפִי אֲמַתְחִיתְכֶם תְּשִׁיבוּ בְיָדְכֶם אוֹלֵי מִשְׁנֶה הוּא: וְאֵת אַחֲיֵיכֶם קָחוּ וְקוֹמּוּ שׁוּבוּ אֶל הָאִישׁ: וְאֵל שַׁדִּי יִתֵּן לָכֶם רַחֲמִים לִפְנֵי הָאִישׁ וְשִׁלַּח

לכם את אחיכם אחר ואת בנימין ואני פֶּאֶשֶׁר שְׂכָלְתִּי שְׂכָלְתִּי: וַיִּקְחוּ
הָאֲנָשִׁים אֶת הַמִּנְחָה הַזֹּאת וּמִשְׁנֶה כֶּסֶף לָקְחוּ בְיָדָם וְאֶת בְּנֵימִין
וַיָּקֻמוּ וַיֵּרְדּוּ מִצֻּרֵם וַיַּעֲמֵדּוּ לִפְנֵי יוֹסֵף: וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל יוֹסֵף אֵל
שְׂדֵי נִרְאָה אֵלַי בְּלוֹז בְּאָרֶץ כְּנָעַן וַיִּבְרַךְ אוֹתִי: וַיֹּאמֶר אֵלַי הִנְנִי מִפְּרֹךְ
וְהַרְבִּיתִּךָ וְנִתְּתִיךָ לְקַהֵל עַמִּים וְנִתְּתִי אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת לְזֶרְעֶךָ אַחֲרֶיךָ
אַחֲזֵת עוֹלָם:

שִׁיר הַמַּעֲלֹת לְדָוִד הֵנָּה מָה טוֹב וּמָה נָעִים שָׁבַת אַחִים גַּם יָחִיד:
כְּשָׁמֶן הַטוֹב עַל הָרֹאשׁ יִרְדַּעַל הַזֶּקֶן זָקֵן אַחֲרָיו שִׁירָד עַל פִּי
מִדּוֹתָיו: כָּטַל חֶרְמוֹן שִׁירָד עַל הַרְרֵי צִיּוֹן כִּי שָׁם צִנָּה יְהוָה אֶת
הַבְּרָכָה חַיִּים עַד הָעוֹלָם:

אחר כך יאמר פסוקים אלו שר"ת שלָהֶם "אל שדי":

אֵלֶּהי כִּי בִטְחִיתִי אֶל אֲבוֹשָׁה, אֶל יַעֲלָצוּ אוֹיְבֵי לִי: לְמַעַן שִׁמְךָ
יִהְיֶה, וְסִלְחָתָ לְעוֹנֵי כִי רַב הוּא:

שְׁוִיתִי יְהוָה לְנִגְדִי תָמִיד, כִּי מִימִינִי בַּל אֲמוּט: דִּרְכֶיךָ יְהוָה
הוֹדִיעֵנִי, אֶרְחוּתֶיךָ לְמַדְנִי: יֵשֶׁב בְּסֶטֶר עֲלִיוֹן, בְּצֵל שְׂדֵי יִתְלוֹנֵן:

יאמר פסוקים אלו שר"ת שלָהֶם "אלף, דלת, נון, יוד" מְבַלִּי לְהַפְסִיק
בְּאִמְצַע בְּשׁוּם דְּבוּר אוֹ מַעֲשֶׂה:

אל"ף

אֲדֹנָי שְׁפָתַי תִּפְתָּח, וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתֶךָ: לְמַעַן יִחַלְצוּן יְדִידֶיךָ,
הוֹשִׁיעָה יְמִינֶךָ וְעֲנֵנִי: פָּדֵה בְּשָׁלוֹם נַפְשִׁי מִקֶּרֶב לִי, כִּי בְּרָבִים הָיוּ
עֲמָדִי:

דל"ת

דְּבַקְתִּי בַעֲדוֹתֶיךָ, יְהוָה אֵל תְּבִישָׁנִי: לֶךְ אֲנִי הוֹשִׁיעֵנִי, כִּי פְקוּדֶיךָ
דְּרָשְׁתִּי:

תְּפִלָּה לְמֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים, אֲדֹנָי מַעֲוֹן אַתָּה הֵייתָ לָנוּ בְּדֹר דָּוִד:

נו"ן

נחלתי עדותיך לעולם, כי ששון לבי המה: ונאני עני ואביון אדני
יחשב לי, עזרתי ומפלטי אתה אלהי אל תאחר: נשאת עון עמך,
כסית כל חטאתם סלה:

יו"ד

יושב בשמים ישחק, אדני ילעג למו: והוא ישפט תבל בצדק, ידין
לאמים במישרים: דור לדור ישבח מעשיך, וגבורתיך יגידו:

יעמוד ויאמר פתק זה בהתעוררות הלב.

הודו ליהנה כי טוב כי לעולם חסדו: יאמר-נא ישאל כי לעולם
חסדו: יאמרו-נא בית-אהרן כי לעולם חסדו: יאמרו-נא יראי יהנה
כי לעולם חסדו: מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה: יהנה לי לא
איכא מה יעשה לי אדם: יהנה לי בעזרי נאני אראה בשנאי: טוב
לחסות ביהנה מבטח באדם: טוב לחסות ביהנה מבטח בנדיבים:
כל גוים סבבוני בשם יהנה כי אמילם: סבבוני גם סבבוני בשם יהנה
כי אמילם: סבבוני כדבורים דעכו פאש קוצים בשם יהנה כי
אמילם: דחה דחיתני לנפל ויהנה עזרני: עזי וזמרת יה ניהי לי
לישועה: קול רנה וישועה באהלי צדיקים ימין יהנה עשה חיל:
ימין יהנה רוממה ימין יהנה עשה חיל: לא אמות כי אחיה ואספור
מעשי יה: יסר יסרני יה ולמות לא נתנני: פתחו לי שערי צדק אבא
בם אוֹדָה יה: זה השער ליהנה צדיקים יבאו בו: אוֹדָה כי עניתי
ותהי לי לישועה: אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה: מאת יהנה
היתה זאת היא נפלאות בעינינו: זה היום עשה יהנה נגילה ונשמחה
בו: אנא יהנה הושיעה נא אנא יהנה הצליחה נא: ברוך הבא בשם
יהנה ברכנוכם מבית יהנה: אל יהנה ויאר לנו אסרו חג בעבתיים
עד קרנות המזבח: אלי אתה ואודך אלהי ארוממך: הודו ליהנה כי
טוב כי לעולם חסדו:

יאמר פסוקים אלו שר"ת שלחם "אלהים, אלהים, מצפ"ן מצפ"ן"

בְּרִצָּף אֶחָד

אלהי"ם

אֵלֶּה אֲזַכְּרָה וְאֶשְׁפָּכָה עָלַי נִפְשִׁי כִּי אֶעְבֹּר בְּסֶךְ אֲדָדִם עַד בֵּית
אֱלֹהִים, בְּקוֹל רִנָּה וְתוֹדָה הַמִּזֵּן חוֹגֵג: לֵב טָהוֹר בְּרָא לִי אֱלֹהִים,
וְרוּחַ נְכוֹן חֲדָשׁ בְּקִרְבִּי: הֲרָפוּ וּדְעוּ כִּי אֲנִכִּי אֱלֹהִים, אֲרוֹם
בְּגוֹיִם אֲרוֹם בְּאֶרֶץ: יְהוָה מְשֻׁמִּים הִשְׁקִיף עַל בְּנֵי אָדָם לִרְאוֹת
הַיֵּשׁ מִשְׁכִּיל דְּרֹשׁ אֶת אֱלֹהִים: מִגִּנִּי עַל אֱלֹהִים, מוֹשִׁיעַ יִשְׂרָאֵל לֵב:

אלהי"ם

אֱלֹהִים בְּאֲזִינֵנו שְׁמַעְנוּ אֲבוֹתֵינוּ סִפְרוּ לָנוּ, פֶּעַל פְּעֻלָּתְ בִּימֵיהֶם בִּימֵי
קָדָם: לֵךְ דְּמִיָּה תַהֲלֶה אֱלֹהִים בְּצִיּוֹן וּלְךָ יִשְׁלַם נֶדֶר: הֲלֹא אֱלֹהִים
יַחְקֹר זֹאת, כִּי הוּא יוֹדֵעַ תַּעֲלָמוֹת לֵב: יִשְׁלַח מְשֻׁמִּים וַיּוֹשִׁיעֵנִי
חֲרָף שְׂאֵפֵי סָלָה, יִשְׁלַח אֱלֹהִים חֲסִדוֹ וְאַמְתּוֹ: מַה יִּקָּר חֲסִדֶּךָ
אֱלֹהִים, וּבְנֵי אָדָם בְּצֹל בְּנִפְיֶךָ יַחְסִיוֹן:

מצפ"ן

מִי־הֵנָּה מַצְעֲדֵי גִבֹּר כּוֹנְנֵנו וְדִרְכּוֹ יַחְפֹּץ: צִדִּיק אֶתָּה יְהוָה, וַיִּשָּׁר
מִשְׁפָּטֶיךָ: פְּקוּדֵי יְהוָה יִשְׁרִים מְשֻׁמְחֵי לֵב, מִצְנֹת יְהוָה בְּרָה
מֵאֵרֶת עֵינַיִם: צִדִּיק יְהוָה בְּכָל דְּרָכָיו, וְחֲסִיד בְּכָל מַעֲשָׂיו:

מצפ"ן

מַה יִּדְּיוֹת מִשְׁפָּנוֹתֶיךָ יְהוָה צְבָאוֹת: צִעְקוּ וַיִּהְיֶה שָׁמַע וּמִכָּל
צָרוֹתֵם הִצִּילָם: פּוֹדֶה יְהוָה נֶפֶשׁ עֹבְדָיו, וְלֹא יֶאֱשָׁמוּ כָּל הַחוֹסִים
בּוֹ: צִדְקָתְךָ כְּהִרְרִי אֵל מִשְׁפָּטֶיךָ תִּהְיוּם רַבָּה,
אָדָם וּבְהֵמָה תוֹשִׁיעַ יְהוָה:

יַעֲשֶׂה סֶדֶר הַתְּשֻׁלִּיךְ עַל שְׂפַת יָם, אוֹ נָהָר, אוֹ מַעֲיָן אוֹ בּוֹר מַיִם, אוֹ עַל
מִקְוֵה לַטְּבִילַת כָּלִים הַנִּמְצָא בַּחֲצֵר, (וְאִם אֵי אֶפְשָׁר יַעֲשֶׂהוּ בְּדִיעָבָד עַל דְּלִי
מִלֵּא מַיִם, וּבַיּוֹם אַחֵר כְּשִׁימְצָא מְקוֹר מַיִם, יַעֲשֶׂהוּ שְׁנִית).

וְקוֹדֶם יֹאמַר בְּקֶשֶׁה זֶה:

לְשֵׁם יַחֲוֹד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינָתָהּ בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוֹ וּרְחִימוֹ

וידחילו לִיְהוָה שֵׁם י"ה בְּשֵׁם ו"ה בְּיַחְוָדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. הֲרִינִי מוֹכֵן לוֹמַר שְׁלֹשָׁה עָשָׂר פְּסוּקִים הַפְּתוּכִים עַל יְדֵי מִיכָה הַנָּבִיא, הָא תְּלִיסָר מְכִילָן דְּרַחֲמֵי אֲתַחְזוּן הָכָא, וְכִלְהוּ נַפְקִין מִתְּלִיסָר מַבּוּעֵין דְּמַשַּׁח רַבּוּת דְּתַקּוּנֵי דִּיקְנָא קְדִישָׁא עֲתִיקָא דְּעֲתִיקִין טְמִירָא דְּטְמִירִין. הָא תְּלִיסָר מְכִילָן דְּרַחֲמֵי מַעֲתִיקָא קְדִישָׁא. מִי אֵל כְּמוֹךְ חַד. נוֹשָׂא עוֹן תְּרִי. וְעוֹבֵר עַל פֶּשַׁע תִּלְתָּ. לְשֹׂאֲרִית נַחֲלָתוֹ אַרְבַּע. לֹא הִחֲזִיק לְעַד אַפּוֹ חֲמֹשׁ. כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא שִׁית. יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ שְׁבָעָה. יִכְבֹּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ תְּמַנְיָא. וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם תִּשְׁעָה. תַּתֵּן אֶמֶת לִיעֲקֹב עֲשָׂרָה. חֶסֶד לְאַבְרָהָם חַד סָר. אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם תְּרִיסָר, מִימֵי קֶדֶם תְּלִיסָר:

לְקַבֵּיל דָּא, אֵל מֵדָה חַד, רַחוּם מֵדָה תְּרִין. וְחַנוּן מֵדָה תִּלְתָּ. אֶרֶךְ מֵדָה אַרְבַּע. אֲפִים מֵדָה חֲמֹשׁ. וְרַב חֶסֶד מֵדָה שִׁית. וְאַמֶּת מֵדָה שְׁבָעָה. נוֹצַר חֶסֶד מֵדָה תְּמַנְיָא. לְאַלְפִים מֵדָה תִּשְׁעָה. נוֹשָׂא עוֹן מֵדָה עֲשָׂרָה. וְפֶשַׁע מֵדָה חַד סָר. וְחַטָּאָה מֵדָה תְּרִיסָר. וְנִקְהָ מֵדָה תְּלִיסָר:

וַיְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֳדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאַלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּהֲיָה חֲשׁוּבָה וּמְקַבֵּלַת וּרְצוּיָה לְפָנֶיךָ קְרִיאַת הַפְּסוּקִים הַנִּרְמְזִים בָּהֶם שְׁלֹשׁ עֲשָׂרָה מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים, הָאֲמוּרִים עַל יַד נְבִיאֶךָ מִיכָה, הַמְּכַנְיִים אֶל שְׁלֹשׁ עֲשָׂרָה מִדּוֹת הָאֲמוּרִים עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ. וַיַּעֲלֶה לְפָנֶיךָ כָּאֵלוֹ כּוֹנְנִי בְּכָל הַפְּנוּנוֹת הָרְאוּיוֹת לְכוֹן בָּהֶם, וּכְאֵלוֹ הַשְׁגָּתִי כָּל הַסּוּדוֹת הַרְמוּזִים בָּהֶם. וְתַהֲיָה שְׁעָה זֹאת רָצוֹן לְפָנֶיךָ, וַיִּגְלוּ רַחֲמֶיךָ עַל מִדּוֹתֶיךָ, וְתִתְּנֶהָ יְהוָה יֵאָהֳדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ בְּמִדַּת הַחֶסֶד וּבְמִדַּת הַרַחֲמִים, וְתַעֲוֹרֵר רַחֲמֶיךָ בְּקִרְיָאֲתִי זֹאת, לְהַמְשִׁיךְ שְׁפַע וְהַאֲרָה מִן הַמִּזְלָה הָעֲלִיוֹן תִּקּוֹן הַשְּׁמִינִי הַנִּקְרָא נוֹצַר חֶסֶד, (י"ד ה"י וי"ו ה"י). אֵל הַתִּקּוֹן הַתְּשִׁיעִי הַנִּקְרָא לְאַלְפִים, (אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה). וּבִזְזָה יִתְמַתְּקוּ שְׁמוֹת אֱלֹהֵי"ם אֲדִנְי"י מִתּוֹק גְּמוּר וְשֵׁלֶם כְּרִצּוֹנְךָ, וּבְכֵן וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאוֹתֵינוּ. וְכָל הַמְּקַטְרָגִים רָעִים יִשְׁלְכוּ בְּמַצְלוֹת יָם. וְאַתָּה בְּטוֹבְךָ תַּעֲוֹרֵר רַחֲמֶיךָ. וְעַל יְדֵי שֵׁם אֱל"ף וְה"י יו"ד וְה"י יִתְבַּרְרוּ וַיַּעֲלוּ כָּל נְצוּצֵי הַקִּדְשָׁה מִבְּרָרִים

ומנקים ומלפנים, ונקה להם להעלותם למקום הקדש. ויהי נעם אדני אלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

פתח רבי שמעון ואמר: וי מאן דאשית ידוי בדיקנא זקירא עלאה דסבא קדישא טמירא סתימא דכלא. דיקנא דההיא תשבחתא. דיקנא דסתים ויקיר מפל תקונוי. דיקנא דלא ידעין עלאין ותתאין. דיקנא דהיא תושבחתא דכל תשבחין. דיקנא דלא הנה בר נש נביאה וקדישא דיקרב למחמי ליה. דיקנא דהיא תליא בשערוי עד טבורא דלבא, חורא כמלגא, זקירא דיקרין, טמירא דטמירין מהימנותא דמהימנותא דכלא. תאנא בצניעותא דספרא דהיא דיקנא מהימנותא דכולא, נפיק מאודנוי ונחית סוחרגיה דפומא קדישא ונחית וסליק ונחפי בתקרוכתא דבוסמא טבא חורא דיקירא. ונחית בשקולא ונחפי עד טבורא, הוא דיקנא זקירא מהימנא שלימא דנגדין ביה תלת עשר נביעין מבויעין דמשח רבות טבא, בתלת עשר תקונין מתתקנא:

תקונא קדמאה (מי אל כמוד במדה א' אל) מתתקן שערא מלעילא ושאר מההוא תקונא דשער רישיה דסליק בתקונוי לעילא מאודנוי ונחית מקמי פתחא דאדנין בחד חוטא בשקלא טבא עד רישא דפומא:

תקונא תניינא, (נושא עון במדה ב' רחום) מתתקן שערא מרישא דפומא, וסליק עד רישא אחרא דפומא בתקונא שקיל: תקונא תליתאה, (ועובר על פשע במדה ג' וחנון) מאמצעיתא דתחות חוטמא מתחות תרין נוקבין נפיק חד ארחא, ושערא אתפסק בההוא ארחא. ומלי מהאי גיסא ומהאי גיסא שערא בתקונא שלים סוחרגיה דההוא ארחא:

תקונא רביעאה, (לשארית נחלתו במדה ד' ארך) מתתקן שערא ונחית תחות פומא מרישא חדא לרישא חדא בתקונא שלים: תקונא חמישאה, (לא תחזיק לעד אפו במדה ה' אפים) תחות פומא נפיק ארחא אחרא בשקולא דארחא דלעילא, ואלין תרין ארחין

רְשִׁימִין עַל פּוּמָא מְכָאן וּמְכָאן :

תְּקוּנָא שְׁתִּיתָאָה, (פִּי חֶפֶץ חֶסֶד הוּא בַּמְדָּה ו' וְרַב חֶסֶד) מִתְתַּקֵּן שְׁעָרָא וְסָלִיק וְנִפְיָק מִלְרַע לְעֵיל לְרִישָׁא דְּפּוּמָא וְחִפִּי תְּקוּרְבָתָא דְּבוּסְמָא טְבָא עַד רִישָׁא דְּפּוּמָא דְּלַעִילָא. וְנִחִית שְׁעָרָא לְרִישָׁא דְּפִתְחָא דְּאַרְחָא תַּתָּאָה דְּפּוּמָא :

תְּקוּנָא שְׁבִיעָאָה, (יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ בַּמְדָּה ז' נְאֻמָּת) פָּסִיק שְׁעָרָא וְאַתְחַזוּן תַּרְיָן תַּפּוּחִין בְּתִקְרִיבָתָא דְּבוּסְמָא טְבָא שְׁפִירָן וְיָאֵן לְמַחְזִי. בְּגִינְהוּן אֲתַקְּם עַלְמָא הָדָא הוּא דְּכִתִּיב בְּאוּר פְּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים :

תְּקוּנָא תְּמִינָאָה, (יִכְבוֹשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ בַּמְדָּה ח' נוֹצֵר חֶסֶד) נִפְיָק חַד חוּטָא דְּשַׁעְרֵי סוּחְרָנִי דְּדִיקְנָא, וְתַלְיִין בְּשָׁקוּלָא עַד טְבוּרָא :

תְּקוּנָא תְּשִׁיעָאָה, (וְתִשְׁלִיךְ בְּמִצִּילוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם בַּמְדָּה ט' לְאַלְפִים) מִתְּעָרִי וּמִתְּעָרְבִין שְׁעָרֵי דִיקְנָא עִם אֵינוֹן שְׁעָרֵי דְּתַלְיִין בְּשָׁקוּלָא, וְלֹא נִפְקִי דָא עִם דָּא :

תְּקוּנָא עֲשִׂירָאָה, (תַּתָּן אָמֶת לִיעֶקֶב בַּמְדָּה י' נִשָּׂא עֲוֹן) נִחִיתִין שְׁעָרֵי תַּחֲוֹת דִּיקְנָא וְחַפְיִין בְּגִרְוֹנָא תַּחֲוֹת דִּיקְנָא :

תְּקוּנָא חַד סָר, (חֶסֶד לְאַבְרָהָם בַּמְדָּה י"א וְפֶשַׁע) דְּלֹא נִפְקִין נִימָא מִן נִימָא וּמִתְּשַׁעְרָן בְּשִׁיעוּרָא שְׁלִים :

תְּקוּנָא תְּרִיסָר, (אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם בַּמְדָּה י"ב וְחֻטָּאָה) דְּלֹא תַלְיִין שְׁעָרֵי עַל פּוּמָא, וּפּוּמָא אֲתַפְּנִי מִכָּל סְטְרוֹי וְיָאֵן שְׁעָרֵי סְחוּר סְחוּר לִיה :

תְּקוּנָא תְּלִיסָר, (מִימֵי קָדָם בַּמְדָּה י"ג וְנִקְהָה) דְּתַלְיִין שְׁעָרֵי בְּתַחֲוֹת דִּיקְנָא מְכָאן וּמְכָאן. בִּיקְרָא יָאָה בִּיקְרָא שְׁפִירָא מְחַפְיִין עַד טְבוּרָא. לֹא אֲתַחְזִי מִכָּל אֲנָפִי תְּקַרְבָתָא דְּבִסְמָא. בַּר אֲנוּן תַּפּוּחִין שְׁפִירִין חֲנִירִין דְּמִפְקִין חַיִּין לְעַלְמָא. וּמְחַזְּנִין חֲדוּ לְזַעִיר אֲנָפִין. בְּתִלִּיסָר תְּקוּנִין אֲלִין נִגְדִין וְנִפְקִין תְּלִיסָר מִבּוּעִין דְּמִשְׁחָ רְבוּת, וְנִגְדִין לְכָל אֲנוּן דְּלִתְתָּא. וְנִהְרִין בְּתַחֲוֹת מִשְׁחָא. וּמִשְׁחָא מִשְׁחָא דְּבִתְלִיסָר תְּקוּנִין אֲלִין. בְּתִלִּיסָר תְּקוּנִין אֲלִין אֲתַרְשִׁים דִּיקְנָא יְקִירָא סְתִימָאָה דְּכִלָּא דְּעִתִּיק דְּעִתִּיקִין :

יגביה שני צדי הגלימה או המעיל, ויאמר מי אל כמוך וגו' מלה במלה, ויכוין בלבו שהם כנגד י"ג מדות כמסודר כאן, וכשיאמר ותשליך וגו', ינער הבגד על המים, ויכוין שכל המלאכים הרעים שנבראו מכח עוונותיו וגם המקטרג העליון יושלכו במצולות ים העליון דפלוני ונחש. ויחזור כסדר שלש פעמים:

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא התזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכבד עונותינו, ותשליך במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליעקב חסד לאברהם, אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם:

יקח בידו כסף פדיון תעניות הנצרכים לתקונו אך מי עלה שמים וירד, לקבוע את מספר ימי התעניות, ויתן פדיון נפשו לצדקה לעניים בכל אשר יוכל, וטוב שלא יפחות מפדיון של שלש מאות ארבעים וחמש תעניות לתקון עון התעור.

ולתקון עון גילוח פאות הראש אולי צריך פדיון של שש מאות תעניות כמנין ב' פעמים שם מצפ"ץ, או של שלש מאות תעניות כמנין שם מצפ"ץ, או של מאה ושבעים תעניות כמנין ב' פעמים אלהים, או פדיון של שמונים ושש תעניות כמנין שם אלהים, וכמנין פאה. ומשמים יעזרוהו להשלים תקונו. ואמרו רבותינו שהבא להיטהר מסייעין בערו.

יתחזק כסף הפדיון בידו. יחלוץ מנעליו וילך יחף כמה צעדים. ואחר כך יעמוד יחף ופניו לצד מערב ויאמר.

עגנו אבינו עגנו ביום צום התענית הזה, כי בצרה גדולה אני על פי עונותי עברו ראשי וכמשא כבד כבדו ממני. טבעתי ביון מצולה ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבולת שטפתני. יראה נרעד יבוא בי בעת עמדי להתפלל לפניך על רע מעשי אשר עשיתי. בושתי וגם נכלמתי להרים אלהי פני אליך. כי עונותי רבו למעלה ראש ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהנה יאהרונה הצדקה ולנו בשת הפנים. מה אענה ומה אמר מה אדבר ומה אצטדק. כבן סוחר

ומורה הייתי לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושות. לדבריך לא הטייתי אזני. ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי על כריתות ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי להפיל ניצוצות הקדשה במעמקי הקלפות. ונתתי כח בקלפות להתחזק ולעלות למעלה ולהתאחז ולניק מן הקדשה. וגרמתי בעונותי לעקר ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים ולהורידה אל ירדתי בור. בורות נשברים אשר לא יכולו המים. אוי ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה. בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. אבל גלוי וידוע לפניך יהנה יאהדונהי אלהי ואלהי אבותי, כי לא במקרה ובמעל עשיתי, ולא להכעיסך נתפננתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא מאש ואני מבשר נדם, והוא אשר הסיתני ופתני לעבר על מצותיך, ונסבלתי ועשיתי עון זה אשר הקפתי פאות ראשי והשחתתי את זקני בתער, ועתה אני בוש ממעשי ומכלם אני מעונותי, ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת ארחותי המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל יהנה וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלח. ובאתי בלב נשבר ונדכה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום אתה וימינך פשוטה לקבל שבים.

אנא יהנה יאהדונהי, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהנה יאהדונהי טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי פשלו מצום ובשרי כחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט

היום בתענית פתח לב נדם הנקרב על גבי מזבח הקדוש. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל כחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשוכה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות פאלו התענית, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמת. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים פגמים, יהי רצון מלפניך שמינותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח"ל ב'לע ו'קיאנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ו'צפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרועו י'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתידתי למען שמך הקדוש (אראית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיך א'ת ר'גנך י'כשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי וקיון לבי לפניך יהיה צורי וגאלי:

מכאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגיל.

ילמד פסוקי התנ"ך של חג השבועות (נמצא לקמן עמוד 575) ואדרבא זוטא (נמצא לקמן עמוד 608) וישתדל ללמוד התהלים כולו.

אחר כך יאמר

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי שנתמעט היום לפניך בתענית חשוב ומקבל לפני כסא כבודך פאלו הקרבתיו על גבי מזבח הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט ממני, יתעורר סוד ב' זווגי מ"ב דחייך וגרונך. ובכך ימתקו מספר

אותיות דמלוי דרבווע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלשים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו למספר תענית.

ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימא מחשבה העליונה, דבורר אכל וזריק פסלת, ומכחה ישתלשל ויירד שפע גדול ורב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם גיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך ליראה ולאהבה את שמך, ולתת כח במחשבותי ובמחי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלת כל פה, ברוך שומע תפלה.

אנא יהנה יאהדונהי אוי נא לנו כי חטאנו אנא נוליד את חרפתנו, בן כסיל תוגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שברנו ותקנתינו, ואם תשמור צונונו מי יעמד לפניך מאז אפיך, ובטובך הגדול תעורר רחמיך וראה בעין חמלתיך צרת גופינו ונשמתינו וקבל ברב רחמיך תשובתינו וקוראים בשמך יהנה יאהדונהי הושיעה המלך, אל תעזבנו, וכיד ועמך אל תטשנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד פבודך ולעשות נגד בנותך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל פרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, דמיונו פאריה יסוף לטרף וככפיר יושב במסתרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהנה יאהדונהי בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מחרב נפשנו והעלה ארוכה ומרפא לעונונו ויהיו למאורות כל השמות אשר הקשכנו בעונונו

וְחַטְאֵתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וְנִטְהַר לְבָנוּ לְעִבְדְּךָ בְּאֵמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם בִּירְאָה
וּבְאַהֲבָה, אָמֵן, כֵּן יְהִי רְצוֹן. יְהִי לְרְצוֹן אֱמֶר־פִּי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ
יְהוָה יֵאָהֲרֹנָה צוּרִי וְגֹאֲלִי:

יתן הכֹּסֶף לְצִדְקָה לְעֲנִיִּים יְרָאִי שְׁמִיִּם.

תקון למי שחקק על בשרו כתובת קעקע.

אמרה תורה, "וכתובת קעקע לא תתנו בכם אני ה'" (ויקרא, י"ט, כ"ח).
ומלבד כתובת הקעקע הידוע, גם מה שנוהגות הנשים שמזריקות
צבע שיעמוד תחת העור להאדים פניהן וכדו', הוא בכלל איסור זה.
וכל מה ששורט העור ואח"כ ממלא מקום השריטה בצבע או
שצובע ואח"כ שורט על מקום הצבע. וכל שכן אותם שדוקרים
במחט במקום הצביעה.

וכתבו המקובלים שאיסור כתובת קעקע הוא מלשון מקעקע כל
הבירה כולה, כי העושה זאת סותר כוחות הטהרה, ומושך עליו
כחות הטומאה עכ"ל. וכוונתם היא שאיסור זה מקעקע את השכינה
שהיא סוד ספי' המלכות הנקראת בירה, שהיא בחי' נפש הקדושה
של האדם. ומחליפים נפשו בנפש הטומאה רח"ל. והנה רבותינו
המקובלים לא נתנו מס' ימים הראוי לתקון זה ואולי תקונו במאתיים
ושישים תעניות (כמנין י' הוי"ת דה"ח וה"ג). אָמֵנָם מִי עָלָה שְׁמִיִּם
וְיָרַד לְקַבֹּעַ אֶת מִסְפָּר יְמֵי הַתַּעֲנִיּוֹת, וְהַתְּשׁוּבָה וְהַיִּידוּי, וְהַרְצוֹן
וְהַמְחֻשְׁבָּה, הֵם עֶקֶר הַתְּקוּן וּמַעֲשֵׂה הַתַּעֲנִיּוֹת וְהַפְּדִיּוֹן מִשְׁלֵי הַתְּקוּן.
וְלִכֵּן יִתֵּן פְּדִיּוֹן נַפְשׁוֹ לְצִדְקָה לְעֲנִיִּים כָּל אֲשֶׁר יוּכַל, וְהַמְמַעֵיט אוֹלִי
כְּדֹאִי שֶׁלֹּא יִפְחוּת מִפְּדִיּוֹן מֵאֲחֵיִם וְשִׁישִׁים תַּעֲנִיּוֹת אוֹ מֵאֵה
וּחֲמִישִׁים וְאַחַת תַּעֲנִיּוֹת (כמנין שם אהי"ה במילוי ההי"ן).

(נסדר לפי שו"ת "ברית אברהם" בתשובה שהובאה להלן בסוף הספר).

וְזֶה סֵדֶר הַתְּקוּן:

יְצוּם יוֹם אֶחָד מִשְׁקִיעַת הַחֶמֶה וְעַד לְמַחֲרַת בְּצֵאת הַכּוֹכָבִים. וְיוֹם לִפְנֵי הַצּוּם יֵאמַר וְדוּי זֶה.

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהִי אַבּוֹתֵינוּ, תְּבֹא לִפְנֵיךְ תִּפְלְתָנוּ וְאֵל תִּתְעַלֶּם מִלִּפְנֵינוּ מִתְחַנְתָּנוּ, שְׂאִין אֲנַחְנוּ עֲזֵי פָנִים וְקָשִׁי עֲרֶף לֹאמַר לִפְנֵיךְ יְהוָה יֵאֱהוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהִי אַבּוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חַטָּאנוּ. אָבֵל חַטָּאנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. אֲנַחְנוּ וְאַבּוֹתֵינוּ וְאֲנָשִׁי בֵיתֵנוּ:

אֲשָׁמְנוּ. בָּגְדָנוּ. גָּזְלָנוּ. דִּבְרָנוּ דְּפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשָׁעְנוּ. וְדָנוּ. חֲמַסְנוּ. חִקְתִּי בְּגוֹפִי כְּתוּבָת קַעֲקַע טָפְלָנוּ שָׁקָר וּמְרָמָה. יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. בִּזְבָּנוּ. כְּעַסְנוּ. לָצָנוּ. מִרְדָּנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֶאֱצָנוּ. נֶאֱפָנוּ. סָרְרָנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. פִּגְמָנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אָב וְאִם. קָשִׁינוּ עֲרֶף. רָשָׁעְנוּ. שַׁחַתְנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲזִינוּ וְתַעֲתַעְנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ. וְאֲנַחְנוּ הִרְשָׁעְנוּ:

מִה נֹאמַר לִפְנֵיךְ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמִה נִסְפֵּר לִפְנֵיךְ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ רְזִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חֵי. אַתָּה חֹפֵשׁ כָּל חַדְרֵי כֶּטֶן. רֹאֶה כָלִיּוֹת וְלֵב. אֵין דְּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ: יְהִי רְצוֹן מִלִּפְנֵיךְ יְהוָה יֵאֱהוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהִי אַבּוֹתֵינוּ, שְׁתַּמְחֵל לָנוּ אֵת כָּל חַטֹּאתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֵת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחֵל וְתִסְלַח לְכָל פֶּשַׁעֵינוּ.

אַחַר כֵּן יֵלֶךְ לְמִקְנֶה וְיִטְבֹּל 7 טְבִילוֹת, וְיִכְנֹן שְׁטוּבָל שְׁבַע טְבִילוֹת אֱלוֹ עַל דַּעַת אֱלִישָׁע הַנְּבִיא שְׁאָמַר לְנִעְמָן לְטַבֵּל מִצְרַעְתּוֹ, וְשָׁכַן יִטְהַר וְנִפְשׁוּ, רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ מִכָּל כּוֹחוֹת הַחַיּוֹנִים. וְאַחַר כֵּן יִטְבֹּל עוֹד 7 טְבִילוֹת כְּנֶגֶד 7 אוֹתִיּוֹת צַל"ם צַל"ל. וְיִכְנֹן בְּכָל טְבִילָה בָּאוֹת אַחַת מִשְׁבַּעַת הָאוֹתִיּוֹת לְפִי הַסֵּדֶר. וְאַחַר כֵּן יִטְבֹּל עוֹד 7 טְבִילוֹת לְמִשְׁךְ עָלָיו שֵׁם "אֱלֹהִים" וּבִסֵּךְ הַכָּל יְהִי 21 טְבִילוֹת כְּמִנְיֵן שֵׁם אֱהִי"ה.

יתפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בברכת "שומע תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום". אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אבל כשהתפלל מנחה חשב להתענות, הרי זה נחשב כקבלת תענית וצריך להתענות.

וזה נסח קבלת התענית:

רבונו של עולם, הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ויום על אשר חטאתי, עויתי ופשעתי בעוון שחקקתי כתובת קעקע על גופי בגלגול זה ובגלגולים אחרים מעודי ועד היום הזה, והריני מתנה שאם לא אוכל להתענות, כשאפריש פרוטה לצדקה ואכונן לבטל התענית, אוכל לאכל ולשתות ללא שום עון פלל. והריני מתכונן בתענית זה להקריב חלבי ודמי לפני הקדוש ברוך הוא במקום הקרבן הנקרב על גבי המזבח, לכפר על חטאתי. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהרונה אל הינו ואלהי אבותינו, שתתן לי כח להתענות לפניך, ויתקבל תשובתי ותענותי ותראני ברחמיך הרבים.

בליל הצום אם יוכל להשאר ער ולעשות התקון של הלילה (נמצא לקמן עמוד 413) עדיף, ואם קשה לו והולך לישון ישתדל לומר קריאת שמע שעל המטה (נמצא לעיל עמוד 47). ויניח תחת הפר למראשותיו אבן ויכונן בשם (יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה). העולה כמנזן אב"ן, וישתדל לקום ולומר ברכות השחר ותקון חצות (נמצא לעיל עמוד 60). בכונה גדולה.

ביום הצום יאמר:

הריני מוכן ומזמן לקיים בפעורת האל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתיב בתורה: ושבת עד יהוה אלהיך ושמעת בקולו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי עויתי ופשעתי בין בגלגול זה בין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן בן יהי רצון.

אָנא יְהוָה יאהדונהי אֱלֹהֵינוּ ואלֹהֵי אַבֹּתֵינוּ, תְּבֹא לְפָנֶיךָ תִּפְלְתָנוּ וְאֵל תִּתְעַלֵּם מִלִּפְנֵינוּ מִתְחַנְתָּנוּ, שְׁאִין אֲנַחְנוּ עֲזִי פָנִים וְקָשִׁי עֲרֶךְ לֹאמַר לְפָנֶיךָ יְהוָה יאהדונהי אֱלֹהֵינוּ ואלֹהֵי אַבֹּתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חַטָּאנוּ. אָבֵל חַטָּאנוּ. עֲוִינוּ. פִּשְׁעֵנוּ. אֲנַחְנוּ וְאַבֹּתֵינוּ וְאֲנָשֵׁי בֵיתֵנוּ:

אֲשַׁמְנוּ. בְּגָדֵנוּ. גִּזְלָנוּ. דִּבְרָנוּ דְּפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. וְזָדְנוּ. חֲמַסְנוּ. חִקְקֵנוּ כְּתוּבַת קַעֲקַע עַל גּוֹפֵי טַפְלָנוּ שֶׁקָּר וּמִרְמָה. יַעֲצָנוּ יַעֲזוֹת רַעוֹת. כְּזָבְנוּ. כְּעִסְנוּ. לָצְנוּ. מִרְדְּנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֶיךָ. גִּאצָּנוּ. גִּאפָנוּ. סָרְרָנוּ. עֲוִינוּ. פִּשְׁעֵנוּ. פְּגַמְנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אָב וְאִם. קָשִׁינוּ עֲרֶךְ. רָשַׁעְנוּ. שַׁחֲתָנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲוִינוּ וְתַעֲתָעְנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל הַבָּא עֲלֵינוּ. כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ. וְאַנְחָנוּ הִרְשַׁעְנוּ:

מֵה נֹאמַר לְפָנֶיךָ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמֵה נִסְפֹּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ רְזִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חֵי. אַתָּה חֹפֵשׁ כָּל חֲדָרֵי בָטָן. רֹאֶה כְלִיּוֹת וָלֵב. אֵין דְּבָר נִעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יאהדונהי אֱלֹהֵינוּ ואלֹהֵי אַבֹּתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטֹּאתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פִּשְׁעֵינוּ.

יֹאמַר פְּסוּק זֶה שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים

לְסִרְבָּה הַמִּשְׁרָה וּלְשִׁלוֹם אֵין קֵץ עַל כִּסֵּא דָוִד וְעַל מַמְלַכְתּוֹ לְהַכִּין אוֹתָהּ וּלְסַעֲדָהּ בְּמִשְׁפָּט וּבִצְדָקָה מִצֵּדָה וְעַד עוֹלָם קִנְיָתָהּ יְהוָה צְבָאוֹת תַּעֲשֶׂה זֹאת:

אַחַר כֵּן יֹאמַר:

וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם אֶל נַעֲרָיו וַיִּקְמוּ וַיִּלְכוּ יַחְדָּו אֶל בְּאֵר שָׁבַע וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם בְּבֵאֵר שָׁבַע: וַיֵּשֶׁב יִצְחָק וַיַּחֲפֹר אֶת בְּאֵרֵי הַמַּיִם אֲשֶׁר חָפְרוּ בִּימֵי אַבְרָהָם אָבִיו וַיִּסְתְּמוּם פְּלִשְׁתִּים אַחֲרֵי מוֹת אַבְרָהָם וַיִּקְרָא לָהֶן שְׁמוֹת פְּשָׁמַת אֲשֶׁר קָרָא לָהֶן אָבִיו: וַיַּחֲפְרוּ עֲבָדֵי יִצְחָק

בַּנְחַל וַיִּמָּצְאוּ שָׁם בָּאֵר מַיִם חַיִּים: וַיָּרִיבוּ רַעֲי גֵרָר עִם רַעֲי יִצְחָק לֵאמֹר לָנוּ הַמַּיִם וַיִּקְרָא שֵׁם הַבָּאֵר עֶשֶׂק כִּי הִתְעַשְׂקוּ עִמּוֹ: וַיַּחֲפְרוּ בָּאֵר אַחֲרָת וַיָּרִיבוּ גַם עָלֶיהָ וַיִּקְרָא שְׁמָהּ שִׁטָּנָה: וַיַּעֲתֶק מִשָּׁם וַיַּחֲפֹר בָּאֵר אַחֲרָת וְלֹא רָבוּ עָלֶיהָ וַיִּקְרָא שְׁמָהּ רְחֹבוֹת וַיֹּאמֶר כִּי עָתָה הִרְחִיב יְהוָה יֵאֱהֹדוּנֵהי לָנוּ וּפְרִינוּ בָּאֶרֶץ: וַיַּעַל מִשָּׁם בָּאֵר שִׁבְעָה: וַיְהִי בַּיּוֹם הַהוּא וַיָּבֹאוּ עֲבָדֵי יִצְחָק וַיִּגְדּוּ לוֹ עַל אֲדֹת הַבָּאֵר אֲשֶׁר חָפְרוּ וַיֹּאמְרוּ לוֹ מִצְאָנוּ מַיִם: וַיִּקְרָא אֹתָהּ שִׁבְעָה עַל כֵּן שֵׁם הָעִיר בָּאֵר שִׁבְעָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה:

וַעֲשִׂיתָ אֶת גִּרְתִּיהָ שִׁבְעָה וְהַעֲלֵה אֶת גִּרְתִּיהָ וְהֹאִיר עַל עֹבֵר פְּנִיהָ: כִּי הִנֵּה הָאֵבֶן אֲשֶׁר נָתַתִּי לַפָּנִי יִהְיֶה עַל אֵבֶן אַחַת שִׁבְעָה עֵינַיִם הַגָּנִי מִפֶּתַח פֶּתַח נָאִם יְהוָה יֵאֱהֹדוּנֵהי צִבְאוֹת וּמִשְׁתִּי אֶת עֹץ הָאֶרֶץ הַהִיא בַּיּוֹם אַחֲדָה: בַּיּוֹם הַהוּא נָאִם יְהוָה יֵאֱהֹדוּנֵהי צִבְאוֹת תִּקְרָאוּ אִישׁ לְרֵעֵהוּ אֶל תַּחַת גֹּפֶן וְאֶל תַּחַת תְּאֵנָה: וַיָּשֶׁב הַמֶּלֶךְ הַדְּבָר בִּי וַיַּעֲרִנֵי כְּאִשׁ אֲשֶׁר יַעֲזֹר מִשְׁנָתוֹ: וַיֹּאמֶר אֵלַי מָה אַתָּה רֹאֶה נֹאמֶר רֵאִיתִי וְהִנֵּה מְנוֹרֶת זָהָב כְּלָה וְגִלָּה עַל רֹאשָׁהּ וּשְׁבָעָה גִרְתִּיהָ עָלֶיהָ שִׁבְעָה וּשְׁבָעָה מוֹצָקוֹת לְגִרוֹת אֲשֶׁר עַל רֹאשָׁהּ: אִמְרוֹת יְהוָה יֵאֱהֹדוּנֵהי אִמְרוֹת טְהוֹרוֹת כְּסָף צְרוּף בַּעֲלִיל לְאֶרֶץ מִזְקֶק שִׁבְעָתִים: חֲכָמוֹת בְּנִתָּה בֵּיתָה חֲצֹבָה עֲמוּדֶיהָ שִׁבְעָה:

וַיִּבְרֶךְ דָּוִיד אֶת יְהוָה יֵאֱהֹדוּנֵהי לְעֵינַי כֹּל הַקֶּהֱל. וַיֹּאמֶר דָּוִיד בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאֱהֹדוּנֵהי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲבִינוּ מַעֲוֹלָם וְעַד עוֹלָם: לָךְ יְהוָה הַגְדִּלָּה וְהַגְבוּרָה וְהַתְּפָאֶרֶת וְהַנִּצָּח וְהַהוֹד כִּי כָל בְּשָׁמַיִם וּבָאֶרֶץ. לָךְ יְהוָה יֵאֱהֹדוּנֵהי הַמִּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכָל לְרֹאשׁ: וְהָעֶשֶׂר וְהַפְּכוּד מִלְּפָנֶיךָ וְאַתָּה מוֹשֵׁל בְּכָל וּבִינְךָ כֹחַ וּגְבוּרָה וּבִינְךָ לַגִּדָּל וּלְחֹזֶק לְכָל: וְעָתָה אֱלֹהֵינוּ מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ. וּמִהֲלָלִים לְשֵׁם תְּפָאֶרְתֶּךָ: וַיִּבְרְכוּ שֵׁם כְּבוֹדְךָ וּמְרוֹמָם עַל כָּל בְּרִכָּה וְתִהְיֶה: אַתָּה הוּא יְהוָה לְבִדְךָ אַתָּה עֲשִׂיתָ אֶת הַשָּׁמַיִם שָׁמַי הַשָּׁמַיִם וְכָל צִבְאָם הָאֶרֶץ וְכָל אֲשֶׁר עָלֶיהָ הַיָּמִים וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם וְאַתָּה מְחִיָּה אֶת כָּלָם. וּצִבְאָ הַשָּׁמַיִם לָךְ מִשְׁתַּחֲוִים. אַתָּה הוּא יְהוָה הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בְּחֶרֶת בְּאַבְרָם

והוצאתו מאור כשדים. ושמך שמו אברהם, ומצאת את לבבו נאמן לפניך. וכוות עמו הברית לתת את ארץ הפנעני החתי האמרי והפרזי והיבויסי והגרגשי לתת לזרעו. ותקם את דבריך כי צדיק אתה. ותרא את עני אבותינו במצרים. ואת ועקתם שמעת על ים סוף. ותתן אותם ומפתים בפרעה ובכל עבדיו ובכל עם ארצו כי ידעת כי הזידו עליהם, ותעש לך שם כהיום הזה. והים בקעת לפניהם ויעברו בתוך הים ביבשה. ואת רדפיהם השלכת במצולת כמו אבן במים עזים:

וישע יהוה ביום ההוא את ישראל מיד מצרים וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים: וירא ישראל את הים הגדלה אשר עשה יהוה במצרים וייראו העם את יהוה ויאמינו ביהוה ובמשה עבדו:

אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליהוה ויאמרו לאמר אשירה ליהוה כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים: עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה זה אלי ואנוהו אלהי אבי וארמנהו: יהוה איש מלחמה יהוה שמו: מרפבת פרעה וחילו ירה בים ומבחר שלשיו טבעו בים סוף: תהמות יסבימו ירדו במצולת כמו אבן: מיניך יהוה נאדרי בפת מיניך יהוה תרעץ אויב: וברב גאון תהרס קמיך תשלח חרונך לאכלמו פקש: וברוח אפיך נערמו מים נצבו כמו גר נזלים קפאו תהמות בלב ים: אמר אויב ארדף אשיג אחלק שולל תמלאמו נפשי אריק חרפי תורישמו ידי: נשפת ברוחך כסמו ים צללו כעופרת במים אדירים: מי כמכה באלם יהוה מי כמכה נאדר בקדש נורא תהלת עשה פלא: נטית מיניך תבלעמו ארץ: נחית בחסדך עם זו גאלת נהלת בעזך אל נוח קדשך: שמעו עמים רגזון חיל אחז יושבי פלשת: אז נבהלו אלופי אדום אילי מואב לאחזמו רעד נמגו כל יושבי כנען: תפל עליהם אימתה נפחד בגדל זרועך ידמו פאבן עד יעבר עמך יהוה עד יעבר עם זו קניית: תבאמו ותשעמו בהר נחלתך מכון לשבתך פעלת יהוה מקדש אדני כוננו

יְהוָה: יְהוָה | יִמְלֶךְ לְעֹלָם וָעֶד: כִּי בָּא סוֹס פָּרְעֹה בִּרְכָבוֹ וּבַפָּרָשִׁי
בָּיִם וַיֵּשֶׁב יְהוָה עֲלֵהֶם אֶת מִי הַיָּם וּבָנִי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בִּיבֹשָׁה בְּתוֹךְ
הַיָּם:

וַתִּקַּח מִרְיָם הַנְּבִיאָה אָחוֹת אֹהֶרֶן אֶת הַתֵּף בְּיָדָהּ וַתִּצָּאֵן כָּל הַנָּשִׁים
אֲחֵרֶיהָ בַּתִּפִּים וּבִמְחֹלֹת: וַתַּעַן לָהֶם מִרְיָם שִׁירָו לַיהוָה כִּי גָאָה גָאָה
סוֹס וּרְכָבוֹ רָמָה בָּיִם: וַיִּסַּע מֹשֶׁה אֶת יִשְׂרָאֵל מִיַּם סוּף וַיֵּצְאוּ אֶל
מִדְבַּר שׁוֹר וַיִּלְכוּ שְׁלֹשָׁת יָמִים בַּמִּדְבָּר וְלֹא מָצְאוּ מַיִם: וַיִּבְאוּ
מִקְרָתָהּ וְלֹא יָבִילוּ לִשְׁתֹּת מִיַּם מִמֶּנָּה כִּי מָרִים הֵם עַל כֵּן קָרָא שְׁמָהּ
מֶרָה: וַיִּלְנוּ הָעָם עַל מֹשֶׁה לֵּאמֹר מַה נִּשְׁתָּה: וַיִּצְעַק אֵל יְהוָה
וַיֹּרֶהוּ יְהוָה עֵץ וַיִּשְׁלַךְ אֶל הַמַּיִם וַיִּמָּתְקוּ הַמַּיִם שֶׁשָׁם לֹא חָק
וּמִשְׁפָּט וְשֵׁם נִסָּהוּ: וַיֹּאמֶר אִם שָׁמוּעַ תִּשְׁמַע לְקוֹל | יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
וְהִישָׁר בְּעֵינֶיךָ תַעֲשֶׂה וְהִצַּלְתָּ לְמִצְוֹתָיו וְשִׁמְרָתָ כָּל חֻקָּיו כָּל הַמִּצְוָה
אֲשֶׁר שָׁמַתִּי בְּמִצְרַיִם לֹא אֲשִׁים עֲלֶיךָ כִּי אֲנִי יְהוָה רַפָּאֵךְ:

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת מִמַּעַמְמָקִים קָרָאתִיךָ יְהוָה: אֲדֹנִי שְׁמַעָה בְּקוֹלִי תַהֲיֶינָה
אֲזַנֶּיךָ קָשְׁבוֹת לְקוֹל תַּחֲנוּנֵי: אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדֹנִי מִי יַעֲמֹד: כִּי
עֲמֶךָ הִסְלִיחָה לְמַעַן תִּתְּנָה: קוֹיִתִּי יְהוָה קוֹיִתָה נִפְשִׁי וְלִדְבָרוֹ
הוֹחֵלְתִּי: נִפְשִׁי לֹאֲדֹנִי מִשְׁמָרִים לְבִקֵּר שְׁמָרִים לְבִקֵּר: יַחַל יִשְׂרָאֵל
אֵל יְהוָה כִּי עַם יְהוָה הַחֲסֵד וְהַרְבֵּה עֲמוֹ פְדוּת: וְהוּא יַפְדֶּה אֶת
יִשְׂרָאֵל מִכָּל עֲוֹנוֹתָיו:

יֹאמֶר כָּל סֵפֶר "דְּבָרִים" הַנִּקְרָא "מִשְׁנֵה תוֹרָה", וְלִפְנֵי כֵן יֹאמֶר:

לְשֵׁם יַחֲדוּ קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנִיתִיה, בְּדַחֲלִיו וּרְחִימוּ וּרְחִימוּ
וּדַחֲלִיו לִיחְדָּא שֵׁם י"ה בּו"ה בִּיחְדָּא שְׁלִים (יהו"ה) בְּשֵׁם כָּל
יִשְׂרָאֵל, הַנִּנִּי מוֹכֵן וּמִזְמֵן לְקָרָא כָּל סֵפֶר "דְּבָרִים" הַנִּקְרָא "מִשְׁנֵה
תוֹרָה" כְּדֵי לְהַשִּׁיב הָעָלָם אֲשֶׁר אֲבִדְתִּי בְּחַטָּאתֵי הַמִּרְבִּים. וּבִזְכוּת
סֵפֶר "מִשְׁנֵה תוֹרָה" וּפְרָשִׁיּוֹתָיו וּפְסוּקָיו וְתַבּוּתָיו וְאוֹתִיוֹתָיו וְטַעֲמֵיו
וּנְקֻדּוֹתָיו הַיּוֹצֵאִים מִרְאֵי תַבּוּת וְסוּפֵי תַבּוּת וּמַחֲלוּפֵי תַבּוּת בְּכָלֵל
וּפְרָט, וּבִזְכוּת שֵׁם הַגָּדוֹל אֱהִי"ה בְּמִלּוּאָיו בְּיוֹדֵי"ן (אל"ף ה"י יו"ד

ה"י) ובאֲלֵפִי"ן (אל"ף ה"א יו"ד ה"א) ובִּהְהִי"ן (אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה) תְּשִׁיב צְלִי וּפֹרֵשׁ צְלִי סִכַּת שְׁלוֹמֶךָ אֲמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן. וַיְהִי נֶעֱם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ.

וַיִּתְחִיל מִ"אֱלֹהֵי הַדְּבָרִים" וַיֹּאמֶר כָּל הַסֵּפֶר, עַד "לְעֵינֵי כָל יִשְׂרָאֵל"

אחר כך יקח בידו כסף פדיון תעניות הנצרכים לתקונו אך מי עלה שמים ויכיר, לקבוע את מספר ימי התעניות, ויתן פדיון נפשו לצדקה לעניים ככל אשר יוכל, ואולי כדאי שלא יפחות מפדיון מאתיים ושישים תעניות (כמנין י' הוי"ת דה"ח וה"ג). או מאה וחמישים ואחת תעניות (כמנין שם אהי"ה במילוי ההי"ן). ומשמים יעזרוהו להשלים תקונו וכמו שאמרו רבותינו שהבא להיטהר מסייעין בעדו.

וַיַּעֲמֵד יַחַף וּפְנָיו לְצַד מַעְרָב וַיֹּאמֶר:

עֲנֵנוּ אֲבִינוּ עֲנֵנוּ בַּיּוֹם צוֹם הַתַּעֲנִית הַזֶּה, כִּי בְּצָרָה גְדוֹלָה אָנִי עַל כִּי עֲוֹנוֹתַי עָבְרוּ רֹאשִׁי וּכְמִשָּׁא כָבֵד כָּבֵדוּ מִמֶּנִּי. טִבְעָתִי בִּינוֹן מְצוּלָה וְאֵין מַעֲמָד. בְּאִתִּי בְּמַעֲמָקֵי מַיִם וְשִׁבּוּלֹת שְׁטָפָתִנִּי. יִרְאֶה נִרְעַד יְבוּא כִּי בַעַת עֲמָדִי לְהִתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ עַל רֵעַ מַעֲשֵׂי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי לְהָרִים אֱלֹהֵי פְנֵי אֱלֹהֶיךָ. כִּי עֲוֹנוֹתַי רַבּוּ לְמַעַלָּה רֹאשׁ וְאֲשָׁמוֹתַי גָּדְלוּ עַד הַשָּׁמַיִם. לֵךְ יְהוָה הַצִּדְקָה וְאֵלֵי בִשֵּׁת הַפָּנִים. מָה אֶעֱנֶה וּמָה אֶמַּר מָה אֶדְבֹּר וּמָה אֶצְטַדֵּק. כִּבְּן סוֹרֵר וּמוֹרֵה הִיִּיתִי לְפָנֶיךָ וְלֹא שָׁמַעְתִּי אֶל מְצוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשׁוֹת. לְדַבְּרֶיךָ לֹא הִטִּיתִי אָזְנִי. וְעִבְרָתִי עַל מְצוֹת עֲשֵׂה וְעַל מְצוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. עִבְרָתִי עַל כְּרִיתוֹת וּמִיתוֹת בֵּית דִּין. עִבְרָתִי עַל דְּבָרֵי קְבִלָּה וְדְבָרֵי סוֹפְרִים וּפְגַמֹּתַי בַּמִּדּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת וְקַלְקֵלְתִּי צְנוּרוֹת הַשָּׁפַע. וְגִרְמָתִי בַּעֲוֹנוֹתִי לְהַפִּיל נִיצוֹצוֹת הַקִּדְשָׁה בְּמַעֲמָקֵי הַקְּלָפוֹת. וְנָתַתִּי כֹחַ בַּקְּלָפוֹת לְהִתְחַזֵּק וּלְעֲלוֹת לְמַעַלָּה וּלְהִתְאַחֵז וּלְיִנֵּק מִן הַקִּדְשָׁה. וְגִרְמָתִי בַּעֲוֹנוֹתִי לְעַקֹּר וּלְהַכְרִית אֶת נַפְשִׁי הַקְּדוֹשָׁה מִמְּקוֹרָהּ הָעֲלִיּוֹן מֵאֶרֶץ הַחַיִּים וּלְהוֹרִידָהּ אֶל יִרְכָתִי בּוֹר. בּוֹרוֹת נִשְׁבָּרִים אֲשֶׁר לֹא יִכִּילוּ הַמַּיִם. אוֹי וְאֲבוֹי עָלִי. אָהָה עַל נַפְשִׁי. עַל מִי אָנוֹס לְעֲזָרָה וְאָנָּה אֶפְנֶה לִישׁוּעָה.

בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. אבל גלוי וידוע לפניך יהנה אלהי ואלהי אבותי, כי לא במקרה ובמעל עשיתי ולא להכעיסך נתכוננתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא מאש ואני מבשר נדם. והוא אשר הסיתי ופתני לעבור על מצותיך. ונספלתי ועשיתי עון זה שחקקתי כתובת קעקע על גופי. ועתה אני בוש ממעשי ומכלם אני מעונותי. ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת אורחותי המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל יהנה וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלות. ובאתי בלב נשבר ונדכה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום אתה וימינך פשוטה לקבל שבים.

אנא יהנה יאהדונה, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהנה יאהדונה טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי בשלו מצום ובשרי כחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב ודם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל כחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשובה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות כאלו התעניתי, וכל התקונים וברורים ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הפתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמת. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים כרמים, יהי רצון מלפניך

שְׂמֹתוֹ כָּל אוֹתָם קָלָפוֹת, וַיִּחְזְרוּ כָּל נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה בְּמָקוֹם שְׂרָשָׁם בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים לְמַעַן שְׁמַךְ הַקִּדּוּשׁ (חב"ו) הִרְמֹז בְּרָאשֵׁי תְבוֹת ח'י'ל ב'לַע ו'יִקְיָאָנוּ מִבְּטָנוּ יוֹרִישָׁנוּ אֵל, וּמִפְסוּק ח'לָקָם ב'חִיִּים ו'צְפוּנָךְ תִּמְלֵא בְטָנָם, וּלְמַעַן שְׁמַךְ הַגָּדוֹל (בי"ט) הִרְמֹז בְּרָאשֵׁי תְבוֹת ב'זְרוּעוֹ י'קִבֵּץ ט'לָאִים. וְתִשְׁמַע אֶת תְּפִלָּתִי וְעֲתִידִתִּי לְמַעַן שְׁמַךְ הַקִּדּוּשׁ (ארארית"א) הִרְמֹז בְּרָאשֵׁי תְבוֹת א'נָא ר'חֲמִיךָ אֶת ר'גִזְנֶךָ י'כַּבְּשׁוּ ת'מַחֹל א'שְׁמוֹתֵינוּ. כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלּוֹת וְתַחֲנוּנִים אֲתָה, בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה. יְהִי לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְפִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי:

מִכָּאֵן יָכוֹל לְנַעוֹל מִנְעָלָיו, וְלִהְיוֹת שֶׁיֶּךָ רָגִיל.

וְאַחֵר כֵּן יֹאמַר:

דְּבָקָה נִפְשִׁי אֲחֶרֶיךָ (רָאשֵׁי תְבוֹת דְּנָא וְעַם י' שֶׁל תִּיבַת בִּי אוֹתִיוֹת אֲדִנִּי) בִּי תִמְכָּה יְמִינֶךָ: (רָאשֵׁי תְבוֹת בְּתִי, כִּי הִשְׁכִּינָה הַנִּקְרָאת אֲדִנִּי הִיא בַּת סְפִירַת הַחֲכָמָה).

אוֹר זֶרַע לְצַדִּיק, וְלִישְׁרֵי לֵב שְׁמִתָּה: אוֹר זֶרַע לְצַדִּיק, וְלִישְׁרֵי לֵב שְׁמִתָּה:

אֵל יֵשֵׁב דָּךְ נִכְלָם (רָאשֵׁי תְבוֹת אֲדִנִּי) עָנִי וְאֶבְיוֹן יִהְלְלוּ שְׁמֶךָ: אֵל יֵשֵׁב דָּךְ נִכְלָם (סוֹפֵי תְבוֹת גִּימָטְרִיא 92 כִּמְנִין יֵאֱהָדוּנָהּ) עָנִי וְאֶבְיוֹן יִהְלְלוּ שְׁמֶךָ:

פְּסוּק זֶה יֹאמַר שְׁלֹשׁ פְּעָמִים.

הַלְלוּיָהּ אֲשֶׁרִי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: יְלַמֵּד תַּנְ"ךְ שֶׁל תִּקְוֶה לַיִל שְׁבֻעוֹת (נִמְצָא בַעֲמֹד 575), וְכָל סֵפֶר תְּהִלָּים. אַחֵר כֵּן יֹאמַר פְּסוּק "אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ" אֶחָד עֶשֶׂר פְּעָמִים בְּנִקְדוּתָיו וּבְטַעְמָיו:

אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ:

ואחר כך יאמר:

יְהי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵּי הַיָּמִינוּ, שִׁיְהֶא חָשׁוּב וּמִקְבָּל
וּמְרֻצָּה לְפָנֶיךָ מֵעוֹט חֶלְבֵי וְדָמִי, שְׁנֵת־מַעַט הַיּוֹם בְּתַעֲנִיתִי וְלִמּוּדֵי
אֲשֶׁר לְמִדְּתִי בְּתוֹרַתְךָ הַקְדוּשָׁה, לְתַקֵּן מֵה שֶׁפָּגַמְתִּי בַעֲוֹנוֹתִי, וְיַעֲלֶה
לְפָנֶיךָ הַכֵּל קְרִיאָתִי בְּתוֹרַתְךָ הַקְדוּשָׁה, לְתַקֵּן אוֹתִיּוֹת שְׁמוֹתֶיךָ
הַקְדוּשִׁים שֶׁפָּגַמְתִּי בָהֶם אָנִי וּבֵיתִי, וּבְרַב רַחֲמֶיךָ וְחֶסֶדֶיךָ תִּתֵּן כָּל
אֲשֶׁר פָּגַמְנוּ, וְיִמְשָׁךְ שְׁפַע רַב בְּכָל הָעוֹלָמוֹת הַקְדוּשִׁים, וּמִשָּׁם יִמְשָׁךְ
שְׁפַע רַב לְנַפְשֵׁנוּ וּרוּחַנוּ וְנִשְׁמָתֵנוּ. עֲנֵנוּ אֲבִינוּ עֲנֵנוּ בְּיוֹם צוּם הַתַּעֲנִית
הַזֶּה וְיִהְיֶה הַיּוֹם הַזֶּה יוֹם רְצוֹן לְפָנֶיךָ, לְתַקֵּן אֶת כָּל פְּגָמֵינוּ וּפְגָמֵי
אָדָם הָרִאשׁוֹן שֶׁפָּגַמְנוּ בְּכָל־לוֹת אֲצִילוֹת בְּרִיאָה יְצִירָה עֲשִׂיָּה, וְכָל
פְּרָטֵי אֲצִילוֹת בְּרִיאָה יְצִירָה עֲשִׂיָּה, וּלְבַרֵּר חֶלְקִי הַנֶּפֶשׁ שֶׁנִּפְגְּמוּ
וְנִפְּלוּ בְּנִגְהַ דְּאֲצִילוֹת בְּרִיאָה יְצִירָה עֲשִׂיָּה, וְנִגְהַ כְּאוֹר תִּהְיֶה אֶל
מְקוֹם הַקֶּדֶשׁ:

אָנָּה יְהוָה יֵאָדוּנֵהּ בְּזִכּוֹת אַבְרָהָם אֱהָבְךָ הָאֲחוּז בְּמִדַּת הַחֶסֶד,
וּבְזִכּוֹת יִצְחָק עַבְדְּךָ הָאֲחוּז בְּמִדַּת הַגְּבוּרָה, וּבְזִכּוֹת יַעֲקֹב תַּמְיַמְךָ
הָאֲחוּז בְּמִדַּת הַתְּפָאֶרֶת, וּבְזִכּוֹת מֹשֶׁה נְבִיאְךָ הָאֲחוּז בְּמִדַּת הַנִּצָּח,
וּבְזִכּוֹת אֶהֱרֹן כֹּהֵנְךָ הָאֲחוּז בְּמִדַּת הַהוֹד, וּבְזִכּוֹת יוֹסֵף צַדִּיקְךָ הָאֲחוּז
בְּמִדַּת הַיִּסּוּד, וּבְזִכּוֹת דָּוִד עַבְדְּךָ מְשִׁיחְךָ הָאֲחוּז בְּמִדַּת הַמְּלָכוּת,
יִתְקַנּוּ כָל בַּחֲיִינוֹת הַמְּלָכוֹת תִּקּוֹן גָּמוּר וְשָׁלֵם:

עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁבָעָה שְׁמוֹתֶיךָ הַקְדוּשִׁים: עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁבָעָה קוֹלוֹת
הַקְדוּשִׁים: עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁבָעָה הִיכָלוֹת הַקְדוּשִׁים: עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁבָעָה
חֲפוֹת שֶׁל הַצַּדִּיקִים: עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁבָעָה רוּעִים שְׁעֵתִידִין לַעֲמֹד:
עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁבָעָה שְׁמִטּוֹת שְׁבִיבָל: עֲשֵׂה לְמַעַן מִצְוֹת שְׁבָעָה
הַנְּאוֹת שֶׁל כֹּהֵן גָּדוֹל בְּיוֹם הַכִּפּוּרִים: עֲשֵׂה לְמַעַן מִצְוֹת שְׁבָעָה קְנִי
הַמְּנוּרָה: עֲשֵׂה לְמַעַן מִצְוֹת שְׁבָעָה יְמֵי חַג הַסּוּפּוֹת: עֲשֵׂה לְמַעַן
מִצְוֹת שְׁבָעָה יְמֵי חַג הַמִּצּוֹת: עֲשֵׂה לְמַעַן מִצְוֹת שְׁבָעָה יְמֵי נִקְיִים

של ספירת הנדה: עשה למען מצות שבעת ימי חפה: עשה למען מצות שבע ברכות של חתן וכלה: עשה למען מצות שבע ברכות של תפלין: עשה למען מצות שבע ברכות של קריאת שמע: עשה למען מצות שבע עליות של ספר תורה בשבת:

יהוה יאהרונה צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה: יהוה צבאות אשרי אדם בוטח בך: יהוה הושיעה המלך יעגנו ביום קראנו: ואני תפילתי לך יהוה עת רצון, אלהים ברב חסדך ענני באמת ישעך: יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי שנתמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך כאלו הקרבתי על גבי מזבחך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט ממני, יתעורר סוד ב' וויגי מ"ב דחיד וגרון. ובכן ימתקו מספר אותיות דמלוי דרבווע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלשים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו למספר תענית. ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה מחשבה העליונה, דבורר אכל וזריק פסלת, ומפחה ישתלשל ויירד שפע גדול ורב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך ליראה ולאהבה את שמך, ולתת כח במחשבותי ובמחיי לברר ולתקן ולהעלות כל גיצוי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, ויהי נא קרוב לשונעתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלת כל פה, ברוך שומע תפלה.

אָנא יְהוָה יאהוונהי אוי נא לָנוּ כּי חטאנו אָנא נולִיךְ אַת חרפֿתנוּ, בֵּן
כִּסִּיל תּוֹנֵת אָמוּ, וְאִם תּפִּנָּה לְחַטֵּאתֵינוּ אָבֵד שְׁכָנֵנוּ וְתִקְנֵינוּ, וְאִם
תִּשְׁמֹר עֲוֹנֵינוּ מִי יַעֲמֹד לְפָנֶיךָ מֵאֵז אֶפֶיךָ, וּבִטּוֹכְךָ הַגָּדוֹל תַּעֲזֹרֵר
רַחֲמֶיךָ וּרְאָה בְּעֵינֶיךָ חֲמֻלָּתֶיךָ צָרַת גּוֹפֵינוּ וְנִשְׁמָתֵינוּ וְקִבֵּל בְּרַב רַחֲמֶיךָ
תְּשׁוּבָתֵינוּ וְקוֹרְאִים בְּשִׁמְךָ יְהוָה יאהוונהי הוֹשִׁיעָה הַמָּלֶךְ, אֵל
תַּעֲזָבֵנוּ, וּבִיד וַעֲמֶךָ אֵל תִּשְׁשֵׁנוּ, וְלֹא לֵארוֹךְ אֶפֶיךָ תִּקְחֵנוּ, כִּי גִלּוֹי
וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ כִּי לֹא עָלְתָה עַל לִבֵּנוּ לְהַמְרוֹת חֵס וְשָׁלוֹם נֶגֶד כְּבוֹדְךָ
וְלַעֲשׂוֹת נֶגֶד בְּנִתְךָ, אָפֶס כִּי עַז יַצְרֵנוּ הָרַע וְעַל כְּרַחֲמֵינוּ נָטָה אֶרְחֵנוּ,
וּמִנֵּעַ הַטּוֹב מִמֶּנּוּ, הַמְּיוֹנוּ כְּאַרְיֵה יִכְסּוֹף לְטָרֶף וְכִכְפִּיר יוֹשֵׁב
בַּמִּסְתָּרִים וּפְתַע פְּתָאוֹם חַיִּים בְּלַעֲוֵנוּ וְאַתָּה בִּטּוֹכְךָ יְהוָה יאהוונהי
בְּצִדְקָתְךָ תּוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשֵׁינוּ, הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשֵׁנוּ וְהַצִּילָה אֶרְוָכָה
וּמִרְפָּא לְעֲוֹנֵינוּ וְיִהְיוּ לְמַאֲרוֹת כָּל הַשְּׁמוֹת אֲשֶׁר הִחֲשַׁכְנוּ בְּעֲוֹנוֹתֵינוּ
וְחַטֵּאתֵינוּ וּפִשְׁעֵינוּ, וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעִבְדְּךָ בְּאַמֶּת וּבִלְבָב שָׁלֵם בִּירְאָה
וּבְאַהֲבָה, אָמֵן, בֵּן יְהִי רַצוֹן. יְהִי לְרַצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ
יְהוָה יאהוונהי צוּרֵי וְגֹאֲלֵי:

יַעֲשֶׂה שִׁבְעַת הַקְּפוֹת לְתַכָּה בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, וּבְכָל הַקְּפָה יֹאמֵר מְזֻמֹּר הָבוּ
לִי בְנֵי אֱלִים, כָּלוּ, וּפְסוּק מִפְּסוּקֵי אָנָּה בְּכֹחַ, לְפִי הַסֵּדֵר הַזֶּה.

מְזֻמֹּר לְדָוִד הָבוּ לַיהוָה בְּנֵי אֱלִים הָבוּ לַיהוָה כְּבוֹד וְעֹז: הָבוּ
לַיהוָה כְּבוֹד שְׁמוֹ הַשְׁתַּחֲוִי לַיהוָה בְּהַדְרַת קִדְּשׁ: קוֹל יְהוָה עַל
הַמַּיִם אֵל הַכְּבוֹד הָרַעִים יְהוָה עַל מַיִם רַבִּים: קוֹל יְהוָה בְּכֹחַ קוֹל
יְהוָה בְּהַדְרָה: קוֹל יְהוָה שֹׁכֵר אַרְזִים וַיִּשְׁכַּר יְהוָה אֶת אַרְצֵי הַלְּבָנוֹן:
וַיִּרְקִידֵם כָּמוֹ עֵגֶל לְבָנוֹן וְשִׁרְיוֹן כָּמוֹ בֶּן רֵאמִים: קוֹל יְהוָה חֲצֹב
לְהַבֹּת אֵשׁ: קוֹל יְהוָה יַחֲלִיל מִדְּבַר יַחֲלִיל יְהוָה מִדְּבַר קִדְּשׁ: קוֹל
יְהוָה יַחֲלִיל אֵילֹת גִּיחֲשׁוֹף יַעֲרוֹת וּבְהִיכָלוֹ כָּלוּ אִמֹּר כְּבוֹד: יְהוָה
לְמַבּוֹל יֵשֵׁב וַיֵּשֶׁב יְהוָה מֶלֶךְ לְעוֹלָם: יְהוָה עַז לַעֲמוֹ יִתֵּן יְהוָה יִבְרַךְ
אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

אָנָּה בְּכֹחַ. גְּדוּלַת יְמִינְךָ. תַּתִּיר צָרוֹכָה: (אב"ג ית"ץ)

קבל רנת. עמך שגבנו. טהרנו נורא: (קר"ע שט"ן)
 נא גבור. דורשי יחודך. כבבת שמרם: (נג"ד יכ"ש)
 ברכם טהרם. רחמי צדקתך. תמיד גמלם: (בט"ר צת"ג)
 חסין קדוש. ברוך טובך. נהל עדתך: (חק"ב טנ"ע)
 יחיד גאה. לעמך פנה. זוכרי קדושתך: (יג"ל פז"ק)
 שועתנו קבל. ושמע צעקתנו. יודע תעלומות: (שק"ו צי"ת)

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

יתן הכסף לצדקה לעניים יראי שמים, ויהי רצון שה' יקבל תשובתו
 ברחמים.

מחזין לתענית הנ"ל יעשה לילה שלם של למוד, אם יוכל יעשהו בלילה
 הצום, או במוצאי הצום ואם לאו יעשהו בלילה אחר.

משקיעת החמה ועד שעה לפני שיאיר השמש, יזהר שלא לישן, וישב
 כל הלילה ללמוד למודי קדש. ואם אינו ליל התענית יכול לאכל עד
 שעתיים לפני שיאיר השמש דברים קלים כעוגות, פירות ושתיה קלה,
 אבל אסור לאכל ארוחה או לשנות יין ומשקאות חריפים.

לפני הלמוד בלילה יאמר בקשה זו:

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו ורחימו
 ודחילו ליחדא שם י"ה ברו"ה ביחודא שלים (יהו"ה) בשם כל
 ישראל, הריני מוכן ללמוד במשנה ובסתרי תורה, ולגדל שנה מעיני
 בלילה הזאת, לכפר על חטאים שחטאתי בעון שנתתי כתובת
 קעקע בגופי, ויהי רצון מלפניך יהוה אל'הינו ואל'הי אבותינו,
 שיעלה לרצון לפניך למודי זה בתורתך הקדושה ויצטר נדוד שנה
 מעיני, ותמחול ותסלח ותכפר לי על חטאתי עונותי ופשעי
 שחטאתי ופשעתי ופשעתי לפניך מעודי ועד היום הזה. יהיו
 לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

יאמר משניות של תקון ליל שבועות (נמצא לקמן עמוד 660) ואדרבא זוטא (נמצא בעמוד 608) אם נשאָר זמן, יאמר תהלים עד עלות השחר. בחצות לילה יאמר ברכות השחר ותקון חצות (נמצא לעיל עמוד 60).

אשה, עד חצות לילה תלמד הלכות שבת, והלכות ברכות, ואם אפשר גם הלכות של דיני נדה וטהרת המשפחה. ואם אין באפשרותה ללמוד הלכות אלו, תלמד למודי קודש מה שלפה חפץ. ואחר כך תאמר תהלים עד עלות השחר.

לאחר עמוד השחר יאמר תפלה זו:

רבונו של עולם, הנה אני בא בבשׂת פנים ירא וחרד. ואם חס ושלום נתחייבתי פרת בבית דינך הצדק על חטאתי ועונותי ופשעי המרבים: יהי רצון מלפניך שיהא חשוב צערי שנצטערתי בלילה הזה ונדרתי שנה מעיני, ותשגיח עלי בעין חמלתך ההיא עינא פקיסא דלא נאים ותיר תדיר, שנאמר "הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל", ותקדע רע גזר דיני, ותחנני ותברכני מאוצר הכסף העומד לימין העליון, ותתן לי אני עבדך חיים ארפים לעסק בתורתך יומם ולילה. ויהיה הצער שיש לי בעיני תקון לפגם הראות שפגמתי בעינין עלאין, ואשר הרע בעיניך עשיתי. ויתקן הפגם ההוא בכל המקומות שפגמתי מארבע עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה. ותצילני מענש חבוט הקבר מהמלאך המשבר את עיני האדם אחר פטירתו בקבר, ואפטר מאותו הצער. ותשפיע עלי משפע הטוב מכתר עליון להצילני מפרת דיומי ופרת דשני. ולמען שמך הגדול והנורא (אל"ד) כשהוא פלול עם מקורו (אאהל"ד"ה) שתבטל מעלי כל גזרות קשות ורעות. ויהיה למוד זה נחת רוח לפני כסא כבודך. ותתן בי כח לעמד על המשמר וללמד תמיד לפניך ולהגות באמרי תורתך ולהיות מן העובדים לפניך בלב שלם ובנפש חפצה ולומדים תורה לשמה ולברר כל ניצוצות הקדושות שנתפזרו בין הקלפות על ידי ולהחזירם אל הקדשה, ליחדא שכנתא בבעלה

ולאקמא יתה מעפרא, ולתת נחת רוח ליוצרנו לרבך נפשו ורוחנו
ונשמתנו לעבדו וליראה אותו בלבב שלם. יהי נעם אדני אלהינו
עלינו ומעשה ידינו פוננה עלינו ומעשה ידינו פוננהו: ברוך יהוה
לעולם אמן ואמן:

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, אב הרחמים, אדון
הסליחות, שאם נגזר עלי, חס ושלום, להפדת בהפדת רשעים,
שיכבשו רחמיך את פעסך ויגלו רחמיך עלי, שיהא חשוב צערי
שנצטערתי הלילה הזאת וקמטתי שנה מעיני לקרע רע גזר דיני
(יכוין בשם "קרע שטן") ונהר יוצק יסודי. אני בצדק אחזה פניך
אשפעה בהקיץ תמונתך. ותחוס ותרחם עלי. ואל תכריתני לא פרת
דיומי ולא פרת דשני. ולא תפדת נפשי מלהעלות מיין נוקבין
למעלה. ולא תפדת נפשי מלהזדוג בבת זוגה בעולם הנשמות
בהפדת רשעים, חס ושלום. ותשפיע עלינו אור ישועה ורחמים
מפתר עליון להציל ממנות נפשי ולהחיותני חיים ארכים דשנים
ורעננים לעבודתך. ותזכני למקום שהרוחות והנשמות נחצבות
משם, ואזכה להיות מהעולים והזוכים לחיי העולם הבא. ובכח
שמך הקדוש (אאהליד"ה) תבטל מעלינו ומעל כל בני ביתנו כל
גזרות קשות ורעות. ותשגיח עלינו בעין חמלתך שגאמר בו "הנה
לא ינום ולא יישן שמר ישראל". ויהיה הצער שנדדתי שנה מעיני
בלילה הזאת לתקון מה שפגמתי בעיינין עלאין והרע בעיניך
עשיתי, ואפטר מלהתגלגל נפשי בעוף הנקרא ראה בעון הראות.
ופצני והצילני מענש חבוט הקבר מהמלאך אכזרי המשבר עיני
הרשעים בקבר. ובצער שנדדתי שנה מעיני אפטר מאותו הצער
ותנוח נפשי במשכנות מבטחים.

והנה התורה הקדושה שבה נתעסקתי הלילה הקדושה הזאת היא
נפלאה, והשמות הקדושים היוצאים מכל מה שקרינו, המה ימליצו
טוב בעדנו לקבלנו בתשובה ולקרע רע גזר דיננו, ונפטר מכל צער.
וכל המקטרגים אשר נבראו בעונותינו ימחו בכח תורתך הקדושה.

אָנא, הַבֵּט בְּעַמְלָנוּ וְאַל תִּבְיט בְּמַעַלְנוּ וְתִבְא לְפָנֶיךָ שׁוֹעֲתָנוּ. לֵב נִשְׁבֵּר וְנִדְפָה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה. וַיֵּצְאוּ מִיָּם חַיִּים מִלִּבָּן הָעֲלִיּוֹן דֶּרֶךְ רְחוֹבוֹת הַנֶּהָר לָקוּ הָאֲמָצִיעִי. נָהַר פָּלְגִיו יִשְׁמַחוּ עִיר אֱלֹהֵינוּ לְטַהֲרָנוּ מִכָּל פֶּשְׁעֵינוּ. וְאַתָּה בְּטוֹבְךָ תַּעֲוֹרֵר בְּחַמֶּיךָ וַיִּפֶּן מִצָּחָא דְאֶרֶץ אַנְפִּין רַעְנָא דְכָל רַעְוִין בְּמִצַּח זַעִיר אַנְפִּין וְעֵינָא דְאֶרֶץ אַנְפִּין בְּעֵינָא דְזַעִיר אַנְפִּין, וּבִכֵּן יִתְבַּטְּלוּ כָּל הַדֵּינִים וְהָיוּ כְּלֹא הָיוּ, כִּי אַתָּה חָפֵץ בְּתַשׁוּבַת הָרָשָׁעִים. חָנּוּ וְעָנּוּ וְשָׁמַע תִּפְלֹתָנוּ. יְהִי לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיּוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי:

תקן לעוון השעטנו

אמרה תורה "לא תלבש שעטנו צמר ופשתים יחדיו". (דברים כ"א, י"א). ונאמר "ובגד כלאיים שעטנו לא יעלה עליך". וחוט אחד מצמר הכבשים רחלים ואילים וחוט אחד של פשתן אם מעורבים הם בבגד אחד. אפי' ששאר הבגד עשוי מחומרים אחרים. הרי זה שעטנו. ואיסור זה אינו בבגד בלבד אלא גם במצעים ובדי ריפוד של ספות ומזרונים. ואפי' הם בתחתית הספה ולא במקום ששוכבים עליו. וחכמים אסרו לשבת או לשכב על מצעות שאינם שעטנו ואפי' רבים הם אם מתחת לכולם יש בגד שעטנו. ומצוי בבגדים רבים העשויים אפי' מחומרים אחרים ואפי' סינטטיים. שבמקום הצווארון או הלולאות של הכפתורים. וביטנת המעיל והמכנסיים ועוד מקומות שונים חוטי שעטנו. ובפרט בבגדי צמר שנמצאו חוטי פשתן במקומות אלו. ויש בגדים כמו מעילים ודובונים שממלאים את החלל שבין שני צידי הבגד בחוטים מנופצים של בלאי בגדים, והם בספק גמור של שעטנו. וכן הניירות שעשויים מבלאי בגדים יש בהם חשש שעטנו, ולכן יש להקפיד להוריד את הניירות שמהדקים הכובסים לבגד כדי לזהות את הבעלים, כי ההידוק בסיכה כזו דינה כתפירה, והנייר בחשש שעטנו. וכן בכובעי "קסקט" וכדו' שמעמידים אותם בניירות, ובמגבעות שמדביקים בהם את חגורת העור הפנימי בנייר. ולמזהיר ולנזהר תבא ברכת טוב.

כתבו המקובלים ששעטנו אותיות שטן עז רח"ל, כי הלוּבשו נותן כח לשטן לקטרג עליו, ועל פעם אחת של לבישת שעטנו אם לא עשה תשובה אין תפילת האדם נשמעת ארבעים יום ובני אדם מתפללים ולא מבינים מדוע לא מתייחסים בשמים לתפילותיהם.

והנה רבותינו המקובלים לא נתנו מס' ימים הראוי לתקון זה ומי עלה שמים וירד לקבוע את מספר ימי התעניות, והתשובה והידידי, והרצון והמחשבה, הם עקר התקון ומעשה התענית והפדיון משלים התקון. ולכן יתן פדיון נפשו לצדקה לעניים ככל אשר יוכל, והממעט אולי כדאי שלא יפחות מפדיון מאה וששים נאחת תעניות. כמנין שם קס"א וכמנין "לא לפים" ומשמים יעזרוהו להשלים תקונו וכמו שאמרו רבותינו שהבא להיטהר מסייעין בעדו.

(נסדר לפי שו"ת "ברית אברהם" בתשובה שהובאה להלן בסוף הספר)

נה סדר התקון:

יצום יום אחד משקיעת החמה ועד למחרת בצאת הכוכבים. ויום לפני הצום יאמר ודוי זה.

אנא יהיה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהיה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמונו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו יצות רעות. פזבנו. פעסנו. לצנו. לבשתי והעלתי עלי בגדי שעטנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא

הנסתרות והנגלות אפה יודע. אפה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אפה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהרונה אל הינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

לך למקנה ויטבל שבע טבילות לטהר נפשו, רוחו ונשמתו, מהקלפה שנדבקה בהם בגלל עון השעטנו, ויכון שטובל שבע טבילות אלו על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבל מצרעתו, ושכן יטהרו נפשו, רוחו ונשמתו מטמאת צרעת עונותיה.

יתפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בברכת "שומע תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום". אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אבל פשהתפלל עמידה, (שמונה עשרה) של מנחה חשב להתענות, נחשב קבלת תענית וצריך להתענות.

וזה נסח קבלת התענית:

רבונו של עולם, הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ויום על אשר חטאתי, עויתי ופשעתי ולבשתי והעלתי עלי בגדי שעטנו. בגלגול זה ובגלגולים אחרים מעודי ועד היום הזה, והריני מתנה שאם לא אוכל להתענות, פשאפריש פרוטה לצדקה ואכונן לבטל התענית, אוכל לאכל ולשתות ללא שום עון כלל. והריני מתכונן בתענית זה להקריב חלבי ודמי לפני הקדוש ברוך הוא במקום הקרבן הנקרב על גבי המזבח, לכפר על חטאתי. יהי רצון מלפניך יהוה יאהרונה ואלהי אבותינו, שתתן לי כוח להתענות לפניך, ותקבל תשובתי ותעניתי ותרצני ברחמיך הרבים.

יגמור אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוסה האחרונה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה. (וכן יעשה בגמר התענית פשיבא לסעד, יטבל פרוסה ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש.

בליל התענית, כשישכב על מטתו, יניח אבן תחת ראשו בין המצע והפר, ויכונן בשם יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה בגימטריא כמנין אבן.

אם יכול, יחגר על מתניו מתחת לבגדיו חגורת שק העשויה משער עזים בכל זמן התענית. (ראה בהוראות שבתחילת הספר) טוב ורצוי לקום אחר חצות לילה ולומר ברכות השחר ואחר כך תקון חצות (נמצא בעמוד 60) בכונה גדולה. אשה פטורה מתקון חצות.

ביום הצום יאמר:

הריני מוכן ומזומן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתוב בתורה: ושבת עד יהוה יאהדונהי אל'היך ושמעת בק'לו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן בן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונהי אל'הינו ואל'הי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנונו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אל'הינו ואל'הי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתינו:

אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. לבשתי והעלתי עלי בגדי שעטנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי

כָּל חַי. אַתָּה חַפֵּשׁ כָּל חַדְרֵי בֵּטֶן. רֹאֵה כְּלִיּוֹת וְלֵב. אֵין דְּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִמֶּךָ עֵינֶיךָ: יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטֹּאתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פֶּשְׁעֵינוּ.

יֵאמֹר פְּסוּקִים אֵלֶּיךָ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים

מִי אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעֹבֵר עַל פֶּשַׁע לְשֹׁאֲרֵי נִחְלָתוֹ, לֹא הִחְזִיק לְעַד אִפּוֹ כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יִרְחַמֵּנוּ יִכְבָּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתִשְׁלַח בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטֹּאתֶם: תִּתֵּן אֶמֶת לִיִּצְקָב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם מִימֵי קֶדֶם:

יֵאמֹר פְּסוּקִים זֶה שְׁלֹשׁ פְּעָמִים.

וְאֵנִי תִפְלְתִּי לָךְ יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי עֵת רְצוֹן אֱלֹהִים בְּרֶב חֶסֶדְךָ עֲנֵנִי בְּאַמֶּת יִשְׁעֶךָ:

אַחֵר כֵּן יֵאמֹר.

לְמִנְצַח מִזְמוֹר לְדָוִד: יַעֲנֶךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי בְּיוֹם צָרָה יִשְׁגָּבְךָ שֵׁם אֱלֹהֵי יִצְקָב: יִשְׁלַח עֲזָרְךָ מִקֹּדֶשׁ. וּמִצִּיּוֹן יִסְעֶדְךָ: יִזְכֹּר כָּל מִנְחֹתֶךָ. וְעוֹלָתְךָ יִדְשֶׁנָּה סֶלָה: יִתֵּן לָךְ כָּל־בְּרֶכְךָ. וְכָל עֲצָתְךָ יִמְלֵא: נִרְנְנָה בִּישׁוּעָתְךָ וּבִשְׁם אֱלֹהֵינוּ נִדְגַל. יִמְלֵא יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי כָּל מִשְׁאֲלוֹתֶיךָ: עֲתָה יִדְעָתִי כִּי הוֹשִׁיעַ יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי מְשִׁיחוֹ. יַעֲנֵהוּ מְשִׁמִּי קֹדֶשׁוֹ. בְּגִבּוֹרוֹת יִשַׁע יִמִּינוּ: אֱלֹהֵי בְרֶכְבֶּךָ וְאֱלֹהֵי בִסּוּסֶיךָ. וְאֶנְחֵנוּ בְּשֵׁם יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ נִזְכִּיר: הִמָּה כָּרְעוּ וְנִפְּלוּ וְאֶנְחֵנוּ קִמְנוּ וְנִתְעוֹדֵד: יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי הוֹשִׁיעָה הַמְּלִיךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם קִרְיָנוּ:

וְהָאֲדָם יִדַּע אֶת חוֹה אִשְׁתּוֹ וַתִּהְיֶה וַתֵּלֶד אֶת קַיִן וַתֵּאמֶר קָנִיתִי אִישׁ אֶת יְהוָה: וַתִּסָּף לָלֶדֶת אֶת אָחִיו אֶת הָבֶל הָיָה הָבֶל רֹעֵה צֹאן וְקַיִן הָיָה עֹבֵד אֲדָמָה: הָיָה מִקֵּץ יָמִים וַיָּבֵא קַיִן מִפְּרִי הָאֲדָמָה מִנְחָה לַיהוָה: וְהָבֶל הֵבִיא גַם הוּא מִבְּכֹרוֹת צֹאנוֹ וּמִחֻלְבֵּהֶן וַיִּשַׁע יְהוָה אֶל הָבֶל וְאֶל מִנְחָתוֹ: וְאֶל קַיִן וְאֶל מִנְחָתוֹ לֹא שָׁעָה וַיַּחַר לְקַיִן מְאֹד

נִיפְלוּ פָּנָיו: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל קִינָן לָמָּה חָרָה לְךָ וּלְמָּה נָפְלוּ פָּנֶיךָ:
הֲלוֹא אִם תִּיטֵיב שְׂאֵת וְאִם לֹא תִיטֵיב לִפְתּוֹחַ חֲטָאת רִבְּצִין וְאֵלֶיךָ
תִּשְׁוֹקְתוּ וְאַתָּה תִּמְשָׁל בּוֹ:

אַחֵר כֵּן יֹאמַר פְּסוּקִים אֵלּוּ שְׂרָאשִׁי תִיבּוֹת שִׁלְהֵם קר"ע שט"ן.

קִרְאֲתִי בְּכָל לַב, עֲנִי יְהוָה חֲקִיךָ אֶצְרָה: רֹאשׁ דְּבַרְךָ אֶמֶת, וּלְעוֹלָם
כָּל מִשְׁפָּט צִדִּיקְךָ: עֲרֹב עֲבָדֶיךָ לְטוֹב, אֶל יַעֲשֻׁקָנִי זָדִים: שֶׁשׁ אֲנִכִּי
עַל אִמְרָתְךָ, כְּמוֹצֵא שָׁלָל רָב: טוֹב טַעַם וְדַעַת לְמַדְנִי, כִּי בְּמִצְוֹתֶיךָ
הִתְאַמְנָתִי: נִדְּבּוֹת פִּי רָצָה נָא יְהוָה, וּמִשְׁפָּטֶיךָ לְמַדְנִי:

אַחֵר כֵּן יֹאמַר פְּסוּקִים אֵלּוּ שְׂרָאשִׁי תִיבּוֹת שִׁלְהֵם קר"ע שט"ן, וְכֹל אֶחָד
מִשׁוּלָּב בִּשְׁם הוֹי"ה כֹּזֵה. יִקְהָרוּע"ה יִשְׁהִטוֹנ"ה.

יָקוֹם אֱלֹהִים יְפֹוצוּ אוֹיְבָיו, וַיְנוֹסוּ מִשְׁנֵאֵיו מִפָּנָיו: קוֹמָה יְהוָה
בְּאַפְּךָ הַנֶּשֶׂא בְּעִבְרוֹת צוֹרְרִי, וְעוֹרָה אֵלִי מִשְׁפָּט צְוִיתִי: הוֹצִיָּאָה
מִמִּסְגָּר נַפְשִׁי לְהוֹדוֹת אֶת שְׁמֶךָ, כִּי יִכְתְּרוּ צַדִּיקִים, כִּי תִגְמַל עָלַי:
רָצָה יְהוָה לְהַצִּילֵנִי, יְהוָה לְעִזְרָתִי חוֹשָׁה: נִאֲנִי עֲנִי וְאֶבְיוֹן
אֱלֹהִים חוֹשָׁה לִי עֲזָרִי וּמִפְּלִטִי אַתָּה, יְהוָה אֵל תֹּאחֲרֶ: עֲנִי תָמִיד
אֶל יְהוָה, כִּי הוּא יוֹצִיא מִרְשַׁת רִגְלִי: הִשְׁמִיעֵנִי בְּבִקְרָה חֲסִדֶּיךָ כִּי
כָךְ בְּטוֹחִתִי הוֹדִיעֵנִי דִּרְךָ זֶה אֵלֶיךָ, כִּי אֵלֶיךָ נִשְׁאַתִּי נַפְשִׁי:

יְהוָה אֱלֹהִים צָבָאוֹת הִשְׁיִבְנוּ, הָאֵר פָּנֶיךָ וְנוֹשָׁעָה: שְׁמַרְנִי כְּאִשּׁוֹן
בֵּת עֵין, בְּצֵל כְּנָפֶיךָ תִּסְתִּיבֵנִי: הַפְּלֵה חֲסִדֶּיךָ מוֹשִׁיעַ חוֹסִים,
מִמִּתְקוֹמָמִים בְּיָמֶיךָ: טָהוֹר עֵינַיִם מִרְאוֹת רַע וְהִבִּיט אֶל עַמּוֹל לֹא
תוֹכֵל, לָמָּה תִּבְיֵט בְּוָגְדִים תַּחְרִישׁ בְּבִלְע רָשָׁע צַדִּיק מִמֶּנּוּ: טוֹב
יְהוָה לְמַעוֹז בְּיוֹם צָרָה וַיִּדַּע חֲסִי בּוֹ: וְכִחְסִדֶּיךָ תִּצְמִית אֲיֹכִי
וְהִאֲבֹדְתָּ כָּל צָרָרִי נַפְשִׁי, כִּי אֲנִי עֲבָדֶיךָ: נִפְשָׁנוּ חִפְתָּה לִיהוָה, עֲזָרְנוּ
וּמִגִּנָּנוּ הוּא: נוֹרְאוֹת בְּצִדֶּק תַּעֲנֵנוּ אֱלֹהִי יִשְׁעָנוּ מִבְּטָח כָּל קַצְוֵי
אֶרֶץ, וְיָם רַחֲקִים: הֲלֹא אַתָּה תִּשׁוּב תַּחֲיֵנוּ, וְעַמְּךָ יִשְׁמְחוּ בָּךְ:

וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵּאמֹר: זֹאת תִּהְיֶה תוֹרַת הַמִּצְוָה בְּיוֹם טְהָרְתוֹ

והיבא אל הכהן: ויצא הכהן אל מחוץ למחנה וראה הכהן והנה נרפא נגע הצרעת מן הצרוע: וצוה הכהן ולקח למטהר שתי צפרים חיות טהורות ועץ ארז ושני תולעת ואזב: וצוה הכהן ושחט את הצפור האחת אל כלי חרש על מים חיים: את הצפור השנייה יקח אתה ואת עץ הארז ואת שני התולעת ואת האזב וטבל אותם ואת הצפור השנייה בדם הצפור השחטה על המים החיים: והזה על המטהר מן הצרעת שבע פעמים וטהרו ושלח את הצפור השנייה על פני השדה: וכבס המטהר את בגדיו וגלח את כל שערו ורחץ במים וטהר ואחר יבוא אל המחנה וישב מחוץ לאהל שבעת ימים: והיה ביום השביעי יגלח את כל שערו את ראשו ואת זקנו ואת גבות עיניו ואת כל שערו יגלח וכבס את בגדיו ורחץ את בשרו במים וטהר: וביום השמיני יקח שני כבשים תמימים וכבשה אחת בת שנתיים תמימה ושלשה עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן ולג אחד שמן: והעמיד הכהן המטהר את האיש המטהר ואתם לפני יהוה פתח אהל מועד: ולקח הכהן את הכבש האחד והקריב אותו לאשם ואת לג השמן והניף אתם תנופה לפני יהוה: ושחט את הכבש במקום אשר ישחט את החטאת ואת העלה במקום הקדש כי כחטאת האשם הוא לפניהן קדש קדשים הוא: ולקח הכהן מדם האשם ונתן הכהן על תנוך אזן המטהר הימנית ועל בהן ידו הימנית ועל בהן רגלו הימנית: ולקח הכהן מלג השמן ויצק על כף הכהן השמאלית: וטבל הכהן את אצבעו הימנית מן השמן אשר על כפו השמאלית והזה מן השמן באצבעו שבע פעמים לפני יהוה: ומיתר השמן אשר על כפו יתן הכהן על תנוך אזן המטהר הימנית ועל בהן ידו הימנית ועל רגלו הימנית על דם האשם: והנותר בשמן אשר על כף הכהן יתן על ראש המטהר וכפר עליו הכהן לפני יהוה: וצשה הכהן את החטאת וכפר על המטהר מטמאתו ואחר ישחט את העלה: והעלה הכהן את העלה ואת המנחה המזבחה וכפר עליו הכהן וטהר:

כתיב: שְׁתוּתֵי שׁוֹשְׁנִים. שְׁפֹן מְרַחֵשׁ גְּבוּרָה, מְרַחֵשׁ חֲכָמָא, בְּאִינוֹן שְׁפֹן תִּלְנָן טָב וּבִישׁ, חַיִּי וּמוֹתָא. מְאָלִין שְׁפֹן תִּלְנָן מְאָרִיהוֹן דְּאַתְעָרוּתָא. דְּכַד מְרַחֵשׁין אֵלִין שְׁפֹן, מִתְעָרִין כֹּלָא לְמַגְזֵר דִּינָא בְּכָל בְּתִי דִינִין דְּאַקְרוּן עִירִין. דְּכִתִּיב: בְּגִזְרַת עִירִין פִּתְגָמָא. מְאִי עִיר? בְּסַפְרָא דְּאַגְדָּתָא תְּגִינָן: כְּמָה דְּאַתָּ אָמַר: וַיְהִי עֶרְבָּ. דְּמִתְעָרִין דִּינִין לְאִינוֹן דְּלֹא אֶתְרַחִימוּ לְעֵלָא. בְּגִין כֶּךָ מִתְעָרִין אֵלִין דְּאִינוֹן מְאָרִי דְּכַבוּ לְהוּ. וְעַם כָּל דָּא בְּתָרִי גֻּנְי, בְּרַחֲמֵי וְדִינָא. וְעַל דָּא אֶקְרוּן עִיר וְקָדִישׁ, דִּינָא וְרַחֲמֵי. וּבְאֵלִין שְׁפֹן אֶתְחַזִּי פִּמָּא כַּד אֶתְפַּתַּח. רוּחָא דְּנָפִיק מִן פִּמָּא בִּיה מִתְלַבֵּשִׁין כְּמָה אֶלֶף וְרַבְבָּן, וְכַד אֶתְפֹּשֵׁט מִתְלַבֵּשִׁין בִּיה גְּבִיאָן מְהִימָנִי, וְכִלְהוּ פִי יְהוָה אֶקְרוּן. כַּד מִלִּין נָפְקִין מִן פִּמָּא וּמִתְרַחֵשִׁין בְּשְׁפֹן, מְנַהֲרִין לְכִלְהוּ תְּמַנִּי סְרִי אֶלְפִי עֲלִמִין. עַד דְּמִתְקַטְרִין כִּלְהוּ כְּחָדָא. בְּתַמְנִיָּסָר אֶרְחִין וּשְׁבִילִין דְּאַשְׁתְּמוּדְעָן. וְכֹלָא מְחַפָּאן לְפִמָּא דָּא בְּלִישָׁן מְמַלֵּל רַבְבָּן בְּקִטְרָא דְּטִיחָרָא בְּעוּטְרָא. וְעַל דָּא כְּתִיב: חֲפוּ מִמֶּתְקִים. מִמֶּתְקִים וְדָאִי. מְאִי חֲפוּ? כְּמָה דְּאַתָּ אָמַר: וְחַךְ יִטְעַם לְאַכֵּל. וְכֹלָא מִחֲמַדִּים אֵשׁ וַיִּמִּים. אֲשָׁא וַיִּמָּא מִתְתַּקְנִין וַיֵּאֵן בְּצִיּוּרֵי. דְּהָא גֻּנְי מִתְחַבֵּר כְּחָדָא. חֲפוּ בְּאַתְנָן רְשִׁימָן דְּמִתְגַּלְפָּן בְּעִטְרוֹי גְּלִידִין. אַחֵה"ע בְּגִרוֹן. א' דְּטִרִיד מְלָכִין וּמְהַעֲדָה מְלָכִין וּמְהַקִּים מְלָכִין. ח' דְּטִרִיד וְנַחֲתִית וְסָלִיק וְעִטִּיר, כְּבִישׁ בְּאַשָּׁא גְּלִיד בְּרוּחָא. ה' יְנוּקָא דְּאַמָּא סְטִיר לְנוּקְבָא. אֶתְפֹּשֵׁט לְנוּקְבָא רַבָּא בְּתִיאֻבְקָתָא דְּקִרְתָּא קְדִישָׁא דְּמִתְקַטְרִי אֶתְרִין דָּא בְּדָא. כְּמָה דְּאַתָּ אָמַר: הֵרַם הַמֹּר, גִּבְעַת הַלְבוּנָה: ע' טִיחָרָא דְּטִיפְסָא גְּלִיפָא בְּשַׁפְסָא, רְהִיטִין דְּעַנְפִין מִתְאַחֲדָן לְסִטְרוֹי לְרוּחִין גְּלִיפִין. וְהָא בְּרַזִּי דְּאַתְנָן דְּשִׁלְמָה מְלָכָא אֶתְעִטְרוּ אֵלִין אֶתְנָן דָּא בְּדָא. גִּיכ"ק בְּחִינָךְ, כְּמָה דְּאַתָּ אָמַר: וְחַךְ יִטְעַם לְאַכֵּל. הִיאֲכֵל תִּפְּל מְבִלִי-מְלַח. וְכִתִּיב: וַהֲיָה מַעֲשֵׂה הַצִּדְקָה שְׁלוֹם.

אחר כך יקח בידו כֶּסֶף פְּדִיוֹן תַּעֲנִיּוֹת הַנִּצְרָכִים לַתְּקוּנָה אֶךְ מִי עֲלָה שְׁמִים וַיְבַר, לְקַבּוֹעַ אֶת מִסְפַּר יְמֵי הַתַּעֲנִיּוֹת, וַיִּתֵּן פְּדִיוֹן נַפְשׁוֹ לַצִּדְקָה לְעַנְיִים כְּכֹל אֲשֶׁר יוּכַל, וְהַמַּמְעִיט אוֹלֵי כְּדָאֵי שְׁלֹא יִפְחוּת מִפְּדִיוֹן מֵאָה וּשְׁשִׁים

נאחת תעניות. (כמנין שם אל"ף ה"י יו"ד ה"י וכמנין "לאלפים") ומשמים יעזרוהו להשלים תקונו. ואמרו רבותינו שהבא להיטהר מסייעין בעדו.

ויעמד יחף ופניו לצד מערב ויאמר:

עננו אבינו עננו ביום צום התענית הזה, כי בצרה גדולה אני על פי עונותי עברו ראשי וכמשא כבד כבדו ממני. טבעתי בין מצולה ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבולת שטפתני. יראה נרעד יבוא בי בעת עמדי להתפלל לפניך על רע מעשי אשר עשיתי. בושתי וגם נכלמתי להרים אלהי פני אליך. כי עונותי רבו למעלה ראש ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהנה יאהדונהי הצדקה ולנו בשת הפנים. מה אענה ומה אמר מה אדבר ומה אצטדק. כבן סורר ומורה הייתי לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושות. לדברייך לא הטיתי אזני. ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי על פרייתות ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי להפיל ניצוצות הקדשה במעמקי הקלפות. ונתתי כח בקלפות להתחזק ולעלות למעלה ולהתאחז ולניק מן הקדשה. וגרמתי בעונותי לעקר ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים ולהורידה אל ירפתי בור. בורות נשברים אשר לא יכילו המים. אוי ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה. בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. אכל גלוי וידוע לפניך יהנה יאהדונהי אלהי ואלהי אבותי, כי לא במקד ובמעל עשיתי, ולא להכעיסך נתפונתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא מאש ואני מבשר ודם, והוא אשר הסיתני ופתני לעבר על מצותיך, ונסכלתי ועשיתי עון זה אשר לבשתי והעלתי עלי בגדי שעטנז, ועתה אני בוש ממעשי ומכלם אני מעונותי, ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת ארחותי

המקלקלים, דכתיב: יַעֲזֹב רָשָׁע דַּרְכּוֹ וְאִישׁ אֶנוּן מִחֲשָׁבוֹתָיו וַיֵּשׁוּב אֶל יְהוָה וַיִּרְחַמְהוּ וְאֵל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסִלַּח. וּבְאֵתִי בָּלָב נִשְׁכַּר וְנִדְבָּה לְהִתְנַפֵּל לִפְנֵי כֹסֶא כְבוֹדָךְ וְלִדְפֹק עַל שַׁעְרֵי רַחֲמֶיךָ וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ מַחִילָה וְסִלִּיחָה וּכְפָרָה, כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנוּן וְרַחוּם אַתָּה וַיִּמְיֶנְךָ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שָׂבִים.

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהּ, סִלַּח נָא לַחַטָּאִים וְלַעֲוֹנוֹת וְלַפְּשָׁעִים אֲשֶׁר חָטָאתִי וְעָוִיתִי וּפְשַׁעֲתִי לִפְנֶיךָ מַעֲוֵדִי עַל הָאֲדָמָה וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְאֵל תְּבוֹא בְּמִשְׁפָּט אֶת עַבְדְּךָ כִּי לֹא יִצְדַּק לִפְנֶיךָ כָּל חַי. כִּי אַתָּה יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהּ טוֹב וְסִלַּח וְרַב חֶסֶד לְכָל קוֹרְאֶיךָ. וְאֵל נָא תִבְּרָה עֲנוּת עֲנִי אֲשֶׁר עָנִיתִי בְּצוּם נַפְשִׁי, בְּרַפִּי כְּשֶׁלוּ מִצּוּם וּבְשָׁרִי כַּחַשׁ מִשְׁמֶן. וַיְהִיָּה חָשׁוּב וּמִקְבֵּל וּמְרֻצָּה לִפְנֶיךָ מַעֲוִיט חֲלָבִי וְדָמִי אֲשֶׁר נִתְמַעֵט הַיּוֹם בְּתַעֲנִיתִי כְּחֵלֶב וְדָם הַנִּקְרָב עַל גְּבִי מִזִּבְחֶךָ הַקָּדוֹשׁ. וְגִלּוֹי וַיְדוּעַ לִפְנֶיךָ כִּי חִפֵּץ הָיִיתִי לַעֲשׂוֹת תִּקְוֹן זֶה בְּכָל לֵב, אַךְ אֵין בִּי כֹחַ, וְכָשֶׁל כֹּחִי לְהִתְעַנּוֹת כָּל כֶּךָ יָמִים רְצוּפִים זֶה אַחֵר זֶה, וְלִכֵּן אֲנִי מִפְּרִישׁ צִדְקָה לִפְדִּיּוֹן תַּעֲנִיּוֹת אֱלֹהִים. וְתַהֲיֶה חֲשׁוּבָה וּמִקְבֵּלָת הַצִּדְקָה שְׂאֵנִי נוֹתֵן בְּעִבּוֹר הַתַּעֲנִיּוֹת כְּאֵלוֹ הַתַּעֲנִיּוֹתִי, וְכָל הַתַּקְוִיּוֹתִים וּבְרוּר נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה הָרְאוּיִם לְהִתְבָּרַר וּלְצִאֵת עַל יְדֵי הַתַּעֲנִיּוֹת, יְהִיו מִתְבָּרְרִים וְיוֹצֵאִים עַל יְדֵי הַצִּדְקָה שֶׁל פְּדִיּוֹן הַתַּעֲנִיּוֹת. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תִּטְהַר אֶת הַפְּגָמִים וְאֶת הַכֶּתִּמִּים אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ בְּגוּפִי וּנְפֹשִׁי, רוּחִי וְנִשְׁמָתִי. וְכָל נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה שֶׁנִּפְּלוּ בְּקִלְפוֹת עַל יְדֵי חֲטָאתִי וְנִבְרָאוּ מֵהֶם מִשְׁחִיתִים מִחֲבָלִים כְּרָמִים, יְהִי רְצוֹן מִלִּפְנֶיךָ שְׂיִמּוּתוֹ כָּל אוֹתָם קִלְפוֹת, וַיִּחְזְרוּ כָּל נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה בְּמָקוֹם שְׂרָשָׁם בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים לְמַעַן שִׁמְךָ הַקָּדוֹשׁ (חב"ו) הִרְמוּז בְּרָאשֵׁי תְבוֹת ח'ל ב'לַע ו'קִיָּאָנוּ מִבְּטָנוּ יוֹרִישָׁנוּ אֵל, וּמִפְּסוּק ח'לָקִם ב'חִיִּים ו'צְפוּנָךְ תִּמְלֵא בְּטָנִים, וְלְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל (בִּי"ט) הִרְמוּז בְּרָאשֵׁי תְבוֹת ב'זְרוּעוֹ י'קִבֵּץ ט'לָאִים. וְתִשְׁמַע אֶת תְּפִלָּתִי וְעֲתִירָתִי לְמַעַן שִׁמְךָ הַקָּדוֹשׁ (אֶרְאִית"א) הִרְמוּז בְּרָאשֵׁי תְבוֹת א'נָא ר'חֲמֶיךָ אֶת ר'גִזְךָ י'כִּבְּשׁוּ ת'מַחֹל א'שְׁמוֹתֵינוּ. כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלּוֹת

ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונה צורי וגאלי.

מכאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגיל.

יאמר פסוקים אלו, כל פסוק שלש פעמים:

יהוה יאהדונה צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה:

יהוה צבאות אשרי אדם בטח בך:

יהוה הושיעה. המלך יעננו ביום קראנו:

ואני תפילתי לך יהוה עת רצון אלהים ברכב חסדך. ענני בראמת ישעך:

יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

אחר כך ילמד "אדרא זוטא" (נמצא לקמן עמוד 608) והאשה במקום "אדרא זוטא" תלמד התנ"ך לליל שבועות. (נמצא לקמן עמוד 575).

אחר הלמוד יאמר בקשה זו:

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונה אלהינו ואלהי אבותינו, שיהיה חשוב ומקבל ומרוצה לפניך הלמוד שלמדתי בתורתך הקדושה, לתקן מה שפגמתי בעוונותי, ויעלה לפניך הכל קריאתי בתורתך הקדושה, לתקן אותיות שמותיך הקדושים שפגמתי בהם, וברב רחמיך וחסדיך יתקן כל אשר פגמנו, וימשך שפע רב בכל העולמות הקדושים, ומשם ימשך שפע רב לנפשנו ורוחנו ונשמתנו. עננו אבינו עננו ביום צום התענית הזה ויהיה היום הזה יום רצון לפניך, לתקן את כל פגמינו ופגמי אדם הראשון שפגמנו בכללות אצילות בריאה יצירה עשיה, וכל פרטי אצילות בריאה יצירה עשיה, ולברר חלקי הנפש שנפגמו ונפלו בנגה דאצילות בריאה יצירה עשיה, ונגה כאור תהיה אל מקום הקדש:

יֹאמֶר פְּסוּקִים אֱלוֹ שְׁבַע פְּעָמִים.

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּדְנָהּ הוֹשִׁיעָה נָּא אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּדְנָהּ הַצְּלִיחָה נָּא :

אָנָּה אֵל נָּא הוֹשִׁיעָה נָּא וְהַצְּלִיחָה נָּא :

אָנָּה אֵל נָּא הוֹשִׁיעָה נָּא וְהַרְוִיחָה נָּא :

אָנָּה אֵל נָּא, רָפָא נָּא, סָלַח נָּא, הוֹשַׁעְנָא וְהוֹשִׁיעָה נָּא :

יֹאמֶר פְּסוּקִים אֱלוֹ חֲמֵשׁ פְּעָמִים :

וְאֵת אֲשֶׁר חָטָא מִן הַקֹּדֶשׁ יִשְׁלַם, וְאֵת חֲמִישְׁתּוֹ יוֹסֵף עָלָיו וְנִתֵּן אוֹתוֹ לְכֹהֵן. וְהִכְהֵן יְכַפֵּר עָלָיו בְּאֵיל הָאֲשֵׁם וְנִסְלַח לוֹ: וְאִם גָּאֹל יִגְאֹל אִישׁ מִמַּעֲשָׁר, חֲמִישִׁיתוֹ יוֹסֵף עָלָיו :

יֹאמֶר פְּסוּק זֶה שְׁבַע פְּעָמִים :

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּדְנָהּ הוֹשִׁיעָה נָּא. אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּדְנָהּ הַצְּלִיחָה נָּא :

אָחֵר כֵּן יֹאמֶר.

יְהוָה צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשְׁגֵּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סִלָּה: יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁר־י אָדָם בּוֹטֵחַ בְּךָ: יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם קָרְאֵנוּ: וְאֲנִי תַפְלִיתִי לְךָ יְהוָה עַת רְצוֹן, אֱלֹהִים בְּרַב חֶסֶדְךָ עֲנֵנִי בְּאַמֻּת יִשְׁעֶךָ: יִהְיֶה לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לִפְנֵיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי:

יְהִי רְצוֹן מִלִּפְנֵיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי, שְׁיִהְיֶה מַעֲוֵט חֲלָבִי וְדָמִי שְׁנֵת־מַעֲט הַיּוֹם לִפְנֵיךָ בְּתַעֲנִיתִי חָשׁוּב וּמִקְבֵּל לִפְנֵי כֹסֶא כְבוֹדְךָ בְּאֵלֵי הַקְּרִבְתִּיו עַל גְּבִי מִזְבִּיחֶךָ הַקָּדוֹשׁ, וּבְכֹחַ חֲלָב וְדָם שְׁנֵת־מַעֲט מִמְּנִי, יִתְעוֹרֵר סוּד ב' זְוִיגֵי מ"ב דְּחִיךְ וְגִרוֹן. וּבִכֵּן יִמְתָּקוּ מִסֵּפֶר אוֹתִיּוֹת דְּמִלּוֹי דְּרַבּוּעַ דְּאֱלֹהִים דְּהֵהִי"ן הָעוֹלָה שְׁמוֹנָה מֵאוֹת, וְעַם מִסֵּפֶר מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים אוֹתִיּוֹת דְּעֵשֶׂר פְּעָמִים אֱלֹהִים בְּמִלּוּיָם, יַעֲלוּ לְמִסֵּפֶר תַּעֲנִית.

וַיַּעֲלֶה לִפְנֵיךָ מִדְּרָגָה לְמַעְלָה מִמִּדְּרָגָה, מַעֲשִׂיָה לִיצִירָה וּמִיצִירָה

לבריאָה ומבריאָה לאַצילות, עד מוחא סתימאָה מחשבה העליונה, דבורר אַל וזריק פסלת, ומכחה ישתלשל ויירד שפּע גדול נרב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאַצילות לבריאָה ומבריאָה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך ליראה ולאהבה את שמך, ולתת כח במחשבותי ובמחיי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשונעתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלות כל פה, ברוך שומע תפלה.

אנא יהוה יאהדונהי אוי נא לנו כי חטאנו אנא נולידך את חרפתנו, בן כסיל תוגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שברנו ותקנתינו, ואם תשמור עונינו מי יעמד לפניך מאז אפיך, ובטובך הגדול תעורר רחמיך ויראה בעין חמלתך צרת גופינו ונשמתנו וקבל ברב רחמיך תשובתינו וקוראים בשמך יהוה יאהדונהי הושיעה המלך, אל תעזבנו, וכיד וצמך אל תטשנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד פבודך ולעשות נגד פונתך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל פרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, דמיונו פאריה יכסוף לטרף וככפיר יושב במסתרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהוה יאהדונהי בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מחרב נפשנו והעלה ארוכה ומרפא לעונינו ויהיו למאורות כל השמות אשר החשכנו בעונותינו וחטאתינו ופשעינו, וטהר לבנו לעבדך באמת ובלבב שלם ביראה ובאהבה, אמן, בן יהי רצון. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגאלי:

יעשה שבע הקפות לתבה בבית הפנסת, ובכל הקפה יאמר מזמור קבו לה' בני אלים, כלו, ופסוק מפסוקי אנא בכח, לפי הסדר הזה.

מזמור לדוד הָבו לַיהוָה בְּנֵי אֱלֹהִים הָבו לַיהוָה כְּבוֹד וְעֹז: הָבו לַיהוָה כְּבוֹד שְׁמוֹ הַשְׁתַּחֲוֹו לַיהוָה בְּהִדְרַת קִדְּשׁ: קוֹל יְהוָה עַל הַמַּיִם אֶל הַכְּבוֹד הַרְעִים יְהוָה עַל מַיִם רַבִּים: קוֹל יְהוָה בִּכְחַת קוֹל יְהוָה בְּהִדְרָה: קוֹל יְהוָה שִׁבְרָ אֲרָזִים וַיִּשְׁבֹּר יְהוָה אֶת אֲרָזֵי הַלְּבָנוֹן: וַיִּרְקִידֵם כִּמוֹ עֵגֶל לְבָנוֹן וַיִּשְׁרִיזֵם כִּמוֹ בֶּן רֵאמִים: קוֹל יְהוָה חָצֹב לַהֲבוֹת אֵשׁ: קוֹל יְהוָה יַחֲלִי מִדְּבַר יַחֲלִי יְהוָה מִדְּבַר קִדְּשׁ: קוֹל יְהוָה יַחֲלִיל אֵילֹת וַיַּחַשְׁף יַעֲרוֹת וּבְהִיכְלוֹ כָּלוּ אֲמָר כְּבוֹד: יְהוָה לַמַּבּוּל יִשָּׁב וַיִּשָּׁב יְהוָה מֶלֶךְ לְעוֹלָם: יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה יִבְרַךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

אָנָּה בְּכַח. גְּדוּלַת יְמִינְךָ. תַּתִּיר צְרוּרָה: (אב"ג ית"ץ)
קָבַל רִנָּת. עֲמָךְ שִׁגְבָנוֹ. טְהַרְנוּ נוֹרָא: (קר"ע שט"ן)
נָא גְבוּר. דּוֹרְשֵׁי יַחֲדָךְ. כְּכַבַּת שְׁמֶרֶם: (נג"ד יכ"ש)
בְּרַכְס טְהַרֶם. רַחֲמֵי צִדְקָתְךָ. תְּמִיד גְּמִלֶם: (בט"ר צת"ג)
חֲסִין קְדוֹשׁ. בְּרוּב טוֹבְךָ. נִהַל עֲדָתְךָ: (חק"ב טנ"ע)
יַחֲדִי גֵאָה. לְעַמְּךָ פָּנֵה. זֹכְרֵי קְדוּשָׁתְךָ: (יג"ל פז"ק)
שׁוֹעֲתָנוּ קָבַל. וּשְׁמַע צַעֲקָתָנוּ. יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת: (שק"ו צי"ת)
בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

יִתֵּן הַפֶּסֶף לְצִדְקָה לְעַנְיִים יִרְאֵי שָׁמַיִם וַיְהִי רָצוֹן שֶׁה' יִקְבַּל תְּשׁוּבָתוֹ בְּרָצוֹן.

עֲנִין פְּגָמֵי הַפֶּה (לְשׁוֹן הָרַע וּרְכִילוֹת, שִׁקָּר, חֲנֻפָּה, לִיצְנוּת, נִבְלוֹת הַפֶּה, דְּבוּר חוֹל בְּבֵית הַקְּנֶסֶת, דְּבָרֵי חוֹל בְּשִׁפְתַּי, אוֹנָאֵת דְּבָרִים. מִכְנָה שֵׁם לַחֲבֵרוֹ, מַלְבִּין פְּנֵי הַחֲבֵרוֹ). נְתַקְוָנָם.

אָמְרוּ חַז"ל, אֲרַבַּע כְּתוּבֹת אֵין מִקְבָּלִין פְּנֵי שְׂכִינָה, כֵּת לְצִים, כֵּת חֲנֻפִּים, כֵּת שִׁקְרָנִים וְכֵת מְסַפְרֵי לְשׁוֹן הָרַע. (מְסַכַּת סוּטָה דף מ"ב.) וְכֵתֵב בְּתַקְוָנִי זֶהָר (תַּקְוָן ס"ט דף קי"א) שֶׁהַמְשַׁקֵּר גּוֹרֵם לְסִלּוּק הַשְׂכִּינָה מֵעֲלָיו וּמִהָעוֹלָם, וְנִשְׁאָר בַּחוּשֶׁךְ, וְשׁוֹלְטִים עָלָיו כָּמָה מַחֲבָלִים, וְכָמָה יִסּוּרִים

קשים, ועליו נאמר, "הלא על פי אין אלהי בקרבי, מצאוני הרעות האלה". ושם (דף ק"ז) כל המוציא מפיו דבר שקר או נבלות הפה. מפריד בין השכינה לקדוש ברוך הוא, ונקרא "כופר בעקר". וכמה מלאכי חבלה פותחים פניהם לקבל את הדבור שהוא ובונים מהכל המלים בניני נזק, ועליו נאמר, "הוי מושכי העון בחבלי השוא, וכעבות העגלה חטאה".

ובזהר הקדוש פ' תרומה (דף קל"א:) כתב, מי שמדבר בבית הכנסת (ואפילו שלא בזמן התפלה) בדברי חול, אוי לו שמראה פירוד בינו לבין השכינה, אוי לו שגורע את השכינה מהבורא. אוי לו, כי אין לו חלק באלהי ישראל. כי מראה שאין לו אלה, ושאין אלהים בבית הכנסת, ושאין לו חלק באלהים. ושאינו פוחד ממנו, וגורם פגם וקלון בתקון העולמות העליונים. וכתב עוד, (פרשת ויקהל, דף ר"ה.) קשנכנסים עם הקדש לבית הכנסת, אסור להם לשוחח בתוכו אפילו בצרכי בית הכנסת, אלא בדברי תורה, ותפלה, ושיר ושבתה כראוי, ומי שמתעסק בבית הכנסת בדברים אחרים, או בדבור חול, אין לו חלק בעם ישראל. (דהיינו שנפשו הקדושה מסתלקת ממנו, ובאה חליפתה נפש מצד השטן ואין לו חלק בעם ישראל ונפשו כגוי.) וכשמגיע שבת שני מלאכים הממונים על ענין זה, מגיחים ידיהם על ראשו ואומרים, אוי לפלוני, שאין לו חלק באלהי ישראל. וכתב עוד, (פרשת אמור דף ק"ה) כל מלה שיוצאת מהאדם עולה למעלה ומעוררת כח רוחני לעמיתה, והמדבר דברי חול בשבת מעורר את כחות החול, וגורם להפריד בין יחוד הקדוש ברוך הוא והשכינה ח"ו. ומי שמוציא מפיו דברי קדש, הקולות וההכלים היוצאים מפיו מעוררים עניני קדש הגורמים שמחה ויחוד בכל עולמות הקדש.

ובזהר פרשת פקודי (דף רמ"ט) כתב, המוציא מפיו מלה אסורה, מנדים אותו בשמים ארבעים יום, ולא נשמעת תפלתו כל ימים אלו. אלא אם פן ישוב בתשובה שאז מתירים לו בשמים את נדויו, ונשמעת תפלתו. וכתב

עוד, (שם דף רס"ג:) שאם מת ללא תשובה, נדון בִּיסורים קשים של נחשים וְעַקְרָבִים רוחניים מאש, הנושכים את הנפש, וְסָבְלוּ אַכְזָרִי יוֹתֵר מִשֶּׁל נחשים גשמיים הנושכים את הגוף.

וְכַתֵּב הָרֵב שְׁנֵי לוחות הברית, שְׂבוּעַת שֶׁקֶר פֶּעַם אַחַת, דוֹחָה מֵאָה זְכוֹת. חֲלוּל ה' פֶּעַם אַחַת, דוֹחָה מֵאָה תְּפִלוֹת. בְּזוּי תוֹרָה אוֹ תַלְמִיד חֹכֵם פֶּעַם אַחַת, דוֹחָה מֵאָה שְׂמֵחוֹת, נְבִלוֹת הִפָּה פֶּעַם אַחַת, דוֹחָה מֵאָה הִבְטָחוֹת, גְּזוּלָה פֶּעַם אַחַת, דוֹחָה מֵאָה בְּרָכוֹת, מַחֲלָקֶת פֶּעַם אַחַת, דוֹחָה מֵאָה פְּרִנְסוֹת. לְשׁוֹן הָרַע פֶּעַם אַחַת, דוֹחָה מֵאָה מִדְּרָגוֹת שֶׁל תְּשׁוּבָה.

וְאָמְרוּ חֲז"ל כֹּל הַמְסַפֵּר לְשׁוֹן הָרַע פָּאִילוּ בְּפֶרֶק בְּעֶקֶר, וְרָאוּי לְסָקְלוֹ בְּאַבֶּן וּמִגְדִּיל עֲוֹנוֹת עַד לְשָׁמַיִם, וְאָמַר עָלָיו הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְשׁוֹר שֶׁל גִּהִינֹם, אֲנִי עָלָיו מְלַמְעֵלָה, וְאַתָּה עָלָיו מְלַמָּטָה. וְתַקְּנָתוֹ אִם יָכוֹל לְלַמּוֹד יַעֲסוֹק בְּתוֹרָה, וְאִם עִם הָאֶרֶץ הוּא יִשְׁפִּיל דַּעְתּוֹ וְיִתְנַהֵג בְּעִנְיָה, וְיִשְׁקוּלָה לְשׁוֹן הָרַע כְּנֶגֶד עֲבוֹדָה זָרָה, גִּילּוּי עֲרִיּוֹת, וְשִׁפְכוֹת דָּמִים. (מִסֵּכַת עֲרִיכוֹן, ט"ו:) וְכַתֵּב חֲפָץ חַיִּים וְצ"ל, שֶׁשֶּׁשֶּׁאֲדָם מְדַבֵּר לְשׁוֹן הָרַע, גּוֹרֵם שֶׁהַמְקַטְרֵג הַעֲלִיּוֹן מְדַבֵּר לְשׁוֹן הָרַע עָלָיו וְעַל עִם יִשְׂרָאֵל, וְגוֹרֵם יִסּוּרִים לוֹ וְלָעַם יִשְׂרָאֵל. וְכַתֵּב עוֹד, (חֲפָץ חַיִּים, פְּתִיחָה עֲשִׂין) מִשֵּׁם חֲכָמֵינוּ וְזָרוּנָם לְבִרְכָּה, שֶׁעַל כָּל רָגַע וְרָגַע שֶׁאֲדָם נִמְנָע מִחֹטֵא בְּלִשׁוֹנוֹ וְחוֹסֵם אֶת פִּיו, זֹכֶה בְּשִׁבְלֵי לְאוֹר הַגִּינוֹז, שֶׁאִין כָּל מִלָּאךְ וּבִרְיָה יְכוּלִים לְשַׁעַר, וְכִנְגָד זֶה עַל כָּל דְּבוּר וְדְבוּר שֶׁל אִסּוּר צָרִיךְ לְרַדֵּת לְשֵׁאל לְמִטָּה הַרְבֵּה מְאוֹד, וְכַתֵּב בְּשֵׁם הַגָּאוֹן מוֹיִלָנָא שְׂאִי אֶפְשָׁר לְשַׁעַר גִּדְּל הַיִּסּוּרִים וְהַצָּרוֹת שֶׁסּוֹבֵל הָאָדָם בְּשִׁבְלֵי דְבוּר אֶחָד, וְלֹא נֶאֱבָד אֶפְלוֹ דְבוּר אֶחָד.

וְאָמְרוּ חֲכָמִים, כְּשֶׁשֶׁ אִיסּוּר אוֹנָאָה בְּמִשָּׁא וּמִתָּן, כֵּךְ יֵשׁ אִיסּוּר אוֹנָאָה בְּדְבָרִים, וּגְדוּלָה אִיסּוּר אוֹנָאָה דְבָרִים מְאוֹנָאָה מְמוֹן. כִּי אֵינָה נִתְּנָה לְהִשְׁבָּה, וּפְגִיעֶתָהּ, בְּנִפְשׁ הָאָדָם. וְהַצּוּעַק עַל אוֹנָאָה דְבָרִים, נִעְנָה מִיָּד.

כִּיצַד אוֹנָאָה דְבָרִים, לֹא יִשְׁאֵל אוֹתוֹ כִּמָּה מִחִיר חֲפָץ זֶה, כְּשֶׁאִינוּ מִתְּכַנֵּן לְקִנּוּתוֹ, אֲלֵא אִם בֶּן מוֹדִיעוֹ קִדָּם שֶׁאִינוּ רוֹצֶה לְקִנּוּתוֹ אֲלֵא לְדַעַת אֶת

מחירו. וכן אם ראה אדם מחפש לקנות חפץ מסים לא יאמר לו לך אל פלוגי, והוא יודע שאין לו למכור. אם היה חברו בעל תשובה, לא יאמר לו זכור מעשיך הראשונים כדי להקניטו. אם היה בן גרים, או בן רשעים, או בן אנשים שמלאכתם בזויה, לא יאמר לו זכור מעשי אבותיך. אם היה סובל יסורים, לא יאמר לו רשע אתה ולכן אתה סובל, כשאני יודע בברור שחטא ורוצה להחזירו למוטב, אבל יאמר לו תפושפש במעשיך ותבדק למה באו לך יסורים. וכן מתר לומר לו, שמא בגלל מעשיך בגלגול קודם הנך סובל, שוב אל ה' ממעשיך בגלגולים קודמים. ולא ישאל שאלה בדבר חכמה לאדם שידע בו שאין בידו להשיב, וכן כל פיוצא בזה.

ואמרו חז"ל שצריך להזהר באונאת אשתו ביותר, לפי שאונאתה קרובה, ודמעתה מצוייה.

אסור לכנות לחברו שם רע, ואפילו אם הוא רגיל באותו כנוי, אם כונתו לביישו, אסור. וזה אחד מהדברים שאדם אם לא עשה תשובה עליו, יורד לגהינם ואינו עולה לעולם. וכל שפן המלבין פני חברו.

אסור לגנוב דעת בני אדם, ואם מוכר דבר שיש בו מום, צריך להודיע ללקוח. ואסור למכור לגוי בשר נבלה, בחשבו שזו בשר שחוטטה, וכן לגנוב דעת חבריו בדברים שמראה שעושה בשבילו, ואינו כן, אסור. לדגמא, היה צריך לפתח חבית חדש או חבילה חדשה בין כה, ואומר לקונה לכבודך אני פותח, הרי זו גנבת דעת, ואסור. וכן, אם לא רוצה לכבד לחברו לאכל עמו ומכבדו מפני הנמוס. על דעת שאם יתרצה חברו לאכל עמו, ודאי יתן לו, מתר. אבל אם מכבדו מפני שידע שיסרב, ואחרת לא היה מכבדו אסור, כי גונב את דעתו. וכל פיוצא בזה. (על פי מסכת בבא מציעא דף נ"ח. ושלחן ערוך חשן משפט, סימן רכ"ח).

כתב האריז"ל, דע, כי אין לך דבר שאין לו ממש, ואפילו הקול היוצא על ידי הכאת המטה אינו לבטלה, ונבראים ממנו רוחות (בהתאם לצרך הנקישה, ואם הלך עם מטהו למקום מצוה, או לצרך גופו, נוצרים מקול

נקישת המטה, רוחות טובים. ואם למקום עברה, נוצרים רוחות רעים). ומדבור האדם נוצרים מלאכים טובים או רעים, כפי דבורו. ואמר הכתוב "כי הגה יוצר הרים ובורא רוח, ומגיד לאדם מה שחזו". (עמוס ד') ודרשוהו חז"ל, שאפילו שיחה יתירה שבין איש לאשתו מגידים לו לאדם בשעת מיתה. (דהיינו בשעומד ונדון בפני בית דין של מעלה) (תגינה ה':).

וכתב האריז"ל, (שער מאמרי רו"ל, מס' סוטה). כי כת לצים גורמת לסלוק הארת בחינת הפתר והרחמים העליונים מהעולם, חמורים מהם פת חנפנים שמסלקים גם את הארת בחינת החכמה והקדושה מהעולם. חמורים מהם פת שקרנים שמסלקים גם את הארת בחינת הבינה והשפע מהעולם. חמורים מהם פת מספרי לשון הרע שמסלקים גם את הארת בחינות התפארת והמלכות מהעולם. (ואז הקדוש ברוך הוא מסלק הנהגתו הגלויה מהעולם, וגורמים שהעולם מתנהג בהסתור פנים, מנתק מכל אור רוחני קדוש, ומשפע מפחות השמאה המתגברים ומשתוללים ועושים רע לשמים ולעם ישראל, ואחר כך באים בני אדם בטענות איה ה', מדוע מסתיר פניו ואינו מרחם, ולא מבינים שבלשונם גרמו לכל האכזריות הזו. ואדרבה, אותם הטוענים, הם בעצמם בעלי לשון הרע או מדברים דברי חול בבית הכנסת שבגללם נגרם זה, והם עתידים להענש על כל הסכל שנגרם לעולם כפי ערך מה שגרמו בדבורם. וכבר העידו נצולי מתנות השואה, שבהרבה עזרות בעת שנתאספו להלקח בידי הרוצחים להרג, נתגלתה דמות אשה בוכה ומקוננת ואומרת שבגלל דברי חול שדברו בבית הכנסת כמה אנשים, ואחרים לא מיחו בהם, נגזרה הגזרה על כלל ישראל, ה' ישמרנו. ונפלו גם גדולים וצדיקים ותינוקות של בית רבן. כי כבר אמרו חז"ל על הפסוק "כי תצא אש ומצאה קוצים ונאכל גדיש", כי פאשר אש חרון אף יוצא בעולם לבלות הרשעים הדומים לקוצים, נופלים גם הצדיקים שהם בבחינת גדיש התבואה עמם, בגלל עוונותיהם מגלגולים קודמים. ואלמלא חרון האף שנגרם על ידי הרשעים, אפשר שהיו מכפרים על גלגוליהם הקודמים בדרך אחרת. ה' ירחם). והחי יתן אל לבו כל הדברים הנאמרים באמת, שאינם אלא מעט בקצה

המזלג מחמרת הענין כפי המובא בדברי חכמינו ז"ל, בתלמוד במדרשים ובזהר, וכבר אמר הפתוב "שומר פיו ולשונו, שומר מצוות נפשו". (משלי כ"א) "ומנות וחיים ביד הלשון" (משלי י"ח). וישקל בפלס כל מילה היוצאת מפיו, שתהיה לרצון לפני ה'. ורבותינו האריז"ל והחיד"א היו נזהרים שלא לדבר אפילו דברי תורה עם חבריהם בבית הכנסת, שמא בטעות יפלטו מלה של חול, ואם הארזים פחדו מנפילת שלהבת, מה נעשה אנחנו אזורי הקיר. אין לנו אלא לטול את עצת חכמינו ז"ל שאמרו "ה' ילחם לכם" מכל מיני מקטרגים, בתנאי של "ואתם תחרישון". מדברי חול בבית הכנסת או בשבת, ומדברי אסור בכלל.

מנין הצומות הראויים לכל אחד מפגמים אלו לא נתפרש בדברי האריז"ל, פרט לנבילות הפה שכתב שתקונו בשלשים ושבע תעניות. (שער רוח הקדש תקון ו') אבל מדבריו בפרוט כל פגם מהם במקומו ומספרו, נראה שעל חטא "ליצנות", צריך מאה ועשרים תעניות וכן כתבו המקבילים מסדרי התקונים. (כמנין ק"ך צרופי אלקים שפגם בהם).

ותקון עון התנופה, אולי תקונו במאה שמונים ושמונה תעניות. (כמספר רבוע ע"ב העולה קפ"ד ועם ד' אותיות הש"ש קפ"ח. וכן נראה מסתמות דברי הר' משנת חסידים. והמקבילים מסדרי התקונים שכתבו שתקונו ארבעים תעניות. לא ידעתי מנין להם).

ותקון עון "לשון הרע", אולי תקונו בשלש מאות ועשרים ושלש תעניות. כי רבינו האריז"ל בשער הפסוקים (תהלים י"ב) כתב שהמדבר לשון הרע פוגם בשבועה הכלים שהם ס"ר, ובס"ג שהוא שרשם. ואולי יש ללמוד מדבריו שתקונו בשכ"ג תעניות כמנין ס"ר ס"ג. ואולי תקונו בשלש מאות שמונים ושלש תעניות. כמנין לשון, וכמנין שפ"ה וכמנין שכינה עם הכולל. אמנם המקבילים סדרו תקונו במ"ה תעניות, כי הבינו שתקונו בז"א שהוא הוי"ה דמילוי אלפין העולה כמנין מ"ה.

ותקון עון "השקר", אולי תקונו בשש מאות וחמשים תעניות. כמנין ב'

פעמים שכ"ה דינים, דבינה ודמלכות. ואולי תקונו בשלשים ושבע תעניות. כמנין הכל, כי אחרת היה לו לחלק בתקון שבועת שקר ולומר שאינו מתקן רק השבועה, שהם ההבליים דקדשה שצריך להשיבם. אבל לשקר יעשה תקון בפני עצמו, וכן משמע לכאורה מתקוני זהר דף קי"א. שמבאר פגם השקר בסוד ההבליים. אמנם פשט דברי האריז"ל בשער מאמרי רז"ל מראה שפגמו ותקונו בפעמים שכ"ה. העולים תר"ן. וכן משמע מהר' משנת חסידים. שהעתיק למאמרי רז"ל. ולא דמהו לשבועת שקר.

"ומלבין פני חבירו" אולי תקונו בשמנים ושמונה תעניות או במאתים ותשעים וחמש תעניות. כמנין אלקים במלוי ההי"ן העולה רצ"ה, אמנם המקבלים מסדרי התקונים כתבו שתקונו בארבעים וארבע תעניות. כמנין דם ששפך בפניו, ולא ידעתי למה לא תקנו פ"ח תעניות בסוד "דם האדם באדם". וצריך גם להתגלגל על הקוצים הנקראים חרלים, (ואולי מי שבקש מחילה מחברו ומחל לו, אין צריך להתגלגל על הקוצים, ואין בידי להכריע, וסדריהם בס"ד לקמן תקון לזה).

ומוציא דבה וצלילת שוא על חברו, אולי תקונו כדין תקון "לשון הרע". בן משמע משער רוח הקודש תקון ה', ואולי תקונו בששים וחמש תעניות, כי המשנת חסידים כתב שפגמו באותיות א"י דאדנו"ת, ואולי צריך לתקן כל שם אדנו"ת, העולה ס"ה. אמנם משער רוח"ק נראה שעיקר התקון הוא סוד הלשון.

והמדבר דברי חול בבית הפנסת, שמא צריך שלש מאות שמנים וחמש תעניות. כמנין "שכינה". שפגם בה או ששים וחמש תעניות כמנין אדנו"ת, והמקבלים שכתבו תקונו בארבעים יום לא ידעתי מנין להם סוד זה.

ולמדבר דברי חול בשבת יעשה תקון לחלול שבת, ויוסיף את הלמוד המסדר כאן לתקון הפה.

"ומכנה שם רע", אולי תקונו שנה למלבין פני חבירו. (ראה בבא מציעא דף נ"ט:) "ואונאת דברים" כתב הרב "אור הלכה" שתקונו יום אחד של

צום, נאני מסופק שמה תקונו במאה ושלשים תעניות. או במאתים וששים תעניות בסוד עיניך יונים.

נדע שכל תקון זה, הוא רק לתקן מה שפגם בעולמות ובנשמות, בחלק שבינו לבין המקום ברוך הוא, שאסר לעשות דבר זה, אבל החלק שפגם על ידי מה שפגע חבירו, לא ימחל לו עד שיפייס אותו ויבקש מחילה ממנו. ולא יתפייש לבקש מחילה ממנו כי בנפשו הדבר, ונדע שצער הבושה שמבקש מחילה ממנו הוא תקון גדול לנפשו, והוא כאן וכאפס לעצמת הצער שעתידי לקבל בעולם הזה ובעולם הבא אם לא יבקש ממנו. ובדחק, יבקש ממנו סליחה בכתב, וישלח אדם לפייסו עד שישמע ממנו שסלח לו, ואם גרם לחברו על ידי דבורו גזק והפסד פספי, או גזק אחר, יבקש ממנו מחילה גם על ענין זה, ויפצה אותו כפי שיספם ביניהם, או כפי שיפסק לו רב מורה הוראה. ואם חברו לא מוכן למחל לו, יקח עמו שלשה בני אדם וילך עמהם לפייסו בפניהם ולבקש מחילתו. ואם לא מחל, ישוב פעם שניה עם שלשה בני אדם ואפלו אותם עצמם שהיה עמהם קדם, ויפייסו בדברי פיוס שונים. ואם לא מחל לו, יקח עמו פעם שלישית שלשה בני אדם ואפלו את הקודמים ויפייסו בדברי פיוס שונים, ואם לא מחל לו, שוב אין זקוק למחילתו, ומן השמים ימחלו לו. אמנם אם פגע ברבו, צריך להמשיך ללכת אליו בלי הגבלה, עד שיתפייס. ויש אומרים שגם לאדם רגיל, אם הוציא עליו שם רע, צריך ללכת אליו עד שיתפייס.

אם מת האדם אשר חטא לו, מבלי שבקש סליחתו, או שבקש ממנו ולא רצה למחול, יקח עשרה בני אדם לקברו ויאמר. חטאתי לה' אלהי ישראל ולפלוני (ויפרט שמו ואם יודע שם אמו או אביו יאמר בן, ויזכיר שמם) המת הקבור בכאן שחטאתי לו ועשיתי לו כן וכך (יפרט חטאו). ונאני מבקש ושואל מחילה ממנו לפני ה' אלהי ישראל, שיתיר לי ושמחול לי מה שעשיתי לו, לפני ה' אלהי ישראל. ויענו לו העומדים. מחול לך, מחול לך, מחול לך.

אם אי אפֿשר לוי ללכת לקברו מחמת חלי וכדומה, או פֿינן שהמת קבור בעיר אחרת, יכול לשלוח שליח במקומו שיאסוף עשרה שיקחם לקבר המת ויאמר: הנני שליח של... (נזכיר שם המשלח ושם אמו או אביו) שחטא לאלהי ישראל ול... (נזכיר שם המת, ואם יודע שם אמו או אביו גם נזכיר). הקבור בכאן שחטא לו ועשה לו פֿך וכך (נפרט החטא), נאני מבקש ושואל בשליחותו ובשמו ממנו מחילה לפני ה' אלהי ישראל שיתיר לו ושימחול לו מה שעשה לו, לפני ה' אלהי ישראל. ויענו העומדים. מחול לו, מחול לו, מחול לו.

אם יודע באיזה בית קברות קבור הנפטר אבל לא יכול למצא את הקבר, יקח עשרה אנשים ויקיף את ארבעת צדדי בית הקברות ובכל צד מארבעתם יעמוד ויאמר, חטאתי לה' אלהי ישראל ול... (נזכיר שם הנפטר, ושם אחד מהזכרים אם יודע השם) הקבור כאן שחטאתי לו, ועשיתי לו פֿך וכך. (נפרט חטאו) נאני מבקש ושואל ממנו מחילה לפני ה' אלהי ישראל, שיתיר לי ושימחול לי מה שעשיתי לו, לפני ה' אלהי ישראל. "כה אמר ה', השמים פסאי, והארץ הדם רגלי, אי זה בית אשר תבנו לי, ואי זה מקום מנוחתי". (ויכונן שעל ידי שמות הקדש היוצאים מפסוק זה, ששור בית הקברות הנקרא "דומה", יודיע לנפטר את בקשת הסליחה). ואז יענו כלם, מחול לך, מחול לך, מחול לך.

אם אין באפשרותו לדעת באיזה בית קברות קבור המת, בדיעבד גדול, יקח עשרה בני אדם שלפחות משניות הם יודעים ללמוד בהבנה. וישיבם בית דין, ויעמד בפניהם ויאמר.

שמעו נא רבותי, הרי אני שואל ומבקש מחילה מהקדוש ברוך הוא, ומתורתו הקדושה, ומבית דין של מעלה, ומבית דין של מטה, והנני מודה ומתנודה כי חטאתי לה' אלהי ישראל ול... (נזכיר שם הנפטר ואם יודע גם שם אמו או אביו עדיף) שגפטר לבית עולמו ואני יודע מקום קבורתו, וחטאתי לו ועשיתי פֿך וכך (נפרט חטאו) ובפניכם בית הדין אני מבקש ושואל מחילה לפני ה' אלהי ישראל. על מה שחטאתי עויתי

ופשעתי ל... (יזכיר שם הנפטר, ושם אמו או אביו אם יודע). ואני מקבל על עצמי ללמוד אני או שלוחי משניות משך שלשים יום, ולומר קדיש בכל יום משלשים ימים אלו, לעלוי נשמת... (יזכיר שם הנפטר) הנזכר, כדי שעל ידי נחת רוח זה שיקבל על ידי זה, יתיר לי וימחול לי מה שעשיתי לו לפני ה' אלהי ישראל.

ויצענו לו בית הדין.

בצרוף קודשא בריך הוא ושכינתיה, ובכחות בית דין של מעלה, ובכחות בית דין של מטה, ובכחות תורתנו הקדושה, ובכחות סנהדרי גדולה, ובכחות סנהדרי קטנה. קבלנו את הודאתך ונדויך על אשר חטאת לה' אלהי ישראל ול... (יזכירו שם הנפטר ואחד מהוריו. אם יודעים). וקבלתך שקבלת שאתה או שלוחך תאמרו משניות וקדיש שלשים יום לעלוי נשמתו, ומבקשים אנו מנשמת הנפטר בכל מקום שהוא, שימחול לך מחילה גמורה בזכות הקדיש והמשניות שרצונך שילמדו עבדו, וכך אנו אומרים, מחול לך, מחול לך, מחול לך. "בה אמר ה', השמים כסאי והארץ הדם רגלי אי זה בית אשר תבנו לי ואי זה מקום מנוחתי". (ויכנונו שעל ידי שמות הקודש היוצאים מפסוק זה, ששור בית הקברות הנקרא "דומה" יודיע לנפטר את בקשת הסליחה ומעשה בית דין) ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם היום. וילמד משניות ויאמר קדיש הוא או שלוחו שלשים יום רצופים, לעלוי נשמת הנפטר.

אם חטא לכמה נפטרים שאינו יודע מקום קבורתם, יצרפם הן בבקשה מבית הדין. וגם בלמוד המשניות והקדיש שלשים יום יחד לעלוי נשמת כלם.

אם אחר שעשה מעשה בית דין מצא קברו, ילך לקברו ויעשה בכל האמור לעיל, כי מעשה בית דין אינו תקון ונדאי ומושלם.

נדע כי לכתחלה צריך לעשות לכל אחד מפגמים אלו תקון בפני עצמו, ומי שיכול לקבל על עצמו לעשות מיד תקון לכל אחד בפני עצמו

אשריו ואשרי חלקו. ומי שחושב לדחות כל תקון לזמן אחר מפאת חלשתו, טוב וראוי שיעשה פעם אחת תקון לכל פגמי הפה ביחד, ואחר כך ישוב ויעשה לאט לאט תקון נפרד לכל אחד מהם.

נה סדר התקון.

יצום יום אחד משקיעת החמה ועד למחרת בצאת הכוכבים. יום לפני הצום יאמר ודוי זה:

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנונו, שאין אנחנו עוי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. וליצנות, ורכילות, ושקר וחנופה, ונבלות הפה. דברנו בבית הכנסת, דברנו עם התפלין. דברנו בשפת דברי חול. העוינו. הלבנונו פני חברינו, והרשענו. וזדנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. פנינו שם רע לחברינו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צרנו. צערנו אב ואם. צערנו לחברינו ולנשותינו באונאת דברים. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנסתרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראיה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

אחר כך ילך למקנה ויטביל שבע טבילות לטהר נפשו, רוחו ונשמתו, מהקלפה שנדבקה בהם. ויכונן שטובל שבע טבילות אלו על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבול מצרעתו, ושכן יטהרו נפשו, רוחו ונשמתו מטמאת צרעת עוונותיה, וטבילה שמינית יכונן לקבל עליו ארבע מיתות בית דין, סקילה, שרפה, הרג וחנק, על קדוש ה', ושעל ידי זה יתחדו ארבע אותיות יהו"ה ביחוד שלם ונמור.

יתפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בברכת "שומע תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום". אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אבל כשהתפלל עמידה של מנחה חשב להתענות, הרי זה נחשב כקבלת תענית וצריך להתענות.

וזה נסח קבלת התענית:

רבוננו של עולם, הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ניום על אשר חטאתי, עויתי ופשעתי.

(לתקון לשון הרע יאמר) ודברתי לשון הרע ורכילות. (לתקון שקר יאמר) ושקרתי וכזבתי. (לתקון חנופה יאמר) והחנפתי. (לתקון ליצנות יאמר) ולצתי, ולוצצתי. (לתקון גבלות פה יאמר) ונבלתי פי בדברי איסור. (לתקון דברי חול בבית הכנסת יאמר) ודברתי בבית הכנסת דברי חול. (לתקון מכנה שם, יאמר) וכניתי שם רע לחברי. (לתקון מלבין פנים יאמר) והלבנתי פני חברי ברבים. (לאונאת דברים יאמר) ואונתי בדברים לבני אדם.

בגלגול זה ובגלגולים אחרים מעודי ועד היום הזה, והריני מתנה שאם לא אוכל להתענות, כשאפריש פרוטה לצדקה ואכונן לבטל התענית, אוכל לאכל ולשתות ללא שום עון כלל. והריני מתכונן בתענית זה להקריב חלפי ודמי לפני הקדוש ברוך הוא במקום הקרבן הנקרב על גבי המזבח, לכפר על חטאתי. ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתתן לי כח ובריאות להתענות לפניך, ויתקבל תשובתי ותענתי ותראני ברחמיך הרבים.

יגמור אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוסה האחרונה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה. (וכן יעשה בגמר התענית כשיבא לסעד, יטבל פרוסה ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש.

בליל התענית ישתדל ללמוד משניות מסכת שבת (נמצא לקמן עמוד 641) וישתדל להבין לפחות פרוש המלים.

כשישכב על מטתו, יניח אבן תחת ראשו בין המצע והפר, ויכונן בשם יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה בגימטריא כמנן אבן.

אם יכול, יחגור על מתניו מתחת לבגדיו חגורת שק העשויה משער עזים בכל זמן התענית. (ראה בהוראות שבתחילת הספר)

טוב ורצוי לקום אחר חצות לילה ולומר ברכות השחר ותקון חצות (נמצא בעמוד 60) בכונה גדולה. אשה פטורה מלמוד המשניות ו"תקון חצות".

ביום הצום יאמר:

הריני מוכן ומזומן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתיב בתורה: ושבת עד יהוה יאהדונהי אלהיך ושמעת בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנונו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. וליצנות, ורכילות, ושקר וחנופה, ונבלות הפה. דברנו בבית הכנסת, דברנו עם

התפלין. דברנו בשבת דברי חול. העונו. הלכנו פני חברינו, והרשענו. ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. בנינו שם רע לחברינו. פעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צרנו. צערנו אב ואם. צערנו לחברינו ולנשותינו באונאת דברים. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנסתרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהרונה אלחינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא החזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכבש עונותינו, ותשליך במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליצקב חסד לאברהם, אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם:

יאמר פסוקים אלו בכונה גדולה:

ועתה יגדל נא כח אדני כאשר דברת לאמר: יהיה ארך אפים ורחב חסד נשא עון ופשע ונקמה לא ינקמה פקד עון אבות על בנים על שלשים ועל רבעים: סלח נא לעון העם הזה כגדל חסדך וכאשר נשאתה לעם הזה ממצרים ועד הנה: ויאמר יהוה סלחתי כדברך: ויבא יצקב שלם עיר שכם אשר בארץ כנען בבאו מפדן ארם ויחן את פני העיר: ויקן את חלקת השדה אשר נטה שם אהלו מיד בני חמור אבי שכם במאה קשיטה: ויצב שם מזבח ויקרא לו אל אלהי ישראל: ויאמר אליו יהוה מה זה בידך ויאמר מטה: ויאמר

השליכהו ארצה וישלכהו ארצה ויהי לנחש וינס משה מפניו:
 ויאמר יהוה אל משה שלח ידך ואחז בזנבו וישלח ידו ויחזק בו
 ויהי למטה בכפו: למען יאמינו כי נראה אליך יהוה אלהי אבותם
 אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב: ויאמר יהוה לו עוד הבא
 נא ידך בחיקך ויבא ידו בחיקו ויוצאה והנה ידו מצרעת כשולג:
 ויאמר השב ידך אל חיקך וישב ידו אל חיקו ויוצאה מחיקו והנה
 שבה כבשרו: והיה אם לא יאמינו לך ולא ישמעו לקל האת
 הראשון והאמינו לקל האת האחרון: והיה אם לא יאמינו גם לשני
 האתות האלה ולא ישמעו לקלך ולקחת מממי היאר ושפכת
 היבשה והיו המים אשר תקח מן היאר והיו לדם ביבשת: ויאמר
 משה אל יהוה בי אדני לא איש דברים אנכי גם מתמול גם
 משלשם גם מאז דברך אל עבדך כי כבד פה וכבד לשון אנכי:
 ויאמר יהוה אליו מי שם פה לאדם או מי ישום אלם או חרש או
 פקח או עור הלא אנכי יהוה: ועתה לך ואנכי אהיה עם פיך
 והוריתיך אשר תדבר: ולכל בני ישראל לא יחרץ פלב לשנו
 למאיש ועד בהמה למען תדעו אשר יפלה יהוה בין מצרים ובין
 ישראל: לא תשא שמע שוא אל תשת ידך עם רשע להית עד חמס:
 מדבר שקר תרחק ונקי וצדיק אל תהרג כי לא אצדיק רשע: ואל
 הזקנים אמר שבו לנו בזה עד אשר נשוב אליכם והנה אהרן וחור
 עמכם מי בעל דברים יגש אליהם: ואלה הבגדים אשר יעשו חשן
 ואפוד ומעיל וכתנת תשבץ מצנפת ואבנט ועשו בגדי קדש לאהרן
 אחיך ולבניו לכהנו לי: והם יקחו את הזהב ואת התכלת ואת
 הארגמן ואת תולעת השני ואת השש: ועשית את מעיל האפוד
 כליל תכלת: והיה פי ראשו בתוכו שפה יהיה לפיו סביב מעשה
 ארג כפי תחרא יהיה לו לא יקרע: ועשית על שוליו רמגי תכלת
 וארגמן ותולעת שני על שוליו סביב ופצעמי זהב בתוכם סביב:
 פצעמן זהב ורמון פצעמן זהב ורמון על שולי המעיל סביב: והיה על
 אהרן לשרת ונשמע קולו בבאו אל הקדש לפני יהוה ובצאתו ולא

ימות: ועשית ציץ זהב טהור ופתחת עליו פתוחי חתם קדש ליהוה: ושמת אתו על פתיל תכלת והיה על המצנפת אל מול פני המצנפת יהיה: והיה על מצח אהרן ונשא אהרן את צון הקדשים אשר יקדישו בני ישראל לכל מתנת קדשיהם והיה על מצחו תמיד לרצון להם לפני יהוה: וידבר יהוה אל משה לאמר: כי תשא את ראש בני ישראל לפקדיהם ונתנו איש כפר נפשו ליהוה בפקד אתם ולא יהיה בהם נגף בפקד אתם: זה | יתנו כל העבר על הפקדים מחצית השקל השקל השקל הקדש עשרים גרה השקל מחצית השקל תרומה ליהוה: כל העבר על הפקדים מבין עשרים שנה ומעלה יתן תרומת יהוה: העשיר לא ירבה והדל לא ימעיט ממחצית השקל לתת את תרומת יהוה לכפר על נפשתיכם: ולקחת את כסף הכפרים מאת בני ישראל ונתת אתו על עבדת אהל מועד והיה לבני ישראל לזכרון לפני יהוה לכפר על נפשתיכם: ויאמר אני אעביר כל טובי על פניך וקראתי בשם יהוה לפניך וחסיתי את אשר אחן ורחמתי את אשר ארחם: ויעש את מעיל האפד מעשה ארג כליל תכלת: ופי המעיל בתוכו כפי תחרא שפה לפיו סביב לא יקרע: ויעשו על שולי המעיל רמוגי תכלת וארגמן ותולעת שני משזר: ויעשו פצעמי זהב טהור ויתנו את הפצעמים בתוך הרמנים על שולי המעיל סביב בתוך הרמנים: פצעמן ורמן פצעמן ורמן על שולי המעיל סביב לשרת כאשר צוה יהוה את משה: ויעשו את הכתנת שש מעשה ארג לאהרן ולבניו: ואת המצנפת שש ואת פארי המגבעת שש ואת מכנסי הכד שש משזר: ואת האבנט שש משזר ותכלת וארגמן ותולעת שני מעשה רקם כאשר צוה יהוה את משה: ויעשו את ציץ גזר הקדש זהב טהור ויקתבו עליו מכתב פתוחי חתם קדש ליהוה: ויתנו עליו פתיל תכלת לתת על המצנפת למעלה כאשר צוה יהוה את משה: נגע צרעת כי תהיה באדם והובא אל הכהן: וידבר יהוה אל משה לאמר: זאת תהיה תורת המצרע ביום טהרתו והובא אל הכהן: ויצא הכהן אל מחוץ

למַחֲנֶה וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהָיָה נִרְפָּא נִגַע הַצָּרַעַת מִן הַצָּרוּעַ: וְצִוָּה הַכֹּהֵן
 וְלָקַח לַמִּטְהָר שְׁתֵּי צִפֹּרִים חַיִּים טְהוֹרוֹת וְעֵץ אֲרֶז וּשְׁנֵי תוֹלַעַת
 וְאֵזֹב: וְצִוָּה הַכֹּהֵן וְשַׁחַט אֶת הַצִּפּוֹר הָאֶחָת אֶל כְּלִי חָרָשׁ עַל מַיִם
 חַיִּים: אֶת הַצִּפּוֹר הַשֵּׁנִי יָקַח אֹתָהּ וְאֶת עֵץ הָאֲרֶז וְאֶת שְׁנֵי הַתּוֹלַעַת
 וְאֶת הָאֵזֹב וְטָבַל אוֹתָם וְאֶת הַצִּפּוֹר הַשֵּׁנִי בְּדָם הַצִּפּוֹר הַשְּׁחָטָה עַל
 הַמַּיִם הַחַיִּים: וְהָיָה עַל הַמִּטְהָר מִן הַצָּרַעַת שְׁבַע פַּעַמִּים וְטָהֲרוּ
 וְשָׁלַח אֶת הַצִּפּוֹר הַשֵּׁנִי עַל פְּנֵי הַשָּׂדֶה: וְכַבֵּס הַמִּטְהָר אֶת בְּגָדָיו
 וְגִלַּח אֶת כָּל שְׁעָרוֹ וְרֹחֶץ בַּמַּיִם וְטָהֵר וְאַחֵר יָבֹוא אֶל הַמַּחֲנֶה וְיָשֵׁב
 מִחוּץ לָאֹהֶל שְׁבַע יָמִים: וְהָיָה בַּיּוֹם הַשְּׂבִיעִי יְגַלַּח אֶת כָּל שְׁעָרוֹ
 אֶת רֹאשׁוֹ וְאֶת זָקָנוֹ וְאֶת גְּבוֹת עֵינָיו וְאֶת כָּל שְׁעָרוֹ יְגַלַּח וְכַבֵּס אֶת
 בְּגָדָיו וְרֹחֶץ אֶת בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וְטָהֵר: וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יָקַח שְׁנֵי כִבְשִׁים
 תְּמִימִים וְכִבְשָׂה אַחַת בַּת שְׁנֵתָהּ תְּמִימָה וּשְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִים סֶלֶת מִנְחָה
 בָּלוּלָה בְּשֶׁמֶן וְלֶגַּ אֶחָד שֶׁמֶן: וְהִעֲמִיד הַכֹּהֵן הַמִּטְהָר אֶת הָאִישׁ
 הַמִּטְהָר וְאֹתָם לִפְנֵי יְהוָה פָּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: וְלָקַח הַכֹּהֵן אֶת הַכִּבֶּשׂ
 הָאֶחָד וְהִקְרִיב אוֹתוֹ לְאַשֶׁם וְאֶת לֶגַּ שֶׁשֶׁמֶן וְהִנִּיף אוֹתָם תְּנוּפָה לִפְנֵי
 יְהוָה: וְשַׁחַט אֶת הַכִּבֶּשׂ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁחַט אֶת הַחֲטָאת וְאֶת הָעֹלָה
 בַּמָּקוֹם הַקָּדָשׁ כִּי כַחֲטָאת הָאֲשֶׁם הוּא לַכֹּהֵן קָדָשׁ קִדְשִׁים הוּא:
 וְלָקַח הַכֹּהֵן מִדָּם הָאֲשֶׁם וְנָתַן הַכֹּהֵן עַל תְּנוּךְ אֶזְנוֹ הַמִּטְהָר הַיִּמָּנִית
 וְעַל בִּהֶן יָדוֹ הַיִּמָּנִית וְעַל בִּהֶן רִגְלוֹ הַיִּמָּנִית: וְלָקַח הַכֹּהֵן מִלֶּגַּ
 הַשֶּׁמֶן וַיִּצַק עַל כַּף הַכֹּהֵן הַשְּׂמָאלִית: וְטָבַל הַכֹּהֵן אֶת אֶצְבָּעוֹ
 הַיִּמָּנִית מִן הַשֶּׁמֶן אֲשֶׁר עַל כַּף הַשְּׂמָאלִית וְהָיָה מִן הַשֶּׁמֶן בְּאֶצְבָּעוֹ
 שְׁבַע פַּעַמִּים לִפְנֵי יְהוָה: וּמִיֵּתֵר הַשֶּׁמֶן אֲשֶׁר עַל כַּף יִתֵּן הַכֹּהֵן עַל
 תְּנוּךְ אֶזְנוֹ הַמִּטְהָר הַיִּמָּנִית וְעַל בִּהֶן יָדוֹ הַיִּמָּנִית וְעַל בִּהֶן רִגְלוֹ
 הַיִּמָּנִית עַל דָּם הָאֲשֶׁם: וְהִנּוֹתֵר בְּשֶׁמֶן אֲשֶׁר עַל כַּף הַכֹּהֵן יִתֵּן עַל
 רֹאשׁ הַמִּטְהָר וְכֹפֶר עָלָיו הַכֹּהֵן לִפְנֵי יְהוָה: וַעֲשֵׂה הַכֹּהֵן אֶת
 הַחֲטָאת וְכֹפֶר עַל הַמִּטְהָר מִטְּמְאָתוֹ וְאַחֵר יִשְׁחַט אֶת הָעֹלָה: וְהִעֲלָה
 הַכֹּהֵן אֶת הָעֹלָה וְאֶת הַמִּנְחָה הַמִּזְבֵּחַ וְכֹפֶר עָלָיו הַכֹּהֵן וְטָהֵר: לֹא
 תִּגְנְבוּ וְלֹא תִכְחֲשׂוּ וְלֹא תִשְׁקְרוּ אִישׁ בְּעַמִּיתוֹ: וְלֹא תִשָּׁבְעוּ בְּשֵׁמִי

לשקר וּחִלְלַת אֶת שֵׁם אֱלֹהֶיךָ אֲנִי יְהוָה: לֹא תַעֲשֶׂה אֶת הָעֵץ וְלֹא תִגְזֹל לֹא תִלִּין פְּעֻלַּת שְׂכִיר אֶתְּךָ עַד בֹּקֶר: לֹא תִקַּל חֶרֶשׁ וְלִפְנֵי עוֹר לֹא תִתֵּן מִכְשָׁל וְיִרְאֵת מֵאֲלֹהֶיךָ אֲנִי יְהוָה: לֹא תַעֲשׂוּ עוֹל בְּמִשְׁפָּט לֹא תִשָּׂא פָנֶי דָל וְלֹא תִהְדָּר פָּנֶי גְדוֹל בְּצִדֶּק תִּשְׁפֹּט עַמִּיתְךָ: לֹא תִלַּךְ רִכְלִי בְּעַמֶּיךָ לֹא תַעֲמֹד עַל דָּם רֵעֶךָ אֲנִי יְהוָה: וְסִפְרָתְךָ לָךְ שְׁבַע שָׁבָתוֹת שָׁנִים שְׁבַע שָׁנִים שְׁבַע פָּעָמִים וְהָיוּ לָךְ יָמֵי שְׁבַע שָׁבָתוֹת הַשָּׁנִים תִּשַׁע וָאַרְבָּעִים שָׁנָה: וְהַעֲבַרְתָּ שׁוֹפָר תְּרוּעָה בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבַעִי בְּעֶשְׂרִי לַחֲדָשׁ בְּיוֹם הַכִּפּוּרִים תִּעְבְּרֻהוּ שׁוֹפָר בְּכָל אֲרָצְכֶם: וְקִדְשְׁתֶּם אֶת שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה וּקְרַאתֶם דְּרוֹר בְּאָרֶץ לְכָל יִשְׂרָאֵל יוֹבֵל הוּא תִהְיֶה לָכֶם וְשִׁבְתֶּם אִישׁ אֶל אַחֲזָתוֹ וְאִישׁ אֶל מִשְׁפַּחְתּוֹ תִּשְׁבּוּ: יוֹבֵל הוּא שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה תִהְיֶה לָכֶם לֹא תִזְרְעוּ וְלֹא תִקְצְרוּ אֶת סְפִיחֶיהָ וְלֹא תִבְצְרוּ אֶת גִּזְרֶיהָ: כִּי יוֹבֵל הוּא קֹדֶשׁ תִּהְיֶה לָכֶם מִן הַשָּׁדָה תֹּאכְלוּ אֶת תְּבוּאַתָּהּ: בַּשָּׁנָה הַיּוֹבֵל הַזֹּאת תִּשְׁבּוּ אִישׁ אֶל אַחֲזָתוֹ: זֹאת חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ בְּיוֹם הַמִּשְׁחָ אֹתוֹ מֵאֵת נְשִׂאֵי יִשְׂרָאֵל קִצְרֹת כֶּסֶף שְׁתִּים עֶשְׂרֵה מִזְרָקֵי כֶסֶף שָׁנִים עֶשֶׂר כַּפּוֹת זָהָב שְׁתִּים עֶשְׂרֵה: שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה הַקְּעָרָה הָאֶחָת כֶּסֶף וְשִׁבְעִים הַמִּזְרָק הָאֶחָד כָּל כֶּסֶף הַכֵּלִים אֲלֵפִים וָאַרְבָּע מֵאוֹת בִּשְׁקָל הַקֹּדֶשׁ: כַּפּוֹת זָהָב שְׁתִּים עֶשְׂרֵה מֵלֵאֹת קִטְרֹת עֶשְׂרֵה עֶשְׂרֵה הַכֶּף בִּשְׁקָל הַקֹּדֶשׁ כָּל זָהָב הַכַּפּוֹת עֶשְׂרִים וּמֵאָה: כָּל הַבָּקָר לְעֹלָה שָׁנִים עֶשֶׂר פָּרִים אֵילִם שָׁנִים עֶשֶׂר כֹּבָשִׁים בְּנֵי שָׁנָה שָׁנִים עֶשֶׂר וּמִנְחָתָם וְשִׁעִירֵי עִזִּים שָׁנִים עֶשֶׂר לַחֹטְאָת: וְכֹל, בָּקָר זָבַח הַשְּׁלָמִים עֶשְׂרִים וָאַרְבָּעָה פָּרִים אֵילִם שְׁשִׁים עֶתְדִים שְׁשִׁים כֹּבָשִׁים בְּנֵי שָׁנָה שְׁשִׁים זֹאת חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ אַחֲרֵי הַמִּשְׁחָ אֹתוֹ: וּבָבֹא מֹשֶׁה אֶל אֱהֹל מוֹעֵד לְדַבֵּר אִתּוֹ וַיִּשְׁמַע אֶת הַקּוֹל מִדְּבַר אֱלֹהֵי מַעַל הַכַּפֹּרֶת אֲשֶׁר עַל אֹרֶן הָעֵדֻת מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרִבִּים וַיְדַבֵּר אֲלֵיוֹ: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל אֶהֱרֹן וְאֶמְרָתָהּ אֲלֵיוֹ בְּהַעֲלֹתְךָ אֶת הַנֹּרֹת אֶל מוֹל פְּנֵי הַמְּנוֹרָה וְאִירֹי שְׁבַעַת הַנֹּרוֹת: וַיַּעַשׂ כֵּן אֶהֱרֹן אֶל מוֹל פְּנֵי הַמְּנוֹרָה הַעֲלָה גִרְתֶּיהָ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: וַזֶּה מַעֲשֵׂה הַמְּנוֹרָה מִקִּשָּׁה זָהָב

עד ירכה עד פרחה מקשה הוא פמראה אשר הראה יהנה יאהדונהי את משה בן עשה את המנרה: השמר בנגע הצרעת לשמר מאד ולעשות ככל אשר יורו אתכם הפקנים הלויים כאשר צויתם תשמרו לעשות: זכור את אשר עשה יהנה אליהם למרים בדרך בצאתכם ממצרים: את שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו אני יהנה:

יאמר שני פסוקים אלו של פצמים.

כל כלי יוצר עליך לא יצלח וכל לשון תקום אתך למשפט תרשיעי זאת נחלת עבדי יהנה וצדקתם מאתי נאם יהנה: יהנה יחתו מריבו עלו בשמים ירעם יהנה ידן אפסי ארץ ויתן עז למלכו וירם קרן משיחו:

יאמר פסוק זה פצמים. ויכונן בשמות הקודש מבלי להוציאם מפיו.

נשבע יהנה יאהדונהי ולא ינחם, אתה כהן לעולם, על דברתי מלפי צדק. (ויכונן שאותיות שניות של הפסוק הוא שם קדוש שהלג).

נשבע יהנה יאהדונהי ולא ינחם, אתה כהן לעולם, על דברתי מלפי צדק. (ויכונן שאותיות שניות של הפסוק הוא שם קדוש לשנה. ושמות קדושים אלו כל אחד מהם בגימטריא שפה, ובגימטריא שכינה. ועם הכולל גימטריא לשון. לתקן כל מה שפגם בלשונו ובשפתיו בשכינה.)

יאמר פסוק זה, ויכונן שאילמה"אותיות "אלהים", לתקן כל מה שפגם במאה ועשרים צירופי שם "אלהים".

ויבאו אילמה ושם שמים עשרה עינת מים ושבעים תמרים ויחננו שם על המים:

אחר כך יאמר פסוקים אלו (שראשי תיבות שלהם יהו"ה. יו"ד ה"א וא"ו ה"א. אדנ"י, יו"ד, יו"ד ה"י, יו"ד ה"י וי"ו, יו"ד ה"י וי"ו ה"י, אל"ף למ"ד ה"ה יו"ד מ"ם). ויזהר שלא להפסיק ביניהם בשום דבור או מעשה אחר.

יהוה

יְהוָה הִצִּילָה נַפְשִׁי מִשְׁפַּת שֹׁקֶר מִלְשׁוֹן רְמִיָּה: הִדְרִיכֵנִי בְּאַמְתָּךְ
וְלִמְדֵנִי כִּי אַתָּה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אוֹתָךְ קוִיִּיתִי כָּל הַיּוֹם: וְאַל תִּצַּל מִפִּי
דָּבָר אֶמֶת עַד מָאֹד כִּי לְמִשְׁפָּטֶךָ יִחְלָתִי: הִרְאֵנוּ יְהוָה חֲסִדֶּךָ
וַיִּשְׁעֶךָ תִּתֵּן לָנוּ:

יוד

יִמְלֹא פִי תְהִלָּתְךָ כָּל הַיּוֹם תִּפְאַרְתְּךָ: וְלִבִּי נִמְהָרִים יִבִּין לְדַעַת
וּלְשׁוֹן עֲלֻגִים תִּמְהַר לְדַבֵּר צְחוֹת: דְּרַכֶּיךָ יְהוָה הוֹדִיעֵנִי אֲרוֹחוֹתֶיךָ
לְמַדֵּנִי:

הא

הִצִּילֵנִי מִדְּמַי | אֱלֹהִים אֱלֹהֵי תְשׁוּעָתִי תִרְנֵן לִשׁוֹנִי צִדְקָתְךָ: אֲזֹ
יִדְלַג כְּאַיִל פֶּסֶח וְתָרֵן לִשׁוֹן אֶלֶם כִּי נִבְקָעוּ בַּמִּדְבָּר מִיָּם וּנְחָלִים
בְּעֶרְבָה:

ואו

וּלְשׁוֹנִי תִהְיֶה צִדְקָךָ כָּל הַיּוֹם תְּהִלָּתְךָ: אֲדַנִּי יְהוָה נָתַן לִי לִשׁוֹן
לְמוֹדִים לְדַעַת לַעֲוֹת אֶת יַעֲף דְּבָר יַעִיר בְּבִקְרָא יַעִיר לִי אֵינִן
לִשְׁמַע כְּלִמּוּדִים: וְאַנִּי בְּתַמִּי אֶלֶךְ פְּדֵנִי וְחַנּוּנִי:

הא

הִקְשִׁיבָה לְקוֹל שׁוֹעֵי מִלְכֵי וְאַלֵּהֵי כִּי אֶלֶיךָ אֶתְפַּלֵּל: אֲזַכִּירָה שְׁמֶךָ
בְּכָל יוֹם נֶדֶר עַל כֵּן עַמִּים יִהְיוּ לְעֶלֶם וְעָד:

אדני

אֲזֹ יִמְלֹא שְׂחוֹק פִּינוּ וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה אֲזֹ יֹאמְרוּ בְּגוֹיִם הִגְדִּיל יְהוָה
לַעֲשׂוֹת עִם אֱלֹהִים: דְּרַשְׁתִּי אֶת יְהוָה וְעֲנֵנִי וּמִכָּל מְגֻרֹתַי הִצִּילֵנִי:
נִצֹר לִשׁוֹנִי מִרַע וּשְׁפָתֶיךָ מִדְּבַר מְרֻמָּה: יְהוָה אֱהַבְתִּי מְעֹן בֵּיתְךָ
וּמְקוֹם מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ:

יוד

יִרְאוּ אֶת יְהוָה קִדְּשׁוּ כִּי אֵין מַחְסוֹר לִירְאָיו: וְנַפְשִׁי תִּגִּיל בְּיְהוָה
תְּשִׁישׁ בִּישׁוּעָתוֹ: דְּבַקָּה נַפְשִׁי אֲחִירֶיךָ בִּי תִמְכָּה יְמִינְךָ:

יוד הי

יְרוּנָן מִדֶּשֶׁן בֵּיתְךָ וְנַחַל עֲדָנֶיךָ תִּשְׁקֶם: [אֲנִי תָמִיד אֵיחָל וְהוֹסַפְתִּי
עַל כָּל תַּהֲלֻתְךָ: דְּבָרֵי עֲוֹנֹת גָּבְרוּ מֵנִי פִּשְׁעֵינוּ אֶתָּה תִּכְפָּרם:
הוֹלֵךְ תָּמִים וּפִעֵל צֶדֶק וְדָבָר אֱמֶת בִּלְבָבוֹ: יִרְעֻפוּ נְאוֹת מִדְּבַר וְגִיל
גִּבְעוֹת תִּתְגַּרְנֶנָּה:

יוד הי ויו

יִדּוּךְ עַמִּים | אֱלֹהִים יִדּוּךְ עַמִּים כָּלָם: [אֲנִי תִפְלְתִי לְךָ יְהוָה עַתָּה
רְצוֹן אֱלֹהִים בָּרַב חֲסֶדְךָ עֲנֵנִי בְּאֵמֶת יִשְׁעֶךָ: דְּבָרֵי פִי חֲכָם חֵן
וְשִׁפְתוֹת כָּסִיל תִּבְלַעְנִי: הִנֵּה נָא פֶתַחַתִּי פִי דְבָרָה לְשׁוֹנִי בְּחִפִּי:
יִשְׂאוּ הָרִים שְׁלוֹם לְעַם וּגְבְעוֹת בִּצְדָקָה: [וְהִדְרֶךָ | צֵלַח רֶכֶב עַל דְּבַר
אֱמֶת וְעֲנֶנָּה צֶדֶק וְתוֹרֶךָ נִזְרָאוֹת יְמִינֶךָ: יִבְרַכְנוּ אֱלֹהִים וְיִירָאוּ אוֹתוֹ
כָּל אִפְסֵי אֶרֶץ: וְזָרַע עֲבָדֶיךָ יִנְחִלוּהָ וְאֶהְיֶה שְׁמוֹ יִשְׁכְּנוּ בָּהּ:

יוד הי ויו הי

יוֹמָם יִצְוֶה יְהוָה חֲסִדוֹ וּבִלְיִלָה שִׁירָה עַמִּי תִפְלָה לְאֵל חַיִּי:
וְאֲמוֹנָתִי וְחֲסִדִּי עִמּוֹ וּבִשְׁמִי תְרוּם קָרְנוֹ: דַּעוּ כִּי יְהוָה יֵאֱהוּנָה
הוא אֱלֹהִים הוּא עֲשֵׂנוּ וְלוֹ אֲנַחְנוּ עִמּוֹ וְצֶאֱן מִרְעִיתוֹ: הֲלֹא אֶתָּה
תָּשׁוּב תַּחֲנִינוּ וְעַמְּךָ יִשְׁמְחוּ בָּךְ: יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ יִכְבוֹשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ
וְתִשְׁלִיךְ בְּמִצִּיּוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם: [תָּרָם כְּרָאִים קָרְנִי בִלְתִּי בְּשִׁמְךָ
רַעְיִנִי: יְדִרְךָ עֲנוּיִם בְּמִשְׁפָּט וְיִלְמַד עֲנוּיִם דְּרָכֶיךָ: [אֲנִי בָרַב חֲסֶדְךָ
אָבוֹא בֵיתְךָ אֲשֶׁתִּתְחַוֶּה אֵל הַיָּכֹל קִדְשְׁךָ בִּירְאָתְךָ: הִדְרִיכֵנִי בְּאֵמֶתְךָ
וְלִמְדֵנִי כִּי אֶתָּה אֱלֹהִי יִשְׁעֵי אוֹתְךָ קוֹיָתִי כָּל הַיּוֹם: יְהוָה צְבָאוֹת
עֲמָנוּ מִשְׁגֵּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סִלָּה:

אלף

אֲמַרְתִּי אֲשַׁמְרָה דְּרָכֵי מַחֲטָא בְּלִשׁוֹנִי אֲשַׁמְרָה לְפִי מִחֲסוֹם בְּעֵד
רָשָׁע לִנְגָדִי: לְמַעַן תִּמְחֹץ רִגְלֶךָ בְּדָם לִשׁוֹן כְּלָבֶיךָ מֵאִיִּכִים מִגִּהוּ:
כִּי צִדִּיק יִהְיֶה חֲכָמָה וּלְשׁוֹנוֹ תִּדְבַּר מִשְׁפָּט:

למד

לְאָדָם מַעֲרָכִי לֵב וּמִיָּהוּהָ מַעֲנֶה לְשׁוֹן: מָוֶת וְחַיִּים בְּיַד לְשׁוֹן
וְאֶהְיֶיהָ יֹאכֵל פְּרִיָּהּ: דֶּרֶךְ פְּקוּדֵיךָ הִבִּינִי וְאֲשִׁיחָה בְּנִפְלְאוֹתֶיךָ:

הה

הַאֲזִינָה יְהוָה תִּפְלְתִּי וְהִקְשִׁיבָה בְּקוֹל תַּחֲנוּנוֹתַי: הוֹרֵנִי יְהוָה
דֶּרֶכְךָ אֶהְלֵךְ בְּאַמְתְּךָ יַחַד לִבִּי לִירְאָה שְׁמֶךָ:

יוד

יֵבֶשׁ בַּחֲרֹשׁ כֹּחִי וּלְשׁוֹנִי מִדְּבָק מִלְּקוֹחֵי וְלַעֲפָר מָוֶת תִּשְׁפֹּתֵנִי:
וְאִבּוֹאָה אֶל מִזְבֵּחַ אֱלֹהִים אֶל אֵל שְׁמַחַת גִּילִי וְאוֹדֶךָ בְּכִנּוּר אֱלֹהִים
אֱלֹהֵי: דֶּרֶךְ שְׁקָר הִסֵּר מִמֶּנִּי וְתוֹרַתְךָ חֲנֻנִי:

מם

מְקוֹר חַיִּים פִּי צָדִיק וּפִי רָשָׁעִים יִכְסֶּה חֶמֶס: מִרְפָּא לְשׁוֹן עֵץ חַיִּים
וְסֵלָף בָּהּ שֹׁבֵר בְּרוּחַ:

עד כאן יאמר בְּרָצֶף אֶחָד, וְאַחֵר כֵּן יֹאמֶר פְּסוּקִים אֵלֶּה.

רוּחַ יְהוָה דִּבֶּר בִּי וּמָלְתוּ עַל לְשׁוֹנִי: תִּסְתִּירֵם בְּסֵתֶר פִּנְיֶיךָ מִרְכְּסֵי
אִישׁ תִּצְפֶּנֶם בְּסִכָּה מְרִיב לְשָׁנוֹת: בְּהִגִּי תִבְעַר אֵשׁ דִּבְרַתִּי בְּלְשׁוֹנִי:
רַחֵשׁ לִבִּי דְבַר טוֹב אֶמַר אֲנִי מַעֲשֵׂי לְמַלְךָ לְשׁוֹנִי עֹט סוֹפֵר מְהִיר:
אֵלֶּי פִּי קָרָאתִי וְרוּמָם תַּחַת לְשׁוֹנִי: תִּרְנְנָה שְׁפָתַי כִּי אֲזַמְרָה לְךָ
וְנִפְשִׁי אֲשֶׁר פָּדִיתִי: גַּם לְשׁוֹנִי כָּל הַיּוֹם תִּהְיֶה צִדְקָתְךָ כִּי בִשּׁוּ כִּי
חִפְרוּ מִבְּקָשֵׁי רַעֲתִי: בְּשִׁפְתֵי סִפְרָתִי כָּל מִשְׁפָּטִי פִּיךָ: בְּדֶרֶךְ עֲדוּתֶיךָ
שִׁשְׁתִּי כַּעַל כָּל הוֹן: בְּפִקּוּדֶיךָ אֲשִׁיחָה וְאִבִּיטָה אֶרְחֹתֶיךָ: בְּחִקְתֶּיךָ
אֲשַׁתְּעָשֶׂע לֹא אֲשַׁכַּח דְּבָרְךָ: פִּי פָעַרְתִּי וְאֲשַׁאפָּה כִּי לְמִצּוֹתֶיךָ
יֵאָבְתִי: תַּעֲן לְשׁוֹנִי אִמְרָתְךָ כִּי כָּל מִצּוֹתֶיךָ צֶדֶק: אֲמַרִי הַאֲזִינָה יְהוָה
בִּינָה הִגִּיגִי: כֶּסֶף נִבְחַר לְשׁוֹן צָדִיק לֵב רָשָׁעִים כְּמַעֲט: יֵשׁ בּוֹטָה
כְּמִדְּקוּרוֹת חֶרֶב וּלְשׁוֹן חֲכָמִים מִרְפָּא: שִׁפְתַּי תִּכּוֹן לְעַד וְעַד
אֶרְגִּיעָה לְשׁוֹן שְׁקָר: בְּאֶרֶךְ אַפִּים יִפְתָּה קֶצֶץ וּלְשׁוֹן רַכָּה תִשָּׁבֵר
גֶּרֶם: אִם יִשָּׁךְ הַנְּחָשׁ בְּלוֹא לְחֹשׁ. וְאִין יִתְרוֹן לְבַעַל הַלְשׁוֹן: כִּי יֵאֻלֵּף

עוֹנֵךְ פִּיךָ וְתִבְחַר לְשׁוֹן עֲרוּמִים: אֶמֶת קָנָה וְאֵל תִּמְכֹּר חֲכָמָה וּמוֹסֵר וּבִינָה: בְּחֶסֶד נְאֻמָּת יִכְפֹּר עוֹן וּבִירְאָת יְהוָה סוּר מִרָע: חֶסֶד נְאֻמָּת אֵל יַעֲזֹבֶךְ קִשְׁרָם עַל גִּרְרוּתֶיךָ פְּתֹבֶם עַל לֹיֹחַ לִבְךָ: כָּל אֲרָחוֹת יְהוָה חֶסֶד נְאֻמָּת לְנֹצְרֵי בְרִיתוֹ וְעַד־תִּיּוֹ: חֶסֶד נְאֻמָּת נִפְגְּשׁוּ צָדֵק וְשָׁלוֹם נִשְׁקוּ: שְׁלַח אוֹרֶךְ נְאֻמָּתֶךָ הֵמָּה יִנְחוּנִי וּבִיאוּנִי אֵל הָרַקְדָּשׁ וְאֵל מִשְׁפְּנוֹתֶיךָ: וְאֲנֹכִי נִטְעַתֶיךָ שֶׁרַק כֹּלָה זֶרַע אֶמֶת וְאִיךָ נִהְפַּכְתָּ לִי סוּרִי הַגֶּפֶן נִכְרִיָּה: נִיהוּהָ אֱלֹהִים אֶמֶת הוּא אֱלֹהִים חַיִּים וּמֶלֶךְ עוֹלָם מִקְצָפוֹ תִרְעַשׂ הָאָרֶץ וְלֹא יָכֻלוּ גוֹיִם וְעַמּוֹ: אִם לֹלְצִים הוּא יִלְיָץ וְלַעֲנֻוִים יִתֵּן חַן: בֵּן חֲכָם מוֹסֵר אֵב וְלֹץ לֹא שָׁמַע גְּעִרָה: בִּקְשׁ לֹץ חֲכָמָה וְאֵין וְדַעַת לְנִבּוֹן נֶקֶל: גִּרְשׁ לֹץ וַיֵּצֵא מִדּוֹן וַיִּשְׁבֹּת דִּין וְקָלוֹן: אֲשֶׁרִי הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא הֵלֵךְ בַּעֲצַת רְשָׁעִים וּבִדְרֶךְ חַטָּאִים לֹא עָמַד וּבִמְוֹשֵׁב לֹצִים לֹא יֵשֵׁב:

יַעֲמֹד וַיֹּאמֶר פְּסוּקִים אֵלֶּי, וַיִּכְנֹן בְּרִאשֵׁי תִיבוֹת שְׁלֵהֶם. לְתַקֵּן מָה שֶׁפָּגַם. בְּהַבֵּל פִּיּוֹ בִשְׁפָתָיו וּלְשׁוֹנוֹ.

הבל

הֵלֵךְ וּקְרִיאַת בְּאֲזָנֵי יְרוּשָׁלַם לֹאמַר כֹּה אָמַר יְהוָה זְכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרֶיךָ אֶהְבֵּת כְּלוּלֶיךָ לְכַתֵּךְ אַחֲרֵי בְּמִדְבָּר בְּאֶרֶץ לֹא זְרוּעָה: כִּי נִשְׁבַּעְתִּי יָצָא מִפִּי צָדִיקָה דְבָר וְלֹא יָשׁוּב כִּי לִי תִכְרַע כָּל בֶּרֶךְ תִּשְׁבַּע כָּל לְשׁוֹן: לְשִׁמְרֶךָ מֵאֲשֶׁת רָע מִחֲלָקֶת לְשׁוֹן נִכְרִיָּה:

שפה

שִׁמְרֵ פִיּוֹ וּלְשׁוֹנוֹ שִׁמְרֵ מִצְּרוֹת נִפְשׁוֹ: פִּיָּה פִּתְחָה בְּחֲכָמָה וְתוֹרַת חֶסֶד עַל לְשׁוֹנָה: הֵן אֶמֶת חֲפָצָת בִּטְחוֹת וּבִסְתֵם חֲכָמָה תוֹדִיעֵנִי: לְשׁוֹן

לְשׁוֹן חֲכָמִים תִּיטִיב דַּעַת וּפִי כְּסִילִים יִבְיַע אֲנִלָּת: שְׁאֲרִית יִשְׂרָאֵל לֹא יַעֲשׂוּ עוֹלָה וְלֹא יִדְבְּרוּ כָזָב וְלֹא יִמָּצֵא בְּפִיהֶם לְשׁוֹן תְּרִמִּית, כִּי הֵמָּה יִרְעוּ וְרָבְצוּ וְאֵין מִחֲרִיד: וַיִּגִּידוּ שְׁמִים צָדִיקוֹ כִּי אֱלֹהִים שֹׁפֵט הוּא סֵלָה: נְאֻלְמָתִי דוּמְיָה הִחֲשִׁיתִי מְטוֹב וּכְאֲבִי נִעְפָּר:

יָקַח בְּיָדוֹ כֶּסֶף פְּדִיּוֹן תַּעֲנוּיֹת הַנִּצְרָכִים לַתְּקוּנָה אֶךְ מִי עָלָה שָׁמַיִם וַיֵּרֶד, לְקַבֹּעַ אֶת מִסְפַּר יְמֵי הַתַּעֲנוּיֹת, וַיִּתֵּן פְּדִיּוֹן נִפְשׁוֹ לְצַדִּיקָה לְעִנְיִים כָּל אֲשֶׁר יוּכַל, וְטוֹב שֶׁלֹּא יַחֲזוּת מִהַפְדִּיּוֹן הַמוֹזְכָּר לַעִיל עֲמוּדִים 438-440 לַעֲוֹנוֹת אֱלֹהִים, וּמִשְׁמִים יַעֲזֹרוּהוּ לְהַשְׁלִים תְּקוּנָה וְכִמוּ שֶׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ שֶׁהָבָא לְהִיטָהָר מִסִּיעֵינָן בַּעֲדוֹ.

יָקַח בְּיָדוֹ כֶּסֶף הַפְּדִיּוֹן וַיַּחֲלוֹץ נַעֲלָיו וַיִּלָּךְ פֶּמָּה צָעֲדִים יָחַף, וְאַחֵר כֶּךָּ יַעֲמֹד יָחַף וּפָנָיו לְצַד מַעֲרָב וַיֹּאמֶר.

עֲנֵנוּ אֲבִינוּ עֲנֵנוּ בְּיוֹם צוֹם הַתַּעֲנוּיֹת הַזֶּה, כִּי בִצְרָה גְדוֹלָה אָנִי עַל כִּי עֲוֹנוֹתַי עָבְרוּ רֹאשִׁי וְכַמְשָׁא כְּבֹד כְּבֹדוֹ מִמֶּנִּי. טַבַּעְתִּי בִּינוֹן מְצוּלָה וְאֵין מַעֲמָד. בָּאתִי בְּמַעֲמָקֵי מַיִם וְשִׁבּוּלֹת שְׁטָפָתָנִי. יִרְאֶה נִרְעַד יְבוֹא בִּי בַעַת עֲמָדִי לְהַתְּפַלֵּל לְפָנֶיךָ עַל רַע מַעֲשֵׂי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי לְהִרְיֵם אֱלֹהֵי פָנַי אֵלֶיךָ. כִּי עֲוֹנוֹתַי רַבּוּ לְמַעַלָּה רֹאשׁ וְאֲשָׁמוֹתַי גְּדָלוּ עַד הַשָּׁמַיִם. לָךְ יְהוָה יֵאֱהוּדָנִי הַצִּדִּיקָה וְלָנוּ בִּשְׁתַּ הַפָּנִים. מָה אֶעֱנֶה וּמָה אֶמַר מָה אֶדְבֵּר וּמָה אֶצְטַדֵּק. כָּכֵן סוֹרֵר וּמוֹרֶה הֵייתִי לְפָנֶיךָ וְלֹא שָׁמַעְתִּי אֶל מִצְוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשׁוֹת. לְדַבְּרֶיךָ לֹא הִטִּיתִי אָזְנוֹ. וְעִבְרָתִי עַל מִצְוֹת עֲשֵׂה וְעַל מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. עִבְרָתִי עַל כְּרִיתוֹת וּמִיתוֹת בֵּית דִּין. עִבְרָתִי עַל דְּבָרֵי קְפָלָה וְדְבָרֵי סוֹפְרִים וּפְגַמָּתִי בַּמִּדּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת וְקִלְקֵלְתִּי צְנוּרוֹת הַשָּׁפַע. וְגִרְמָתִי בַּעֲוֹנוֹתִי לְהַפִּיל גִּיצוּצוֹת הַקְּדוֹשָׁה בְּמַעֲמָקֵי הַקְּלָפוֹת. וְנִתְּתִי כֹחַ בַּקְּלָפוֹת לְהַתְּחַזֵּק וְלַעֲלוֹת לְמַעַלָּה וּלְהַתְּאַחֵז וְלִינֵק מִן הַקְּדוֹשָׁה. וְגִרְמָתִי בַּעֲוֹנוֹתִי לַעֲקֹר וּלְהַכְרִית אֶת נִפְשִׁי הַקְּדוֹשָׁה מִמְּקוֹרָהּ הָעֲלִיּוֹן מֵאֶרֶץ הַחַיִּים וּלְהוֹרִידָהּ אֶל יִרְכָתִי בּוֹר. בּוֹרוֹת נִשְׁבָּרִים אֲשֶׁר לֹא יָכִילוּ הַמַּיִם. אוֹי וְאֲבוֹי עָלִי. אָהָה עַל נִפְשִׁי. עַל מִי אָנוּס לַעֲזֹרָה וְאָנָּה אֶפְגָּה לִישׁוּעָה. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי כִּי נִשְׁאֲתִי חֶרֶפַת נְעוּרִי. אֲכַל גְּלוֹי וַיְדוּעַ לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדָנִי אֱלֹהֵי וְאֵלֵּי אֲבוֹתַי, כִּי לֹא בְּמֶרֶד וּבְמַעַל עָשִׂיתִי, וְלֹא לְהַכְעִיסְךָ נִתְּפֹנְנָתִי, רַק יִצְרִי גֹבֵר עָלִי וּמַעֲשֶׂה שְׁטָן הַצְּלִיחַ, כִּי הוּא מֵאֵשׁ וְאֵנִי מִבֶּשֶׂר נָדָם, וְהוּא אֲשֶׁר הִסִּיתָנִי

ופתני לעבור על מצותיך, ונספלתי ועשיתי עון זה אשר פגמתי בפי ובלשוני ובהבל דבורי, ושקרתי, ודברתי לשון הרע, ורכילות, וליצנות, וחסנפה, ונבלות הפה, ודברי חול בשפת, ודברי חול בבית הפנסת, ואונתי אונאת דברים לעמיתי בתורה ובמצוות, וכיניתי שם רע להם, והלבנתי פניהם. ועתה אני בוש ממעשי ומכלם אני מעונותי, ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת ארחותי המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע דרכו ואיש אגון מחשבותיו וישוב אל יהוה וירחמנו ואל אל הינו כי ירחם לסלח. ובאתי בלב נשבר ונדכה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום אתה וימינך פשוטה לקבל שבים.

אנא יהוה יאהדונה, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהוה יאהדונה טוב וסלח ורח חסד לכל קוראיך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי בשלוי מצום ובשרי כחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב ודם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וברב רחמיך נחסדיך הודעתנו על ידי עבדיך לתקן את פגם נפשנו במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל כחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשוכה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות כאלו התעניתי, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי

וְנִשְׁמָתִי. וְכָל נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה שֶׁנִּפְּלוּ בְּקִלְפוֹת עַל יְדֵי חַטָּאתִי וְנִבְרָאוּ מֵהֶם מִשְׁחִיתִים מַחְבְּלִים כְּרָמִים, יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ שְׁיִמּוּתוֹ כָּל אוֹתָם קִלְפוֹת, וְיִחְזְרוּ כָּל נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה בְּמָקוֹם שְׁרָשָׁם בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים לְמַעַן שֶׁמֶךְ הַקִּדּוֹשׁ (חב"ו) הִרְמִיז בְּרָאשֵׁי תְבוֹת ח'ל ב'לע ו'קיאנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ו'צפונך תמלא בטנם, ולמען שֶׁמֶךְ הַגָּדוֹל (בי"ט) הִרְמִיז בְּרָאשֵׁי תְבוֹת ב'זרועו י'קבץ ט'לאים. וְתִשְׁמַע אֶת תְּפִלָּתִי וְעֲתִירָתִי לְמַעַן שֶׁמֶךְ הַקִּדּוֹשׁ (ארארית"א) הִרְמִיז בְּרָאשֵׁי תְבוֹת א'צא ר'חמיך א'ת ר'גנך י'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת וְתַחֲנוּנִים אַתָּה, בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה. יְהִי לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי.

מפאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגילו.

יָשָׁב וַיִּלְמַד סֵדֶר הָאוֹתִיּוֹת הַזֶּה בְּמַתִּינּוֹת, וַיִּשְׁתַּדֵּל לְהַבִּין כִּמָּה שְׂיָכוֹל מֵה שְׂמוּצֵיָא מִפִּי, וַיִּכְוֶן לְתַקֵּן כָּל מֵה שֶׁפָּגַם בְּפִי בְּמוּצָאוֹת הַפֶּה. שְׂאוֹתִיּוֹת הָא' ב' מִתְחַלְקוֹת בָּהֶם. וְלַהֲבַנֵּת הָעֲנָנִין דַּע, כִּי אוֹתִיּוֹת אַחַח"ע יוֹצְאוֹת מִן הַגִּרּוֹן. וְאוֹתִיּוֹת גִּיכ"ק מִהַחִיךְ, דַּטְלַנ"ת מִהֶלְשׁוֹן, זִסְשֶׁר"ץ מִהַשְּׁנִים. בּוּמ"ף מִהַשְּׁפָתִים, וְהֵם חֲמִשָּׁה מוּצָאוֹת, שֶׁפָּגַגְדָם חֲמִשָּׁת חֲלָקֵי הַנִּשְׁמָה הַנִּקְרָאִים (מִלְמִטָּה לְמַעַלָּה), נֶפֶשׁ, רוּחַ, נִשְׁמָה, חַיָּה, יַחֲדָה. שֶׁפָּגַגְדָם יֵשׁ חֲמִשָּׁה עוֹלָמוֹת רוּחָנִיִּים שְׂאֲרַבְעָה מֵהֶם נִקְרָאִים (מִלְמִטָּה לְמַטָּה) אֲצִילוֹת, בְּרִיאָה, יְצִירָה, עֲשִׂיָּה, וּמַעַל הָאֲצִילוֹת יֵשׁ עוֹלָם חֲמִישִׁי נִסְתָּר יוֹתֵר. וְעֶשֶׂר הַסְּפִירוֹת שֶׁהֵם שְׁרֵשׁ לְכָל מֵה שֶׁבָּרָא ה' בְּעוֹלָם, נִקְרָאִים כְּתָר, חֲכָמָה, בִּינָה, חֶסֶד, גְּבוּרָה, תְּפָאֶרֶת, נִצָּח, הוֹד, יְסוֹד, וּמַלְכוּת, וּשְׁלֹשֶׁת הָרֵאשִׁינוֹת כְּתָר חֲכָמָה בִּינָה, הֵם חֲטִיבָה עֲלִיוֹנָה הַמְּשַׁפֵּיעָה בְּשִׁבְעַת הַתַּחְתּוֹנוֹת שֶׁגַּם הֵם מִתְחַלְקִים, שְׁשֶׁת הַסְּפִירוֹת חֶסֶד גְּבוּרָה תְּפָאֶרֶת נִצָּח הוֹד יְסוֹד, שֶׁהֵם כְּנֶגֶד שְׁשֶׁת קְצוֹת הָעוֹלָם, דְּרוֹם, צָפוֹן, מִזְרָח, מַעְרָב, מַעַלָּה, מַטָּה, מַעְרָב, וְנִקְרָאִים לְפָעָמִים בְּשֵׁם קְצוֹת, וְלְפָעָמִים בְּשֵׁם "זַעִיר אֲנִפִּין", וְהַסְּפִירָה הַשְּׂבִיעִית "מַלְכוּת". הִיא

המקבילת את כל השפע ומעבירה אותו לכל הנבראים שמתחיתה כולל בני האדם, והיא הנקראת "שכינה". והתקמה והבינה המשפיעים את השפע לשבעת הספירות התחתונות נקראים בלשון השאלה בשם אבא ואמא, כי הם המקלים כח שבעת התחתונות בעולם ונותנים להם השפע, כהורים לבניהם. והכתר המשפיע הכל בשפע ללא הגבלה נקרא בשם ארך אפים ובלשון תרגום אריך אנפין.

ועל האותיות שבספר תורה יש תגין, וכל תג הוא בדמות אות ו' ומספרו בגימטריא שש. ונקוד האותיות כל נקודה היא בחשבון עשר בחשבון אות י', לדוגמא סגול () הוא שלשים, ופתח () הוא דמות ו' ומספרו שש. וקמץ () מורכב מנקודה ונ' ומספרו שש עשרה. ודי במעט זה כדי שתבין מה שתוציא מפיו.

גם מי שלא מבין, יקרא זה ויכונן שיה' יקבל המלים שמוציא מפיו ויתקן בהם כל המלים האסורים שהוציא מפיו.

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו ליחדא שם י"ה בו"ה (על ידי שפע אין סוף המשפיע בהם ומיחדם), ביחדא שלים בשם כל ישראל, הריני מוכן לומר שנים ועשרים אותיות התורה הקדושה, ויהי רצון מלפניך אלהינו ואלהי אבותינו, שתצטרף ברחמיך הרבים את אותיות אלו לתיבות פרצונך, כי רחום אתה ומרבה להטיב, ואנחנו עבדיך בני בחונך, פנחנו לעשות רצונך. יהנה נגדך כל תאנתינו, ואנחתינו ממך לא נסתרה. ויהי רצון מלפניך יהנה אלהינו ואלהי אבותינו, שתעשה למען שמך הגדול, ולמען תורתך הקדושה, ותתקן כל פגמינו ופגמי אדם הראשון שפגמנו בכללות אצילות, בריאה, יצירה, עשיה, ובכל פרטי אצילות, בריאה, יצירה, עשיה, ויתבררו ויתקנו ויעלו כל נצוצי הקדשה של נפש, רוח, נשמה, חיה, יחידה, אשר נפלו בקליפה על ידי אדם הראשון ועל ידינו בגלגולים אלו ובגלגולים אחרים. ויתבררו ויתקנו ויעלו שארית רפ"ח נצוצין. ויתקנו כל

לבושי גִּפְשׁ, רוּחַ, נִשְׁמָה, חַיָּה, יְחִידָה דְּכָלְלוֹת וּפְרָטוֹת אֲצִילוֹת, בְּרִיאָה, יִצְרָה, עֲשִׂיָּה. וַיִּתְּבְּרוּ חֲלָקֵי הַנֶּפֶשׁ שְׁנֵפָגְמוּ וְנִפְּלוּ בְּנִגְה דְּאֲצִילוֹת, בְּרִיאָה, יִצְרָה, עֲשִׂיָּה. וְנִגְה כְּאוֹר תְּהִיָּה אֶל מְקוֹם הַקֶּדֶשׁ, וַיְהִי נֶעֱם אֲדָנִי אֶלְהִינוּ עֲלִינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנֵנָה. וַיְהִי לְרִצּוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי:

כֹּה אָמַר יְהוָה מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל וְגֹאֲלוֹ יְהוָה צְבָאוֹת אֲנִי רִאשׁוֹן וְאֲנִי אַחֲרוֹן וּמִבְּלַעֲדֵי אֵין אֱלֹהִים: וּמִי כִּמוֹנִי יִקְרָא וַיְגִידָה וַיַּעֲרֹכָה לִי מִשׁוּמֵי עַם עוֹלָם וְאֲתִיּוֹת וְאֲשֶׁר תִּבְאֶנָּה יְגִידוּ לָמוֹ: כֹּה אָמַר יְהוָה קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל וַיִּצְרוּ הָאֲתִיּוֹת שְׁאֵלוֹנִי עַל בְּנֵי וְעַל פֶּעַל יְדֵי תַצְוֹנִי:

אַחֵר כֵּךְ יֹאמַר כְּכֹנֵנָה, עֲשִׂרִים וּשְׁתֵּים פַּעַמִּים אֶת סֵדֶר אוֹתִיּוֹת א' ב'. הַזֶּה.

א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ ל מ נ ס
ע פ צ ק ר ש ת ר ם ן ף ץ

אַחֵר כֵּךְ יֹאמַר פְּסוּקִים אֵלּוּ.

וְאַתָּה אֲדָנִי אֵל רַחוּם וְחַנּוּן, אֶרְךָ אַפִּים וְרַב חֶסֶד וְאַמֶּת: פִּנָּה אֵלַי וְחַנּוּנִי. תִּנֶּנָּה עֲוֹן לַעֲבֹדְךָ וְהוֹשִׁיעָה לְבֶן אִמְתְּךָ: עֲשֵׂה עִמִּי אוֹת לְטוֹבָה, וַיִּרְאוּ שׁוֹנְאֵי וַיְבוֹשׁוּ כִּי אַתָּה יְהוָה יֵאֱהֲדוּנְהִי עֲזֹרָתִנִּי וְנִחְמָתִנִּי: שׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל עַד יְהוָה יֵאֱהֲדוּנְהִי אֶלְהֵיךָ כִּי כָשַׁלְתָּ בַּעֲוֹנְךָ: קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל יְהוָה יֵאֱהֲדוּנְהִי, אִמְרוּ אֵלָיו כָּל תַּשֵּׂא עוֹן וְקַח טוֹב וְנִשְׁלָמָה פְּרִים שְׁפָתֵינוּ: וַיְהִי נֶעֱם אֲדָנִי אֶלְהִינוּ עֲלִינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנֵנָה עֲלִינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנֵנָה:

אַחֵר כֵּךְ יֹאמַר סֵדֶר א ב זֶה. פַּעַם אַחַת.

אֵהוּז"ע בַּגְּרוֹן. גִּיכֶּךְ בַּחִיר. דְּשִׁלְתָּ בַּלְשׁוֹן.
זִסְשִׁרְץ בַּשְּׁנִים. בּוֹמֶף בַּשְּׁפָתִים:

את בשל גר דק היץ וף לעז וזס טעז ים כל:
 אוזס בטעז גיפ דוויז הלל ומר לעז שות:
 אלבם גלדס העלורף לעזוזק טריש כת:
 איק בכר גלעז דמת הער וסם לעז וזפף טעז
 אט בוז גז דו יז כפ לעז מס קיץ וף שיעז תם
 יאמר פסוק זה פצמים.

יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגאלי:
 ילמד עניני אותיות אלו במתינות. וישתדל להבין כמה שיוכל. מי שלא
 מבין כלל בנושאי זהר וקבלה וכן אשה, ידלגו מפאן ועד הקטע
 המתחיל אמרו במסכת שבת לקמן עמוד 469.

א"ב רמז לסוד הנסירה. ג"ד רמז למוחין דהנויות דגגלות, שהם
 ע"ב, ס"ג, מ"ה, בן. בסוד חכמה ובינה ותריין עטרין דחסדים
 וגבורות שפדעת, וגם מלפשים תוך נצח, הוד יסוד. דאמא, שהם
 שמות דאקיה דיודיין ואלפיין וזהיין. וזהו הרמז באותיות ג"ד
 שהם המלפשים והמוחים שבתוכם. ה"ו רמז ליחוד קודשא בריך
 הוא, ושכינתיה, שהם זו"ן. ז"ח רמז איהו פנצח ואהי בהוד, והנצח
 הוא ספירה שביעית מעילא לתתא, וההוד הוא ספירה שמינית. ט"י
 רמז שהמלכות משלמת את זעיר אנפין לעשר ספירות, והתשעה
 שלו יהיו עשרה: כ"ל רמז בפת"ר, כ' גמטריא עשרים במספר
 כת"ר פנדע: ואות ל' רמז לחכמה, בינה, דעת, שכל אחד כלול
 מעשרה, גמטריא שלשים. והנה חכמה ובינה הם אפא ואמא,
 והדעת מחברם שהוא בחינת יסוד שלהם. וצריך שימשוך להם שפע
 מבחינת הכתר כדי שיזדווגו, וזהו רמז חבור כ"ל: מ"ג רמז שעל ידי

זיווג הנזכר יתקנו ארבעה יודי"ן שבשם ע"ב, ויעלו למקומם העליון למעלה. וארבעה יודין הם מ' בסוד ארבעים יום דשוכבי"ם, וגם יתקנו על ידי זה חמשה חסדים, וחמשה גבורות שהם סוד מים דכורין ומיין נוקבין וכל אחד כלול מחמש הרי אות נ': ס"ע רמז כי שש הקצוות שהם ששים שכל אחד כלול מעשר, יתחברו עם המלכות ויהיו שבעים: פצ"ק רמז פ' גמטריא יסוד. צ' גמטריא מים, רמז שהיסוד יהיה תמיד מלא מים קדושים. ואלו המים הם חמשה חסדים וחמש גבורות, שכל אחד כלול מעשר גמטריא ק'. רש"ת רמז אות ר' היא רחל, כי ראש שמה ר', גם בו רמזו שם לאה, כי לאה במלואה פזה למ"ד אל"ף ה"י גמטריא ר', הרי באות ר' יש רמז ללאה ולרחל. אות ש' רמז לחסד, גבורה, תפארת, כל אחד כלול מעשר, ועשר מעשר גמטריא ש', ואות ת' רמז לנצח הוד יסוד, על דרך הנזכר, והיינו רמז כי לאה ורחל שתייהם יהיו שלמים בשבע ספירות, שהם חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד, מלכות, בסוד פת שבע, ולכן עשה שלמה המלך עליו השלום חנוך הבית שבעת ימים ושבעת ימים כנודע.

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה וחפץ יהוה יאהדונה בדינו יצלח: א' עם התגין שהוא גמטריא ששה, הוי מספר שבעה, רמז לבתר שהוא ספירא ראשונה, והוא סוד גלגלתא. וידוע ששם יש סוד שבעה, וכמו שכתב רבינו האר"י ז"ל וזה לשונו, רישא דאריך אנפין, יש בו שבעה תקונים שעל ידם מאיר העתיק המתלבש בתוכו, ואלו הן, גלגלתא, והוא נקרא כת"ר דאריך אנפין, ב', טלא דבדולחא, והוא מ"ח חכמה דאריך אנפין. ג' קרוימא דאויקא, הוא סוד הקרום המקיף את המוחין ומפסיק בינו ובין הגלגלת. ד' עמר נקי הם האזנים. ה' רענא דרעוין, והוא מצח הרצון דאריך אנפין, ו' אשגחא פקיחא והם עיניו דאריך אנפין, ז' נקבא דפרשקא והוא חוטמא דאריך אנפין. הרי נתבאר ז' דגלגלתא. ב' עם התגין גמטריא ח', שהוא חכמה, רמז שהחכמה היא ספירה שניה. ג' עם

התגין גמטריא כ"א, שהוא מספר שם אהי"ה שהוא בפינה, והפינה היא ספירה שלישית. ד' עם התגין גמטריא עשרה, רמז לאות יו"ד שבשם הוי"ה. כי שלשה בחינות פתר, חכמה, בינה, הנזכרים הרמוזים באב"ג, הם רמוזים וכלולים בה פידוע, שהפטר רמוז בקוץ של יו"ד, והחכמה פיו"ד עצמה, והפינה במלוי היו"ד, כי תניח ו' תוך ד' ויהיה ה', בסוד הבן בחכמה, ה' עם התגין גמטריא י"א, רמז לי"א סממני הקטרת, שיתבררו ויתקנו על ידי הארת המוחין הנזכרים שהם פתר, חכמה, בינה. רמז לבחינת וא"ו של השם שהוא זעיר אנפין. ז' עם התגין גמטריא כ"ה, רמז למלכות ה"א אחרונה שבשם שנקראת כ"ה, כי חמש פעמים חמש גמטריא כ"ה, ורמז בשתי אותיות אלו ו"ו שהם קודשא בריך הוא ושכינתיה זו"ן שיתחדו ויזדווגו על ידי ברור י"א סממני הקטרת הנרמז באות ה'. ח' עם התגין גמטריא י"ד, רמז לחמש גבורות הנרמזים ביד, גם זהב שהוא סוד הגבורות גמטריא י"ד, שהמלכות הנזכרת היא נבנית על ידי הגבורות ותהיה ראיה לזווג. ט' עם התגין כ"ז, רמז לכ"ז אותיות התורה שבה, שנתקנים קודשא בריך הוא ושכינתיה. י' עם התגין גמטריא י"ו, רמז לסוד רשות הרבים רחבו י"ו אמה, שנתקנים בסוד אבג"י דאנא בכח. כל"מ אותיות מלך למפרע, רמז כי י"ו הנזכרים הם בחינת מלכים פנודע. שהם נקראים ז' מלכים: ג' עם התגין גמטריא חיים, רמז שיתבררו ויתקנו וימשך להם חיים מלמעלה: ס' גמטריא כלי, רמז ליסוד דנקבא הנקראת כלי: ע' עם התגין גמטריא נחל, רמז ליסוד דאמא הנקרא נחל. פ' גמטריא יסוד, רמז ליסוד זעיר אנפין, וכונת הרמז בשלש אותיות אלו הוא לרמז, שייסוד זעיר אנפין, הרמוז באות פ', יקבל שפע מן יסוד אימא הנקרא נחל, הרמוז באות ע', ויתן אל יסוד מלכות נקביה הנקרא כלי, הרמוז באות ס'. צ' עם התגין גמטריא חק, רמז שהשפעה תהיה חק ולא יעבר, שתמיד תהיה, אמן פן יהי רצון. ק' עם התגין גמטריא דבק. פי דבק הוא סוד הזווג, והפונה שהזווג

יהיה ח'ק ולא יפסק, ולכן מחבר עם אות צ' ששם רמזו הח'ק. ר' יש בו רמז ללאה, כי במלואה עולה גמטריא ר' ויש בו רמז גם כן לרחל, כי ראש שמה ר'. ש' עם התגין גמטריא, נפש, רוח נשמה, חיה, יחידה. רמז שלאח ורחל הרמזים באות ר', ישתלמו בנפש, רוח, נשמה, חיה, יחידה. ויאירו בהם. ת' גמטריא מ'ין דכורין, רמז שלאח ורחל הנזפרות, יקבלו תמיד מ'ין דכורין בסוד הזווג. נמצא כי באותיות ששטנ"ז ג"ץ יש כ"א וי"ן, ששם התגין שהם גמטריא קכ"ו כמנן שלש מ"ב, בסוד עלי באר ענו לה, שהיא סוד שלש פעמים שם מ"ב. גם בשלש פעמים מ"ב הנזפרים הרמזים בכ"א וי"ן הנזפרים, רמז שיתקנו המ"ב פרוצופין של ז' מלכים בשלימות, הפנימי והתכוון והחיצון, וזהו רמז שלש פעמים מ"ב. והנה באותיות בד"ק ח"ה, יש ששה וי"ן שהם גי' ל"ו, כמנן ח"י ח"י. והנה אותיות ששטנ"ז ג"ץ, הם אותיות ועיר אנפין הנקרא ישראל, ובה יובן אך טוב לישראל, כי באותיות הנזפרים יש כ"א וי"ן מנן אך, ונעשו טוב לישראל, בזעיר אנפין שנתקנו ונכנסו האורות בפנים. ונמצא סך כל התגין הוא כ"ז וי"ן, שהם כ"א ונשמה, כנגד כ"ז אותיות התורה, וכלם נתקנים בשלימות ונעשים וך וישור פעלו. גם אפשר לרמז בעזרת ה' יתברך, קכ"ו ול"ו גמטריא קס"ב כמנן בנימין, שהוא יסוד דנקבא, שמעלה מ"ן מן ברויים הנזפרים. ועוד נבא לרמז בעזרת ה', באלפא בית"א דאחה"ע. לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, והוא כי אותיות אחה"ע בגרון. צרף מספר אחה"ע עם מספר גרון, יעלה מספר שמ"ג. רמז שיאירו הו"ה ואהי"ה במלוי יודי"ן שהם ע"ב קס"א בהו"ה דמלוי אלפי"ן ואדנ"י שהם מ"ה וס"ה וסך הכל, גי' שמ"ג. ולכן מספר זה עולה גמטריא הנה מה טוב ומה נעים, כי הו"ה במלוי אלפי"ן גמטריא מ"ה. וגם בחינת שם אדנ"י נקרא מ"ה בסוד מה אשיב לה'. ולכן סים הפסוק שבת אחים גם יחד והבן. גיכ"ק בחיך, הנה צרף מספר גיכ"ק עם מספר חיד, עולה גמטריא קע"א, כמנן שם ייא"י

במלואו יו"ד יו"ד אל"ף יו"ד שמקבלת המלכות, וידוע שיש שם ייא"י משם ס"ג, וזה מקבלת רחל, ויש שם ייא"י משם קס"א, וזה מקבלת לאה. דטלנ"ת בלשון, הנה צרף, מספר דטלנ"ת עם מספר לשון, יעלה המספר גמטריא משיח מלא עם הכולל, רמז שעל ידי תקון הלשון יתמלא המשיח אורות גדולים ויבא לגאל אותנו במהרה בימינו אמן, ואז יקום אותו זמן מה שאמר דוד המלך עליו השלום כוס ישועות אשא. ולכן כוס ישועות עם הכולל, גמטריא דטלנ"ת, לשון: זסשר"ץ בשנים, הנה צרף מספר זסשר"ץ ומספר שנים, יעלה המספר גמטריא אלף ז"ן, והכונה שאז נזנים אנחנו בית ישראל מן האצילות שהוא בסוד אלפים. בוי"מ בפסותים, הנה צרף מספר בוי"מ פ ומספר שפתיים, יעלה המספר גימטריא תתקנ"ח, כמנזן תורה מלאה כזה תי"ו וי"ו רי"ש ה"ה, רמז שעל ידי התורה אשר יוציא האדם בשפתיו, יתמלא זעיר אנפין הנקרא תורה, אורים גדולים, ויתעורר היסוד שהוא בין נצח נהוד הנקראים שפתיים, להזדווג ולהשפיע במלכות, ולכן מספר הנזכרים עולה גם כן גמטריא שלחן מלא שי"ן למ"ד חי"ת נו"ן, רמז שהמלכות הנקראת שלחן תתמלא גם כן אורות רבים וגדולים על ידי הזווג, ואז יקום מה שאמר הפסוק וישבה ירושלים לבטח. כי שלש תיבות אלו עולים כמספר הנזכר. ואז יתקיים גם כן הפסוק, רצון יראיו יעשה, שגם כן עולה המספר הנזכר, והכל בזכות התורה שתהיה מלאה והבן.

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה. א"ת רמז לכ"ב אותיות התורה מאלף ועד תי"ו. ב"ש אותיות ש"ב, רמז שהם בחי' ז' מלכים. ושב לשון שבועה, כמו שב שמעתא. ג"ר ד"ק, רמז שהשבועה מלכים הנזכרים הם בחינת שם ב"ן, וצריך להעלותם שם, וב' פעמים ב"ן, גמטריא ד"ק, וזה שכתוב ג"ר ד"ק. ה"צ ו"פ ז"ע, רמז ה"ץ ו"פ אותיות צופה. ז"ע אותיות עז רמז לתורה שנקראת עז. והכונה, כדי לתקן הז' מלכים, צריך האדם להיות

צופה ומביט בתורה הנקראת עז, כי בה יתקנו הכל. ח"ס ט"ן, רמז לנשמות שבגוף, כי ט"ן הוא גוף, כמו טב למיתב טן דו, כלומר חס על אוצר הנקרא גוף כדי לתקנו, כי אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף: י"ם כ"ל, רמז שאז בזה תחבר המלכות הנקראת י"ם, עם היסוד הנקרא כ"ל. השם יתברך יעזרנו על דבר כבוד שמו תמיד. אמן בן יחי רצון.

לשם יחוד קודש אברהם בריך הוא ושכינתיה. אח"ס, רמז אל"ף שהוא בחינת חכמה בסוד אל"ף חכמה. ח"ס ימשך ממנו חיים, כי חיים הם מן החכמה בנודע. ב"ט"ע רמז הבינה שהיא ספירה שניה, ימשך ממנה המזון שהוא הלחם, כי מזוני מבינה בנודע. ואותיות ט"ע גמטריא לחם עם הפולל, וזהו ב' ט"ע. גי"פ רמז שהדעת שהוא ספירה שלישית לחכמה, בסוד חכמה, בינה, דעת, ימשך ליסוד שהוא רמז באות צד"י, שהוא עולה מספר י"פ, וזהו ג', י"פ. גם רמז וווג הוי"ה אדנ"י, שהם מספר י"פ, עם הפולל. דכ"ץ, רמז דל"ת שהיא רמז להמלכות, הן רחל הן לאה בנזכר בסוד כוננת לדור נדור המליכו לאל, כי הם דלת וכניסה לאצילות, ואותיות כ"ץ, גמטריא ק", שהוא מספר שם מ"ה ואדנ"י בסוד נס. והפונה שתשלם המלכות בהארת שם מ"ה ואדנ"י, וזהו ד' המלכות, כ"ץ סוד נס הנזכר, גם הוא בגימטריא ימין, שהוא סוד החסד שתתמתק בחסדים. הל"ק, רמז המלכות שהיא ה' אחרונה, תקבל גבורות שהם גמטריא ק"ל. גם תאיר בה העין שהיא גמטריא ק"ל. ומ"ר, רמז ו' שהוא התפארת, יעלה ויקבל שפע מן החכמה שנקראת כ"ם, כי רם הוא בחכמה. זנש"ת רמז שיקבל הזעיר אנפין הנזכר, את המוחין הנקראים שנות חיים, שהם ארבעה אה"י וארבעה יה"ו במלואם, שעולים גמטריא שנות, ועם הפולל גמטריא זנש"ת. או רמז ז' תש"ן, כלומר המלכות שהיא שביעית, תקבל ב' פעמים שע"ה נהורין העולים תש"ן, בסוד אשר שם שמות בארץ, ולכן המלכות נקראת אשת חיל. כי אשת חיל עם הפולל גמטריא תש"ן.

ובאורות אלו תגדל המלכות הנקראת שבת, ותהיה בסוד שבת הגדול, שהוא כמספר ב' פעמים שש"ה הנזכרים. לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה. א"ל, רמז לשם אל שהוא חסד. ב"ם, רמז לשם מ"ב המכר. ג"ן, רמז שיאירו שמות הנזכרים במלכות הנקראת גן. ד"ס גמטריא נגה רמז לנגה. ה"ע גמטריא אבן טובה, רמז שנגה תתקן ותתברר ותהיה אבן טובה, ונגה פאור תהיה אל מקום הקדש. ו"פ גמטריא אהי"ה אדנ"י, רמז שבחינת שם אדנ"י יתקן על ידי שם אהי"ה. ו"ץ, גימטריא מ"ה בן, רמז לחבור וזווג זו"ן שהם מ"ה וב"ן. ח"ק, גימטריא ס"ג מ"ה, רמז שיאיר שם ס"ג בשם מ"ה. ט"ר. גמטריא הדר, והוא מלך השמיני שהוא היסוד. י"ש גמטריא עשר פעמים א"ל, רמז לחסד בשלמות שנתקן הדר הנזכר, בסוד החסד. פ"ת, רמז לחבור שם ע"ב ס"ג מ"ה. בפפלים העולים ש"ס, ועם ששים אותיות שלהם גי' ת"ך, והפונה שעל ידי תקון הדר הנזכר אז נתחברו שמות ע"ב ס"ג להאיר לשם מ"ה. גם רמז, שמן חבור ע"ב ס"ג יצא שם מ"ה. לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה: אי"ק גמטריא אל"ף, רמז לאל"ף דאחי"ה. בכ"ר, אותיות בך, כלומר תקן אותו. גלש, רמז לשלשה אלפין דאחי"ה שעולים של"ג כנזכר בסוד השלג שיתקנו בעזרת השם. דמ"ת, הם ד' אלפין של אחי"ה שעולים בגימטריא מד"ת, בסוד ומדת ימי מה היא. הנ"ך, אותיות כהן בסוד החסד. או ירמז הנ"ך גמטריא תקנ"ה, כמנין כס"ף משנה, רמז לחסדים בפולים. וס"ם, גמטריא תרס"ו כמנין רוד"ף שלום, רמז ששכס"ף משנה הרמוזים באותיות הנ"ך, ורודף אותם היסוד הנקרא שלום. וגם הוא בגימטריא הצג"ע לכת, עם הפולל, לרמז כי החסדים הרמוזים באותיות הנ"ך, הם מכסים בסוד מאהבה מסתרת. ולכן תרס"ו גם בן אותיות סתר"ו, לשון הסתר, וגם הוא בגימטריא ור"ב שלום"ם בני"ך, כי בחסדים רב שלום על ישראל. זע"ן, כמנין פא"ר מלכו"ת, כי בחסדים יהיה פאר למלכות, כי יתמתקו גבורותיה.

חפ"ף, גמטריא מוס"ף שב"ת, רמז שהמלכות שנקראת שבת יהיה לה תוספת. גם רמז שפלוט העולמות, שהם עקדים נקדים ברידים, שעולים גמטריא שבת יהיה להם תוספת והארה על ידי החסדים, וזהו מוסף שבת. ולכן הוא בגימטריא אדני שפתי תפתח. טצ"ץ, גמטריא א"ל שד"י מלא, ובגימטריא שלו"ם הבריו"ת. כי על ידי הארת אל שדי למעלה, יהיה שלום הבריות למטה. גם טצ"ץ הנזכר גמטריא פאר התשובה, לרמז כי כל התקונים והמעלות אשר נקמו באותיות הקודמים, הכל יהיה על ידי פאר התשובה, שהאדם יעשה תשובה מפארת, תשובה שלמה, תשובה מאהבה. השם יתברך יעזרנו על דבר כבוד שמו, וישיבנו בתשובה שלמה אמן בן יהי רצון ועל ידי התשובה המפארת הזו, נזכה לעלות לארץ ישראל גאולים, בסילוק ערב רב והזדים מתוכה. ולכן פא"ר התשובה עולה גמטריא וענני"ם יירש"ו ארץ, שגירש ארץ החיים, אמן בן יהי רצון.

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה. א"ט במילואם, גמטריא ראש הגויה שהוא היסוד ב"ן. ב"ח במלוי, גימטריא שפתים שהם נצח והוד שנקראים שפתים. והיסוד הוא בין נצח והוד, והתקון שלו על ידי השפתים שעוסק בתורה. ג"ז ד"ו י"צ, אותיות ג"ז במלוי, גמטריא ק"ן, רמז לק"ן אורות. ד"ו במלוי גמטריא פרצוף. י"צ, אילנא דחיי. והפונה שפרצוף זעיר אנפין הנקרא אילנא דחיי, לוקח ק"ן אורות. ב"ף ל"ע מ"ס, הגה כ"ף במלוי, גמטריא קפ"ה, כמנין אל מלא. ל"ע במלוי, גמטריא צדיק. הוא היסוד שנקרא צדיק. מ"ס גמטריא לאה במילואה, והפונה שעל ידי המשכת החסדים יתחבר היסוד עם לאה. ק"ץ במלוי, גמטריא רץ, כמנין חמש גבורות מנצפ"ך עם עשרה כוללים שלהם, בסוד פרי, והפונה בזווג שיצוג היסוד עמה, יתן לה חמש גבורות שלה ממקרים. ר"ף במלוי, גמטריא תקצ"ה, כמנין רחל בשמחה, רמז שתהיה רחל בשמחה, והם הארות אמה. כי ידוע שהשמחה היא באמה, אם

הבנים שמתה, וכן המלכות נקראת בן מצדה, וכל שמתה בבשר וזין, שהם הגבורות המתקנים. וגם עוד יהיה המספר, רחל במחשבה, שהוא אבא שהוא סוד המחשבה בנודע. הרי נרמזו בה האורות אבא ואמא. ש"ן במלוי, גמטריא תס"ו, ב' פעמים רג"ל, שהוא בחינת אבא ואמא, בסוד ע"ב קס"א, קס"א ע"ב. והוא חבור אבא ואמא אשר מחבורם וזווגם יחד ימשך שפע ואורות למלכות הרמוזה באותיות ת"ם, באשר נבאר בעזרת השם. ת"ם במלוי כזה, תי"ו מ"ם, גמטריא תצ"ו כמנן מלכות. והכונה שאורות אבא ואמא הרמוזים באותיות ש"ן ימשכו למלכות. גם נרמז בסוף אלפ"א בית"א זו מספר מלכות, לרמז כי אלפ"א בית"א זו דא"ט ב"ח היא בתקון המלכות, ולכן תצ"ו. גמטריא מלון שלם, רמז שהמלכות תהיה מלון שלם לתפארת. וגם הוא, סמך שלום, כי המלכות נעשה לה סמך על ידי השלום הוא היסוד, הדר, מלך השמיני הנקרא שלום. ואמרתם כה לחי ואתה שלום וביתך שלום וכל אשר לך שלום. עושה שלום במרומיו הוא ברחמיו יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל אמן בן יהי רצון.

(אל"ף). א' וית' לאור פ'נימי. (בי"ת). ב' ו' יאיר תפארת. (גימ"ל). ג' ו' יאיר מ'קפים ל'ו. (דל"ת). ד' ו' יאיר ת'משיכו. (ה"א). ה' ו' יאיר א'ורות. (וי"ו). ו' ו' יאיר ו'קרים ו'גדולים. (זי"ן). ז' ו' יאיר ו'סודות נ'פלאים. (חי"ת). ח' ו' יאיר ו'סודות ת'תונים. (טי"ת). ט' ו' יאיר ו'תפארת. (יוד). י' ו' יאיר ו'יזהיר ד'עת. (כ"ף). כ' ו' יאיר ו'תפארת. (למ"ד). ל' ו' יאיר מ'איר ד'עת. (מ"ם). מ' ו' יאיר מ'ו'תיה מ'ן. (נו"ן). נ' ו' יאיר ו'תפארת. (סמ"ך). ס' ו' יאיר מ'לאים כ'לם. (עי"ן). ע' ו' יאיר ו'תפארת. (פי"ה). פ' ו' יאיר ו'תפארת. (צד"י). צ' ו' יאיר ו'תפארת. (קו"ף). ק' ו' יאיר ו'תפארת. (רי"ש). ר' ו' יאיר ו'תפארת. (שי"ן). ש' ו' יאיר ו'תפארת. (תי"ו). ת' ו' יאיר ו'תפארת.

אמרו במסכת שבת (נף ק"ד) אמרי ליה רבנן לר' יהושע בן לוי אתו דרדקי האדנא לבי מדרשא ואמרי מלי, דאפלו בימי יהושע בן נון,

לא אתמר כותיהו, אל"ף ביי"ת אלף בינה, גימ"ל דל"ת, גמול דלים. ומה טעם פשוטה כרעיה דגימל לגבי דלת, שכן דרכו של גומל חסדים לרוץ אחר דלים. ומאי טעמא פשוטה כרעיה דדל"ת לגבי גימ"ל, דלמצי ליה נפשיה. ומאי טעמא מיהדר אפיה דדלת מגימל, דלתן בצנעה, כי היכי דלא ליכסיף מגיה. ה"ו זה שמו של הקדוש ברוך הוא. ז"ח ט"י כ"ל, ואם אתה עושה כן הקדוש ברוך הוא זן אותך, וכן אותך, ומטיב לך ונותן לך ירושה, וקושר לך כתר לעולם הבא. מ"ם פתוחה מ"ם סתומה, מאמר פתוח מאמר סתום. נו"ן כפופה, נו"ן פשוטה, נאמן כפוף נאמן פשוט. ס"ע סמוך עניים. לישנא אחרינא סימנין עשה בתורה וקנה אותה. פ"ה כפופה פ"ה פשוטה, פה פתוח פה סתום, צד"י כפופה, וצד"י פשוטה, צדיק כפוף צדיק פשוט. היינו נאמן כפוף נאמן פשוט. הוסיף לך הכתוב כפיפה על כפיפתו. מכאן שנתנה התורה במגוד ראש. קו"ף, קדוש. רי"ש, רשע. מאי טעמא מהדר אפיה דקו"ף מריש, אמר הקדוש ברוך הוא אין אני יכול להסתפל ברשע. ומאי טעמא מהדר תגיה דקוף לגבי ריש, אמר הקדוש ברוך הוא אם חוזר בו, אני קושר לו כתר כמותי. ומאי טעמא כרעיה דקו"ף תלויה, דאי הדר ביה ליעייל וליעול בהך. מסיצה ליה לריש לקיש, דאמר ריש לקיש מאי דכתיב אם ללצים הוא יליץ ולענוים יתן חן, בא לטמא פותחין לו, בא לטהר מסייעין אותו. שי"ן שקר, תי"ו אמת. מאי טעמא, שקר מיקרבן מליה, אמת מרחקא מלי, שקרא שכיח, קשטא לא שכיח. ומאי טעמא שקרא אחרא כרעיה קאי, נאמת מלבן לבוניה, קשטא קאי שקרא לא קאי.

א"ת, אותי תעב אתאנה לו? ! ב"ש בי לא חשק, שמי יחול עליו? ! ג"ר גופו טמא, ארחם עליו? ! ד"ק דלתותי נצל, קרניו לא אגדע? ! עד כאן מדת רשעים. אבל מדת צדיקים, א"ת ב"ש אם אתה בוש. ג"ר ד"ק אם אתה עושה כן, גור בדוק. ה"ץ ו"ף. חציצה הוי בינך לבין א"ף. ו"ע ח"ס ט"ו. ואין אתה מזדעזע מן השטן. ו"ם

כ"ל אָמר שׁוֹר שֶׁל גִּיהֶנָּם לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם לֵימִם כ'ל אַח"ס בַּט"ע גי"פ, אָמר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אָנִי חֵס עֲלֵיהֶם מִפְּנֵי שְׁבַעַט בַּגּוֹף. דַּכ"ץ דְּכִים הֵם, בְּנִים הֵם צַדִּיקִים הֵם. הַל"ק אֵין לָךְ חֶלֶק בָּהֶם. וּמ"ר ו"ן ש"ת, אָמר גִּיהֶנָּם לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם מְרִי וְנָגִי מְזַרְעוֹ שֶׁל שֵׁת. אָמר לוֹ, אַל בָּם גֵּן ד"ס. לְהִיכֵן אוֹלֵיכֶם לִגֵּן הַדָּס. ה"ע ו"ף אָמר גִּיהֶנָּם לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם עֵיף אֲנִכִּי. אָמר לוֹ ו"ץ ח"ק הִלְלוּ זִרְעוֹ שֶׁל יִצְחָק. ט"ר י"ש כ"ת, נְטוּר יֵשׁ לִי כַתּוֹת כַתּוֹת שֶׁל אֲמוֹת הָעוֹלָם עוֹבְדֵי אֱלִילִים, שְׁאֲנִי נוֹתֵן לָךְ.

וּבִאוֹתִיּוֹת שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָא אֵיתָא. א"ת ב"ש, א"ת אֶלְף זֶה אָדָם הִרְאִשׁוֹן. תי"ו שֶׁהוּא תַחֲלִית בְּרִיתוֹ שֶׁל עוֹלָם, שְׁכַל הָעוֹלָם נִבְרָא בְּמֵאֲמַר שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְאָדָם בְּכַפּוֹ. ב"ש, בֵּית אֱלוֹ בְּהִמָּה וְחִיָּה, שִׁי"ן, אֱלוֹ שְׁקָצִים וּרְמָשִׁים שֶׁנִּבְרָאוּ עִם אָדָם הִרְאִשׁוֹן. ג"ר גִּימ'ל זוֹ גֵּן שְׁנִטֵּעַ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעֶדֶן לְשׁוּם כַתּוֹכוֹ חַפּוֹת שֶׁל אֲבָנִים טוֹבוֹת וּמְרִגְלִיּוֹת בְּשִׁבִּיל אָדָם, רי"ש שֶׁהוּא נִכְנָס רֹאשׁ לִגֵּן עֶדֶן קִדְּם כָּל הַצַּדִּיקִים, ד"ק דַּל"ת זֶהוּ דַלְתִּי גֵן עֶדֶן שְׁפַתְחִי לִפְנֵי מֶלֶאכִי הַשֶּׁרֶת שֶׁשִּׁגְרָן הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶצֶל אָדָם לְשִׁרְתּוֹ. ק' מִלְמַד שֶׁקִּרְאוּ לִפְנֵי קְדוּשֵׁי עֲלִיּוֹנִים וְגִבּוֹרֵי עֲרֻבוֹת, וְאָמְרוּ לוֹ בֹּא בְּשָׁלוֹם. ה"ץ, ה"א שֶׁהִפִּיל עָלָיו הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא תַרְדֵּמָה, צַדִּי זוֹ צֹלַע אַחַת שֶׁלֶקַח הֵימָנוּ מִצִּלְעוֹתָיו וּבִנְאָה לֹאשָׁה. ו"ף שֶׁהִבִּיֵּאָה בְּרַבּוֹת אֶלְפִין שֶׁל מֶלֶאכִי הַשֶּׁרֶת אֶל אָדָם הִרְאִשׁוֹן בְּקוֹל רִנָּה וְשִׁירָה, וּמָה הוּא פ"ה מִלְמַד שְׁכַל פִּמְלִיָּא שֶׁל מַעֲלָה יִרְדּוּ לִגֵּן עֶדֶן. ו"ע, זי"ן מִלְמַד שְׁזִמֵּן הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁנִיָּהֶם לְסַעֲדָה עַל מַעַדְנֵי גֵן עֶדֶן. עי"ן שְׁעָרָךְ לִפְנֵיהֶם שְׁלֹחַנוֹת שֶׁל מְרִגְלִיּוֹת. ח"ס, חֵית, שְׁחָשׂוּ מֶלֶאכִי הַשֶּׁרֶת וְצָלוּ לוֹ בְּשֹׁר וְצָנָנוּ לוֹ אֶת הַיֵּין, וּבָא הַנֶּחֱשׁ וּרְאָה אֶת כְּבוֹדָן וְהִצִּיץ בָּהֶם וְנִתְקַנָּא בָּהֶם. סמ"ך, שְׁסָח לוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹאֲדָם וְאָמר לוֹ מִפְּרִי עֵץ הַגֵּן תֹּאכַל, וּמִפְּרִי הָעֵץ אֲשֶׁר בַּתּוֹךְ הַגֵּן לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ. ט"ן, טי"ת, שְׁטַעַתָּה חֲנָה בְּדַבְּרִי שֶׁל

נחש ואכלה מן העץ ונתנה הימנו לאדם. נו"ן, שנפתחו עיניהם והבינו שהם צרמים ונתעטפו בעלין של תאנה. י"ם, יו"ד, שפכר גלוי וידוע לפניו יתברך מעשיהם שעשו וירד הקדוש ברוך הוא וקרא לאדם. מ"ם, שאמר הקדוש ברוך הוא לאדם מי הגיד לך כי ערום אתה. כ"ל, כ"ף, שכלם זמנם הקדוש ברוך הוא לדין. ל"מ"ד, שלקו ארבעה וחטאו שלשה. נחש ונחיה ואדם חטאו ולקו, ורביעית, ארץ לקחה בעבורם.

אח"ס בט"ע, מהו אח"ס, מלמד שאמר הקדוש ברוך הוא אני בעצמי אחוס על ישראל יותר מעל כל אמות העולם, מפני שהם ממליכים אותי בעולמי פצמים בכל יום ומיחדים את שמי ערבית ושחרית. שנאמר שמע ישראל יהוה יאהרונה אל הינו יהוה יאהרונה אחר. בט"ע, שבהם נטוע העולם, שאלמלא שיוצאין תלמידי חכמים שהם עוסקין בתורה, ותינוקות של בית רבן שהם הוגין במקרא ובמשנה, וישראל שהם קורין שמע, ומקבלים על מלכות שמים שחרית וערבית, כבר היו מלאכי חבלה נוהשין ומחריבין את העולם. גי"ף אל תקרי גי"ף אלא גוף. זו גופה של תורה, שראשי ישיבות גאון יעקב מתעסקין בה ומורין פרט וכלל. ונהיות אסור והתר לישראל. דכ"ץ, אל תקרי דכ"ץ אלא דך בלו חפץ, ואין חפץ אלא ישראל שנקראו ארץ חפץ לפני הקדוש ברוך הוא, ולמה נקראו ארץ חפץ, מפני שהם דומים לארץ שכל העולם מתקנים בה. חפץ בשביל שהם עושים בכל יום ויום חפצו ורצונו של הקדוש ברוך הוא בדת. ה"ק, זה יעקב שנקרא חלק, שנתקדש שמו של הקדוש ברוך הוא בקדשה על ידו, וחקק לו דמותו על פסא פבודו: ומ"ר, אל תקרי ומ"ר אלא ואמר, אלו שרפי להבה ומלאכי צבאות וחיילי מעונה שאינן יכולין לומר קדוש מלמעלה, עד שפותחין תחלה ישראל פיהם בקדשה מלמטה, ואומרים קדשה משלשת, ואחר כך מקדישין מלאכי השרת. ואין ואמר אלא מלאכי השרת, שנאמר וקרא זה אל זה ואמר. ו"ן ש"ת, אל תקרי ו"ן ש"ת אלא זה

נשא שבת, אלו ישראל שנסאו תורה ומצוות שבת בעולם הזה מפי הקדוש ברוך הוא, שבה זוכין ישראל ונוחלין חיי עולם הבא שכלו שבת, שנאמר מזמור שיר ליום השבת.

אמר רבי עקיבא, אל"ף, מהו אל"ף, מלמד שאמרה תורה אמת למד פיך, כדי שתזכה לחיי העולם הבא. הוי פיך למד אמת כדי שתזכה לחיי עולם הבא. מפני מה, מפני שהקדוש ברוך הוא נקרא אמת, וכסאו מאז יושב עליו באמת, ופניו יקדמו חסד ואמת, וכל דבריו חסד ואמת, וכל משפטיו משפטי אמת, וכל ארחותיו חסד ואמת: דבר אחר אל"ף, אפתח לשון פה. פה לשון אפתח. אמר הקדוש ברוך הוא אפתח לשון כל בני אדם, כדי שיהיו מקלסין לפני בכל יום ויום, וממליכין אותי בארבע רוחות העולם. שאלמלא שירה וזמרה שהם אומרים לפני בכל יום ויום, לא בראתי את עולמי. דבר אחר אפתח לשון פה, ופה לשון אפתח, שאין נאה במאמרים וארבעים ושמונה אברים לומר לפני שירה אלא בפה, שנאמר פי יספר תהלתך. שלא נמשלו פה ולשון אלא כים וגליו, כשם שהים מרחיב ופותח, כך הפה מרחיב ופותח. כשם שהים מלא מרגליות, כך הפה מלא מרגליות של עצמות. כשם שהים מביע מים, כך הפה מביע מים. דבר אחר, אפתח פה לשון, ולשון פה אפתח, אפתח להם לישראל פה ולשון בדברי תורה, כדי שישבחו שמי בכל יום ויום, שאם אין ישראל בעולם אין לי שבח וגדלה. דבר אחר, אלף, אם אין אלף אין בית. אם אין בית אין אלף. אם אין תורה תמימה, אין כל העולם פלו מתקים. אם אין כל העולם פלו מתקים, אין תורה תמימה. אם אין גימ"ל אין דל"ת. ואם אין דל"ת אין גימ"ל. אם אין גמילות חסדים, אין דלים, ואם אין דלים בעולם, אין גמילות חסדים בעולם. ומניין שישראל אתקרו דלים, שנאמר את עם עני תושיע, אלו ישראל. ועינים רמות תשפיל אלו אמות העולם. דבר אחר, אלף, אמר הקדוש ברוך הוא, אמרתי פארתי לישראל. פארתי לעמי אמרתי. ואין אמרתי אלא תורה,

שֶׁנֶאֱמַר יַעֲרֹף כַּמָּטָר לִקְחֵי תֵּזֶל כִּטְלֵי אֶמְרָתִי. דְּבַר אַחֵר, אֵלֶּף, זֶה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא רֹאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן. הוּא אֱלֹהִים בְּרַב אֱלֹפִי מֶלֶךְ. כָּשֶׁם שֶׁאֵלֶּף רֹאשׁ לְאוֹתִיּוֹת, כֵּן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רֹאשׁ לְכָל הַמַּלְכִּים, וְגַם הוּא סוֹף כָּל הַמַּלְכִּים, שֶׁנֶאֱמַר אֲנִי רֹאשׁוֹן וְאֲנִי אַחֲרוֹן. אֲנִי הוּא רֹאשׁ לְמִקְרָא לְדוֹמָר, וְאֵת אַחֲרוֹנִים אֲנִי הוּא. מִה תִּלְמוּד לְדוֹמָר וְאֵת אַחֲרוֹנִים אֲנִי הוּא. אֲלֵא מִלְּמַד כְּשֶׁמַּחֲדֵשׁ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵת הָעוֹלָם, הוּא עוֹמֵד בְּעֶצְמוֹ וּמִסְדֵּר סִדְרָן שֶׁל אַחֲרוֹנִים שֶׁל עוֹלָם הַבָּא. סִדְרָן שֶׁל צְדִיקִים, סִדְרָן שֶׁל חֲסִידִים, סִדְרָן שֶׁל עֲנָוִים, סִדְרָן שֶׁל נְבִיאִים, סִדְרָן שֶׁל פְּרִנְסֵי הַדּוֹר, סִדְרָן שֶׁל כָּל דּוֹר וָדוֹר, וְכָל בְּרִיָּה וְכָל חַיָּה וְחִיָּה, וְכָל עוֹף וְעוֹף, וְכָל נֶשֶׁמָה וְנֶשֶׁמָה, וּמוֹרִיד חֲנוּךְ בֶּן יִרְדֵּי שֶׁשְּׁמוֹ מ"ם ט"ט, וְאֵת אַרְבַּע חִיּוֹת מִתַּחַת גִּלְגָּלִי כְּסָאוֹ, וּמַעֲמִיד אֵת כְּסֵאוֹ לְצַד אֶחָד, וּמַעֲלָה אֵת קֶרֶח וְעֵדוּתוֹ מִשְׁאוֹל וּמִתְהוֹם רַבָּה, וּמְבִיאִים לְפָנָיו כָּל בָּאֵי עוֹלָם, וְהוּא מַעֲמִידָן עַל רִגְלֵיהֶם, הוּא מְסַדֵּר דִּינוֹ שֶׁל עֶצְמוֹ לְפָנֵי הַבְּרִיּוֹת, וְאוֹמֵר לָהֶם כְּלוּם רְאִיתֶם אֱלֹהִים אַחֵר מִבִּלְעָדִי, בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת, אוֹ בְּאַרְבַּע רוּחוֹת הָעוֹלָם. הָעֵידוֹ בִּי וְתֹאמְרוּ אִמְתָּה, שֶׁנֶאֱמַר אֲתֶם עֲבִי נָאִם יְהוָה יֵאָהֲדוּנֵהי וְאֲנִי אֵל. מְשִׁיבִים מ"ם ט"ט וְחִיּוֹת הַקֶּדֶשׁ וְקֶרֶח וְעֵדוּתוֹ כָּלָם בְּבֵת אַחַת, בְּקוֹל אֶחָד בְּפֶה אֶחָד בְּדַבּוּר אֶחָד, וְאוֹמְרִים לְפָנָיו, בְּכָל בָּאֵי עוֹלָם לֹא רָאִינוּ כְּמוֹךָ מַעֲלֵם רְשׁוֹת אֶחָד בְּאַרְץ מִתַּחַת, אֵין מֶלֶךְ כְּמוֹךָ, וְאֵין צוּר בְּלִתֵּךָ, וְאֵין אֱלֹהִים זוֹלָתֶךָ. אֲתָה רֹאשׁוֹן וְאַתָּה אַחֲרוֹן, וְאֵין אֱלֹהִים מִבִּלְעָדֶיךָ, וְאֵין עוֹד אֱלֹהִים, שֶׁנֶאֱמַר אֵין כְּמוֹךָ בְּאֱלֹהִים אֲדֹנָי וְאֵין כְּמַעֲשֶׁיךָ. בְּאוֹתָהּ שְׁעָה מְשִׁיב הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְכָל בָּאֵי עוֹלָם, שֶׁנֶאֱמַר רָאוּ עֲתָה כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא וְאֵין אֱלֹהִים עִמָּדִי, אֲנִי הוּא קֹדֶם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם, וְאֲנִי הוּא מִשְׁנִבְרָא הָעוֹלָם, וְאֵין אֱלֹהִים עִמָּדִי לְעוֹלָם הַבָּא, אֲנִי אִמְתָּה וְאַחֲרֵיהּ, אֲנִי הוּא שְׁאִמְתָּה לְכָל בָּאֵי עוֹלָם בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְאֲנִי הוּא שְׁאִחֲזִיר לָהֶם רוּחַ וְנֶשֶׁמָה וְאַחֲרֵיהּ אוֹתָם לְעוֹלָם הַבָּא, וְאֲנִי הוּא שְׁמַחְצָתִי אוֹתָם בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּעִנְיָנִים, וְחֲרָשׁוֹת אֲזִנִּים, וְחֲגָרוֹת רִגְלִים, בְּכָלֵלוֹת

אֶצְבָּעוֹת, בְּפִלְגוֹת אֲבָרִים, בְּעֶרְלַת שְׁפָתַיִם, בְּאֵלְמוֹת פֶּה וְלִשׁוֹן, וְאֲנִי
הוא שְׁמֵרָפָא אוֹתָם לְעוֹלָם הַבָּא, וְאִין מִיָּדִי מִצִּיל לְיוֹם הַדִּין: דְּבָר
אַחַר אֵלֶּף מִפְּנֵי מַה כּוֹתְבִין אוֹתוֹ בְּאוֹת אַחַת, וְקוֹרִין אוֹתוֹ בְּשֵׁלֶשׁ
אוֹתִיּוֹת, מִפְּנֵי שֶׁהוּא נִחְשָׁב אֶחָד כְּנֶגֶד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁנִקְרָא
אֶחָד. וְכָל שֵׁם וְשִׁבַּח שֶׁלֹּא אִין קוֹרִין לְפָנָיו אֶלָּא בְּמִשְׁלֵשׁ, שְׁנֵאמַר
יְהוָה יֵאֱהֻדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ, יְהוָה יֵאֱהֻדוּנְהִי אֶחָד. הֲרֵי שְׁמוֹ מִשְׁלֵשׁ. יְהוָה
יֵאֱהֻדוּנְהִי | יְהוָה יֵאֱהֻדוּנְהִי אֵל רַחוּם, הֲרֵי שְׁמוֹ מִשְׁלֵשׁ. וּמִנֵּין שְׁפָל
שִׁבַּח אִין אוֹמְרִים לְפָנָיו אֶלָּא מִשְׁלֵשׁ, שְׁנֵאמַר קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ
יְהוָה יֵאֱהֻדוּנְהִי צְבָאוֹת, הֲרֵי מִשְׁלֵשׁ. גְּדוֹל יְהוָה יֵאֱהֻדוּנְהִי וּמִהֲלֵל
מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אִין חֲקַר, הֲרֵי מִשְׁלֵשׁ.
בִּי"ת אֶלָּא בִּית. אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּנִיתִי יִצְחָקִי תַכְנִיתִי. בְּנִיתִי
ב' פִּלְטְרִין שְׁלִי אֶחָד לְמַעְלָה וְא' לְמַטָּה, יִצְחָקִי כָּל סִדְרֵי בְּרָאשִׁית.
תַּכְנִיתִי חַיִּי עוֹלָם הַבָּא. שְׁנֵאמַר מִי תִכֵּן אֶת רוּחַ יְהוָה יֵאֱהֻדוּנְהִי. דְּבָר
אַחַר בִּי"ת אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּבִית בְּרָאִיתִי אֶת הָעוֹלָם. בְּבִית
דִּנְתִּי אֶת הָעוֹלָם. בְּבִית שְׁחַתַּתִּי אֶת הָעוֹלָם. בְּבִית בִּלְבָלְתִּי אֶת
הַלִּשׁוֹן בְּעוֹלָם. בְּבִית בְּרַכְתִּי אֶת אֲזִרְחִי. בְּבִית בְּרַכְתִּי אֶת יִצְחָק.
בְּבִית בְּרַכְתִּי אֶת יַעֲקֹב. בְּבִית בְּרַכְתִּי אֶת הַשִּׁבְטִים. בְּבִית בְּרַכְתִּי אֶת
יוֹסֵף. בְּבִית בְּרַכְתִּי אֶת יִשְׂרָאֵל. בְּבִית בְּרַכְתִּי אֶת יְרוּשָׁלַיִם. בְּבִית
בְּרַכְתִּי אֶת צִיּוֹן. בְּבִית בְּרַכְתִּי אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. בְּבִית בְּרַכְתִּי אֶת
עוֹלָם הַבָּא. דְּבָר אַחֵר בִּי"ת, בִּינָה לְכָל בְּרִיָּה. בִּינָה לְכָל יִצּוֹר. בִּינָה
לְכָל נֶפֶשׁ. בִּינָה לְכָל נִשְׁמָה. בִּינָה לְכָל רוּחַ. שְׁאֵלְמָלָא בִּינָה, אִין
הָעוֹלָם מִתְקַיֵּם אֲפִילוֹ שְׁעָה אַחַת. גִּימ'ל, מַהוּ גִימ'ל,
מִלְמַד שְׁאֵמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, גִּמְלָתִי י'חַד מ'חֲסָדִי ל'דִּלִּים,
ל'דִּלִּים מ'חֲסָדִי י'חַד גִּמְלָתִי: דְּל"ת, אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא ד'בְּרִיתִי ל'הַקִּים ד'ל. ד'ל ל'הַקִּים ד'בְּרִיתִי. כְּשֶׁבָא דֵּל לְפָנָי, אִינִי
מְשִׁיבוֹ מִלְּפָנַי רִיקָם. שְׁנֵאמַר אֵל יָשׁוּב דֵּךְ נָכְלָם. וְאֲנִי מְקַרֵּב שְׂכִינָתִי
אֶצְלוֹ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, שְׁנֵאמַר קְרוֹב יְהוָה יֵאֱהֻדוּנְהִי לְנִשְׁבְּרֵי לֵב. וְאִין
נִשְׁבְּרֵי לֵב אֶלָּא עֲנִיִּים, וְלֹא עוֹד אֶלָּא שְׁאִינוּ מִבֵּית הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא

בְּכָל רִגְעַ וְרִגְעַ אֵלָּא בְּדֵל, שְׁנֵאמַר וְאֵל זֶה אֲבִיט אֶל עֲנֵי וְנִכָּה רוּחַ.
וְעֵרַב לְפָנַי קוֹל דְּבִרְיָהֶם, יוֹתֵר מִכָּל בְּנֵי אָדָם שֶׁתַּחַת הַשָּׁמַיִם, שְׁנֵאמַר
כִּי שׁוֹמֵעַ אֶל אֲבִיוֹנִים יְהוָה יֵאֱהוּנָה, וְאֵת אֲסִירָיו לֹא בָּזָה. מֵהוּ אֵת
אֲסִירָיו לֹא בָּזָה, אֱלוֹ בַּעֲלֵי יְסוּרִין, בַּעֲלֵי חֲלֵי וּבַעֲלֵי מָכָה, שֶׁהֵם
דּוֹמִים בְּעוֹלָם הַזֶּה כְּאֵלוּ חֲבוּשִׁים בְּבֵית הָאֲסוּרִים, עַד שֶׁהִקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא שׁוֹלַח לָהֶם רְפוּאָה וַיִּכְפֹּאֵם מִחֲלִים. שְׁנֵאמַר וַיִּצְעֲקוּ אֶל
יְהוָה יֵאֱהוּנָה בִּצְרָ לָהֶם, מִמַּצּוּקוֹתֵיהֶם יִצִּילֵם, וְאֲסוּרִים אֱלוֹ
חֲלָאִים, שְׁנֵאמַר לוֹמַר לְאֲסוּרִים צָאוּ. וְלֹא עוֹד אֵלָּא שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא מְגַלְגֵּל רַחֲמָיו עֲלֵיהֶם, וּמְקִימֵם מַעֲפָר לְהוֹשִׁיבֵם עִם נְדִיבִים
וְלִהְנִיחֵלֵם כֶּסֶף כְּבוֹד. וְאֵין כְּבוֹד אֵלָּא עוֹלָם הַבָּא, שְׁנֵאמַר כְּבוֹד
חֲכָמִים יִנְחִלוּ. ה"א, אֵין ה"א אֵלָּא שְׁמוֹ שֶׁל הִקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא הַמַּפְרֵשׁ, שְׁבוּ נִבְרָא הָעוֹלָם כְּלוּ, שְׁנֵאמַר אֵלֶּה תוֹלְדוֹת
הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהִבְרָאָם, אֵל תִּקְרִי בְּהִבְרָאָם אֵלָּא בְּה"א בְּרָאָם,
וּמִנֵּין שְׁאֵף שָׁמַיִם וְאָרֶץ שֶׁעֲתִידִין לְהִתְחַדֵּשׁ אֵין נִבְרָאִים אֵלָּא בְּה"א,
שְׁנֵאמַר הַשָּׁמַיִם הַחֲדָשִׁים וְהָאָרֶץ הַחֲדָשָׁה. שָׁמַיִם חֲדָשִׁים וְאָרֶץ
חֲדָשָׁה לֹא נֵאמַר. אֵלָּא הַשָּׁמַיִם הַחֲדָשִׁים וְהָאָרֶץ הַחֲדָשָׁה, מִכָּאן
אֲתָה לְמַד שֶׁלֹּא הִיָּתָה יְגִיעָה מִלְּפָנֵי הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, לֹא בְּמַעֲשֵׂה
בְּרֵאשִׁית שֶׁל עוֹלָם הַזֶּה, וְלֹא בְּמַעֲשֵׂה אַחֲרִית שֶׁל עוֹלָם הַבָּא, שֶׁלֹּא
בְּרֵאשׁן הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵלָּא בְּדִבְרֵי שְׁאֵין בּוֹ מִמֶּשׁ אֶחָד בְּלִבְד
בְּה"א. וּמֵה נִשְׁתַּנָּה מִכָּל הָאוֹתִיּוֹת שֶׁבָּהֶם נִתְּנָה תוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, מִפְּנֵי
שְׁאֵין בּוֹ מִמֶּשׁ. מִפְּנֵי שֶׁכָּל הָאוֹתִיּוֹת כְּשֶׁהָאָדָם מוֹצִיאֵן מִפִּיו, הוּא
מְרַגֵּשׁ בָּהֶן בְּשִׁפְתָיו וּבִלְשׁוֹנוֹ, וּמוֹצֵא טַפַּת רֶק מִפִּיו. אֲבָל הֵה"א
אֵינוֹ מְקַבֵּל טַמְאָה, מִפְּנֵי שֶׁכְּשֶׁהָאָדָם מוֹצִיאֵן מִפִּיו אֵינוֹ מְרַגֵּשׁ בּוֹ
לֹא בְּשִׁפְתָיו וְלֹא בִלְשׁוֹנוֹ, וְאֵין מוֹצִיא בָּהּ טַפַּת רֶק מִפִּיו. כָּל נִשְׁמוֹת
הַמַּפְרָשׁוֹת אֵינָם נִכְתְּבוֹת אֵלָּא בְּה"א. וּבְה"א נִחְתְּמוּ שָׁמַיִם וְאָרֶץ
וְעוֹלָם הַזֶּה וְעוֹלָם הַבָּא, וַיִּמּוֹת הַמַּשִּׁיחַ. ו'ו, חוֹתְמוֹת
שֶׁל הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁבָּהֶם נִחְתְּמוּ כָּל נִשְׁמוֹת הַמַּפְרָשִׁים שֶׁעַל
כֶּסֶף הַכְּבוֹד, שְׁנֵאמַר זֶה שָׁמַיִ לְעֵלָם וְזֶה זִכְרִי לְדוֹר דּוֹר, זֶה שָׁמַיִ

לְעוֹלָם אֱלֹהֵי שְׁמוֹת הַמַּפְרָשִׁים, וְזֶה זִכְרִי לְדוֹר דוֹר חוֹתְמוֹת הַשֵּׁם, שְׁפָל שֵׁם וְשֵׁם שְׁבַמְרָכָה, יֵשׁ לוֹ חוֹתָם וְיֵשׁ לוֹ כְּנוֹי.

וַיֵּן, זֶה שְׁמוֹ שֶׁל הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא זֵן וּמַפְרִינֵם כָּל יְצוּרֵי כְּפִיו בְּכָל יוֹם וְיוֹם, מִקְרָנֵי רִאמִּים וְעַד בִּיצֵי כְּנִים, שֶׁנֶּאֱמַר מִפְּרִי מַעֲשֶׂיךָ תִּשָּׁבַע הָאָרֶץ, וְאֹמַר פֹּתַח אֶת יָדֶיךָ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רִצּוֹן, וְכִמְהַ מִּפְתָּחוֹת יֵשׁ לוֹ לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִפְתָּח שֶׁל אִשָּׁה, מִפְתָּח שֶׁל גִּשְׁמִים, מִפְתָּח שֶׁל תַּחֲנוּת הַמַּתִּים, מִפְתָּח שֶׁל פְּרִנְסָה, מִפְתָּח שֶׁל נִקְבִים, מִפְתָּח שֶׁל מֶן, מִפְתָּח שֶׁל חֲדוּשׁ מַלְכוּת, מִפְתָּח שֶׁל עֵינִים, מִפְתָּח שֶׁל חֲרָשִׁים, מִפְתָּח שֶׁל שְׁפָתִים, מִפְתָּח שֶׁל פֶּה, מִפְתָּח שֶׁל לְשׁוֹן, מִפְתָּח שֶׁל אֲסוּרִים, מִפְתָּח שֶׁל אֶרֶץ מִפְתָּח שֶׁל גֵּן עֵדֶן וּמִפְתָּח שֶׁל גִּיהֶנֶם. ח"ת, אֵל תִּקְרִי חֵי"ת אֱלֹהֵי חֶטָּא, מִפְּנֵי שְׁחָטָא

נֶחֱשֵׁב לָהֶם לִישְׂרָאֵל לְצַדִּיקָה מַשְׁעָה שְׂרֹאִים פְּנֵי גִיהֶנֶם, וּמִקְבָּלִים עֲלֵיהֶם דִּינָה שֶׁל גִּיהֶנֶם, וְכִינֵן שְׁמַעְלִים אוֹתָם וְחוֹזְרִים בְּתִשְׁבּוּכָה לְפָנֵי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִיָּד מִתְקַבָּלִים לְפָנֵי שְׂכִינָה, כְּצַדִּיקִים וְחֹסִידִים שֶׁלֹּא חָטְאוּ מַעֲוָלִים, וּמִקְבָּלִים שְׂכָר עַל חֶטָּא, וְהָיָה לָהֶם כְּצַדִּיקָה. ט"ת, אֵל תִּקְרָא טִי"ת אֱלֹהֵי טִיט, וּמַהוּ טִיט זֶה

טִיט שֶׁבִּידוֹ שֶׁל הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁנֶּאֱמַר הִנֵּה כַחַמֵּר בִּיד הַיּוֹצֵר, שְׁפָל הָעוֹלָם לֹא נִבְרָא אֱלֹהֵי הַיָּמֵנוּ, וְלִבְסוֹף עֲתִידִין כָּלֵם שְׁחוֹזְרִים לְטִיט, שֶׁנֶּאֱמַר הַכֹּל הָיָה מִן הָעֶפֶר, וְאֵין טִיט אֱלֹהֵי עֶפֶר שֶׁנִּבְרָא מִמֶּנּוּ אָדָם הָרִאשׁוֹן, שֶׁנֶּאֱמַר וַיֵּצֵר יְהוָה יֵהוּדָה יֵהוּדָה אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עֶפֶר מִן הָאֲדָמָה. יו"ד, אֵל

תִּקְרִי יו"ד אֱלֹהֵי י"ד, שְׁזָהוּ יָד וְשֵׁם טוֹב שֶׁעֲתִיד הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַתֵּן לָהֶם לְצַדִּיקִים לְעוֹלָם הַבָּא בִּירוּשָׁלַיִם וּבְבֵית הַמִּקְדָּשׁ, שֶׁנֶּאֱמַר וְנִתַּתִּי לָהֶם בְּבֵיתִי וּבְחוֹמֹתַי יָד וְשֵׁם טוֹב, וְאֵין יָד אֱלֹהֵי מְנוּחָה, שֶׁנֶּאֱמַר חֲמֹשׁ יָדוֹת, וּמַהוּ יָד מְלָמֵד שֶׁעֲתִיד הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְקַרֹּת כָּל הַצַּדִּיקִים בְּשִׁמְן, וְנוֹתֵן לָהֶם כּוֹס שֶׁל סֵם חַיִּים בְּיָדָם, כְּדִי שִׁיְהִיו חַיִּים וְקַיָּמִים לְעוֹלָמִים. כ"ף, זֶה כ"ף שְׁבוּעָה,

כֶּף שֶׁהוּא מְכָה זֶה עַל גֵּב זֶה בְּשִׁמְחָה רַבָּה, סַעֲדָה שֶׁל צַדִּיקִים לְעוֹלָם

הבא.

למ"ד, אל תקרי למ"ד אלא ל'ב מ'בין ד'עצת, מלמד ששקול הלב כנגד כל האברים. מ"ם, מפני מה מ"ם קורא אותם שנים בבת אחת, מפני ששנים עומדים ברוזי פסא הכבוד, וכלם חקוקים בטכסי שלהבת של פסא הכבוד, וקושרים בראשם כתרים של אורה. נו"ן, נון מפני מה אחד רובץ ואחד זקוף ועומד, מפני שנבראת בו נשמה לבריות. שכל נשמה ונשמה פעם שהיא רובצת פעם שהיא זקופה. בזמן שהאדם רובץ נפשו רובצת, ובזמן שהאדם זקוף נפשו זקופה, שנאמר גר יהיה יאהדונהי נשמת אדם חופש כל חדרי בטן. סמ"ך, אל תקרי סמ"ך אלא סומך. סומך זה הקדוש ברוך הוא שהוא סומך נופלים, שנאמר סומך יהיה יאהדונהי לכל הנופלים. סומך עליונים וסומך תחתונים, סומך עולם הזה וסומך עולם הבא. עי"ן, לא נאמר עי"ן אלא עין של תורה שהיא עין לכל עין, ואור לכל אור. והיא חכמה לכל חכמה, ובינה לכל נבונים. והיא מדע לכל יודעי בינה, והיא חיים למחזיקים בה. פ"ה, אין פה אלא משה, שנאמר כי כבוד פה וכבוד לשון אנכי. צד"י, אל תקרי צד"י אלא צדיק, זה צדיקו של עולם, הקדוש ברוך הוא שהוא עושה צדקות. קו"ף, זה משה אבי החכמה אבי כל הנביאים, שהקיף לפני פרעה כל מיני חכמה, וכל דברי בינה, וכל דברי דעת, וכל דברי השכל. רי"ש, זה הקדוש ברוך הוא שהוא ראש לכל הגדולים, והוא קורא בגלות ראשונים ואחרונים. שי"ן, זה שניהם של רשעים, שעתידי הקדוש ברוך הוא לשברם: תי"ו, אל תקרי תי"ו אלא תאנה, זה תאנותם של בשר נדם, שהוא מתאנה בעולם הזה בכל יום ויום.

בראשית, רב המנונא סבא אמר אשפחן אתוון בהפוכא בית בקדמיתא ולבתר, בית בקדמיתא היינו בראשית, ברא לבתר. אל"ף בקדמיתא ולבתר, אל"ף בקדמיתא היינו אל"הים את לבתר, אלא פד

בעא קדשא בריך הוא למעבד עלמא כל אתון הוו סתימין, ותרין
 אלפין שנין עד דלא ברך עלמא, הוה מסתפל קדשא בריך הוא
 ואשתעשע בהו. כד בעא למברי עלמא אתו כל אתון קמיה מסופא
 ארישייהו. שריאת את ת' למיעל ברישא. אמרה רבון עלמין ניחא
 קמך למברי בי עלמא, דאנא חותמא דגושפנקא דילך אמ"ת, ואנת
 אתקריאת אמ"ת. יאות למלכא למשרי באת אמ"ת ולמברי בי
 עלמא. אמר לה קדשא בריך הוא יאות אנת וזכאה אנת, אלא לית
 אנת כדאי למברי כך עלמא. הואיל ואנת זמינא למנהי רשים על
 מצחין דגוברין מהימנין, דקיימו אורייתא מאל"ף ועד תי"ו,
 וברשימו דילך ימותון. ועוד דאנת חותמא דמנות, והואיל דאנת כך,
 לית אנת כדאי למברי כך עלמא. מיד נפקת, עאלת את ש' קמיה.
 אמרה קמיה רבון עלמין ניחא קמך למברי בי עלמא, דבי אתקרי
 שמך שד"י, ויאות למברי עלמא בשמא קדישא. אמר לה יאות אנת
 וטב אנת וקשוט אנת. אבל הואיל ואתון דזיופא נטלין לך למנהי
 עמהון לא בעינא למברי כך עלמא, דבגין דלא אתקיים שקרא אלא
 אי יטלון לך ק"ר. מפאן מאן דבעי למימר שקרא יטול יסודא
 דקשוט בקדמיתא, ולבתר יוקים ליה שקרא. דהא את ש' את קשוט
 איהו, את קשוט דאבהתן דאתיחדו בה. ק"ר אתון דאחזיאו על
 סטרא בישא אינון, ובגין לאתקיימא נטלי את ש' בגווייהו ונהי
 קשר. פיון דחמאת הכי נפקת מקמיה. עאלת אות צ' אמרה קמיה,
 רבון עלמא ניחא קמך למברי בי עלמא, דאנא בי חתימין צדיקים,
 ואנת דאתקריאת צדיק בי רשים דכתיב פי צדיק יי צדקות אהב, ובי
 יאות למברי עלמא. אמר לה לה צדי, צדי אנת, וצדיק אנת אבל אנת
 צריך למנהי טמירא, לית אנת צריך לאתגליא כל כך, בגין דלא
 למיהב פתחון פה לעלמא. מאי טעמא, נ' איהי, אתיא י' דשמא
 דברית קדישא ורכיב עליה ואתאחד בהדא. ורזא דא כד ברך קדשא
 בריך הוא לאדם הראשון, דו פרצופין בראו. ובגין כך אנפוי דיו"ד
 מהדר לאחורא כגוונא דא צ. ולא אתהדרו אנפין באנפין כגוונא דא

צ, אסתכל לעילא. כגוונא דא צ, אסתכלא לתתא כגוונא דא צ' אמר
 לה קדשא בריך הוא תו דאנא זמין לנסרא לך ולמעבד לך אפין
 באפין, אבל באתרא אחרא תסתלק. נפקת מקמיה ואזלת. עאלת את
 פ אמרה קמיה רבון עלמין ניחא קמך למברי בי עלמא דהא פורקנא
 דאנת זמין למעבד בעלמא בי רשים, ודא הוא פדות, ובי יאות
 למברי עלמא. אמר לה יאות אנת. אבל כך אתרשים פשע בטמירו,
 כגוונא דחיוניא דמחי ואעיל רישיה בין גופיה, הדי מאן דחב כפיך
 רישיה ואפיק ידו וכן ע' עון. ואף על גב דאמרה דאית בי עגנה אמר
 לה קדשא בריך הוא לא איברי כך עלמא. נפקת מקמיה עאלת את
 ס' אמרה קמיה רבון עלמין ניחא קמך למברי בי עלמא, דאית בי
 סמיכא לנפלין דכתוב סומך יי לכל הנופלים. אמר לה על דא אנת
 צריך לאתרח ולא תזוז מניה. אי אנת נפיק מאתרח מה תהא עליהו
 דאינון נופלין, הואיל ואנון סמיכין עלך. מיד נפקת מקמיה. עאלת
 את נ' אמרה קמיה רבון עלמא ניחא קמך למברי בי עלמא, דבי
 כתוב נורא תהלות, ותהלה דצדיקים נאנה תהלה. אמר לה נון' תוב
 לאתרח, דהא בגיגך תבת סמ"ך לאתרה ונהי סמך עלה. מיד תבת
 לאתרה ונפקת מקמיה. עאלת את מ' אמרה קמיה רבון עלמא ניחא
 קמך למברי בי עלמא, דבי אתקריאת מלך. אמר לה הדי הוא ודאי.
 אבל לא איברי כך עלמא בגין דעלמא אצטריך למלך, תוב לאתרח
 אנת ו ל', ו ד'. דהא לא יאות לעלמא למיקם בלא מלך. בההיא
 שעתא נחתא מן קדמוהי את כ' מעל כורסי יקריה, אודעזעא
 ואמרה קמיה רבון עלמא ניחא קמך למברי בי עלמא דאנא פבודך.
 וכד נחתת כ' מעל כורסי יקריה, אודעזעו מאתן אלה עלמין
 ואודעזעו כורסיא, וכלהו עלמין אודעזעו למנפל. אמר לה קדשא
 בריך הוא פ"ף פ"ף. מה אנת עבד חכא, דלא איברי כך עלמא, תוב
 לאתרח, דהא כך פליה פלה ונחרצה אשתמע, תוב לכורסייך ונהי
 תמן. בההיא שעתא נפקת מקמיה ותבת לדוכתא. עאלת את י'
 אמרה קמיה רבון עלמא ניחא קמך למברי בי עלמא, דאנא שירותא

דשָׁמָא קדישא וַיֵּאֹת לָךְ לְמַבְרִי בִּי עֲלָמָא. אָמַר לָהּ דִּי לָךְ דְּאַנְתָּ
חָקִיק בִּי וְאַנְתָּ רְשִׁים בִּי, וְכָל רְעוּתָא דִּילִי בְּךָ סְלִיק, לִית אַנְתָּ יֵאוּת
לְאַתְעֵקְרָא מִן שָׁמַי. עֲאֵלֶת אֵת ט' אַמְרָה קָמִיה רַבּוּן עֲלָמָא נִיחָא
קָמְךָ לְמַבְרִי בִּי עֲלָמָא, דְּאַנָּא בִּי אֲתַקְרִיאַת טוֹב וְיָשׁוּר. אָמַר לָהּ לֹא
אַבְרִי בְּךָ עֲלָמָא, דִּהָא טוֹבְךָ סְתִים בְּגוּוֹךְ וְצָפוֹן בְּגוּוֹךְ הֵדָּא הוּא
דְּכְתִיב מַה רַב טוֹבְךָ אֲשֶׁר צָפְנָתָ לִירְאִיךָ. הוּאִיל וְגִנּוּז בְּגוּוֹךְ לִית בִּיה
חוּלְקָא לְעֲלָמָא דָּא דְּאַנָּא בְּעִי לְמַבְרִי, אֱלֹא בְּעֲלָמָא דְּאַתִּי. וְתוּ דְּעַל
דְּטוֹבְךָ גִּנּוּז בְּגוּוֹךְ יִטְבְּעוֹן תְּרַעֲי דְּהִיכְלָא, הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב טְבָעוּ
בְּאַרְצָן שְׁעָרֶיהָ. וְתוּ דְּח' לְקַבְלָךְ, וְכֵד תַּתְּחַבְּרוֹן כְּחֵדָּא הָא ח"ט, וְעַל
דָּא אַתְּנוֹן אֵלִין לֹא רְשִׁימִין בְּשַׁבְטִין קְדִישִׁין, מִיָּד נִפְקַת מִקָּמִיהָ.
עֲאֵלֶת אֵת ז' אַמְרָה לִיה רַבּוּן עֲלָמָא נִיחָא קָמְךָ לְמַבְרִי בִּי עֲלָמָא,
דְּבִי נְטָרִין בְּנִיךָ שְׁבַת דְּכְתִיב זְכוֹר אֶת יוֹם הַשְּׁבַת לְקַדְּשׁוֹ. אָמַר לָהּ
לֹא אַבְרִי בְּךָ עֲלָמָא, דְּאַנְתָּ אֵית בְּךָ קֶרְבָּא וְחֶרְבָּא דְּשִׁנָּא וְרוּמָחָא
דְּקֶרְבָּא בְּגוּוֹנָא דְּנוּיָן. מִיָּד נִפְקַת מִקָּמִיהָ. עֲאֵלֶת אֵת ו' אַמְרָה קָמִיהָ
רַבּוּן עֲלָמָא נִיחָא קָמְךָ לְמַבְרִי בִּי עֲלָמָא, דְּאַנָּא אֵת מִשְׁמָךְ. אָמַר לָהּ
וַאֲוֹ, אַנְתָּ וְה' דִּי לְכוּן דְּאַתְּנוֹן אַתְּנוֹן דְּשָׁמַי, דְּאַתְּנוֹן בְּרִזָּא דְּשָׁמַי
וְחִקְיָן וְגִלְפִין בְּשָׁמַי, וְלֹא אַבְרִי בְּכוּ עֲלָמָא. עֲאֵלֶת אֵת ד' וַאֲתָ ג'
אַמְרוּ אוּף הָכִי. אָמַר אוּף לוֹן, דִּי לְכוּן לְמַהְרֵי דָּא עִם דָּא, דִּהָא
מִסְכָּנִין לֹא יִתְבַטְלוּן מִן עֲלָמָא וְצָרִיכִין לְגִמּוּל עֲמַהוֹן טִיבּוּ. דְּל"ת
אִיהִי מִסְכָּנָא. גִּימ"ל גּוּמַל לָהּ טִיבּוּ, לֹא תַתְּפָרְשׁוֹן דָּא מִן דָּא, וְדִי
לְכוּן לְמִיזֵן דָּא לְדָא. עֲאֵלֶת אֵת ב' אַמְרָה לִיה רַבּוּן עֲלָמָא נִיחָא קָמְךָ
לְמַבְרִי בִּי עֲלָמָא, דְּבִי מְבָרְכֵן לָךְ לְעִילָא וְתַתָּא. אָמַר לָהּ קְדָשָׁא בְּרִיךְ
הוּא הָא וְדָא בְּךָ אַבְרִי עֲלָמָא וְאַנְתָּ תַּהֵא שִׁירוּתָא לְמַבְרִי עֲלָמָא.
קִיָּמָא אֵת א' לֹא עֲאֵלֶת. אָמַר לָהּ קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֱלֹ"ף אֱלֹ"ף,
לְמַה לִּית אַנְתָּ עֲאֵלֶת קָמִאי כְּשֶׁאֵר כָּל אַתְּנוֹן. אַמְרָה קָמִיה רַבּוּן
עֲלָמָא בְּגִין דְּחִמִּינָא כָּל אַתְּנוֹן נִפְקוּ מִן קָמְךָ בְּלֹא תוּעֵלְתָא, מַה אָנָּא
אַעֲבִיד תָּמָן. וְתוּ דִּהָא יְהִיבְתָּא לֹאֲתָ בִּי"ת נְכֻזְבָּא רְבֻרְבָּא דָּא. וְלֹא
יֵאוּת לְמַלְכָּא עֲלָאָה לְאַעֲבָרָא נְכֻזְבָּא דְּיָהֵב לְעַבְדּוּי וּלְמִיָּהֵב

לאחר־כא. אמר לה קדשא בריך הוא אל"ף אל"ף, אף על גב דא'ת
בי"ת ב'ה אברי עלמא. אנת תהא ריש לכל אתנון. לית בי יחודא
אלא בך. בך ישרון כל חושבנין וכל עובדין דעלמא, וכל יחודא לא
הוי אלא בא'ת אלף. ועבד קדשא בריך הוא אתנון עלאין רבובין
ואתנון תפאין זעירין. ובגין כך בי"ת בי"ת. בראשית ברא. אל"ף
אל"ף אלהים את, אתנון מלעילא ואתנון מלתתא וכלהו פחדא הו, מ
מעלמא עלאה ומעלמא תתאה.

אחר כך יקרא פקק זה מ"ספר יצירה" שחבר אברהם אבינו עליו השלום,
ואם יוכל להשיג "ספר יצירה" ולקרא בלו, עדיף.

בשלשים ושתים נתיבות פליאות חכמה חקק י'ה י'ה צבאות אלהי
ישאל. אלהים חיים ומלך עולם. אל שדי חנון ורחום. רם ונשא.
שוכן עד מרום וקדוש שמו. וברא את עולמו בשלשה ספרים.
בספר וספר וספור: עשר ספירות בלימה במספר עשר
אצבעות. חמש כנגד חמש. וברית יחיד מכון באמצע. במלת לשון.
ובמילת המעור: עשר ספירות בלימה. עשר ולא תשע. עשר
ולא אחת עשרה. ה' בן בחכמה וחסם בבינה. ב' בן ב'הם וחקר מ'הם.
והעמד דבר על בריו והשב יוצר על מכונו: עשר
ספירות בלימה. מדתן עשר שאין להם סוף. ע'מק ראשית ע'מק
אחרית. ע'מק טוב וע'מק רע. ע'מק רום וע'מק תחת. ע'מק מזרח,
וע'מק מערב. ע'מק צפון, וע'מק דרום. אדון יחיד. אל מלך נאמן.
מושל בכלם ממעון קדשו עד עדי עד: עשר ספירות
בלימה. צפיתן כמראה הבזק. ותכליתן אין להם קץ. דברו בהן
ברצוא נשוב. ולמאמרו כסופה ירדפו. ולפני כסאו הם משתחוים:
עשר ספירות בלימה. נעוץ סופן בתחלתן כשלחבת קשורה בגחלת
שאדון יחיד ואין לו שני. ולפני אחד מה אתה סופר: עשר
ספירות בלימה. בלום פיך מלדבר. ולבך מלהרהר. ואם רץ לבך
שוב למקום. שלכך נאמר רצוא נשוב: עשר ספירות

בלימה. אחת רוח אלהים חיים. ברוך ומברך שמו של חי העולמים.
 קול ורוח ודבור. זהו רוח הקדש: שמים רוח מרוח. חקק
 ונחב בזה עשרים ושתים אותיות ועוד שלש אמות ושבעה כפולות.
 ושתים עשרה פשוטות ורוח אחת בהן:
 שלש מים מרוח. חקק ונחב בהן תהו ובהו, רפש וטיט, חקקן בעין
 ערוגה. הציבן כמין חומה. סבבן כמין מעזיבה:
 ארבע אש ממים. חקק ונחב בזה כסא הכבוד. שרפים ואופנים.
 ותיבות הקדש. ומלאכי השרת. ומשלשון יסד מעונו. שנאמר עשה
 מלאכיו רוחות משרתיו אש להט:
 חמש, שלש אותיות מן הפשוטות חתם רוח בעד שלש. וקבען
 בשמו הגדול יה"ו. וחתם בהם שש קצוות. ופנה למעלה וחתמו
 ביה"ו. שש, חתם תחת, ופנה למטה, וחתמו ביה"ו. שבע, חתם
 מזרח, ופנה לפניו, וחתמו בהו"י. שמנה חתם מערב, ופנה לאחוריו,
 וחתמו בהו"י: תשע חתם דרום, ופנה לימינו, וחתמו בוי"ה: עשר
 חתם צפון, ופנה לשמאלו, וחתמו בזה"י:
 אלו עשר ספירות בלימה. אחת רוח אלהים חיים. ורוח מרוח, ומים
 מרוח. ואש ממים. ורוח מעלה ותחת, מזרח ומערב צפון ודרום.
 יאמר אלה בית, זה עשר פעמים.

אלף בי"ת גימ'ל דל"ת ד"י וי"ז עי"ן וי"ת
 טי"ת יו"ד כ"ף למ"ד מ"ם נו"ן סמ"ך עי"ן פ"ה
 צ"ד"י קו"ף רי"ש טי"ן תי"ז

אחר כך זכיר הנקודות בפיו, ויהיו מצויירים לפניו כזה:
 קמץ (פתח), פתח (חכמה), צרי (בינה), סגול (חסד), שבא (גבורה),
 חלם (תפארת), חיריק (נצח), קבוץ (הוד), שורק (יסוד):

אחר כך יקרא הטעמים בפיו.

שמות הטעמים לפי סדר הספרדים
 זרקא. סגולתא. פזר גדול. קרני פרה.
 תירסא. תלישא. אולא גריש. שופר מהפך.
 קדמא. שופר חולך. זקף קטן. רביעי. זקף
 גדול. שני גרישין. יתיב. שני פשטין.
 שלשלת. תרי טעמי. דרגא תביר. מאריך.
 טרחא. אתגח. פסקו. מקף. מעמיד.
 סוף פסוק:

שמות הטעמים לפי סדר האשכנזים

קדמא. פשטא. פשטא. מנח זרקא מנח סגול.
 מנח | מנח רביעי. מהפך פשטא מנח זקף-קטן.
 פשטא זקף-קטן. זקף-גדול. מרכא טפחא מנח
 אתגחתא. פזר. תלישא-קטנה. תלישא-גדולה.
 קדמא ואולא. אולא-גרש. גרשים. דרגא תביר.
 מרכא תביר. יתיב. מנח. שלשלת. קרני-פרה.
 מרכא-כפולה. ירח בן-יומו. (מקף. פסיק. מתג).
 מרכא טפחא מרכא סוף-פסוק: .

יעמוד ויאמר בכוננה ובלישוב הדעת, ובהתלהבות עצומה ובקול נעים
 וצלול מלה במלה:

קומו אתון קדישין ואחידו בוינין קדישין דילכון, ונתקשרון
בנקודין וטעמין קדישין, ואתפנשו ועלו קמי קודשא בריך הוא
ושכנתיה, ונתבעון רחמין על שכינתא ועל בית מקדשא, וקרתא
דירושלם, ויתגדל ויתקדש שם י"ה רבא, בעגלא ובזמן קריב,
ויתעקר פולחנא דאיליא מארעא, וימחי דוכרנא דעמלק מתחות
שמאי, וייתוב פולחנא יקירא דשמאי להדריה ולזיויה ויקריה,
וימליך מלכותיה, ויצמח פרקניה ויקרב משיחיה: קומו אתון
קדישין, אתפנשו ומלילו סגיוגריא בעד בית ישראל, בני אברהם
יצחק ויעקב. ויהא שלמא רבא מן שמאי, חיים ושבע וישועה
ונחמה ושיזבא ורפואה וגאלה וסליחה וכפרה, ורנח ונחלה לנו
ולכל ישראל. אמן בן יחי רצון.

אחר כך יקרא זוהר זה העוסק בתקוני דקנא קדישא, ואשה תדלג לימוד
זה. ותמשיך "מאנא בכח" לקמן עמוד 499.

פתח רבי שמעון ואמר: וי מאן דאשויט ידוי בדיקנא יקירא עלאה
דסבא קדישא טמירא סתימא דכלא. דיקנא דההיא תשבחתא.
דיקנא דסתים ונקיר מכל תקונוי. דיקנא דלא ידעין עלאין ותתאין.
דיקנא דהיא תושבחתא דכל תשבחין. דיקנא דלא הנה בר נש
נביאה וקדישא דיקרב למחמי ליה. דיקנא דהיא תליא בשערוי עד
טבורא דלבא, חורא פתלגא, יקירא דיקרין, טמירא דטמירין
מהימנותא דמהימנותא דכלא. תאנא בצניעותא דספרא דהאי
דיקנא מהימנותא דכולא, נפיק מאודנוי ונחית סוחרניה דפומא
קדישא ונחית וסליק וחיפי בתקרוכתא דבוסמא טבא חורא דיקירא.
ונחית בשקולא וחיפי עד טבורא, הוא דיקנא יקירא מהימנא שלימא
דנגדין ביה תלת עשר נביעין מבויעין דמשח רבות טבא, בתלת עשר
תקונין מתתקנא:

תקונא קדמאה (מי אל פמוך במדה א' אל) מתתקן שערא מלעילא
ושארי מההוא תקונא דשער רישיה דסליק בתקוני לילא מאודנוי

וְנָחִית מִקָּמִי פִתְחָא דְאֲדָנִין בְּחַד חוּטָא בְּשִׁקְלָא טָבָא עַד רִישָׁא דְּפוּמָא:

תְּקוּנָא תְּנִינָא, (נושא עֹון במדה ב' רחום) מִתְּתַקֵּן שְׁעָרָא מִרִישָׁא דְּפוּמָא, וְסָלִיק עַד רִישָׁא אַחֲרָא דְּפוּמָא בְּתִקּוּנָא שְׁקִיל:

תְּקוּנָא תְּלִיתָא, (וְעוֹבֵר עַל פֶּשַׁע במדה ג' וְחֲנוּן) מְאֻמְצָעִיתָא דְּתַחוּת חוּטָמָא מִתַּחוּת תְּרִין נוֹקְבִין נָפִיק חַד אַרְחָא, וְשְׁעָרָא אֲתַפְסֵק בְּהָהּוּא אַרְחָא. וּמִלִּי מִהָאִי גִיסָא וּמִהָאִי גִיסָא שְׁעָרָא בְּתִקּוּנָא שְׁלִים סוּחְרָגָה דְּהָהּוּא אַרְחָא:

תְּקוּנָא רְבִיעָא, (לְשֹׂאֲרִית נִחְלָתוּ במדה ד' אֲרֶךְ) מִתְּתַקֵּן שְׁעָרָא וְנָחִית תַּחוּת פּוּמָא מִרִישָׁא חֲדָא לְרִישָׁא חֲדָא בְּתִקּוּנָא שְׁלִים:

תְּקוּנָא חֲמִישָׁא, (לֹא הִחְזִיק לְעַד אַפּוּ במדה ה' אִפִּים) תַּחוּת פּוּמָא נָפִיק אַרְחָא אַחֲרָא בְּשִׁקְלָא דְּאַרְחָא דְּלַעֲיָלָא, וְאַלִין תְּרִין אַרְחִין רְשִׁימִין עַל פּוּמָא מִכָּאן וּמִכָּאן:

תְּקוּנָא שְׁתִּיתָא, (פִּי חֲפֵץ חֶסֶד הוּא במדה ו' וְרַב חֶסֶד) מִתְּתַקֵּן שְׁעָרָא וְסָלִיק וְנָפִיק מִלְרַע לְעֵיל לְרִישָׁא דְּפוּמָא וְחָפִי תְּקוּבָתָא דְּבוּסְמָא טָבָא עַד רִישָׁא דְּפוּמָא דְּלַעֲיָלָא. וְנָחִית שְׁעָרָא לְרִישָׁא דְּפִתְחָא דְּאַרְחָא תַּתָּא דְּפוּמָא:

תְּקוּנָא שְׁבִיעָא, (יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ במדה ז' נְאֻמָּת) פָּסִיק שְׁעָרָא וְאַתְחַזּוּן תְּרִין תַּפּוּחִין בְּתִקּוּבָתָא דְּבוּסְמָא טָבָא שְׁפִירָן וְיָאֵן לְמַחְזִי. בְּגִינְהוּן אֲתַקִּים עֲלָמָא חֲדָא הוּא דְּכִתִּיב בְּאוּר פְּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים:

תְּקוּנָא תְּמִינָא, (יִכְבוֹשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ במדה ח' נוֹצֵר חֶסֶד) נָפִיק חַד חוּטָא דְּשַׁעְרֵי סוּחְרָגִי דְּדִיקְנָא, וְתִלְיִין בְּשִׁקְלָא עַד טְבוּרָא:

תְּקוּנָא תְּשִׁיעָא, (וְתִשְׁלִיךְ בְּמִצִּילוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם במדה ט' לְאַלְפִים) מִתְּעַרֵּי וּמִתְּעַרְבִין שְׁעָרֵי דִיקְנָא עִם אֵינוֹן שְׁעָרֵי דְּתִלְיִין בְּשִׁקְלָא, וְלֹא נָפִיק דָּא עִם דָּא:

תְּקוּנָא עֲשִׂירָא, (תַּתֵּן אֶמֶת לִיעֶקֶב במדה י' נִשָּׂא עֹון) נִחְתִּין שְׁעָרֵי תַּחוּת דִיקְנָא וְחֲפִיין בְּגִירוּנָא תַּחוּת דִיקְנָא:

תְּקוּנָא חַד סָר, (חֶסֶד לְאַבְרָהָם במדה י"א וְפֶשַׁע) דְּלֹא נָפִיקִין נִימָא מִן

נימא ומתשערן בשיעורא שלים :

תקונא תריסר, (אשר נשבעת לאבותינו במדה י"ב וחסא) דלא תליין שיערי על פומא, ופומא אתפני מכל סטרוי ויאן שיערי סחור סחור ליה :

תקונא תליסר, (מימי קדם במדה י"ג ונקה) דתליין שיערי בתחות דיקנא מכאן ומכאן. ביקרא יאה ביקרא שפירא מחפין עד טבורא. לא אתחזי מכל אנפי תקרבתא דבסמא. בר אנון תפוחין שפירין חנרין דמפקין חין לעלמא. ומחזן חדו לזעיר אנפין. בתליסר תקונין אלין נגדין ונפקין תליסר מבויעין דמשח רבות, ונגדין לכל אנון דלתתא. ונהרין בההוא משחא. ומשיחין מההוא משחא דבתליסר תקונין אלין. בתליסר תקונין אלין אתרשים דיקנא יקרא סתימא דכלא דעתיק דעתיקין :

מתרי תפוחין שפירן דאנפוי, נהירין אנפוי דזעיר אנפין וכל חזור ושושן דאשתכחן לתתא. נהירין ומתלהטין מההוא נהורא דלעילא. תקונין תליסר אלין אשתכחו בדיקנא, ובשלימות דיקנא כתקונוי. אתקרי בר נש נאמן. דכל דחמי דיקניה תלי ביה מהימנותא : תאנא בצניעותא דספרא. תליסר תקונין אלין דתליין בדיקנא יקרא, בשביעא משתכחי בעלמא. ומתפתחי בתליסר תרעי דרחמי. ומאן דאושט ידיה לאומא. כמאן דאומי בתליסר תקוני דיקנא. האי באריך אנפין. בזעיר אנפין בכמה, אמר לרבי יצחק קום בקיומן. וסלסל בסלסלא דתקונא דמלכא קדישא היאך יתקנון. קם רבי יצחק פתח ואמר מי אל כמוך נושא עון וגומר. ישוב רחמנו וגומר. תתן אמת ליצקב וגומר. תאנא תליסר מכילן אתחזון קא, וכלהו נפקין מתליסר מבויעין דמשח רבות דתקוני דיקנא קדישא, עתיקא דעתיקין, טמירא דטמירין. תנא תקונא דדיקנא טמיר וסתים טמיר ולא טמיר, סתים ולא סתים, בתקוני ידיע ולא ידיע :

תקונא קדמא. הא תנינן דכל שיערא ושיערא וכל נימא ונימא לא מתדבקא לחברתא. ושאריו נימין דדיקנא לאתקנא מתקונא דשער

רישא, הָכָא אֵית לֹאסְתַּכְלָא, אִי כָּל נִימִין דְּשַׁעַר רִישָׁא, וְנִימִין
 דְּדִיקְנָא יִקְרָא עַלְאָה בְּחַד נִימָא אֲתַכְלִלוּ. אָמַאי אֵלִין אָרִיכִין וְאֵלִין
 לֹא אָרִיכִין, אָמַאי נִימִין דְּדִיקְנָא לֹא אָרִיכִין כּוּלִי הָאִי וְקִשְׁיִין. וְאֵלִין
 דְּרִישָׁא לֹא קִשְׁיִין אֲלֵא שְׁעִיעִין. אֲלֵא כָּל נִימִין שְׁקִילִין דְּרִישָׁא
 וְדִיקְנָא, דְּרִישָׁא אָרִיכִין עַל כְּתָפִין, לְמִיגַד מְרִישָׁא לְרִישָׁא דְּזַעִיר
 אֲנָפִין, מִהֵוּא מְשִׁיכָא דְּמוּחָא לְמוּחָא דִּילִיָּה, וּבְגִינִי כֵּךְ לֹא הָווּ
 קִשְׁיִין. וְעַל דָּא אֲתַחְזוּן לְמִהְוִי רַכִּיכִי. תְּאֵנָא מְאִי דְּכְתִיב חֲכָמוֹת
 בַּחוּץ תִּרְנָה. וְלְבַסּוּף כְּתִיב בְּרַחוּבוֹת תִּתֵּן קוֹלָהּ. הָאִי קָרָא לָאוּ
 רִישִׁיה סִיפִיה וְלָאוּ סִיפִיה רִישִׁיה. אֲלֵא חֲכָמוֹת בַּחוּץ תִּרְנָה כַּד נִגִּיד
 מְמוּחָא סְתִימָאָה דְּאָרִיךְ אֲנָפִין לְמוּחָא דְּזַעִיר אֲנָפִין בְּאִינוֹן נִימִין.
 כְּאֵלוּ מִתְחַבְּרָאן לְבָר תִּרְיִן מוּחִין, וְאֲתַעְבִּיד חַד מוּחָא. בְּגִין דְּלִית
 קִיוּמָא לְמוּחָא תִּתְּאָה אֲלֵא בְּקִיוּמָא דְּמוּחָא עַלְאָה. וְכַד נִגִּיד מִהָאִי
 לְהָאִי כְּתִיב תִּתֵּן קוֹלָהּ חַד, וּבְגִין דְּנִגִּיד מְמוּחָא לְמוּחָא בְּאִינוֹן נִימִין
 אִינוֹן לֹא אֲשַׁתְּכּוּ קִשְׁיִשִּׁין. מְאִי טַעְמָא, מְשׁוּם דְּאִי אֲשַׁתְּכּוּ
 קִשְׁיִשִּׁין, לֹא נִגִּיד חֲכָמָתָא לְמוּחָא בְּהוּן. בְּגִינִי כֵּךְ לִית חֲכָמָתָא נִפְקָא
 מִבֶּר נֶשׁ דְּאִיהוּ קִשְׁיָא מְאִרִי דְּרוּגְזָא, דְּכְתִיב דְּבָרִי חֲכָמִים בְּנַחַת
 נִשְׁמָעִים. וּמִהָכָא אוֹלִיפְנָא מָאן דְּשַׁעְרוֹי דְּרִישָׁא קִשְׁיִשִּׁין לָאוּ
 חֲכָמָתָא מְתִישְׁבָּא עֲמִיה. וְעַל דָּא אִינוֹן אָרִיכִי לְמִיתִי תוּעֵלְתָא
 לְכַלָּא. מְאִי לְכַלָּא לְמִיעֵל עַל חוּטָא דְּשַׁדְרָא דְּמִתְשַׁקֵּן מִן מוּחָא.
 וּבְגִין דָּא לֹא תְּלִי שַׁעְרָא דְּרִישָׁא עַל שַׁעְרָא דְּדִיקְנָא. דְּשַׁעְרָא דְּרִישָׁא
 תְּלִי וְסִלִּיק עַל אוּדְנִין לְאַחוּרוֹי, וְלֹא תְּלִי עַל דִּיקְנָא, מְשׁוּם דְּלֹא
 אִיצְטְרִיךְ לְאַתְעָרְבָא אֵלִין בְּאֵלִין. דְּכִלְהוּ חוּרֵי כְּתִלְגָּא, וְתֵאֵנָא
 אִינְהוּ דְּדִיקְנָא קִשְׁיָאִי פְּלָהוּ. מְאִי טַעְמָא. מְשׁוּם דְּאִינוֹן תְּקִיפָא
 דְּתְּקִיפִין, לְאַחְסִין אִינוֹן תִּלְת עֶשֶׂר מְכִילִין מְעַתִּיק דְּעַתִּיקִין. וְהִנֵּי
 מְכִילִין מְקַמִּי אוּדְנֵי שְׁרִיָּין. וְהִנֵּי מְכִילִין סְתִימָן אִינוֹן. דְּלֹא יִתְעָרְבוּן
 בְּאַחְרָנִין. וְאִי תִימָא דְּלִית אַחְרָנִין פְּנִתִּיָּהוּ, לֹא. דְּתִנְיָא תְּלִיסַר מְכִילִין
 דְּרַחֲמֵי מְעַתִּיקָא קְדִישָׁא, מִי אֵל פְּמוּךְ חַד. נוּשָׂא עֶזְרִין תְּרִי. וְעוֹבֵר עַל
 פְּשַׁע תִּלְת. לְשֹׁאֲרִית נַחֲלָתוֹ אַרְבַּע. לֹא הִחֲזִיק לְעַד אַפּוֹ חֲמֵשׁ. כִּי

חפץ חסד הוא שית. ישוב ירחמנו שבָּעָה. יכבוש עונותינו תמנִיא. ותשליך במצולות ים כל חטאתם תשָׁעָה. תתן אָמֶת ליעקב עֲשָׂרָה. חסד לאברהם חד סר. אֲשֶׁר נשבעת לאבותינו תריסר. מימי קדם תליסר. לקבל דא אל רחום וחנון וגומר ואינון לתתא. ואי תימא מִשָּׁה איך לא אמר אלין עלאין, אֵלָא מִשָּׁה לא אצטריך אֵלָא לְאַתֵּר דדינא אשְׁתַּכַּח, ובאתר דדינא אשְׁתַּכַּח לא בְּעֵי הָכִי לְמִימַר. מִשָּׁה לא אמר אֵלָא בְּעֵידָנָא דִּישְׁרָאֵל חֲאָבוּ, ודינא הָנָה תְּלִיא. ובגניי כך לא אמר מִשָּׁה אֵלָא בְּאַתֵּר דדינא אשְׁתַּכַּח. אֲבָל בְּהָא אֵתֵר סְדוּרָא דשְׁכִיחָא דַּעֲתִיק יוֹמִין מְסֻדֵּר נְבִיאָה. ואינון תְּלִיסֵר תְּקוּנִין דדיקנא עלָאָה קדישא טמירא דטמירין. תקיפין לְתַבְּרָא וּלְאַכְפִּיא כָּל גְּזָרֵי דִינִין. מאן חמי דיקנא עלָאָה קדישא טמירא דטמירין דְּלֵא אַכְסִיף מְנִיָּה, ובגין כך כל שְׁעָרֵי קְשִׁישִׁין ותְּקִיפִין בְּתַקּוּנֵי, ואי תימא אי הָכִי הָא שְׁעָרֵי דְלִתְתָּא אֵינוּן אוֹכְמִי, אֲמַאי לֹא הָווּ דֹּא כְּדָא. דְּתַנִּיא בְּתִיב קְנוֹצוֹתֵיו תְּלִתְלִים שְׁחוּרוֹת פְּעוּרָב. ופְּתִיב שְׁעָרֵי רִישִׁיה כְּעֻמֵּר נָקָא. לֹא קְשִׁיא, הָא בְּדִיקְנָא עלָאָה הָא בְּדִיקְנָא תַתָּאָה, וְעַל דֹּא כִּד אֲתִיְהִיבִת אוֹרִיְתָא לִישְׁרָאֵל אֲתִיְהִיבִת בְּאֵשׁ שְׁחוּרָה עַל גְּבִי אֵשׁ לְבָנָה. וְעִיקְרָא דְּמִלָּה מְשׁוּם דְּהָנִי שְׁעָרֵי בְּגִין דְּמִמוּחָא אשְׁתַּכַּחוּ, לְאַתְמַשְׁכָּא לְמוּחָא דְלִתְתָּא, ואֵינוּן לְעִילָא מִן דִּיקְנָא, דִּיקְנָא בְּלַחוּדֵי הוּא. וְכָל תְּקוּנֵי בְּלַחוּדֵיהוּ אשְׁתַּכַּחוּ. דִּיקְנָא בְּלַחוּדֵי. וְשְׁעָרֵי בְּלַחוּדֵיהוּ.

תְּקוּנָא קְדָמָאָה, תְּקוּנָא דְּשְׁאָרֵי מְרִישָׁא דְּשְׁעָרֵי דְּרִישָׁא, וְתַנִּיא כָּל תְּקוּנֵי דִיקְנָא לֹא אשְׁתַּכַּחוּ אֵלָא מְמוּחָא דְּרִישָׁא, וְהָכֹּא לֹא פְּרִישׁ הָכִי, דְּהָא לֹא הָוִי אֵלָא תְּקוּנָא דֹּא דְּנַחֲתִית מִן רִישָׁא, דְּשְׁעָרֵי דְּרִישָׁא הָכִי אשְׁתַּכַּח. וּמִהָאֵי דִיקְנָא אשְׁתַּמוּדַע כָּל מַה דְּהָוִי בְּרִישָׁא דְּאֵלֶּף עַלְמִין דְּחִתִּימִין בְּעִזָּקָא דְּבִכְיָא. עִזָּקָא דְּכִלִּיל כָּל עִזָּקִין. אֲרִכָּא דְּכָל שְׁעָרָא דְּנַחֲתִית מִקְמִי אוּדְנֵי לֹא הָוִי אֲרִיכָּא. וְלֹא אֲתַדְּבַק דֹּא בְּדָא. וְלֹא נַחֲתִין אֵלֶּין שְׁעָרִין מְכַד נִגְדִין אֲתַמְשְׁכֵּן וְתִלְיִין, וְשִׁירִיתָא דְּתַקּוּנָא קְדָמָאָה תְּלַתִּין וְחָד קוֹצֵי שְׁקִילָן, אֲתַמְשְׁכֵּן עַד רִישָׁא

דפומא. ותלת מאה ותשעין נימין אשתכחו בכל קוצא וקוצא. תלתין וחד קוצי שקילין דהוי בתקונא קדמא, תקיפין לאכפייא לתתא כחשבון א"ל. מהו א"ל תקיף יכול. ובכל קוצא וקוצא מתפרשין תלתין וחד עלמין, תקיפין שלטין לאתעיינא. תלתין וחד בהאי סטר, ותלתין וחד בהאי סטר, וכל עלמא ועלמא מניה מתפרש לאלף עלמין דכסיפין לעדונא רבא. וכלא סתים ברישא דדיקנא דכליל תקיפא וכלילן בהאי א"ל ועם כל דא האי א"ל אתכפייא לרחמי דרחמי דעתיק יומין אתכלל ואתפשט ביה, אמאי עד פומא, משום דכתיב דינא יתיב וספרין פתיחו, מאי דינא יתיב. יתיב לאתריה דלא שלטא. הדא הוא דכתיב פלא יועץ אל גבור. אל דהוא גבור. ואתפשט דדיקנא קדישא דעתיק יומין. ורזא דכתיב מי אל כמוך בעתיק יומין אתמר, בתקונא קדמא דדיקנא קדישא עלאה:

עלמא קדמא דנפיק מתקונא קדמא, שליט ונחית וסליק לאלף אלפין ורבוא רבבן מארי תריסין, ומניה מתאחדין בקסטא דעזקא רבא: עלמא תניינא דנפיק מהאי תקונא. שליט ונפיק ונחית וסליק לשבעה וחמשין אלף דרגין מארי דיבבא. ומתאחדן מניה לאכפייא בקודלא בחינרא. עלמא תליתא דנפיק מהאי תקונא. ונחית וסליק לשפתא ותשעין אלפין מארי דיללא, ומתאחדן מניה כבוסיטא לקוסיטירא, ומהאי תקונא מתכפין בלהו, ומתבסמן במריכא דדמעין דמתבסמן בימא רבא. מאן חמי תקונא דא דדיקנא קדישא עלאה יקירא דלא אכסיף מניה. מאן חמי טמירוותא דקוצין דשערי דתליין מהאי סבא יתיב בעטרא דעטרין דכל עטרין. עטרין דלא אתכללו בעטרין. עטרין דלא פשאר עטרין. עטרין דעטרין דלתתא מתאחדן מנהון. ובגין כך הני תקונין אינון תקונין דלתתא מנהון מתאחדין. תקוני דאתתקן דאצטריך לאתברכא מאן דבעי ברבכה. דכל תקונין דאתתקן בקבליהון ברבכאן משתכחין. ואתעביד מה דאתעביד, כלא כליל בהני תקונין. כלא זקפן לקבלי תקונין

דמלכא תקיפא עתיקא סתימא דכלא. וכלהו אתבסמן מתקונין אלין. תאנא אי עתיק דעתיקין קדישא דקדישין לא אתתקן באלין תקונין, לא אשתכחו עלאין ותתאין. וכלא הוי פלא הוי. ותנא עד כמה זהירין אלין תקוני דדיקנא עד תליסר, וכל זמנא דתליסר אלין משתכחין, זהירין אלין דלתתא. וכלא בחשבנא דאלין תליסר, אשתכח דיקנא דמלכא עתיקא יקירא מכלא. כלא בחד איהו, טמירא ויקירא, ובגין דאיהו יקירא וטמירא מכלא. לא אדבר ביה באתר דאורייתא ולא אתגליא, ומה דיקנא אתגליא. דיקנא דכהנא רבא עלאה, ומהאי דיקנא נחית לדיקנא דכהנא רבא דלתתא, דיקנא דכהנא רבא בתמניא תקונין אתתקן. ובגין כך תמניא תקונין לכהנא רבא כד משחא נחית על דיקניה הךא הוא דכתיב כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן ומנא לן, דכתיב שבת אחים גם יחד. גם לרבות כהן גדול דלתתא, דכל זמנא דכהנא רבא דלתתא משמש בכהנא רבא, בכיכול כהן גדול דלעילא משמש בכהנא רבא. דא תקנא חד דדיקנא דעתיק סתימא דכלא. אמר ליה רבי שמעון יאות אנת רבי יצחק למחמי ביקרא דתקוני דדיקנא וסבר אפי דעתיק יומין עתיקא דעתיקין ופאה חולקן ופאה חולקי עמכון בעלמא דאיתי:

תקנא תננא. מתתקן שערא מרישא דפומא עד רישא אחרא דפומא בתקנא שקיל. קום רבי חזקיה וקאים בקיומך. ואוקיר יקרא דתקנא דא דדיקנא קדישא. קם רבי חזקיה שארי ואמר אני לדודי ועלי תשוקתו. מי גרם שאני לדודי. משום דעלי תשוקתו. מסתפל הוינא וארו חמית נהורא יקירא דבוצינא עלאה. נהיר וסליק לתלת מאה וחמשא ועשרין עיבר. וחד חשוך הנה אתסחי בההוא נהורא. כמאן דאתסחי בההוא נהורא עמיקא דמימוי מתפלגין ונהרין ונהרין לכל עיבר מאה דעלוי. וסליק ההוא נהורא בשפתא דמא עלאה עמיקא. דכל פתחין טבין ויקרין בההוא פתחא אתפתחן. אנא שאיל מהם פשרא דחמית. פתחו ואמרו נושא עון חמיתא. אמר דא הוא

תקונא תנינא. יתיב אמר רבי שמעון האידנא אתקשר עלמא. בריך
 אנת רבי חזקיה לעתיקא דעתיקין: אמר רבי שמעון בלהון בוצינן
 חברין דאתין בהאי עזקא קדישא. אסהדנא עלי שמיא עלאין
 דעלאין, וארעא קדישא עלאה דעלאה. דאנא חמי השתא. מה דלא
 חמא בר נש מיומא דסליק משה זמנא תנינא לטורא דסיני. דאנא
 חמינא אנפאי נהירין כנהורא דשמשא תקיפא, דזמין למיפק
 באסותא לעלמא, דכתיב וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא
 בכנפיה, נעוד דאנא ידענא דאנפאי נהירין ומשה לא ידע ולא
 אסתכל הדא הוא דכתיב ומשה לא ידע כי קרן עור פניו. נעוד דאנא
 חמי בעיני תליסר מכילן גליפין קמאי, ונהירין כבוצינן. וכד
 אתפרש כל חד מניהו מפומיכון. אסתלק ואתקן ואתעטר ואתטמר
 בטמירותא דתקונוי דדיקנא. וכל אחרנין אשתאון. ובעוד דכל חד
 מתפרש בפומיכו. נהיר ואתעטר ויתיב כמלכא בגו חיליה. וכד
 אסתים לאתפרשא. סליק ואתעטר בעטרא קדישא. ואתתקן
 ואתטמר ויתיב בתקונוי דדיקנא קדישא. וכן לכל חד וחד. אזדדזו
 חברין קדישין. דהא כקיומא דא לא יחא עד דיתי מלכא משיחא.
 קום רבי חזקיה תנינות ואוקיר תקונא תליתאה דדיקנא קדישא. תנא
 עד לא קם רבי חזקיה קלא נפק ואמר. אין מלאך אחד עושה שתי
 שליחויות. אתרגיש רבי שמעון ואמר. ודאי כל חד וחד באתריה.
 ואנא ורבי אלעזר ברי ורבי אבא אשתלים שלימתא עלאה. קום רבי
 חייא. קם רבי חייא פתח ואמר, ואומר אהה יי אלקים הנה לא
 ידעתי דבר כי נער אנכי. וכי ירמיה לא הנה ידע למלא, והא כמה
 מלולין נפקו מפומי עד לא אמר דא, והוא אמר מלה כדיבא דכתיב
 הנה לא ידעתי דבר. אלא חס ושלום דאיהו אמר על דא. אלא הכי
 תאנא, מה בין דבור לאמירה. אמירה הוא דלא בעי לארמא קלא.
 דבור בעי לארמא קלא ולאכרזא מלין דכתיב וידבר אליהם את כל
 הדברים האלה לאמר. ותאנא כל עלמא שמעו ההוא דבור. וכל
 עלמא אזדעזעו. ובגין כך פתיב וידבר ולא פתיב ויאמר. אוף הקא

כתיב הנה לא ידעתי דבר, לאכרזא מלה ולאוכחא ברוח קודשא לעלמא. אי הכי הא כתיב וידבר יי אל משה לאמר. אלא מאן הוא נביאה עלאה כמשה דלא זכה בר נש כנחיה, דהוא שמע דבור בהכרזה. ולא דחיל ולא אדעזע. ושאר נביאים אדעזעו אפילו באמירה ודחלין בדחילו. ותאנא תקונא קדמא דדיקנא ותניינא לאתבא לתליתאה. דכתיב הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר ותא חזי דתריין תקונין קדמאין למיתי לתליתאה הוו דהוא תקונא תליתאה. מאמצעיתא דתחות חוטמא מתחת תריין נוקבין. נפיק חד ארחא. ושער אתפסק בההוא ארחא. אמאי אתפסק. משום דהאי ארחא אתתקן לאעברא ביה. ובגין כך יתיב תחות נוקבי חוטמא האי ארחא. ושער לא אתרבי בהאי ארחא. משום דכתיב ועובר על פשע. למיהב אעברא עד פומא קדישא דיימא סלחתי. תאנא כמה ערקיסאות מתכאן לההוא פומא, ולא אתגלי לחד מניה. דהא אסתלק ואתעטר ידיע ולא ידיע. תאנא בצניעותא דספרא מהו דכתיב פשע. זכו עובר. לא זכו פשע. האי בזעיר אנפין. מאי בין האי להאי. בזעיר אנפין כד נחית ההוא ארחא מתחות נוקבי חוטמוי כתיב, ניחר אף יי בם וילך. מאי וילך. דנפיק רוחא דרוגזא מאינון נוקבי, ומאן דאשפח קמיה אזיל ולא אשתכח. הדא הוא דכתיב כי רוח יי נשבה בו, באריך אנפין כתיב ועובר על פשע. וכתיב ורוח עברה ותטהרם. ותאנא הכא כתיב עובר על פשע בההוא ארחא. התם ועבר יי לנגוף את מצרים, ופאה חולקיה דמאן דזכי להאי. ודא הוא תקונא תליתאה דדיקנא יקירא קדישא עלאה עתיקא דעתיקי. אמר רבי שמעון ודאי קדשא בריך הוא יסגי לאוטבא לך ויחדי לאגנא עלך. ותאנא מאי דכתיב שוש אשיש ביי, בעתיק יומין אתמר, דהא הוא חדונתא דכלא, תאנא בשעתא דאתגלי האי ארחא דדיקנא דעתיק יומין, פלהו מארי דיכבא ויללה ומאריהון דדינא סתימין ושתיקין, ולית דיפתח פטרא לאבאשא, משום דהאי ארחא אתגליא לתקנא, ומחאי מאן דאחיד ואזהר

לְשִׁתְקָאָה, לְהָאִי אֲרִיחָא רָשִׁים, דְּהוּא סִימְנָא דְעֵתִיקָא קְדִישָׁא:
תְּקוּנָא רַבִּיעָאָה מִתְתַּקֵּן שְׁעָרָא תַּחְתּוֹת פּוּמָא מְרִישָׁא חֲדָא לְרִישָׁא
חֲדָא, הָדָא הוּא דְכִתִּיב לְשֹׁאֲרִית נִחְלָתוֹ כְּמָה דְאַתְּ אָמַר וְנִשְׁאַתְּ
תַּפְלָה בְּעַד הַשְׁאֲרִית הַנִּמְצָאָה, הַנִּמְצָאָה מִמֶּשׁ, שְׁאֲרִית. דְכִתִּיב
שְׁאֲרִית יִשְׂרָאֵל לֹא יַעֲשׂוּ עוֹלָה:

תְּקוּנָא חֲמִשָּׁאָה נָפִיק אֲרִיחָא אַחֲרָא מִתַּחְתּוֹת פּוּמָא הָדָא הוּא דְכִתִּיב
לֹא הִחְזִיק לְעַד אָפּוֹ. קוּם רַבִּי יוֹסִי, קוּם רַבִּי יוֹסִי פִּתַּח וְאָמַר אֲשֶׁרִי
הָעָם שְׂכָכָה לוֹ אֲשֶׁרִי הָעָם שִׁיֵּי אֱלֹהִיו. אֲשֶׁרִי הָעָם שְׂכָכָה לוֹ. מַהוּ
שְׂכָכָה לוֹ. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר וְחִמַּת הַמֶּלֶךְ שְׂכָכָה, שְׂכִיךְ מְרוּגְזִיָּה. דְּבָר
אַחַר שְׂכִיךְ בְּרוּגְזִיָּה הָדָא הוּא דְכִתִּיב וְאִם כָּכָה אֵת עוֹשֶׂה לִי הִרְגֵנִי
נָא הָרוּג, דָּא הוּא דִּינָא דְרִינִי, אֲשֶׁרִי הָעָם שִׁיֵּי אֱלֹהִיו. רַחֲמֵי דְרַחֲמֵי.
דְּבָר אַחַר שְׂכָכָה, שְׁמָה דְכָלִּיל כָּל שְׁמֵהֶן וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מַעֲבָר
רוּגְזִיָּה, וְנֶאֱמַר בֵּיה לְזַעִיר אֲנִפִּין וּמַעֲבִיר עַל כָּל אֵינוֹן דְלָבֵר. דְתִנָּיָא
אֲרִיחָא עֲלָאָה דְדִיקְנָא קְדִישָׁא, דְאַיְהוּ נְחִית תַּחְתּוֹת נּוֹקְבֵי דְחוּטָטְמָא
דְעֵתִיקָא. וְהָאִי אֲרִיחָא דְלִתְתָא שְׁקִילֵן אֵינוֹן בְּכָלָא. דָּא לְעִילָא וְדָא
לְתִתָּא. לְעִילָא עוֹבֵר עַל פֶּשַׁע, לְתִתָּא לֹא הִחְזִיק לְעַד אָפּוֹ. וְתִנָּיָן
לֹא הִחְזִיק דָּלָא אֵית אֲתֵר לְמִיתָב. כְּמָה דְלְעִילָא יְהִיב אֲתֵרָא
לְאַעֲבָרָא, כֵּן לְתִתָּא יְהִיב אֲתֵר לְאַעֲבָרָא תָנָא בְּכָל אֲתֵר דְבִהָאִי
עֵתִיקָא טְמִירָא דְכָלָא, אֲרִיחָא אֲתִגְלִיָּא טַב לְכַלְהוּ דְלִתְתָּא, דְהָא
אֲתִגְלִיָּא עֵיטָא לְמַעֲבַד טַב לְכָלָא. מָאן דְסִתִּים וְלֹא אֲתִגְלִיָּא לִית
עֵיטָא, וְלִית מָאן דִּידַע לִיה אֲלָא הוּא בְלַחוּדוּי. כְּמָה דְעֵדֵן עֲלָאָה
לִית דִּידַע לִיה אֲלָא הוּא עֵתִיקָא דְעֵתִיקִי. וְעַל הָאִי כְּתִיב מַה גָּדְלוֹ
מַעֲשֵׂיךְ יְיָ מֵאֵד עֲמָקוֹ מִחֻשְׁבוֹתֶיךָ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן יִתְתַּקְּנוּ עוֹבְדֵיךְ
לְעִלְמָא דְאַתִּי מַעַם עֵתִיקָא דְעֵתִיקִין:

תְּקוּנָא שְׁתִּיתָאָה מִתְתַּקֵּן שְׁעָרָא וְסִלִּיק מִלְרַע לְעִילָא, וְחָפִי תְּקוּבָתָא
דְבוֹסָמָא טָבָא עַד רִישָׁא דְפּוּמָא דְלְעִילָא. וְנִחִית שְׁעָרָא לְרִישָׁא
דְפִתְחָא דְאַרְחָא תַּתָּאָה דְפּוּמָא. קוּם רַבִּי יִיסָא וְאַתְקִין תְּקוּנָא דָּא,
קוּם רַבִּי יִיסָא פִּתַּח וְאָמַר וְחִסְדִּי מֵאַתְּךָ לֹא יָמוּשׁ. וּכְתִיב וּבְחֻסְדִּי

עולם רחמתיך. הני קראי קשין אהדרי, ולא אקשו, דתנינן אית חסד ואית חסד. אית חסד דלגו ואית חסד דלבר. חסד דלגו הא דאמרן דעתיקא דעתיקין, והוא סתים בסטרא דא דדיקנא דאקרי פאת הזקן ולא בעי בר נש לחבלא האי סטרא משום האי חסד דלגו דעתיק יומין, ובגין כך בכהן דלתתא כתיב ביה לא יקרחו קרחה בראשם ופאת זקנם לא יגלחו. מאי טעמא, בגין דלא לחבלא אורחי דחסד דעתיקא, דכהן מסטרא דא קא אתי. ותאנא בצניעותא דספרא, בכ'לא אצטרך חסד לאתרבא ו למבני, ולא לקטעא ליה, ולא לאשתפצא מעלמא. והאי דכתיב וחסדי מאתך לא ימוש חסד דעתיק יומין. ובחסד עולם רחמתיך חסד דאקרי חסד עולם, והאי הוא אתרא דזעיר אנפין דכתיב אמרתי עולם חסד יבנה, והאי חסד דעתיק דעתיקין הוא חסד דקשוט. וחסד דקשוט לאו בחיי גופא אתמר, אלא בחיי נשמתא. ובגין כך כתיב כי חפץ חסד הוא. דא הוא תקונא שפיתא דדיקנא יקירא דעתיק דעתיקי.

תקונא שביעא פסיק ואתחזן תרין תפוחין, בתקרוכתא דבוסמא שפירן ויזן למחזי פתח רבי שמעון ואמר כתפוח בעצי היער וגומר. מה תפוח זה כליל בתלת גווי. כך קדשא ברין הוא תרין תפוחין כליל שפא גווי, ותרין תפוחין אליו דאינון תקונא שביעא, אינון כללא דכל שיתא תקונין דאמינא. ובגיניהון אתקום באור פני מלך חיים. ותאנא מהגי תפוחין נפקין חזין לעלמא, ומחזין חידו לזעיר אנפין. כתיב יאר יי פניו אליך. וכתיב באור פני מלך חיים. באור פני מלך אליו אינון תרין תפוחין דתקרוכתא דבוסמא דאמינא. יאר יי פניו אליך, פנים דלבר דכד נהרן מתברך עלמא. ותאנא כל זמן דהגי בוציגי דלבר נהירין. כל עלמא מתברך, ולא אשתכח רוגזא בעלמא. ומה אי הגי דלבר כך. תרין תפוחין דנהרין תדירא, דחדאן תדירא על אחת פמה וכמה. תניא. פד אתגלזין תרין תפוחין אליו, אתחזי זעיר אנפין בחדנותא. וכל אינון בוציגין דלתתא בחדנותא. וכל אינון דלתתא נהרין, וכל עלמין

חדאן ושלמימין מכל שלימותא. וכלא חדאן ונהרין. וכל טיבו לא פסיק. פלהו אתמליין בשעתא חדא. פלהו חדאן בשעתא חדא. תא חזי פנים דלבר, אית זמן דנהרין ואית זמן דלא נהרין. ובגין כך כתיב יאר יי' פניו אליך. יאר פניו אתנו סלה. מפלל דלא הוי תדירא, אלא כד אתגליין תפוחין דלעילא. תאנא אלין תפוחין דסתימין נהירין וחנוורין תדירא. ומנהון נהירין לתלת מאה ושבעין עיבר. וכל שיטא תקונין דדיקנא ביה כלילן. הדא הוא דכתיב ישוב ירחמנו. ישוב, מפלל דזמנין טמירין וזמנין אתגלין הכא הוא ישוב ירחמנו. ובהאי דלתתא הוא נאמת. דא הוא תקונא שביעאה דכליל שיטא. בתרין תפוחין דבעתיקא דעתיקין:

תקונא תמינאה. נפיק חד חוטא דשערי סוחרניה דדיקנא, ותלין בשקולא עד טבורא, קום אלעזר ברי אתקין תקונא דא, קם נפי אלעזר בריה פתח ואמר. הפל תלוי במזל ואפלו ספר תורה שבהיכל. מלה דא אוקימנא בספרא דצניעותא. והכא אית לאסתכלא. וכי הפל תלוי במזל. ותנינן ספר תורה קדש, ונרתקו קדש. וההיכל קדש. ופתיב וקרא זה אל זה ואמר קדוש קדוש קדוש. הא תלת אינון. וספר תורה לקבליהון. נרתקו קדש וההיכל קדש, והוא קדוש. והתורה נתנה בשלש קדושות. בשלש מעלות. בימים שלשה. ושכינה בשלש. לוחות. וארון. והיכל. בספר תורה תליא. ואיהו תליא במזל. ופתיב ומאותות השמים אל תחתו, מאן דאיהו בקדושות הללו, להוי תליא במזלא. אלא הכי אוקימנא בספרא דצניעותא. האי חוטא יקירא קדישא, דכל שערי דדיקנא תלין ביה. אתקרי מזל, מאי טעמא, משום דכל קדשי קדשין דקודשיא בהאי מזלא תלין. וספר תורה אף על גב דאיהו קדוש. לא חל עליה עשר קדושין. עד דעייל להיכל. בינו דעייל להיכל, אתקרי קדוש בעשר קדושות. פגונא דלעילא דלא אתקרי היכל אלא כד אתחברן עשר קדושות. ותאנא הפל תלוי במזל. דאיהו חוטא יקירא קדישא דכל שערי תלין ביה. אמאי אקרי מזל, משום דמניה תלין

מזלי. ומזלי מניה עלאין ותתאין. ובגין כך איהו תליא, וביה תלין
כל מלי דעלמא עלאין ותתאין, ואפלו ספר תורה שבהיכל דמתעטר
בעשר קדושות, לא נפיק מכלליה עם שאר קדושין וכלהו תלין
בהאי. ומאן דחמי להאי תקונא. אתפכשן חוביהון מקמיה
ומתכפין, הדא הוא דכתיב יכבוש עונותינו. אמר ליה רבי שמעון,
ברין ברי לגדשא דקדישין עתיק מפלא:

תקונא תשיעא. מתערבין שערי עם אינון שערי דתלין. ולא נפקין
דא עם דא קום רבי אבא. קם רבי אבא ואמר אלין אינון שערי
דמתערבין עם אינון דתלין. אקרון מצולות זם. משום דנפקי
ממותרי מוחא ומהאי אתרא רמיו כל מארי דתבעין חובי דבני נשא
ומתכפין. אמר רבי שמעון ברין תהא לעתיק יומין:

תקונא עשירא. נחתין שערי תחות דיקנא. וחפין בגרונא תחות
דיקנא קום רבי יהודה, קם רבי יהודה פתח ואמר ובאו במערות
צורים ובמחלות עפר מפני פחד יי' וגומר. מפני פחד יי' הא אתידע,
דמאן דאיהו לבר פחד יי' אתקרי. ומתדר גאונו. אינון שערי דתחות
דיקנא ואתקרון דדר גאונו. תרי תקונא עשירא תתן אמת ליצקב:
ותקונא חד סר. דלא נפקי נימא מן נימא חסד לאברהם: תקונא
דתיכסר דלא תליין שערי על פומא, ופומא אתפני מכל סטריין,
ויאין שערי סחור סחור ליה. בגין דלא אשתכח טרחותא כמה
דאצטריין, טרחותא במאי קא מיירי. דינא באתר דינא טרחותא
אשתכח. וכי שערי דדיקנא טרחא אינון או דינא אינון. והא כלא
רחמי אתחזיון. אלא דלא אתטרח בישובא דרוחא דזעיר אנפין.
דתאנא מהאי פומא קדישא עלאה קדש קדשים נשבא רוחא. מאי
רוחא. רוחא דאיתרק ביה, דמתלבש ביה זעיר אנפין. ומהאי רוחא
מתלבשין כל אינון דלתתא, וכד הוא רוחא נפיק אתפרש לתלתין
ושבעה אלף עיבר. ואתפשט כל חד בלחודוי לאתריה. וכל מאן
דאתחזי לאתלבשא מניה אתלבש. ועל דא שערין לא אשתכחו על
פומא קדישא, משום דרוחיה נפיק ולא בעי מלה אחרא לאתערבא

בִּיה, וְלִקְרָא בְּהִדְיָה. וְדָא הוּא טְמִירוּתָא דְכָלָא דְלֹא אֶתְדַבֵּק לָא
לְעִילָא וְלֹא לְתַתָּא. וְהוּא סְתִים בְּסִתִּימָא דְסִתִּימִין דְלֹא אֶתִידַע, דָּא
הוּא דְלֹא אֶתְתַּקֵּן וְלֹא הָוָה בִּיה תְּקוּנָא. וּבִגִּין כֶּךָ רִיחַ דְנִפְיָא לְבָר,
מִהֵוּא דְלָבָר, וּמִתְלַבְּשִׁין בִּיה נְבִיאִי מְהִימְנִי אֶתְקַרִי פֹה יִי'. אָבָל
בְּהָא עֲתִיקָא דְעִתִּיקִין לֹא אֶתְפָּרֵשׁ וְלִית מָאן דִּידַע רִיחִיה בְּרִי אִיהוּ.
וּבִגִּין כֶּךָ שְׁעָרֵי שְׁקִילִין סוּחְרָגִיָּה דְפּוּמָא, וּפּוּמָא אֶתְפָּגִי מְכָל
סְטֵרוֹי. וּבְהָא אֶתְרַחֲצוּ אֲבָהָתָא לְאֶתְלַבְּשָׁא בְּהָאִי רוּחָא. דְמִתְפָּשֵׁט
לְכַמָּה עֵיבְרִין, בְּאַתָּר דְכָל שְׁעָרֵי שְׁקִילִין בְּסוּחְרָגִיָּה וְדָא הוּא תְּקוּנָא
קְדִישָׁא עֲלָאָה דְתַרִּיסָר. דְמַכָּאן אֲשַׁתְּלָשְׁלוּ תַרִּיסָר תְּחוּמִין לְעִילָא.
תַרִּיסָר תְּחוּמִין לְתַתָּא. תַרִּיסָר תְּחוּמִין לְתַרִּיסָר שְׁבָטֵי אֲבָהָתָא. הָדָא
הוּא דְכְתִיב אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם:

תְּקוּנָא דְתַלִּיסָר, תְּלִינן שְׁעָרֵי דְתַחֲוֹת דִּיקְנָא מְכָאן וּמְכָאן, בִּיקְרָא
יָאָה וּבִיקְרָא שְׁפִירָא וְחַפִּינן עַד טְבוּרָא. וְלֹא אֶתְחַזִּינן מְאַנְפִי
תְּקִרְבָּתָא דְבוּסְמָא בְּרִי אֵינוֹן תְּפּוּחִין שְׁפִירָן חֲנוּרִין. אָמַר רַבִּי
שְׁמַעוֹן זַכָּאָה חוּלְקִיָּה דְמָאן דְאֲשַׁתְּכַח בְּהָאִי אֲדָרָא קְדִישָׁא עֲלָאָה
דְאָנָן בִּיה. זַכָּאָה חוּלְקִיָּה בְּעֵלְמָא דִין וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי. דְאָנָן יִתְבִּין
בְּקִדּוּשָׁא עֲלָאָה, אֲשָׁא עֲלָאָה אֶסְחָר לָן וְהָא כָּל תְּקוּנִין עֲלִאִין
דְדִיקְנָא קְדִישָׁא אֶתְתַּקְּנוּ, וְאֶתְעַטְרוּ וְאֶסְחָרוּ לְדוּכְתִּיָּהוּ. וְהָאִי תְּקוּנָא
דְתַלִּיסָר הוּא תְּקוּנָא יָאָה דְבִיה אֶחֱידָן כְּלָא כְּלָהוּ מִתְכַּסְפִּין לְמִזְקָף
רִישָׁא לְקַבְלִיָּה, מְגִיָּה תְּלִינן עַל אֵינוֹן דְבִזְעִיר אֲנַפִּין אֶחֱידָן. מְגִיָּה
תְּלִינן עֲלִאִין וְתַתָּאִין, וְכָל גְּנִזִּין עֲלִאִין וְתַתָּאִין גְּנִזִּין בִּיה וּבִיה
כְּלִילָן. וְאִיהוּ מְזֻלָּא דְמִתְזַלִּי מְגִיָּה כְּלָא דָּא הוּא תְּקוּנָא שְׁלִימָתָא
דְאֲשֵׁלִים לְכָל תְּקוּנִין, דָּא אֲשֵׁלִים לְכָלָא:

כְּתִיב: שְׁפִתוֹתָיו שׁוֹשְׁנִים. שְׁפֹן מְרַחֵשׁן גְּבוּרָה, מְרַחֵשׁן חֲכָמָתָא,
בְּאֵינוֹן שְׁפֹן תְּלִין טַב וּבִישׁ, חַיִּי וּמוֹתָא. מְאֵלִין שְׁפֹן תְּלִין מְאַרְיָהוֹן
דְאֶתְעֲרוּתָא. דְכַד מְרַחֵשִׁין אֵלִין שְׁפֹן, מִתְעַרִּין כְּלָא לְמַגְזָר דִּינָא
בְּכָל בְּתִי דִינִין דְאֶקְרוּן עִירִין. דְכְתִיב: בְּגִזְרַת עִירִין פִּתְגָמָא. מְאִי
עִיר? בְּסַפְרָא דְאֶגְדָּתָא תְּגִינָן: כְּמָה דְאֶתְ אָמַר: וַיְהִי עֶרְבַּךְ. דְמִתְעַרִּין

דינן ל'איןן דלא א'ת'ח'ימו לעלא. בגין כך מתע'רין אל'ין ד'איןן מארי ד'בבו להו. ועם כל דא בת'רי ג'וני, ב'רחמי ודינא. ועל דא א'קרון עיר וקד'יש, דינא ו'רחמי. ובאל'ין ש'פון את'חזי פ'מא פד את'פתח. ר'וחא ד'נפיק מן פ'מא ב'יה מתלב'שין כ'מה א'לף ו'רבבן, וכד את'פ'שט מתלב'שין ב'יה ג'ביאן מ'הימ'ני, וכל'הו פי י'הוה א'קרון. פד מלין נ'פקין מן פ'מא ומת'ב'חשין ב'ש'פון, מ'נהרין לכל'הו ת'מ'ני ס'רי אלפי ע'למין. עד דמתקט'רין כל'הו כ'חדא. בת'מ'ניסר א'רחין ושבילין ד'אש'תמודען. וכלא מ'חפ'אן לפ'מא דא בליש'ן מ'מלל ר'ב'בן בקט'רא ד'טיה'רא בעוט'רא. ועל דא כ'תיב: חכו מ'מתקים. מ'מתקים ודאי. מאי חכו? כ'מה ד'את א'מר: ו'חך יטעם לאכל. וכלו מ'חמדים אש ומים. אשא ומיא מתתקנין וי'אן ב'ציורוי. ד'הא ג'וני מת'חב'רן כ'חדא. חכו ב'אתנן ר'שימ'ן דמתג'לפון בעט'רוי ג'לידין. אח'ה"ע בג'רון. א' ד'טריד מ'לכין ומ'הע'דה מ'לכין ומ'הקים מ'לכין. ח' ד'טריד ו'נחית וס'ליק ועט'יר, כ'ביש ב'אשא ג'ליד ב'רוחא. ה' ינוקא ד'אמא ס'טיר ל'נוקבא. את'פ'שט ל'נוקבא רבא ב'תיאוב'תא ד'קרתא קד'ישא דמתקט'רי את'רין דא כ'דא. כ'מה ד'את א'מר: ה'ר ה'מור, ג'בעת הלב'ונה: ע' טיה'רא ד'טיפסא ג'ליפא ב'שפסא, ר'היטין ד'ענפין מתא'חדן לס'טרוי ל'רוחין ג'ליפין. ו'הא ב'רוזי ד'אתנן ד'שלמה מ'לפא את'עט'רו אל'ין את'נן דא כ'דא. ג'יכ"ק ב'חין, כ'מה ד'את א'מר: ו'חך יטעם לאכל. ה'יאכל תפל מ'בלי-מ'לח. וכת'יב: ו'היה מ'עשה ה'צדקה שלום.

אנא כ'כח. ג'דולת ימ'ינג. תתיר צ'ורה: (אב"ג ית"ץ)
קבל ר'נת. ע'מך שג'בנו. ט'הרנו נורא: (קר"ע שט"ן)
נא גבור. דורשי י'חודך. כ'בבת ש'מרם: (נג"ד יכ"ש)
ב'רכם ט'הרם. ר'חמי צ'דקתך. תמיד ג'מלם: (בט"ר צת"ג)
ח'סין קדוש. ב'רוב טובך. נ'הל ע'דתך: (חק"ב טנ"ע)
י'חיד ג'אה. לע'מך פ'נה. זוכרי קדוש'תך: (יג"ל פז"ק)
ש'ועתנו קבל. ושמע צ'עקתנו. יודע ת'עלומות: (שק"ו צי"ת)
ב'רוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

אחר כך יאמר.

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי שנתמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך כאלו הקרבתי על גבי מזבחך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט ממני, יתעורר סוד ב' זיוגי מ"ב דחך וגרון. ובכן ימתקו מספר אותיות דמלוי דרבווע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלשים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו למספר תענית.

ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימא מחשבה העליונה, דבורר אכל וזריק פסלת, ומכחה ישתלשל וירד שפע גדול ורב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך ליראה ולאהבה את שמך, ולתת כח במחשבותי ובמחיי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשועתנו. טרם יקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלות כל פה, ברוך שומע תפלה.

אנא יהנה יאהדונהי אוי נא לנו כי חטאנו אנא נוליד את חרפתנו, בן כסיל תונת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שברנו ותקנתינו, ואם תשמור עונינו מי יעמד לפניך מאז אפיך, ובטובך הגדול תעורר רחמיך וראה בעין חמלתיך צרת גופינו ונשמתינו וקבל ברב רחמיך תשובתינו וקוראים בשמך יהנה יאהדונהי הושיעה המלך, אל תעזבנו, וביר זעמך אל תטשנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד כבודך ולעשות נגד כונתך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל פרחינו נטה ארחנו,

ומנע הטוב ממנו, המיונו פאריה יכסוף לטרף וככפיר יושב
במספרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהנה יאהדונה
בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מחרב נפשנו והעלה ארוכה
ומרפא לעונינו ויהיו למאורות כל השמות אשר הושכנו בעונותינו
וחטאתינו ופשעינו, וטהר לבנו לעבדך באמת ובלבב שלם ביראה
ובאהבה, אמן, בן יהי רצון. יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך
יהנה יאהדונה צורי וגאלי:

יתן הכסף לעניים, יראי שמים. ויהי רצון שתקובל תשובתו ברצון.

למלבין פני חברו כדאי שימשיך סדר זה ואולי יעזור. יקח בידו שמונים
ושמונה מטבעות ויסדרם על השלחן בשורה אחת, בסדר זה.

. 1 . 5 . 6 . 5 . 10 . 5 . 1 . 10 . 5 . 1 . 5 . 1 . 1 . 6 . 1 . 5 . 4 . 6 . 10

מנה את המספרים בפיו ואחר-כך יאמר עשר פעמים.

”שופך דם האדם באדם דמו ישפך”.

יערב כל המטבעות בידו הימנית ויאחז אותם ביד ימין ויאמר

יהי רצון מלפניך ה' אלהינו נא להי אבותינו שיהיה חשוב ומקובל
ורצוי לפניך סדר המטבעות שסדרתי לפי אותיות שמך הגדול
והקדוש הנ"ה במלוי אלפין פשמאיר בתוכו רבוע שם אה"ה
העולה בגימטריא דם. ודמים בדמים נגעו, להאיר מהבינה אמא
עילאה, לתפארת בנה קדישא. אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה.
אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה. ויכופר לי כל מה שפגמתי
בהלבנת פני חברי בכל אופן שיהיה, הן בגלגול זה, והן בגלגולים
אחרים. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהנה צורי וגאלי.

לפי הקבלה צריך להתגלגל בהיותו ערום לגמרי פעם אחת על קוצים
הנקראים חרלים (ממשפחת הסרפד והחוח ונקראים אורטיגס) ומי
שאינו יכול, אולי כדאי שיעשה תקון זה לפדיון תקון גלגול החרולים.

(תקון זה ערכתי אותו מעין גלגול השלג שתקן הר' יוסף חיים זצ"ל, בנתינת הפסוקים ושמות הקודש המתאימים. ואף על פי שאין אתנו יודע דרך הנשר בשמים, על דרך הר' הנזכר סמכתי, ואיני יודע אם תקון זה נכון, וְרַחֲמָנָא לִיבָא בְּעִי. ומי שירצה לעשותו ודאי לא יפסיד, ואולי לפחות יועיל בְּחֻלְקוֹ.)

יֵאמֹר פְּסוּקִים אֵלֶּי

כְּשׁוֹשָׁנָה בֵּין הַחוֹחִים, בֵּן רַעֲיָתִי בֵּין הַבָּנוֹת: לֵכֵן חִי-אֲנִי נָאִם יְהוָה
צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כִּי מוֹאָב פֶּסֶד־ם תִּהְיֶה וּבְנֵי עַמּוֹן פְּעֻמֹּרָה,
מִמָּשָׁק חֲרוֹל וּמִכְרָה מָלַח וּשְׁמֶמָה עַד-עוֹלָם, שְׁאֲרִית עַמִּי יִבְזוּם
וַיֵּתֶר גּוֹי יִנְחָלוּם: בֵּין שְׂיִחִים יִנְהָקוּ תַּחַת חֲרוֹל יִסְפְּחוּ: וְהִנֵּה עָלָה
כָּלֹ קַמְשׁוֹנִים, כָּסוּ פָּנָיו חֲרָלִים וְגָדָר אֲבָנִיו נִהְרָסָה:

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת מִמַּעַמְקִים קָרְאֲתִיךָ יְהוָה: אֲדֹנִי שְׁמַעַה בְּקוֹלִי תִהְיֶינָה
אֲזִנֶּיךָ קִשְׁבוֹת לְקוֹל תַּחֲנוּנֵי: אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדֹנִי מִי יַעֲמִד: כִּי
עִמְךָ הִסְלִיחָה לְמַעַן תִּנָּחֵם: קוִיִּתִּי יְהוָה קִנְיָתָה נִפְשִׁי וְלִדְבָרוֹ
הוֹחֲלֵתִי: נִפְשִׁי לֹאֲדֹנִי מִשְׁמָרִים לְבַקֵּר שְׁמָרִים לְבַקֵּר: יַחַל יִשְׂרָאֵל
אֵל יְהוָה כִּי עַם יְהוָה הִתְּסַד וְהִרְבָּה עַמּוֹ פְּדוּת: וְהוּא יַפְדֶּה אֶת
יִשְׂרָאֵל מִכָּל עֲוֹנוֹתָיו:

יֵאמֹר פְּסוּק זֶה שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים

וְאֲנִי תַפְלִיתִי לָךְ יְהוָה עַת רְצוֹן, אֱלֹהִים בְּרַב חֲסִדֶיךָ עֲנֵנִי בְּאַמֶּת
יִשְׁעֶךָ:

יָקַח בְּיָדוֹ מֵאֲתֵיִם וְתַשְׁעִים וְחָמֵשׁ פְּרוּטוֹת, וַיֵּאמֶר.

לְשֵׁם יַחֲדוּר קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכִינְתִּיהָ, בְּדַחְלוֹ וּרְחֻמוֹ וּרְחֻמוֹ
וּדְחָלוֹ, לְיַחְדָּא שֵׁם י"ה בּו"ה בְּיַחְדָּא שְׁלִים (יהו"ה) בְּשֵׁם כָּל
יִשְׂרָאֵל, הֲרִינִי מִפְּרִישׁ רַצ"ה פְּרוּטוֹת שְׁבִידִי לְצַדִּיקָה. וַיְהִי רְצוֹן
מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׁתַּעֲשֶׂה לְמַעַן כְּחֻמֶיךָ
נַחֲסִדֶיךָ, וּלְמַעַן הַפְּרֶשֶׁת רַצ"ה פְּרוּטוֹת אֵלֶּי שְׁהַפְּרֶשֶׁתִים לְצַדִּיקָה,

וּלְמַעַן מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר קָרִיתִי לְפָנֶיךָ, וּלְמַעַן סוּדוֹתֵיהֶם, וּלְמַעַן שְׁמוֹתֶיךָ הַקְדוּשִׁים הַרְמוּזִים בָּהֶם, יִהְיֶה חֶשׁוֹב וּמִקְבָּל וּמְרוֹצָה לְפָנֶיךָ כְּאִלּוּ עֲשִׂיתִי תַקּוּן גְּלוּל הַחַרּוּלִים כְּרָאוּי לְתַקּוּן הַפָּגָם שֶׁל הַלְבָנָת פְּנֵי חֲבֵרִי. יִהְיֶה לְרֹצוֹן אִמְרֵי-פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי:

יִשְׁתַּדֵּל לְהַשִּׁיג כַּמָּה קוֹצִים הַנִּקְרָאִים חַרּוּלִים, וַיַּגְלֵל עַל זְרוּעוֹתָיו וְכַפּוֹת אֲצָבָעוֹתָיו וְקִדְּם שְׂיִדְקוֹר יֵאמַר:

לְשֵׁם יַחּוּד קֹדֶשׁא בְּרִיךְ וּשְׂכִינְתִּיהָ, בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוֹ וּרְחִימוֹ וּדְחִילוֹ, לִיַּחְדָּא שֵׁם י"ה בּו"ה בְּיַחְדָּא שְׁלִים (יהו"ה) בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, הַרְיֵנִי מוֹכֵן לְגַלְגַּל עַל זְרוּעֵי וְכַפֵּי וְאֲצָבָעוֹתַי זְמִין וּשְׁמַאל חַרּוּלִים, וַיְהִי רֹצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵּהִי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּהַּא חֲשׁוּבָה וּמִקְבָּלָת וּרְצוּיָה גְּלוּל הַחַרּוּלִים עַל זְרוּעֵי וַיְדִי, כְּאִלּוּ גְּלוּלָתִי כָּל גּוֹפִי פָּנִים וְאַחֲזוֹר עַל הַחַרּוּלִים. לְתַקֵּן מַה שֶּׁפָּגַמְתִּי בְּשֵׁם אֱלֹהִים בְּמַלּוּי הַהִי"ן, (אל"ף למ"ד ה"ה יו"ד מ"ם) הַעוֹלָה עִם הַכּוֹלֵל כְּמִנְיֵן רַצ"ה. וְעַל יְדֵי דִקְרִית פְּנֵי וַיְדִי, יְתוּקֵן הַפָּגָם אֲשֶׁר פָּגַמְתִּי, יִהְיֶה לְרֹצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי.

יַגְלֵל הַחַרּוּלִים עַל פָּנָיו וַיְדִי וְזְרוּעוֹתָיו, וַיְדִקוֹר מַעַט אֶת אֲצָבָעוֹתָיו בְּעַדִּינּוֹת שְׁלֹא יֵצֵא דָם. אִם אֵי אֶפְשָׁר לוֹ לְהַשִּׁיג חַרּוּלִים בְּאוֹתוֹ יוֹם, יַעֲשֶׂה זֹאת בְּיוֹם אַחֵר.

יְתֵן הַכֶּסֶף לְצִדְקָה וַיְהִי רֹצוֹן שֶׁה' יִקְבַּל תַּקּוּנוֹ בְּרֹצוֹן.

תַּקּוּן הַדַּעַת.

הִנֵּה רַבּוֹתֵינוּ הַקְדוּשִׁים, וּבְרָאשֵׁם ר' שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי בִּזְהַר הַקְדוּשׁ וּבִתְקוּנֵי הַזִּהַר, וְחֲכָמֵי הַתְּלֻמוֹד, תַּנְאִים וְאַמּוֹרָאִים, כְּאוֹ בְּרוּחַ קֹדֶשׁ אֶת אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּאַחֲרִית הַיָּמִים, אֲשֶׁר יִקּוּמוּ גְּלוּלֵי הָעֶרֶב-רֶב שִׁיִּצְאוּ מִמִּצְרַיִם וְהִכְשִׁילוּ אֶת יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר, וַיִּשְׁלְטוּ עַל עַם יִשְׂרָאֵל בְּמִטְרָה לְהַשְׁפִּיל הַתּוֹרָה וְלִוְמָדֶיהָ, וְלַעֲקֹר, לְהַשְׁמִיד וּלְאַבֵּד כָּל זֵיק שֶׁל יְהוּדוֹת מַעַם

יִשְׂרָאֵל, וְהֵם יְהִיוּ רֹאשֵׁי הַדּוֹר וּמוֹשְׁלֵי הָאָרֶץ לְהַפְרִיד בֵּין הַשְׂכִּינָה לְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלַגְרֹם לְפְרוּד בֵּין יִשְׂרָאֵל לְאַבְיָהֶם שְׂבָשְׁמִים, וְיִצְטָרְפוּ עִמָּהֶם רַבָּנִים תַּלְמִידֵי חֻכְמִים, שְׂמִיכָרוּ אֶת תּוֹרָתָם בְּעַד נֹזִיד עֲדָשִׁים, וְיִטְמְאוּ אֶת נִשְׁמָתָם בְּהִצְטָרְפוּתָם לְרָשָׁעִים אֱלוֹ. וְכָתַב הָאָרִיז"ל (שַׁעַר הַגְּלוּלִים, הַקְדָּמָה כ), שֶׁבְּתַקּוּפָה הָאֲחֵרוֹנָה שֶׁלִּפְנֵי הַגָּאֹלָה יִתְגַּלְגְּלוּ כָּל דּוֹר הַמְדָּבָר עִם הָעַרְב-רַב, וְעַלִּיהֶם הַכְּתוּב אוֹמֵר: "וְקָם הָעָם הַזֶּה וְזָנָה אַחֲרַי אֱלֹהֵי נֹכַח הָאָרֶץ". וְכִתְּבוּנִי זֶה֩ר (תַּקּוּן כ"א) כְּתַב: אוֹי לְיִשְׂרָאֵל כְּאִשֶּׁר יִבְלְעוּ בְּגִלוֹת שֶׁל הָעַרְב-רַב. וְעַלִּיהֶם נֶאֱמַר: "וְלֹא נֹדַע כִּי כָּאוֹ אֶל קִרְבָּנָה, וּמִרְאִיהֶן רַע", וְהֵם יְהִיוּ רֹאשֵׁי הָעָם, שְׂעַלִּיהֶם נֶאֱמַר: "הָיוּ צָרִיחַ לְרֹאשׁ", וְעַלִּיהֶם נֶאֱמַר: "שְׂרִיךְ סוֹרְרִים וְחֻבְרֵי גִבְרִים, כְּלוֹ אִהֵב שְׂחַד וְרֹדֵף שְׁלֹמֹנִים". וְלֹכֵן וִי לְעוֹלָם כְּאִשֶּׁר יִשְׂרָאֵל יִתְבַּלְעוּ וְיִתְעַרְבוּ בֵּינֵיהֶם". וְשֵׁם (תַּקּוּן ס"ט) כְּתַב: "מ'לִילִית", הַקְּלָפָה הַקָּשָׁה, בָּאִים הָעַרְב רַב שְׂמַעְרָבִין בְּיִשְׂרָאֵל, וְעַלִּיהֶם נֶאֱמַר "הָיוּ גוֹי ח'טָא", וְהֵם זָרַע מְרַעִים בְּנִים מִשְׁחִיתִים, שְׂאֲמָרוּ עַל הָעֵגֶל: "אֵלֶּה אֱלֹהֵיךְ יִשְׂרָאֵל". "קוֹל דְּמִי אַחִיד", הֵם דְּמִי יִשְׂרָאֵל שְׂעִתִּידִים לְגֹזֵל אוֹתָם הָעַרְב רַב הָרָשָׁעִים בְּגִלוֹת". וְשֵׁם (תַּקּוּן ג' בַּהוֹסְפוֹת) הוֹסִיף, "וְעַרְב רַב הָרָשָׁעִים, בְּגִי לִילִית, מְעַרְבִים בְּיִשְׂרָאֵל. רָשָׁעִים גְּמוּרִים שֶׁהַשְּׂעָה מִשְׁחָקָה לָהֶם, וְהֵם הָרָשָׁעִים הַבּוֹלְעִים אֶת יִשְׂרָאֵל". וְכִתְּבוּן כ"א כְּתַב, "שְׂהָעַרְב רַב הֵם הַגְּלוֹת הָאֲחֵרוֹן, בְּכַחֲנִית 'סוֹף פְּסוּק', וְהֵם חֲמִשָּׁה מִיָּנִים: עֲמַלְקִים, גְּבוּרִים, נְפִילִים, עֲנָקִים, רְפָאִים. שְׁכָלָם מִתְּגַבְּרִים עַל יִשְׂרָאֵל בְּגִלוֹת. וּבְזִמָּן שְׂיִמְחוּ הָעֲמַלְקִים מִהָעוֹלָם, תִּהְיֶה מְנוּחָה לְיִשְׂרָאֵל. "גִּרְשׁ הָאֲמָה הַזֹּאת וְאֵת בְּנָהּ" אֵלֶּה הָעַרְב רַב שְׂגִרְשׁוֹנוֹ מִהַסְתַּפַּח בְּנִחְלָת ה', גִּרְשׁ אוֹתָם שְׁלֹא יִהְיֶה לָהֶם חֵלֶק עִם יִשְׂרָאֵל". וְכִזְהֵר בְּרֹאשִׁית (דף כה). כְּתַב: "מִשָּׁה רָצָה לְגִיר הָעַרְב רַב, וְגִרְמוּ לוֹ יְרִידָה, שְׂנֶאֱמַר: "לֵךְ רַד כִּי שָׁחַת עִמָּךְ". וְהָעַרְב רַב חֲמִשָּׁה מִיָּנִים הֵם (ר"ת נג"ע ר"ע): נְפִילִים, גְּבוּרִים, עֲנָקִים, רְפָאִים, עֲמַלְקִים. וּבְגִלוֹת הִרְבִּיעִית הֵם יְהִיוּ רֹאשִׁים עַל הָעָם בְּמַעֲמָד גְּבוּהָ, וְהֵם יַעֲמְדוּ עַל יִשְׂרָאֵל כְּלִי חֲמָס, וְעַלִּיהֶם נֶאֱמַר: "כִּי מְלָאָה הָאָרֶץ חֲמָס מִפְּנֵיהֶם". אֵלֶּה הֵם הָעַרְב רַב שֶׁבְּכַחֲנִית עֲמַלְקִים. וְאוֹתָם שֶׁבְּכַחֲנִית נְפִילִים,

עליהם נאמר: 'ויראו בני האלהים את בנות האדם כי טבות הנה', שהם נשמת ערב רב שהפילו עצמם לזנות אחרי נשים נאות, ובגלל זה ה' מפיל אותם מעולם הבא ונותן להם שכרם בעולם הזה, וכמו שכתוב: 'ומשלם לשנאיו אל פניו להאבידו'. גבורים הם הסוג השלישי, והם הסוג שבונים בתי כנסיות ומדרשות ומניחים בהם ספרי תורה, ולא לשם ה', אלא לעשות להם שם וגדלה, והסטרך אחרך מתגברת על ישראל, שהם כעפר הארץ משפלים, וגוזלים הערב רב לישראל. רפאים הם הסוג הרביעי, שפשוטים את ישראל בדחק, ויש ביכולתם לעזר, לא עושים זאת, ומרפים ידיהם מהתורה ומהעוסקים בה, ועושים חסד עם עובדי עבודה זרה. ענקים, הסוג החמישי, שמזלזלים בלומדי התורה, שנאמר בזה: 'ונענקים לגרגרתיך', ומיד כשיגיע אורו של הקדוש ברוך-הוא, ימחו מן העולם ויאבדו'. וישם (דף כז) הוסיף: "לילית, אפם של הערב רב שהם נג"ע ר"ע, ובזמן שערב רב מערבים בישראל, אין יחוד באותיות שם הוי"ה, ומיד כשימחו מהעולם, נאמר על האותיות: 'ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד', וערב רב הם 'עם נבל ולא חכם'. ובזהר פרשת נשא (קכד): בדברי נשמת משה רבנו לרשב"י, אמר לו, "שבזמן שהיו הערב רב מחטיאים לישראל, היה הכל בצד של הרע, וכגון זה יהיה בגאולה האחרונה, שערב רב ינסו להחטיא לישראל, וזה מה שכתוב: 'יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים', אלה שמצד הטוב יעמדו בנסיון, ויהרשיעו רשעים, אותם שמצד הרע, והמשפילים יבינו מצד הבינה שהוא אילן החיים. בזכותם נאמר: 'והמשפילים יזהירו כזהר הרקיע'. ובחבור 'ספר הזהר' שלך, שמקורו מהבינה סוד התשובה, רבים מהטועים אחרי ערב רב ישובו בתשובה כשימשכו אחרי 'ספר הזהר' שהוא אילן החיים, ובזכות תשובתם על ידי ספר הזהר, יצאו מהגלות ברחמים, ויתקיים בהם ה' בדרך נחננו ואין עמו אל נכר'. והתלמידי חכמים לא יתפרנסו על ידי עמי הארץ, אלא מאותם שמצד הטוב, שאוכלים פשר וטהור, ולא מהערב רב שאוכלים טמאה ופסול ואסור ומטמאים עצמם בטמאת נדה, שפחה, גויה, זונה, בגלל שהם בני לילית

שְׁהִיא נִשְׁגָּז, וְחֻזְרִים הֵם לְשִׁרְשָׁם, וְעַלִּיהֶם נֶאֱמַר: 'כִּי מִשְׁרָשׁ נִחַשׁ יֵצֵא צֶפֶע'. וְהָעֵרֶב רַב לֹא נִקְרָאִים יִשְׂרָאֵל אֲלָא עֲבָדִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְנִשְׁמָתָם מִצַּד הַבְּחִמָּה. וְיִשׁוּבוּ אוֹתָם עֵרֶב רַב לְהִיּוֹת רוּעִים עַל יִשְׂרָאֵל, וְאֵינָם יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת טוֹבָה עִם הַתְּלַמִּידֵי חֲכָמִים. וְאִנְשֵׁי חֵיל וְיִרְאֵי חֹטָא יִהְיוּ בְּדַחַק וּבְצָעַר וּבְיָגוֹן, וְעֵרֶב רַב יִהְיוּ עֲשִׁירִים בְּשִׁלְוָה, בְּשִׁמְחָה, בְּלִי צָעַר וְיָגוֹן, גְּזֻלָּנִים, בְּעַלִּי שַׁחַד, שׁוֹפְטִים וְרֹאשֵׁי הָעָם, כִּי מְלָאָה הָאָרֶץ חֲמָס מִפְּנֵיהֶם. עַלִּיהֶם נֶאֱמַר: 'הָיוּ צָרִיחַ לְרֹאשׁ'. וּבִתְקוּנֵי זֶהָר (תְּקוּן ו) כְּתַב, "שְׁהָעֵרֶב רַב כָּל חֹסֵד שְׁעוֹשִׁים, רַק לַעֲצָמָם עוֹשִׁים". וְכַתֵּב (תְּקוּן יב): "שׁוֹשְׁנִים, הֵם יִשְׂרָאֵל, שְׁעֲתִידִים לְהִיּוֹת בְּגָלוּת בֵּין הָעֵרֶב רַב, שֶׁהֵם הַקּוֹצִים. וְגָלוּת עֵרֶב רַב וְדַחַק הַגָּלוּת שְׁדוּחָקִים עֵרֶב רַב לְיִשְׂרָאֵל, יִמְהָר לְיִשְׂרָאֵל הַגָּאֻלָּה". וּבִתְלֻמוֹד (מִס' מַגִּילָה יז): קוֹרָא לַעֲרֵב רַב בְּשֵׁם יְדִים, שְׁעַלִּיהֶם נִתְקַנָּה בְּרַפְתּוֹ "שׁוֹכֵר אוֹיְבִים וּמַכְנִיעַ יְדִים", וְשִׁבְזָמָן שְׁלִפְנֵי הַגָּאֻלָּה יִשְׁבֹּר ה' וְיִנְאָבִיד הַיְדִים מֵאָרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְאִזּוֹ תִּבְאֵה הַגָּאֻלָּה בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

וְעַתָּה אָנוּ רוֹאִים, שֶׁכָּל אֲשֶׁר חָזוּ רַבּוֹתֵינוּ הַקְדוּשִׁים עַל אַרְוֵרִים רְשָׁעִים אֵלֶּה, נִתְקַנָּים בְּיָמֵינוּ וּבְדוֹרֵנוּ. וּבָאוּ הָעֵרֶב רַב בְּקוֹל הַמּוֹן חוּגְג, וְחֻרְתּוֹ עַל הַגָּלָם שֶׁכָּכֵל הַגּוֹיִם בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְהַקִּימוּ בְּתֵי סֵפֶר, שֶׁלְמַעֲלָה מִמְּלִיּוֹן יְלָדֵי יִשְׂרָאֵל לִמְדִים בָּהֶם כְּפִירָה, שֶׁחֵס וְחִלְיָה אֵין דִּין וְאֵין דִּין, וְשִׁתְּפִי"ךְ הוּא רַק "סְפוּרֵי הַמִּקְרָא", וּבְנֵי אָדָם אֵינָם יִצְרִיחַ שֶׁל הַבוֹרָא יִתְבַּרֵךְ אֲלָא תוֹצֵאָה שֶׁל קוֹף מִפְּתָח, שְׁהָעוֹלָם הוּא בֵּן מְלִיּוּגֵי שָׁנִים, שְׁאֵין לוֹ בּוֹרָא כָּלֵל. עֶפֶר לְפִיָּהֶם יִמ"ש. וְעָקְרוּ גְּזִיּוֹת מִחוּץ לְאָרֶץ, שֶׁשָּׁם שָׁמְרוּ תוֹרָה וּמִצְוֹת, וְהִבִּיאוּם לְאָרֶץ הַקֹּדֶשׁ לְהַשְׁמִידָם בְּשִׁמְד רּוֹחֲגֵי הַמּוֹנֵי, וְלֹא נָחוּ וְלֹא שָׁקְטוּ עַד שֶׁהַקִּימוּ דוֹר שֶׁל נּוֹאֲפִים יוֹתֵר גְּרוּעִים מִדּוֹר הַמַּבּוּל וּמִדּוֹר סְדוּם גַּם יָחַד, וּמַעֲוֹדִידִים הַנֶּעַר לַעֲבֹר עַל כְּרִיתוֹת וּמִיתוֹת בֵּית דִּין, וְעוֹשִׁים פְּרִסְמוֹת לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּ"קוֹנְדוּם", שֶׁהוּא חֹטָא "זָרַע לְבִטְלָה" בְּעַת עֲבָרָם עַל כְּרִיתוֹת וּמִיתוֹת בֵּית דִּין.

וּמַעֲיֵד אָנִי שְׁמִים וְאָרֶץ, שֶׁבְּהִיּוֹתִי יוֹשֵׁב וְלֹאֲמֵד לְפָנַי מוֹרֵי וְרַבֵּי עֲטָרַת רֹאשִׁי, ר' יְהוֹדָה צִדְקָה וְצ"ל, שֶׁנִּכְנַס בְּקֶרֶת אֶחָד וְאָמַר: עֲכָשׁוּ הַלְכָתִּי

לְבֵית הַחֹלִים לְבָקֵר אֶת ר.פ. (שְׁהִיָּה יְדוּעַ בְּאֶדָם יָרָא שְׁמִים מְרִבִּים, וְנָרִיב גְּדוּל מָאד) שֶׁחֲתָכוּ לוֹ הָרוּפְאִים אֶת לְשׁוֹנוֹ בְּגִלְל גְּדוּל מִמָּאִיר, וְאִמְרָתִי לוֹ בְּזֶה הַלְשׁוֹן: "אֲשַׁרְיָךְ ר.פ., שֶׁהַלְשׁוֹן שְׁאִמְרָה 'הֵלֵל' בְּיוֹם הָעֲצֻמָּאוֹת (פַּעַם אַחַת בַּחַיִּיה), שֶׁנֶּחֱתַקָּה בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא תַעֲגֹשׁ בְּעוֹלָם הַבָּא בְּיַסּוּרִים קָשִׁים וּמְרִים עַל חֹטָא זֶה". אֵלֶּה הֵיוּ דְבָרָיו.

וְהַמְשָׁכִיל עַל דְּבַר אֵמֶת, יָבִין וַיִּקְבֹּל שְׁאִין אֵמֶת גְּדוּלָּה מְזוּ, וְאֵל יִשְׁעָה בְּדַבְרֵי שֶׁקָּר אַחֵר רַבָּנִים הַמִּתְחַבְּרִים אֲלֵיהֶם בְּגִלְל בְּצַע כְּסָף וְכַבֹּד, וְהוֹפְכִים לְהִיּוֹת "עָלִי תֵאֲנֶה" לְעֶרְוָה חֲמוּרָה זֹו שֶׁל הַצִּיּוֹנוֹת וְהַ"לְאָמִיּוֹת". וְכָבֵר כֵּאוֹ זֶה הַתִּנְאִים הַקְּדוּשִׁים בְּרוּחַ קְדוֹשׁ, וְכִמּוֹ שֶׁכָּתַב בְּדֹחֵר (בְּרֹאשִׁית דָּף כה.), שְׁנִיצוּץ שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּנוֹ מִתְגַּלְגֵּל בְּכָל דּוֹר, וְעֵתִיד לְהִתְגַּלְגֵּל עִם הָעָרֶב רַב. וּבִתְקוּנֵי זֶהֱר (תְּקוּנָה יג) כָּתַב, שֶׁיִּשְׁבּוּ עִמָּהֶם צַדִּיקִים. וְאָמַר, שֶׁהָעָרֶב רַב מִטְּמָאִים לְצַדִּיקִים שִׁיּוֹשְׁבִים בִּיגִיָּהֶם כְּנֶדֶה. וְכָבֵר נִתְגַּלְתָּה עֶרְוַת "רַע בָּנִים" אֵלֶּי בְּכָל כְּעוֹרֶם, שֶׁמְגִיָּרִים גָּרִי עֶרְוֹת בְּשֶׁקֶר וּבִכְזָב, וְכֵלָם יוֹדְעִים שֶׁגָּרִים גְּרוּרִים אֵלֶּה, לְאַחֵר טְבִילָתָם, מִיָּד עוֹבְרִים עַל נֶדֶה וְחִלּוּל שְׁבֵת וּשְׁאָר עֲבֻרוֹת, וְקִבְּלַת מִצְוֹת שְׁלֵהֶם אֵינָה אֵלֶּה מִן הַפֶּה וְלַחוּץ, וְאֵין פִּיהֶם וְלִבָּם שְׁנֵה, וְאֵין גִּיּוּרֶם מוֹעִיל כָּלֵל, וְהֵם גּוֹיִם גְּמוּרִים, וּמְכַשִּׁילִים רַבָּנִים אֵלֶּה אֶת עִם יִשְׂרָאֵל בְּגוֹיִם וּבְגוֹיּוֹת, שֶׁמְעַרְבִים בִּיגִיָּהֶם בָּהֶם וּבִכְנִיָּהֶם אֲשֶׁר יִלְדוּ. (וּמוֹכֵן מִהֲזֹהֱר הַקְּדוּשׁ, שֶׁזֶּה אַחַד הַדְּבָרִים הַחֲשׁוּבִים לְעָרֶב-רַב, לְהַכְשִׁיל יִשְׂרָאֵל בְּגוֹיּוֹת, וְכַנּוֹפֵר לְעִיל, וּמִתְבָּאֵר מִהֲזֹהֱר הַקְּדוּשׁ הַנִּ"ל, שֶׁגַּם רַבָּנִים אֵלֶּי הֵם עָרֶב רַב.) וּבְמִשְׁךְ עֲשׂוֹת שְׁנֵים שֶׁשְׁלֹטוֹן עָרֶב רַב הָעֵבֶר יִלְדֵי יִשְׂרָאֵל עַל דָּתָם, שֶׁתִּקּוּ רַבָּנֵיהֶם וּמִלָּאוּ פִּיהֶם מִים, אֲבָל בְּאֲשֶׁר הַחֲלִיטוֹ לְהַשִּׁיב הָאֲדָמָה הַשְּׂבִיבָה בִּידֵיהֶם לְעָרֶבִים כְּדֵי לְמַנֵּעַ שְׁפִיכוֹת דָּמִים מִבְּחֹרֵי יִשְׂרָאֵל, קָרָאוּ לְתַפִּילָה לְמִנּוּעַ זֹאת, וְגִלּוֹ שֶׁהַ"לְאָמִיּוֹת" חֲשׁוּבָה לָהֶם יוֹתֵר מִהַתּוֹרָה וּמִחֲנוּךְ יִלְדֵי יִשְׂרָאֵל. עָפֹר לְרֹאשָׁם וּלְפִיהֶם.

וְהֵנָּה, הַנִּפְתָּה אַחֵר אֲרוּרִים אֵלֶּה וְרוֹצָה לְשׁוּב אֶל ה', טָרָם כָּל יִפְרִיד מִנְפָּשׁוֹ קְלִפָּה מְסִרִּיחָה זֹו שֶׁל הַצִּיּוֹנוֹת, אֲשֶׁר קָשָׁה הִיא מְכַל הַקְּלִפּוֹת גַּם

יחד, באין הבדל בין מפלגותיהם זמין ושמאל ומרכז. כלם באחד טמאה חמוכה, אשר העיד ר' שמעון בר יוחאי זיע"א בזהר הקדוש, שכל זמן שלטונם אין שם ה' שלם. וכבר ראינו שמה שלא הצליחו הגוים במשך אלפים שנות גלותנו להכחיד התורה והמצוות מעם הקדש, עשו אלה לאלפים ורכבות בשנים מועטות של שלטונם. ה' יצילנו מהם ומרפניהם.

וכבר גלה לנו האר"י ז"ל, שפגם הערב רב הוא בדעת, וערב רב גימטריא 'דעת'. והנפחה אחריהם, בין באגס בין ברצון, ושםח במעשיהם והזדקה עמיהם, וכל שכן אם אמר "הלל" על עצם קיומם, הרי פגמו הוא בדעת, "דעת חסרת, מה קניית". ואפשר שתקונו הוא בבחינת גלות מצרים ת' שנים, שגם הוא היה כדי לתקן פגם הדעת בבחינת דע-ת'. ואף על פי שאין לנו גלוי מרבונתנו המקבילים לידע מה תקון אדם זה, נראה שהתקון הוא בארבע מאות תעניות כנגד ת' של דעת, אמנם מי עלה שמים וירד לקבוע את מספר ימי התעניות, והתשובה והוידוי, והרצון והמחשבה, הם עקר התקון ומעשה התענית והפדיון משלים התקון. ולכן יתן פדיון נפשו לצדקה לעניים ככל אשר יוכל, והממעט לא יפחות מפדיון תשעים נאחת תעניות. וישתדל להתענות כל שנה יום אחד על חטאו, ולפחות פעם אחת בחייו, ויפדה שאר הימים בצדקה לעניים תלמידי חכמים ויראי שמים.

נה סדר התקון:

יצום יום אחד משקיעת החמה ועד למחרת בצאת הכוכבים. יום לפני הצום יאמר ודוי זה:

אנא יהנה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהנה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אָשְׁמֵנוּ. בְּגָדֵנוּ. גְּזֻלָּנוּ. דְּבָרֵנוּ דְּפִי וְלִשׁוֹן הָרָע. הָעֵוִינוּ. וְהִרְשָׁעֵנוּ. וְדָנּוּ. חֲמָסָנוּ. טַפְלָנוּ שֶׁקָּר וּמִרְמָה. יַעֲצָנוּ יַצּוֹת רָעוֹת. כְּזָבָנוּ. כָּעֲסָנוּ. לָצָנוּ. מִרְדָּנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֵיךְ. נֹאצָנוּ. נֹאפָנוּ. סָרְרָנוּ. עֵוִינוּ. פָּשַׁעֵנוּ. פְּגָמָנוּ. צָרְרָנוּ. צָעֲרָנוּ אָב וְאִם. קָשִׁינוּ עֲרֹף. רָשָׁעֵנוּ. שָׁחַתָנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲרִינוּ וְתַעֲתָעֵנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צָדִיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ כִּי אָמַת עָשִׂיתָ וְאַנְחָנוּ הִרְשָׁעֵנוּ:

מֵה נֹאמַר לְפָנֶיךָ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמֵה נִסְפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ רֹזֵי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חַי. אַתָּה חֹפֵשׁ כָּל חַדְרֵי בָטָן. רֹאֵה כְלִיּוֹת לֵב. אֵין דְּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵהְיֶה יֵהְיֶה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטֹּאתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פֶּשְׁעֵינוּ.

אַחֵר כֵּן יִלָּךְ לְמִקְנָה וְיִטְבֹּל שְׂבַע טְבִילוֹת לְטָהָר נִפְשׁוֹ, רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ, מִהַקְלָפָה שֶׁנִּדְבָּקָה בָּהֶם. וַיִּכְוֶן שְׁטוּבִל שְׂבַע טְבִילוֹת אֵלָיו עַל דַּעַת אֱלִישָׁע הַנָּבִיא שֶׁאָמַר לְנִעְמָן לְטַבֵּל מִצָּרְעָתוֹ, וְשָׂכַן יִטְהַר נִפְשׁוֹ, רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ מִשְׁמַאֲתַת צָרַעַת חַטֹּאתָיו. וְטְבִילָה שְׁמִינִית יִכְוֶן לְקַבֵּל עָלָיו אֶרְבַּע מִיתוֹת בֵּית דִּין, סְקִילָה, שָׂרִפָה, הֶרֶג וְחֶנֶק, עַל קְדוּשַׁת ה', וְשֶׁעַל יְדֵי זֶה יִתְיַחֲדוּ אֶרְבַּע אוֹתִיּוֹת יְהוָה בְּיַחְדָּם שְׁלֹם וְגִמּוּר.

יִתְפַּלֵּל מִנְחָה מִבְּעוֹד יוֹם, וַיִּקְבֹּל תַּעֲנִית בְּתַפִּלַּת הַמִּנְחָה בְּבִרְכַּת "שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה", אוֹ בְּסוֹף הָעֲמִידָה לְפָנֶי שְׁיֹאמַר "עוֹשֶׂה שְׁלוֹם".

אִם לֹא קָבַל תַּעֲנִית בְּתוֹךְ תְּפִלַּת הַמִּנְחָה, אָבִל כְּשֶׁהִתְפַּלֵּל עֲמִידָה שֶׁל מִנְחָה חָשַׁב לְהַתְעַנּוֹת, הָרִי זֶה נִחָשֵׁב כְּקַבְּלַת תַּעֲנִית וְצָרִיךְ לְהַתְעַנּוֹת.

וְזֶה נִסַּח קְבִלַת הַתַּעֲנִית:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם הִרִינִי מִקְבֵּל עָלִי לְהַתְעַנּוֹת לְמַחֵר לִילָה נְיוֹם, עַל אֲשֶׁר חָטָאתִי בְּפָגַם הַדַּעַת וּבְהִתְחַבְּרוֹת עִם הָעָרֶב רַב בֵּין בְּגִלְגּוּל זֶה וּבֵין בְּגִלְגּוּלִים אֲחֵרִים, וְאִם לֹא אוּכַל לְהַתְעַנּוֹת כְּשֶׁאֶפְרִישׁ פְּרוּטָה לְצַדִּיקָה וְאֶכּוֹן לְבַטֵּל הַתַּעֲנִית אוּכַל לְאָכַל וְלִשְׁתּוֹת לֹלֵא שׁוֹם עוֹן

כָּלֵל, וַיְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאַל־הִי אַבְרָהָמָה שְׁתַּתֵּן לִי כֹחַ וּבְרִיאוֹת לְהַתְעַנּוֹת לְפָנֶיךָ וּתְקַבֵּל תְּשׁוּבָתִי וְתַעֲנִיתִי וְתִרְצָנִי”.

יְגַמֵּר אֲכִילָתוֹ לִפְנֵי שְׂקִיעַת הַחֲמָה, וּפְרוּסָה הָאֲחֵרוֹנָה יִטְבֹּלָנָה בְּמַעַט אֶפֶר וַיֵּאֱכֹלָנָה. (וְכֵן יַעֲשֶׂה בְּגִמְרַת הַתַּעֲנִית כְּשֵׁיבָא לְסַעֲדָא, יִטְבֹּל פְּרוּסָה רִאשׁוֹנָה בְּמַעַט אֶפֶר וַיֵּאֱכֹלָנָה) מִלְּבַד אִם הוּא שֹׁכֵחַ אוֹ רֹאשׁ חֹדֶשׁ.

בְּלִיל הַתַּעֲנִית יִלְמַד מִשְׁנֵי מִסְכַּת שֶׁבַת (נִמְצָא לִקְמֹן עֲמוּד 641 וַיִּשְׁתַּדֵּל לְהַבִּין לְפָחוֹת פְּרוּשׁ הַמִּלִּים.

כְּשִׁישְׁכֹב עַל מִטָּתוֹ, יִנִּיחַ אֶבֶן תַּחַת רֹאשׁוֹ בֵּין הַמַּצָּע וְהַכֹּר, וַיִּכְנֹן בְּשֵׁם יוֹ”ד ה”ה וּא”ו ה”ה, הָעוֹלָה בְּגִימְטְרִיאָא כְּמִנְיָן אֶבֶן.

אִם יָכוֹל, יַחְגֹּר עַל מַתָּנְיוֹ מִתַּחַת לְבִגְדָיו חֲגוּרַת שֶׁקֶה עֲשׂוּיָה מִשְׁעָר עֲזִים בְּכָל זְמַן הַתַּעֲנִית. (רֹאה בַּהוֹרָאוֹת שְׁבַת־חֵילַת הַסֵּפֶר)

טוֹב לָקוּם אַחֵר חֲצוֹת לַלַּיְלָה וְלֹמַר בְּרִכּוֹת הַשַּׁחַר וְתַקּוֹן חֲצוֹת (נִמְצָא בַּעֲמוּד 60) בְּכֻנָּה גְּדוּלָּה. אִשָּׁה פְּטוּרָה מִלְּמוּד הַמִּשְׁנֵי וְ”תַקּוֹן חֲצוֹת”.

בְּיוֹם הַצּוֹם יֹאמַר:

הִרְנִי מוֹכֵן וּמְזֻמֵּן לְקַיֵּם בְּעֲזֶרְתָּ הָאֵל יִתְפַּרֵּךְ מִצְוַת עֲשֵׂה שֶׁל הַתְּשׁוּבָה, כְּפָתוּב בַּתּוֹרָה: וְשִׁבְתָּ עַד יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי אֱלֹהֵיךָ וְשִׁמְעֶתָ בְּקֹלוֹ. וְהִרְנִי מִתְחַרֵּט עַל כָּל מַה שֶּׁחָטָאתִי, עֲוִיתִי וּפָשַׁעְתִּי, בֵּין בְּגִלְגּוּל זֶה וּבֵין בְּגִלְגּוּלִים אֲחֵרִים, חֲרָטָה גְּמוּרָה וְשִׁלְמָה, וּמִקְבֵּל עָלִי שְׁלֹא לַחֲזוֹר וְלַחֲטֹא עוֹד. וְהִשָּׁם יִתְפַּרֵּךְ בְּרַחֲמָיו יַעֲזֹרֵנִי עַל דְּבַר כְּבוֹד שְׁמוֹ מִעַתָּה וְעַד עוֹלָם, אָמֵן בֶּן יְהִי רָצוֹן.

אֲנִי יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאַל־הִי אַבְרָהָמָה, תְּבֹא לְפָנֶיךָ תִּפְלָתָנוּ וְאַל תַּתְּעַלֵּם מִלְּפָנֵינוּ מִתְחַנְּנָנוּ, שְׂאִין אֲנַחְנוּ עֲזִי פָנִים וְקָשִׁי עֲרֹף לֹמַר לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאַל־הִי אַבְרָהָמָה צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חֲטָאנוּ. אֲבָל חֲטָאנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. אֲנַחְנוּ וְאַבְרָהָמָה וְאַנְשֵׁי בֵיתָנוּ:

אֲשָׁמֵנוּ. בְּגִדְנוּ. בְּגִדְתִּי בְּאֶחָדוֹתֶיךָ וְנִתְתִּי מוֹם בְּקִדְשֵׁי שָׁמַיִם, וּפְגַמְתִּי
בְּמִדּוֹת הָעֲלִיּוֹנִים וְקִלְקַלְתִּי צִנּוּרֵי הַקֶּדֶשׁ, וּמִנְעַתִּי הַטּוֹב וְהַשָּׁפַע
הָרָאוי לְבֹא עַל יְדֵיהֶם. גָּזַלְנוּ. דִּבַּרְנוּ דּוֹפִי וְלִשׁוֹן הָרָע. הֶעֱוִינוּ.
וְהִרְשַׁעְנוּ. זָדְנוּ. חִמְסְנוּ. טָפַלְנוּ שָׁקָר וּמִרְמָה. יַעֲצֵנוּ עֲצוֹת רָעוֹת.
כִּזְבָּנוּ. כָּעִסְנוּ. לָצְנוּ. מִרְדְּנוּ. מָרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֶאֱצָנוּ. נֶאֱפָנוּ. סָרְרָנוּ.
עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. פָּגַמְנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אָב וְאֵם. קִשִּׁינוּ עֲרֶף. רָשַׁעְנוּ.
שָׁחַתְנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲיִנוּ וְתַעֲתָעְנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמַּשְׁפָּטֶיךָ
הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צַדִּיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ
וְנִנְחָנוּ הִרְשַׁעְנוּ:

מִה נֹאמַר לְפָנֶיךָ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמִה נִסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא
הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ רְזִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי
כָל חֵי. אַתָּה חָפֵשׁ כָּל חֲדָרֵי בָטָן. רֹאֶה כְלִיּוֹת וְלֵב. אֵין דְּבָר נֶעְלָם
מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲרֹנָה
אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטֹּאתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ
אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פְּשָׁעֵינוּ.

מִי אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעֹבֵר עַל פֶּשַׁע לְשֹׁאֲרֵי נִחֲלָתוֹ, לֹא הִחֲזִיק
לְעַד אִפּוֹ כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יִרְחַמֵּנוּ יִכְבֹּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתִשְׁלַח
בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטֹּאתֵם: תִּתֵּן אָמַת לִיעָקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר
נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתָּיִנוּ מִימֵי קֶדֶם:

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, מֶלֶךְ עַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ בְּכַבּוֹדְךָ, וְהִנָּשֵׂא
עַל כָּל הָאָרֶץ בִּיקָרְךָ, וְהוֹפֵעַ בְּהַדָּר גָּאוֹן עֲזָךְ, עַל כָּל יוֹשְׁבֵי תֵבֶל
אֶרֶץ. וְיִדַּע כָּל פֶּעוּל כִּי אַתָּה פֹּעֵלְתוֹ וְיִבִּין כָּל יָצוֹר כִּי אַתָּה יִצְרָתוֹ
וְיֵאמַר כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמָה בָּאֵפוֹ יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמִלְכוּתוֹ בְּכָל
מְשָׁלָה. קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ, תֵּן חֵלְקֵנוּ בְּתוֹרָתְךָ, שְׂבַעְנוּ מִטוֹבְךָ שְׂמֵחַ
נִפְשָׁנוּ בִּישׁוּעָתְךָ, וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעִבְדְּךָ בְּאֵמֶת, וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ
וְדַבֵּק לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְיַחַד לִכְבֹּנוּ לְאַהֲבָה וְלִירְאָה אֶת שְׁמֶךָ.

וְאֵלֶּה הַמְּלָכִים אֲשֶׁר מָלְכוּ בְּאֶרֶץ אֲדוֹם לִפְנֵי מֶלֶךְ מֶלֶךְ לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל:
וַיִּמְלֹךְ בְּאֲדוֹם בָּלַע בֶּן בְּעוֹר וְשֵׁם עִירוֹ דִּנְהָבָה: וַיָּמָת בָּלַע וַיִּמְלֹךְ

תחתיו יוכב בן זרח מבצרה: וימת יוכב וימלך תחתיו חשם מארץ התימני: וימת חשם וימלך תחתיו הדד בן בדר המכה את מדין בשדה מואב ושם עירו ענית: וימת הדד וימלך תחתיו שמלה ממשרקה: וימת שמלה וימלך תחתיו שאול מרח'בות הנגה: וימת שאול וימלך תחתיו בעל חנן בן עכבור: וימת בעל חנן בן עכבור וימלך תחתיו הדד ושם עירו פעו ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד בת מי זקב:

בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ: והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום ורוח אלהים מרחפת על פני המים: ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור: וירא אלהים את האור כי טוב ויבדל אלהים בין האור ובין החשך: ויקרא אלהים לאור יום ולחשך קרא לילה ויהי ערב ויהי בקר יום אחד:

ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים: ויעש אלהים את הרקיע ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע ויהי כן: ויקרא אלהים לרקיע שמים ויהי ערב ויהי בקר יום שני:

ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה ויהי כן: ויקרא אלהים ליבשה ארץ ולמקנה המים קרא ימים וירא אלהים כי טוב: ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע עץ פרי למינו אשר זרעו בו על הארץ ויהי כן: ותוצא הארץ דשא עשב מזריע זרע למינהו ועץ עשה פרי אשר זרעו בו למינהו וירא אלהים כי טוב: ויהי ערב ויהי בקר יום שלישי:

ויאמר אלהים יהי מארת ברקיע השמים להבדיל בין היום ובין הלילה והיו לאתת ולמועדים ולמים ושנים: והיו למארת ברקיע השמים להאיר על הארץ ויהי כן: ויעש אלהים את שני המארת הגדלים את המאור הגדל לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת הלילה ואת הכוכבים: ויתן אתם אלהים ברקיע השמים

לְהַאִיר עַל הָאָרֶץ: וְלַמָּשָׁל בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה וּלְהַבְדִּיל בֵּין הָאֹר וּבֵין
הַחֹשֶׁךְ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם רִבְעִי:
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׁרְצוּ הַמַּיִם שָׂרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל הָאָרֶץ
עַל פְּנֵי רְקִיעַ הַשָּׁמַיִם: וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הַתַּנִּינִם הַגְּדֹלִים וְאֶת כָּל
נֶפֶשׁ הַחַיָּה הַרְמֻשֶׁת אֲשֶׁר שָׂרְצוּ הַמַּיִם לְמִינֵיהֶם וְאֶת כָּל עוֹף כָּנָף
לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיִּבְרָךְ אֹתָם אֱלֹהִים לֵאמֹר פְּרוּ וּרְבוּ
וּמְלֹאוּ אֶת הַמַּיִם בַּיָּמִים וְהָעוֹף יִרְבֶּה בָּאָרֶץ: וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם
חֲמִישִׁי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ בְּהֶמָּה וּבְרֶמֶשׂ וְחַיֵּת
אָרֶץ לְמִינָהּ וַיְהִי כֵן: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת חַיַּת הָאָרֶץ לְמִינָהּ וְאֶת
הַבְּהֵמָה לְמִינָהּ וְאֶת כָּל רֶמֶשׂ הָאֲדָמָה לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב:
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדִמוּתֵנוּ וַיְרְדוּ בְדִגְתַּת הַיָּם וּבְעוֹף
הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל הָאָרֶץ וּבְכָל הַרְמֻשׁ הַרְמֻשׁ עַל הָאָרֶץ: וַיִּבְרָא
אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָא
אֹתָם: וַיִּבְרָךְ אֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֹאוּ אֶת
הָאָרֶץ וּכְבִּשְׁוּ וַיְרְדוּ בְדִגְתַּת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְכָל חַיַּת הַרְמֻשֶׁת עַל
הָאָרֶץ: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נָתַתִּי לָכֶם אֶת כָּל עֵשֶׂב זֶרַע זֶרַע אֲשֶׁר עַל
פְּנֵי כָל הָאָרֶץ וְאֶת כָּל הָעֵץ אֲשֶׁר בּוֹ פְּרִי עֵץ זֶרַע זֶרַע לָכֶם יִהְיֶה
לֶאֱכֹלָה: וְלֹכֵל חַיַּת הָאָרֶץ וְלֹכֵל עוֹף הַשָּׁמַיִם וְלֹכֵל רֹמֵשׁ עַל הָאָרֶץ
אֲשֶׁר בּוֹ נֶפֶשׁ חַיָּה אֶת כָּל יֶרֶק עֵשֶׂב לֶאֱכֹלָה וַיְהִי כֵן: וַיֵּרָא אֱלֹהִים
אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם הַשֵּׁשִׁי:
וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צָבָאָם: וַיִּכַּל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה:
וַיִּבְרָךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בּוֹ שָׁבַת מְכָל
מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

כִּי תוֹלִיד בָּנִים וּבָנִי בָנִים וְנוֹשְׁנֹתָם בָּאָרֶץ וְהִשְׁחַתָּם וַעֲשִׂיתָם פֶּסֶל
תְּמוֹנֹת כָּל נַעֲשִׂיתָם הָרַע בְּעֵינֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְהַכְעִיסוֹ: הָעִידֹתִי
בָּכֶם הַיּוֹם אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ כִּי אֲבֹד תֵּאבְדוּן מִהֵר מְעַל הָאָרֶץ

אֲשֶׁר אַתֶּם עֹבְרִים אֶת הַיַּרְדֵּן שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ לֹא תֵאָרִיכְן יָמִים עָלֶיהָ
כִּי הַשָּׁמַד תִּשְׁמְדוּן: וְהָפִיץ יְהוָה אֶתְכֶם בְּעַמִּים וּנְשָׂאֲרֹתֶם מִתִּי
מִסָּפָר בְּגוֹיִם אֲשֶׁר יִנְהַג יְהוָה אֶתְכֶם שָׁמָּה: וַעֲבַדְתֶּם שָׁם אֱלֹהִים
מַעֲשֵׂה יְדֵי אָדָם עֵץ וָאֶבֶן אֲשֶׁר לֹא יִרְאוּן וְלֹא יִשְׁמְעוּן וְלֹא יֵאָכְלוּן
וְלֹא יִרְיֹחוּ: וּבִקְשַׁתֶּם מִשָּׁם אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּמִצֵּאתֶם כִּי תִדְרָשׁוּ
בְּכָל לִבְבְּךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ: בִּצֹר לָךְ וּמִצֹּאֹךְ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
בְּאַחֲרִית הַיָּמִים וְשִׁבְתָּ עַד יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְשִׁמְעַתָּ בְּקוֹלִי: כִּי אֵל רַחוּם
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם לֹא יִרְפֶּךָ וְלֹא יִשְׁחִיתֶךָ וְלֹא יִשְׁכַּח אֶת בְּרִית אַבְרָהָם
אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָהֶם: כִּי שָׂאֵל נָא לְיָמִים רַאשֵׁינִים אֲשֶׁר הָיוּ לְפָנֶיךָ לְמֶן
הַיּוֹם אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים אָדָם עַל הָאָרֶץ וּלְמַקְצֵה הַשָּׁמַיִם וְעַד קֵצָה
הַשָּׁמַיִם הַנִּהְיָה בְּדָבָר הַגָּדוֹל הַזֶּה אוֹ הַנִּשְׁמָע כְּמֹהוּ: הִשְׁמַע עִם קוֹל
אֱלֹהִים מְדַבֵּר מִתּוֹךְ הָאֵשׁ כַּאֲשֶׁר שָׁמַעְתָּ אֶתָּה נִיחִי: אוֹ הַנִּסָּה
אֱלֹהִים לָבוֹא לְקַחַת לוֹ גּוֹי מִקֶּרֶב גּוֹי בְּמִסֹּת בָּאֵתָת וּבְמוֹפְתִים
וּבְמִלְחָמָה וּבְיָד חֲזָקָה וּבְזֹרֹעַ נְטוּיָה וּבְמוֹרָאִים גְּדֹלִים כָּכָל אֲשֶׁר
עָשָׂה לָכֶם יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם בְּמִצְרַיִם לְעֵינֶיךָ: אֶתָּה הִרְאֵתָ לְדַעַת כִּי
יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד מַלְבָּדוֹ: מִן הַשָּׁמַיִם הִשְׁמִיעַךְ אֶת קוֹל
לְיִסְרָךְ וְעַל הָאָרֶץ הִרְאָךְ אֶת אֲשׁוֹ הַגָּדוֹלָה וּדְבָרָיו שָׁמַעְתָּ מִתּוֹךְ
הָאֵשׁ: וַתַּחַת כִּי אָהַב אֶת אַבְרָהָם וַיִּבְחַר בְּזֹרְעוֹ אַחֲרָיו וַיּוֹצֵאֲךָ בְּפָנָיו
בְּכַחוֹ הַגָּדֹל מִמִּצְרָיִם: לְהוֹרִישׁ גּוֹיִם גְּדֹלִים וַעֲצָמִים מִמֶּךָ מִפָּנֶיךָ
לְהַבְיָאֲךָ לְתֵת לָךְ אֶת אֶרֶצָם נַחֲלָה כְּיוֹם הַזֶּה: וַיַּדְעַתָּ הַיּוֹם וְהִשְׁבַּתָּ
אֵל לִבְבְּךָ כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים בְּשָׁמַיִם מְמַעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת
אֵין עוֹד: וְשִׁמְרַתָּ אֶת חֻקָּיו וְאֶת מִצְוֹתָיו אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצֹוֶךְ הַיּוֹם אֲשֶׁר
יִיטֵב לָךְ וּלְבָנֶיךָ אַחֲרֶיךָ וּלְמַעַן תֵּאָרִיכְן יָמִים עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם נָתַן לָךְ כָּל הַיָּמִים:

אַתֶּם נֹצְרִים הַיּוֹם כְּלָכֶם לְפָנַי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם רַאשֵׁיכֶם שְׁבֻטֵיכֶם
זִקְנֵיכֶם וְשִׁטְרֵיכֶם כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל: טַפְכֶם וְנָשֵׁיכֶם וְגֵרְךָ אֲשֶׁר בְּקֶרֶב
מַחֲנֶיךָ מִחֻטֵּב עֲצִיב עַד שָׂאֵב מִימֶיךָ: לְעַבְרָךְ בְּבֵרִית יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
וּבְאֲלֹתוֹ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם כָּרַת עִמָּךְ הַיּוֹם: לְמַעַן הִקִּים אֶתְךָ הַיּוֹם

לו לעם והוא יהיה לך לאלהים כְּאִשֶּׁר דִּבֶּר לְךָ וְכִאֲשֶׁר נִשְׁבַּע
 לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וְלִיְעֶקֶב: וְלֹא אֶתְכֶם לְבַדְכֶם אֲנִי כֹרֶת
 אֶת הַבְּרִית הַזֹּאת וְאֶת הָאֱלֹהִים הַזֹּאת: כִּי אֵת אֲשֶׁר יִשְׁנֶה פֶה עִמָּנוּ
 עַמִּד הַיּוֹם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֵת אֲשֶׁר אֵינָנו פֶּה עִמָּנוּ הַיּוֹם: כִּי
 אַתֶּם יִדְעֶתֶם אֵת אֲשֶׁר יִשְׁכְּנוּ בָּאָרֶץ מִצְרַיִם וְאֵת אֲשֶׁר עֲבַרְנוּ בְּקֶרֶב
 הַגּוֹיִם אֲשֶׁר עֲבַרְתֶּם: וְתִרְאוּ אֵת שְׁקוּצֵיהֶם וְאֵת גִּלְלֵיהֶם עַץ וְאֶבֶן
 כֶּסֶף וְזָהָב אֲשֶׁר עִמָּהֶם: פֶּן יֵשׁ בְּכֶם אִישׁ אִוָּ אִשָּׁה אוֹ מִשְׁפָּחָה אוֹ
 שְׂבֵט אֲשֶׁר לִבְבוֹ פִּנָּה הַיּוֹם מֵעַם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְלָכֶת לַעֲבֹד אֶת
 אֱלֹהֵי הַגּוֹיִם הָהֵם פֶּן יֵשׁ בְּכֶם שֹׂרֵשׁ פְּרָה רָאשׁ וְלַעֲנָה: וְהָיָה בְּשִׁמְעוֹ
 אֶת דְּבַרֵּי הָאֱלֹהִים הַזֹּאת וְהִתְבָּרַךְ בְּלִבְבוֹ לֵאמֹר שְׁלוֹם יְהוָה לִי כִּי
 בְּשִׁרְרוֹת לִבִּי אֵלַךְ לְמַעַן סְפוֹת הַרְּנוֹה אֶת הַצִּמְאָה: לֹא יֵאָכֵל יְהוָה
 סֶלֶח לוֹ כִּי אִזּוֹ יַעֲשֶׂן אִף יְהוָה וְקִנְאָתוֹ בְּאִישׁ הַהוּא וְרִבְצָה בּוֹ כָּל
 הָאֱלֹהִים הַכְּתוּבָה בְּסֵפֶר הַזֶּה וּמַחֲהָ יְהוָה אֶת שְׁמוֹ מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם:
 וְהִבְדִּילוּ יְהוָה לְרַעְיָה מִכָּל שְׂבָטֵי יִשְׂרָאֵל כָּלֹל אֱלוֹת הַבְּרִית הַכְּתוּבָה
 בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה: וְאָמַר הַדּוֹר הָאָחֳרוֹן בְּנֵיכֶם אֲשֶׁר יָקוּמוּ
 מֵאַחֲרֵיכֶם וְהִנָּכְרִי אֲשֶׁר יִבֹּא מֵאֶרֶץ רְחוֹקָה וְרָאוּ אֶת מִכּוֹת הָאֶרֶץ
 הַהִוא וְאֵת תַּחְלָאֶיהָ אֲשֶׁר חָלָה יְהוָה בָּהּ: גִּפְרִית וּמַלַּח שֹׂרֶפֶת כָּל
 אֲרָצָה לֹא תִזְרַע וְלֹא תִצְמַח וְלֹא יִעֲלֶה בָּהּ כָּל עֵשֶׂב כְּמַהֲפַכַת סֹדֶם
 וְעִמְרָה אֲדָמָה וְצִבּוֹיִם אֲשֶׁר הִפֵּךְ יְהוָה בְּאִפּוֹ וּבְחִמָּתוֹ: וְאָמְרוּ כָּל
 הַגּוֹיִם עַל מָה עָשָׂה יְהוָה כֹּכָה לְאֶרֶץ הַזֹּאת מָה חָרִי הָאֵף הַגָּדוֹל
 הַזֶּה: וְאָמְרוּ עַל אֲשֶׁר עָזְבוּ אֶת בְּרִית יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתָם אֲשֶׁר כָּרַת
 עִמָּם בְּהוֹצִיאֹם אֶתֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: וַיִּלְכוּ וַיַּעֲבְדוּ אֱלֹהִים אֲחֵרִים
 וַיִּשְׁתַּחֲווּ לָהֶם אֱלֹהִים אֲשֶׁר לֹא יִדְעוּם וְלֹא חָלַק לָהֶם: וַיַּחֲרֹ אִף
 יְהוָה בָּאֶרֶץ הַהִוא לְהַבִּיא עֲלֵיהָ אֶת כָּל הַקְּלָלָה הַכְּתוּבָה בְּסֵפֶר הַזֶּה:
 וַיִּתְּשֵׁם יְהוָה מֵעַל אֲדָמָתָם בְּאֵף וּבְחִמָּה וּבְקֶצֶף גָּדוֹל וַיִּשְׁלַח אֶל
 אֶרֶץ אַחֲרֵת כַּיּוֹם הַזֶּה: הַנִּסְתָּרִית לִיהוָה אֱלֹהֵינוּ וְהַנִּגְלִית לָנוּ
 וּלְבְנֵינוּ עַד עוֹלָם לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל דְּבַרֵּי הַתּוֹרָה הַזֹּאת: וְהָיָה כִּי
 יָבֹאוּ עֲלֵיךְ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הַבְּרָכָה וְהַקְּלָלָה אֲשֶׁר נִתְּנִי לִפְנֵיךְ

וְהִשְׁבֵּת אֶל לִבְכָּךְ בְּכָל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הִדְיָתְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ שְׁמָה:
 וְשִׁבְתָּ עַד יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְשִׁמְעַתָּ בְּקֹלוֹ כְּכֹל אֲשֶׁר אֲנֹכִי מְצֹנֶךָ הַיּוֹם
 אַתָּה וּבְנֶיךָ בְּכָל לִבְכָּךְ וּבְכָל נַפְשְׁךָ: וְשָׁב יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת שְׁבוּתְךָ
 וְרוּחְךָ וְשָׁב וְקִבְּצָךְ מִכָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר הִפִּיצָךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ שְׁמָה:
 אִם יִהְיֶה גִבְחֶךָ בִּקְצֵה הַשָּׁמַיִם מִשָּׁם יִקְבְּצָךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּמִשָּׁם
 יִקְחֶךָ: וְהִבִּיאָךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר יִרְשׁוּ אֲבֹתֶיךָ וִירְשָׁתָהּ,
 וְהִיטְבָךְ וְהִרְבָּךְ מֵאַבְתֶּיךָ: וּמַל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת לִבְכָּךְ וְאֶת לִבָּב
 זִרְעֶךָ לְאַהֲבָה אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לִבְכָּךְ וּבְכָל נַפְשְׁךָ לְמַעַן חַיֶּיךָ:
 וְנָתַן יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת כָּל הָאֱלֹת הָאֵלֶּה עַל אֲיֹכֶיךָ וְעַל שְׁנָאֶיךָ אֲשֶׁר
 רִדְפוּךָ: וְאַתָּה תָּשׁוּב וְשִׁמְעַתָּ בְּקוֹל יְהוָה וְעָשִׂיתָ אֶת כָּל מִצְוֹתָיו
 אֲשֶׁר אֲנֹכִי מְצֹנֶךָ הַיּוֹם: וְהוֹתִירְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדְךָ
 בַּפֶּרִי בִטְנְךָ וּבַפֶּרִי בְהִמְתָּךְ וּבַפֶּרִי אֲדָמְתְךָ לְטִבָּה כִּי יָשׁוּב יְהוָה
 לְשׁוֹשׁ עֲלֶיךָ לְטוֹב כְּאֲשֶׁר שָׁשׁ עַל אֲבֹתֶיךָ: כִּי תִשְׁמַע בְּקוֹל יְהוָה
 אֱלֹהֶיךָ לְשִׁמֹּר מִצְוֹתָיו וְחֻקֹּתָיו הַפְּתוּכָה בְּסֹפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה כִּי תָשׁוּב
 אֶל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לִבְכָּךְ וּבְכָל נַפְשְׁךָ:

וַיְהִי כִּי הִחַל הָאָדָם לָרֹב עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה וּבָנוֹת יָלְדוּ לָהֶם: וַיִּרְאוּ
 בְּנֵי הָאֱלֹהִים אֶת בָּנוֹת הָאָדָם כִּי טֹבֹת הָיָה וַיִּקְחוּ לָהֶם נָשִׁים מִכָּל
 אֲשֶׁר בָּחָרוּ: וַיֹּאמֶר יְהוָה לֹא יִדּוֹן רוּחִי בָאָדָם לְעַלְם בְּשָׁגֵם הוּא
 בָּשָׂר וְהָיוּ יָמָיו מָאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה: הִנֵּפְלִים הָיוּ בָאָרֶץ בְּיָמֵים הָהֵם
 וְגַם אַחֲרֵי כֵן אֲשֶׁר יָבֹאוּ בְּנֵי הָאֱלֹהִים אֶל בָּנוֹת הָאָדָם וַיָּלְדוּ לָהֶם
 הָמָּה הַגִּבֹּרִים אֲשֶׁר מַעֲוֹלָם אָנָּשִׁי הַשָּׁמַיִם: וַיִּסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִרַעְמֶסֶס
 סִכְתָּה כְּשֶׁשׁ מֵאוֹת אֶלֶף רִגְלֵי הַגִּבֹּרִים לְבַד מִטָּף: וְגַם עָרַב רַב עָלָה
 אִתָּם וַצֹּאן וּבָקָר מִקְנֵה כְּבֹד מֵאֵד: וַיֹּאפּוּ אֶת הַבָּצֵק אֲשֶׁר הוֹצִיאוּ
 מִמִּצְרַיִם עֲגֹת מִצּוֹת כִּי לֹא חָמָץ כִּי גִרְשׁוּ מִמִּצְרַיִם וְלֹא יִכְלוּ
 לְהַתְמָהֶמָּה וְגַם צָדָה לֹא עָשׂוּ לָהֶם: וּמוֹשֶׁב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יֵשְׁבוּ
 בְּמִצְרַיִם שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה: וַיְהִי מִקֵּץ שְׁלֹשִׁים שָׁנָה
 וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה וַיְהִי בַעֲצָם הַיּוֹם הַזֶּה יֵצְאוּ כָּל צְבָאוֹת יְהוָה
 מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: לַיִל שְׁמֹרִים הוּא לַיהוָה לְהוֹצִיאָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם הוּא

הלילה הזה ליהנה שמרים לכל בני ישראל לדרתם: ניאמר יהוה אל משה לאמר: ואתה דבר אל בני ישראל לאמר אך את שבתתי תשמרו כי אות הוא ביני וביניכם לדרתיכם לד עת כי אני יהוה מקדשכם: ושמרתם את השבת כי קדש הוא לכם מחלליה מות יומת כי כל העשה בה מלאכה ונכרתה הנפש ההוא מקרב עמיה: ששת ימים יעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון קדש ליהוה כל העשה מלאכה ביום השבת מות יומת: ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדרתם ברית עולם: ביני ובין בני ישראל אות הוא לעולם כי ששת ימים עשה יהוה את השמים ואת הארץ וביום השביעי שבת וינפש: וידבר יהוה אל משה לך רד כי שחת עמך אשר העלית מארץ מצרים: סרו מהר מן הדרך אשר צויתם עשו להם עגל מסכה וישתחוו לו ויזבחו לו ניאמרו אלה אלהיך ישראל אשר העלונך מארץ מצרים: ניאמר יהוה אל משה ראיתי את העם הזה והנה עם קשה ערף הוא: ועתה הנניחה לי ויחר אפי בהם ואכלם ואעשה אותך לגוי גדול: ויחל משה את פני יהוה אלהיו ניאמר למה יהוה יחרה אפך בעמך אשר הוצאת מארץ מצרים בכת גדול ובדד חזקה: למה יאמרו מצרים לאמר ברעה הוציאם להרג אתם בהרים ולכלתם מעל פני האדמה שוב מחרון אפך והנחם על הרעה לעמך: זכר לאברהם ליצחק ולישׂראל עבדיך אשר נשבעת להם בך ותדבר אלהם ארבה את זרעכם בכוכבי השמים וכל הארץ הזאת אשר אמרתי אתן לזרעכם ונחלו לעולם: וינחם יהוה על הרעה אשר דבר לעשות לעמו: ניאמר יהוה אל משה עד אנה ינאצני העם הזה ועד אנה לא יאמינו בי בכל האותות אשר עשיתי בקרבם: אפנו בדבר ואורשנו ואעשה אותך לגוי גדול ועצום ממנו: ניאמר משה אל יהוה ושמועו מצרים כי העלית בכחך את העם הזה מקרבם: ואמרו אל יושב הארץ הזאת שמועו כי אתה יהוה בקרב העם הזה אשר עין בעין נראה אתה יהוה ועננך עמד עליהם ובעמד ענן אתה הולך לפניהם יומם ובעמוד אש

לִיְלֵהָ: וְהִמָּתָה אֶת הָעַם הַזֶּה כְּאִישׁ אֶחָד וְאָמְרוּ הַגּוֹיִם אֲשֶׁר שָׁמְעוּ
אֶת שְׁמֶעֶךָ לֵאמֹר: מִבִּלְתִּי יִכְלֹת יְהוָה לְהַבִּיא אֶת הָעַם הַזֶּה אֶל
הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָהֶם וַיִּשְׁחָטֵם בַּמִּדְבָּר: וְעַתָּה יִגְדֹּל נָא כַח אֲדֹנָי
כְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר: יְהוָה אֲרַךְ אַפִּים וְרַב חֶסֶד נִשְׂא עֹון וּפֶשַׁע
וְנִקָּה לֹא יִנָּקֶה פֶקֶד עֹון אַבֹּת עַל בָּנִים עַל שְׁלֹשִׁים וְעַל רִבְעִים:
סִלַּח נָא לַעֲוֹן הָעַם הַזֶּה כַּגְדֹּל חֶסְדְּךָ וְכְאֲשֶׁר נִשְׁאַתָּה לָעַם הַזֶּה
מִמִּצְרַיִם וְעַד הַנֵּה: וַיֹּאמֶר יְהוָה סִלַּחְתִּי כִּדְבָרְךָ: וְאוֹלָם חַי אֲנִי
וַיִּמְלֹא כְבוֹד יְהוָה אֶת כָּל הָאָרֶץ: כִּי כָל הָאֲנָשִׁים הָרָאִים אֶת כְּבוֹדִי
וְאֵת אֱתֹנִי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי בְּמִצְרַיִם וּבַמִּדְבָּר וַיִּנָּסוּ אֹתִי זֶה עָשָׂר פְּעָמִים
וְלֹא שָׁמְעוּ בְּקוֹלִי: אִם יֵרָאוּ אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבְרָם וְכָל
מִנְאֲצֵי לֹא יִרְאוּהָ: וְעַבְדִּי כָלֵב יַעֲקֹב הֵיטָה רֹוח אַחֲרָת עִמּוֹ וַיִּמְלֹא
אַחֲרֵי וַהֲבִיאֵתוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר בָּא שָׁמָּה וַיִּזְרְעוּ יוֹרְשָׁנָה: וְהַעֲמִלְקִי
וְהַכְנַעֲנִי יוֹשֵׁב בְּעֶמֶק מִחֹר פָּנוּ וַיִּסְעוּ לָכֶם הַמִּדְבָּר דֶּרֶךְ יָם סוּף:
וַיַּדְבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אֶהֱרֹן לֵאמֹר: עַד מָתִי לַעֲדָה הַרְעָה הַזֹּאת
אֲשֶׁר הִמָּה מְלִינִים עָלַי אֶת תְּלֻנוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הִמָּה מְלִינִים עָלַי
שָׁמְעֵתִי: אֲמַר אֱלֹהִים חַי אֲנִי נָאִם יְהוָה אִם לֹא כְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּם בְּאָזְנִי
כֵּן אֶעֱשֶׂה לָכֶם: בַּמִּדְבָּר הַזֶּה יִפְּלוּ פְּגָרֵיכֶם וְכָל פְּקַדְיֵכֶם לְכָל
מִסְפָּרְכֶם מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְמַעְלָה אֲשֶׁר הִלִּינֵתֶם עָלַי: אִם אַתֶּם
תָּבֹאוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁאַתִּי אֶת יָדִי לְשַׁכֵּן אֶתְכֶם בָּהּ כִּי אִם כָּלֵב בֶּן
יִפְנֶה וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן נּוּן: וְטַפְכֶּם אֲשֶׁר אָמַרְתֶּם לְבוֹ יְהוָה וַהֲבִיאֵתִי אֹתָם
וַיַּדְעוּ אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר מְאַסְתֶּם בָּהּ: וּפְגָרֵיכֶם אַתֶּם יִפְּלוּ בַּמִּדְבָּר
הַזֶּה: וּבְגֵיכֶם יִהְיוּ רַעִים בַּמִּדְבָּר אַרְבָּעִים שָׁנָה וַיִּשְׁאוּ אֶת זְנוּתֵיכֶם
עַד תֹּם פְּגָרֵיכֶם בַּמִּדְבָּר:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל כְּנָפֵי בְּגָדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וַנִּתְּנוּ עַל צִיצִית הַכֶּנֶף
פֶּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִית וּרְאִיתֶם אוֹתוֹ וַיִּזְכַּרְתֶּם אֶת כָּל מִצְוֹת
יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תִתּוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר
אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת כָּל מִצְוֹתֵי וַהֲיִיתֶם

קדשים לאלהיכם: אני יהוה אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים אני יהוה אלהיכם: יהוה צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה: יהוה יאהדונהי צבאות אשרי אדם בטח בך: יהוה יאהדונהי הושיעה. המלך יעננו ביום קראנו: ואני תפילתי לך יהוה עת רצון אלהים בך בסדך ענני באמת ישעך: יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

אחר כך יקח בידו כסף פדיון תעניות הנצרכים לתקונו אך מי עלה שמים ויירד, לקבוע את מספר ימי התעניות, ויתן פדיון נפשו לצדקה לעניים ככל אשר יוכל, וטוב שלא יפחות מפדיון ארבע מאות תעניות או פדיון תשעים ואחד תעניות ומשמים יעזרוהו להשלים תקונו וכמו שאמרו רבותינו שהבא להיטהר מסייעין בעדו.

יעמוד יחף ופניו לצד מערב ויאמר:

עננו אבינו עננו ביום צום התענית הזה, כי בצרה גדולה אני על פי עונותי עברו ראשי וכמשא כבד כבדו ממני. טבעתי ביון מצולה ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבולת שטפתי. יראה נרעד יבוא בי בעת עמדי להתפלל לפניך על רע מעשי אשר עשיתי. בושתי וגם נכלמתי להרים אלהי פני אליך. כי עונותי רבו למעלה ראש ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהוה יאהדונהי הצדקה ולנו בשת הפנים. מה אענה ומה אמר מה אדבר ומה אצטדק. כבן סורר ומורה הייתי לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושות. לדבריך לא הטייתי אזני. ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי על פריטות ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי להפיל גיצות הקדשה במעמקי הקלפות. ונתתי כח בקלפות להתחזק ולעלות למעלה ולהתאחז ולניק מן הקדשה. וגרמתי בעונותי לעקר ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים ולהורידה אל ירפתי בור. בורות נשברים אשר לא יכילו

המים. אוי נאבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה. בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת געורי. אבל גלוי וידוע לפניך יהוה יאהדונהי אלהי ואלהי אבותי, כי לא במקרה ובמעל עשיתי, ולא להכעיסך נתפננתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא מאש ואני מבשר ודם, והוא אשר הסיתיני ופתני לעבור על מצותיך, ונסכלתי ועשיתי עון זה אשר פגמתי בדעתי ונמשכתי אחרי ערב רב. ועתה אני בוש ממעשי ומכלם אני מעונותי, ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת אחרותי המקלקלים, דכתיב: יעזוב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל יהוה יאהדונהי וירחמיהו ואל אל הינו כי ירבה לסלח. ובאתי בלב נשבר ונדכה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום אתה וימינך פשוטה לקבל שבים. אנא יהוה יאהדונהי, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהוה יאהדונהי טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי פשלו מצום ובשרי פחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב ודם הנקרב על גבי מזבח הקדוש. וברב רחמיך וחסדיך הודעתני על ידי עבדיך לתקן את פגם נפשנו במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל כחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשובה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות פאלו התעניתי, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה

ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הפתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמת. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים פגמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח"ל ב'לע ו'יקי אנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ו'צפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרועו ו'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתיתי למען שמך הקדוש (אראית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיך א'ת ר'גנך ו'כשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי.

מבאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגיל.

עשר קדשות הן, ארץ ישראל מקדשת מכל הארצות. ומה היא קדשה, שמביאים ממנה העמר והבכורים ושתי הלחם, מה שאין מביאין בן מכל הארצות: עירות המקפות חומה מקדשות ממנה, שמשלחין מתוכן את המצורעים, ומסבין לתוכן מת עד שירצו. יצא, אין מחזירין אותו: לפנים מן החומה מקדש מהם, שאוכלים שם קדשים קלים ומעשר שני. הר הבית מקדש ממנו, שאין זבים וזבות נדות ויולדות נכנסים לשם. החיל מקדש ממנו, שאין גוים וטמא מת נכנסים לשם. עזרת נשים מקדשת ממנו, שאין טבול יום נכנס לשם, ואין חזבים עליה חטאת. עזרת ישראל מקדשת ממנה, שאין מחסר פפורים נכנס לשם, וחזבין עליה חטאת. עזרת הכהנים מקדשת ממנה, שאין ישראל נכנסים לשם אלא בשעת צרכיהם, לסמיכה לשחיטה ולתנופה: בין האולם ולמזבח מקדש ממנה, שאין בעלי מומין ופרועי ראש נכנסים לשם. ההיכל מקדש ממנו, שאין נכנס לשם שלא רחויץ ידים ורגלים. קדש הקדשים מקדש

מהם, שאין נכנס לשם אלא כהן גדול ביום הכפורים בשעת העבודה. אמר רבי יוסי, בתמשה דברים בין האולם ולמזבח שנה להיכל, שאין בעלי מומין, ופרועי ראש, ושתויי יין, ושלא רחוץ ידיים ורגלים נכנסין לשם, ופורשין מבין האולם ולמזבח בשעת הקטרה:

ידליק עשר גרות לכבוד עשר ספירות הקודש פתח, חכמה, בינה, חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד ומלכות. וילמד פסוקי התנ"ך של חג השבועות (נמצא לקמן עמוד 575). נאדרא זוטא (נמצא לקמן עמוד 608) ויאמר כל התהלים.

אחר כך יאמר.

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי שנתמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך כאלו הקרבתיו על גבי מזבחך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט ממני, יתעורר סוד ב' וווגי מ"ב דחיך וגורן. ובכן ימתקו מספר אותיות דמלוי דרבווע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלושים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו למספר תענית.

יעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה מחשבה העליונה, דבורר אכל וזריק פסלת, ומכחה ישתלשל ויכרד שפע גדול ורב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך ליראה ולאהבה את שמך, ולתת כח במחשבותי ובמחי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני

אֲשַׁמְעַ, כִּי אַתָּה ה' פֹּדֶה וּמַצִּיל וְעֹנֶה וּמַרְחֵם בְּכָל עֵת צָרָה וְצוּקָה וְשׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת כָּל פֶּה, בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה.

אֲנֵא יְהוָה יֵהְיֶה יֵהְיֶה אֵלֵינוּ כִּי חֲטָאנוּ אֲנֵא נִלְיֵךְ אֶת חֲרָפְתָנוּ, בֶּן כָּסִיל תּוֹנֵת אִמּוֹ, וְאִם תִּפְנֶה לְחַטֵּאתֵינוּ אֶבֶד שְׁכָרְנוּ וְתִקְוֹתֵינוּ, וְאִם תִּשְׁמַר עֲוֹנֵינוּ מִי יַעֲמֵד לְפָנֶיךָ מֵאֵז אֶפֶיךָ, וּבְטוֹבְךָ הַגָּדוֹל תַּעֲזֹר רַחֲמֶיךָ וּרְאָה בְּעֵין חַמְלָתֶיךָ צָרַת גּוֹפֵינוּ וְנִשְׁמָתֵינוּ וְקַבֵּל בְּרַב רַחֲמֶיךָ תְּשׁוּבָתֵינוּ וְקוֹרְאִים בְּשִׁמְךָ יְהוָה יֵהְיֶה יֵהְיֶה הוֹשִׁיעָה הַמְּלֶךְ, אֵל תַּעֲזָבֵנוּ, וּבִיד זַעֲמֶךָ אֵל תִּשְׁשֵׁנוּ, וְלֹא לֵארוֹךְ אֶפֶךָ תִּקְחֵנוּ, כִּי גְלוֹי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ כִּי לֹא עָלְתָה עַל לִבֵּנוּ לְהַמְרוֹת חֵס וְשְׁלוֹם נֶגֶד כְּבוֹדְךָ וְלַעֲשׂוֹת נֶגֶד בּוֹנֵתְךָ, אָפֶס כִּי עַז יִצְרָנוּ הָרַע וְעַל פְּרָחֵינוּ נָטָה אֶרְחֵנוּ, וּמִנֵּעַ הַטּוֹב מִמֶּנּוּ, הַמְּיוֹנוֹ כְּאַרְיֵה יְכַסּוֹף לְטָרֶף וְכַכְפִּיר יוֹשֵׁב בְּמִסְתָּרִים וּפֶתַע פֶּתְאוֹם חַיִּים בְּלַעֲוֹנוּ וְאַתָּה בְּטוֹבְךָ יְהוָה יֵהְיֶה יֵהְיֶה בְּצִדְקָתְךָ תוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשֵׁינוּ, הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשֵׁנוּ וְהַצִּילָה אֶרְוִיכָה וּמִרְפָּא לְעֲוֹנֵינוּ וְיִהְיֶה לְמֵאֲוֹרוֹת כָּל הַשְּׁמוֹת אֲשֶׁר הִחֲשַׁכְנוּ בְּעֲוֹנוֹתֵינוּ וְחַטֵּאתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וְטַהַר לִבֵּנוּ לְעִבְדֶּךָ בְּאַמֶּת וּבִלְבָב שְׁלֵם בְּיִרְאָה וּבְאַהֲבָה, אָמֵן, בֶּן יְהִי רָצוֹן. יְהִיו לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיזוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵהְיֶה יֵהְיֶה צוּרֵי וְגֹאֲלֵי:

יְתֵן הַכֶּסֶף לְצִדְקָה לְעֲנִיִּים יְרֵאֵי שָׁמַיִם.

תקון למי ששכב עם אחרות

רבותינו המקובלים לא נתנו מס' ימים הראוי לתקון זה ומי עָלָה שָׁמַיִם וְיָרַד לְקַבֹּעַ אֶת מִסְפַּר יְמֵי הַתַּעֲנִיּוֹת. אֲמַנָם הַתְּשׁוּבָה וְהַיִּידוּי, וְהַרְצוֹן וְהַמִּחְשָׁבָה, הֵם עֶקֶר הַתִּקּוּן, וּמַעֲשֵׂה הַתַּעֲנִיּוֹת וְהַפְּדִיּוֹן מִשְׁלִים הַתִּקּוּן. וְלָכֵן יְתֵן פְּדִיּוֹן נַפְשׁוֹ לְצִדְקָה לְעֲנִיִּים כָּל אֲשֶׁר יוּכַל, וְהַמְמַעֵיט אוֹלֵי כְדָאֵי שֶׁלֹּא יִפְחוּת מִפְּדִיּוֹן מֵאֲתִים וּחְמִישִׁים תַּעֲנִיּוֹת כַּמִּנִּין נֹר וְכַמוֹ שֶׁכָּתוּב "נֹר ה' נִשְׁמַת אָדָם". וּמִשְׁמִים יַעֲזֹרוּהוּ לְהַשְׁלִים תִּקּוּנוֹ וְכַמוֹ שֶׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ שֶׁהָבָא לְהִיטָהֵר מִסִּיעֵין בַּעֲדוֹ.

נִזְה סֶדֶר הַתְּקוּן:

יָצוּם יוֹם אֶחָד לַיְלָה יוֹם, וּבִלְלִיל הַתַּעֲנִית לֹא יִישֵׁן וְיִלְמַד כָּל הַלַּיְלָה.

אם אינו יכול להשאר ער בליל התענית ישאר ער בלילה שלאחר התענית.

יוֹם לַפְּנֵי הַתַּעֲנִית יֵאמַר וְדוּי זֶה:

אֲנָא יְהוָה יֵאֱהֹוּנִי אֱלֹהֵינוּ וְאַלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, תְּבֹא לַפְּנֵיךְ תִּפְלָתֵנוּ וְאַל תִּתְּעַלֵּם מִלִּפְנֵינוּ מִתְחַנְּנֵנוּ, שְׂאִין אֲנַחְנוּ עוֹי פְּנִים וְקָשִׁי עֲרֶךְ לֹא־מֵר לַפְּנֵיךְ יְהוָה יֵאֱהֹוּנִי אֱלֹהֵינוּ וְאַלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חֲטָאנוּ. אֲבָל חֲטָאנוּ. עוֹיֵנוּ. פִּשְׁעֵנוּ. אֲנַחְנוּ וְאַבוֹתֵינוּ וְאֲנָשִׁי בֵּיתֵנוּ:

אֲשַׁמְנוּ. בְּגִדְנוּ. גִּזְלָנוּ. דִּבְרָנוּ דְּפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. זִדְנוּ. חֲמַסְנוּ. טִפְלָנוּ שָׁקָר וּמְרֻמָּה. יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כְּזָבְנוּ. כְּעִסְנוּ. לִצְנוּ. מִרְדְּנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֶאֱצָנוּ. נֶאֱפָנוּ. סִרְרָנוּ. עוֹיֵנוּ. פִּשְׁעֵנוּ. פְּגַמְנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אֲב וְאִם. קָשִׁינוּ עֲרֶךְ. רָשַׁעְנוּ. שָׁחַתְנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲוִינוּ וְתַעֲתַעְנוּ. וְסִרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אָמַת עָשִׂיתָ. וְאֲנַחְנוּ הִרְשַׁעְנוּ: מֵה נֵאמַר לַפְּנֵיךְ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמֵה נִסְפָּר לַפְּנֵיךְ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ כִּי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חַי. אַתָּה חֹפֵשׁ כָּל חֲדָרֵי בָטָן. רֹאֶה כְלִיּוֹת וְלֵב. אֵין דְּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִמֶּךָ עֵינֶיךָ: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהֹוּנִי אֱלֹהֵינוּ וְאַלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּמְחֵל לָנוּ אֶת כָּל חֲטָאֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחֵל וְתִסְלַח לְכָל פִּשְׁעֵינוּ.

אֲחֵר כֵּךְ יִלָּךְ לְמִקְנָה וְיִטְבֹּל 21 טְבִילוֹת כְּמִנְיֵן שֵׁם אֱהִי"ה.

יִתְפַּלֵּל מִנְחָה מִבְּעוֹד יוֹם, וְיִקְבֹּל תַּעֲנִית בְּתַפִּלַּת הַמִּנְחָה בְּבִרְכַּת "שׁוֹמֵעַ תִּפְלֵה", אוֹ בְּסוֹף הַעֲמִידָה לַפְּנֵי שְׂיֵאמַר "עוֹשֶׂה שְׁלוֹם".
אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אֲבָל כִּשְׁהַתְּפַלֵּל מִנְחָה חֲשַׁב לַהֲתַעֲנוּת, הָרִי זֶה נִחָשֵׁב כְּקַבֵּל תַּעֲנִית וְצָרִיךְ לַהֲתַעֲנוּת.

וְזֶה נִסַּח קְבֻלַּת הַתַּעֲנִית:

רבונו של עולם, הריני בתענית לפניך משקיעת החמה היום ועד צאת הכוכבים מחר. כְּדִי לְכַפֵּר עַל כָּל חַטָּאתִי עוֹנוֹתִי וּפְשָׁעֵי שְׁחָטָאתִי וְשַׁעוֹתִי וּשְׁפָשְׁעֵתִי לִפְנֶיךָ מַעֲוֵדִי וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה. וּבִפְרֹט בַּעֲוֹן שִׁשְׁכַּבְתִּי עִם אַחֹתִי. וְאִם לֹא אוּכַל לְהִתְעַנּוֹת אוֹ לֹא אֶרְצֶה כְּשֶׁאַתָּן פְּרוּטָה לְצַדִּיקָה לְפָדְיוֹן תַּעֲנִיתִי זֶה, אוּכַל לֶאֱכֹל וּלְשָׁתוֹת לֹא שׁוֹם אֶסוּר כָּלָל. וַיְהִי רָצוֹן מִלִּפְנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי שְׁתַּתֵּן לִי כֹחַ וּבְרִיאוֹת לְהִתְעַנּוֹת לִפְנֶיךָ וּתְקַבֵּל תְּשׁוּבָתִי וְתַעֲנִיתִי וְתַרְצֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים.

בליל התענית או בלילה שלאחריו משקיעת החמה ועד שעה לפני שיאיר השמש, יזהר שלא לישן, וישב כל הלילה ללמוד למודי קדש. ואם אינו ליל התענית יכול לאכול עד שעתיים לפני שיאיר השמש דברים קלים כעוגות, פירות ושתייה קלה, אבל אסור לאכול ארוחה או לשותות יין ומשקאות חריפים.

לפני הלמוד בלילה יאמר בקשה זו:

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו ורחימו ודחילו ליחידא שם י"ה ברו"ה ביחידא שלים (יהו"ה) בשם כל ישראל, הריני מוכן ללמוד במשנה ובסתרי תורה, ולגדל שנה מעיני בלילה הזאת, לכפר על חטאים שחטאתי מעודי על האדמה ועד היום הזה, ובפרט בעוון ביאות איסור עם אחותי ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שיעלה לרצון לפניך למודי זה בתורתך הקדושה וצער נדוד שנה מעיני, ותמחל ותסלח ותכפר לי על חטאתי עוונותי ופשעי שחטאתי ושאעויתי ופשעשעתי לפניך מעודי ועד היום הזה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

יאמר משניות של תקון ליל שבועות (נמצא לקמן עמוד 660) ואדרבא זוטא (נמצא בעמוד 608) אם נשאר זמן, יאמר תהלים עד עלות השחר.

בחצות לילה יאמר תקון חצות.

אשה עד חצות תלמד הלכות שבת, והלכות ברכות, ואם אפשר גם הלכות של דיני נדה וטהרת המשפחה. ואם אין באפשרותה ללמוד הלכות אלו, תלמד למודי קודש מה שלבה חפץ. ואחר חצות לילה תאמר תהלים עד עלות השחר.

לאחר עמוד השחר יאמר תפלה זו:

רבונו של עולם, הנה אני בא בבשת פנים ירא וחרד. ואם חס ושלום נתחייבתי כרת בבית דינך הצדק על חטאתי ועונותי ופשעי המרבים: יהי רצון מלפניך שיהא חשוב צערי שנצטערתי בלילה הזה וננדרתי שנה מעיני, ותשגיח עלי בעין חמלתך ההיא עינא פקיקא דלא נאים ותיר תדיר, שנאמר "הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל", ותקדע רע גזר דיני, ותחנני ותברכני מאוצר הפסח העומד לימין העליון, ותתן לי אני עבדך חיים ארפים לעס' בתורתך יומם ולילה. ויהיה הצער שיש לי בעיני תקון לפגם הראות שפגמתי בעיני עלאין, ואשר הרע בעיניך עשיתי. ויתקן הפגם ההוא בכל המקומות שפגמתי מארבע עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה. ותצילני מענש חבוט הקבר מהמלאך המשבר את עיני האדם אחר פטירתו בקבר, ואפטר מאותו הצער. ותשפיע עלי משפע הטוב מכתר עליון להצילני מפרת דיומי ופרת דשני. ולמען שמך הגדול והנורא (אל"ד) כשהוא כלול עם מקורו (אאהליד"ה) שתבטל מעלי כל גזרות קשות ורעות. ויהיה למוד זה נחת רוח לפני כסא כבודך. ותתן בי כח לעמד על המשמר וללמד תמיד לפניך ולהגות באמרי תורתך ולהיות מן העובדים לפניך בלב שלם ובנפש חפצה ולומדים תורה לשמה ולברר כל ניצוצות הקדושות שנתפזרו בין הקלפות על ידי ולהחזירם אל הקדשה, ליחדא שכינתא בבבלה ולאקמא יתה מעפרא, ולתת נחת רוח ליוצרנו לדבק נפשו ורוחנו ונשמתנו לעבדו וליראה אותו בלבב שלם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה עלינו ומעשה ידינו פוננהו: ברוך יהיה לעולם אמן ואמן:

ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, אב הרחמים, אדון הסליחות, שאם נגזר עלי, חס ושלום, להפכת בהפכת רשעים, שיכבשו רחמיך את כעסך ויגלו רחמיך עלי, שיהא חשוב צערי שנצטערתי הלילה הזאת וקמטתי שנה מעיני לקרע רע גזר דיני (יכין בשם "קרע שטן") ונהר יוצק יסודי. אני בצדק אחזה פניך אשפעה בהקיץ תמונתך. ותחוס ותרחם עלי. ואל תכריתני לא פרת דיומי ולא פרת דשני. ולא תפכת נפשי מלהעלות מיין נוקבין למעלה. ולא תפכת נפשי מלהזדוג בבת זוגה בעולם הנשמות בהפכת רשעים, חס ושלום. ותשפיע עלינו אור ישועה ורחמים מכתר עליון להציל ממנות נפשי ולהחיותני חיים ארכים דשנים ורעננים לעבודתך. ותזכני למקום שהרוחות והנשמות נחצבות משם, ואזכה להיות מהעולים והזוכים לחיי העולם הבא. ובכח שמך הקדוש (אאהלד"ה) תבטל מעלינו ומעל כל בני ביתינו כל גזרות קשות ורעות. ותשגיח עלינו בעין חמלתך שנגאמר בו "הנה לא ינום ולא ישן שמר ישראל". ויהיה הצער שנדדתי שנה מעיני בלילה הזאת לתקון מה שפגמתי בעיינין עלאין והרע בעייניך עשיתי, ואפטר מלהתגלגל נפשי בעוף הנקרא ראה בעון הראות. ופצני והצילני מענש חבוט הקבר מהמלאך אכזרי המשפר עיני הרשעים בקבר. ובצער שנדדתי שנה מעיני אפטר מאותו הצער ותנוח נפשי במשכנות מבטחים.

והנה התורה הקדושה שבה נתעסקתי הלילה הקדושה הזאת היא נפלאה, והשמות הקדושים היוצאים מכל מה שקרינו, המה מליצו טוב בעדנו לקבלנו בתשובה ולקרע רע גזר דינו, ונפטר מכל צער. וכל המקטרגים אשר נבראו בעונותינו ימחו בכח תורתך הקדושה. אגא, הבט בעמלנו ואל תביט במעלנו ותבא לפניך שונעתנו. לב נשבר ונדפה אלהים לא תבזה. ויצאו מים חיים מלכן העליון דרך רחובות הנהר לקו האמצעי. נהר פלגיו ישמחו עיר אלהינו לטהרנו מכל פשעינו. ואתה בטובך תעורר רחמיך ויפן מצחא דאריך אנפין רענא דכל רעיון במצח זעיר אנפין ועינא דאריך אנפין בעינא דזעיר אנפין, ובכן יתבטלו כל הדינים והיו כלא היו, כי אתה חפץ

בתשובת הרשעים. חננו ונחנו ושמע תפלתנו. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

ביום התענית אחר תפילת שחרית ינוח מעט, ואחר כך יאמר:

הריני מוכן ומזומן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתוב בתורה: ושבתי עד יהוה אלהיך ושמעת בקולו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי עויתי ופשעתי בין בגלגול זה בין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי יעזורני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנונו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתינו:

אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. פזבנו. פזסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סרנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צרנו. צערנו אב נאם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו

יאמר תשעה פסוקים אלו, שהם ר"ת (יאהלוהי"ם) שהוא חבור שם הוי"ה ושם אלהי"ם שעולה יב"ק, למתק שם אלהים שהוא דין, בשם הוי"ה שהוא רחמים:

יְהִי חֶסֶדְךָ יְהוָה יֵאֱהוּנָה עָלֵינוּ כְּאֲשֶׁר יַחֲלֵנוּ לָךְ : אַתָּה
 יְהוָה יֵאֱהוּנָה לֹא תִכְלָא רַחֲמֶיךָ מִמֶּנִּי חֶסֶדְךָ וְאַמְתָּךְ תָּמִיד יִצְרוּנִי :
 הִרְאֵנוּ יְהוָה יֵאֱהוּנָה חֶסֶדְךָ וְיִשְׁעֶךָ תַּתֵּן לָנוּ : לֹא לָנוּ
 יְהוָה לֹא לָנוּ כִּי לְשִׁמְךָ תָּן כְּבוֹד עַל חֶסֶדְךָ עַל אַמְתָּךְ : וְחֶסֶד יְהוָה
 מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם עַל יְרֵאָיו וְצִדְקָתוֹ לְבָנֵי בָנִים : הָאִירָה
 פָּנֶיךָ עַל עַבְדְּךָ הוֹשִׁיעֵנִי בְּחֶסֶדְךָ : הִלְלוּיָהּ הוֹדוּ לִיהוָה יֵאֱהוּנָה כִּי
 טוֹב כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדְךָ : יְהוָה יֵאֱהוּנָה יִגְמֹר בְּעַדִּי יְהוָה
 יֵאֱהוּנָה חֶסֶדְךָ לְעוֹלָם מַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֵל תִּרְפֶּה : מַה יִּקָּר חֶסֶדְךָ
 אֱלֹהִים וּבָנֵי אָדָם בְּצֵל כְּנָפֶיךָ יַחֲסִיוֹן :

מִי אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעֹבֵר עַל פֶּשַׁע לְשֹׁאֲרִית נַחֲלָתוֹ, לֹא הִחְזִיק
 לְעַד אָפוּ כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא : יָשׁוּב יִרְחֲמֵנוּ יִכְבָּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתִשְׁלַךְ
 בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם : תַּתֵּן אֶמֶת לִיעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר
 נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם מִימֵי קֶדֶם :

יִטְבֹּל בְּמִקְוֵה מַיִם קָרִים שְׁבַע טְבִילוֹת כְּנֶגֶד שְׁבַע נַחֲלֵי הַמַּלְכוּת. (וּמִי
 שְׁאֵנוֹס וְלֹא יָכוֹל לִטְבֹּל בְּמַיִם קָרִים, בְּדִיעְבַד יִרְחֹץ כָּל גּוֹפּוֹ בְּמַיִם קָרִים שְׁבַע
 פְּעָמִים. רֵאזָה בַּהוֹרָאוֹת שְׁבַחֲחִילַת הַסֵּפֶר) וְאַחֵר כֵּן יִלְבֹּשׁ בְּגָדָיו וְיִרְחֹץ יָדָיו
 וַיֹּאמֶר בְּקִשָּׁה זֶה :

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם. גְּלוּי וַיְדוּעַ לְפָנֶיךָ אֲשֶׁר חֲטָאתִי עֲוִיתִי וּפִשְׁעֹתַי אָנִי
 וּבִיתִי בַּעֲוֹן זֶה אֲשֶׁר בָּאתִי עַל אַחֲוֵי וְגִרְמָנוּ לְהַחְרִיב וּלְהוֹבִישׁ
 שְׁבַע נַחֲלֵי הַמַּלְכוּת. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הוֹדַעְתָּ עַל יָדִי עַבְדֶּיךָ חֲכָמִי
 יִשְׂרָאֵל, לְתַקֵּן הַפֶּגֶם לְהַתְּגַלְּגַל שְׁבַע פְּעָמִים בְּשִׁלְג, וְגְלוּי וַיְדוּעַ
 לְפָנֶיךָ שְׁאִין אֲנַחְנוּ יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת תִּקּוֹן הַזֶּה שֶׁל גִּלְגּוּל הַשִּׁלְג
 כִּהְלָכְתּוּ. לָכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנָה אֱלֹהֵינוּ וְאַלֵּהִי
 אַבְרָהָם, שִׁיְהִיו חֲשׁוּבִים וּמְקַבְּלִים וּרְצוּיִים לְפָנֶיךָ שְׁבַע טְבִילוֹת
 (רְחִיצוֹת) שִׁטְבִּלְתִּי (שְׂרַחֲצָתִי) בְּמַיִם קָרִים, כְּאֵלּוֹ נִתְּגַלְּגַלְתִּי כָּל גּוֹפִי
 בְּשִׁלְג שְׁבַע פְּעָמִים, וּבְרוּב רַחֲמֶיךָ וְחֶסֶדְךָ יַחֲזִרוּ שְׁבַע נַחֲלֵי
 הַמַּלְכוּת לְהִיּוֹת מְאִירִים וְנִשְׁפָּעִים וּמְלֵאִים וְנִמְשָׁכִים כְּבִתְחִלָּה. יְהִיו
 לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לִפִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי :

אחר כך יאמר פסוקים אלו:

ובנייהו בן יהוידע בן איש חיל רב פעלים מקבצאל הוא הבה את שני אראל מואב והוא ירד והבה את הארי בתוך הבאר ביום השלג: והוא הבה את איש מצרי איש מראה וביד המצרי חנית וירד אליו בשבט ויגזל את החנית מיד המצרי ויהרגהו בחניתו: אלה עשה בנייהו בן יהוידע ולו שם בשלשה הגברים: מן השלשים נכבד ואל השלשה לא בא וישמהו דוד אל משמעתו: לכו נא וננכחה יאמר יהנה יאהדונה אם יהיו חטאיכם בשנים בשלג ילבינו אם יאדימו כתולע בצמר יהיו: כי כאשר ירד הגשם והשלג מן השמים ושמה לא ישוב כי אם הרנה את הארץ והולידה והצמיחה ונתן זרע לזרע ולחם לאכל: בן יהיה דברי אשר יצא מפי לא ישוב אלי ריקם כי אם עשה את אשר חפצתי והצליח אשר שלחתי: אם התרחצתי במי שלג והזכותי בבור כפי: כי לשלג יאמר הוא ארץ, וגשם מטר וגשם מטרות עזו: תחטאני באזוב ואטהר תכבסני ומשלג אלבין: בפרש שדי מלכים בה תשלג בצלמון: הנתן שלג בצמר פפור פאפור פפור: לא תירא לביתה משלג כי כל ביתה לבש שנים:

וישב אברהם אל נערי ויקמו וילכו יחדו אל באר שבע וישב אברהם בבאר שבע: וישב יצחק ויחפור את בארת המים אשר חפרו בימי אברהם אביו ויסתמום פלשתים אחרי מות אברהם ויקרא להן שמות פשמות אשר קרא להן אביו: ויחפרו עבדי יצחק בנחל וימצאו שם באר מים חיים: ויריבו רעי גרר עם רעי יצחק לאמר לנו המים ויקרא שם הבאר עשק כי התעשקו עמו: ויחפרו באר אחרת ויריבו גם עליה ויקרא שמה שטנה: ויעתק משם ויחפור באר אחרת ולא רבו עליה ויקרא שמה רחבות ויאמר כי עתה הרחיב יהנה יאהדונה לנו ופרינו בארץ: ויעל משם באר שבע: ויהי ביום ההוא ויבאו עבדי יצחק ויגדו לו על אדות הבאר אשר חפרו ויאמרו לו מצאנו מים: ויקרא אתה שבעה על פן שם העיר באר שבע עד היום הנה:

ועשית את גרתיך שבִּעָה וְהַעֲלֵה אֶת גִּרְתִּיךָ וְהֹאִיר עַל עֶבֶר פְּנִיָּה:
 כִּי הִנֵּה הָאָבֶן אֲשֶׁר נָתַתִּי לִפְנֵי יְהוֹשֻׁעַ עַל אָבֶן אַחַת שְׂבָעָה עֵינַיִם
 הִנְנִי מִפְתַּח פֶּתַח נֶאֱמַר יְהוֹנָה יֵאָהֲדוּנְהִי צְבָאוֹת וּמִשְׁתִּי אֶת עוֹן הָאָרֶץ
 הַהִיא בְּיוֹם אֶחָד: בְּיוֹם הַהוּא נֶאֱמַר יְהוֹנָה יֵאָהֲדוּנְהִי צְבָאוֹת תִּקְרָאוּ
 אִישׁ לְרֵעֵהוּ אֶל תַּחַת גֹּפֶן וְאֶל תַּחַת תְּאֵנָה: וַיָּשָׁב הַמֶּלֶךְ הַדָּבָר בִּי
 וַיַּעֲרֵנִי כְּאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲזֹר מִשְׁנָתוֹ: וַיֹּאמֶר אֵלַי מָה אַתָּה רֹאֶה וַאֲמַר
 רִאִיתִי וְהִנֵּה מְנוּרַת זָהָב כְּלָה וְגִלָּה עַל רֹאשָׁהּ וְשְׂבָעָה גִרְתִּיךָ עָלֶיהָ
 שְׂבָעָה וְשְׂבָעָה מוֹצָקוֹת לַנִּירוֹת אֲשֶׁר עַל רֹאשָׁהּ: אֲמַרְוֹת יְהוֹנָה
 יֵאָהֲדוּנְהִי אֲמַרְוֹת טְהוֹרוֹת כְּסָף צְרוּף בַּעֲלִיל לְאָרֶץ מְזֻקָּק שְׂבָעָתִים:
 חֲכָמוֹת בְּנִתָּה בֵּיתָה חֲצָבָה עֲמוּדֶיהָ שְׂבָעָה:

וַיִּבְרַךְ דָּוִד אֶת יְהוֹנָה לְעֵינָיו כֹּל הַקֶּהֱל. וַיֹּאמֶר דָּוִד בְּרוּךְ אַתָּה יְהוֹנָה
 יֵאָהֲדוּנְהִי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲבִינוּ מַעֲוֹלָם וְעַד עוֹלָם: לֵךְ יְהוֹנָה הַגִּדְלָה
 וְהַגְבִּירָה וְהַתְּפַאֲרָה וְהַנִּצָּח וְהַהוֹד כִּי כָל בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ. לֵךְ יְהוֹנָה
 יֵאָהֲדוּנְהִי הַמֶּלֶכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכָל לְרֹאשׁ: וְהַעֲשֵׂה וְהַכְבוֹד מִלְּפָנֶיךָ
 וְאַתָּה מוֹשֵׁל בְּכָל וּבִיָּדְךָ כֹּחַ וּגְבוּרָה וּבִיָּדְךָ לְגִדְלָה וּלְחִזּוֹק לְכָל: וְעַתָּה
 אֱלֹהֵינוּ מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ. וּמַהֲלִילִים לְשֵׁם תְּפַאֲרָתְךָ: וַיִּבְרַכּוּ שֵׁם
 כְּבֹדְךָ וּמְרוֹמָם עַל כָּל בְּרִכָּה וּתְהִלָּה: אַתָּה הוּא יְהוֹנָה לְבֹדְךָ אַתָּה
 עֲשִׂיתָ אֶת הַשָּׁמַיִם שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל צְבָאָם הָאָרֶץ וְכָל אֲשֶׁר עָלֶיהָ
 הַיָּמִים וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם וְאַתָּה מְחִיָּה אֶת כָּלָם. וְצָבָא הַשָּׁמַיִם לֵךְ
 מִשְׁתַּחֲוִים. אַתָּה הוּא יְהוֹנָה הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בְּחֶרֶת בְּאַבְרָם וְהוֹצֵאתוֹ
 מֵאוּר כַּשְׂדִּים. וְשִׁמְתָּ שְׁמוֹ אֲבִרָהּ, וּמִצַּאתָ אֶת לְבָבוֹ נֶאֱמַר לְפָנֶיךָ.
 וְכָרוֹת עָמוֹ הַבְּרִית לָתֵת אֶת אָרֶץ הַכְּנַעֲנִי הַחֲתִי הָאֱמֹרִי וְהַפְּרִזִּי
 וְהַיְבוּסִי וְהַגְרָגְשִׁי לָתֵת לְזוֹרְעוֹ. וְתִקֶּם אֶת דְּבָרֶיךָ כִּי צִדִּיק אַתָּה. וְתִרָא
 אֶת עֲנֵי אֲבוֹתֵינוּ בְּמִצְרִים. וְאַתָּה זַעֲקָתָם שְׁמַעְתָּ עַל יַם סוּף. וְתַתֵּן
 אֶתָּה וּמִפְתִּים בְּפִרְעֹה וּבְכָל עַבְדָּיו וּבְכָל עַם אֲרָצוֹ כִּי יִדְעָתָ כִּי
 הַזִּידוּ עָלֵיהֶם, וְתַעֲשֵׂה לָךְ שֵׁם כְּהַיּוֹם הַזֶּה. וְהַיּוֹם בְּקִעְתָּ לְפָנֶיהֶם
 וַיַּעֲבְרוּ בְּתוֹךְ הַיָּם בִּיפְשָׁה. וְאַתָּה רִדְפִיהֶם הַשְׁלַכְתָּ בַּמַּצּוֹלֶת כְּמוֹ אָבֶן
 בְּמַיִם עֲזִים:

וַיֵּשַׁע יְהוֹנָה בְּיוֹם הַהוּא אֶת יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרַיִם וַיִּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת

מַצְרִים מֵת עַל שְׁפַת הַיָּם: וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה
 יְהוָה בְּמִצְרַיִם וַיִּירָאוּ הָעָם אֶת יְהוָה וַיֹּאמְרוּ בְּיַהוָה וּבְמֹשֶׁה עֲבָדָיו:
 אֲזִי יִשְׁיֵר מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיהוָה וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר
 אֲשִׁירָה לַיהוָה כִּי גָאָה גָאָה סוֹס וָרֶכֶב רָמָה בָּיָם: עֲזִי וְזִמְרַת יְהוָה
 נִהְיָ לִי לִישׁוּעָה זֶה אֵלִי וְאֶנְוָהוּ אֱלֹהֵי אָבִי וְאֶרְמְמָנָהוּ: יְהוָה אִישׁ
 מִלְחָמָה יְהוָה שְׁמוֹ: מִרְכַּבַּת פָּרָעָה וַחֲיִילוֹ יָרָה בָּיָם וּמִבְּחַר שְׁלִשִּׁי
 טָבְעוּ בַיָּם סוּף: תַּהֲמֹת יִכְסִּימוּ יִרְדּוּ בְּמִצּוֹלֹת כְּמוֹ אֶבֶן: יְמִינֶךָ יְהוָה
 נֶאֱדָרִי בַּכֹּחַ יְמִינֶךָ יְהוָה תִּרְעַץ אוֹיֵב: וּבִרְבֹּג גָּאוֹנֶךָ תִּהְרַס קִמְיֶךָ
 תִּשְׁלַח חֲרֹנֶךָ יֵאֻכְלֵמוּ פִּקֹּשׁ: וּבְרוּחַ אַפֶּיךָ נִעְרְמוּ מִיָּם נִצְבּוּ כְּמוֹ גֵּד
 נִזְלִים קָפְאוּ תַּהֲמֹת בְּלֹב יָם: אָמַר אוֹיֵב אֶרְדֶּף אֲשִׁיג אַחֲלֶק שְׁלָל
 תִּמְלָאמוּ נַפְשֵׁי אַרְיֵק חֲרָבִי תִּוְרִישְׁמוּ יְדִי: נִשְׁפָּת בְּרוּחְךָ כִּסְמוּ יָם
 צָלְלוּ כַּעֲפֹכֶת בְּמִים אֲדִירִים: מִי כִמְכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי כִמְכָה נֶאֱדָר
 בִּקְדֹשׁ נוֹרָא תַּהֲלֹת עָשָׂה פֶּלֶא: נִטִּיתָ יְמִינֶךָ תִּבְלַעְמוּ אֶרֶץ: נָחִיתָ
 בַּחֲסֹדֶךָ עִם זֶה גְּאֻלַּת נִהְלֹת בְּעֶזְךָ אֵל נוֹה קְדֹשְׁךָ: שְׁמְעוּ עַמִּים יִרְגְּזוּן
 חֵיל אַחֲזִי יוֹשְׁבֵי פְלִשְׁתִּים: אֲזִי נִבְהָלוּ אֱלֹפֵי אֲדוֹם אֵילֵי מוֹאָב יֶאֱחִזְמוּ
 רָעַד נִמְגּוּ כָּל יוֹשְׁבֵי כְנָעַן: תִּפֹּל עֲלֵיהֶם אֵימָתָה נִפְחַד בְּגֹדֶל זְרוּעֶךָ
 יִדְּמוּ כְּאֶבֶן עַד יַעֲבֹר עִמָּךָ יְהוָה עַד יַעֲבֹר עִם זֶה קִנְיַת: תִּבְאָמוּ
 וְתִטְעֲמוּ בְּהֵר נִחְלָתְךָ מְכוֹן לְשִׁבְתְּךָ פָּעִלְתָּ יְהוָה מִקְדָּשׁ אֲדָנִי כֹוֶנֶנּוּ
 יִדְּיֶךָ: יְהוָה | יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: כִּי בָא סוֹס פָּרָעָה בִּרְכִּבּוֹ וּבִפְרָשָׁיו
 בָּיָם וַיֵּשֶׁב יְהוָה עֲלֵיהֶם אֶת מִי הַיָּם וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בִּיבֻשָּׁה בְּתוֹךְ
 הַיָּם: וַתִּקַּח מְרִים הַנְּבִיאָה אַחֲזֹת אֶהֱרֹן אֶת הַתֹּף בְּיָדָהּ וַתִּצָּאֵן כָּל
 הַנָּשִׁים אַחֲרֶיהָ בַּתְּפִים וּבִמְחֻלָּת: וַתַּעַן לָהֶם מְרִים שִׁירֵי לַיהוָה כִּי
 גָאָה גָאָה סוֹס וָרֶכֶב רָמָה בָּיָם: וַיִּסַּע מֹשֶׁה אֶת יִשְׂרָאֵל מִיָּם סוּף
 וַיִּצְאוּ אֶל מִדְבַּר שׁוֹר וַיִּלְכוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים בְּמִדְבָּר וְלֹא מָצְאוּ מַיִם:
 וַיִּבְאוּ מֵרְתָה וְלֹא יָכְלוּ לִשְׁתּוֹת מִיָּם מִמֶּכָּה כִּי מְרִים הֵם עַל בֶּן קְרָא
 שְׁמָה מְרָה: וַיִּלְנוּ הָעָם עַל מֹשֶׁה לֵאמֹר מָה נִשְׁתָּה: וַיִּצְעַק אֵל יְהוָה
 וַיֹּרְהוּ יְהוָה עֵץ וַיִּשְׁלַךְ אֶל הַמַּיִם וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם שֵׁם שֵׁם לוֹ חֶק
 וּמִשְׁפָּט וְשֵׁם נִסָּהוּ: וַיֹּאמֶר אִם שְׁמוֹעַ תִּשְׁמַע לְקוֹל | יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
 וְהִיָּשֹׁר בְּעֵינָיו תַּעֲשֶׂה וְהִאֲזִנָּה לְמִצּוֹתָיו וְשִׁמְרָתָ כָּל חֻקָּיו כָּל הַמִּצְוָה
 אֲשֶׁר שִׁמְתִּי בְּמִצְרַיִם לֹא אֲשִׁים עֲלֶיךָ כִּי אֲנִי יְהוָה רַפְּאֵךְ:

שיר המעלות ממעמקים קראתיך יהוה: אדני שמעה בקולי תהייה
אזניך קשובות לקול תחנוני:

יאמר פסוק זה שבע פעמים

אם צונות תשמר זה אדני מי יצמד פי עמך הסליחה למען תנחא:

קויתי יהוה קנתה נפשי ולדברו הוהלתי: נפשי לאדני משמרים
לבקר שמרים לבקר: יחל ישראל אל יהוה פי עם יהוה החסד
והרבה עמו פדות: והוא יפדה את ישראל מכל עונתיו:

יאמר פסוק זה שלש פעמים.

נאני תפילתי לך יהוה יאהדונהי עת רצון אלהים ברכב חסדך ענני
באמת ישעך:

קח בידו שלש מאות ושלשים ושלשה פרוטות, ויאמר:

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחלו ורחמו ורחמו
ודחלו, ליחדא שם י"ה בו"ה ביחודא שלים (יהו"ה) בשם כל
ישראל, הריני מפריש של"ג פרוטות שבידי לצדקה. ויהי רצון
מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו שתעשה למען
רחמיך וחסדיך, ולמען הפרשת של"ג פרוטות אלו שהפרשתים
לצדקה, ולמען מקראי קדש אשר קריתי לפניך, ולמען סודותיהם,
ולמען שמותיך הקדושים הרמוזים בהם, יהיה חשוב ומקבל
ומרצה לפניך כאלו עשיתי תקון השלג, כראוי לתקון הפגם של עון
הנדה, וברב רחמיך וחסדיך יחזרו שבועה נחלי המלכות להיות
מלאים ושלמים, מאירים ומזהירים ונשפעים ברחונך. יהיו לרצון
אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי.

ישתדל להשיג חתיכת שלג, או יקפא מים עד שיהפכו לגוש קרח,
ויגלגל הקרח על זרועותיו וכפות ידיו עד סוף אצבעותיו, שבע פעמים
לכל צד. וקדם שיגלגל יאמר:

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו ורחימו ודחילו,

לִי־חֲדָא שֵׁם י"ה בּו"ה בְּיַחְוּדָא שְׁלִים (יהו"ה) בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, הָרִינִי
מוֹכֵן לְגַלְגַּל זְרוּעֵי וְכַפֵּי וְאַצְבָּעוֹתַי זְמִין וְשִׁמְאֵל עַל הַשֵּׁלֶג שְׁבַע
פְּעָמִים, וַיְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנָהי אֶל־הֵינוּ וְאֵל־הִי אֲבוֹתֵינוּ,
שְׁתֵּהא חֲשׂוּבָה וּמִקְבָּלַת וּרְצוּיָה גִלְגּוּל יְדֵי בַשֵּׁלֶג שְׁבַע פְּעָמִים,
כְּאֵלּוּ גִלְגְּלִיתִי כָּל גּוֹפֵי פָנִים וְאַחֹר בַּשֵּׁלֶג שְׁבַע פְּעָמִים, וַיַּחְזְרוּ עַל
יְדֵי שְׁבָעָה נִחְלִי הַמַּלְכוּת לַהֲיוֹת נְמָשְׁכִים וְנִתְקַנִּים כְּבִתְחִלָּה כְּרִצּוֹנְךָ.
יְהִיו לְרִצּוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי:
אִם אֵי אֶפְשָׁר לוֹ בְּשׁוּם אוֹפֵן לְהַשִּׁיג קָרַח אוֹ שֵׁלֶג בְּאוֹתוֹ יוֹם, בְּדִיעֶבֶד
יַעֲשֶׂה זֹאת בְּיוֹם אַחֵר.

יֹאמֶר פְּסוּקִים אֵלּוּ שְׁרָאשֵׁי תִיבּוֹת שְׁלֵהֶם הֵם, יו"ד ה"י ה"א, ה"ה. ה"י,
ה"א, ה"ה.

יו"ד

יַחַל יִשְׂרָאֵל אֶל יְהוָה כִּי עִם יְהוָה הַחֶסֶד, וְהִרְבֵּה עֲמוֹ פְּדוּת: וְהוּא
יַפְדֶּה אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל עֲוֹנוֹתָיו: דְּרַשְׁתִּי אֶת יְהוָה וְעֲנֵנִי, וּמִכָּל
מַגּוּרֹתַי הֲצִילֵנִי:

ה"י

הַשִּׁיבָה לִי שְׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ, וְרוּחַ נְדִיבָה תִסְמְכֵנִי: יְהוָה יִגְמֹר בְּעַדִּי,
יְהוָה חֲסֶדְךָ לְעוֹלָם, מַעֲשֵׂי יְדֶיךָ אֵל תִּרְרָף:

ה"א

הִנֵּה כְּעֵינִי עֲבָדִים אֶל יָד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינִי שְׁפָחָה אֶל יָד גְּבוּרָתָהּ, כֵּן
עֵינֵינוּ אֶל יְהוָה יֵאֱהוּנָהי אֶל־הֵינוּ עַד שְׁיַחְגְּנוּ: אֲדַנִּי שְׁפָתַי תִּפְתָּח,
וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתְךָ:

ה"ה

הַסֵּתֵר פָּנֶיךָ מִחֲטָאֵי וְכָל עֲוֹנוֹתֵי מַחַח: הִרְבַּ כְּפִסְנֵי מַעֲוֵנִי וּמַחֲטָאֵי
טְהַרְנֵנִי:

ה"י

הִנֵּה אֵל יִשׁוּעָתִי אֲבֹטָח וְלֹא אֶפְחָד, כִּי עֲזִי וְזִמְרַת יְהוָה, יְהוָה יֵאֱהוּנָהי
וַיְהִי לִי לִישׁוּעָה: יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ יִכְבּוֹשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצְלוֹת
יָם כָּל חַטָּאתָם:

ה"א

הָלוֹא זֶה צוֹם אֲבִי־רַחֵם פֶּתַח חֲרָצְבוֹת רָשָׁע, הַתֵּר אֲגִדּוֹת מוֹטָה,
וְשִׁלַּח רְצוּצִים חֲפָשִׁים, וְכָל מוֹטָה תִּנְתְּקוּ: אֲזִי יִבְקַע כְּשֹׁחַר אוֹרֶךְ,
וְאַרְכָּתְךָ מִהֲרָה תִּצְמַח, וְהִלֵּךְ לִפְנֶיךָ צִדְקָךְ, כְּבוֹד יְהוָה יֵאֱהוֹנָה
יִאֲסֹפֶךָ:

ה"ה

הָעַם הַהֲלָכִים בַּחֲשֵׁךְ רָאוּ אוֹר גָּדוֹל, יֹשְׁבֵי בְּאֶרֶץ צִלְמָנוֹת אוֹר נִגְהַ
עֲלֵיהֶם: הַקִּטָּן יִהְיֶה לְאֵלֶיךָ וְהַצָּעִיר לְגוֹי עָצוֹם, אֲנִי יְהוָה יֵאֱהוֹנָה יֵאֱהוֹנָה
בְּעִתָּהּ אֲחִישְׁנָה:

לְמִנְצַח מְזִמּוֹר לְדָוִד: גִּעְיָךְ יְהוָה יֵאֱהוֹנָה יֵאֱהוֹנָה בְּיוֹם צָרָה (ר"ת גי' יב"ק
יֵאֱהוֹנָה) יִשְׁגְּבֶךָ שֵׁם אֱלֹהֵי יִצְחָק: יִשְׁלַח עֲזָרְךָ מִקִּדְשׁ. וּמִצִּיּוֹן
יִסְעֶדְךָ: יִזְכֹּר כָּל מִנְחָתְךָ. וְעוֹלָתְךָ יִדְשֶׁנָּה סֶלָה: יִתֵּן לְךָ כָּל־בְּרֶכְךָ. וְכָל
עֲצֶיךָ יִמְלֹא: נִרְנְנָה בִּישׁוּעָתְךָ וּבִשְׁם אֱלֹהֵינוּ נִדְגַל. יִמְלֹא יְהוָה
יֵאֱהוֹנָה כָּל מִשְׁאֲלוֹתֶיךָ: עֲתָה יִדְעָתִי כִּי הוֹשִׁיעַ יְהוָה יֵאֱהוֹנָה יֵאֱהוֹנָה
מִשִּׁיחוֹ. יַעֲנֶהוּ מִשְׁמֵי קִדְשׁוֹ. בְּגִבּוֹרֹת יִשַׁע יִמִּינוּ: אֱלֹהֵי בְּרֶכְבֶּךָ וְאֱלֹהֵי
בְּסוּסֶיךָ. וְאֲנַחְנוּ בְּשֵׁם יְהוָה יֵאֱהוֹנָה יֵאֱהוֹנָה אֱלֹהֵינוּ נִזְכִּיר: הִמָּה כָּרְעוּ
וְנִפְּלוּ וְאֲנַחְנוּ קִמְנוּ וְנִתְעוֹדֵד: יְהוָה יֵאֱהוֹנָה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֶנּוּ
בְּיוֹם קִרְאָנוּ:

יֵאֱמַר פֶּסוּק זֶה שְׁמוֹנִים וּשְׁתֵּים פָּעַם.

יְהוָה יֵאֱהוֹנָה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ, (יְהוָה) יַעֲנֶנּוּ בְּיוֹם קִרְאָנוּ. (יב"ק
יֵאֱהוֹנָה).

יִדְּלִיק גֵּר בְּבֵית הַכִּנְסָה לִפְנֵי אֲרוֹן הַקֹּדֶשׁ וַיִּכְנֹן כִּי גֵר הוּא מִסֵּפֶר שְׁלֹשָׁה
יְחִידִים (יֵאֱהוֹנָה"ה, יֵאֱהוֹנָה"ה"ם, יֵאֱהוֹנָה"י).

יִקַּח בְּיָדוֹ לִפְחוֹת פְּדִיּוֹן מֵאֲתִים וּחֲמִישִׁים תַּעֲנִיּוֹת וַיַּעֲמֵד יָחַף וּפָנָיו לְצַד
מִעֶרֶב וַיֹּאמֶר:

עֲנֵנוּ אֲבִינוּ עֲנֵנוּ בְּיוֹם צוֹם הַתַּעֲנִית הַזֶּה, כִּי בְּצָרָה גְדוֹלָה אֲנִי עַל כִּי
עוֹנוֹתֵי עֲבָרֵינוּ רָאִשֵׁי וּכְמִשָּׂא כָבֵד כְּבָדוֹ מִמֶּנִּי. טַבְעָתִי בִּינוֹן מִצוּלָה
וְאֵין מַעֲמָד. בָּאֲתִי בְּמַעֲמָקֵי מַיִם וְשִׁבּוּלֵת שְׁטָפְתָּנִי. יִרְאֶה נִרְעַד יְבוּא

כי בעת עמדי להתפלל לפניך על רע מעשי אשר עשיתי. בושתי וגם נכלמתי להרים אליהי פני אליך. כי עונותי רבו למעלה ראש ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהנה הצדקה ואלי בשת הפנים. מה אענה ומה אמר מה אדבר ומה אצטדק. כבן סורר ומורה הייתי לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושות. לדברך לא הטיתי אזני. ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי על כריתות ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי להפיל ניצוצות הקדושה במעמקי הקלפות. ונתתי כח בקלפות להתחזק ולעלות למעלה ולהתאחז ולניק מן הקדושה. וגרמתי בעונותי לעקור ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים ולהורידה אל ירפתי בור. בורות נשברים אשר לא יכילו המים. אוי ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה. בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. אבל גלוי וידוע לפניך יהנה אליהי ואלהי אבותי, כי לא במרד ובמעל עשיתי ולא להכעיסך נתפונתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא מאש ואני מבשר נדם. והוא אשר הסיתיני ופתני לעבר על מצותיך. ונספלתי ועשיתי עון זה אשר שכבתי עם אחותי. ועתה אני בוש ממעשי ומכלם אני מעונותי. ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת אורחותי המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל יהנה וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלות. ובאתי בלב נשבר ונדכה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום אתה וימינך פשוטה לקבל שבים.

אנא יהנה יאהדונה, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהנה יאהדונה טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי בשלו מצום ובשרי כחש משמן.

ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט
היום בתעניתי כחלב נדם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וברב
רחמיך וחסדיך הודעתנו על ידי עבדיך לתקן את פגם נפשנו
במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע
לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל
כחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש
צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשוכה ומקבלת הצדקה שאני
נותן בעבור התעניות כאלו התענית, וכל התקונים וברור ניצוצות
הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים
ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים
תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי
ונשמתי. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי
ונבראו מהם משחיתים מחבלים כרמים, יהי רצון מלפניך שיימותו
כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם
בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות
ח'ל ב'לע ו'יקי'אנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים
ו'צפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי
תבות ב'זרעו י'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען
שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיך א'ת
ר'גנך י'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים
אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך
יהוה יאהדונה צורי וגאלי.

מבאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגיל.

יעשה סדר התפילין על שפת בור, או באר, או מעין, או ים. או מקוה
לטבילת כלים הנמצא מחוץ לבנין המרחץ. וקודם יאמר בקשה זו:

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בדחילו ורחימו ורחימו
ודחילו ליחדא שם י"ה בשם ו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל.
הריני מוכן לומר שלשה עשר פסוקים הכתובים על ידי מיכה

הנביא, הא תליסר מכילן דרחמי אתחזון הכא, וכלהו נפקין מתליסר מבויעין דמשח רבות דתקוני דיקנא קדישא עתיקא דעתיקין טמירא דטמירין. הא תליסר מכילן דרחמי מעתיקא קדישא. מי אל כמוך חד. נושא עון תרי. ועובר על פשע תלת. לשארית נחלתו ארבע. לא החזיק לעד אפו חמש. כי חפץ חסד הוא שית. ישוב ירחמנו שבעה. יכבש עונותינו תמניא. ותשליך במצלות ים כל חטאתם תשעה. תתן אמת ליצקב עשרה. חסד לאברהם חד סר. אשר נשבעת לאבותינו תריסר, מימי קדם תליסר: לקביל דא, אל מדה חד, רחום מדה תריין. וחנון מדה תלת. ארך מדה ארבע. אפים מדה חמש. ורב חסד מדה שית. נאמת מדה שבעה. נוצר חסד מדה תמניא. לאלפים מדה תשעה. נושא עון מדה עשרה. נפשע מדה חד סר. וחטאה מדה תריסר. ונקה מדה תליסר: ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתהיה חשוכה ומקבלת ורצויה לפניך קריאת הפסוקים הנרמזים בהם שלש עשרה מדות של רחמים, האמורים על יד נביאך מייכה, המכונים אל שלש עשרה מדות האמורים על ידי משה עבדך. ויעלה לפניך פאלו כונתי בכל הפגנות הראויות לכון בהם, וכאלו השגתי כל הסודות הרמזים בהם. ותהיה שעה זו עת רצון לפניך, ויגלו רחמיך על מדותיך, ותתנהג יהוה יאהדונהי אלהינו במדת החסד ובמדת הרחמים, ותעורר רחמיך בקריאתי זאת, להמשיך שפע והארה מן המזל העליון תקון השמיני הנקרא נוצר חסד, (יו"ד ה"י וי"ו ה"י). אל התקון התשיעי הנקרא לאלפים, (אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה). ובזה יתמקו שמות אל"הי"ם אדנ"י מתוק גמור ושלם כרצונך, ובכך ותשליך במצלות ים כל חטאתינו. וכל המקטרגים רעים ישלכו במצלות ים. ואתה בטובך תעורר רחמיך. ועל ידי שם אל"ף ה"י יו"ד ה"י יתבררו ויעלו כל נצוצי הקדשה מבררים ומנקים ומלכנים, ונקה להם להעלותם למקום הקדש. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

פתח רבי שמעון ואמר: ני מאן דאושית ידוי בדיקנא יקירא עלאה

דִּסְבָּא קדישא טמירא סְתִימָא דְכָלָא. דִּיקְנָא דֶּהֱיָא תְּשַׁבְּחָתָא. דִּיקְנָא דֶּסְתִּים וְיָקִיר מְכַל תְּקוּנָוִי. דִּיקְנָא דְלֹא יִדְעִין עֲלָאִין וְתַתְּאִין. דִּיקְנָא דֶּהֱיָא תּוֹשְׁבַּתָא דְכָל תְּשַׁבְּחִין. דִּיקְנָא דְלֹא הָנָה בַּר נֶשׁ נְבִיאָה וְקַדִּישָׁא דִּיקְרַב לְמַחְמִי לִיהּ. דִּיקְנָא דֶּהֱיָא תְּלִיא בְּשַׁעְרוֹי עַד טְבוּרָא דְלִבָּא, חוּרָא כְּתֻלָּא, יָקִירָא דִּיקְרִין, טְמִירָא דְטְמִירִין מְהִימְנוּתָא דְמְהִימְנוּתָא דְכָלָא. תְּאֵנָא בְּצַנִּיעוּתָא דְסִפְרָא דֶּהֱיָא דִּיקְנָא מְהִימְנוּתָא דְכוּלָּא, נְפִיק מְאוּדְנוֹי וְנִחִית סוּחְרָנְיָה דְפוּמָא קַדִּישָׁא וְנִחִית וְסָלִיק וְחָפִי בְּתַקְרוּבָתָא דְבוּסְמָא טָבָא חוּרָא דִּיקְרָא. וְנִחִית בְּשַׁקּוּלָא וְחָפִי עַד טְבוּרָא, הוּא דִּיקְנָא יָקִירָא מְהִימְנָא שְׁלִימָא דְנִגְדִין בִּיהּ תֵּלֶת עֶשֶׂר נְבִיעִין מְבוּעִין דְמִשַׁח רְבוּת טָבָא, בְּתֵלֶת עֶשֶׂר תְּקוּנִין מִתְּתַקְנָא:

תְּקוּנָא קְדָמָא (מי אל כְּמוֹךְ בְּמִדָּה א' אל) מִתְּתַקֵּן שְׁעָרָא מְלַעִילָא וְשִׂאָרֵי מַהֲהוּא תְּקוּנָא דְשַׁעַר רִישִׁיָּה דְסָלִיק בְּתַקְוֹנוֹי לְעִילָא מְאוּדְנוֹי וְנִחִית מְקַמִּי פִתְחָא דְאֲדָנִין בְּחֵד חוּטָא בְּשַׁקּוּלָא טָבָא עַד רִישָׁא דְפוּמָא:

תְּקוּנָא תְּנִינָא, (נושא עֶזְרָא בְּמִדָּה ב' רְחוּם) מִתְּתַקֵּן שְׁעָרָא מְרִישָׁא דְפוּמָא, וְסָלִיק עַד רִישָׁא אַחְרָא דְפוּמָא בְּתַקְוֹנָא שְׁקִיל: תְּקוּנָא תְּלִיתָא, (וְעוֹבֵר עַל פֶּשַׁע בְּמִדָּה ג' וְחֲנוּן) מְאָמְצֵיתָא דְתַחוּת חוּטָמָא מִתַּחוּת תְּרִין נוֹקְבִין נְפִיק חַד אַרְחָא, וְשַׁעַרָא אֲתַפְסֵק בְּהִיּוּ אַרְחָא. וְמִלִּי מְהִי גִיסָא וּמְהִי גִיסָא שְׁעָרָא בְּתַקְוֹנָא שְׁלִים סוּחְרָנְיָה דֶּהֱיָא אַרְחָא:

תְּקוּנָא רְבִיעָא, (לְשִׁאָרֵי נְחִלָתוֹ בְּמִדָּה ד' אֶרֶךְ) מִתְּתַקֵּן שְׁעָרָא וְנִחִית תַּחוּת פּוּמָא מְרִישָׁא חַדָּא לְרִישָׁא חַדָּא בְּתַקְוֹנָא שְׁלִים: תְּקוּנָא חֲמִישָׁא, (לֹא הִחְזִיק לְעַד אִפּוֹ בְּמִדָּה ה' אִפִּים) תַּחוּת פּוּמָא נְפִיק אַרְחָא אַחְרָא בְּשַׁקּוּלָא דְאַרְחָא דְלַעִילָא, וְאַלִין תְּרִין אַרְחִין רְשִׁימִין עַל פּוּמָא מְכָאן וּמְכָאן:

תְּקוּנָא שְׁתִּיתָא, (כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא בְּמִדָּה ו' וְרַב חֶסֶד) מִתְּתַקֵּן שְׁעָרָא וְסָלִיק וְנְפִיק מְלַרְע לְעִיל לְרִישָׁא דְפוּמָא וְחָפִי תְּקְרוּבָתָא דְבוּסְמָא טָבָא עַד רִישָׁא דְפוּמָא דְלַעִילָא. וְנִחִית שְׁעָרָא לְרִישָׁא דְפִתְחָא דְאַרְחָא תַּתְּאָה דְפוּמָא:

תקונא שביעא, (ישוב ירחמנו במדה ז' ואמת) פסיק שערא ואתחזון תרין תפוחין בתקריבתא דבוסמא טבא שפירן ויאן למחזי. בגינהון אתקנים עלמא דא הוא דכתיב באור פני מלך חיים: תקונא תמינא, (יכבוש עונותינו במדה ח' נוצר חסד) נפיק חד חוטא דשערי סוחרני דדיקנא, ותליין בשקולא עד טבורא: תקונא תשיעא, (ותשליך במצולות ים כל חטאתם במדה ט' לאלפים) מתערי ומתערבין שערי דיקנא עם אינון שערי דתליין בשקולא, ולא נפקי דא עם דא:

תקונא עשירא, (תתן אמת ליצקב במדה י' נשא עון) נחתין שערי תחות דיקנא וחתפין בגרונא תחות דיקנא:

תקונא חד סר, (חסד לאברהם במדה י"א נפשע) דלא נפקין נימא מן נימא ומתשערן בשיעורא שלים:

תקונא תריסר, (אשר נשבעת לאבותינו במדה י"ב וחסא) דלא תליין שערי על פומא, ופומא אתפני מכל סטרוי ויאן שערי סחור סחור ליה:

תקונא תליסר, (מימי קדם במדה י"ג ונקה) דתליין שערי בתחות דיקנא מכאן ומכאן. ביקרא יאה ביקרא שפירא מחפין עד טבורא. לא אתחזי מכל אנפי תקריבתא דבסמא. בר אנון תפוחין שפירין חזרין דמפקין חייין לעלמא. ומחזין חדו לזעיר אנפין. בתליסר תקונין אלין נגדין ונפקין תליסר מבויעין דמשח רבות, ונגדין לכל אנון דלתתא. ונהרין בההוא משחא. ומשיחין מההוא משחא דבתליסר תקונין אלין. בתליסר תקונין אלין אתרשים דיקנא יקרא סתימא דכלא דעתיק דעתיקין:

יגביה שני צדי הגלימה או המעיל, ויאמר מי אל כמוך וגו' מלה במלה, ויכוין בלבו שהם כנגד י"ג מדות כמסודר כאן, וכשיאמר ותשליך וגו', ינער הבגד על המים, ויכוין שכל המלאכים הרעים שנבראו מכח עוונותיו וגם המקטרג העליון יושלכו במצולות ים העליון דפלוגי ונחש. ויחזור כסדר שלש פעמים:

מי אל כְּמוֹךְ נִשָּׂא עֵוֶן וְעֹבֵר עַל פֶּשַׁע לְשֹׂאֲרִית נִחְלָתוֹ, לֹא הִחְזִיק
לְעַד אָפוּ כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ יִכְבָּשׁ עֲוֹנֵינוּ, וְתִשְׁלִיךְ
בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם: תִּתֵּן אֶמֶת לִיעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר
נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם מִימֵי קֶדֶם:

אַחַר כֵּן יֹאמֶר פְּסוּק "אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ" אַחַד עֶשֶׂר פְּעָמִים בְּנִקְדוּתוֹ
וּטְעָמִיו:

אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ:

יֹאמֶר פְּסוּקִים אֵלֹהֵי שְׁלֹשׁ פְּעָמִים:

מי אל כְּמוֹךְ נִשָּׂא עֵוֶן וְעֹבֵר עַל פֶּשַׁע לְשֹׂאֲרִית נִחְלָתוֹ, לֹא הִחְזִיק
לְעַד אָפוּ כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ יִכְבָּשׁ עֲוֹנֵינוּ, וְתִשְׁלִיךְ
בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם: תִּתֵּן אֶמֶת לִיעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר
נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם מִימֵי קֶדֶם:

יֹאמֶר פְּסוּקִים אֵלֹהֵי כָּל פְּסוּק שְׁלֹשׁ פְּעָמִים:

יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשְׁגֹּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה:

יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁרִי אָדָם בְּטַח בְּךָ:

יְהוָה הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ כִּיּוֹם קִרְאָנוּ:

וְאֵנִי תַפְלִיתִי לְךָ יְהוָה עַתָּה רְצוֹן אֱלֹהִים בְּרַב חֶסֶדְךָ. עֲנֵנִי בְּאַמֶּת
יִשְׁעֶךָ:

יְהִי לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי:

יְקַרָּא סֵפֶר תְּהִלִּים וְאַדְרָא זוּטָא "נִמְצָא לְקָמֵן עֲמוּד 608) וְהָאִשָּׁה בְּמִקְוֶה
"אַדְרָא זוּטָא" תִּלְמַד הַתַּנָּ"ךְ לְלֵיל שְׁבוּעוֹת. (נִמְצָא לְקָמֵן עֲמוּד 575)

אַחַר הַלְמוּד יֹאמֶר בְּקֶשֶׁה זֶה:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שִׁיְהִיָּה
חֲשׁוֹב וּמְקַבֵּל וּמְרוֹצֵה לְפָנֶיךָ הַלְמוּד שְׁלֵמִדְתִּי בְּתוֹרַתְךָ הַקְדוּשָׁה,
לְתַקֵּן מַה שֶּׁפָּגַמְתִּי בַעֲוֹן אֲשֶׁר שִׁכַּכְתִּי עִם אַחֲוֹתַי, וְיַעֲלֶה לְפָנֶיךָ הַכֹּל

קריאתי בתורתך הקדושה, לתקן אותיות שמותיך הקדושים
שפגמתי בהם אני ובייתי, וברב רחמיך וחסדיך יתקן כל אשר
פגמנו, וימשך שפע רב בכל העולמות הקדושים, ומשם ימשך שפע
רב לנפשנו רוחנו ונשמתנו. עננו אבינו עננו ביום צום התענית הזה
ויהיה היום הזה יום רצון לפניך, לתקן את כל פגמינו ופגמי אדם
הראשון שפגמנו בכללות אצילות בריאה יצירה עשיה, וכל פריטי
אצילות בריאה יצירה עשיה, ולברר חלקי הנפש שפגמו ונפלו
בנגה דאצילות בריאה יצירה עשיה, ונגה כאור תהיה אל מקום
הקדש:

אנא יהוה יאהדונהי בזכות אברהם אביך האחוז במדת החסד,
ובזכות יצחק עבדך האחוז במדת הגבורה, ובזכות יעקב תמימך
האחוז במדת התפארת, ובזכות משה נביאך האחוז במדת הנצח,
ובזכות אהרן כהןך האחוז במדת ההוד, ובזכות יוסף צדיקך האחוז
במדת היסוד, ובזכות דוד עבדך משיחך האחוז במדת המלכות,
יתקנו שבעה נחלי המלכות תקון גמור ושלם, ויחזרו להיות מלאים
ומאירים ונמשכים בשפע רב כרצונך:

עשה למען שבעה שמותיך הקדושים: עשה למען שבעה קולות
הקדושים: עשה למען שבעה היכלות הקדושים: עשה למען שבעה
חפזות של הצדיקים: עשה למען שבעה רועים שעתידין לעמד:
עשה למען שבעה שמטות שביובל: עשה למען מצות שבעה
הזאות של כהן גדול ביום הפפורים: עשה למען מצות שבעת קני
המנוחה: עשה למען מצות שבעת ימי חג הסוכות: עשה למען
מצות שבעת ימי חג המצות: עשה למען מצות שבעה ימי נקיים
של ספירת הנדה: עשה למען מצות שבעת ימי חפה: עשה למען
מצות שבע ברכות של חתן וכלה: עשה למען מצות שבע ברכות
של תפלין: עשה למען מצות שבע ברכות של קריאת שמע: עשה
למען מצות שבע עליות של ספר תורה בשבת:

יאמר פסוקים אלו שבע פעמים.

אנא יהוה יאהדונהי הושיעה נא אנא יהוה יאהדונהי הצליחה נא:

אָנא אל נא הושיעה נא והצליחה נא:

אָנא אל נא הושיעה נא והרויחה נא:

אָנא אל נא, רפא נא, סלח נא, הושענא והושיעה נא:

אחר כך יאמר.

אָנא המנחילנו דת ספרים חמשה, המשמיענו דברותיו בקולות חמשה, הנתובים על הלוחות חמשה חמשה, תתקן ותאיר אות ה"י שמספרה במלואה עשר וחמשה. ותבנה ותכונן אות ה"א שמספרה במלואה אחד וחמשה. ותתברר ותתישב אות ה"ה שמספרה חמשה וחמשה:

אָנא הבורא עולם הזה באות ה' שמספרה חמשה, ויצר באדם חושים חמשה, ותקן בפה מוצאות חמשה, והמבטיחנו לזימים אלה ושלש מאות ושלשים וחמשה, תתקן ותאיר אות ה"י שמספרה במלואה עשר וחמשה. ותבנה ותכונן אות ה"א שמספרה במלואה אחד וחמשה. ותתברר ותתישב אות ה"ה שמספרה חמשה וחמשה:

אָנא בזכות הנותן לאחיו חליפות שמלות חמשה, ובזכות אשר רבה משאתו ידות חמשה, ובזכות אשר המית מלכים חמשה, ויתלם על עצים חמשה, ובזכות אשר לבש לבוש מלכות מינים חמשה, תתקן ותאיר אות ה"י שמספרה במלואה עשר וחמשה. ותבנה ותכונן אות ה"א שמספרה במלואה אחד וחמשה. ותתברר ותתישב אות ה"ה שמספרה חמשה וחמשה:

אָנא בזכות אשר בחר לו חלוקי אבנים חמשה, והובא לו מנחה צאן עשויות חמשה, וקלי סאים חמשה, תתקן ותאיר אות ה"י שמספרה במלואה עשר וחמשה. ותבנה ותכונן אות ה"א שמספרה במלואה אחד וחמשה, ותתברר ותתישב אות ה"ה שמספרה במלואה חמשה וחמשה:

אָנא בזכות אשר היה שירו אלה וחמשה, ועשה כנפות הפרכת אמות חמשה, ובנה קומת היציע על כל הבית אמות חמשה, וקומת

הכֹּתֶרֶת שֶׁל רֹאשֵׁי הָעַמּוּדִים אֲמוֹת חֲמִשָּׁה, וְקוֹמַת הָיִם אֲמוֹת חֲמִשָּׁה, תִּתֵּן וְתֹאִיר אוֹת ה"י שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה עֶשֶׂר וְחֲמִשָּׁה. וְתִבְנֶה וְתִכּוֹנֶן אוֹת ה"א שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה אֶחָד וְחֲמִשָּׁה. וְתִתְחַבֵּר וְתִתְיַשֵּׁב אוֹת ה"ה שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה חֲמִשָּׁה וְחֲמִשָּׁה:

אֲנֵי בְּזִכּוֹת אֲשֶׁר מֶלֶךְ בִּירוּשָׁלַיִם בְּהִיּוֹתוֹ בֶּן שְׁנַיִם עָשָׂרִים וְחֲמִשָּׁה, וְהִרְגָּתָ אֶת אוֹיְבָיו מֵאָה אֶלֶף וְשִׁמּוֹנִים וְחֲמִשָּׁה, וְהוֹסִפָּה עַל יָמָיו שְׁנוֹת חַיִּים עֶשְׂרֵה וְחֲמִשָּׁה, תִּתֵּן וְתֹאִיר אוֹת ה"י שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה עֶשֶׂר וְחֲמִשָּׁה. וְתִבְנֶה וְתִכּוֹנֶן אוֹת ה"א שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה אֶחָד וְחֲמִשָּׁה. וְתִתְחַבֵּר וְתִתְיַשֵּׁב אוֹת ה"ה שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה חֲמִשָּׁה וְחֲמִשָּׁה:

יֹאמֶר פְּסוּקִים אֱלוֹ חֲמֵשׁ פָּעָמִים:

וְאֵת אֲשֶׁר חָטָא מִן הַקֹּדֶשׁ יִשְׁלַם, וְאֵת חֲמִישְׁתּוֹ יוֹסֵף עָלָיו וְנִתֵּן אוֹתוֹ לְכֹהֵן. וְהִכְהִין יִכְפֹּר עָלָיו בְּאֵיל הָאֲשֵׁם וְנִסְלַח לוֹ:

וְאֵם גָּאֵל יִגְאֵל אִישׁ מִמַּעֲשָׁרוֹ, חֲמִישִׁיתוֹ יוֹסֵף עָלָיו:

יֹאמֶר פְּסוּק זֶה שְׁבַע פָּעָמִים:

אֲנִי יְהוָה יֵהוּדָה הוֹשִׁיעָה נָא. אֲנִי יְהוָה יֵהוּדָה יֵהוּדָה הוֹשִׁיעָה נָא:

יַעֲמוּד וְיֹאמֶר בְּקֶשֶׁה זֶה.

הוֹשַׁעְנָא הוֹשַׁעְנָא.

אֲנִי הַמְּקַדִּים לְעוֹלָם דְּבָרִים שְׁבַעָה, הַסּוֹדֵר בְּרֵאשִׁית לְיָמִים שְׁבַעָה, הַנוֹטֶה שְׁמִים שְׁבַעָה, וְרוֹקֵעַ אֲרָצוֹת שְׁבַעָה, תִּתֵּן וְתֹאִיר בְּמִלְכוֹת נְחָלִים שְׁבַעָה, וְיִהְיוּ שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמִלְכוֹת נְחָלִים שְׁבַעָה:

אֲנִי הַמְּנַחִילֵנוּ שְׁבַת לְיָמִים שְׁבַעָה, וְשִׁנַּת הַשְּׁמִטָּה לְשָׁנִים שְׁבַעָה, וְשִׁנַּת הַיּוֹבֵל לְקֵץ שְׁבוּעִים שְׁבַעָה, תִּתֵּן וְתֹאִיר בְּמִלְכוֹת נְחָלִים שְׁבַעָה, וְיִהְיוּ שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמִלְכוֹת נְחָלִים שְׁבַעָה:

אֲנִי הַחֹקֵק זְמַן חֲרוּתָנוּ יָמִים שְׁבַעָה, וְחַג הַבִּפּוּרִים לְשְׁבוּעִים שְׁבַעָה, וְלֹיֵלֶךְ וְחַג וְסִפָּה וְנִסּוּךְ הַמֵּים שְׁבַעָה, תִּתֵּן וְתֹאִיר בְּמִלְכוֹת נְחָלִים שְׁבַעָה, וְיִהְיוּ שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמִלְכוֹת נְחָלִים שְׁבַעָה:

אָנא בִּזְכוֹת אִישׁ תָּם אֲשֶׁר יֵצֵא מִבְּאֵר שְׂבָעָה, וְעָבַד בְּנִשְׁיוֹ שְׁנַיִם שְׂבָעָה וְשְׂבָעָה, וְהָיוּ שְׁנוֹתָיו מֵאָה וְאַרְבָּעִים וְשְׂבָעָה, תִּתֶּקֶן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת נְחִלִים שְׂבָעָה, וְיִהְיוּ שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמַלְכוּת נְחִלִים שְׂבָעָה:

אָנא בִּזְכוֹת אִישׁ צַדִּיק אֲשֶׁר פֶּתַר חֲלוֹם הַפְּרוֹת שְׂבָעָה, וְחֲלוֹם הַשְּׂפִלִים שְׂבָעָה, וְצָבַר בָּר בְּשָׁנֵי הַשְּׂבָע שְׂבָעָה, וַיְכַלֵּל עִם רַב בְּשָׁנֵי הָרָעָב שְׂבָעָה, תִּתֶּקֶן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת נְחִלִים שְׂבָעָה, וְיִהְיוּ שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמַלְכוּת נְחִלִים שְׂבָעָה:

אָנא בִּזְכוֹת אִישׁ מַבִּית לֵוִי אֲשֶׁר הָיוּ שְׁנוֹתָיו מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים וְשְׂבָעָה, וְהוֹלִיד בֶּן אֲשֶׁר הָיוּ לוֹ יָמֵי מְלֹאִים שְׂבָעָה, וְהִעֲלָה גְרוֹת הַמְּנוּרָה שְׂבָעָה, תִּתֶּקֶן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת נְחִלִים שְׂבָעָה, וְיִהְיוּ שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמַלְכוּת נְחִלִים שְׂבָעָה:

אָנא בִּזְכוֹת אִישׁ חֵיל אֲשֶׁר נִבְחַר מֵאַחִים שְׂבָעָה, וּמֶלֶךְ בְּחֶרֶן שְׁנַיִם שְׂבָעָה, וְהָיוּ לוֹ גְּבוּרִים שְׁלֹשִׁים וְשְׂבָעָה, תִּתֶּקֶן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת נְחִלִים שְׂבָעָה, וְיִהְיוּ שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמַלְכוּת נְחִלִים שְׂבָעָה:

אָנא בִּזְכוֹת אִישׁ יָדִיד אֲשֶׁר בָּנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּשָׁנִים שְׂבָעָה, וַיִּקְהֵלוּ אֵלָיו כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל בְּחֹדֶשׁ הַשְּׂבָעָה, וַיַּעַשׂ אֶת הַחֹג שְׂבָעָה וְשְׂבָעָה, תִּתֶּקֶן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת נְחִלִים שְׂבָעָה, וְיִהְיוּ שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמַלְכוּת נְחִלִים שְׂבָעָה:

אָנא בִּזְכוֹת אִישׁ קָדוֹשׁ אֲשֶׁר גָּהַר עַל הַנֶּעַר וַיִּזְכֹּר פְּעָמִים שְׂבָעָה, וַיִּטְהַר הַמַּצְרֶע בְּמֵי הַיַּרְדֵּן בְּטַבִּילוֹת שְׂבָעָה, תִּתֶּקֶן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת נְחִלִים שְׂבָעָה, וְיִהְיוּ שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמַלְכוּת נְחִלִים שְׂבָעָה:

הוֹשַׁעְנָא הוֹשַׁעְנָא:

יְהִנֶּה יֵאֱהֻדָּה צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשְׁגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יִצְחָק סֵלָה: יְהִנֶּה צְבָאוֹת אֲשֶׁרֵי אָדָם בּוֹטֵחַ בָּךְ: יְהִנֶּה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲגִנוּ בְּיוֹם קִרְאָנוּ: וְאֵנִי תַפְלִיתִי לְךָ יְהִנֶּה עַת רְצוֹן, אֱלֹהִים בְּרַב חֶסֶדְךָ עֲגִנִי בְּאַמֶּת יִשְׁעֶךָ: יְהִי לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לִפְנֶיךָ יְהִנֶּה צוּרֵי וְגֹאֲלִי:

וְיִהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי, שְׁיִהְיֶה מַעֲוֵט חֶלְבִי

וְדָמִי שֶׁנִּתְמַעַט הַיּוֹם לְפָנֶיךָ בְּתַעֲנוּתִי חָשׁוּב וּמִקְבָּל לְפָנַי כֶּסֶף כְּבוֹדְךָ
כְּאֵלֹו הַקְּרִבְתִּיו עַל גְּבִי מִזְבִּיחְךָ הַקָּדוֹשׁ, וּבִכְחַח חֶלֶב וְדָם שֶׁנִּתְמַעַט
מִמֶּנִּי, יִתְעוֹרֵר סוּד ב' זְוִיגֵי מ"ב דְּחִיךְ וְגֵרוֹן. וּבִכֵּן יִמְתְּקוּ מִסֵּפֶר
אוֹתִיּוֹת דְּמִלּוֹי דְּרַבּוּעַ דְּאַלְהִים דְּהֵהִי"ן הַעוֹלָה שְׁמוֹנָה מֵאוֹת, וְעַם
מִסֵּפֶר מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים אוֹתִיּוֹת דְּעֶשֶׂר פְּעָמִים אֲלֵהִים בְּמִלּוּיָם, יַעֲלוּ
לְמִסֵּפֶר תַּעֲנוּתִי.

וַיַּעֲלֶה לְפָנֶיךָ מִדְּרָגָה לְמַעְלָה מִמִּדְּרָגָה, מַעֲשִׂיָה לִיצִירָה וּמִיצִירָה
לְבְרִיָּאָה וּמִבְרִיָּאָה לְאַצִּילוֹת, עַד מוֹחָא סְתִימָאָה מִחֲשָׁבָה הַעֲלִיּוֹנָה,
דְּבוֹרָר אֶכֶל וְזִרְיָק פִּסְלָת, וּמִכְחָה יִשְׁתַּלְשַׁל וַיִּרְדַּ שְׁפַע גְּדוֹל וְרַב עַל
כָּל הַעוֹלָמוֹת, מִדְּרָגָה אַחֵר מִדְּרָגָה, מְאַצִּילוֹת לְבְרִיָּאָה וּמִבְרִיָּאָה
לִיצִירָה וּמִיצִירָה לַעֲשִׂיָה, וּמִשָּׁם יִגִּיעַ וַיַּחֲוֵל עָלַי, לְטַהֵר לְבִי לְעַבְדְּךָ
לִירְאָה וּלְאַהֲבָה אֶת שְׁמֶךָ, וְלִתֵּת כֹּחַ בְּמַחֲשַׁבְתִּי וּבְמַחֲוֵי לְבָרִי וּלְתַקֵּן
וּלְהַעֲלוֹת כָּל נִיצוּצֵי הַקִּדְשָׁה וְהַנִּפְשׁוֹת וְהַרוּחֹת וְהַנְּשָׁמוֹת דְּקִדְשָׁה,
וּלְהַגְבִּיר חֶלֶק הַטּוֹב שְׁיֵשׁ בִּי עַל הַחֶלֶק הָרַע שְׁיֵשׁ בִּי, וְהֵיכָּה נָא קְרוּב
לְשׁוֹנְתִּנּוּ. טָרָם יִקְרָא אֲלֶיךָ וְאַתָּה תַּעֲנֶנּוּ, נִדְבָר וְאַתָּה תִּשְׁמַע, כְּדָבָר
שֶׁנֶּאֱמַר "וְהִיָּה טָרָם יִקְרָאוּ וְאֲנִי אֶעֱנֶנּוּ עוֹד הֵם מִדְּבָרִים וְאֲנִי
אֶשְׁמַע", כִּי אַתָּה ה' פּוֹדֶה וּמַצִּיל וְעוֹנֶה וּמְרַחֵם בְּכָל עֵת צָרָה וְצוּקָה
וְשׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת כָּל פֶּה, בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה.

אֲנָא יְהוָה יֵהְיֶה יֵהְיֶה אוֹי נָא לָנוּ כִּי חֲטָאנוּ אֲנָא נוֹלִיךְ אֶת חֲרַפְתִּנּוּ, בֶּן
כְּסִיל תּוֹגַת אָמוֹ, וְאִם תִּפְנֶה לְחֲטָאֵתִינוּ אֶבְדַּ שְׁכָרְנוּ וְתִקְנֵתִינוּ, וְאִם
תִּשְׁמֹר עֲוֹנֵינוּ מִי יַעֲמֹד לְפָנֶיךָ מֵאֵז אֶפֶיךָ, וּבְטוֹבְךָ הַגְּדוֹל תִּתְעוֹרֵר
רַחֲמֶיךָ וּרְאֵה בְּעֵינֵי חֲמִלְתֶּיךָ צָרַת גּוֹפִינוּ וְנִשְׁמַתִּינוּ וְקַבֵּל בְּרַב רַחֲמֶיךָ
תְּשׁוּבָתִינוּ וְקוֹרְאִים בְּשִׁמְךָ יְהוָה יֵהְיֶה יֵהְיֶה הוֹשִׁיעָה הַמְּלֶךְ, אֵל
תַּעֲזֹבֵנוּ, וּבִיד זַעֲמֶךָ אֵל תִּשְׁשֵׁנוּ, וְלֹא לְאַרְךְ אַפְךָ תִּקְחֵנוּ, כִּי גִלּוֹי
וַיְדוּעַ לְפָנֶיךָ כִּי לֹא עָלְתָה עַל לִבֵּנוּ לְהַמְרוֹת חֵס וְשְׁלוֹם נֶגֶד כְּבוֹדְךָ
וּלְעֲשׂוֹת נֶגֶד בּוֹנֵתְךָ, אֶפֶס כִּי עַז יִצְרָנוּ הָרַע וְעַל פְּרַחֲנוּ נָטָה אֲרַחֲנוּ,
וּמִנֵּעַ הַטּוֹב מִמֶּנּוּ, דְּמִיוֹנוֹ כְּאַרְיֵה יְכִסּוּף לְטָרֵף וְכִכְפִּיר יוֹשֵׁב
בְּמִסְתָּרִים וּפֶתַע פֶּתְאוֹם חַיִּים בְּלַעֲוֵנוּ וְאַתָּה בְּטוֹבְךָ יְהוָה יֵהְיֶה יֵהְיֶה
בְּצִדְקָתְךָ תּוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשִׁינוּ, הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשֵׁנוּ וְהַעֲלָה אֲרוּכָה
וּמִרְפָּא לְעוֹנֵינוּ וַיְהִי לְמֵאוֹרוֹת כָּל הַשָּׁמוֹת אֲשֶׁר הִחֲשַׁכְנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ

וְחִטָּאֲתִינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וְטָהַר לְבָנוּ לְעִבְדְּךָ בְּאֵמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם בִּירְאָה
וּבְאַהֲבָה, אָמֵן, כֵּן יְהִי רָצוֹן. יִהְיוּ לְרָצוֹן אֲמָרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ
יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי צוּרֵי נֶגְאָלִי:

יתן הכֹּסֶף לְצִדְקָה לְעֲנִיִּים יִרְאֵי שָׁמַיִם.

תקון למי שאין לו ילדים

כתוב בתורה "ואיש אשר ישכב את דודתו, חטאם ישאו ערירים ימותו.
ואיש אשר יקח את אשת אחיו, ערירים יהיו". ופירוש "ערירים" שימותו
ללא שיהיה להם ילדים. ויש לדעת שאין כוונת הכתוב לומר שבאותם
חיים שחטאו יהיה דבר זה, ומה גם שאם כבר נולדו להם בנים אין
הכרח שימותו, ומה גם כשהם גדולים, שאין נענשים בעוון הוריהם.
וכוונת הכתוב היא, שבגלגול נוסף ישובו שניהם וינשאו זל"ז וערירים
ימותו על חטאם. וענין הגלגול מפורש בגמ' סנהדרין צ"א: שהקב"ה
זורק נשמה לתוך גוף ודן שניהם כאחד. וזה היה מעשה שלפני כארבע
עשרה שנים באו אלי זוג אחד עולים חדשים מצרפת שלא היו להם
ילדים למעלה מעשר שנים. אמרתי להם כתוב בתורה "ערירים ימותו",
ולכאורה המציאות מכחישה את הכתוב והרבה שחטאו בחטאים אלו
מניחים בנים ובני בנים, ולעצם העניין לכאורה אין זה מן הצדק והיושר
שימותו בני החוטאים בגדלותם בעוון הוריהם, ותו, אם הגבר או האשה
חטאו למה יסבול בן הזוג השני ממיתת בניו והוא אינו אשם. אלא כוונת
הכתוב היא, לא לאותו גלגול בו חטאו, בגלגול ההוא כן יהיה להם
ילדים אלא בגלגול אחר, שאדם שבא על דודתו או על אשת אחיו יחזור
בגלגול וישא אותה לאשה וירצו ילדים ולא יהיו להם וימותו ערירים.
אני חושב שבגלגול שעבר אשתך היתה דודה שלך או גיסתך, נתתי להם
תיקון למי שבא על אשת אחיו או על דודתו, ששניהם יעשו שלש
פעמים תיקון כרת של למוד לילה שלם, ולעשות יום של צום מהבוקר
עד הערב עם פדיון של מאתיים וחמישים תעניות וסדר הלימוד
שבתיקון לחטא הנדה הנמצא בספר "שדי תפוחים". אחרי שלשה

חודשים הגיע אלי כולו רועד, ואמר שעשה את התיקון פעם אחת ואשתו נכנסה להריון, עכשיו היא כבר מתחילה חודש שלישי, אמנם אשה בהריון צריכה שיהיה לה בדם 1500 נקודות של הורמון מסוים ואם יורד מתחת לארבע מאות התינוק נופל, לה היה 1500 ופתאום ירד ל700 והרופאים נבוכים ולא יודעים מה לעשות. שאלתי אותו כמה פעמים עשיתם התיקון, השיב פעם אחת כי ראיתי שהיא בהריון וזהו. אמרתי לו אתה רצית לרמות את הקדוש ברוך הוא אבל הוא יודע לקחת כמו שהביא, לך מהר ותעשה עוד פעמיים. אחרי כמה חודשים פגשתי אותו ושאלתי מה קרה, אמר שלא הספיק לעשות וכבר נפל התינוק. עתה בשנה זו התשע"ג פגשתי שנית וסיפר לי שלאחר מכן אשתו ילדה בן שעתה הוא בגיל "בר מצוה". (מסתמא עשה התיקון ג"פ) ואל אמונה ואין עוול, צדיק וישר הוא.

והנה רבותינו המקובלים לא נתנו מס' ימים הראוי לתקון זה ומי עלה שמים וירד לקבוע את מספר ימי התעניות. אמן התשובה והידיד, והרצון והמחשבה, הם עקר התקון, ומעשה התענית והפדיון משלים התקון. ולכן יתן פדיון נפשו לצדקה לעניים ככל אשר יוכל, והממעיט אולי כדאי שלא יפחות מפדיון מאתים וחמישים תעניות כמנין נר וכמו שכתוב "נר ה' נשמת אדם". ומשמים יעזרוהו להשלים תקונו וכמו שאמרו רבותינו שהבא להיטהר מסייעין בעדו.

The Torah says, "And the man that lie with his aunt, sin shall die childless. And the man that took his brother's wife, childless will be". Which means: die without having had children. And that there was no intention of the TORAH to say that those who sin in this life, if they had children, they do not need to die, especially if they are grownups, and not punished for the crime of their parents. The intention of the TORAH is another life time both return and marry each other and will die childless for their sin And Explicit Gemara in Sanhedrin about reincarnation: God throws soul

into the body and judge them both. Fourteen years ago came to me a couple of new immigrants from France who had no children for more than a decade. I told them that it's written in the Torah "childless die and alleged reality denies the Scripture and many sinners had children and grandchildren, and to the point apparently it is not just and equitable they will die because of the sin charges of their parents, and whether man or woman sin Why suffer the other spouse and is not at fault. But the intention of the Torah is not the same incarnation that they had sin, that incarnation they will also have children, but in another life, a man who came to his aunt or brother, will come back reincarnated with the women he had sinned with and will marry her, and they will want children and will not have any and will die childless. I think in your previous incarnation your wife was your aunt or sister in law, I gave them Tikun of those who came to the wife of his brother or his cousin, both of whom will do three times a "Tikun-Kareth" whole night Torah study, and make a day of fasting from morning to night with the redemption of the two hundred and fifty fasting and order for studying order of "Tikun-Hanida" that is in the book: "sdei tapuchim". After three months, He came back trembling, and said he made the "Tikun" once and his wife became pregnant, now She's on third month, although a pregnant woman needs to have the blood 1500 points hormone given or falls below four hundred baby fall, she was in 1500 and suddenly dropped 700 doctors are embarrassed and do not know what to do .So I asked him how many times you did the amendment, he said once that I saw that she was pregnant and that's it. I

told him you wanted to cheat the Almighty but he knows to take back as he brought to you. Now hurry up!! Make two more times quickly. A few months later I met him and asked him what happened, he said that he did not do it and the baby fell. A few months ago I met him again and told me that his wife had a son that now is the age of "Bar Mitzvah". (Apparently he did amendment 3t) and the belief that there is no injustice, righteous and upright is.

And now accepted by our rabbis would not give the number of the days ought to rectifying this and who went up to heaven and back instal the number of the taniot. thow the teshuvah (Repentance) and Haviduy (Confession), and the good will and the thought, Are the Tikun, and complete the fast (ta'anit) and Redemption complete the tikun. And and there for will give money for one's life for charity for the poor as much as one can give. , and He who give less may want to not give less than two hundred and fifty Ta'anit The same number as "NER"- candle as it is written, "the candle of GOD the soul of man". And heaven will help complete repair and as our rabbis said the one who .want's to be cleansed heaven helps him

וְזֶה סֵדֶר הַתְּקוּן:

יָצוּם יוֹם אֶחָד לַיְלָה נְיוֹם, וּבַלַּיִל הַתְּעֵנִית לֹא יִישָׁן וְיִלְמַד כָּל הַלַּיְלָה. אִם אֵינוּ יָכוֹל לְהַשָּׂאֵר עַר בַּלַּיִל הַתְּעֵנִית יִשָּׂאֵר עַר בַּלַּיִל שֶׁלֹּאֲחֵר הַתְּעֵנִית.

יוֹם לִפְנֵי הַתְּעֵנִית יֵאמַר וְדוּי זֶה:

And that's the Tikun (Amendment sins) order:

Fast one day and night, don't sleep during the night fasting and study all night. If you can't stay awake during the night of fasting remain awake the night after fastin

The day before the Lent say this:

אָנא יְהוָה יאהוונהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אַבּוֹתֵינוּ, תְּבֹא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאֵל תְּתַעַלֵּם מִלִּפְנֵינוּ מִתְחַנֶּנֶתֵנוּ, שְׁאִין אֲנַחְנוּ עֲזִי פָנִים וְקָשִׁי עֲרָף לֹאמֵר לְפָנֶיךָ יְהוָה יאהוונהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אַבּוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חַטָּאנוּ. אַבְּל חַטָּאנוּ. עֲוִינוּ. פִּשְׁעֵנוּ. אֲנַחְנוּ וְאַבּוֹתֵינוּ וְאַנְשֵׁי בֵיתֵנוּ:

אֲשָׁמֵנוּ. בְּגִדֵּנוּ. גִּזְלָנוּ. דְּבָרֵנוּ דְּפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשָׁעֵנוּ. וְדָנּוּ. חֲמִסָּנוּ. טְפִלָּנוּ שֶׁקָּר וּמִרְמָה. יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כְּזָבֵנוּ. כְּעִסָּנוּ. לִצָּנוּ. מִרְדָּנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֶאֱצָנוּ. נֶאֱפָנוּ. סָרְרָנוּ. עֲוִינוּ. פִּשְׁעֵנוּ. פְּגָמֵנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אֲב וְאִם. קָשִׁינוּ עֲרָף. רִשְׁעֵנוּ. שִׁחַתָּנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲזִינוּ וְתַעֲתַעֲנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל הַבָּא עֲלֵינוּ. כִּי אָמַת עָשִׂיתָ. וְאַנַּחְנוּ הִרְשָׁעֵנוּ: מֵה נֹאמֵר לְפָנֶיךָ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמֵה נִסְפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ רֵזִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חֵי. אַתָּה חֹפֵשׁ כָּל חַדְרֵי בֵּטָן. רֹאֵה כְלִיּוֹת וְלֵב. אֵין דְּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִמֶּךָ עֵינֶיךָ יִהְיֶה רְצוֹן מִלִּפְנֶיךָ יְהוָה יאהוונהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אַבּוֹתֵינוּ, שְׁתַּמְחֵל לָנוּ אֵת כָּל חַטֹּאתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֵת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פִּשְׁעֵינוּ.

אחר כך ילך למקנה ויטביל 21 טבילות כמנזן שם אהי"ה.

Then go to the mikvah and immerse 21 immersions,
as Ahi"h name

יתפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בברכות "שומע תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום". אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אבל כשהתפלל מנחה חשב להתענות, הרי זה נחשב כקבלת תענית וצריך להתענות.

pray mincha while it is still day, and and will take upon himself the fast-taanit in the beracha "shomea-tefilah" - "hear the prayer" or at the end of Ha'amidh before saying: "ose shalom". If not receive Ta'anit in the Tefilah Hamincha, but in the tefilah thought that he will fast, behold this one as receiving the Tanit and .and need to fast

זה נסח קבלת התענית:

רבונו של עולם, הריני בתענית לפניך משקיעת החמה היום ועד צאת הכוכבים מחר. כדי לכפר על כל חטאתי עוונותי ופשעי שחטאתי ופשעתי ופשעתי לפניך מעודי ועד היום הזה. ובפרט בחטא שגרם לי להענש ולא ללדת. ואם לא אוכל להתענות או לא ארצה כשאתן פרוטה לצדקה לפדיון תעניתי זה, אוכל לאכול ולשתות ללא שום אסור כלל. ויהי רצון מלפניך יהנה אלהי ואלהי אבותי שתתן לי כח ובריאות להתענות לפניך ותקבל תשובתי ותעניתי ותרצני ברחמיך הרבים.

בליל התענית או בלילה שלאחריו משקיעת החמה ועד שעה לפני שיאיר השמש, יזהר שלא לישן, וישב כל הלילה ללמוד למורי קדש. ואם אינו ליל התענית יכול לאכול עד שעתיים לפני שיאיר השמש דברים קלים פעוגות, פרות ושתייה קלה, אבל אסור לאכול ארוחה או לשתות יין ומשקאות חריפים.

Night or the night after fasting from sunset to one hour before the sun rising, careful not to sleep, and sat up all night to study kodesh.

And if it's not the night of the fast can eat up to two hours before sunrise. Soft drinks, fruit or cakes, but No wine or heavy meal

לפני הלמוד בלילה יאמר בקשה זו:

Before the study at night will say this:

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו ורחימו ודחילו ליחדא שם י"ה ברו"ה ביחדא שלים (יהו"ה) בשם כל ישראל, הריני מוכן ללמוד במשנה ובספרי תורה, ולגדוד שנה מעיני בלילה הזאת, לכפר על חטאים שחטאתי מעודי על האדמה ועד היום הזה, ובפרט בעוון ביאות איסור עם דודתי או עם אשת אחי או עם שתייהן בעוונות ושאר שגרמו לי שלא ללדת ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שיעלה לרצון לפניך למודי זה בתורתך הקדושה וצער נדוד שנה מעיני, ותמחל ותסלח ותכפר לי על חטאתי ועונותי ופשעי שחטאתי ופשעתי לפניך מעודי ועד היום הזה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי.

יאמר משניות של תקון ליל שבועות (נמצא לקמן עמוד 660 ואדרבא זוטא (נמצא בעמוד 608) אם נשאר זמן, יאמר תהלים עד עלות השחר.

בחצות לילה יאמר תקון חצות.

אשה עד חצות לילה תלמד הלכות שבת, והלכות ברכות, ואם אפשר גם הלכות של דיני נדה וטהרת המשפחה. ואם אין באפשרותה ללמוד הלכות אלו, תלמד למודי קודש מה שלבה חפץ. ואחר חצות לילה תאמר תהלים עד עלות השחר.

לאחר עמוד השחר יאמר תפלה זו:

רבונו של עולם, הנה אני בא בבשת פנים ירא וחרד. ואם חס ושלום נתחייבתי פרת בבית דינך הצדק על חטאתי ועונותי ופשעי המרבים: יהי רצון מלפניך שיהא חשוב צערי שנצטערתי בלילה הזה ונבדתי שנה מעיני, ותשגיח עלי בעין חמלתך והיא עינא פקיקא דלא נאים ותיר תדיר, שנאמר "הנה לא יגום ולא יישן שומר ישראל", ותקרע רע גזר דיני, ותחנני ותברכני מאוצר הפסח העומד

לימין העליון, ותתן לי אני עבדך חיים ארפים לעס' בתורתך יומם ולילה. ויהיה הצער שיש לי בעיני תקון לפגם הראות שפגמתי בעיני עליון, ואשר הרע בעיני עשיתי. ויתקן הפגם ההוא בכל המקומות שפגמתי מארבע עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה. ותצילני מענש חבוט הקבר מהמלאך המשבר את עיני האדם אחר פטירתו בקבר, ואפטר מאותו הצער. ותשפיע עלי משפע הטוב מכתר עליון להצילני מכת דיומי וכת דשני. ולמען שמך הגדול והנורא (אל"ד) כשהוא כלול עם מקורו (אאהליד"ה) שתבטל מעלי כל גזרות קשות ורעות. ויהיה למוד זה נחת רוח לפני כסא כבודך. ותתן בי כח לעמד על המשמר וללמד תמיד לפניך ולהגות באמרי תורתך ולהיות מן העובדים לפניך בלב שלם ובנפש חפצה ולומדים תורה לשמה ולברר כל ניצוצות הקדושות שנתפזרו בין הקלפות על ידי ולהחזירם אל הקדשה, ליחדא שכינתא בבטלה ולאקמא יתה מעפרא, ולתת נחת רוח ליוצרנו לדבק נפשו ורוחנו ונשמתנו לעבדו וליראה אותו בלב שלם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה עלינו ומעשה ידינו פוננהו: ברוך יהיה לעולם אמן ואמן:

ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, אב הרחמים, אדון הסליחות, שאם נגזר עלי, חס ושלום, להפכת בהפכת רשעים, שיכבשו רחמיך את כעסך ויגלו רחמיך עלי, שיהא חשוב צערי שנצטערתי הלילה הזאת וקמטתי שנה מעיני לקרע רע גזר דיני (יכוין בשם "קרע שטן") ונהר יוצק יסודי. אני בצדק אחרונה פניך אשפעה בהקיץ תמונתך. ותחוס ותרחם עלי. ואל תכריתני לא כרת דיומי ולא כרת דשני. ולא תפכת נפשי מלהעלות מיין נוקבין למעלה. ולא תפכת נפשי מלהזדונג בבת זונה בעולם הנשמות בהפכת רשעים, חס ושלום. ותשפיע עלינו אור ישועה ורחמים מכתר עליון להציל ממנות נפשי ולהחיותני חיים ארפים דשנים ורעננים לעבודתך. ותזכני למקום שהרוחות והנשמות נחצבות משם, ואזכה להיות מהעולים והזוכים לחיי העולם הבא. ובכח שמך הקדוש (אאהליד"ה) תבטל מעלינו ומעל כל בני ביתינו כל

גזרות קשות ורעות. ותשגיח עלינו בעין חמלתך שנגמר בו "הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל". ויהיה הצער שנדדתי שנה מעיני בלילה הזאת לתקון מה שפגמתי בעינין עלאין והרע בעיניך עשיתי, ואפטר מלהתגלגל נפשי בעוף הנקרא ראה בעון הראות. ופצני והצילני מענש חבוט הקבר מהמלאך אכזרי המשבר עיני הרשעים בקבר. ובצער שנדדתי שנה מעיני אפטר מאותו הצער ותנוח נפשי במשכנות מבטחים.

והנה התורה הקדושה שבה נתעסקתי הלילה הקדושה הזאת היא נפלאה, והשמות הקדושים היוצאים מכל מה שקרינו, המה ימליצו טוב בעדנו לקבלנו בתשובה ולקרע רע גזר דיננו, ונפטר מכל צער. וכל המקטרגים אשר נבראו בעונותינו ימחו בכת תורתך הקדושה. אנא, הבט בעמלנו ואל תביט במעלנו ותבא לפניך שונעתנו. לב נשבר ונדפה אלהים לא תבזה. ויצאו מים חיים מלבן העליון דרך רחובות הנחל לקו האמצעי. נהר פלגיו ישמחו עיר אלהינו לטהרנו מכל פשעינו. ואתה בטובך תעורר רחמיך ויפן מצחא דאריך אנפין רענא דכל רעיון במצח זעיר אנפין ועינא דאריך אנפין בעינא דזעיר אנפין, ובכן יתבטלו כל הדינים והיו כלא היו, כי אתה חפץ בתשובת הרשעים. חננו ונענו ושמע תפלתנו. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

ביום התענית אחר תפילת שחרית ינוח מעט, ואחר כך יאמר:

On the day of fasting after the morning prayers rest a little,
and then say:

הריני מוכן ומזמן לקיים בצורת האל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתיב בתורה: ושבת עד יהוה אלהיך ושמעת בקולו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי עויתי ופשעתי בין בגלגול זה בין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאדונוהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו

ואל תתעלם מלפנינו מתחנתנו, שאין אנחנו עדי פנים וקשי ערף
לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו
ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי
ביתנו:

אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו.
ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. פזבנו. פצענו.
לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו.
פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו.
תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו.
ואתה צדיק על כל הבא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא
הנסתרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי
כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ללב. אין דבר נעלם
ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי
אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו
את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו

יאמר תשעה פסוקים אלו, שהם ר"ת (יאהלוהי"ם) שהוא חבור שם
הוי"ה ושם אלהי"ם שעולה יב"ק, למתק שם אלהים שהוא דין, בשם
הוי"ה שהוא רחמים:

יהי חסדך יהוה יאהדונהי עלינו כאשר יחלנו לך: אתה יהוה
יאהדונהי לא תכלא רחמיך ממני חסדך ואמתך תמיד יצרוני: הלאנו
יהוה יאהדונהי חסדך וישעך תתן לנו: לא לנו יהוה לא לנו כי
לשמך תן כבוד על חסדך על אמתך: וחסד יהוה מעולם ועד עולם
על יראיו וצדקתו לבני בנים: האירה פניך על עבדך הושיעני
בחסדך: הלויה הודו ליהוה יאהדונהי כי טוב כי לעולם חסדו:
יהוה יאהדונהי יגמור בעדי יהוה יאהדונהי חסדך לעולם מעשי ידך
אל תרף: מה יקר חסדך אלהים ובני אדם בצל פניך יחסיון:

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא תחזיק
לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכבש עונותינו, ותשליך

במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליעקב חסד לאברהם, אשר
נשבעת לאבתינו מימי קדם:

יטבול במקנה מים קרים שבע טבילות כנגד שבעה נחלי המלכות. (ומי
שאנוס ולא יכול לטבול במים קרים, בדיעבד ירחץ כל גופו במים קרים שבע
פעמים. ראה בהוראות שבתחילת הספר) ואחר כך ילבש בגדיו וירחץ ידיו
ויאמר בקשה זו:

Immerse in a cold water mikveh seven immersions contrary
to seven rivers of ha'malchout-kingdom (And one who can't
immerse in a cold water, in retrospect wash his whole body
in a cold water seven time. See instructions to the
beginning of the book) and then get dressed and wash his
hand and say this Request

רבונו של עולם. גלוי וידוע לפניך אשר חטאתי עויתי ופשעתי אני
וביתי בעון זה אשר בגללו אין לי ילדים ובפרט אם באתי על אשת
אחי ועל דודתי בגלגולים קודמים. וגרמנו להחריב ולהוביש שבעה
נחלי המלכות. ואתה ברחמיך הודעת על ידי עבדיך חכמי ישראל,
לתקן הפגם להתגלגל שבע פעמים בשלג, וגלוי וידוע לפניך שאין
אנחנו יכולים לעשות תקון הזה של גלגול השלג כהלכתו. לכן יהי
רצון מלפניך יהנה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שיהיו חשוכים
ומקבלים ורצויים לפניך שבע טבילות (רחיצות) שטבלתי (שרחצתי)
במים קרים, כאלו נתגלגלתי כל גופי בשלג שבע פעמים, וברוב
רחמיך נחסדיך יחזרו שבעה נחלי המלכות להיות מאירים ונשפעים
ומלאים ונמשכים כבתחלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך
יהנה צורי וגאלי:

אחר כך יאמר פסוקים אלו:

ובניהו בן יהודע בן איש חיל רב פעלים מקבצאל הוא הבה את
שני אראל מואב והוא ירד והבה את הארי בתוך הבאר ביום
השלג: והוא הבה את איש מצרי איש מראה וביד המצרי חנית וירד
אליו בשבט ויגזל את החנית מיד המצרי ויהרגהו בחניתו: אלה

עֲשֵׂה בְּנִיּוֹהוּ בֶן יְהוֹדָע וְלוֹ שֵׁם בְּשִׁלְשָׁה הַגְּבֻרִים: מִן הַשְּׁלֹשִׁים נִכְבֵּד וְאֵל הַשְּׁלֹשָׁה לֹא בָּא וַיִּשְׁמָהוּ דָּוִד אֶל מִשְׁמַעְתּוֹ: לָכֵן נָא וַנִּנְכַּחַה יֹאמֶר יְהוָה יֵאֱהֹדוּנֵהי אִם יִהְיוּ חֲטָאִיכֶם כְּשָׁנִים כְּשִׁלְג יִלְבִּינוּ אִם יֵאָדִימוּ כְּתוֹלַע כְּצֶמֶר יִהְיוּ: כִּי כַּאֲשֶׁר יֵרֵד הַגֶּשֶׁם וְהַשִּׁלְג מִן הַשָּׁמַיִם וְשִׁמָּה לֹא יָשׁוּב כִּי אִם הִרְנָה אֶת הָאָרֶץ וְהוֹלִידָה וְהִצְמִיחָה וְנָתַן זֶרַע לְזֶרַע וְלָחֶם לֶאֱכֹל: בֶּן יְהוָה דְּבָרֵי אֲשֶׁר יֵצֵא מִפִּי לֹא יָשׁוּב אֵלַי רִיקִם כִּי אִם עֲשֵׂה אֶת אֲשֶׁר חִפְצָתִי וְהִצְלִיחַ אֲשֶׁר שָׁלַחְתִּיו: אִם הִתְרַחֲצָתִי בְּמֵי שִׁלְג וְהִזְכֹּתִי בְּבוֹר כִּפְּי: כִּי לְשִׁלְג יֹאמֶר הוּא אָרֶץ, וְגֶשֶׁם מְטֵר וְגֶשֶׁם מְטָרוֹת עֶזוֹ: תַּחֲטָאֲנִי בְּאֵזוֹב וְאֶטְהֶר תַּכְבֵּסֵנִי וּמִשִּׁלְג אֲלַבֵּין: בִּפְרֹשׁ שְׂדֵי מְלָכִים בָּהּ תִּשְׁלַג בְּצִלְמוֹן: הִנָּתַן שִׁלְג כְּצֶמֶר פָּפוֹר כְּאֶפֶר יְפֹהֵר: לֹא תִירָא לְבֵיתָהּ מִשִּׁלְג כִּי כָּל בֵּיתָהּ לְבֹשׁ שָׁנִים:

וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם אֶל נַעֲרָיו וַיִּקְמוּ וַיֵּלְכוּ יַחְדָּו אֶל בְּאֵר שָׁבַע וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם בְּבֵאֵר שָׁבַע: וַיֵּשֶׁב יִצְחָק וַיַּחֲפֹר אֶת בְּאֵרֵת הַמַּיִם אֲשֶׁר חָפְרוּ בִּימֵי אַבְרָהָם אָבִיו וַיִּסְתָּמוּם פְּלִשְׁתִּים אֲחֵרֵי מוֹת אַבְרָהָם וַיִּקְרָא לָהֶן שְׁמוֹת כְּשִׁמְתֵּן אֲשֶׁר קָרָא לָהֶן אָבִיו: וַיַּחֲפְרוּ עֲבָדֵי יִצְחָק בְּנִחַל וַיִּמְצְאוּ שֵׁם בְּאֵר מַיִם חַיִּים: וַיְרִיבוּ רְעֵי גֵרָר עִם רְעֵי יִצְחָק לֵאמֹר לָנוּ הַמַּיִם וַיִּקְרָא שֵׁם הַבְּאֵר עֵשֶׂק כִּי הִתְעַשְׂקוּ עִמּוֹ: וַיַּחֲפְרוּ בְּאֵר אַחֶרֶת וַיְרִיבוּ גַם עָלֶיהָ וַיִּקְרָא שְׁמָהּ שִׁטְנָה: וַיַּעֲתֶק מִשָּׁם וַיַּחֲפֹר בְּאֵר אַחֶרֶת וְלֹא רָבוּ עָלֶיהָ וַיִּקְרָא שְׁמָהּ רְחֻבוֹת וַיֹּאמֶר כִּי עָתָה הִרְחִיב יְהוָה יֵאֱהֹדוּנֵהי לָנוּ וּפְרִינֵנוּ בְּאָרֶץ: וַיַּעַל מִשָּׁם בְּאֵר שָׁבַע: וַיְהִי בַּיּוֹם הַהוּא וַיָּבֹאוּ עֲבָדֵי יִצְחָק וַיִּגְדּוּ לוֹ עַל אֲדוֹת הַבְּאֵר אֲשֶׁר חָפְרוּ וַיֹּאמְרוּ לוֹ מִצְאָנוּ מַיִם: וַיִּקְרָא אֹתָהּ שְׁבַעָה עַל כֵּן שֵׁם הָעִיר בְּאֵר שָׁבַע עַד הַיּוֹם הַזֶּה:

וַעֲשִׂית אֶת גִּרְתִּיהָ שְׁבַעָה וְהַעֲלָה אֶת גִּרְתִּיהָ וְהָאִיר עַל עֶבֶר פְּנִיָּה: כִּי הִנֵּה הָאֶבֶן אֲשֶׁר נָתַתִּי לַפָּנִי יְהוֹשֵׁעַ עַל אֶבֶן אַחַת שְׁבַעָה עֵינַיִם הִנֵּנִי מִפְתַּח פֶּתַחָה נֹאֵם יְהוָה יֵאֱהֹדוּנֵהי צְבָאוֹת וּמִשְׁתִּי אֶת עוֹן הָאָרֶץ הַהִיא בַּיּוֹם אֵתֶּךָ: בַּיּוֹם הַהוּא נֹאֵם יְהוָה יֵאֱהֹדוּנֵהי צְבָאוֹת תִּקְרָאוּ אִישׁ לְרֵעֵהוּ אֶל תַּחַת גֹּפֶן וְאֶל תַּחַת תְּאֵנָה: וַיֵּשֶׁב הַמֶּלֶאךָן הַדָּבָר בִּי וַיַּעֲרִנֵי כְּאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲזֹר מִשְׁנָתוֹ: וַיֹּאמֶר אֵלַי מָה אַתָּה רֹאֶה וְאָמַר

רִאִיתִי וְהִנֵּה מְנוּרֹת זָהָב כָּלֶה וְגִלָּה עַל רֹאשָׁהּ וְשִׁבְעָה גִרְתֶּיהָ עָלֶיהָ
שִׁבְעָה וְשִׁבְעָה מוֹצָקוֹת לְגִרּוֹת אֲשֶׁר עַל רֹאשָׁהּ: אִמְרוֹת יְהוָה
יֵאֱהֹדוּנָהי אִמְרוֹת טְהוֹרוֹת כְּסָף צְרוּף בַּעֲלִיל לְאָרֶץ מְזֻקָּק שִׁבְעָתֶיהֶם:
חֲכָמוֹת בְּנִתָּה בִיתָה חֲצֻבָה עֲמוּדֶיהָ שִׁבְעָה:

וַיִּבְרָךְ דָּוִיד אֶת יְהוָה לְעֵינָי כָּל הַקֶּהֱל. וַיֹּאמֶר דָּוִיד בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה
יֵאֱהֹדוּנָהי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲבִינוּ מַעֲוֹלָם וְעַד עוֹלָם: לָךְ יְהוָה הַגְדִּלָּה
וְהַגְבוּרָה וְהַתְפָּאֶרֶת וְהַנִּצָּח וְהַהוֹד כִּי כָל בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ. לָךְ יְהוָה
יֵאֱהֹדוּנָהי הַמְּלָכָה וְהַמְתַּנְשָׂא לְכָל לְרֹאשׁ: וְהַעֲשֵׂר וְהַכְּבוֹד מִלְּפָנֶיךָ
וְאַתָּה מוֹשֵׁל בְּכָל וּבִינְךָ פֶּחַ וּגְבוּרָה וּבִינְךָ לְגִדָּל וּלְחֻזֶּק לְכָל: וְעַתָּה
אֱלֹהֵינוּ מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ. וּמַהֲלִילִים לְשֵׁם תְּפָאֶרְתְּךָ: וַיִּבְרָכֵנו שֵׁם
כְּבֹדְךָ וּמְרוֹמָם עַל כָּל בְּרָכָה וְתַהֲלָה: אַתָּה הוּא יְהוָה לְבָדְךָ אַתָּה
עֲשִׂיתָ אֶת הַשָּׁמַיִם שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל צָבָאָם הָאָרֶץ וְכָל אֲשֶׁר עָלֶיהָ
הַיָּמִים וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם וְאַתָּה מְחִיָּה אֶת כָּלָם. וְצָבָא הַשָּׁמַיִם לָךְ
מִשְׁתַּחֲוִים. אַתָּה הוּא יְהוָה הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בְּחֶרֶת בְּאַבְרָם וְהוֹצֵאתוֹ
מֵאוּר כַּשְׂדִּים. וְשִׁמְתָּ שְׁמוֹ אַבְרָהָם, וּמִצַּאת אֶת לְבָבוֹ גִּאֲמָן לְפָנֶיךָ.
וְכָרוֹת עָמּוֹ הַבְּרִית לְתַת אֶת אָרֶץ הַכְּנַעֲנִי הַחֲתִי הָאֱמֹרִי וְהַפְּרִזִּי
וְהַיְבוֹסִי וְהַגְרָגְשִׁי לְתַת לְזִרְעוֹ. וְתִקֵּם אֶת דְּבָרֶיךָ כִּי צִדִּיק אַתָּה. וְתִרָא
אֶת עֲנֵי אֲבוֹתֵינוּ בְּמִצְרַיִם. וְאֵת זַעֲקָתָם שְׁמַעְתָּ עַל יַם סוּף. וְתַתֵּן
אֲתָת וּמִפְתִּים בְּפָרְעֹה וּבְכָל עַבְדָּיו וּבְכָל עַם אֲרָצוֹ כִּי יִדְעָתָּ כִּי
הַזִּידוּ עָלֶיהֶם, וְתַעֲשֶׂה לָךְ שֵׁם כְּהַיּוֹם הַזֶּה. וְהַיּוֹם בְּקִעְתָּ לְפָנֶיהֶם
וַיַּעֲבְרוּ בְּתוֹךְ הַיָּם בִּיבֻשָּׁה. וְאֵת רַדְפֵיהֶם הִשְׁלַכְתָּ בַּמַּצּוֹלֹת כְּמוֹ אֶבֶן
בְּמַיִם עֲזִים:

וַיִּשַׁע יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא אֶת יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרַיִם וַיִּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת
מִצְרַיִם מֵת עַל שְׁפַת הַיָּם: וַיִּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה
יְהוָה בְּמִצְרַיִם וַיִּירָאוּ הָעָם אֶת יְהוָה וַיֵּאֱמִינוּ בִּיהוָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ:
אֲזַי יִשִּׁיר מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיהוָה וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר
אֲשִׁירָה לַיהוָה כִּי גָאֹה גָאֹה סוֹס וָרֶכֶב רָמָה בָּיָם: עֲזִי וְזִמְרַת יְהוָה
נִיְהִי לִי לְיִשׁוּעָה זֶה אֱלֹהֵי אֲבִי נֶאֱרָמְמָנָהוּ: יְהוָה אִישׁ
מִלְחָמָה יְהוָה שְׁמוֹ: מִקְפַּבֶּת פְּרָעָה וְחִילּוֹ יְהוָה בָּיָם וּמִבְּחַר שְׁלִשְׁוֹ
טַבְּעוֹ בָּיָם סוּף: תְּהַמֵּת יְכַסִּימוּ יִרְדּוּ בַּמַּצּוֹלֹת כְּמוֹ אֶבֶן: יְמִינְךָ יְהוָה

נֶאֱדָרִי בְּכֹחַ יְמִינֶךָ יְהוָה תִּרְעֵץ אוֹיֵב: וּבָרֵב גְּאוּנֶךָ תִּהְרֹס קִמֶיךָ
 תִּשְׁלַח חֲרֹנֶךָ יֵאָכְלֻמוּ פִקֵּשׁ: וּבְרוּחַ אֲפִיךָ נַעֲרֻמוּ מִיַּם נִצְבּוּ כִּמוֹ גֵּד
 נְזִלִים קָפְאוּ תַּהֲמֹת בָּלֵב יָם: אָמַר אוֹיֵב אֶרְדֶּף אֲשִׁיג אַחֲלֶק שְׁלָל
 תִּמְלֹאמוּ נַפְשֵׁי אַרְיֵק חֲרָבִי תֹורִישְׁמוּ יָדִי: נִשְׁפֹּת בְּרוּחֶךָ כִּסְמוּ יָם
 צָלְלוּ כַּעֲפֹכֶת בָּמִים אֲדִירִים: מִי כִמְכָה בָּאֵלֶם יְהוָה מִי כִמְכָה נֶאֱדָר
 בִּקְדֹשׁ נוֹרָא תַּהֲלֹת עֲשֵׂה פֶלֶא: נָטִיתָ יְמִינֶךָ תִּבְלַעְמוּ אֶרֶץ: נָחִיתָ
 בַּחֲסִדֶּךָ עִם זֶה גָּאֵלְתָּ נִהְלַתָּ בַּעֲזֶךָ אֶל נֹה קִדְשֶׁךָ: שָׁמְעוּ עַמִּים יִרְגְּזוּן
 חִיל אַחֲזוּ יוֹשְׁבֵי פְלִשְׁתִּים: אֲזֻ נִבְהָלוּ אֱלֹפֵי אֲדוֹם אֵילֵי מוֹאָב יֶאֱחִזְמוּ
 רָעַד נִמְגּוּ כָל יוֹשְׁבֵי כְנָעַן: תִּפֹּל עֲלֵיהֶם אֵימָתָה וּפְחַד בְּגִדְלִי זְרוּעֶךָ
 יִדְּמוּ כְּאֶבֶן עַד יַעֲבֹר עִמָּךָ יְהוָה עַד יַעֲבֹר עִם זֶה קִנִּיתָ: תִּבְאָמוּ
 וְתִטְעֻמוּ בְּהֵר נִחְלָתְךָ מִכּוֹן לְשִׁבְתְּךָ פִּעֲלָתָהּ יְהוָה מִקְדָּשׁ אֲדָנִי כֹונֵנוּ
 יִדְּיֶךָ: יְהוָה אֱיִמָלֶךָ לַעֲלֹם וָעַד: כִּי בָא סוֹס פִּרְעֹה בִּרְכָבוֹ וּבִפְרָשָׁיו
 בָּיָם וַיִּשָּׁב יְהוָה עֲלֵהֶם אֶת מִי הַיָּם וּבָנִי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בִּיבֻשָּׁה בְּתוֹךְ
 הַיָּם:

וַתִּקַּח מִרְיָם הַנְּבִיאָה אַחֲזוֹת אֶהָרֵן אֶת הַתֶּף בְּיָדָהּ וַתִּצָּאֵן כָּל הַנָּשִׁים
 אַחֲרֶיהָ בַּתְּפִלִּים וּבִמְחֻלֹּת: וַתַּעַן לָהֶם מִרְיָם שִׁירוּ לַיהוָה כִּי גָאָה גָאָה
 סוֹס וְרִכְבּוֹ רָמָה בָּיָם: וַיִּסַּע מֹשֶׁה אֶת יִשְׂרָאֵל מִיַּם סוּף וַיִּצָּאוּ אֶל
 מִדְבַּר שׁוֹר וַיִּלְכוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים בַּמִּדְבָּר וְלֹא מָצְאוּ מַיִם: וַיִּבְאוּ
 מִרְיָה וְלֹא יָכְלוּ לִשְׁתּוֹת מִיַּם מִמֶּרְהָ כִּי מָרִים הֵם עַל כֵּן קָרָא שְׁמָהּ
 מִרְיָה: וַיִּלְנוּ הָעָם עַל מֹשֶׁה לֵּאמֹר מַה נִּשְׁתָּה: וַיִּצָּעַק אֵל יְהוָה
 וַיֹּרְהוּ יְהוָה עֵץ וַיִּשְׁלַךְ אֶל הַמַּיִם וַיִּמָּתְקוּ הַמַּיִם שֵׁם לוֹ חֶק
 וּמִשְׁפָּט וְשֵׁם נִסָּהוּ: וַיֹּאמֶר אִם שָׁמוּעַ תִּשְׁמַע לְקוֹל אֱלֹהֶיךָ
 וְהִישָׁר בְּעֵינָיו תַּעֲשֶׂה וְהִאֲזִנָּה לְמִצְוֹתָיו וְשִׁמְרָתָ כָּל חֻקָּיו כָּל הַמִּצְוֹת
 אֲשֶׁר שָׁמַתִּי בְּמִצְרַיִם לֹא אֲשִׁים עֲלֶיךָ כִּי אֲנִי יְהוָה רַפָּאֵךְ:

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת מִמַּעֲמָקִים קָרָאתִיךָ יְהוָה: אֲדָנִי שְׁמַע בְּקוֹלִי תִהְיֶינִה
 אֲזַנֶיךָ קֹשְׁבוֹת לְקוֹל תַּחֲנוּנִי: (יאמר פסוק זה שבע פעמים) אִם עֲזוֹנוֹת
 תִּשְׁמָר יְהוָה אֲדָנִי מִי יַעֲמֶד: אִם עֲזוֹנוֹת תִּשְׁמָר יְהוָה אֲדָנִי מִי יַעֲמֶד: אִם
 עֲזוֹנוֹת תִּשְׁמָר יְהוָה אֲדָנִי מִי יַעֲמֶד: אִם עֲזוֹנוֹת תִּשְׁמָר יְהוָה אֲדָנִי מִי
 יַעֲמֶד: אִם עֲזוֹנוֹת תִּשְׁמָר יְהוָה אֲדָנִי מִי יַעֲמֶד: אִם עֲזוֹנוֹת תִּשְׁמָר יְהוָה
 אֲדָנִי מִי יַעֲמֶד: אִם עֲזוֹנוֹת תִּשְׁמָר יְהוָה אֲדָנִי מִי יַעֲמֶד: כִּי עִמָּךְ

הסליחה למען תנא: קויתי יהוה קנתה נפשי ולדברו הוחלתי:
נפשי לאדני משמרים לבקר שמרים לבקר: יחל ישראל אל יהוה
כי עם יהוה הסוד והרבה עמו פדות: והוא יפדה את ישראל מכל
עונתיו:

יאמר פסוק זה שלש פעמים.

נאני תפילתי לך יהוה יאהדונהי עת רצון אלהים ברכ חסדך ענני
באמת ישעך:

יקח בידו שלש מאות ושלשים ושלשה פרוטות, ויאמר:

Take in his hand three hundred and thirty-three cents, and
say

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחלו ורחמו ורחמו
ודחלו, ליחדא שם י"ה בו"ה ביחודא שלים (יהו"ה) בשם כל
ישראל, הריני מפריש של"ג פרוטות שפירי לצדקה. ויהי רצון
מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו שתעשה למען
רחמיך נחמדיך, ולמען הפרשת של"ג פרוטות אלו שהפרכתים
לצדקה, ולמען מקראי קדש אשר קריתי לפניך, ולמען סודותיהם,
ולמען שמותיך הקדושים הרמוזים בהם, יהיה חשוב ומקבל
ומרצה לפניך כאלו עשיתי תקון השלג, כראוי לתקון הפגם של עון
הנדה, וברב רחמיך נחמדיך יחזרו שבעה נחלי המלכות להיות
מלאים ושלמים, מאירים ומזהירים ונשפעים כרצונך. יהיו לרצון
אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי.

ישתדל להשיג חתיכת שלג, או יקפא מים עד שיהפכו לגוש קרח,
ויגלגל הקרח על זרועותיו וכפות ידיו עד סוף אצבעותיו, שבע פעמים
לכל צד. וקדם שיגלגל יאמר:

לשם יחוד קדשא בריך ושכינתיה, בדחילו ורחימו ורחימו ודחילו,
ליחדא שם י"ה בו"ה ביחודא שלים (יהו"ה) בשם כל ישראל, הריני
מוכן לגלגל זרועי וכפי ואצבעותי זמין ושמאל על השלג שבע

פְּעָמִים, וַיְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי אֶל־הֵינּוּ וְאֵל־הִי אַבּוֹתֵינוּ,
שֶׁתְּהֵא חֲשׂוּבָה וּמִקְבָּלַת וּרְצוּיָה גִלְגּוּל יָדֵי בִשְׁלֹג שְׁבַע פְּעָמִים,
כֹּאֱלוּ גִלְגְּלֵתִי כָּל גּוֹפֵי פָנִים וְאַחֲזֹר בִּשְׁלֹג שְׁבַע פְּעָמִים, וַיַּחֲזֹרוּ עַל
יָדֵי שְׁבַעַה נִחְלִי הַמַּלְכוּת לַהֲיוֹת נִמְשָׁכִים וְנִתְקָנִים כְּבִתְחִלָּה כְּרָצוֹנְךָ.
יְהִי לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי:

אִם אֵי אֶפְשָׁר לוֹ בְּשׁוּם אוֹפֵן לְהַשִּׁיג קָרַח אוֹ שְׁלֹג בְּאוֹתוֹ יוֹם, בְּדִיעֵבֶד
יַעֲשֶׂה זֹאת בְּיוֹם אַחֵר.)

יֹאמֶר פְּסוּקִים אֵלּוּ שֶׁרָאשֵׁי תִיבּוֹת שְׁלֹהֶם הֵם, יו"ד ה"י ה"א, ה"ה. ה"י,
ה"א, ה"ה.

יו"ד

יַחַל יִשְׂרָאֵל אֶל יְהוָה כִּי עַם יְהוָה הַחֲסֵד, וְהִרְבֵּה עֲמוֹ פְּדוּת: וְהוּא
יַפְדֶּה אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל עֲוֹנוֹתָיו: דְּרַשְׁתִּי אֶת יְהוָה וְעֲנֵנִי, וּמִכָּל
מְגוּרֹתַי הֲצִילֵנִי:

ה"י

הַשִּׁיבָה לִי שְׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ, וְרוּחַ נְדִיבָה תִסְמְכֵנִי: יְהוָה יִגְמֹר בְּעַדִּי,
יְהוָה חֲסֵדְךָ לְעוֹלָם, מַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֵל תִּרְף:

ה"א

הִנֵּה כְּעֵינִי עֹבְדִים אֶל יָד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינִי שֶׁפָּתָה אֶל יָד גְּבֻרָתָהּ, כֵּן
עֵינֵינוּ אֶל יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי אֶל־הֵינּוּ עַד שִׁיחְגֹּנוּ: אֲדַנִּי שֶׁפָּתִי תִפְתָּח,
וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ:

ה"ה

הַסֵּתֶר פָּנֶיךָ מִחֲטָאֵי וְכָל עֲוֹנֹתִי מַחֲה: הִרְבַּ כְּכֹסֶנִי מַעֲוֵנִי וּמַחֲטָאֵי
טִהַרֵנִי:

ה"י

הִנֵּה אֵל יִשׁוּעָתִי אֲבֹטָח וְלֹא אֶפְחָד, כִּי עֲזִי וְזִמְרַת יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי
וַיְהִי לִי לִישׁוּעָה: יָשׁוּב יִרְחַמֵּנוּ יִכְבּוֹשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצְלוֹת
יָם כָּל חַטָּאתָם:

ה"א

הֲלוֹא זֶה צוּם אֲבֻחְרָהּ פֶּתַח חֲרָצְבוֹת רָשָׁע, הַתֵּר אֲגִדּוֹת מוֹטָה,

וְשִׁלַּח רְצוּצִים חֲפָשִׁים, וְכָל מוּטָה תִּנְתְּקוּ: אֲזֵי יִבְקַע כְּשֹׁחַר אוֹרְךָ,
וְאַרְכֶּתָּךְ מִהֶרָה תִּצְמַח, וְהֵלֶךְ לִפְנֵיךָ צִדְקָךְ, כְּבוֹד יְהוָה יֵאֱהוּנָה
יִאֲסֹפֶךָ:

ה"ה

הָעַם הַהֵלְכִים בַּחֲשֶׁךְ רָאוּ אוֹר גָּדוֹל, יֹשְׁבֵי בְּאֶרֶץ צִלְמָנוֹת אוֹר נָגַה
עֲלֵיהֶם: הַקָּטָן יִהְיֶה לְאֵלֶיךָ וְהַצָּעִיר לְגוֹי עָצוֹם, אֲנִי יְהוָה יֵאֱהוּנָה יֵאֱהוּנָה
בְּעִתָּהּ אֲחִישָׁנָה:

לְמַנְצָח מִזְמוֹר לְדָוִד: גִּעְנָךְ יְהוָה יֵאֱהוּנָה יֵאֱהוּנָה בְּיוֹם צָרָה (ר"ת גי' יב"ק
יֵאֱהוּנָה) יִשְׁגְּבֶךָ שֵׁם אֱלֹהֵי יִצְחָק: יִשְׁלַח עֲזָרְךָ מִקֵּדֶשׁ. וּמִצִּיּוֹן
יִסְעֶדְךָ: יִזְכֹּר כָּל מִנְחֹתֶיךָ. וְעוֹלָתְךָ יִדְשָׁנָה סֶלָה: יִתֵּן לְךָ כָּל־בָּרֶכְךָ. וְכָל
עֲצָתְךָ יִמְלֵא: נִרְנְנָה בִּישׁוּעָתְךָ וּבְשֵׁם אֱלֹהֵינוּ נִדְגַל. יִמְלֵא יְהוָה
יֵאֱהוּנָה כָּל מִשְׁאֲלוֹתֶיךָ: עֲתָה יִדְעָתִי כִּי הוֹשִׁיעַ יְהוָה יֵאֱהוּנָה יֵאֱהוּנָה
מִשִּׁיחוֹ. יַעֲנֶהוּ מִשְׁמֵי קִדְשׁוֹ. בְּגִבּוֹרוֹת יֵשַׁע יְמִינוֹ: אֵלֶּה בִּרְכָב וְאֵלֶּה
בְּסוּסִים. וְאֶנְחֲנוּ בְּשֵׁם יְהוָה יֵאֱהוּנָה יֵאֱהוּנָה אֱלֹהֵינוּ נִזְכִּיר: הִמָּה כָּרְעוּ
וְנִפְּלוּ וְאֶנְחֲנוּ קִמְנוּ וְנִתְעוֹדֵד: יְהוָה יֵאֱהוּנָה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ
בְּיוֹם קִרְאָנוּ:

יאמר פסוק זה שמונים ושתים פעם.

יהוה יֵאֱהוּנָה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ, (יה"ה) יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם קִרְאָנוּ. (יב"ק
יֵאֱהוּנָה).

יְדַלִּיק גֵּר בְּבֵית הַכְּנֶסֶת לִפְנֵי אֲרוֹן הַקֹּדֶשׁ וַיִּכְנֹן כִּי גֵר הוּא מִסְפָּר שְׁלֹשָׁה
יְחִוּדִים (יֵאֱהוּנָה"ה, יֵאֱהוּנָה"ה"ם, יֵאֱהוּנָה"י).

Light a candle in the synagogue

יָקַח בְּיָדוֹ לְפָחוֹת פְּדִיּוֹן מֵאֲתִים וּחֲמִישִׁים תַּעֲנִיּוֹת וַיַּעֲמֵד יָחוּף וּפָנָיו לְצַד
מִצָּרָב וַיֹּאמֶר:

Take in hand at least two hundred and fifty
Revenue fasting and stand barefoot and face the
west and say

עָנְנוּ אֲבִינוּ עָנְנוּ בְּיוֹם צוֹם הַתַּעֲנִית הַזֶּה, כִּי בָצָרָה גְדוֹלָה אָנִי עַל כִּי
 עֲוֹנוֹתַי עָבְרוּ רֹאשִׁי וּכְמִשָּׁא כָבֵד כָּבְדוּ מִמֶּנִּי. טִבְעָתִי בִּינוֹן מִצוּלָה
 וְאֵין מַעֲמָד. בָּאתִי בְּמַעֲמָקֵי מַיִם וְשִׁבּוּלֹת שְׁטָפְתָּנִי. יִרְאַה וְרַעַד יָבוֹא
 בִּי בַעַת עֲמָדִי לְהִתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ עַל רַע מַעֲשֵׂי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי. בּוֹשָׁתִי
 וְגַם נִכְלַמְתִּי לְהָרִים אֱלֹהֵי פָנַי אֲלֶיךָ. כִּי עֲוֹנוֹתַי רַבּוּ לְמַעַלָּה רֹאשׁ
 וְאֲשָׁמוֹתַי גָּדְלוּ עַד הַשָּׁמַיִם. לָךְ יְהוָה הִצְדָּקָה וְאֵלֵי בָשָׁת הַפָּנִים. מָה
 אֶעֱנֶה וּמָה אֶמַר מָה אֲדַבֵּר וּמָה אֶצְטַדֵּק. כִּבְּן סוֹרֵר וּמוֹרָה הֵייתִי
 לְפָנֶיךָ וְלֹא שָׁמַעְתִּי אֶל מְצֻוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשׁוֹת. לְדַבְּרֶיךָ לֹא הִטִּיתִי אָזְנוֹי.
 וְעִבְרָתִי עַל מִצְוֹת עֲשֵׂה וְעַל מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. עִבְרָתִי עַל כְּרִיתוֹת
 וּמִיתוֹת בֵּית דִּין. עִבְרָתִי עַל דְּבָרֵי קְבֻלָּה וְדְבָרֵי סוּפְרִים וּפְגַמְתִּי
 בַּמִּדּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת וְקִלְקַלְתִּי צְנוּרוֹת הַשֹּׁפֵעַ. וְגִרַמְתִּי בַּעֲוֹנוֹתַי לְהַפִּיל
 נִיצוּצוֹת הַקְּדוֹשָׁה בְּמַעֲמָקֵי הַקְּלָפוֹת. וְנִתְתִּי כֹחַ בַּקְּלָפוֹת לְהִתְחַזֵּק
 וּלְעֲלוֹת לְמַעַלָּה וּלְהִתְאַחֵז וְלִינִק מִן הַקְּדוֹשָׁה. וְגִרַמְתִּי בַּעֲוֹנוֹתַי
 לַעֲקֹר וּלְהַכְרִית אֶת נַפְשִׁי הַקְּדוֹשָׁה מִמְּקוֹרָהּ הָעֲלִיּוֹן מֵאֶרֶץ הַחַיִּים
 וּלְהוֹרִידָהּ אֶל יִרְכָתִי בּוֹר. בּוֹרוֹת נִשְׁבָּרִים אֲשֶׁר לֹא יָכִילוּ הַמַּיִם. אוֹי
 וְאֹבֹי עָלִי. אֲהֶה עַל נַפְשִׁי. עַל מִי אָנוּס לַעֲזֹרָה וְאֵנָּה אֶפְנֶה לִישׁוּעָה.
 בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי כִּי נִשְׁאָתִי חֲרַפְתָּ נְעוּרֵי. אֲבָל גְּלוֹי וְיִדּוּעַ לְפָנֶיךָ
 יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֵלֵי אֲבוֹתַי, כִּי לֹא בְּמֶרֶד וּבְמַעַל עָשִׂיתִי וְלֹא
 לְהַכְעִיסְךָ נִתְפַּנַּנְתִּי, רַק יִצְרִי גִבֹר עָלִי וּמַעֲשֵׂה שְׁטָן הִצְלִיחַ, כִּי הוּא
 מֵאֵשׁ וְאֵנִי מִבֶּשֶׁר וָדָם. וְהוּא אֲשֶׁר הִסִּיתָנִי וּפְתָנִי לַעֲבֹר עַל מְצֻוֹתֶיךָ.
 וְנִסְפַּלְתִּי וְעָשִׂיתִי עוֹן זֶה אֲשֶׁר בִּגְלָלוּ אֵין לִי יִלְדִים וּבִפְרֹט אִם בִּאֲתִי
 עַל אִשֶׁת אַחִי וְעַל דּוֹדָתִי בִּגְלָגוּלִים קוֹדֵמִים. וְעַתָּה אָנִי בּוֹשׁ מִמַּעֲשֵׂי
 וּמִכָּלֵם אָנִי מַעֲוֹנוֹתִי. וּמִתְנַחֵם וּמִתְחַרֵּט אָנִי עַל כָּל מַה שֶּׁחָטָאתִי
 וְעוֹיָתִי וּפְשָׁעָתִי לְפָנֶיךָ מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. עֲזֹבָתִי אֶת דְּרָכֵי הָרָעִים
 וְאֶת אוֹרְחוֹתַי הַמְקַלְקְלִים, דְּכָתִיב: יַעֲזֹב רָשָׁע דְּרָכּוֹ וְאִישׁ אָנֹן
 מִחֲשָׁבוֹתָיו וַיָּשׁוּב אֶל יְהוָה וִירַחֲמֵהוּ וְאֵל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסִלּוֹחַ.
 וּבָאתִי בָלֵב נִשְׁבָּר וְנִדְכָּה לְהִתְנַפֵּל לְפָנֶיךָ כִּסֵּא כְבוֹדְךָ וְלִדְפֹק עַל
 שַׁעֲרֵי רַחֲמֶיךָ וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ מַחִילָה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנוּן
 וְרַחוּם אַתָּה וַיִּמְיֶנְךָ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שְׂבִיִּים.
 אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּנָה, סֵלַח נָא לַחֲטָאִים וְלַעֲוֹנוֹת וּלְפִשְׁעֵים אֲשֶׁר

חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהיה יאהדונהי טוב וסלח ורחב חסד לכל קוראך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי כשלו מצום ובשרי כחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב ודם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וברב רחמיך וחסדיך הודעתנו על ידי עבדיך לתקן את פגם נפשנו במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל כחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשובה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות כאלו התענית, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, ורחמי ונשמתי. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים פרמים, יהי רצון מלפניך שיימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות חי'ל ב'לע ו'יקיאנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ו'צפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרועו י'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי נעתירתתי למען שמך הקדוש (אראית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיך א'ת ר'גון י'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגאלי

מכאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגיל.

יעשה סדר התשליך על שפת בור, או באר, או מעין, או ים. או מקוה טבילת כלים הנמצא מחוץ לבנין המרחץ. וקודם יאמר בקשה זו:

Do the Tashlich-"cast away" and recite the Tashlich prayers: stand on the edge of a pit or go to a lake, river or to the sea, or dishes mikveh in the bath outside the building.

And first say this request:

לְשֵׁם יְחִיד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתִּיה בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ וּרְחִימוּ וּרְחִימוּ וּדְחִילוּ לִיחֲדָא שְׁם י"ה בְּשֵׁם ו"ה בְּיַחְוָדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. הֲרִינִי מוֹכֵן לוֹמַר שְׁלֹשָׁה עָשָׂר פְּסוּקִים הַכְּתוּבִים עַל יְדֵי מִיכָה הַנְּבִיא, הָא תְּלִיסָר מְכִילָן דְּרַחֲמֵי אֲתַחְזוּן הֵכָא, וְכִלְהוּ נַפְקִין מִתְּלִיסָר מְבוּעֵין דְּמַשְׁח רְבוּת דְּתַקּוּנֵי דִיקְנָא קַדִּישָׁא עֲתִיקָא דְעֲתִיקִין טְמִירָא דְטְמִירִין. הָא תְּלִיסָר מְכִילָן דְּרַחֲמֵי מַעֲתִיקָא קַדִּישָׁא. מִי אֵל כְּמוֹךְ חַד. נוֹשָׂא עוֹן תְּרִי. וְעוֹבֵר עַל פֶּשַׁע תִּלְת. לְשֹׂאֲרִית נַחֲלָתוֹ אֲרַבַּע. לֹא הִחֲזִיק לְעַד אַפּוֹ חֲמֵשׁ. כִּי חֲפֵץ חֶסֶד הוּא שִׂית. יֵשׁוּב יִרְחַמְנוּ שְׁבָעָה. יִכְבֹּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ תְּמָנִיא. וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם תִּשְׁעָה. תַּתֵּן אֶמֶת לִיעֲקֹב עֲשֶׂרָה. חֶסֶד לְאַבְרָהָם חַד סָר. אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם תְּרִיסָר, מִימֵי קֶדֶם תְּלִיסָר: לְקַבֵּיל דָּא, אֵל מִדָּה חַד, רַחֲמוֹם מִדָּה תְּרִין. וְחֲנוּן מִדָּה תִלְת. אֲרֵךְ מִדָּה אֲרַבַּע. אֲפִים מִדָּה חֲמֵשׁ. וְרַב חֶסֶד מִדָּה שִׂית. וְאַמֶּת מִדָּה שְׁבָעָה. נוֹצֵר חֶסֶד מִדָּה תְּמָנִיא. לְאַלְפִים מִדָּה תִשְׁעָה. נוֹשָׂא עוֹן מִדָּה עֲשֶׂרָה. וְפֶשַׁע מִדָּה חַד סָר. וְחַטָּאָה מִדָּה תְּרִיסָר. וְנִקְּה מִדָּה תְּלִיסָר: וַיְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהֹוָה אֱלֹהֵינוּ וְאַלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּהַיָּה חֲשׁוּבָה וּמְקַבֵּלֶת וּרְצוּיָה לְפָנֶיךָ קְרִיאַת הַפְּסוּקִים הַנִּרְמְזִים בָּהֶם שְׁלֹשׁ עֲשָׂרָה מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים, הָאֱמוּרִים עַל יַד נְבִיאָךְ מִיכָה, הַמְּכַנְּנִים אֵל שְׁלֹשׁ עֲשָׂרָה מִדּוֹת הָאֱמוּרִים עַל יְדֵי מֹשֶׁה עֲבָדְךָ. וַיַּעֲלֶה לְפָנֶיךָ כְּאֵלוֹ כְּוִנָּתִי בְּכָל הַכְּוִנּוֹת הָרְאוּיוֹת לְכֻּוֹן בָּהֶם, וּכְאֵלוֹ הַשְּׁגָתִי כָּל הַסּוּדוֹת הַרְמוּזִים בָּהֶם. וְתַהַיָּה שְׁעָה זוֹ עַת רָצוֹן לְפָנֶיךָ, וַיִּגְלוּ רַחֲמֶיךָ עַל מְדוּתֶיךָ, וְתִתְּנֶהג יְהוָה יֵאֱהֹוָה אֱלֹהֵינוּ בְּמַדַּת הַחֶסֶד וּבְמַדַּת הַרַחֲמִים, וְתַעֲזֹר רַחֲמֶיךָ בְּקִרְיָאֲתִי זֹאת, לְהַמְשִׁיךְ שְׁפַע וְהַאֲרָה מִן הַמִּזֶּל הָעֲלִיּוֹן תִּקְוֹן הַשְּׁמִינִי הַנִּקְרָא נוֹצֵר חֶסֶד, (יו"ד ה"י וי"ו ה"י). אֵל הַתִּקְוֹן הַתְּשִׁיעִי הַנִּקְרָא לְאַלְפִים, (אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה). וּבָזָה

יתמתקו שְׁמוֹת אֱלֹהֵי"ם אֲדֹנָי מִתּוֹק גָּמור וְשֶׁלֶם כְּרָצוֹנְךָ, וּבְכֵן יִתְשַׁלֵּךְ בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטְאֵתֵינוּ. וְכָל הַמְקַטְרָגִים רָעִים יִשְׁלָכוּ בְּמַצְלוֹת יָם. וְאַתָּה בְּטוֹבְךָ תַּעֲזֹר רַחֲמֶיךָ. וְעַל יְדֵי שֵׁם אֱלֹהֵי ה' יו"ד ה' יִתְבָּרְרוּ וְיַעֲלוּ כָּל נִצּוּצֵי הַקִּדְשָׁה מִבְּרָרִים וּמְנַקִּים וּמְלַבְּנִים, וְנִקְּה לָהֶם לְהַעֲלוֹתָם לְמָקוֹם הַקָּדֹשׁ. וַיְהִי נֵעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ:

פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר: נִי מֵאֵן דְּאוֹשִׁיט יְדוֹי בְּדִיקְנָא יְקִירָא עֲלָאָה דְּסָבָא קְדִישָׁא טְמִירָא סְתִימָא דְּכָלָא. דִּיקְנָא דִּהִיא תְּשַׁבְּחָתָא. דִּיקְנָא דְּסִתִּים וְיִקִּיר מִכָּל תְּקוּנָיו. דִּיקְנָא דְּלֹא יִדְעִין עֲלָאִין וְתַתָּאִין. דִּיקְנָא דִּהִיא תּוֹשְׁבַּתָּא דְּכָל תְּשַׁבְּחִין. דִּיקְנָא דְּלֹא הָוָה בֵּר נֶשׁ נְבִיאָה וְקְדִישָׁא דִּיקְרַב לְמַחְמֵי לִיהּ. דִּיקְנָא דִּהִיא תְּלִיא בְּשַׁעְרוֹי עַד טְבוּרָא דְּלָבָא, חוּרָא כְּתֻלָּא, יְקִירָא דִּיקְרִין, טְמִירָא דְּטְמִירִין מְהִימְנוּתָא דְּמְהִימְנוּתָא דְּכָלָא. תְּאֵנָא בְּעִנְיֵנוּתָא דְּסַפְרָא דִּהִיא דִּיקְנָא מְהִימְנוּתָא דְּכּוּלָּא, נְפִיק מְאוּדְנוֹי וְנִחִית סוּחְרָנְיָה דְּפוּמָא קְדִישָׁא וְנִחִית וְסָלִיק וְחָפִי בְּתַקְרוּבָתָא דְּבוֹסְמָא טָבָא חוּרָא דִּיקְרָא. וְנִחִית בְּשַׁקּוּלָא וְחָפִי עַד טְבוּרָא, הוּא דִּיקְנָא יְקִירָא מְהִימְנָא שְׁלִימָא דְּנִגְדִין בִּיהּ תֵּלֶת עֶשֶׂר נְבִיעִין מְבוּעִין דְּמִשַּׁח רַבּוֹת טָבָא, בְּתֵלֶת עֶשֶׂר תְּקוּנִין מִתְּתַקְנָא:

תְּקוּנָא קְדָמָאָה (מִי אֵל כְּמוֹךָ בְּמִדָּה א' אֵל) מִתְּתַקֵּן שְׁעָרָא מְלַעֲלָא וְשִׂאנֵי מְהִימְנוּתָא דְּשַׁעַר רִישִׁיהּ דְּסָלִיק בְּתַקְוָנוֹי לְעִילָא מְאוּדְנוֹי וְנִחִית מְקָמִי פֶתַח דְּאֲדִנִין בְּחַד חוּטָא בְּשַׁקּוּלָא טָבָא עַד רִישָׁא דְּפוּמָא:

תְּקוּנָא תְּנִינָא, (נוֹשָׂא עוֹן בְּמִדָּה ב' רַחוּם) מִתְּתַקֵּן שְׁעָרָא מְרִישָׁא דְּפוּמָא, וְסָלִיק עַד רִישָׁא אַחֲרָא דְּפוּמָא בְּתַקְוָנָא שְׁקִיל:

תְּקוּנָא תְּלִיתִיָּא, (וְעוֹבֵר עַל פֶּשַׁע בְּמִדָּה ג' וְחֲנוּן) מְאָמְצֵיתָא דְּתַחוֹת חוּטָמָא מִתַּחוֹת תְּרִין נוֹקְבִין נְפִיק חַד אַרְחָא, וְשַׁעַרָא אַתְּפֹסֶק בְּהִיא אַרְחָא. וּמְלִי מְהִימְנָא גִיסָא וּמְהִימְנָא גִיסָא שְׁעָרָא בְּתַקְוָנָא שְׁלִים סוּחְרָנְיָה דִּהִיא אַרְחָא:

תְּקוּנָא רְבִיעִיָּא, (לְשִׂאנֵי נִחְלָתוֹ בְּמִדָּה ד' אֲכֹךְ) מִתְּתַקֵּן שְׁעָרָא וְנִחִית תַּחוֹת פּוּמָא מְרִישָׁא חַדָּא לְרִישָׁא חַדָּא בְּתַקְוָנָא שְׁלִים:

תקונא חמישאה, (לא תחזיק לעד אפו במדה ה' אפים) תחות פומא נפיק ארְחא ארְחא בְּשְׁקוּלָא דְאַרְחָא דְלַעִילָא, וְאַלִין תְּרִין אַרְחִין רְשִׁימִין עַל פּוּמָא מְכָאן וּמְכָאן :

תקונא שְׁתִּיתָאָה, (פי חפץ חסד הוא במדה ו' ורב חסד) מִתְתַּקֵּן שְׁעָרָא וְסָלִיק וְנָפִיק מִלְרַע לַעִיל לְרִישָׁא דְפּוּמָא וְחָפִי תְּקוּבָתָא דְבוּסְמָא טָבָא עַד רִישָׁא דְפּוּמָא דְלַעִילָא. וְנִחִית שְׁעָרָא לְרִישָׁא דְפִתְחָא דְאַרְחָא תַּתָּאָה דְפּוּמָא :

תקונא שְׁבִיעָאָה, (ישוב ירחמנו במדה ז' נאמת) פְּסִיק שְׁעָרָא וְאַתְחִזּוֹן תְּרִין תַּפּוּחִין בְּתַקְרוּבָתָא דְבוּסְמָא טָבָא שְׁפִירָן וְיָאֵן לְמַחְזִי. בְּגִינְהוֹן אֲתַקְּבִים עַלְמָא הָרָא הוּא דְכְּתִיב בְּאֹר פְּגִי מֶלֶךְ חַיִּים :

תקונא תְּמִינָאָה, (יכבוש עונותינו במדה ח' נוצר חסד) נָפִיק חַד חוּטָא דְשַׁעְרֵי סוּחְרָנִי דְדִיקָנָא, וְתַלְיִין בְּשְׁקוּלָא עַד טְבוּרָא :

תקונא תְּשִׁיעָאָה, (ותשליך במצולות ים כל חטאתם במדה ט' לאלפים) מִתְעָרִי וּמִתְעָרְבִין שְׁעָרֵי דִיקָנָא עִם אֵינוֹן שְׁעָרֵי דְתַלְיִין בְּשְׁקוּלָא, וְלֹא נִפְקִי דָא עִם דָּא :

תקונא עֲשִׂירָאָה, (תתן אמת ליַעֲקֹב במדה י' נשא עון) נִתְחִין שְׁעָרֵי תַּחֲוֹת דִּיקָנָא וְחַפְיִין בְּגִרְוֹנָא תַּחֲוֹת דִּיקָנָא :

תקונא חַד סָר, (חסד לאברהם במדה י"א ופֶשַׁע) דְּלֹא נִפְקִין נִימָא מִן נִימָא וּמִתְשַׁעְרָן בְּשִׁיעוּרָא שְׁלִים :

תקונא תְּרִיסָר, (אשר נשבעת לאבותינו במדה י"ב וחסאָה) דְּלֹא תַלְיִין שְׁעָרֵי עַל פּוּמָא, וּפּוּמָא אֲתַפְּגִי מִכָּל סְטֵרוֹי וְיָאֵן שְׁעָרֵי סְחוּר סְחוּר לִיה :

תקונא תְּלִיסָר, (מימי קדם במדה י"ג ונקה) דְּתַלְיִין שְׁעָרֵי בְּתַחֲוֹת דִּיקָנָא מְכָאן וּמְכָאן. בִּיקָרָא יָאָה בִּיקָרָא שְׁפִירָא מְחַפְיִין עַד טְבוּרָא. לֹא אֲתַחֲזִי מִכָּל אֲנָפִי תְּקַרְבָּתָא דְבִסְמָא. בְּרֵ אֲנוֹן תַּפּוּחִין שְׁפִירִין חֲזָרִין דְּמַפְקִין חַיִּין לַעֲלָמָא. וּמְחִזְּן חֲדוּ לְזַעִיר אֲנָפִין. בְּתַלִּיסָר תְּקוּנִין אֵלִין נִגְדִין וְנִפְקִין תְּלִיסָר מְבוּעִין דְּמִשַּׁח רְבוּת, וְנִגְדִין לְכָל אֲנוֹן דְּלִתְתָּא. וְנִהְרִין בְּהָחוּא מִשְׁחָא. וּמִשְׁחָא מִהָחוּא מִשְׁחָא דְּבִתְלִיסָר תְּקוּנִין אֵלִין. בְּתַלִּיסָר תְּקוּנִין אֵלִין אֲתַרְשִׁים דִּיקָנָא יְקִירָא סְתִימָאָה דְּכָלָא דְּעִתִּיק דְּעִתִּיק :

יגביה שני צדי הגלימה או המעיל, ויאמר מי אל כמוך וגו' מלה במלה, ויכוין בלבבו שהם כנגד י"ג מדות כמסודר כאן, וכשיאמר ותשליך וגו', ינער הבגד על המים, ויכוין שכל המלאכים הרעים שנבראו מכח עוונותיו וגם המקטרג העליון יושלכו במצולות ים העליון דפלוני ונחש. ויחזור כסדר שלש פעמים:

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא תחזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכבש עונותינו, ותשליך במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליצקב חסד לאברהם, אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם:

אחר כך יאמר פסוק "אל נא רפא נא לה" אחד עשר פעמים בנקודותיו וטעמיו:

אל נא רפא נא לה:

יאמר פסוקים אלו שלש פעמים:

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא תחזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכבש עונותינו, ותשליך במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליצקב חסד לאברהם, אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם:

יאמר פסוקים אלו, כל פסוק שלש פעמים:

יהנה יאהדונהי צבאות עמנו משגב לנו אלהי יצקב סלה:

יהנה צבאות אשרי אדם בטח בך:

יהנה הושיעה. המלך יעננו ביום קראנו:

ואני תפילתי לך יהנה עת רצון אלהים ברכ חסדך. ענני באת ישיעך:

יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהנה צורי וגאלי:

יקרא ספר תהלים ו"אדרא זוטא" (נמצא לקמן עמוד 608) והאשה

במקום "אדרא זוטא" תלמד התנ"ך לליל שבועות. (נמצא בעמוד 575)

אחר הלמוד יאמר בקשה זו:

יהי רצון מלפניך יהנה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שיהיה חשוב ומקבל ומרוצה לפניך הלמוד שלמדתי בתורתך הקדושה, לתקן מה שפגמתי אני וביתי בעון אשר בגללו אין לי ילדים ובפרט אם באתי על אשת אחי ועל דודתי בגלגולים קודמים, ויעלה לפניך הכל קריאתי בתורתך הקדושה, לתקן אותיות שמותיך הקדושים שפגמתי בהם אני וביתי, וברב חמייך וחסדיך יתקן כל אשר פגמנו, וימשך שפע רב בכל העולמות הקדושים, ומשם ימשך שפע רב לנפשנו רוחנו ונשמתנו. עננו אבינו עננו ביום צום התענית הזה ויהיה היום הזה יום רצון לפניך, לתקן את כל פגמינו ופגמי אדם הראשון שפגמנו בכללות אצילות בריאה יצירה עשיה, וכל פגמי אצילות בריאה יצירה עשיה, ולברר חלקי הנפש שפגמו ונפלו בנגה דאצילות בריאה יצירה עשיה, ונגה פאור תהיה אל מקום הקדש: אנא יהנה יאהדונהי בזכות אברהם אהבך האחוז במדת החסד, ובזכות עבדך האחוז במדת הגבורה, ובזכות יעקב תמימך האחוז במדת התפארת, ובזכות משה נביאך האחוז במדת הנצח, ובזכות אהרן כהןך האחוז במדת ההוד, ובזכות יוסף צדיקך האחוז במדת היסוד, ובזכות דוד עבדך משיחך האחוז במדת המלכות, יתקנו שבעה נחלי המלכות תקון גמור ושלם, ויחזרו להיות מלאים ומאירים ונמשכים בשפע רב פרצונך:

עשה למען שבעה שמותיך הקדושים: עשה למען שבעה קולות הקדושים: עשה למען שבעה היכלות הקדושים: עשה למען שבעה חפזות של הצדיקים: עשה למען שבעה רועים שעתידין לעמד: עשה למען שבעה שמטות שבייבל: עשה למען מצות שבעה הנאות של כהן גדול ביום הפורים: עשה למען מצות שבעת קני המנוחה: עשה למען מצות שבעת ימי חג הסוכות: עשה למען מצות שבעת ימי חג המצות: עשה למען מצות שבעה ימי נקיים של ספירת הנדה: עשה למען מצות שבעת ימי חפה: עשה למען

מִצְנוֹת שְׁבַע בְּרָכוֹת שֶׁל חֶתָן וְכֵלָה: עָשָׂה לְמַעַן מִצְנוֹת שְׁבַע כְּרִיכוֹת
שֶׁל תְּפִלִּין: עָשָׂה לְמַעַן מִצְנוֹת שְׁבַע בְּרָכוֹת שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע: עָשָׂה
לְמַעַן מִצְנוֹת שְׁבַע עֲלִיּוֹת שֶׁל סֵפֶר תּוֹרָה בְּשִׁבְתָּ:
יֵאמֹר פְּסוּקִים אֵלּוּ שְׁבַע פְּעָמִים.

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהָדוּנְהִי הוֹשִׁיעָה נָא אָנָּה יְהוָה יֵאֱהָדוּנְהִי הַצְלִיחָה נָא:

אָנָּה אֵל נָא הוֹשִׁיעָה נָא וְהַצְלִיחָה נָא:

אָנָּה אֵל נָא הוֹשִׁיעָה נָא וְהַרְוִיחָה נָא:

אָנָּה אֵל נָא, רָפָא נָא, סָלַח נָא, הוֹשַׁעְנָא וְהוֹשִׁיעָה נָא:

אַחֵר כֵּךְ יֵאמֹר.

אָנָּה הַמְנַחֵלְנוּ דַּת סְפָרִים חֲמִשָּׁה, הַמְשַׁמְעֵנוּ דְּבָרוֹתֵינוּ בְּקוֹלוֹת
חֲמִשָּׁה, הַכְתוּבִים עַל הַלּוּחֹת חֲמִשָּׁה חֲמִשָּׁה, תִּתֶּנָּן וְתֹאִיר אוֹת ה"י
שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה עֶשֶׂר וְחֲמִשָּׁה. וְתִבְנֶה וְתִכּוֹנֶנָּה אוֹת ה"א שְׁמִסְפָּרָה
בְּמִלּוּאָה אֶחָד וְחֲמִשָּׁה. וְתִתְחַבֵּר וְתִתְיַשֵּׁב אוֹת ה"ה שְׁמִסְפָּרָה חֲמִשָּׁה
וְחֲמִשָּׁה:
אָנָּה הַבּוֹרֵא עוֹלָם הַזֶּה בְּאוֹת ה'י
שְׁמִסְפָּרָה חֲמִשָּׁה, וַיֵּצֵר בְּאֶדָם חוֹשִׁים חֲמִשָּׁה, וְתִתֶּנָּן בְּפֶה מוֹצְאוֹת
חֲמִשָּׁה, וְהַמְבַטֵּיחֵנוּ לְיָמִים אֶלֶף וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים וְחֲמִשָּׁה,
תִּתֶּנָּן וְתֹאִיר אוֹת ה"י שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה עֶשֶׂר וְחֲמִשָּׁה. וְתִבְנֶה
וְתִכּוֹנֶנָּה אוֹת ה"א שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה אֶחָד וְחֲמִשָּׁה. וְתִתְחַבֵּר וְתִתְיַשֵּׁב
אוֹת ה"ה שְׁמִסְפָּרָה חֲמִשָּׁה וְחֲמִשָּׁה:
אָנָּה בְּזִכּוֹת
הַנּוֹתֵן לְאַחֵיו חֲלִיפּוֹת שְׁמִלוֹת חֲמִשָּׁה, וּבְזִכּוֹת אֲשֶׁר רִכָּה מִשְׁאֲתוֹ
יְדוֹת חֲמִשָּׁה, וּבְזִכּוֹת אֲשֶׁר הִמִּית מְלָכִים חֲמִשָּׁה, וַיִּתֶּלֶם עַל עֲצִים
חֲמִשָּׁה, וּבְזִכּוֹת אֲשֶׁר לָבַשׁ לְבוּשׁ מְלָכוֹת מִיָּנִים חֲמִשָּׁה, תִּתֶּנָּן וְתֹאִיר
אוֹת ה"י שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה עֶשֶׂר וְחֲמִשָּׁה. וְתִבְנֶה וְתִכּוֹנֶנָּה אוֹת ה"א
שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה אֶחָד וְחֲמִשָּׁה. וְתִתְחַבֵּר וְתִתְיַשֵּׁב אוֹת ה"ה
שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה חֲמִשָּׁה וְחֲמִשָּׁה:
אָנָּה בְּזִכּוֹת אֲשֶׁר
בָּחַר לוֹ חֲלוּקֵי אֲבָנִים חֲמִשָּׁה, וְהוֹבֵא לוֹ מִנְחָה צֶאֱן עֲשׂוּיֹת חֲמִשָּׁה,
וְקָלִי סָאִים חֲמִשָּׁה, תִּתֶּנָּן וְתֹאִיר אוֹת ה"י שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה עֶשֶׂר

נחמשה. ותבנה ותכונן אות ה"א שמספרה במלואה אחד נחמשה, ותתחבר ותתישב אות ה"ה שמספרה במלואה חמשה נחמשה: אנא בזכות אשר היה שירו אלף נחמשה, ועשה כנפות הפרכת אמות חמשה, ובנה קומת היציע על כל הבית אמות חמשה, וקומת הכותרת של ראשי העמודים אמות חמשה, וקומת היס אמות חמשה, תתקן ותאיר אות ה"י שמספרה במלואה עשר נחמשה. ותבנה ותכונן אות ה"א שמספרה במלואה אחד נחמשה. ותתחבר ותתישב אות ה"ה שמספרה במלואה חמשה נחמשה: אנא בזכות אשר מלך בירושלים בהיותו בן שנים עשרים נחמשה, והרגת את אויביו מאה אלף ושמונים נחמשה, והוספת על ימיו שנות חיים עשרה נחמשה, תתקן ותאיר אות ה"י שמספרה במלואה עשר נחמשה. ותבנה ותכונן אות ה"א שמספרה במלואה אחד נחמשה. ותתחבר ותתישב אות ה"ה שמספרה במלואה חמשה נחמשה:

יאמר פסוקים אלו חמש פעמים:

ואת אשר חטא מן הקדש ישלם, ואת חמישתו יוסף עליו ונתן אותו לב'הן. והכהן יכפר עליו באיל האשם ונסלח לו: ואם גאל גאל איש ממעשרו, חמישתו יוסף עליו:

יאמר פסוק זה שבע פעמים:

אנא יהוה יאהרונה הושיעה נא. אנא יהוה יאהרונה הצליחה נא:

יעמוד ויאמר בקשה זו.

הושענא הושענא.

אנא המקדים לעולם דברים שבועה, הסודר בראשית לימים שבועה, הנוטה שמים שבועה, ורוקע ארצות שבועה, תתקן ותאיר במלכות נחלים שבועה, ויהיו שלמים ומלאים במלכות נחלים שבועה: אנא המנחילנו שבת לימים שבועה, ושנת השמטה לשנים שבועה, ושנת היובל לקץ שבועים שבועה, תתקן ותאיר במלכות נחלים

שְׁבַעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמִלֵּאִים בְּמַלְכוּת נְחֻלִּים שְׁבַעָה: אָנָּה
הַחֹקֵק זְמַן חַרוּתָנוּ יָמִים שְׁבַעָה, וְחַג הַבְּכוּרִים לְשִׁבּוּעִים שְׁבַעָה,
וְלֹלֶבֶת וְחַג וְסִפָּה וְנִסּוּךְ הַמִּים שְׁבַעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת נְחֻלִּים
שְׁבַעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמִלֵּאִים בְּמַלְכוּת נְחֻלִּים שְׁבַעָה: אָנָּה
בְּזִכּוֹת אִישׁ תָּם אֲשֶׁר יֵצֵא מִבְּאֵר שְׁבַעָה, וְעַבְדּוֹ בְּנִשְׁיוֹ שְׁנִים שְׁבַעָה
וְשְׁבַעָה, וְהָיוּ שְׁנוֹתָיו מֵאָה וְאַרְבָּעִים וְשְׁבַעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת
נְחֻלִּים שְׁבַעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמִלֵּאִים בְּמַלְכוּת נְחֻלִּים שְׁבַעָה:
אָנָּה בְּזִכּוֹת אִישׁ צָדִיק אֲשֶׁר פָּתַר חֲלוֹם הַפְּרוֹת שְׁבַעָה, וְחֲלוֹם
הַשְּׁפִלִים שְׁבַעָה, וְצָבָר בָּר בְּשָׁנֵי הַשְּׁבַע שְׁבַעָה, וַיִּכְלָל עִם רַב בְּשָׁנֵי
הָרָעָב שְׁבַעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת נְחֻלִּים שְׁבַעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים
וּמִלֵּאִים בְּמַלְכוּת נְחֻלִּים שְׁבַעָה: אָנָּה בְּזִכּוֹת אִישׁ מִבֵּית
לֹי אֲשֶׁר הָיוּ שְׁנוֹתָיו מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים וְשְׁבַעָה, וְהוֹלִיד בֶּן אֲשֶׁר הָיוּ לוֹ
יָמֵי מְלוּאִים שְׁבַעָה, וְהִעֲלָה גֵרוֹת הַמְּנוּרָה שְׁבַעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר
בְּמַלְכוּת נְחֻלִּים שְׁבַעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמִלֵּאִים בְּמַלְכוּת נְחֻלִּים
שְׁבַעָה: אָנָּה בְּזִכּוֹת אִישׁ חֵיל אֲשֶׁר נִבְחַר מֵאַחִים
שְׁבַעָה, וּמֶלֶךְ בְּחֶבְרוֹן שְׁנִים שְׁבַעָה, וְהָיוּ לוֹ גְּבוּרִים שְׁלֹשִׁים וְשְׁבַעָה,
תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת נְחֻלִּים שְׁבַעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמִלֵּאִים בְּמַלְכוּת
נְחֻלִּים שְׁבַעָה: אָנָּה בְּזִכּוֹת אִישׁ יָדִיד אֲשֶׁר בָּנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
בְּשָׁנִים שְׁבַעָה, וַיִּקְהֵלוּ אֵלָיו כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁבַעָה, וַיַּעַשׂ
אֶת הַחֹג שְׁבַעָה וְשְׁבַעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת נְחֻלִּים שְׁבַעָה, וַיְהִי
שְׁלָמִים וּמִלֵּאִים בְּמַלְכוּת נְחֻלִּים שְׁבַעָה: אָנָּה בְּזִכּוֹת אִישׁ
קָדוֹשׁ אֲשֶׁר גָּהַר עַל הַנֶּעַר וַיִּזְרַר פְּעָמִים שְׁבַעָה, וַיִּטְהַר הַמִּצְרָע בְּמִי
הַיָּרֶדֶן בְּטַבִּילוֹת שְׁבַעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת נְחֻלִּים שְׁבַעָה, וַיְהִי
שְׁלָמִים וּמִלֵּאִים בְּמַלְכוּת נְחֻלִּים שְׁבַעָה: הוֹשַׁעְנָא הוֹשַׁעְנָא:
יְהִנָּה יֵאָהֲרֹנָה צְבָאוֹת עֲמָנוּ מְשַׁבֵּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְהִנָּה
צְבָאוֹת אֲשֶׁרֵי אָדָם בּוֹטֵחַ בָּךְ: יְהִנָּה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲגִנוּ בְּיוֹם
קָרְאָנוּ: וְאֲנִי תַפְלִיתִי לָךְ יְהִנָּה עַת רְצוֹן, אֱלֹהִים בְּרַב חֶסֶדְךָ עֲגִנִי
בְּאַמֶּת יִשְׁעֶךָ: יְהִי לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לִפְנֶיךָ יְהִנָּה צוּרִי
וְגֹאֲלִי:

וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֵלֵהֶי אֲבוֹתֵי, שְׁיֵהָא מַעוֹט חֶלְפֵי

וְדָמִי שֶׁנִּתְמַעַט הַיּוֹם לְפָנֶיךָ בְּתַעֲנוּתִי חָשׁוּב וּמִקְבָּל לְפָנַי כֶּסֶף כְּבוֹדְךָ
 כְּאֵלֹה הַקְּרִבְתִּי עַל גְּבִי מִזְבִּיחֶךָ הַקָּדוֹשׁ, וּבְכֹחַ חֶלֶב וְדָם שֶׁנִּתְמַעַט
 מִמֶּנִּי, יִתְעוֹרֵר סוּד ב' זְוִיגֵי מ"ב דְּחִיךְ וְגֵרוֹן. וּבְכֵן יִמְתְּקוּ מִסְפֵּר
 אוֹתִיּוֹת דְּמִלּוֹי דְּרַבּוּעַ דְּאַלְהִים דְּהֵי"ן הָעוֹלָה שְׁמוֹנָה מֵאוֹת, וְעַם
 מִסְפֵּר מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים אוֹתִיּוֹת דְּעֶשֶׂר פְּעָמִים אֱלֹהִים בְּמִלּוּיָם, יַעֲלוּ
 לְמִסְפֵּר תַּעֲנוּת. וְיַעֲלֶה לְפָנֶיךָ מִדְּרָגָה לְמַעַלָּה מִמִּדְּרָגָה, מַעֲשִׂיָּה
 לִיצִירָה וּמִיצִירָה לְבְרִיָּאָה וּמִבְרִיָּאָה לְאַצִּילוּת, עַד מוֹחָא סְתִימָאָה
 מִחֲשָׁבָה הָעֲלִיּוֹנָה, דְּבוֹרָה אֶכֶל נִזְרִיק פֶּסֶלֶת, וּמִכַּחַה יִשְׁתַּלְשַׁל וְיִרְדַּ
 שְׁפַע גְּדוֹל וְרַב עַל כָּל הָעוֹלָמוֹת, מִדְּרָגָה אַחֵר מִדְּרָגָה, מֵאַצִּילוּת
 לְבְרִיָּאָה וּמִבְרִיָּאָה לִיצִירָה וּמִיצִירָה לַעֲשִׂיָּה, וּמִשָּׁם יֵגִיעַ וְיַחֲוֹל עָלַי,
 לְטַהֵר לְפִי לְעִבְדְּךָ לִירְאָה וּלְאַהֲבָה אֶת שְׁמֶךָ, וְלִתֵּת כֹּחַ בְּמִחְשַׁבְתִּי
 וּבְמַחֲשֵׁי לְבָרִי וּלְתַקֵּן וּלְהַעֲלוֹת כָּל נִיצוּצֵי הַקִּדְשָׁה וְהַנִּפְשׁוֹת
 וְהַרוּחוֹת וְהַנִּשְׁמוֹת דְּקִדְשָׁה, וּלְהַגְבִּיר חֶלֶק הַטוֹב שֵׁישׁ בִּי עַל הַחֶלֶק
 הָרַע שֵׁישׁ בִּי, וְהִיָּה נָא קְרוֹב לְשׁוֹעֲתִנוּ. טָרָם נִקְרָא אֲלֶיךָ וְאַתָּה
 תַּעֲנֶנָּה, נִדְבֵר וְאַתָּה תִּשְׁמַע, כִּדְבָר שְׁנֵאמַר "וְהִיָּה טָרָם יִקְרָאוּ וְאֲנִי
 אֶעֱנֶנָּה עוֹד הֵם מְדַבְּרִים וְאֲנִי אֶשְׁמַע", כִּי אַתָּה ה' פּוֹדֶה וּמַצִּיל וְעוֹנֶה
 וּמִרְחָם בְּכָל עֵת צָרָה וְצוּקָה וְשׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת כָּל פֶּה, בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ
 תְּפִלָּה.

אֲנָא יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי אוֹי נָא לָנוּ כִּי חֲטֵאנוּ אֲנָא נוֹלִיךְ אֶת חֲרַפְתָּנוּ, בֵּן
 כְּסִיל תּוֹגַת אָמוֹ, וְאִם תִּפְנֶנָּה לְחֲטֵאֵינוּ אֶבְדֵּי שְׁכָנֵנוּ וְתִקְנֵנוּ, וְאִם
 תִּשְׁמֹר עֲוֹנֵינוּ מִי יַעֲמֹד לְפָנֶיךָ מֵאֵז אֶפִּיךָ, וּבְטוֹבְךָ הַגְּדוֹל תִּתְעוֹרֵר
 רַחֲמֶיךָ וּרְאֵה בְּעֵינֶיךָ חֲמִלְתֶּיךָ צֶרֶת גּוֹפֵינוּ וְנִשְׁמָתֵינוּ וְקַבֵּל בְּרַב רַחֲמֶיךָ
 תְּשׁוּבָתֵינוּ וְקוֹרְאִים בְּשִׁמְךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי הוֹשִׁיעָה הַמְּלֶךְ, אֵל
 תַּעֲזֹבֵנוּ, וּבִיד זַעֲמֶךָ אֵל תִּשְׁשֵׁנוּ, וְלֹא לֵארוֹךְ אֶפֶךָ תִּקְחֵנוּ, כִּי גִלּוֹי
 וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ כִּי לֹא עָלְתָה עַל לִבֵּנוּ לְהַמְרוֹת חֵס וְשְׁלוֹם נֶגֶד כְּבוֹדְךָ
 וְלַעֲשׂוֹת נֶגֶד בּוֹנֵתְךָ, אֶפֶס כִּי עַז יִצְרָנוּ הָרַע וְעַל פְּרַחֲנוּ נָטָה אֲרַחֲנוּ,
 וּמִנֵּעַ הַטוֹב מִמֶּנּוּ, דְּמִיוֹנוֹ כְּאַרְיָה יְכַסּוֹף לְטָרֵף וְכַכְפִּיר יוֹשֵׁב
 בְּמִסְתָּרִים וּפֶתַע פֶּתְאוֹם חַיִּים בְּלַעֲוֹנוּ וְאַתָּה בְּטוֹבְךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי
 בְּצִדְקָתְךָ תּוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשֵׁינוּ, הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשֵׁנוּ וְהַעֲלָה אֲרוּכָה
 וּמִרְפָּא לְעוֹנֵינוּ וְיִהְיוּ לְמֵאוֹרוֹת כָּל הַשְּׁמוֹת אֲשֶׁר הִחֲשַׁכְנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ

וְחִטָּאֲתִינוּ וּפְשֵׁינוּ, וְטָהַר לְבָנוּ לְעִבְדְּךָ בְּאֵמֶת וּבְלִבָּב שְׁלֵם בִּירְאָה
וּבְאַהֲבָה, אָמֵן, כֵּן יְהִי רָצוֹן. יִהְיוּ לְרָצוֹן אֲמָרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ
יְהוָה יֵאֱהָדוּנְהִי צוּרֵי וְגֵאֲלִי:

יתן הכסף לצדקה לעניים יראי שמים.

Give money to charity to the poor God-fearing people

תנ"ך לליל שבועות.

בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ: וְהָאָרֶץ הָיְתָה תֹהוּ
וַבְּהוּ וְחֹשֶׁךְ עַל פְּנֵי תְהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמָּיִם:
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר: וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב
וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאוֹר יוֹם
וּלַחֹשֶׁךְ קָרָא לַיְלָה וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַמָּיִם וַיְהִי מַבְדִּיל בֵּין מַיִם לַמַּיִם:
וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת הַרְקִיעַ וַיַּבְדֵּל בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת לַרְקִיעַ וּבֵין
הַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל לַרְקִיעַ וַיְהִי כֵן: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַרְקִיעַ שָׁמַיִם וַיְהִי
עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם שֵׁנִי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקְווּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל מְקוֹם אֶחָד וְתִרְאָה
הַיַּבֶּשֶׁה וַיְהִי כֵן: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיַּבֶּשֶׁה אָרֶץ וּלְמִקְוֵה הַמַּיִם קָרָא
יַמִּים וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׂא הָאָרֶץ דֶּשָׁא עֵשֶׂב
מִזֵּרִיעַ זֶרַע עֵץ פְּרִי עֵשֶׂה פְּרִי לְמִינוֹ אֲשֶׁר זֶרַעוּ בּוֹ עַל הָאָרֶץ וַיְהִי כֵן:
וַתּוֹצֵא הָאָרֶץ דֶּשָׁא עֵשֶׂב מִזֵּרִיעַ זֶרַע לְמִינֵהוּ וְעֵץ עֵשֶׂה פְּרִי אֲשֶׁר
זֶרַעוּ בּוֹ לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם
שְׁלִישִׁי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל בֵּין הַיּוֹם וּבֵין
הַלַּיְלָה וְיִהְיוּ לְאוֹת וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים וְשָׁנִים: וְיִהְיוּ לְמְאֹרֶת בְּרָקִיעַ
הַשָּׁמַיִם לְהַאֲרִי עַל הָאָרֶץ וַיְהִי כֵן: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת שְׁנֵי הַמְּאֹרֶת
הַגְּדֹלִים אֶת הַמְּאֹרֶת הַגָּדֹל לְמַמְשֶׁלֶת הַיּוֹם וְאֶת הַמְּאֹרֶת הַקָּטָן
לְמַמְשֶׁלֶת הַלַּיְלָה וְאֶת הַכּוֹכָבִים: וַיִּתֵּן אֹתָם אֱלֹהִים בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם

לְהָאִיר עַל הָאָרֶץ: וְלִמְשַׁל בְּיוֹם וּבְלַיְלָה וּלְהַבְדִּיל בֵּין הָאֹר וּבֵין
הַחֹשֶׁךְ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם רִבְעִי:
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָצוּ הַמַּיִם שָׂרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל הָאָרֶץ
עַל פְּנֵי רְקִיעַ הַשָּׁמַיִם: וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הַתַּנִּינִם הַגְּדֹלִים וְאֶת כָּל
נֶפֶשׁ הַחַיָּה הַרְמִשֶׁת אֲשֶׁר שָׂרָצוּ הַמַּיִם לְמִינֵיהֶם וְאֶת כָּל עוֹף כָּנָף
לְמִינֵיהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיִּבְרָךְ אֹתָם אֱלֹהִים לֵאמֹר פְּרוּ וּרְבוּ
וּמְלֹאוּ אֶת הַמַּיִם בַּיָּמִים וְהָעוֹף יִרְבֶּה בָּאָרֶץ: וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם
חֲמִישִׁי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ בְּהֵמָה וְרֶמֶשׂ וְחַיִּיתוּ
אָרֶץ לְמִינָהּ וַיְהִי כֵן: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת חֵית הָאָרֶץ לְמִינָהּ וְאֶת
הַבְּהֵמָה לְמִינָהּ וְאֶת כָּל רֶמֶשׂ הָאֲדָמָה לְמִינֵיהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב:
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדִמוּתֵנוּ וַיִּרְדּוּ בִדְגַת הַיָּם וּבְעוֹף
הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל הָאָרֶץ וּבְכָל הַרְמֶשׂ הַרְמֶשׂ עַל הָאָרֶץ: וַיִּבְרָא
אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָא
אֹתָם: וַיִּבְרָךְ אֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֹאוּ אֶת
הָאָרֶץ וּכְבִּשְׁתֶּה וִירְדוּ בִדְגַת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְכָל חַיָּה הַרְמִשֶׁת עַל
הָאָרֶץ: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נֹתְתִי לָכֶם אֶת כָּל עֵשֶׂב זֶרַע זֶרַע אֲשֶׁר עַל
פְּנֵי כָל הָאָרֶץ וְאֶת כָּל הָעֵץ אֲשֶׁר בּוֹ פְּרִי עֵץ זֶרַע זֶרַע לָכֶם יִהְיֶה
לְאֹכְלָהּ: וּלְכָל חֵית הָאָרֶץ וּלְכָל עוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְכָל רוֹמֵשׁ עַל הָאָרֶץ
אֲשֶׁר בּוֹ נֶפֶשׁ חַיָּה אֶת כָּל יֶרֶק עֵשֶׂב לְאֹכְלָהּ וַיְהִי כֵן: וַיֵּרָא אֱלֹהִים
אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם הַשֵּׁשִׁי:
וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צָבָאָם: וַיִּכְלֵ אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְכֹל מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה:
וַיִּבְרָךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בּוֹ שָׁבַת מְכֹל
מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

וַיֵּרָא יְהוָה כִּי רַבָּה רַעַת הָאָדָם בָּאָרֶץ וְכָל יִצָּר מַחֲשַׁבֶּת לְבוֹ רַק רַע
כָּל הַיּוֹם: וַיִּנָּחֶם יְהוָה כִּי עָשָׂה אֶת הָאָדָם בָּאָרֶץ וַיִּתְּעַצֵּב אֵל לְבוֹ:
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֲמַחֶה אֶת הָאָדָם אֲשֶׁר בָּרָאתִי מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה מֵאָדָם
עַד בְּהֵמָה עַד רֶמֶשׂ וְעַד עוֹף הַשָּׁמַיִם כִּי נִחְמָתִי כִּי עָשִׂיתֶם: וְנָח מִצָּא
חַן בְּעֵינֵי יְהוָה:

אלה תולדת נח נח איש צדיק תמים היה בדרתיו את האלהים
התהלך נח: ויולד נח שלשה בנים את שם את חם ואת יפת:
ותשחת הארץ לפני האלהים ותמלא הארץ חמס: וירא אלהים את
הארץ והנה נשחתה כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ: ותהי
שרי עקרה אין לה ולד: ויסק תרח את אברהם בנו ואת לוט בן הרן
בן בנו ואת שרי בלתי אשת אברהם בנו ויצאו אתם מאור כשדים
ללכת ארצה כנען ויבאו עד חרן וישבו שם: ויהיו ימי תרח חמש
שנים ומאתים שנה וימת תרח בחרן:

ויאמר יהוה אל אברהם לך מארצך ומולדתך ומבית אביך אל
הארץ אשר אראך: ואעשך לגוי גדול ואברכך ואגדלה שמך והיה
ברכה: ואברהם מברכך ומקללך אאר ונברכו בך כל משפחת
האדם: וישמעאל בנו בן שלש עשרה שנה בהמלו את בשר
עלתו: בעצם היום הזה נמול אברהם וישמעאל בנו: וכל אנשי
ביתו יליד בית ומקנת פסך מאת בן נכר נמלו אתו:

וירא אליו יהוה באלני ממרא והוא ישב פתח האהל כחם היום:
וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו וירא וירץ
לקראתם מפתח האהל וישתחו ארצה: ויאמר אדני אם נא מצאתי
חן בעיניך אל נא תעבור מעל עבדך: ויהי אחרי הדברים האלה ויגד
לאברהם לאמר הנה ילדה מלכה גם הוא בנים לנחור אחיך: את
עוז בכרו ואת בוז אחיו ואת קמואל אבי ארם: ואת כשד ואת חזו
ואת פלדש ואת ידלף ואת בתואל: ובתואל ילד את רבקה שמנה
אלה ילדה מלכה לנחור אחי אברהם: ופילגשו ושממה ראומה ותלד
גם הוא את טבח ואת גחם ואת תחש ואת מעכה:

ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה:
ותמת שרה בקרית ארבע הוא חברון בארץ כנען ויבא אברהם
לספד לשרה ולבפתח: ויקם אברהם מעל פני מתו וידבר אל בני
חת לאמר: אלה הם בני ישמעאל ואלה שמותם בחריהם ובטירתם
שנים עשר נשיאם לאמם: ואלה שני חיי ישמעאל מאת שנה
ושלשים שנה ושבע שנים ויגוע וימת ויאסף אל עמיו: וישכנו
מחילה עד שור אשר על פני מצרים באכה אשורה על פני כל אחיו

נָפֵל:

וְאֵלֶּה תּוֹלְדֹת יִצְחָק בֶּן אֲבִרְהָם אֲבִרְהָם הוֹלִיד אֶת יִצְחָק: וַיְהִי יִצְחָק בֶּן אַרְבָּעִים שָׁנָה בְּקָחָתוֹ אֶת רִבְקָה בַּת בְּתוּאֵל הָאֲרָמִי מִפְּדֵן אָרָם אֲחֻת לָבֵן הָאֲרָמִי לוֹ לְאִשָּׁה: וַיַּעֲתֵר יִצְחָק לַיהוָה לְנָכַח אִשְׁתּוֹ כִּי עֲקָרָה הוּא וַיַּעֲתֵר לוֹ יְהוָה וַתֵּהֶר רִבְקָה אִשְׁתּוֹ: וַיִּשְׁמַע יַעֲקֹב אֶל אָבִיו וְאֵל אִמּוֹ וַיֵּלֶךְ פַּדְגָּה אָרָם: וַיֵּרָא עָשׂוּ כִּי רָעוֹת בָּנוֹת כְּנָעַן בְּעֵינָי יִצְחָק אָבִיו: וַיֵּלֶךְ עָשׂוּ אֶל יִשְׁמָעֵאל וַיִּקַּח אֶת מַחְלַת בַּת יִשְׁמָעֵאל בֶּן אֲבִרְהָם אֲחֻת נָכוֹת עַל נָשִׁיו לוֹ לְאִשָּׁה:

וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שָׁבַע וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה: וַיִּפְגַּע בְּמָקוֹם וַיֵּלֶן שָׁם כִּי בָא הַשֹּׁמֶשׁ וַיִּקַּח מֵאֲבָנֵי הַמָּקוֹם וַיִּשֶׁם מִרְאשֵׁיתוֹ וַיִּשְׁכַּב בְּמָקוֹם הַהוּא: וַיַּחֲלֹם וְהִנֵּה סֹלֶם מַצֵּב אֲרָצָה וְרֹאשׁוֹ מֵגִיעַ הַשָּׁמַיְמָה וְהִנֵּה מְלֹאכֵי אֱלֹהִים עֹלִים וְיֹרְדִים בּוֹ: וַיִּשָּׁכֶם לָבֵן בִּבְקָר וַיִּנָּשֶׁק לְבָנָיו וּלְבָנוֹתָיו וַיְבָרֶךְ אֹתָהֶם וַיֵּלֶךְ וַיִּשָּׁב לָבֵן לְמָקְמוֹ: וַיַּעֲקֹב הָלַךְ לְדֶרֶכּוֹ וַיִּפְגְּעוּ בּוֹ מְלֹאכֵי אֱלֹהִים: וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב כִּי אֲשֶׁר רָאִם מַחֲנֶה אֱלֹהִים זֶה וַיִּקְרָא שֵׁם הַמָּקוֹם הַהוּא מַחֲנֵי:

וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מְלֹאכִים לְפָנָיו אֶל עָשׂוּ אֲחִיו אֲרָצָה שְׂעִיר שָׂדֶה אָדוֹם: וַיֵּצֵאוּ אֹתָם לֵאמֹר כֹּה תֹאמְרוּן לְאֲדֹנִי לַעֲשׂוֹ כֹּה אָמַר עַבְדְּךָ יַעֲקֹב עִם לָבֵן גֵּרְתִּי וְאַחֲרָי עַד עַתָּה: וַיְהִי לִי שׂוֹר וְחֲמוֹר צֹאן וְעֶבֶד וְשִׁפְחָה וְאֲשָׁלָחָה לְהַגִּיד לְאֲדֹנִי לְמַצֵּא חֵן בְּעֵינָיֶךָ: אֵלּוּף אֶהְלִיכָמָה אֵלּוּף אֵלֶּה אֵלּוּף פִּינֵן: אֵלּוּף קָנֹז אֵלּוּף תִּימָן אֵלּוּף מִבְּצָר: אֵלּוּף מִגְדִּיאֵל אֵלּוּף עֵירָם אֵלֶּה אֵלּוּפֵי אָדוֹם לְמִשְׁבַּתָּם בְּאֶרֶץ אַחֲזָתָם הוּא עָשׂוּ אָבִי אָדוֹם:

וַיִּשָּׁב יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מְגוּרֵי אָבִיו בְּאֶרֶץ כְּנָעַן: אֵלֶּה תּוֹלְדֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף בֶּן שָׁבַע עֶשְׂרֵה שָׁנָה הָיָה רָעָה אֶת אָחִיו בְּצֹאן וְהוּא נָעַר אֶת בְּנֵי בְלָהָה וְאֶת בְּנֵי זִלְפָּה נָשֵׁי אָבִיו וַיָּבֵא יוֹסֵף אֶת דְּבָתָם רָעָה אֶל אֲבִיהֶם: וַיִּשְׁרָאֵל אֶהָב אֶת יוֹסֵף מִכָּל בָּנָיו כִּי בֶן זִקְנִים הוּא לוֹ וַעֲשֵׂה לוֹ כְּתוּבַת פְּסִים: וַיִּשָּׁב אֶת שֵׁר הַמִּשְׁקִים עַל מִשְׁקָהוּ וַיִּתֵּן הַכֹּס עַל כַּף פְּרָעָה: וְאֵת שֵׁר הָאֲפִים תָּלָה כִּי אֲשֶׁר פָּתַר לָהֶם יוֹסֵף: וְלֹא זָכַר שֵׁר הַמִּשְׁקִים אֶת יוֹסֵף וַיִּשְׁכַּחְהוּ:

וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנָתַיִם יָמִים וּפְרָעָה חָלַם וְהִנֵּה עֹמֵד עַל הַיָּאֵר: וְהִנֵּה מִן

היאר עלת שבע פרות ופוט מראה ובריאת בשר ותרעין בנח: והנה שבע פרות אחרות עלות אחריהן מן היאר רעות מראה ונדקות בשר ותעמדה אצל הפרות על שפת היאר: ויאמר להם יוסף מה המעשה הזה אשר עשיתם הלא ידעתם כי נחש ינחש איש אשר כמני: ויאמר יהודה מה נאמר לאדני מה נדבר ומה נצטדק האלהים מצא את עון עבדיך הננו עבדים לאדני גם אנחנו גם אשר נמצא הגביע בידו: ויאמר חלילה לי מעשות זאת האיש אשר נמצא הגביע בידו הוא יהיה לי עבד ואם עלו לשלום אל אביכם:

ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדני ידבר נא עבדך דבר באדני אדני ואל יחר אפך בעבדך כי כמוך כפרעה: אדני שאל את עבדיו לאמר היש לכם אב או אח: ונאמר אל אדני יש לנו אב זקן וילד זקנים קטן ואחיו מת ויתר הוא לבדו לאמו ואביו אהבו: ויאמרו ההיתנו נמצא חן בעיני אדני והיינו עבדים לפרעה: וישם אתה יוסף לחק עד היום הזה על אדמת מצרים לפרעה לחמש רק אדמת הכהנים לבדם לא היתה לפרעה: וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד:

ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ויהי ימי יעקב שני חייו שבע שנים וארבעים ומאת שנה: ויקרבו ימי ישראל למות ויקרא לבנו ליוסף ויאמר לו אם נא מצאתי חן בעיניך שים נא ידך תחת ירכי ועשית עמדי חסד ואמת אל נא תקברני במצרים: וישכבתי עם אבתי ונשאתי ממצרים וקברתני בקברתם ויאמר אנכי אעשה כדברך: ויאמר השבעה לי וישבע לו וישתחו ישראל על ראש המטה: ויאמר יוסף אל אחיו אנכי מת נא להים פקד יפקד אתכם והעלה אתכם מן הארץ הזאת אל הארץ אשר נשבע לאבותיך ליצחק וליעקב: וישבע יוסף את בני ישראל לאמר פקד יפקד אלהים אתכם והעלתם את עצמתי מזה: וימת יוסף (יח) בן מאה ועשר שנים ויחנטו אתו וישם בארון (בן) במצרים: (יוד אדני)

ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב איש וביתו באו: ראובן שמעון לוי יהודה: יששכר זבולן ובנימן: וישב משה אל

יְהוָה וַיֹּאמֶר אֲדֹנִי לְמָה הִרְעֵתָה לָעַם הַזֶּה לְמָה זֶה שָׁלַחְתָּנִי: וּמֵאֵז
בְּאֵתִי אֶל פְּרַעֲה לְדַבֵּר בְּשִׁמְךָ הִרַע לָעַם הַזֶּה וְהֵצֵל לֹא הֵצֵלְתָּ אֶת
עַמְּךָ: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה עֲתָה תֵּרְאֶה אֲשֶׁר אֶעֱשֶׂה לְפְרַעֲה כִּי
בְיַד חֲזָקָה יִשְׁלַחַם וּבְיַד חֲזָקָה יִגְרָשֶׁם מֵאֶרֶצוֹ:

וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶל מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲנִי יְהוָה: נֹאכָא אֶל אַבְרָהָם
אֶל יִצְחָק וְאֶל יַעֲקֹב בָּאֵל שְׂדֵי וּשְׂמִי יְהוָה לֹא נִודַעְתִּי לָהֶם: וְגַם
הִקְמַתִּי אֶת בְּרִיתִי אִתָּם לָתֵת לָהֶם אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן אֶת אֶרֶץ מִגְרִיהֶם
אֲשֶׁר גָּרוּ בָּהּ: וַיֵּצֵא מֹשֶׁה מֵעַם פְּרַעֲה אֶת הָעִיר וַיִּפְרֹשׁ כַּפָּיו אֶל
יְהוָה וַיַּחְדְּלוּ הַקְּלֹת וְהַכְּרָד וּמָטָר לֹא נָתַן אֶרֶצָהּ: וַיֵּרָא פְּרַעֲה כִּי
חָדַל הַמָּטָר וְהַכְּרָד וְהַקְּלֹת וַיִּסֹּף לַחֲטֹא וַיִּכְבֹּד לְבוֹ הוּא נִעְבְּדוֹ:
וַיַּחֲזֹק לֵב פְּרַעֲה וּלֹא שָׁלַח אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה בְּיַד
מֹשֶׁה:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה בֹּא אֶל פְּרַעֲה כִּי אֲנִי הִכְבַּדְתִּי אֶת לְבוֹ וְאֶת
לֵב עַבְדִּיו לְמַעַן שְׁתִּי אֶתֵּתִי אֵלָה בְּקִרְבּוֹ: וְלִמְעַן תִּסְפֹּר בְּאָזְנִי בִנְךָ
וּבֶן בִּנְךָ אֶת אֲשֶׁר הִתְעַלְלֵתִי בַּמִּצְרִים וְאֶת אֶתֵּתִי אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בָם
וַיִּדְעֻתָם כִּי אֲנִי יְהוָה: וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל פְּרַעֲה וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו
כֹּה אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי הָעִבְרִים עַד מָתִי מֵאֲנִתָּ לַעֲנֹת מִפְּנֵי שְׁלַח עַמִּי
וַיַּעֲבֹדְנִי: וְהִנֵּה כִּי יִשְׁאַלְךָ בִּנְךָ מָחָר לֵאמֹר מָה זֹאת וְאָמַרְתָּ אֵלָיו
בַּחֲזָק יָד הוֹצִיאָנוּ יְהוָה מִמִּצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים: וַיְהִי כִּי הִקְשָׁה
פְּרַעֲה לְשַׁלַּח נֹו וַיַּהֲרֹג יְהוָה כָּל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבְּכֹר אָדָם
וְעַד בְּכוֹר בַּהֲמָה עַל כֵּן אֲנִי זֹכֵחַ לַיהוָה כָּל פֶּטֶר רֶחֶם הַזֹּכְרִים וְכָל
בְּכוֹר בְּנֵי אֶפְרָיִם: וְהִנֵּה לְאוֹת עַל יָדְכָה וּלְטֹטְפוֹת בֵּין עֵינֶיךָ כִּי בַחֲזָק
יָד הוֹצִיאָנוּ יְהוָה מִמִּצְרַיִם:

וַיְהִי בְּשַׁלַּח פְּרַעֲה אֶת הָעָם וְלֹא נָחַם אֱלֹהִים דֶּרֶךְ אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים כִּי
קָרוֹב הוּא כִּי אָמַר אֱלֹהִים פֶּן יִנָּחֵם הָעָם בְּרֹאֲתָם מִלַּחְמָה וְשָׁבוּ
מִצְרָיִמָה: וַיִּסַּב אֱלֹהִים אֶת הָעָם דֶּרֶךְ הַמִּדְבָּר יָם סוּף וַחֲמִשִּׁים עָלוּ
בְנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת עֲצָמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ כִּי
הִשְׁבִּיעַ הַשִּׁבְיעַ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר פֶּקֶד יִפְקֹד אֱלֹהִים אֶתְכֶם
וְהִעֲלִיתֶם אֶת עֲצָמוֹתַי מִזֶּה אִתְּכֶם: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה כְּתֹב זֹאת
זִכְרוֹן בְּסֵפֶר וְשִׂים בְּאָזְנִי יְהוֹשֻׁעַ כִּי מַחֲה אֶמְחֶה אֶת זִכְרְךָ עַמְלֶק

מתחת השמים: ויבן משה מזבח ויקרא שמו יהוה נסי: ויאמר כי יד על כס יה מלחמה ליהוה בעמלק מדור דור:

וישמע יתרו כהן מדין חתן משה את כל אשר עשה אלהים למשה ולישראל עמו כי הוציא יהוה את ישראל ממצרים: ויקח יתרו חתן משה את צפורה אשת משה אחר שלוחיה: ואת שני בניה אשר שם האחד גרשם כי אמר גר הייתי בארץ נכריה:

בחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני: ויסעו מרפידים ויבאו מדבר סיני ויחנו במדבר ויחן שם ישראל נגד ההר: ומשה עלה אל האלהים ויקרא אליו יהוה מן ההר לאמר כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל: אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים נאשא אתכם על כנפי נשרים ונאבא אתכם אלי: ועתה אם שמעו תשמעו בקלי ושמרתם את בריתי והייתם לי סגלה מכל העמים כי לי כל הארץ: ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל: ויבא משה ויקרא לזקני העם וישם לפניהם את כל הדברים האלה אשר צוהו יהוה: ויענו כל העם יחדו ויאמרו כל אשר דבר יהוה נעשה ונשמע משה את דברי העם אל יהוה: ויאמר יהוה אל משה הנה אנכי בא אליך בעב הענן בעבור ישמע העם בדברי עמך וגם כך יאמינו לעולם ונגד משה את דברי העם אל יהוה: ויאמר יהוה אל משה לך אל העם וקדשתם היום ומחר וכבסו שמלתם: והיו נכנים ליום השלישי כי ביום השלישי ירד יהוה לעיני כל העם על הר סיני: והגבלת את העם סביב לאמר השמרו לכם עלות בהר ונגע בקצהו כל הנגע בהר מות יומת: לא תגע בו יד כי סקול יסקל או ירה ירה אם בהמה אם איש לא יחיה במשך היכל המה יעלו בהר: וירד משה מן ההר אל העם ויקדש את העם וכבסו שמלתם: ויאמר אל העם היו נכנים לשלשת ימים אל תגשו אל אשה: ויהי ביום השלישי בהית הבקר ויהי קלית וברקים וענן כבד על ההר וקל שפר חזק מאד ויחדר כל העם אשר במחנה: ויוצא משה את העם לקראת האלהים מן המחנה ויתיצבו בתחתית ההר: והר סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו יהוה באש ויעל עשנו כעשן הכבשן ויחדר

כֹּל הָהָר מְאֹד: וַיְהִי קוֹל הַשֹּׁפָר הוֹלֵךְ וְחֹזֵק מְאֹד מִשֶּׁה יִדְבֹּר
 וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְּקוֹל: וַיֵּרֶד יְהוָה עַל הַר סִינִי אֶל רֹאשׁ הָהָר וַיִּקְרָא
 יְהוָה לְמֹשֶׁה אֶל רֹאשׁ הָהָר וַיַּעַל מֹשֶׁה: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה רֹד
 הָעֵד בְּעַם פֶּן יִהְרָסוּ אֶל יְהוָה לְרֹאוֹת וְנִפְל מִמֶּנּוּ רָב: וְגַם הַכֹּהֲנִים
 הַנִּגְשִׁים אֶל יְהוָה יִתְקַדְּשׁוּ פֶן יִפְרֹץ בָּהֶם יְהוָה: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל
 יְהוָה לֹא יוּכַל הָעָם לַעֲלֹת אֶל הַר סִינִי כִּי אַתָּה הַעֲדַתָּה בְּנוֹ לֵאמֹר
 הִגְבַּל אֶת הָהָר וְקִדְּשָׁתוֹ: וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי יְהוָה לְךָ רֹד וְעֲלִיתָ אַתָּה
 וְאַהֲרֹן עִמָּךְ וְהַכֹּהֲנִים וְהָעָם אֲלֵי יְהִירָסוּ לַעֲלֹת אֶל יְהוָה פֶּן יִפְרֹץ בָּם:
 וַיֵּרֶד מֹשֶׁה אֶל הָעָם וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם: וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה לֵאמֹר: אֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
 מִבֵּית עַבְדִּים: לֹא יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל פָּנָי: לֹא תַעֲשֶׂה לְךָ
 פֶסֶל וְכָל תְּמוּנָה אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְאֲשֶׁר בָּאֶרֶץ מִתַּחַת וְאֲשֶׁר
 בַּמַּיִם מִתַּחַת לָאֶרֶץ: לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְלֹא תַעֲבֹדֵם כִּי אֲנֹכִי יְהוָה
 אֱלֹהֶיךָ אֵל קַנָּא פֶקֶד עֹזֶן אָבֹת עַל בָּנִים עַל שְׂלִישִׁים וְעַל רִבְעִים
 לִשְׂנֵאָי: וְעַשֶׂה חֶסֶד לְאֵלִפִּים לְאֶהֱבִי וּלְשִׁמְרֵי מִצְוֹתַי: לֹא תִשָּׂא אֶת
 שֵׁם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹא כִּי לֹא יִנָּקֶה יְהוָה אֶת אֲשֶׁר יִשָּׂא אֶת שְׁמוֹ
 לְשׁוֹא: זָכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ: שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְעָשִׂיתָ כָּל
 מְלָאכָתְךָ: וַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲשֶׂה כָּל מְלָאכָה
 אַתָּה וּבִנְךָ וּבִתֶּךָ עַבְדְּךָ וְאִמָּתְךָ וּבְהֶמְתֶּךָ וְגֵרְךָ אֲשֶׁר בִּשְׁעָרֶיךָ: כִּי
 שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ אֶת הַיָּם וְאֶת כָּל
 אֲשֶׁר בָּם וַיִּנַּח בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עַל פֶּן בִּרְךָ יְהוָה אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת
 וַיְקַדְּשֵׁהוּ: כִּכֹּד אֶת אֲבִיךָ וְאֶת אִמְךָ לְמַעַן יֵאָרְכוּ יָמֶיךָ עַל הָאֲדָמָה
 אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ: לֹא תִרְצַח לֹא תִנָּאֵף לֹא תִגְנוֹב לֹא תַעֲנֶה
 בְּרֵעֶךָ עַד שֹׁקֶר: לֹא תַחֲמֹד בֵּית רֵעֶךָ לֹא תַחֲמֹד אִשְׁת רֵעֶךָ וְעַבְדּוֹ
 וְאִמָּתוֹ וְשׁוֹרוֹ וְחֲמֹרוֹ וְכָל אֲשֶׁר לְרֵעֶךָ: וְכָל הָעָם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֹת
 וְאֶת הַלְפִידִם וְאֶת קוֹל הַשֹּׁפָר וְאֶת הָהָר עָשָׁן וַיֵּרָא הָעָם וַיִּנְעוּ
 וַיַּעֲמֻדוּ מֵרָחֹק: וַיֹּאמְרוּ אֶל מֹשֶׁה דַּבֵּר אַתָּה עִמָּנוּ וְנִשְׁמָעָה וְאַל
 יְדַבֵּר עִמָּנוּ אֱלֹהִים פֶּן נָמוּת: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל הָעָם אֵל תִּירָאוּ כִּי
 לְבַעֲבוֹר נִסוֹת אֲתֹכֶם בָּא הָאֱלֹהִים וּבַעֲבוֹר תִּהְיֶה יְרֵאתוֹ עַל פְּנֵיכֶם
 לְבַלְתִּי תַחֲטְאוּ: וַיַּעֲמֵד הָעָם מֵרָחֹק וּמֹשֶׁה נָגַשׁ אֶל הָעַרְפֶּל אֲשֶׁר

שם האלהים: ויאמר יהוה אל משה כה תאמר אל בני ישראל אתם ראיתם כי מן השמים דברתי עמכם: לא תעשון אתי אלהי כסף ואלהי זהב לא תעשו לכם: מזבח אדמה תעשה לי וזבחת עליו את עלתך ואת שלמיך את צאנך ואת בקרך בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתך: ואם מזבח אבנים תעשה לי לא תבנה אתהן גזית כי חרבך הנפת עליה ותחללה: ולא תעלה במעלות על מזבחי אשר לא תגלה ערונתך עליו:

ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם: כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד ובשבעת יציא לחפשי חנם: אם בגפו יבא בגפו יצא אם בעל אשה הוא ויצאה אשתו עמו: ואל משה אמר עלה אל יהוה אתה ואהרן נדב ואביהוא ושבעים מזקני ישראל והשתחויתם מרחק: ונגש משה לבדו אל יהוה והם לא יגשו והעם לא יעלו עמו: ויבא משה ויספר לעם את כל דברי יהוה ואת כל המשפטים ויען כל העם קול אחד ויאמרו כל הדברים אשר דבר יהוה נעשה: ויכתב משה את כל דברי יהוה וישכם בבקר ויבן מזבח תחת ההר ושתיים עשרה מצבה לשנים עשר שבטי ישראל: וישלח את נערי בני ישראל ויעלו עלת ויזבחו זבחים שלמים ליהוה פרים: ויקח משה חצי הדם וישם באגנות וחצי הדם זרק על המזבח: ויקח ספר הברית ויקרא באזני העם ויאמרו כל אשר דבר יהוה נעשה ונשמע: ויקח משה את הדם ויזרק על העם ויאמר הנה דם הברית אשר כרת יהוה עמכם על כל הדברים האלה: ויעל משה ואהרן נדב ואביהוא ושבעים מזקני ישראל: ויראו את אלהי ישראל ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים לטהר: ואל אצילי בני ישראל לא שלח דוד ויחזו את האלהים ויאכלו וישתו: ויאמר יהוה אל משה עלה אלי ההרה והיה שם ואתנה לך את לחת האבן והתורה והמצוה אשר פתבתי להורותם: ויקם משה ויהושע משרתו ויעל משה אל הר האלהים: ואל הזקנים אמר שבו לנו בזה עד אשר נשוב אליכם והנה אהרן וחור עמכם מי בעל דברים יגש אליהם: ויעל משה אל ההר ויכס הענן את ההר: וישפן כבוד יהוה על הר סיני ויכסהו הענן ששת ימים ויקרא אל משה ביום השביעי

מתוך הענן: ומראה כבוד יהוה כאש אכלת בראש ההר לעיני בני ישראל: ויבא משה בתוך הענן ויעל אל ההר ויהי משה בקר ארבעים יום וארבעים לילה:

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי: וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונחשת: כל עמודי החצר סביב מחשקים כסף ונחשת כסף ואדניהם נחשת: אך החצר מאה באמה ורחב חמשים בתחמשים וקמה חמש אמות שש משזר ואדניהם נחשת: לכל כלי המשכן בכל עבדתו וכל יתדותיו וכל יתדות החצר נחשת:

ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתיב למאור להעלות נר תמיד: באהל מועד מחוץ לפרכת אשר על העדן יעריך אותו אהרן ובניו מערב עד בקר לפני יהוה חקת עולם לדרתם מאת בני ישראל: ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך ואת בניו אתו מתוך בני ישראל לכהנו לי אהרן נדב ואביהוא אלתר ואתמר בני אהרן: ובהעלות אהרן את הגרת בין הערבים יקטירנה קטרת תמיד לפני יהוה לדורותיכם: לא תעלו עליו קטרת זרה ועלה ומנחה וג סך לא תסכו עליו: וכפר אהרן על קרנותיו אחת בשנה מדם חטאת הכפרים אחת בשנה יכפר עליו לדורותיכם קדש קדשים הוא ליהוה:

וידבר יהוה אל משה לאמר: כי תשא את ראש בני ישראל לפקדיהם ונתנו איש כפר נפשו ליהוה בפקד אתם ולא יהיה בהם נגף בפקד אתם: זה יתנו כל העבר על הפקדים מחצית השקל בשקל הקדש עשרים גרה השקל מחצית השקל תרומה ליהוה: ויכל משה מדבר אתם ויתן על פניו מסנה: ובבא משה לפני יהוה לדבר אתו יסיר את המסנה עד צאתו ויצא ודבר אל בני ישראל את אשר יצוה: וראו בני ישראל את פני משה כי קרן עור פני משה והשיב משה את המסנה על פניו עד באו לדבר אתו:

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צוה יהוה לעשות אתם: ששית ימים תעשה מלאכה וביום

השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון ליהוה כל העשה בו מלאכה יומת: לא תבצעו אש בכל משבתיכם ביום השבת: ומסך שער החצר מעשה רקם תכלת וארגמן ותולעת שני ושיש משור ועשרים אמה ארך וקומה ברחב חמש אמות לעמדת קלעי החצר: ועמדיהם ארבעה ואדניהם ארבעה נחשת גויהם כסף וצפוי ראשיהם נחשקיהם כסף: וכל היתדות למשכן ולחצר סביב נחשת:

אלה פקודי המשכן משכן העדת אשר פקד על פי משה עבדת הלויים ביד איתמר בן אהרן הכהן: ובצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה עשה את כל אשר צוה יהוה את משה: ואתו אהליאב בן אחיסמך למטה דן חרש וחשב ורקם בתכלת ובארגמן ובתולעת השני ובשיש: ויכס הענן את אהל מועד וכבוד יהוה מלא את המשכן: ולא יכל משה לבוא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן וכבוד יהוה מלא את המשכן: ובהעלות הענן מעל המשכן יסעו בני ישראל בכל מסעיהם: ואם לא יעלה הענן ולא יסעו עד יום העלותו: כי ענן (ענן) יהוה על המשכן יומם ואש תהיה לילה בו לעיני כל בית ישראל בכל (בכל) מסעיהם: (הי אדין)

ויקרא אל משה וידבר יהוה אליו מאהל מועד לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב מקם קרבן ליהוה מן הבקמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם: אם עלה קרבנו מן הבקר זכר תמים יקריבנו אל פתח אהל מועד יקריב אתו לרצנו לפני יהוה: או מכל אשר ישבע עליו לשקר ושלם אתו בראשו נחמשתיו יסף עליו לאשר הוא לו ותננו ביום אשמתו: ואת אשמו יביא ליהוה איל תמים מן הצאן בערפך לאשם אל הכהן: וכפר עליו הכהן לפני יהוה ונסלח לו על אחת מכל אשר יעשה לאשמה בה:

וידבר יהוה אל משה לאמר: צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העולה הוא העולה על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבקר ואש המזבח תוקד בו: ולבש הכהן מדי וימכנסו בד לבוש על בשרו וחרים את הדשן אשר תאכל האש את העולה על המזבח ושמו אצל המזבח: כאשר עשה ביום הזה צוה יהוה לעשות לכפר

עליכם: ופתח אהל מועד תשובו יומם ולילה שבעת ימים ושמרתם את משמרת יהוה ולא תמותו כי כן צויתני: ויעש אהרן ובניו את כל הדברים אשר צוה יהוה ביד משה:

ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל: ויאמר אל אהרן קח לך עגל בן בקר לחטאת ואיל לעלה תמימים והקרב לפני יהוה: ואל בני ישראל תדבר לאמר קחו שעיר עזים לחטאת ועגל וכבש בני שנה תמימים לעלה: כי אני יהוה המעלה אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים והייתם קדשים כי קדוש אני: זאת תורת הבחמה והעוף וכל נפש החיה הרמשת במים ולכל נפש השרצת על הארץ: להבדיל בין הטמא ובין הטהור ובין החיה הנאכלת ובין החיה אשר לא תאכל:

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל לאמר אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים כימי נדת דותה תטמא: וביום השמיני ימול בשר ערלתו: ואם תראה עוד בבגד או בשתי או בערב או בכל כלי עור פרכת הוא באש תשרפנו את אשר בו הנגע: והבגד או השתי או הערב או כל כלי העור אשר תכבס וסר מהם הנגע וכבס שנית וטהר: זאת תורת נגע צרעת בגד הצמר או הפשתים או השתי או הערב או כל כלי עור לטהרו או לטמאו:

וידבר יהוה אל משה לאמר: זאת תהיה תורת המצרע ביום טהרתו והובא אל הכהן: ויצא הכהן אל מחוץ למחנה וראה הכהן והנה נרפא נגע הצרעת מן הצרוע: והזרתם את בני ישראל מטמאתם ולא ימתו בטמאתם בטמאם את משפני אשר בתוכם: זאת תורת הזב ואשר תצא ממנו שכבת זרע לטמאה בה: והדנה בנדתה והזב את זובו לזכר ולנקבה ולאיש אשר ישכב עם טמאה:

וידבר יהוה אל משה אחרי מות שני בני אהרן בקרבם לפני יהוה וימתו: ויאמר יהוה אל משה דבר אל אהרן אחיך ואל יבא בכל עת אל הקדש מבית לפרכת אל פני הפרכת אשר על הארץ ולא ימות כי בענן אראה על הפרכת: בזאת יבא אהרן אל הקדש בפר בן בקר לחטאת ואיל לעלה: ולא תקיא הארץ אתכם בטמאתם אתה באשר קאה את הגוי אשר לפניכם: כי כל אשר יעשה מכל

התועבת האלה ונכרתו הנפשות העשות מקרב עמם: ושמרתם את משמרתי לבלתי צעות מחקות התועבת אשר נעשו לפניכם ולא תטמאו בהם אני יהוה אלהיכם:

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדשים תהיו כי קדוש אני יהוה אלהיכם: איש אמו ואביו תיראו ואת שבתתי תשמרו אני יהוה אלהיכם: והבדלתם בין הבהמה הטהרה לטמאה ובין העוף הטמא לטהור ולא תשקצו את נפשתיכם בבהמה ובעוף ובכל אשר תרמש האדמה אשר הבדלתי לכם לטמא: והייתם לי קדשים כי קדוש אני יהוה ואבדל אתכם מן העמים להיות לי: ואיש או אשה כי יהיה בהם אוב או ידעני מות יומתו באבן ירגמו אתם דמיהם בהם:

ויאמר יהוה אל משה אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו: כי אם לשארו הקרב אליו לאמו ולאביו ולבנו ולבתו ולאתיו: ולאחתו הבתולה הקרוכה אליו אשר לא היתה לאיש לה יטמא: ומכה בהמה ישלמנה ומכה אדם יומת: משפט אחד יהיה לכם פגור פאזרח יהיה כי אני יהוה אלהיכם: וידבר משה אל בני ישראל ויוציאו את המקלל אל מחוץ למחנה וירגמו אותו אבן ובני ישראל עשו כאשר צוה יהוה את משה:

וידבר יהוה אל משה בהר סיני לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם כי תבאו אל הארץ אשר אני נתן לכם ושבתה הארץ שבת ליהוה: שש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמר פרמך ואספת את תבואתה: כי לי בני ישראל עבדים עבדי הם אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים אני יהוה אלהיכם: לא תעשו לכם אילים ופסל ומצבה לא תקימו לכם ואבן משפית לא תתנו בארצכם להשתחוות עליה כי אני יהוה אלהיכם: את שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו אני יהוה:

אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו ונעשיתם אתם: ונתתי גשמיכם בעתם ונתנה הארץ יכולה ועץ השדה יתן פריו: והשיג לכם דיש את בציר ובציר ישיג את זרע ואכלתם לחמכם לשבע וישבתם לבטח בארצכם: וכל מעשר בקר וצאן כל אשר יעבר

תחת השֹׁכֵט הַעֲשִׂירִי יִהְיֶה קֹדֶשׁ לַיהוָה: לֹא יִבָּקֵר בֵּין טוֹב לְרַע וְלֹא יִמְיָנֻוּ וְאִם הָמָר יִמְיָנֻוּ וְהָיָה הוּא וּתְמוּרָתוֹ יִהְיֶה קֹדֶשׁ לֹא יִגָּאֵל: אֵלֶּה הַמִּצְוֹת (הַת) אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהָר (בֶּרֶךְ) סִינַי: (וְיוֹ אֲנֹדִי)

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינַי בְּאֹהֶל מוֹעֵד בְּאַחַד לַחֲדָשׁ הַשְּׁנִי בַשָּׁנָה הַשְּׁנִית לְצֵאתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֵאמֹר: שְׂאוּ אֶת רֹאשׁ כָּל עֵדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת כָּל זָכָר לְגִלְגָּלָתָם: מִכֵּן עֲשִׂים שָׁנָה וּמַעֲלָה כָּל יֵצֵא צֶבֶא בְּיִשְׂרָאֵל תִּפְקְדוּ אֹתָם לְצִבְאֹתָם אֹתָהּ וְאֶהְרֹן: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה וְאֵל אֶהְרֹן לֵאמֹר: אֵל תִּכְרִיתוּ אֶת שֹׁכֵט מִשְׁפַּחַת הַקֹּהֲתִי מִתּוֹךְ הַלְוִיִּם: וְזֹאת עֲשׂוּ לָהֶם וְחִיו וְלֹא יָמָתוּ בְּגִשְׁתָּם אֶת קֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים אֶהְרֹן וּבָנָיו יָבִאוּ וְשָׂמוּ אוֹתָם אִישׁ אִישׁ עַל עִבְדָּתוֹ וְאֵל מִשְׁאֹ: וְלֹא יָבִאוּ לְרֵאוֹת כָּבֹלַע אֶת הַקֹּדֶשׁ וְנָמָתוּ:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: נָשָׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי גִרְשׁוֹן גַּם הֵם לְבֵית אֲבֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם: מִכֵּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּמַעֲלָה עַד בֶּן חֲמִשִּׁים שָׁנָה תִּפְקְדוּ אוֹתָם כָּל הַבָּא לְצֶבֶא צֶבֶא לְעֶבֶד עֲבָדָה בְּאֹהֶל מוֹעֵד: כָּל הַבָּקֵר לְעֹלָה שְׁנִים עָשָׂר פָּרִים אֵילִם שְׁנִים עָשָׂר כִּבְשִׁים בְּנֵי שָׁנָה שְׁנִים עָשָׂר וּמִנְחָתָם וְשַׁעֲרֵי עֲזִים שְׁנִים עָשָׂר לַחֹטָאֹת: וְכֹל בָּקֵר זֶבֶח הַשְּׁלָמִים עֲשִׂירִים וָאַרְבָּעָה פָּרִים אֵילִם שְׁשִׁים עֶתְדִים שְׁשִׁים כִּבְשִׁים בְּנֵי שָׁנָה שְׁשִׁים זֹאת חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ אַחֲרֵי הַמִּשְׁחָ אֹתוֹ: וּבָבֹא מֹשֶׁה אֶל אֹהֶל מוֹעֵד לְדַבֵּר אִתּוֹ וַיִּשְׁמַע אֶת הַקּוֹל מִדְבַר אֱלֹהִים מֵעַל הַכַּפֹּרֶת אֲשֶׁר עַל אֶרֶץ הָעֵדֻת מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרִבִּים וַיְדַבֵּר אֵלָיו:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל אֶהְרֹן וְאֶמְרָתָ אֵלָיו בְּהַעֲלֹתְךָ אֶת הַנֹּרֹת אֶל מוֹל פְּנֵי הַמְּנוֹרָה יְאִירוּ שְׁבַעַת הַנֹּרוֹת: וַיַּעַשׂ כֵּן אֶהְרֹן אֶל מוֹל פְּנֵי הַמְּנוֹרָה הָעֹלָה גִּרְתִּיהָ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: וְזֶה מַעֲשֵׂה הַמְּנוֹרָה מִקְשָׁה זָהָב עַד יִרְכָּה עַד פְּרֻחָהּ מִקְשָׁה הוּא כַּמֶּרְאָה אֲשֶׁר הָרָאָה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה כֵּן עָשָׂה אֶת הַמְּנוֹרָה: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶ׈ה וְאַבְיָה יֶרֶק יֶרֶק בְּפָנֶיהָ הִלֵּא תִפְלֵם שְׁבַעַת יָמִים תִּסְגֵּר שְׁבַעַת יָמִים מַחוּץ לַמִּחְנָה וְאַחֲרֵי תִאָּסֵף: וְתִסְגֵּר מֵרִים מַחוּץ לַמִּחְנָה שְׁבַעַת יָמִים וְהָעָם לֹא נִסַּע עַד הָאָסֵף מֵרִים: וְאַחֲרֵי נִסְעוּ הָעָם

מחצרות נִיחְנוּ בַּמִּדְבָּר פָּאָרֶן :

וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵּאמֹר: שְׁלַח לְךָ אֲנָשִׁים וַיִּתְּרוּ אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן
אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אֶחָד אִישׁ אֶחָד לַמָּטָה אַבְתִּיו
תִּשְׁלַחוּ כָּל נָשִׂיא בָהֶם: וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה מִמִּדְבָּר פָּאָרֶן עַל פִּי
יְהוָה כָּלָם אֲנָשִׁים רָאשֵׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל הֵמָּה: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה
לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל כְּנָפֵי
בְּגָדֵיהֶם לְדֶרֶתָם וְנִתְּנוּ עַל צִיצִית הַכֶּנֶף פֶּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם
לְצִיצִית וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וַיִּזְכַּרְתֶּם אֶת כָּל מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא
תַתּוּרוּ אַחֲרָי לְבַבְכֶּם וְאַחֲרַי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר אֹתָם זֵנוּם אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן
תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת כָּל מִצְוֹתַי וְהָיִיתֶם קְדָשִׁים לֹאֲלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֹאֲלֹהִים
אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

וַיִּקַּח קֶרֶח בֶּן יִצְהָר בֶּן קָהָת בֶּן לֹוי וְדָתָן וְאַבִּירָם בְּנֵי אֵלִיָּאֵב וְאוֹן בֶּן
פִּלֵּת בְּנֵי רְאוּבֵן: וַיָּקֻמוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וְאֲנָשִׁים מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל חֲמִשִּׁים
וּמֵאֲתָיִם נָשִׂאֵי עֲדָה קִרְאִי מוֹעֵד אֲנָשֵׁי שָׁם: וַיִּקְהֲלוּ עַל מֹשֶׁה וְעַל
אַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם רַב לָכֶם פִּי כָּל הָעֵדָה כָּלָם קְדָשִׁים וּבְתוֹכָם
יְהוָה וּמִדּוּעַ תִּתְּנִשְׂאוּ עַל קָהָל יְהוָה: וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם בְּהָרִימְכֶם אֶת
חֶלְבּוֹ מִמֶּנּוּ וְנִחְשָׁב לְלוֹיִם כְּתַבּוּאָת גֵּרֹן וְכְתַבּוּאָת יָקָב: וְאַכְלֹתֶם
אֹתוֹ בְּכָל מְקוֹם אֹתָם וּבֵיתְכֶם כִּי שָׂכַר הוּא לָכֶם חֶלֶף עֲבַדְתֶּם
בְּאֵהָל מוֹעֵד: וְלֹא תִשְׂאוּ עָלָיו חֲטָא בְּהָרִימְכֶם אֶת חֶלְבּוֹ מִמֶּנּוּ וְאֵת
קְדָשֵׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא תַחֲלִלּוּ וְלֹא תִמּוּתוּ:

וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אַהֲרֹן לֵאמֹר: זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר
צִוָּה יְהוָה לֵאמֹר דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ פָּרָה אֲדָמָה
תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עַל: וְנִתְּתָם אֶתָּה אֶל
אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וְהוֹצִיא אֶתָּה אֶל מַחוּץ לַמִּחֲנֶה וְשַׁחֲטָה אֶתָּה לִפְנָיו:
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה אֵל תִּירָא אֹתוֹ כִּי בִגְדְךָ נִתְּתִי אֹתוֹ וְאֵת כָּל
עֲמֹ וְאֵת אֲרָצוֹ וְעָשִׂיתָ לוֹ כְּאֲשֶׁר עָשִׂיתָ לְסִיחֵן מֶלֶךְ הָאֲמֹרִי אֲשֶׁר
יּוֹשֵׁב בְּחֶשְׁבּוֹן: וַיָּכּוּ אֹתוֹ וְאֵת בְּנָיו וְאֵת כָּל עֲמֹ עַד בִּלְתִּי הִשְׁאִיר לוֹ
שָׂרִיד וַיִּירָשׁוּ אֶת אֲרָצוֹ: וַיִּסְעוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּחְנוּ בְּעַרְבֹת מוֹאָב
מַעְבַּר לִירְדֵן וַיִּרְחוּ:

וַיֵּרָא בָּלֶק בֶּן צְפּוֹר אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה יִשְׂרָאֵל לְאַמְרֵי: וַיַּגֵּר מוֹאָב מִפְּנֵי הָעָם מֵאֵד כִּי רַב הוּא וַיִּקְּץ מוֹאָב מִפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיֹּאמֶר מוֹאָב אֶל זִקְנֵי מְדִיָּן עֲתָה יִלְחָכוּ הַקָּהָל אֶת כָּל סְבִיבֹתֵינוּ כְּלַחֵךְ הַשּׁוֹר אֶת יָרֵךְ הַשָּׂדֶה וּבָלֶק בֶּן צְפּוֹר מֶלֶךְ לְמוֹאָב בָּעֵת הַהוּא: וַיֵּרָא פִּינְחָס בֶּן אֱלִעֶזֶר בֶּן אֱהֶרֶן הַכֹּהֵן וַיָּקָם מִתּוֹךְ הָעֵדָה וַיִּקַּח רֹמַח בְּיָדוֹ: וַיָּבֹא אַחֵר אִישׁ יִשְׂרָאֵל אֶל הַקָּבֶה וַיִּדְקֹר אֶת שְׁנֵיהֶם אֶת אִישׁ יִשְׂרָאֵל וְאֶת הָאִשָּׁה אֶל קָבֶתָה וַתַּעֲצֹר הַמַּגִּפָּה מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיִּהְיוּ הַמֵּתִים בַּמַּגִּפָּה אַרְבָּעָה וָעֶשְׂרִים אָלֶף:

וַיַּדְבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵּאמֹר: פִּינְחָס בֶּן אֱלִעֶזֶר בֶּן אֱהֶרֶן הַכֹּהֵן הַשִּׁיב אֶת חֲמַתִּי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בִּקְנָאוֹ אֶת קִנְאָתִי בְּתוֹכָם וְלֹא כְלִיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בִּקְנָאָתִי: לָכֵן אֲמַר הִנְנִי נֹתֵן לְךָ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם:

וּבַיּוֹם הַהוּא הִכְרִיתֶכֶם מִנְּחָה חֲדָשָׁה לַיהוָה בַּשְּׁבַע־תֵּיכֶם מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל מִלְאכָת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם עֹלָה לַרִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה פָּרִים בְּגִי בָקָר שְׁנַיִם אֵיל אֶחָד שְׁבַע־כֶּבֶשִׂים בְּגִי שְׁנָה: וּמִנְחָתָם סֹלֶת בָּלוּלָה בַשֶּׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לִפְרֵי הָאֶחָד שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לְאֵיל הָאֶחָד: עֶשְׂרֹן עֶשְׂרֹן לִכְבֹּשׁ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכֶּבֶשִׂים: שְׁעִיר עִזִּים אֶחָד לִכְפֹּר עֲלֵיכֶם: מִלֶּבֶד עֹלֹת הַתָּמִיד וּמִנְחָתוֹ תַעֲשׂוּ תָמִיד יִהְיוּ לָכֶם וְנִסְפִיהֶם: וְשְׁעִיר חַטָּאת אֶחָד מִלֶּבֶד עֹלֹת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְפָּהּ: אֵלֶּה תַעֲשׂוּ לַיהוָה בְּמוֹעֲדֵיכֶם לְבַד מִנְדְּרֵיכֶם וּנְדָבָתֵיכֶם לְעֹלֹתֵיכֶם וּלְמִנְחָתֵיכֶם וּלְנִסְפֵיכֶם וּלְשִׁלְמֵיכֶם: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כָּכָל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה:

וַיַּדְבֵּר מֹשֶׁה אֶל רָאשֵׁי הַמִּטּוֹת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה: אִישׁ כִּי יָדָר נָדָר לַיהוָה אוֹ הַשְׁבַּע שְׁבַע־לְאָסֵר אֶסֶר עַל נַפְשׁוֹ לֹא יַחַל דְּבָרוֹ כָּכָל הַיֵּצֵא מִפִּיו יַעֲשֶׂה: וְאִשָּׁה כִּי תִדָּר נָדָר לַיהוָה וְאֶסְרָה אֶסֶר בְּבֵית אָבִיהָ בְּנִעֲרִיהָ: וַיִּתֵּן מֹשֶׁה אֶת הַגִּלְעָד לְמַכִּיר בֶּן מְנַשֶּׁה וַיֵּשֶׁב בָּהּ: וַיֹּאִיר בֶּן מְנַשֶּׁה הַלֵּךְ וַיִּלְכֹּד אֶת חֻותֵיהֶם וַיִּקְרָא אֶתְהֶן חֻות יֹאִיר: וְנָבַח הַלֵּךְ וַיִּלְכֹּד אֶת קָנָת וְאֶת בְּנֹתֶיהָ וַיִּקְרָא לָהּ נָבַח בְּשֵׁמוֹ:

אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאתם ביד משה ואהרן: ויכתב משה את מוצאיהם למסעיהם על פי יהוה ואלה מסעיהם למוצאיהם: ויסעו מרעמסס בחדש הראשון בחמשה עשר יום לחדש הראשון ממחצית הפסח יצאו בני ישראל ביד רמה לעיני כל מצרים: ותהינה מחלה תרצה וחסלה ומלכה ונעה בנות צלפחד לבני דהיהן לנשים: ממשפחת בני מנשה בן יוסף היו לנשים ותהי נחלתן על מטה משפחת אביהן: אלה המצות (הת) והמשפטים אשר צוה יהוה ביד משה אל בני ישראל בערבת מואב על ירדן (יז) ירחו: (הי אניד)

אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן במדבר בערבה מול סוף בין פארן ובין תפל ולבן נחצרות ודי זקב: אחד עשר יום מחרב דרך הר שעיר עד קדש ברנע: ויהי בארבעים שנה בעשתי עשר חודש באחד לחדש דבר משה אל בני ישראל ככל אשר צוה יהוה אתו אלהם: עד אשר יניח יהוה לאחיכם פכם ויירשו גם הם את הארץ אשר יהוה אלהיכם נתן להם בעבר הירדן ושבתם איש לירשתו אשר נתתי לכם: ואת יהושע צויתי בעת ההוא לאמר עיניך הראות את כל אשר עשה יהוה אלהיכם לשני המלכים האלה פן יעשה יהוה לכל הממלכות אשר אתה עבר שמה: לא תיראום כי יהוה אלהיכם הוא הנלחם לכם:

ונאתחנן אל יהוה בעת ההוא לאמר: אדני יהוה אתה החלית להראות את עבדך את גדלך ואת דרך החזקה אשר מי אל בשמים ובארץ אשר יעשה כמעשיך וכגבורתך: אעברה נא ואראה את הארץ הטובה אשר בעבר הירדן הנה הטוב הזה והלבנון: ויקרא משה אל כל ישראל ויאמר אלהם שמע ישראל את החקים ואת המשפטים אשר אנכי דבר באזניכם היום ולמדתם אתם ושמרתם לעשותם: יהוה אלהינו כרת עמנו ברית בחרב: לא את אבותינו כרת יהוה את הברית הזאת כי אתנו אנחנו אלה פה היום כלנו חיים: פנים בפנים דבר יהוה עמכם בזה מתוך האש: אנכי עמד בין יהוה ובנייכם בעת ההוא להגיד לכם את דבר יהוה כי יראתם מפני האש ולא עליכם בזה לאמר: אנכי יהוה אלהיך אשר

הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים: לא יהיה לך אלהים אחרים על פני: לא תעשה לך פסל כל תמונה אשר בשמים ממעל ואשר בארץ מתחת ואשר במים מתחת לארץ: לא תשתחוו להם ולא תעבדם כי אני יהוה אלהיך אל קנא פקד עון אבות על בנים ועל שלשים ועל רבעים לשנאי: ועשה חסד לאלפים לאהבי ולשמרי מצותי: לא תשא את שם יהוה אלהיך לשוא כי לא ינקה יהוה את אשר ישא את שמו לשוא: שמור את יום השבת לקדשו כאשר צוה יהוה אלהיך: ששת ימים תעבד ועשית כל מלאכתך: ויום השביעי שבת ליהוה אלהיך לא תעשה כל מלאכה אתה ובנך ובבתך ועבדך ואמתך ושורך וחמורך וכל בהמתך וגרך אשר בשעריך למען ינוח עבדך ואמתך כמך: וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים ויצאך יהוה אלהיך משם ביד חזקה ובזרע נטויה על פני צוה יהוה אלהיך לעשות את יום השבת: כבוד את אביך ואת אמך כאשר צוה יהוה אלהיך למען יאריך ימיך ולמען ייטב לך על האדמה אשר יהוה אלהיך נתן לך: לא תרצח ולא תנאף ולא תגנב ולא תענה ברעך עד שוא: ולא תחמד אשת רעך ולא תתאנה בית רעך שדהו ועבדו ואמתו שורו וחמורו וכל אשר לרעך: את הדברים האלה דבר יהוה אל כל קהלכם בהר מתוך האש הענן והערפל קול גדול ולא יסף ויקתבם על שני לוחות אבנים ויתנם אלי: ויהי כשמעכם את הקול מתוך החשך וההר בער באש ותקרבון אלי כל ראשי שבטיכם וזקניכם: ותאמרו הן הראנו יהוה אלהינו את כבודו ואת גדלו ואת קלו שמענו מתוך האש היום הזה ראינו כי ידבר אלהים את האדם וחי: ועתה למה נמות כי תאכלנו האש הגדלה הזאת אם יספים אנחנו לשמע את קול יהוה אלהינו עוד ומתנו: כי מי כל בשר אשר שמע קול אלהים חיים מדבר מתוך האש כמנו ויחי: קרב אתה ושמע את כל אשר יאמר יהוה אלהינו ואת תדבר אלינו את כל אשר ידבר יהוה אלהינו אליך ושמענו ועשינו: וישמע יהוה את קול דבריכם בדברכם אלי ויאמר יהוה אלי שמעתי את קול דברי העם הזה אשר דברו אליך היטיבו כל אשר דברו: מי יתן והיה לבכם זה להם ליראה אתי ולשמור את כל מצותי כל הימים למען

יִיטב לָהֶם וּלְבָנֵיהֶם לַעֲלֹם: לָךְ אָמַר לָהֶם שׁוּבוּ לָכֶם לְאַהֲלֵיכֶם:
וְאַתָּה פֹה עֹמֵד עִמָּדִי וְאַדְבָּרָה אֵלֶיךָ אֶת כָּל הַמִּצְוָה וְהַחֲקִים
וְהַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תִּלְמַדְם וַעֲשׂוּ בְּאָרְצְךָ אֲשֶׁר אָנֹכִי נָתַן לָהֶם לְרִשְׁתָּהּ:
וְשִׁמְרָתֶם לַעֲשׂוֹת כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֶתְכֶם לֹא תִסְרוּ יְמִין
וּשְׂמָאל: בְּכָל הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֶתְכֶם תֵּלְכוּ לְמַעַן
תַּחֲיִין וְטוֹב לָכֶם וְהִאֲרַכְתֶּם יָמִים בְּאָרְצְךָ אֲשֶׁר תִּירָשׁוּן: וְזֹאת הַמִּצְוָה
הַחֲקִים וְהַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם לְלַמֵּד אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹת
בְּאָרְצְךָ אֲשֶׁר אַתֶּם עֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ: לְמַעַן תִּירָא אֶת יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ לְשׁמֹר אֶת כָּל חֻקֹּתָיו וּמִצְוֹתָיו אֲשֶׁר אָנֹכִי מֵצֹנֶךָ אִתָּה וּבִנְךָ
וּבִתְּךָ כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ וּלְמַעַן יֵאָרְכֶן יָמֶיךָ: וְשִׁמְעָתָּ יִשְׂרָאֵל וְשִׁמְרָתָּ
לַעֲשׂוֹת אֲשֶׁר יִיטב לָךְ וְאֲשֶׁר תִּרְבּוּן מְאֹד כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֱלֹהֵי
אַבְרָהָם לָךְ אַרְצָא וְזֶכֶת חֵלֶב וְדָבָשׁ:

שָׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד: וְאַהֲבָתָא אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ וּבְכָל מְאֹדְךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר
אָנֹכִי מֵצֹנֶךָ הַיּוֹם עַל לְבָבְךָ: וְשָׁנַנְתָּם לְבָנֶיךָ וּדְבַרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ
בְּבֵיתְךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַּדֶּרֶךְ וּבְשֹׁכְבְּךָ וּבְקוּמְךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל יָדְךָ
וְהָיוּ לְטִטּוֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ: וַיִּדְעָתָּ
כִּי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הוּא הָאֱלֹהִים הָאֵל הַגָּאֹמֵן שֹׁמֵר הַבְּרִית וְהַחֲסֵד
לְאַהֲבָיו וּלְשֹׁמְרֵי מִצְוֹתָו לְאֶלֶף דּוֹר: וּמִשְׁלָם לְשֹׁנְאָיו אֵל פָּנָיו
לְהַאֲבִידוֹ לֹא יֵאָחֵז לְשֹׁנְאוֹ אֵל פָּנָיו יִשְׁלַם לוֹ: וְשִׁמְרָתָּ אֶת הַמִּצְוָה
וְאֶת הַחֲקִים וְאֶת הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר אָנֹכִי מֵצֹנֶךָ הַיּוֹם לַעֲשׂוֹתָם:

וְהָיָה | עַקֵּב תִּשְׁמְעוּן אֶת הַמִּשְׁפָּטִים הָאֵלֶּה וְשִׁמְרָתֶם וַעֲשִׂיתֶם אִתָּם
וְשָׁמַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לָךְ אֶת הַבְּרִית וְאֶת הַחֲסֵד אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם:
וְאַהֲבָתְךָ וּבְרַחֲמֶיךָ וּבְרַחֲמֶיךָ פְּרִי בִטְנְךָ וּפְרִי אֲדָמָתְךָ דִּגְנְךָ וְתִירְשְׁךָ
וַיִּצְהַרְךָ שָׁגֵר אֶלְפֶיךָ וַעֲשִׂיתָ צֶאֱנֶךָ עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע
לְאַבְרָהָם לָתֵת לָךְ: בְּרוּךְ תִּהְיֶה מִכָּל הָעַמִּים לֹא יִהְיֶה כָךְ עֲקָר
וְעֲקָרָה וּבְכֵהֶמָּתְךָ: כִּי אִם שָׁמַר תִּשְׁמְרוּן אֶת כָּל הַמִּצְוָה הַזֹּאת אֲשֶׁר
אָנֹכִי מֵצִוָּה אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹתָהּ לְאַהֲבָה אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם לְלַכֵּת בְּכָל
דְּרָכָיו וּלְדַבָּרָה בּוֹ: וְהוֹרִישׁ יְהוָה אֶת כָּל הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה מִלְּפָנֶיכֶם
וַיִּרְשֻׁתֶּם גּוֹיִם גְּדֹלִים וַעֲצָמִים מִכֶּם: כָּל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר תִּדְרֹךְ כָּף

רְגַלְכֶם בּוֹ לָכֶם יִהְיֶה מִן הַמִּדְבָּר וְהַלְבֵנוֹן מִן הַנֶּהָר נָהָר פָּרָת וְעַד הַיָּם
הָאֲחֵרוֹן יִהְיֶה גְבֻלְכֶם: לֹא יִתְצַב אִישׁ בְּפָנֶיכֶם פְּחָדְכֶם וּמוֹרְאֶכֶם
יִתֵּן יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּדְרֹכוּ בָּהּ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר
לָכֶם:

רְאֵה אֲנֹכִי נָתַן לְפָנֶיכֶם הַיּוֹם בְּרָכָה וּקְלָלָה: אֵת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר
תִּשְׁמְעוּ אֶל מִצְוֹת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר אֲנֹכִי מֵצִיָּה אֶתְכֶם הַיּוֹם:
וְהַקְלָלָה אִם לֹא תִשְׁמְעוּ אֶל מִצְוֹת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְסָרְתֶם מִן הַדֶּרֶךְ
אֲשֶׁר אֲנֹכִי מֵצִיָּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לָלֶכֶת אַחֲרֵי אֱלֹהִים אֲחֵרִים אֲשֶׁר לֹא
יִדְעֶתֶם:

שְׁבַעַת שְׁבַעַת תִּסְפֹּר לָךְ מִהַחֵל חֶרֶם בְּקָמָה תַּחֲלֵ לְסֹפֵר שְׁבַעַת
שְׁבַעַת: וְעָשִׂיתָ חֹג שְׁבַעַת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ מִסֹּת נִדְבַת יָדְךָ אֲשֶׁר
תִּתֵּן כַּאֲשֶׁר יִבְרָכְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ: וְשִׁמַּחְתָּ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶתְּהָ
וּבִנְךָ וּבִתְּךָ וְעַבְדְּךָ וְנַאֲמָתְךָ וְהַלְוִי אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ וְהַגֵּר וְהַיִּתּוֹם
וְהָאֶלְמָנָה אֲשֶׁר בְּקִרְבְּךָ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשָׁכֵן שְׁמוֹ
שָׁם: וְזָכַרְתָּ כִּי עֶבֶד הָיִיתָ בְּמִצְרַיִם וְעָשִׂיתָ אֵת הַחֻקִּים
הָאֵלֶּה: חֹג הַסֹּפֶת תַּעֲשֶׂה לָךְ שְׁבַעַת יָמִים בְּאַסְפֹּךְ מִגִּרְנְךָ וּמִיִּקְבְּךָ:
וְשִׁמַּחְתָּ בַּחֲגֹךָ אֶתְּהָ וּבִנְךָ וּבִתְּךָ וְעַבְדְּךָ וְנַאֲמָתְךָ וְהַלְוִי וְהַגֵּר וְהַיִּתּוֹם
וְהָאֶלְמָנָה אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ: שְׁבַעַת יָמִים תַּחֲגֵ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּמָקוֹם
אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה כִּי יִבְרָכְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל תְּבוּאָתְךָ וּבְכָל
מַעֲשֶׂה יָדֶיךָ וְהִיִּיתָ אֵךְ שִׂמְחָה: שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָּל זְכוּרְךָ
אֵת פְּנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר בְּחֹג הַמִּצְוֹת וּבְחֹג הַשְׁבַּעַת
וּבְחֹג הַסֹּכּוֹת וְלֹא יֵרָאֶה אֵת פְּנֵי יְהוָה רִיקָם: אִישׁ כְּמִתְנַת יָדוֹ
בְּבִרְכַּת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן לָךְ:

שְׁפָטִים וְשִׁטְרִים תִּתֵּן לָךְ בְּכָל שַׁעְרֶיךָ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ
לְשִׁבְטֶיךָ וְשִׁפְטוֹ אֵת הָעָם מִשְׁפָּט צֶדֶק: לֹא תִטֶּה מִשְׁפָּט לֹא תִפְרִי
פָּנִים וְלֹא תִקַּח שֹׁחַד כִּי הַשֹּׁחַד יַעֲוֶר עֵינֵי חֲכָמִים וַיִּסְלַף דִּבְרֵי
צְדִיקִים: צֶדֶק צֶדֶק תִּרְדֹּף לְמַעַן תִּחְיֶה וַיִּבְרָשֶׁת אֵת הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ: וְעָנּוּ וְאָמְרוּ יְדִינוּ לֹא שָׁפְכוּ אֵת הַדָּם הַזֶּה וְעֵינֵינוּ
לֹא רָאוּ: כִּפּוּר לַעֲמֹךְ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר פָּדִיתָ יְהוָה וְאֵל תִּתֵּן דָּם נָקִי בְּקִרְבִּי
עֲמֹךְ יִשְׂרָאֵל וְנִפְפֹּר לָהֶם הַדָּם: וְאֶתְּהָ תִבְעֶר הַדָּם הַנָּקִי מִקִּרְבְּךָ כִּי

תעשה הישר בעיני יהוה:

כי תצא למלחמה על איביך ונתנו יהוה אליך בידך ושביט שכיו:
וראית בשביה אשת יפת תאר ותשקת בה ולקחת לך לאשה:
נהבאתה אל תוך ביתך וגלחת את ראשה ועשתה את צפרניה: זכור
את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתכם ממצרים: אשר קרך בדרך
ויוגב בך כל הגנחשלים אחריך ואתה ציף ויגע ולא ירא אליהם:
והיה בהנית יהוה אליך לך מפל איביך מסביב בארץ אשר יהוה
אליך נתן לך נחלה לרשתה תמחה את זכר עמלק מתחת השמים
לא תשכח:

והיה כי תבוא אל הארץ אשר יהוה אליך נתן לך נחלה וירשתה
וישבת בה: ולקחת מראשית כל פרי האדמה אשר תביא מארצך
אשר יהוה אליך נתן לך ושמת בשנא והלכת אל המקום אשר
יבחר יהוה אליך לשפן שמו שם: ובאת אל הכהן אשר יהיה
בימים ההם ואמרת אליו הגדתי היום ליהוה אליך כי באתי אל
הארץ אשר נשבע יהוה לאבותינו לתת לנו: ותבאו אל המקום הזה
ויצא סיחן מלך חשבון ועוג מלך הבשן לקראתנו למלחמה ונבסם:
ונקח את ארצם ונתנה לנחלה לראובני ולגדי ולחצי שבט המנשי:
ושמרתם את דברי הברית הזאת נעשיתם אתם למען תשכילו את
כל אשר תעשון:

אתם נצבים היום כלכם לפני יהוה אליהם ראשיכם שבטיכם
זקניכם ושטריכם כל איש ישראל: טפכם נשיכם וגרך אשר בקרב
מחניך מחטב עציך עד שאב מימך: לעברך בברית יהוה אליך
ובאלתו אשר יהוה אליך כרת עמך היום: הגדתי לכם היום כי
אבד תאבדון לא תאריכון ימים על האדמה אשר אתה עבר את
הירדן לבוא שמה לרשתה: העדתי בכם היום את השמים ואת
הארץ החיים והמות נתתי לפניך הברכה והקללה ובחרת בחיים
למען תחיה אתה וזרעך: לאהבה את יהוה אליך לשמע בקלו
ולדבקה בו כי הוא חייך וארך ימך לשבת על האדמה אשר נשבע
יהוה לאבותיך לאברהם ליצחק וליעקב לתת להם:
וילך משה וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל: ויאמר אליהם

בן מאה ועשרים שנה אנכי היום לא אוכל עוד לצאת ולבוא ניהוה
אמר אלי לא תעבר את הירדן הזה: יהוה אלהיך הוא עבר לפניך
הוא ישמיד את הגוים האלה מלפניך וירשתם יהושע הוא עבר
לפניך כאשר דבר יהוה: הקהילו אלי את כל זקני שבטיכם
ושטריכם ונאדברה באזניהם את הדברים האלה ואעידה בם את
השמים ואת הארץ: כי ידעתי אחרי מותי כי השחת תשחתון
וסרתם מן הדבר אשר צויתי אתכם וקראת אתכם הרעה באחרית
הימים כי תעשו את הרע בעיני יהוה להכעיסו במעשה ידיכם:
וידבר משה באזני כל קהל ישראל את דברי השירה הזאת עד
תמם:

האזינו השמים ונאדברה ותשמע הארץ אמרי פי: יצרף כמטר לקחי
תזל כטל אמרתי כשעירם עלי דשא וכרביבים עלי עשב: כי שם
יהוה אקרא הבו גדל לאלהינו: וידבר יהוה אל משה בעצם היום
הזה לאמר: עלה אל הר העברים הזה הר נבו אשר בארץ מואב
אשר על פני ירחו וראה את ארץ כנען אשר אני נתן לבני ישראל
לאחזה: ומת בהר אשר אתה עלה שמה והאסף אל עמיך כאשר
מת אהרן אחיך בהר ההר ויאסף אל עמיו: על אשר מעלתם בי
בתוך בני ישראל במי מריבת קדש מדבר צן על אשר לא קדשתם
אותי בתוך בני ישראל: כי מנגד תראה את הארץ ושמה לא תבוא
אל הארץ אשר אני נתן לבני ישראל:

וזאת הברכה אשר ברכך משה איש האלהים את בני ישראל לפני
מותו: ויאמר יהוה מסיני בא וזרח משעיר למו הופיע מהר פארן
ואתה מרבבת קדש מימינו אש דת למו: אף חבב עמים כל קדשיו
בידך והם תכו לרגלך ישא מדברתיך: ולא קם נביא עוד בישראל
כמשה אשר ידעו יהוה פנים אל פנים: לכל האותות והמופתים אשר
שלחו יהוה לעשות בארץ מצרים לפרעה ולכל עבדיו ולכל ארצו:
ולכל היד (הך) החזקה ולכל המורא הגדול אשר עשה משה לעיני
כל (כל) ישראל: (יור אידן)

נביאים

ויהי אחרי מות משה עבד יהוה ויאמר יהוה אל יהושע בן נון

מִשְׁרַת מֹשֶׁה לֵאמֹר: מֹשֶׁה עֲבָדִי מֵת וְעַתָּה קוּם עֲבֹר אֶת הַיַּרְדֵּן הַזֶּה אִתָּה וְכָל הָעָם הַזֶּה אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָנֹכִי נָתַן לָהֶם לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל: כָּל מְקוֹם אֲשֶׁר תִּדְרֹךְ בָּהּ רַגְלְכֶם בּוֹ לָכֶם נִתְּתִיו כְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֶל מֹשֶׁה: וַיַּעֲבֹד יִשְׂרָאֵל אֶת יְהוָה כָּל יְמֵי יְהוֹשֻׁעַ וְכָל יְמֵי הַזִּקְנִים אֲשֶׁר הָאָרִיכוּ יָמִים אַחֲרָי יְהוֹשֻׁעַ וְאֲשֶׁר יָדְעוּ אֶת כָּל מַעֲשֵׂה יְהוָה אֲשֶׁר עָשָׂה לְיִשְׂרָאֵל: וְאֵת עֲצָמוֹת יוֹסֵף אֲשֶׁר הֶעֱלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם קָבְרוּ בְּשָׂכֶם בְּחֻלְקַת הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר קָנָה יַעֲקֹב מֵאֵת בְּנֵי חֲמוֹר אָבִי שָׂכֶם בְּמֵאָה קֶשִׁיטָה וַיְהִיו לְבְנֵי יוֹסֵף לְנַחֲלָה: וְאֶלְעָזָר בֶּן (בֵּן) אֶהֱרֹן מֵת וַיִּקְבְּרוּ אוֹתוֹ בְּגִבְעַת פִּינְחָס בֶּנוֹ אֲשֶׁר נָתַן לוֹ בְּהָר (בֶּרֶךְ) אֶפְרָיִם: (הי אינר)

וַיְהִי אַחֲרֵי מוֹת יְהוֹשֻׁעַ וַיִּשְׁאָלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל בִּיהוָה לֵאמֹר מִי יַעֲלֶה לָנוּ אֶל הַכְּנָעֲנִי בְּתַחֲלָה לְהִלָּחֶם בּוֹ: וַיֹּאמֶר יְהוָה יְהוֹדָה יַעֲלֶה הִנֵּה נִתְּתִי אֶת הָאָרֶץ בְּיָדוֹ: וַיֹּאמֶר יְהוֹדָה לְשִׁמְעוֹן אַחִיו עֲלֶה אִתִּי בְּגִוְרָלִי וְנִלְחַמָּה בַּכְּנָעֲנִי וְהִלַּכְתִּי גַם אֲנִי אִתָּךְ בְּגִוְרָלְךָ וַיֵּלֶךְ אִתּוֹ שִׁמְעוֹן: וַיַּעֲשׂוּ בֶן בְּנֵי בְנֵימִן וַיִּשְׂאוּ נָשִׁים לְמִסְפָּרָם מִן הַמְּחַלְלוֹת אֲשֶׁר גִּזְלוּ וַיֵּלְכוּ וַיִּשְׂוּבוּ אֶל נַחֲלָתָם וַיָּבִינוּ אֶת הָעָרִים וַיֵּשְׁבוּ בָּהֶם: וַיִּתְּהִלְכוּ מִשָּׁם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בָּעֵת הַהִיא אִישׁ לְשִׁבְטוֹ וּלְמִשְׁפַּחְתּוֹ וַיֵּצְאוּ מִשָּׁם אִישׁ לְנַחֲלָתוֹ: בְּיָמֵם הָהֵם (הֵם) אִין מֶלֶךְ בְּיִשְׂרָאֵל אִישׁ הַיִּשָּׁר בְּעֵינָיו (בֵּן) יַעֲשֶׂה: (ויו דאני)

וַיְהִי אִישׁ אֶחָד מִן הַרְמְתִּים צוּפִים מִהָר אֶפְרָיִם וּשְׁמוֹ אֶלְקָנָה בֶּן יִרְחָם בֶּן אֱלִיהוּא בֶּן תָּחוֹ בֶּן צוּף אֶפְרָתִי: וְלוֹ שְׁתֵּי נָשִׁים שֵׁם אַחַת חַנָּה וְשֵׁם הַשֵּׁנִית פִּנְנָה וַיְהִי לַפִּנְנָה יְלָדִים וּלְחַנָּה אִין יְלָדִים: וְעַלָּה הָאִישׁ הָהוּא מְעִירוֹ מִיָּמִים יְמִימָה לְהַשְׁתַּחֲוֹת וּלְזָבַח לַיהוָה צְבָאוֹת בְּשִׁלָּה וְשֵׁם שְׁנֵי בְנֵי חָפְנִי וּפְנִחָס כְּהֹנִים לַיהוָה: הַכֹּל נָתַן אֲרֹנָה הַמֶּלֶךְ לְמֶלֶךְ וַיֹּאמֶר אֲרֹנָה אֶל הַמֶּלֶךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ יִרְצֶךָ: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל אֲרֹנָה לֹא כִי קָנוּ אֶקְנָה מֵאוֹתְךָ בְּמַחִיר וְלֹא אֶעֱלֶה לַיהוָה אֱלֹהֵי עֲלוֹת חֲנָם וַיִּקֶּן דָּוִד אֶת הַגִּבְעָן וְאֶת הַבֶּקֶר בְּכֶסֶף שְׁקָלִים חֲמִשִּׁים: וַיָּבֵן שֵׁם (שֵׁם) דָּוִד מִזְבֵּחַ לַיהוָה וַיַּעַל עֲלוֹת וּשְׁלָמִים וַיַּעֲתֵר יְהוָה לְאָרֶץ וַתַּעֲצֹר הַמַּגָּפָה מֵעַל (מֶלֶךְ) יִשְׂרָאֵל: (הי אידנ)

והמֶלֶךְ דָּוִד זָקֵן בָּא בַּיָּמִים נִכְסָהּ בַּבְּגָדִים וְלֹא יָחַם לוֹ: וַיֹּאמְרוּ לוֹ
עֲבֹדֵנוּ וַיִּבְקְשׁוּ לֹאדָנִי הַמֶּלֶךְ נַעֲרָה בְּתוּלָה וְעַמֻּדָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְתִהְיֶה
לוֹ סִכְנֶת וְשִׁכְבָּה בְּחִיקָךְ וְחַם לֹאדָנִי הַמֶּלֶךְ: וַיִּבְקְשׁוּ נַעֲרָה יָפָה בְּכָל
גְּבוּל יִשְׂרָאֵל וַיִּמָּצְאוּ אֶת אֲבִישַׁג הַשּׁוֹנֵמִית וַיָּבֵאוּ אֹתָהּ לַמֶּלֶךְ:
וַיִּדְבֹּר אֹתוֹ טָבוֹת וַיִּתֵּן אֵת כֶּסֶּאָו מֵעַל כֶּסֶּא הַמְּלָכִים אֲשֶׁר אִתּוֹ
בְּבָבֶל: וַשָּׂא אֶת בְּגָדֵי כְּלָאוֹ וְאָכַל לֶחֶם תָּמִיד לִפְנָיו כָּל יְמֵי חַיָּיו:
וְאַרְחֻתּוֹ אַרְחֻת (אֵת) תָּמִיד נִתְּנָה לוֹ מֵאֵת הַמֶּלֶךְ דָּבָר יוֹם בְּיוֹמוֹ כָּל
יְמֵי (יִי) חַיָּיו: (יוֹד דְּנָאִי)

חֲזוֹן יִשְׁעִיהוּ בֶן אֲמוּץ אֲשֶׁר חָזָה עַל יְהוּדָה וִירוּשָׁלַיִם בַּיָּמִי עֲזִיָּהוּ
יוֹתָם אֲחִיו חִזְקִיָּהוּ מַלְכֵי יְהוּדָה: שָׁמְעוּ שְׁמַיִם וְהֶאֱזִינִי אָרֶץ כִּי יִהְיֶה
דְּבַר בָּנִים גְּדֻלָּתִי וְרוֹמְמָתִי וְהֵם פָּשְׁעוּ בִּי: יָדַע שׁוֹר קִנְיָהוּ וְחֲמוֹר
אֲבוֹס בְּעָלָיו יִשְׂרָאֵל לֹא יָדַע עָמִי לֹא הִתְבּוֹנֵן: כִּי כֹאֲשֶׁר הַשְׁמַיִם
הַחֲדָשִׁים וְהָאָרֶץ הַחֲדָשָׁה אֲשֶׁר אָנִי עֹשֶׂה עֲמָדִים לִפְנֵי נְאֻם יְהוָה בֶּן
יַעֲמֹד זִרְעָכֶם וְשִׁמְכֶם: וְהָיָה מִדֵּי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ וּמִדֵּי שְׁבַת בְּשִׁבְתּוֹ
יָבוֹא כָּל בָּשָׂר לְהִשְׁתַּחֲוֹת לִפְנֵי אֲמֹר יְהוָה: וַיָּצְאוּ וְרָאוּ (וַיִּבְרָאוּ) בְּפִגְרֵי
הָאֲנָשִׁים הַפְּשָׁעִים בִּי כִּי תוֹלַעְתָּם לֹא תָמוּת וְאֲשֶׁם לֹא תִכָּבֶּה וְהָיוּ
דִּרְאוֹן לְכָל (לֵל) בָּשָׂר: וְהָיָה מִדֵּי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ וּמִדֵּי שְׁבַת בְּשִׁבְתּוֹ
יָבוֹא כָּל בָּשָׂר לְהִשְׁתַּחֲוֹת לִפְנֵי אֲמֹר יְהוָה: (יְכוּיִן הִי דְנִיָּא)

דִּבְרֵי יִרְמְיָהוּ בֶן חֶלְקִיָּהוּ מִן הַכֹּהֲנִים אֲשֶׁר בַּעֲנֻתוֹת בָּאָרֶץ בְּנִימָן:
אֲשֶׁר הָיָה דָּבָר יְהוָה אֵלָיו בַּיָּמִי יֹאשִׁיָּהוּ בֶן אֲמוּץ מֶלֶךְ יְהוּדָה בְּשָׁלֹשׁ
עֶשְׂרֵה שָׁנָה לְמָלְכוֹ: וַיְהִי בַיָּמִי יְהוֹשִׁיָּהוּ בֶן יֹאשִׁיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה עַד
תֵּם עֲשֵׂתִי עֲשֵׂרֶה שָׁנָה לְצִדְקִיָּהוּ בֶן יֹאשִׁיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה עַד גְּלוּת
יְרוּשָׁלַיִם בְּחֲדָשׁ הַחֲמִישִׁי: וַיִּדְבֹּר אֹתוֹ טָבוֹת וַיִּתֵּן אֵת כֶּסֶּאָו מֵעַל
לְכֶסֶּא הַמְּלָכִים אֲשֶׁר אִתּוֹ בְּבָבֶל: וַשָּׂא אֶת בְּגָדֵי כְּלָאוֹ וְאָכַל לֶחֶם
לִפְנָיו תָּמִיד כָּל יְמֵי חַיָּיו: וְאַרְחֻתּוֹ אַרְחֻת (אֵת) תָּמִיד נִתְּנָה לוֹ מֵאֵת
מֶלֶךְ בָּבֶל דָּבָר יוֹם בְּיוֹמוֹ עַד יוֹם מוֹתוֹ כָּל יְמֵי (יִי) חַיָּיו: (וִיו דִּיאֲנִי)

וַיְהִי בְּשָׁלֹשׁ שָׁנָה בְּרִבְעֵי בְּחֻמְשָׁה לַחֲדָשׁ וְאָנִי בְּתוֹךְ הַגּוֹלָה עַל
נְהַר כְּבָר נִפְתָּחוּ הַשְּׁמַיִם וְאֶרְאָה מֵרָאוֹת אֱלֹהִים: בְּחֻמְשָׁה לַחֲדָשׁ
הִיא הַשָּׁנָה הַחֲמִישִׁית לְגָלוּת הַמֶּלֶךְ יוֹזְכִיָן: הָיָה הָיָה דָּבָר יְהוָה אֵל
יְחִזְקִאל בֶּן בּוּזִי הַכֹּהֵן בָּאָרֶץ פְּשָׁדִים עַל נְהַר כְּבָר וַתְּהִי עָלָיו שֵׁם יְד

יְהוָה: וְאָרָא וְהִנֵּה רוּחַ סַעְרָה בָּאָה מִן הַצָּפוֹן עָנָן גָּדוֹל וְאֵשׁ
מִתְלַקַּחַת וְנִגְהָ לּוֹ סָבִיב וּמִתּוֹכָהּ כְּעֵין הַחֲשֹׁמֶל מִתּוֹךְ הָאֵשׁ: וּמִתּוֹכָהּ
דְּמוּת אַרְבַּע חַיּוֹת וְזֶה מֵרָאִיתָן דְּמוּת אָדָם לְהִנֵּה: וְאַרְבַּעַה פָּנִים
לְאַחַת וְאַרְבַּע כְּנָפִים לְאַחַת לָהֶם: וְרִגְלֵיהֶם רִגְלֵי יִשְׂרָאֵל וְכַף רִגְלֵיהֶם
כְּכַף רִגְלֵי עֶגְלָה וְנִצְצִים כְּעֵין נְחֹשֶׁת קָלִיל: וַיְדִי אָדָם מִתַּחַת כְּנָפֵיהֶם עַל
אַרְבַּעַת רַבְעֵיהֶם וּפְנֵיהֶם וְכְנָפֵיהֶם לְאַרְבַּעַתָּם: חִבְרַת אִשָּׁה אֶל
אַחוּתָהּ כְּנָפֵיהֶם לֹא יִסְבוּ בְּלִכְתָּן אִישׁ אֶל עֵבֶר פָּנָיו יִלְכוּ: וּדְמוּת
פְּנֵיהֶם פָּנֵי אָדָם וּפְנֵי אֲרִיָּה אֶל הַיָּמִין לְאַרְבַּעַתָּם וּפְנֵי שׁוֹר
מִהַשְׂמָאוֹל לְאַרְבַּעַתָּן וּפְנֵי נֶשֶׁר לְאַרְבַּעַתָּן: וּפְנֵיהֶם וְכְנָפֵיהֶם פְּרָדוֹת
מִלְמַעְלָה לְאִישׁ שְׂתִים חִבְרוֹת אִישׁ וּשְׂתִים מְכֻסּוֹת אֶת גּוֹיְתֵיהֶנָּה:
וְאִישׁ אֶל עֵבֶר פָּנָיו יִלְכוּ אֶל אֲשֶׁר יִהְיֶה שְׁמָה הָרוּחַ לְלַכֵּת יִלְכוּ לֹא
יִסְבוּ בְּלִכְתָּן: וּדְמוּת הַחַיּוֹת מֵרָאִיתָם כְּגִחְלֵי אֵשׁ בַּעֲרוֹת כְּמִרְאָה
הַלְפָּדִים הִיא מִתְהַלֶּכֶת בֵּין הַחַיּוֹת וְנִגְהָ לָאֵשׁ וּמִן הָאֵשׁ יוֹצֵא בְּרֶקֶק:
וְהַחַיּוֹת רְצוּא וְשׁוֹב כְּמִרְאָה הַבִּזְק: וְאָרָא הַחַיּוֹת וְהִנֵּה אוֹפֵן אֶחָד
בְּאַרְצָן אֶצֶל הַחַיּוֹת לְאַרְבַּעַת פָּנָיו: מִרְאָה הָאוֹפָנִים וּמַעֲשֵׂיהֶם כְּעֵין
תַּרְשִׁישׁ וּדְמוּת אֶחָד לְאַרְבַּעַתָּן וּמֵרָאִיתָם וּמַעֲשֵׂיהֶם כְּאֲשֶׁר יִהְיֶה
הָאוֹפֵן בְּתוֹךְ הָאוֹפָן: עַל אַרְבַּעַת רַבְעֵיהֶן בְּלִכְתָּם יִלְכוּ לֹא יִסְבוּ
בְּלִכְתָּן: וְגִבֵּיהֶן וְגִבְיָהּ לָהֶם וַיִּרְאָה לָהֶם וְגִבְתָּם מִלֵּאֵת עֵינַיִם סָבִיב
לְאַרְבַּעַתָּן: וּבְלִכְתֵּי הַחַיּוֹת יִלְכוּ הָאוֹפָנִים אֶצְלָם וּבִהְנֵשָׂא הַחַיּוֹת
מֵעַל הָאָרֶץ יִנָּשְׂאוּ הָאוֹפָנִים: עַל אֲשֶׁר יִהְיֶה שֵׁם הָרוּחַ לְלַכֵּת יִלְכוּ
שְׁמָה הָרוּחַ לְלַכֵּת וְהָאוֹפָנִים יִנָּשְׂאוּ לְעִמָּתָם כִּי רוּחַ הַחַיָּה בְּאוֹפָנִים:
בְּלִכְתָּם יִלְכוּ וּבְעִמָּדָם יַעֲמִדוּ וּבִהְנֵשָׂאָם מֵעַל הָאָרֶץ יִנָּשְׂאוּ הָאוֹפָנִים
לְעִמָּתָם כִּי רוּחַ הַחַיָּה בְּאוֹפָנִים: וּדְמוּת עַל רֹאשֵׁי הַחַיָּה רִקִּיעַ כְּעֵין
הַקֶּרֶחַ הַנּוֹרָא נְטוּי עַל רֹאשֵׁיהֶם מִלְמַעְלָה: וְתַחַת הַרִקִּיעַ כְּנָפֵיהֶם
יִשְׂרוֹת אִשָּׁה אֶל אַחוּתָהּ לְאִישׁ שְׂתִים מְכֻסּוֹת לְהִנֵּה וּלְאִישׁ שְׂתִים
מְכֻסּוֹת לְהִנֵּה אֶת גּוֹיְתֵיהֶם: וְאִשָּׁמַע אֶת קוֹל כְּנָפֵיהֶם כְּקוֹל מַיִם
רַבִּים כְּקוֹל שְׂדֵי בְּלִכְתָּם קוֹל הַמֶּלֶךְ כְּקוֹל מַחְנֵה בְּעִמָּדָם תִּרְפִּינָה
כְּנָפֵיהֶן: וַיְהִי קוֹל מֵעַל לְרִקִּיעַ אֲשֶׁר עַל רֹאשָׁם כְּמִרְאָה אֶבֶן סַפִּיר דְּמוּת
כֶּסֶף וְעַל דְּמוּת הַכֶּסֶף דְּמוּת כְּמִרְאָה אָדָם עָלָיו מִלְמַעְלָה: וְאָרָא

כַּעֲיֵן חֲשַׁמֵּל כְּמִרְאָה אֵשׁ בֵּית לֹה סָבִיב מִמִּרְאָה מִתְנִיּוֹ וּלְמַעַלָּה
וּמִמִּרְאָה מִתְנִיּוֹ וּלְמַטָּה רְאִיתִי כְּמִרְאָה אֵשׁ וְנִגָּה לֹו סָבִיב: כְּמִרְאָה
הַקִּשָּׁת אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּעֵינֵי בְּיוֹם הַגִּשָּׁם בֵּן מִרְאָה הַנִּגָּה סָבִיב הוּא
מִרְאָה דְּמוּת כְּבוֹד יְהוָה נִאֲרָאָה וְאֶפֶל עַל פְּנֵי וְאֶשְׁמַע קוֹל מְדַבֵּר:
וּתְשַׁאֲנִי רוּחַ וְאֶשְׁמַע אַחֲרֵי קוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל בְּרוּךְ כְּבוֹד יְהוָה
מִמְקוֹמוֹ: וּפָאָת נִגְבָּה חֲמֹשׁ מְאוֹת וְאַרְבַּעַת אֲלָפִים מִדָּה וּשְׁעָרִים
שְׁלֹשָׁה שַׁעַר שְׁמַעוֹן אֶחָד שַׁעַר יִשְׂשָׁכָר אֶחָד שַׁעַר זְבוּלֹן אֶחָד: פָּאָת
יְמָה חֲמֹשׁ מְאוֹת וְאַרְבַּעַת אֲלָפִים שְׁעָרֵיהֶם שְׁלֹשָׁה שַׁעַר גֹּד אֶחָד
שַׁעַר אֲשֶׁר אֶחָד שַׁעַר נִפְתָּלִי אֶחָד: סָבִיב שְׁמִנָּה (שֶׁה) עֶשֶׂר אֶלֶף
וְשֵׁם הָעִיר מִיּוֹם יְהוָה (יָהּ) שְׁמָה: (יְכוּיִן הִי דִּינָא)

דְּבַר יְהוָה אֲשֶׁר הָיָה אֵל הוֹשֵׁעַ בֵּן בְּאֲרִי בִימֵי עֲזִיָּה יוֹתָם אֶחָד
יְחִזְקִיָּה מַלְכֵי יְהוּדָה וּבִימֵי יִרְבֵּעָם בֵּן יוֹאָשׁ מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל: תַּחֲלַת
דְּבַר יְהוָה בְּהוֹשֵׁעַ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵל הוֹשֵׁעַ לֵךְ קַח לְךָ אִשָּׁת וְנוֹנִים
וַיֵּלְדוּ וְנוֹנִים כִּי זֶנָּה תִּזְנֶה הָאָרֶץ מֵאַחֲרֵי יְהוָה: וַיֵּלֶךְ וַיִּקַּח אֶת גִּמְרָה
בַּת דְּבָלָיִם וַתֵּהָרֶה לוֹ בֶּן:

וַיְהִי וְהִכָּל כְּדָשׁוּ הֵם מִפְּנֵי כָל הָאָרֶץ: תַּפְלָה לְחַבְקוּק הַנְּבִיא עַל
שְׁגִינּוֹת: יְהוָה שְׁמַעְתִּי שְׁמַעְךָ יִרְאֵתִי יְהוָה פָּעַלְךָ בְּקִרְבִּי שְׁנִים חֲמִיּוֹ
בְּקִרְבִּי שְׁנִים תוֹדִיעַ בְּרָגְזוֹ רַחֵם תִּזְכּוֹר: אֱלֹהִים מִתִּימָן יָבוֹא וְקָדוֹשׁ
מִמֶּהָר פֹּאֲרֵן סֶלָה כֶּסֶף שְׁמִים הוֹדוּ וַתִּהְלְתוּ מִלֵּאָה הָאָרֶץ: וְנִגָּה כְּאוֹר
תִּהְיֶה קִרְנִים מִיָּדוֹ לֹו וְשֵׁם חֲבִיּוֹן עֲזִיָּה: לְפָנָיו יֵלֶךְ דְּבַר וַיֵּצֵא רֶשֶׁף
לְרַגְלָיו: עֲמִד וַיִּמְדֹּד אֶרֶץ רָאָה וַיִּתֵּר גּוֹיִם וַיִּתְּפֹצְצוּ הָרָרִי עַד שְׁחוֹ
גִּבְעוֹת עוֹלָם הִלִּיכוֹת עוֹלָם לֹו: תַּחַת אֲנִי רְאִיתִי אֱהֵלִי כּוֹשֵׁן יִרְגָּזוֹן
יִרְעוֹת אֶרֶץ מִדְּיָן: הַבְּנֵהָרִים חָרָה יְהוָה אִם בְּנֵהָרִים אֶפְרַיִם אִם בְּיָם
עֲבֹרְתֶךָ כִּי תִרְכַּב עַל סוּסֶיךָ מִרְכַּבְתֶּיךָ יְשׁוּעָה: עֲרִיָּה תַעֲזוֹר קִשְׁתֶּךָ
שְׁבַעוֹת מִטּוֹת אִמֹר סֶלָה נִהְרוֹת תִּבְקַע אֶרֶץ: רְאוּךָ יַחֲלִיו הָרִים זָרִם
מִיָּם עָבַר נָתַן תְּהוֹם קוֹלוֹ רוּם יִהְיֶה נִשְׂאָ: שְׁמֹשׁ זָרַח עֲמִד זְבֻלָּה
לְאוֹר חֲצִיךָ יִהְלְכוּ לְנִגָּה בְּרַק חֲנִיתֶךָ: בְּזַעַם תִּצְעַד אֶרֶץ בְּאֵף תִּדּוֹשׁ
גּוֹיִם: יִצְאָתָּ לִישׁוּעַ עֲמֶךָ לִישׁוּעַ אֶת מְשִׁיחֶךָ מִחֲצָתָה רֹאשׁ מִבֵּית רֶשַׁע
עֲרוֹת יְסוֹד עַד צִנְאָר סֶלָה: נִקְבָּתָה בְּמִטְוִי רֹאשׁ פִּרְזִיו יִסְעֲרוּ לְהַפִּיצֵנִי
עַל־צַתָּם כְּמוֹ לֶאֱכֹל עֲנִי בְּמִסְתָּר: דְּרַכְתָּה בְּיָם סוּסֶיךָ חֲמֹר מִיָּם רַבִּים:

שִׁמְעָתִי וְתַרְגֵּז בְּטִנִּי לְקוֹל צִלְלוֹ שִׁפְתֵי יְבוֹא רִקֵּב בְּעֶצְמִי וְתַחְתִּי
 אֶרְגֵּז אֲשֶׁר אָנוּחַ לְיוֹם צָרָה לַעֲלוֹת לַעֵם יְגוּדָנוּ: כִּי תֵאָנֶה לֹא תִפְרָח
 וְאֵין יָבוֹל בְּגִפְנִים כַּחַשׁ מַעֲשֶׂה זֹאת וּשְׂדֵמוֹת לֹא עֲשֶׂה אֲכַל גִּזֹּר
 מִמִּכְלָה צֹאן וְאֵין בָּקָר בְּרִפְתִּים: וְאֲנִי בִיהוֹה אֶעֱלוֹנָה אֲגִילָה בְּאֵלֵהִי
 יִשְׁעִי: יְהוֹה (קרי: אֱלֹהִים) אֲדַנִּי חִילִי וַיִּשֶׁם רִגְלִי כְּאֵילוֹת וְעַל
 בָּמוֹתֵי יִדְרֹכָנִי לְמִנְצָח בְּנִגִּינוֹתֵי: זָכְרוּ תוֹרַת מֹשֶׁה עַבְדִּי אֲשֶׁר צִוִּיתִי
 אוֹתוֹ כְּחֹרֵב עַל כָּל יִשְׂרָאֵל חֲקִים וּמִשְׁפָּטִים: הִנֵּה אֲנִכִּי שִׁלַּח לָכֶם
 אֶת אֱלִיָּה הַנָּבִיא לִפְנֵי בּוֹא יוֹם יְהוֹה הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא: וְהַשִּׁיב לִבְ
 (לָב) אֲבוֹת עַל בָּנִים וְלִב בָּנִים עַל אֲבוֹתָם פֶּן אֲבוֹא וְהִפִּיתִי אֶת
 הָאָרֶץ (הָעַץ) חֲרָם: הִנֵּה אֲנִכִּי שִׁלַּח לָכֶם אֶת אֱלִיָּה הַנָּבִיא לִפְנֵי בּוֹא
 יוֹם יְהוֹה הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא: (א נאדי)

כתובים

וַיְהִי בִימֵי שְׁפֹט הַשְּׁפֹטִים וַיְהִי רָעַב בָּאָרֶץ וַיֵּלֶךְ אִישׁ מִבֵּית לֶחֶם
 יְהוּדָה לְגוֹר בַּשָּׂדֵי מוֹאָב הוּא וְאִשְׁתּוֹ וּשְׁנֵי בָנָיו: וְשֵׁם הָאִישׁ
 אֱלִימֶלֶךְ וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ נַעֲמִי וְשֵׁם שְׁנֵי בָנָיו מַחֲלֹן וְכַלְיוֹן אֶפְרַתִּים
 מִבֵּית לֶחֶם יְהוּדָה וַיָּבֹאוּ שְׂדֵי מוֹאָב וַיַּהֲדִיּוּ שָׁם: וַיָּמָת אֱלִימֶלֶךְ אִישׁ
 נַעֲמִי וַתִּשְׁאָר הִיא וּשְׁנֵי בָנֶיהָ: וַיִּשְׁאוּ לָהֶם נָשִׁים מֵאֲבִיוֹת שָׁם הָאֶחָת
 עֶרְפָּה וְשֵׁם הַשְּׁנִית רוּת וַיֵּשְׁבוּ שָׁם כַּעֲשֹׂר שָׁנִים: וַיָּמָתוּ גַם שְׁנֵיהֶם
 מַחֲלֹן וְכַלְיוֹן וַתִּשְׁאָר הָאִשָּׁה מִשְׁנֵי יְלָדֶיהָ וּמֵאִשָּׁה: וַתִּקֶּם הִיא
 וְכַלְתֶּיהָ וַתִּשָּׁב מִשְׁדֵּי מוֹאָב כִּי שָׁמְעָה בַּשָּׂדֶה מוֹאָב כִּי פָקַד יְהוֹה
 אֶת עַמּוֹ לְתַת לָהֶם לֶחֶם: וַתֵּצֵא מִן הַמָּקוֹם אֲשֶׁר הָיְתָה שָׁמָּה וּשְׁתִּי
 כַלְתֶּיהָ עִמָּה וַתִּלְכְּנָה בְּדֶרֶךְ לָשׁוּב אֶל אָרֶץ יְהוּדָה: וַתֹּאמֶר נַעֲמִי
 לַשְּׁתִּי כַלְתֶּיהָ לִכְנָה שְׂבָנָה אִשָּׁה לְבֵית אִמָּה יַעֲשׂ יְהוֹה עִמָּכֶם חֹסֵד
 כְּאֲשֶׁר עָשִׂיתֶם עִם הַמָּתִים וְעַמְּדִי: יִתֵּן יְהוֹה לָכֶם וּמִצָּאן מְנוּחָה
 אִשָּׁה בֵּית אִשָּׁה וַתִּשָּׁק לָהֶן וַתִּשְׁאָנָה קוֹלָן וַתִּבְכְּינָה: וַתֹּאמְרֶנָּה לָהּ
 כִּי אַתָּן נָשׁוּב לַעֲמֹךְ: וַתֹּאמֶר נַעֲמִי שְׂבָנָה בְּנָתִי לָמָּה תִּלְכְּנָה עִמִּי
 הַעוֹד לִי בָנִים בְּמַעֲצִי וְהָיוּ לָכֶם לְאֻנָּשִׁים: שְׂבָנָה בְּנָתִי לִכֵּן כִּי זָקְנָתִי
 מִהָיֹת לְאִישׁ כִּי אִמְרָתִי יֵשׁ לִי תִקְנָה גַם הָיִיתִי הַלֵּילָה לְאִישׁ וְגַם
 יְלָדָתִי בָנִים: הִלָּהֵן תִּשְׁבַּרְנָה עַד אֲשֶׁר יִגְדְּלוּ הִלָּהֵן תַּעֲגֹנָה לְבִלְתִּי

היות לאיש אל בנתי כי מר לי מאד מכם כי יצאה בי יד יהוה:
 ותשאנה קולן ותבקנה עוד ותשק ערפה לחמותה ורות דבקה בה:
 ותאמר הנה שבה יבמתך אל עמה ואל אלהיה שובי אחרי יבמתך:
 ותאמר רות אל תפגעי בי לעזובך לשוב מאחריך כי אל אשר תלכי
 אלך ובאשר תליני אלין עמך עמי ואלהיך אלהי: באשר תמותי
 אמות ושם אקבר כה יעשה יהוה לי וכה יוסיף כי המות יפריד ביני
 ובינך: ותרא כי מתאמצת היא ללכת אתה ותחדל לדבר אליה:
 ותלכנה שתייהם עד בואנה בית לחם ויהי כבואנה בית לחם ותהם
 כל העיר עליהן ותאמרנה הזאת נעמי: ותאמר אליהן אל תקראנה
 לי נעמי קראן לי מרא כי המר שדי לי מאד: אני מלאה הלכתי
 וריקם השיבני יהוה למה תקראנה לי נעמי ויהוה ענה כי ושדי
 הרע לי: ותשב נעמי ורות המואביה כלתה עמה השבה משדי
 מואב והמה באו בית לחם בתחלת קציר שערים: ולנעמי מודע
 לאישה איש גבור חיל ממשפחת אלימלך ושמו בעז: ותאמר רות
 המואביה אל נעמי אלה נא השדה נאלקטה בשבלים אחר אשר
 אמצא חן בעיניו ותאמר לה לכי בתי: ותלך ותבוא ותלקט בשדה
 אחרי הקוצרים ויקר מקרה חלקת השדה לבעז אשר ממשפחת
 אלימלך: והנה בעז בא מבית לחם ויאמר לקוצרים יהוה עמכם
 ויאמרו לו יברכך יהוה: ויאמר בעז לנערו הנצב על הקוצרים למי
 הנערה הזאת: ויען הנער הנצב על הקוצרים ויאמר נערה מואביה
 היא השבה עם נעמי משדי מואב: ותאמר אלקטה נא ואספתי
 בעמרים אחרי הקוצרים ותבוא ותעמוד מאז הבקר ועד עתה זה
 שבתה הבית מעט: ויאמר בעז אל רות הלא שמעת בתי אל תלכי
 ללקט בשדה אחר וגם לא תעבורי מזה וכה תדבקין עם נערת:י
 עיניך בשדה אשר יקצרון והלכת אחריהן הלא צויתי את הנערים
 לבלתי נגען וצמת והלכת אל הפלים ושתית מאשר ישאבון
 הנערים: ותפל על פניה ותשתחו ארצה ותאמר אליו מדוע מצאתי
 חן בעיניך ואניכי נכריה: ויען בעז ויאמר לה הגד הגד לי
 כל אשר עשית את חמותך אחרי מות אישך ותעזבי אביך ואמך
 וארץ מולדתך ותלכי אל עם אשר לא ידעת תמול שלשום: ישלם

יְהוָה פָּעַלְךָ וּתְהִי מִשְׁפָּרְתְּךָ שְׁלֵמָה מֵעַם יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
בָּאת לַחֲסוֹת תַּחַת כְּנָפָיו: וַתֹּאמֶר אֲמִצָּא חֵן בְּעֵינֶיךָ אֲדֹנִי כִּי נִחְמַתְנִי
וְכִי דִבַּרְתָּ עָלַי לֵב שִׁפְחָתְךָ וְאֶנְכִי לֹא אֶהְיֶה כְּאַחַת שִׁפְחֹתֶיךָ: וַיֹּאמֶר
לָהּ בַּעַז לַעֲתֵת הָאֵכֶל גִּשְׁיִי הָלַם וְאָכַלְתָּ מִן הַלֶּחֶם וּטְבַלְתָּ פֶתְךָ בַּחֲמִץ
וַתִּשָּׁב מִצָּד הַקְּצָרִים וַיִּצְבֹּט לָהּ קָלִי וַתֹּאכַל וַתִּשְׁבַּע וַתִּתֵּר: וַתִּקֶּם
לְלֶקֶט וַיִּצֹו בַּעַז אֶת נַעֲרָיו לֵאמֹר גַּם בֵּין הָעֲמָרִים תִּלְקֹט וְלֹא
תִכְלִימוּהוּ: וְגַם שָׁלַח תִּשְׁלֹו לָהּ מִן הָעֲבֹתִים וְעֲזֹבֹתֶם וְלֶקְטָה וְלֹא
תִגְעְרוּ בָהּ: וַתִּלְקֹט בַּשָּׂדֶה עַד הָעֶרֶב וַתַּחֲבֹט אֶת אֲשֶׁר לֶקְטָה וַיְהִי
כְּאַיִפָּה שְׁעָרִים: וַתִּשָּׂא וַתְּבֹא הָעִיר וַתֵּרָא חֲמוּתָהּ אֶת אֲשֶׁר לֶקְטָה
וַתֹּצֵא וַתִּתֵּן לָהּ אֶת אֲשֶׁר הוֹתֵרָה מִשְׁבָּעָה: וַתֹּאמֶר לָהּ חֲמוּתָהּ אֵיפֹה
לֶקְטָתְּ הַיּוֹם וְאָנֹכָה עֲשִׂיתָ יְהִי מִכִּירְךָ בְּרוּךְ וַתִּגַּד לַחֲמוּתָהּ אֶת אֲשֶׁר
עָשְׂתָה עִמּוֹ וַתֹּאמֶר שֵׁם הָאִישׁ אֲשֶׁר עָשִׂיתִי עִמּוֹ הַיּוֹם בַּעַז: וַתֹּאמֶר
נַעֲמִי לְכַלְתָּה בְּרוּךְ הוּא לַיהוָה אֲשֶׁר לֹא עֲזַב חֲסִדּוֹ אֶת הַחַיִּים וְאֶת
הַמֵּתִים, וַתֹּאמֶר לָהּ נַעֲמִי קְרוֹב לָנוּ הָאִישׁ מִגִּזְלָנוּ הוּא: וַתֹּאמֶר רוּת
הַמּוֹאָבִיָּה גַם כִּי אָמַר אֵלַי עִם הַנְּעָרִים אֲשֶׁר לִי תִדְבָּקִין עַד אִם כָּלוּ
אֶת כָּל הַקִּצִּיר אֲשֶׁר לִי: וַתֹּאמֶר נַעֲמִי אֵל רוּת כָּלְתָה טוֹב בְּתִי כִּי
תִצָּא עִם נַעֲרוֹתַי וְלֹא יִפְגְּעוּ בָךְ בַּשָּׂדֶה אַחֵר: וַתִּדְבַק בְּנַעֲרוֹת בַּעַז
לְלֶקֶט עַד כְּלוֹת קִצִּיר הַשְּׂעִרִים וּקְצִיר הַחֲטִיִּם וַתִּשָּׁב אֶת חֲמוּתָהּ:
וַתֹּאמֶר לָהּ נַעֲמִי חֲמוּתָהּ בְּתִי הֲלֹא אֲבִקֶּשׁ לָךְ מְנוּחַ אֲשֶׁר יֵיטֵב לָךְ:
וַעֲתָה הֲלֹא בַעַז מִדַּעַתְנוּ אֲשֶׁר הִיִּית אֶת נַעֲרוֹתַי הִנֵּה הוּא זָרָה אֶת
גֵּרְךָ הַשְּׂעִרִים הַלֵּילָה: וְרַחֲצֵת וְסַכֶּת וְשִׁמְתָּ שְׂמֹלְתֶיךָ עָלֶיךָ וַיְרִדְתָּ
הַגֵּרְךָ אֶל תַּנְדְּעֵי לֵאשׁ עַד כְּלוֹתוֹ לֶאֱכֹל וְלִשְׁתּוֹת: וַיְהִי בַשֶּׁכֶב וַיִּדְעַתָּ
אֶת הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁכַּב שָׁם וּבָאת וּגְלִית מִרְגְּלֹתַי וּשְׁכַבְתִּי, וְהוּא
יִגִּיד לָךְ אֶת אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂינ: וַתֹּאמֶר אֵלֶיהָ כָּל אֲשֶׁר תֹּאמְרִי אֵלַי (קִרִי
וְלֹא כְתִיב) אֶעֱשֶׂה: וַתִּרְדַּד הַגֵּרְךָ וַתַּעֲשֶׂ כָּכָל אֲשֶׁר צִוְּתָהּ חֲמוּתָהּ:
וַיֵּאכַל בַּעַז וַיִּישָׁב לְבֹו וַיָּבֵא לְשֹׁכֵב בִּקְצֵה הָעֵרְמָה וַתְּבֹא בִלְטָה
וַתִּגַּל מִרְגְּלֹתַי וַתִּשְׁכַּב: וַיְהִי בַּחֲצִי הַלַּיְלָה וַיִּתְּרֵד הָאִישׁ וַיִּלְפַּת
וַהֲנִה אִשָּׁה שְׁכָבַת מִרְגְּלֹתַי: וַיֹּאמֶר מִי אַתָּה וַתֹּאמֶר אֲנִי רוּת אֲמָתְךָ
וַיַּפְרֹשֶׁת כְּנָפֶיךָ עַל אֲמָתְךָ כִּי גֹאֵל אַתָּה: וַיֹּאמֶר בְּרוּכָה אַתָּה לַיהוָה בְּתִי
הַיִּטְבָּת חֲסִדְךָ הָאֲחֵרוֹן מִן הָרִאשׁוֹן לְכַלְתִּי לְכַת אֲחֵרֵי הַבְּחוּרִים אִם

דל ואם עשיר: ועתה בתי אל תיראי כל אשר תאמרי אעשה לך כי
 יודע כל שער עמי כי אשת חיל את: ועתה כי אמנם כי גאל אנכי
 וגם יש גאל קרוב ממני: ליני הלילה והיה בבקר אם יגאלך טוב
 יגאל ואם לא יחפץ לגאלך וגאלתיך אנכי חי יהיה שכבי עד
 הבקר: ותשכב מרגלותיו עד הבקר ותקם בטרום יכיר איש את
 רעהו ויאמר אל יודע כי באה האשה הגר: ויאמר הכי המטפחת
 אשר עליך ואחזי בה ותאחז בה וימד שש שערים וישת עליה ויבא
 העיר: ותבוא אל חמותה ותאמר מי את בתי ותגד לה את כל אשר
 עשה לה האיש: ותאמר שש השערים האלה נתן לי כי אמר אלי
 (קרי ולא כתיב) אל תבואי ריקם אל חמותך: ותאמר שכי בתי עד
 אשר תדעין איך יפל דבר כי לא ישקט האיש כי אם כלה הדבר
 היום: ובעז עלה השער וישב שם והנה הגאל עבר אשר דבר בעז
 ויאמר סורה שבה פה פלני אלמני ויסר וישב: ויקח עשרה אנשים
 מזקני העיר ויאמר שבו פה וישבו: ויאמר לגאל חלקת השדה
 אשר לאחינו לאלימלך מכרה נעמי השבה משדה מואב: ואני
 אמרתי אגלה אונן לאמר קנה נגד הישבים ונגד זקני עמי אם תגאל
 גאל ואם לא יגאל הגידה לי ואדעה כי אין זולתך לגאול ואנכי
 אחריך, ויאמר אנכי אגאל: ויאמר בעז ביום קנותך השדה מיד
 נעמי ומאת רות המואביה אשת המת קנית להקים שם המת על
 נחלתו: ויאמר הגאל לא אוכל לגאל לי פן אשחית את נחלתי גאל
 לך אתה את גאלתי כי לא אוכל לגאל: וזאת לפנים בישראל על
 הגאולה ועל התמורה לקים כל דבר שלף איש נעלו ונתן להעוהו
 וזאת התעודה בישראל: ויאמר הגאל לבעז קנה לך וישלף נעלו:
 ויאמר בעז לזקנים וכל העם עדים אתם היום כי קניתי את כל אשר
 לאלימלך ואת כל אשר לכליון ומחלון מיד נעמי: וגם את רות
 המואביה אשת מחלון קניתי לי לאשה להקים שם המת על נחלתו
 ולא יכרת שם המת מעם אחיו ומשער מקומו עדים אתם היום:
 ויאמרו כל העם אשר בשער והזקנים עדים: ותן יהיה את האשה
 הבאה אל ביתך כרחל וכלאה אשר בנו שתייהם את בית ישראל
 ונעשה חיל באפרתה וקרא שם בבית לחם: ויהי ביתך בבית פריץ

אֲשֶׁר יֵלְדָה תִּמְרָ לַיהוּדָה מִן הַזֶּרַע אֲשֶׁר יִתֵּן יְהוָה לָךְ מִן הַנֶּעְרָה
הַזֹּאת: וַיִּקַּח בַּעַז אֶת רוּת וַתְּהִי לוֹ לְאִשָּׁה וַיָּבֵא אֵלֶיהָ וַיִּתֵּן יְהוָה לָהּ
הַרְיוֹן וַתֵּלֶד בֶּן: וַתֹּאמְרָנָה הַנָּשִׁים אֶל נַעֲמִי בְרוּךְ יְהוָה אֲשֶׁר לֹא
הִשְׁבִּית לָךְ גֹּאֵל הַיּוֹם וַיִּקְרָא שְׁמוֹ בִּישְׂרָאֵל: וְהָיָה לָךְ לְמַשִּׁיב נָפֶשׁ
וּלְכֹלֶלֶל אֶת שְׂיִבְתְּךָ, כִּי כֹלֶתְךָ אֲשֶׁר אָהַבְתְּךָ יֵלְדָתוֹ אֲשֶׁר הִיא טוֹבָה
לָךְ מִשְׁבָּעָה בְּנִים: וַתִּקַּח נַעֲמִי אֶת הַיֶּלֶד וַתִּשְׁתַּחֲוֶה בַּחֲיִקָּה וַתְּהִי לוֹ
לְאִמָּנָה: וַתִּקְרָאנָה לוֹ הַשְׁכָּנוֹת שֵׁם לֵאמֹר יֵלֶד בֶּן לְנַעֲמִי וַתִּקְרָאנָה
שְׁמוֹ עוֹבֵד הוּא אָבִי יִשִּׁי אָבִי דָּוִד: וְאַלֶּה תוֹלְדוֹת פְּרִיץ הַפְּרִיץ הוֹלִיד
אֶת חֲצִרֹן: וַחֲצִרֹן הוֹלִיד אֶת רֵם וְרֵם הוֹלִיד אֶת עֲמִינָדָב: וְעֲמִינָדָב
הוֹלִיד אֶת נַחֲשׁוֹן וְנַחֲשׁוֹן הוֹלִיד אֶת שְׁלֹמֹה: וְשְׁלֹמֹן הוֹלִיד אֶת בַּעַז
וּבַעַז הוֹלִיד אֶת עוֹבֵד: וְעוֹבֵד הוֹלִיד (הֵד) אֶת יִשִּׁי וַיִּשִּׁי הוֹלִיד אֶת

(אֵת) דָּוִד: (ה נאיד)

אֲשֶׁרִי הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא הֵלֵךְ בַּעֲצַת רָשָׁעִים וּבְדֶרֶךְ חֲטָאִים לֹא עָמַד
וּבְמוֹשֵׁב לְצִים לֹא יָשָׁב: כִּי אִם בְּתוֹרַת יְהוָה חִפְצוֹ וּבְתוֹרָתוֹ יִהְיֶה
יוֹמָם וּלְיָלָה: וְהָיָה כַּעַן שְׁתוּל עַל פִּלְגֵי מַיִם אֲשֶׁר פָּרִיז יִתֵּן בַּעֲתוֹ
וְעָלָהּ לֹא יָבוֹל וְכֹל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה יִצְלִיחַ: לֹא כֵן הָרָשָׁעִים כִּי אִם
כַּמֶּזֶץ אֲשֶׁר תִּדְפְּנוּ רוּחַ: עַל כֵּן לֹא יָקֻמוּ רָשָׁעִים בַּמִּשְׁפָּט וְחֲטָאִים
בַּעֲדַת צְדִיקִים: כִּי יוֹדַע יְהוָה דֶּרֶךְ צְדִיקִים וְדֶרֶךְ רָשָׁעִים תֵּאֲבֹד:
הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֱלֹהֵי בְּקִדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בְּרִקִּיעַ עֲזוֹ: הַלְלוּהוּ בַּגְּבוּרָתוֹ
הַלְלוּהוּ בְּרַב גְּדֻלּוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתַקְעַ שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בַּנִּבְלָה וּבְנֹר:
הַלְלוּהוּ בְּתֵף וּמַחֹל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעִגָּב: הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי שְׁמַע
הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה (הֵה) תִּהְלֵל יְהוָה (יְה) הַלְלוּיָהּ:
(י נדאי)

אִישׁ הָיָה בְּאֶרֶץ עוֹץ אִיּוֹב שְׁמוֹ וְהָיָה הָאִישׁ הַהוּא תָם וַיֵּשֶׁר וַיִּרְא
אֱלֹהִים וְסָר מִרָע: וַיּוֹלְדוּ לוֹ שִׁבְעָה בָנִים וְשְׁלוֹשׁ בָּנוֹת: וַיְהִי מִקְנֵהוּ
שִׁבְעַת אֲלָפֵי צֹאן וּשְׁלֹשַׁת אֲלָפֵי גְמָלִים וְחֲמֵשׁ מֵאוֹת צֹמֶד בָּקָר
וְחֲמֵשׁ מֵאוֹת אֲתוֹנוֹת וַעֲבָדָה רַבָּה מֵאֹד וַיְהִי הָאִישׁ הַהוּא גָדוֹל מִכָּל
בְּנֵי קָדָם: וְלֹא נִמְצָא נָשִׁים יְפוֹת כְּבָנוֹת אִיּוֹב בְּכָל הָאֶרֶץ וַיִּתֵּן לָהֶם
אֲבִיהֶם נָחֳלָה בְּתוֹךְ אַחֲיהֶם: וַיְחִי אִיּוֹב אַחֲרֵי זֹאת מָאָה וָאַרְבָּעִים
שָׁנָה וַיִּרְאָה אֶת בְּנָיו וְאֶת בְּנֵי בְנָיו אַרְבָּעָה דִּירוֹת: וַיָּמָת אִיּוֹב (אֵב)

זקן וישבע (וַעַ) ימים: (ה נדיא)

משלי שלמה בן דוד מלך ישראל: לדעת חכמה ומוסר להבין אמרי
בינה: לקחת מוסר השכל צדק ומשפט ומישרים: אשת חיל מי
ימצא ורחק מפנינים מכרה: בטח בה לב בעלה ושלל לא יחסר:
גמלתהו טוב ולא רע כל ימי חייה: דרשה צמר ופשתים ותעש
בחפץ פניה: היתה פאניות סוחר ממרחק תביא לחמה: ותקם בעוד
לילה ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה: זממה שדה ותקחהו מפרי
כפיה נטעה פרום: חגרה בעוז מתניה ותאמץ זרעותיה: טעמה פי
טוב סחרה לא יכבה בלילה נרה: ידיה שלחה בפישור וכפיה תמכו
פלך: פפה פרשה לעני וידיה שלחה לאביון: לא תירא לביתה
משלג כי כל ביתה לבש שנים: מרבדים עשתה לה שש וארגמן
לבושה: נודע בשערים בעלה בשבתו עם זקני ארץ: סדין עשתה
ותמכר וחגור נתנה לכנעני: עז והדר לבושה ותשחק ליום אחרון:
פיה פתחה בחכמה ותורת חסד על לשונה: צופיה הליכות ביתה
ולחם עצלות לא תאכל: קמו בניה ויאשרוה בעלה ניהללה: רבות
בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה: שקר חזן והכל היפי אשה
יראת יהוה היא תתהלל: תנו לה (לה) מפרי ידיה ויהללוה בשערים
(בם) מעשיה: (א ניאד)

דברי קהלת בן דוד מלך בירושלים: הבל הבלים אמר קהלת הבל
הבלים הכל הבל: מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמל תחת
השמש: ויתר מהמה בני הזהר עצות ספרים הרבה אין קץ ולהג
הרבה יגעת בשׁר: סוף דבר הכל נשמע את האלהים ירא ואת
מצותיו שמור כי זה כל האדם: כי את (את) כל מעשה האלהים
יבא במשפט על כל נעלם אם טוב ואם (וס) רע: סוף דבר הכל
נשמע את האלהים ירא ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם: (ה
נידא)

שיר השירים אשר לשלמה: ישקני מנשיקות פיהו כי טובים דידיך
מזין: לריח שמניך טובים שמן תורק שמך על פן עלמות אהבתיך:
פרמי שלי לפני האלף לך שלמה ומאתים לנטרים את פריו:
היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני: ברח דודי (די)

וידמה לך לצבי או לעפר האילים על הרי (הז) בשמים: (י יאדנ)
 איכה ישבה בדרך העיר רבתי עם היתה כאלמנה רבתי בגוים שרתי
 במדינות היתה למס: בכו תבכה בלילה ודמעתה על לחיה אין לה
 מנחם מפל אהביה כל רעיה בגדו בה היו לה לאיבים: גלתה יהודה
 מעני ומרב עבדה היא ישבה בגוים לא מצאה מנוח כל רדפיה
 השיגוה בין המצרים: למה לנצח תשכחנו תעזובנו לארך ימים:
 השיבנו יהנה אליך ונשובה חדש ימינו כקדם: כי אם (אס) מאס
 מאסתנו קצפת עלינו עד (עד) מאד: השיבנו יהנה אליך ונשובה
 חדש ימינו כקדם: (ה יאנר)

בשנת שלוש למלכות יהויקים מלך יהודה בא נבוכדנאצר מלך
 בבל וירושלים ויצר עליה: ניתן אדני בידו את יהויקים מלך יהודה
 ומקצת כלי בית האלהים וביאם ארץ שנער בית אלהיו ואת
 הכלים הביא בית אוצר אלהיו: ויאמר המלך לאשפנז רב סריסו
 להביא מבני ישראל ומזרע המלוכה ומן הפרתמים ומעת הוסר
 התמיד ולתת שקוץ שמים ימים אלה מאתים ותשעים: אשרי
 המחפה ויגיע לימים אלה שלש מאות שלשים וחמשה: ואתה לך
 (לך) לקץ ותנוח ותעמד לגדלך לקץ (לך) הימין: (א ידאנ)

ויהי בימי אחשורוש הוא אחשורוש המלך מהדו ועד כוש שבע
 ועשרים ומאה מדינה: בימים ההם פשבת המלך אחשורוש על
 כסא מלכותו אשר בשושן הבירה: בשנת שלוש למלכו עשה
 משתה לכל שריו ועבדיו חיל פרס ומדי הפרתמים ושרי המדינות
 לפנניו: וישם המלך אחשורוש מס על הארץ ואיי הים: וכל מעשה
 תקפו וגבורתו ופרשת גדלת מרדכי אשר גדלו המלך הלוא הם
 כתובים על ספר דברי הימים למלכי מדי ופרס: כי מרדכי (מ)
 היהודי משנה למלך אחשורוש וגדול ליהודים ורצוי לרב אחיו
 דרש טוב לעמו ודבר שלום לכל (לל) ורעו: (ה ידנא)

ובשנת אחת לכוורש מלך פרס לכלות דבר יהנה מפי ירמיה העיר
 יהנה את רוח כרש מלך פרס ויעבר קול בכל מלכותו וגם במקתב
 לאמר: כה אמר כרש מלך פרס כל ממלכות הארץ נתן לי יהנה
 אלהי השמים והוא פקד עלי לבנות לו בית בירושלים אשר

בַּיהוּדָה: מִי בָכֶם מִכָּל עַמּוֹ יְהִי אֱלֹהֵיו עִמּוֹ וַיַּעַל לִירוּשָׁלַיִם אֲשֶׁר
בַּיהוּדָה וַיֵּבֶן אֶת בֵּית יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הוּא הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר
בִּירוּשָׁלַיִם: זָכְרָה לָהֶם אֱלֹהֵי עַל גִּאֲלֵי הַכְּהֻנָּה וּבְרִית הַכְּהֻנָּה
וְהַלְוִיִּם: וְטַהֲרֵתִים מִכָּל גֵּכָר וְאַעֲמִידָה מִשְׁמֹרוֹת לַכְּהֹנָנִים וְלַלְוִיִּם
אִישׁ בְּמִלְאכְתּוֹ: וּלְקִרְבֵּן הָעֲצִים (הֵם) בְּעֵתִים מְזֻמָּנוֹת וְלַבְּכוֹרִים
זָכְרָה לִי אֱלֹהֵי (אֲ) לְטוֹבָה: (י ינאד)

אָדָם שֶׁת אָנוּשׁ: קִינָן מִהַלְלָאֵל יֵרֵד: חֲנוּךְ מִתּוֹשֶׁלֶח לְמֶנֶךְ: לְמִלְאוֹת
דְּבַר יְהוָה בְּפִי יִרְמְיָהוּ עַד רִצְתָה הָאָרֶץ אֶת שְׁבִתוֹתֶיהָ כָּל יְמֵי הַשְּׁמָה
שְׁבִתָה לְמִלְאוֹת שְׁבָעִים שָׁנָה: וּבְשָׁנַת אַחַת לְכוּרֶשׁ מֶלֶךְ פָּרַס לְכָלוֹת
דְּבַר יְהוָה בְּפִי יִרְמְיָהוּ הָעִיר יְהוָה אֶת רוּחַ כּוֹרֶשׁ מֶלֶךְ פָּרַס וַיַּעֲבֹר
קוֹל בְּכָל מְלָכוֹתָיו וְגַם בְּמִכְתָּב לְאַמֹּר: כֹּה אָמַר (אֲ) כּוֹרֶשׁ מֶלֶךְ פָּרַס
כָּל מְמַלְכוֹת הָאָרֶץ נָתַן לִי יְהוָה אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְהוּא פָקַד עָלַי לְבָנוֹת
לוֹ בֵּית בִּירוּשָׁלַיִם אֲשֶׁר בַּיהוּדָה מִי בָכֶם מִכָּל עַמּוֹ יְהוָה אֱלֹהֵיו עִמּוֹ
(עֲ) וַיַּעַל: (הִי ינאד)

אֲדָרָא זוּטָא קַדִּישָׁא.

תֵּאנָא בְּהֵוָה יוֹמָא דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן בְּעָא לְאַסְתִּלְקָא מִן עֲלָמָא וְהָוָה
מְסַדֵּר מְלוּי. אֲתַכְנָשׁוּ חֲבֵרָאֵי לְבִי רַבִּי שְׁמַעוֹן. וְהוּוּ קָמִיָּה רַבִּי אֶלְעָזָר
בְּרִיָּה וְרַבִּי אַבָּא וּשְׁאָר חֲבֵרָאֵי. וְהָוָה מְלִיא בֵּיתָא. זְקִיף עֵינָיו רַבִּי
שְׁמַעוֹן וְחָמָא דְּאַתְמָלִי בֵּיתָא. בָּכָה רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר: בְּזֻמָּנָא אֲחֵרָא
כִּד הוֹיָנָא בְּבִי מְרַעֵי הָוָה רַבִּי פִּינְחָס בֶּן יֶאֱזִיר קָמָאִי וְעַד דְּבִרְרָנָא
דּוּכְתָאִי אוּרִיכוֹ לִי עַד הַשְּׁתָּא. וְכִד תִּבְנָא אֲסַחֵר אֲשָׁא מְקָמָאִי
וּמַעְלָמִין לֹא אֲתַפְסֵק. וְלֹא הָוָה עָאֵל בֵּר נֶשׁ אֱלָא בְּרִשׁוּתָא. וְהַשְּׁתָּא
חֲמִינָא דְּאַתְפְּסֵק וְהָא אֲתַמְלִי בֵּיתָא. עַד דִּהּוּ יִתְבִּי פִּתְחָא עֵינָיו רַבִּי
שְׁמַעוֹן וְחָמָא מַה דְּחָמָא וְאַסְחֵר אֲשָׁא בְּבֵיתָא נִפְקוּ כְּלָהוּ וְאַשְׁתְּאַרוּ
רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיָּה וְרַבִּי אַבָּא. וּשְׁאָר חֲבֵרָאֵי יִתְבוּ אַבְרָאִי. אָמַר רַבִּי
שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיָּה פּוּק חֲזִי אִי הָכָא רַבִּי יִצְחָק, דִּנְאָנָא
מְעַרְבָנָא לִיָּה. אִימָא לִיָּה דִּיסְדֵּר מְלוּי וְיִתְיָב לְגַבְאִי. וְכָפָה חוּלְקִיָּה.
קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְיִתְיָב וְחִיֵּךְ וְחִדִּי. אָמַר, אֵן אֵינוֹן חֲבֵרָאֵי. קָם רַבִּי

אַלְעֶזֶר וְאַעִיל לֹון וַיִּתְּבוּ קָמִיָּה. וְקִיף יְדוֹי רַבִּי שְׁמַעוֹן וּמַצְלִי צְלוּתָא וְהָהּ חֲדִי וְאַמֵּר, אֵינֹון חֲבֵרְיָא דְאַשְׁתְּכָחוּ בְּבִי אֲדָרָא יְזַדְּמָנוּן הָכָא. נִפְקוּ פְּלָהוּ וְאַשְׁתְּאַרוּ רַבִּי אֶלְעֶזֶר בְּרִיָּה וְרַבִּי אַבָּא וְרַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חִזְיָא. אֲדַהֲכִי עָאֵל רַבִּי יְצַחְקָא. אָמַר לִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן כְּמָה יָאוּת חוּלְקָן, כְּמָה חִידוֹ בְּעִי לְאַתּוּסְפָּא לָךְ בְּהַאי יוֹמָא. יְתִיב רַבִּי אַבָּא בְּתַר כְּתַפּוּי וְרַבִּי אֶלְעֶזֶר קָמִיָּה. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָא הִשְׁתָּא שְׁעִתָּא דְרַעוּתָא הוּא. וְאַנָּא בְּעִינָא לְמִיעֵל בְּלָא כְּסוּפָא לְעֵלְמָא דְאַתִּי. וְהָא מַלִּין קִדְיָשִׁין דְּלָא גִלְיָאן עַד הִשְׁתָּא בְּעִינָא לְגַלְיָה קָמִי שְׁכִינְתָּא. דְּלָא יִמְרוּן דְּהָא בְּגִרְעוּתָא אֶסְתְּלִקְנָא מַעֲלָמָא. וְעַד כְּעַן טְמִירִין הִווּ בְּלִפְאִי לְמִיעֵל בְּהוּ לְעֵלְמָא דְאַתִּי. וְכֵךְ אֶסְדֵּרְנָא לְכוּ. רַבִּי אַבָּא יְכַתֵּב. וְרַבִּי אֶלְעֶזֶר בְּרִי יְלֵעִי. וְשָׁאֵר חֲבֵרְיָא יִרְחִשׁוּן בְּלִפְיָהוּ. קָם רַבִּי אַבָּא מִבְּתַר כְּתַפּוּי וַיְתִיב רַבִּי אֶלְעֶזֶר בְּרִיָּה קָמִיָּה, אָמַר לִיה קוּם בְּרִי, דְּהָא אַחֲרָא יְתִיב בְּהַהוּא אַתָּר. קָם רַבִּי אֶלְעֶזֶר. אַתְּעֻשָׁף רַבִּי שְׁמַעוֹן וַיְתִיב.

פִּתַּח וְאַמֵּר, לֹא הִמְתִּים יְהִלְלוּ יְהִי, וְלֹא כָּל יִרְדֵּי דְיוֹמָה, לֹא הִמְתִּים יְהִלְלוּ יְהִי הִכִּי הוּא נִדְאִי, אֵינֹון דְאַקְרוּן מְתִים. דְּהָא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חִי אַקְרִי. וְהוּא שְׁאֲרִי בֵין אֵינֹון דְאַקְרוּן חַיִּים וְלֹא עִם אֵינֹון דְאַקְרוּן מְתִים. וְסוּפִי דְקִרְאָא כְּתִיב, וְלֹא כָּל יִרְדֵּי דְיוֹמָה. וְכָל אֵינֹון דְנַחֲתִין לְדוּמָה בְּגִיּהָנָם יִשְׁתְּאַרוּן. שְׁאֲנִי אֵינֹון דְאַקְרוּן חַיִּים דְּהָא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעִי בִיקְרִיָּהוּן. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּמָה שְׁנִיָּא שְׁעִתָּא דָּא מְאַדְרָא. דְּבִאדְרָא אֲזַדְּמָן קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּרְתִיכּוּי, וְהִשְׁתָּא הָא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הָכָא, וְאַתִּי עִם אֵינֹון צְדִיקָא דְבִגְנֻתָא דְעֵדֶן, מַה דְּלֹא אַעֲרֵעוּ בְּאֲדָרָא. וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעִי בִיקְרִיָּהוּן דְצְדִיקָא יִתִּיר מִיִּקְרָא דִּילִיָּה. כְּמָה דְכְּתִיב בִּיְרֵכָעִם דְּהָהּ מְקֻטֵּר וּמְפֻלַּח לְעִבּוּדָּהּ זָרָה וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אוֹרִיךְ לִיה. וְכֵינֵן דְּאוּשִׁיט יְדִיה לְקַבְּלִיהָ דְעֵדוּ נְבִיאָהּ. אַתִּיבֵּשׁ יְדִיה, דְכְּתִיב וַתִּיבֹשׁ יָדוֹ. וְעַל דְּפֻלַּח לְעִבּוּדָּהּ זָרָה לֹא כְּתִיב, אֲלֵא עַל דְּאוּשִׁיט יְדִיה לְעֵדוּ נְבִיאָהּ. וְהִשְׁתָּא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעִי בִיקְרָא דִּילָן, וְכִלְהוּ אֶתְאַן עָמִיָּה. אָמַר, הָא רַב

המנוגא סבא הקא וסחרניה שבועין צדיקי גליפן בעטריין, מנהרין כל
 חד וחד מזיקרא דזינא דעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. והוא
 אתי למשמע בחדותא אליו מלין דאנא אימא. עד דהנה יתיב אמר,
 הא רבי פינחס בן יאיר הקא, אתקינו דוכתיה. אזדעזעו חבריא דהו
 תמן וקמו ויתבו בשפולי ביתא. ורבי אלעזר ורבי אבא אשתארו
 קמיה דרבי שמעון. אמר רבי שמעון, באדרא אשתכחנא דכל
 חבריא הו אמרי ואנא עמהון. השתא אימא אנא בלחודאי וכלהו
 ציתין למלולי, עלאין ותתאין. זכאה חולקי יומא דין.
 פתח רבי שמעון ואמר, אני לדודי ועלי תשוקתו. כל יומין
 דאתקטרגא בהאי עלמא בחד קטירא אתקטרגא ביה בקדשא בריך
 הוא. ובגין כך השתא ועלי תשוקתו. דהוא וכל סיעתא קדישא
 דיליה אתו למשמע בחדותא מלין סתימין ושכחא דעתיקא קדישא.
 סתימא דכל סתימין. פריש ואתפרש מכלא ולא פריש. דהא כלא
 ביה מתדבקן והוא מתדבק בכלא. הוא הוא כלא, עתיקא דכל
 עתיקין. סתימא דכל סתימין. אתתקן ולא אתתקן. אתתקן בגין
 לקימא כלא. ולא אתתקן בגין דלא שכיח. פד אתתקן אפיק תשעה
 נהורין דלהטין מגיה מתקונאי. ואינון נהורין מגיה מתנהרין
 ומתלהטין ואזלין ומתפשטין לכל עיבר. פבוצינא דמתפשטין מגיה
 נהורין לכל עיבר. ואינון נהורין דמתפשטין פד יקרבו למןדע לון
 לא שכיח אלא בוצינא בלחודאי. כך הוא עתיקא קדישא בוצינא
 עלאה סתימא דכל סתימין. ולא שכיח בר אינון נהורין דמתפשטין
 דמתגלין וטמירן. ואינון אקרון שמא קדישא. ובגין כך כלא חד.
 ומה דאמרי חברינא בספרי קדמאי דאינון דרגין דאתבריאו ועתיקא
 קדישא אתגלי בהו בכל חד וחד. משום דאינון תקונין דעתיקא
 קדישא. לאו השתא עדנא להגי מלין, דהא אמינא לון באדרא
 קדישא. וחמינא מה דלא ידענא הכי ועד השתא אסתים בלפאי
 מלה. והשתא אנא בלחודאי אסהידנא קמי מלכא קדישא. וכל הגי
 זכאי קשוט דאתו למשמע מלין אלין:

גולגלתא דרישא חורא לאו ביה שירותא וסיומא. קולטרא דקטפוי
 אתפשט ואתנהיר ומניה ירתון צדיקא ארבע מאה עלמין דכסופין
 לעלמא דאתי. מהאי קולטרא דקטפא דהיא גולגלתא חורא נטיר
 טלא כל יומא לההוא זעיר אנפין לאתר דאקרי שמים. וביה זמנין
 מיתא לאחא לזמנא דאתי, דכתיב: ויתן לך האלהים מטל
 השמים. ואתמלךא רישיה ומההוא זעיר אנפין נטיר לחקל תפוחין.
 וכל חקל תפוחין נהירין מההוא טלא. האי עתיקא קדישא טמיר
 וגניז. וחקמתא עלאה סתימא ביההוא גולגלתא משתכח ודאי.
 ביה עתיקא לא אתגלגלא אלא רישא בלחודוי. בגין דאיהו רישא
 לכל רישא. חקמתא עלאה, דאיהי רישא ביה סתים ואקרי מוחא
 עלאה, מוחא סתימא, מוחא דשכיך ושקיט. ולית דידע ליה בר
 איהו:

תלת רישין אתגלפן דא לגו מן דא. ודא לעלא מן דא. רישא חדא
 חקמתא סתימא דאתכסא ולא מתפתחא. וחקמתא דא סתימא
 רישא לכל רישי דשאר חכמות. רישא עלאה עתיקא סתימא דכל
 סתימין. רישא דכל רישא. רישא דלאו רישא. ולא ידע ולא אתידע
 מה דהוי ברישא דא. דלא אתדבק בחקמתא ולא בסולתנו. ועל
 האי אקרי, ברח לך אל-מקומך. והחיות רצוא נשוב. ובגין כך
 עתיקא קדישא אקרי אין. דביה תלגא אין. וכל אינון שערין וכל
 אינון נימין, ממוחא סתימא נפקין וכלהו שעיעין בשקולא ולא
 אתחזי קדלא כללא הוא. בגין דהאי עתיקא קדישא בחד הוי. כללא
 בחידו ולא שניא מרחמי לעלמין בתלת עשר מכילן דרחמין
 אשתכח. בגין דהאי חקמתא סתימא דביה מתפרש תלת זמנין
 לארבע ארבע. והוא עתיקא כליל לון ושלטי על כללא.

חד ארחא דנהיר בפלגותא דשערי דנפקי ממוחא. הוא ארחא
 דנהירין ביה צדיקא לעלמא דאתי. דכתיב: וארח צדיקים כאור נגה
 הולך ואור עד נכון היום. ועל דא כתיב, אז תתענג על יהנה. ומהאי
 ארחא מתנהירין כל שאר ארחין דתלין בזעיר אנפין.

האי עתיקא סבא דסבין. פתרא עלאה לעלא דמתעטרין ביה כל עטרין וכתרין. מתנהרין כל בוצינין מגיה ומתלהטין. והוא הוא בוצינא עלאה טמירא דלא אתידע. האי עתיקא אשתכח בתלת רישין וכלילן בחד רישא. והוא רישא עלאה לעלא לעלא. ובגין דעתיקא קדישא אתרשים בתלת, אוף הכי כל שאר בוצינין דנהרין מגיה כלילן בתלת. עוד עתיקא אתרשים בתרין. כללא דעתיקא בתרין הוא. פתרא עלאה דכל עלאין, רישא דכל רישא. והוא דהוי לעלא מן דא דלא אתידע. כך כל שאר בוצינין סתימין בתרין. עוד עתיקא קדישא אתרשים ואסתים בחד. והוא חד וכלא הוא חד. כך כל שאר בוצינין מתקשרין ומתנהרין בחד ואינון חד:

מצחא דאתגלי בעתיקא קדישא רצון אקרי. דהא רישא עלאה דא סתים לעלא דלא אתידע. פשיט חד טורנא בסימא יאה ואתכליל במצחא. ובגין דהא רענא דכל רעון אתתקן במצחא ואתגליא בבויסטא, האי מצחא אקרי רצון. וכד רצון דא אתגליא רענא דרעון אשתכח בכלהו עלמין. וכל צלותין דלתתא מתקבלין, ומתנהרין אנפוי דזעיר אנפין וכלא ברחמי אשתכח. וכל דינין אתטמון ואתכפון.

בשבתא בשעתא דצלותא דמנחה, דהוא עדן דכל דינין מתעריין. אתגליא האי מצחא ואתכפון כל דינין ואשתכחו רחמין בכלהו עלמין. ובגין כך אשתכח שבת בלא דינא, לא לעלא ולא לתתא. ואפלו אשא דגיהנם אשתקע באתריה, וניחין חיבא. ועל דא אתוסף נשמתא דחדו בשבתא. ובזעי בר נש למחדי בתלת סעודתי דשבתא. דהא כל מהימנותא וכל כללא דמהימנותא ביה אשתכח. ובזעי בר נש לסדרא פתורא ולמיכל תלת סעודתי דמהימנותא ולמחדי בהו. אמר רבי שמעון, אסהדנא עלי לכל אלין דהכא. דהא מן יומאי לא בטילנא אלין תלת סעודתי, ובגינהון לא אצטריכנא לתעניתא בשבתא. ואפלו ביומי אחרני לא אצטריכנא, כל שפן בשבתא. דמאן דזכי בהו זכי למהימנותא שלימתא. חד סעודתא

דמטרוניתא. וחד סעודתא דמלכא קדישא. וחד סעודתא דעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין. ובההוא עלמא יזכי בהו לאלין. האי רצון פד אתגליא כל דינין אתכפין משולשליהון. תקונא דעתיקא קדישא אתתקן בתקונא חד כלל לא דכל תקונין. והיא חכמה עלאה סתימאה, כלל לא דכל שאר. והאי אקרי עדן עלאה סתימא, והוא מוחא דעתיקא קדישא, והאי מוחא אתפשט לכל עיבר. מניה אתפשט עדן אחרא, ומהאי עדן אתגלף. וההוא רישא סתימא דברישא דעתיקא דלא אתידע פד פשיט חד טורנא דהנה מתתקן לאתגהרא. בטש בהאי מוחא ואתגלף ואתנהיר בכמה נהירין. ואפיק וארשים כבוסיטא דא בהאי מצחא. ואתרשים ביה חד נהורא דאקרי רצון. והאי רצון אתפשט לתתא בדקנא עד ההוא אתר דמתישבא בדקנא ואקרי חסד עלאה. ודא איהו נצר חסד. ובהאי רצון פד אתגליא מסתכלין מארי דדינא ומתכפין:

עינוי דרישא דעתיקא קדישא תרין פחד שקילן דאשגחין תדירא ולא נאים, דכתיב, לא ינום ולא יישן, שומר ישראל. ישראל קדישא. בגין כך לא אית ליה גבינין על עינא ולא כסותא, ההוא מוחא אתגלף ונהיר בתלת חורין דעינא. פחורא חדא מסתחנן עינין דזעיר אנפין, דכתיב רחצות בחלב, דהוא חורא קדמאה, ושאר חורין אסתחנן ונהירין לשאר בוצינין. מוחא אקרי נביעא דברכתא. נביעא דכל ברקאן מניה אשתכחו. ובגין דהאי מוחא להיט בתלת חורין דעינא בעינא תלי ביה ברכתא. דכתיב, טוב עין הוא יברך, דהא במוחא תלין חורי דעינא.

האי עינא פד אשגח בזעיר אנפין, אנהרן אנפין פלהו בחידו. עינא דא הוא כלל ימינא לית בה שמאלא. עינין דתתא ימינא ושמאלא תרי בתרי גונין. בצניעותא דספרא אוליפנא דהא יוד עלאה יוד תתאה. הא עלאה הא תתאה. ואו עלאה ואו תתאה. כל אינון עלאין בעתיקא תלין. תתאין בזעיר אנפין אינון. לאו תלין אלא אינון ממש ובעתיקא קדישא תלין. דהא שמא דעתיקא אתכסא מפלא ולא

אשפתכת. אבל אלין אתנן דתלנן בעתיקא בגין דיתקמוון אינון דלתתא. דאי לאו הכי לא יתקמוון, ובגין כך שמה קדישא סתים וגליא. והוא דסתים לקבליה דעתיקא קדישא סתימא דכלא. והוא דאתגליא בזעיר אנפין. ובגין כך כל ברכאן בעין סתים וגליא. אלין אתנן סתימן דתלנן בעתיקא קדישא אמאי תלנן, תליא יוד לקימא יוד דלתתא:

חוטמא. בהאי חוטמא בנוקבא דפרדשקא דביה נשיב רוחא דחיי לזעיר אנפין. ובהאי חוטמא בנוקבא דפרדשקא תליא הא לקימא הא אחרא דלתתא. ודא רוחא נפיק ממוחא סתימא ונקרי רוחא דחיי. ובהאי רוחא זמנין למנדע חכמתא בזמנא דמלכא משיחא דכתיב, ונחה עליו רוח יהוה, רוח חכמה ובינה. האי חוטמא חיי מכל סטריין, חידו שלימא. נחת רוח. אסנתא. בחוטמא דזעיר אנפין כתיב, עלה עשן באפו. והכא כתיב, ותהלתי אחטם לך. ובספרא דאגדתא דבי רב ייבא סבא אוקים הא בפמא. והכא לא מתקימא הכי ולא אצטרפא. אף על גב דבחד סלקא, אלא בהא דינא תליא. ודינא בחוטמא תליא. דכתיב עלה עשן באפו. ואי תימא הא כתיב ואש מפיו תאכל. עקרא דרוגזא בחוטמא תליא. כל תקונין דעתיקא קדישא במוחא שקיט וסתים מתתקנן. וכל תקונין דזעיר אנפין בתחכמה תתא מתתקנן. דכתיב: כלם בתחכמה עשית. והא כללא דכלא נדאי. מה בין הא להא. הא דהכא דינא אתער מנה. ודהכא רחמי גו רחמי:

בדיקנא דעתיקא קדישא תליא כל יקירו דכלא. מזלא דכלא אקרי. מהאי דיקנא ממזלא יקירא דכל יקירין. מזלי עלאי ותתאי. פלהו משגיחין להווא מזלא. בהווא מזלא תליא חיי דכלא, מזוני דכלא, בהאי מזלא תלנן שמה וארעא, גשמין דרענא, בהאי מזלא אשגחותא דכלא. בהאי מזלא תלנן כל חילין עלאין ותתאין, תלת עשר נביעין דמשחא דרבוותא טבא תלנן בדיקנא דמזלא יקירא דא, וכלהו נפקין לזעיר אנפין. לא תימא פלהו אלא תשעה מניהו

משפּתּפּחן בּזעיר אנפּין לאַכפּיאַ דינין. וכדּ האַי מזלּא תלּיא בּשקולא עד טבורא, פּל קדוּשִׁי קדוּשִׁין דקדוּשָׁה ביה תלּין. בּהאי מזלּא פּשיט פּשיטותא דקוטרא עלאָה. הווא רישא דכל רישין דלא אתידע וְלא אשְׁתּמודע וְלא ידעין עלאין וְתתאין. בּגין כּך כּלא בּהאי מזלּא תלּיא. בּדיקנא דא תלת רישין דאמינא מתפּשֵׁטן. וכלהו מתחברן בּהאי מזלּא ומשפּתּפּחין ביה. ובגין כּך פּל יקירו דיקירותא בּהאי מזלּא תלּיא. פּל אלין אתנן דתלּין בּהאי עתיקא, פּלהו תלּין בּהאי דיקנא ומתחברן בּהאי מזלּא וְתלּין ביה, לקנא אתנן אחרנין. דאלמלא לא סלקין אלין אתנן בעתיקא, לא קניין אלין אחרנין. ובגין כּך אמר משה פּד אצטריך: יהוה! יהוה! תרי זמני, ופסיק טעמא בגויהו, דהא בּמזלּא תלּיא כּלא. מהאי מזלּא מתבספי עלאי וְתתאי ומתבפּין קמיה. זבאָה חולקיה מאן דזכי להאי.

האי עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין. לא אדבר וְלא אשְׁתּכח. ובגין דאיהו רישא עלאָה לכל עלאין. לא אדבר בר רישא חדא בלא גופא לקנא כּלא. והאי טמיר וסתיים ונגיז מכלא. תקונוי אתתקנן בּהווא מוחא סתימאָה דכלא דאתפּשֵׁט ואתתקן כּלא. ונפיק חסד עלאָה וְתתאָה. וחסד עלאָה אתפּשֵׁט ואתתקן ואתפליל כּלא בּמוחא סתימאָה דא. פּד אתתקן חורא דא בּנהירו דא, בּטש מאן דבטש בּהאי מוחא ואתנהיר וְתלּיא ממזלּא יקירא מוחא אחרא דאתפּשֵׁט ונהיר לתלתין ותריין שבילין. פּד אתנהיר נהיר ממזלּא יקירא ואתנהירו תלת רישין עלאין. תריין רישין וחד דכליל לון. ובמזלּא תלּין ואתפלילן ביה. מכאן שארי לאתגלּיא יקירו דדיקנא דאיהו מזלּא סתימאָה. ואינון מתתקנן ביה. פּמה דעתיקא קדישא תלת רישין מתעטרין ביה, הכי כּלא בתלת רישין. וכדּ אתנהרן תלּין פּלהו דא בּדא בתלת רישין. תריין מתריין סטריין וחד דכליל לון. ואי תימא מאן עתיקא קדישא: תא חזי, לעלא לעלא אית דלא אתידע וְלא אשְׁתּמודע וְלא אתרשים והוא פּליל כּלא. ותריין רישין

ביה כליין. וכדין כלא הכי אתתקן. וההוא לאו במנינא ולא בכללא ולא בחשבון אלא ברעותא דלכא. על דא אתמר אמרתי אשמרה דרכי מחטוא בלשוני. אתר דשירותא אשתכח מעתיקא קדישא דאתנהיר ממזלא. הוא נהירו דחכמתא דמתפשט לתלתין ותרין עיבר. ונפקא מההוא מוחא סתימא מנהירו דביה. ומה דעתיקא קדישא נהיר בקדמיתא דא הוא, ושירותא ממה דאתגליא ואתעביד לתלת רישין. ורישא חדא כליל לון. ואלין תלת מתפשטן לזעיר אנפין. ומאלין נהרין כלא.

אתגליף האי חכמתא ואפיק חד נהרא דנגיד ונפיק לאשקאה גנתא. ועייל ברישא דזעיר אנפין ואתעביד חד מוחא. ומתמן אתמשיך ונגיד בכל גופא. ואשקי כל אינון נטיעאן, הדא הוא דכתיב ונהר יצא מעדן להשקות את הגן. תו אתגליף האי חכמתא ואתמשיך ועייל ברישא דזעיר אנפין, ואתעביד מוחא אחרא. ההוא אחרא הוא נהירו דאתמשיך מניהו, ואלן תרין משיכן אתגליפו ומתחברן בחד רישא דעמיקא דבירא. דכתיב בדעתו תהומות נבקעו. ועייל ברישא דזעיר אנפין ואתעביד מוחא אחרא. ומתמן אתמשיך ועייל לגו גופא ומליא כל אינון אדרין ואכסדרין דגופא. הדא הוא דכתיב ובדעת חדרים ימלאו. ואלין נהרין מנהירו דההוא מוחא עלאה סתימא דנהיר במזלא עתיקא קדישא, וכלא דא בדא תלין. ואתקשר דא בדא ודא בדא. עד דישתמודע דכלא חד וכלא הוא עתיקא ולא אתפרש מניה כלום.

אלין תלת נהורין נהרין לתלת אחרנין דאקרון אבהן. ואלין נהרין לבנין וכלא נהיר מאתר חד. פד אתגליא האי עתיקא רעוא דרעוין. כלא נהיר וכלא אשתכח בחידו שלימתא. האי חכמתא אקרי עדן. והאי עדן אתמשיך מעדן עלאה סתימא דכל סתימין. ומהאי עדן אקרי שירותא, דבעתיקא לא אקרי ולא הוי שירותא וסיומא. ובגין דלא הוי ביה שירותא וסיומא לא אקרי אתה. בגין דאתפסיא ולא אתגליא ואקרי הוא. ומאתר דשירותא אשתכח אקרי אתה ואקרי

אב, דכתיב כי אתה אבינו. ותנינן באגדתא דבי רב ייבא סבא, כללא דכלא זעיר אנפין אקרי אתה. עתיקא קדישא דאתפסיא אקרי הוא, ושפיר. והשתא קרינן באתר דא דשירותא אשתכח אתה. אף על גב דאתפסיא מניה הוי שירותא ואקרי אב. והוא אב לאבכהן. והאי אב נפיק מעתיקא קדישא. דכתיב והחכמה מאין תמצא. ובגין כך לא אשתמודע. תא חזי, כתיב אלהים הבין דרפה. דרפה ממש. אבל והוא ידע את מקומה, מקומה ממש, וכל שכן דרפה. וכל שכן והיא חכמה דסתימא ביה בעתיקא קדישא.

האי חכמה שירותא דכלא. מניה מתפשטן תלתין ותריין שבילין. ואורייתא בהו אתפלילת בעשרין ותריין אתון ועשר אמיין. האי חכמה אב לאבכהן. ובחאי חכמה שירותא וסיומא אשתכח. ובגין כך חכמה עלאה חכמה תתאה. פד אתפשט חכמה אקרי אב לאבכהן. כלא לא אתפליל אלא בהאי, דכתיב כלם בחכמה עשית. זקף רבי שמעון ידוי וחדרי, אמר: נדאי עדן הוא לגלגל וכלא אצטריך בשעתא דא:

תאנא, בשעתא דעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין, בעא לאתקנא. כלא אתקין פעין דכר ונוקבא. באתר דאתפלילו דכר ונוקבא לא אתקמו בקיומא אחרא אלא בדכר ונוקבא, והאי חכמה כללא דכלא, פד נפקא ואתנהיר מעתיקא קדישא לא אתנהיר אלא בדכר ונוקבא, האי חכמה אתפשט ואפיק מניה בינה ואשתכח דכר ונוקבא הוא. חכמה אב בינה אם. חכמה ובינה בחד מתקלא אתקלו דכר ונוקבא, ובגיניהו כלא אתקנים בדכר ונוקבא, דאלמלא האי לא מתקמין.

שירותא דא אב לכלא אב לכלהו אבכהן, אתחברו דא בדא ונהירו דא בדא. פד אתחברו אולידו ואתפשט מהימנותא. באגדתא דבי רב ייבא סבא הכי תאני, מהו בינה אלא פד אתחברו דא בדא, יוד ביה, אתעברת ואפיקת בן ואולידת. ובגין כך בינה אקרי בן יוד הי. שלימותא דכלא. אשתכחו תרניהו דמתחברן ובן בגניהו. כללא

דכלא בתקונייהו אשתכח שלימותא דכלא, אב ואם ובן ובת. מלין אלין לא אתיהבו לגלאה בר לקדישי עליונין דעאלו ונפקו וידעין ארחוי דקדשא בריך הוא, דלא סטאן בהו לימינא ולשמאלא. דכתיב כי ישרים דרכי יהוה וצדקים ילכו בם. ופאה חולקיה דמאן דזכי למנדע ארחוי ולא סטי ולא יטעי בהו. דמלין אלין סתימין אינון. וקדישי עליונין נהירין בהו כמאן דנהיר מנהירו דבוצינא, לא אתמסרו מלין אלין אלא למאן דעאל ונפק. דמאן דלא עאל ונפק טב ליה דלא אברי. דהא גליא קמי עתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. דמלין אלין נהירין בלבאי באשלימותא דרחימותא, ודחילו דקדשא בריך הוא, ואלין בגי דהכא ידענא בהו דהא עאלו ונפקו ואתנהירן באלין מלין ולא בכלהו. והשתא אתנהירו בשלימותא כמה דאצטריך. ופאה חולקי עמהון כההוא עלמא:

אמר רבי שמעון, כל מה דאמינא דעתיקא קדישא, וכל מה דאמינא דזעיר אנפין כלא חד. כלא הוא חד מלה, לא תליא ביה פרוכא. בריך הוא, בריך שמייה לעלם ולעלמי עלמין. תא חזי, שירותא דא דאקרי אב אתכליל ביד דתליא ממוזלא קדישא. ובגין כך יוד כליל אתנן אחרינין. יוד סתימא דכל אתנן אחרין. יוד רישא וסופא דכלא. וההוא נהר דנגיד ונפיק אקרי עלמא דאתי. דאתי תדיר ולא פסיק. והאי הוא עדונא דצדיקא לזכאה להאי עלמא דאתי דאשקי תדיר לגנתא ולא פסיק. עליה כתיב וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו. וההוא עלמא דאתי אברי ביד. הדא הוא דכתיב ונהר יצא מעדן להשקות את הגן. יוד כליל תרין אתנן, נאו דלת. באגדתא דבי רב ייבא סבא תנינן, אמאי ניו דלת כלילן ביד אלא נטיעה דגנתא דא אקרי נאו, ואית גנתא אחרא דאיהי דלת. ומהאי ניו אשתקנא דלת. והינו רנא דכתיב, ונהר יצא מעדן. מאן הוא עדן דא חכמה עלאה ודא יוד. להשקות את הגן דא הוא נאו. ומשם פירד והיה לארבעה ראשים דא היא דלת. וכלא כליל ביד, ובגין כך אקרי אב לכלא. אב לאכהן. שירותא דכלא, ביתא דכלא. דכתיב בחכמה יבנה בית.

ובכתיב כלם בְּחֶכְמָה עֲשִׂיתָ. בְּאַתְרֵיהָ לֹא אֲתַגְלִיא וְלֹא אֲתִידַע. מִדְּאַתְחַבֵּר בְּאַמָּא אֲתֶרְמִיז בְּאַמָּא. וּבְגִין כֶּךָ אֲמָא כִּלְלָא דְכִלְלָא. בְּהָ אֲתִידַע וּבְהָ אֲתֶרְמִיז. שִׁירוּתָא וְסִיּוּמָא דְכִלְלָא חֶכְמָה אֶקְרִי, דְּבְּהָ סְתִים כִּלְלָא. כִּלְלָא דְכִלְלָא שְׁמָא קַדִּישָׁא. עַד הִשְׁתָּא רְמִיזָא וְלֹא אֲמִינָא כֹּל אֲלִין יוֹמִין, וְהֶאֱדָנָא מִתְגַּלְפִּין סְטָרִין יוֹד כִּלִּיל בְּהָאִי חֶכְמָה. הִי דָּא אֲמָא וְקֶרִינֵן בִּינָה. נָאוּ הֵה אֲלִין תְּרִין בְּגִין דְּמִתְעַטְרֵן מֵאַמָּא וְהֵה תְּגִינֵן דְּבִינָה אֲתַכְלִיל מִכִּלְלָא יוֹד דְּמִתְחַבֵּרָא בְּאַמָּא וּמִפְקִין בֶּן, וְהִינּוּ בִינָה, אֲבָ נְאֻם דְּאִינוּן יוֹד הִי, בֶּן בְּגִינָהּ. הִשְׁתָּא אִיתַּ לְאַסְתְּכִלָּא, בִּינָה וְאַקְרִי תְּבוּנָה. אֲמָאִי אֶקְרִי תְּבוּנָה וְלֹא בִינָה אֲלֵא תְּבוּנָה אֶקְרִי בְּשַׁעֲתָא דִּינְקָא לְתֶרִין בְּגִין בֶּן וּבִת דְּאִינוּן נָאוּ הֵה, וְהֵהִיא שַׁעֲתָא אֶקְרִי תְּבוּנָה. דְּכִלְלָא כִּלִּיל בְּאַלִּין אֲתִנֵּן בֶּן וּבִת אִינוּן נָאוּ הֵה. וְכִלְלָא חַד כִּלְלָא וְהִינּוּ תְּבוּנָה.

בְּסַפְרָא דְרַב הַמְנוּנָא סְבָא אָמַר, דְּשִׁלְמָה מְלָכָא תְּקוּנָא קְדָמָא דְגַלְיָ וְאָמַר הֵנָּךְ יִפְהָ רַעֲיָתִי מֵהָאִי הוּא. וְתְּקוּנָא תְּגִינָא אֶקְרִי כִלְלָה, דְּאִיהִי נּוֹקְבָא דְלִתְתָּא וְאִינוּן דְּאַמְרֵי דְתִרְוִיָּהּ לְהָאִי נּוֹקְבָא דְלִתְתָּא אִינוּן. לָאוּ הִכִּי. דְּהִי קְדָמָא לֹא אֶקְרִי כִלְלָה. וְהֵה בְּתִרְוָאָה אֶקְרִי כִלְלָה לְזַמְנִין יַדִּיעִין. דְּהֵה זַמְנִין סְגִיָּאִין אִינוּן דְּדִכּוּרָא לֹא אֲתַחֲבֵר עֲמָה וְאַסְתְּלֵק מִנָּה. בְּהָהוּא זַמְנָא כְּתִיב וְאֵל אִשָּׁה בְּנִדָּת טְמֵאָתָהּ, לֹא תִקְרַב. בְּשַׁעֲתָא דְאַתְדַּכְּאָת נּוֹקְבָא וּדְכּוּרָא בְּעִי לְאַתְחַבֵּרָא עֲמָה. כְּדִין אֶקְרִי כִלְלָה. כִּכְלָה מִמֶּשׁ אֲתִיא. אֲבָל הָאִי אֲמָא לֹא אֶפְסִיק רַעֲוּתָא דְתִרְוִיָּהּ לְעֵלְמִין, בְּחַד נִפְקִין בְּחַד שְׁרִין. לֹא אֶפְסִיק דָּא מִן דָּא. וְלֹא אֶסְתְּלֵק דָּא מִן דָּא. וּבְגִין כֶּךָ כְּתִיב וְנָהָר יֵצֵא מִעֶדֶן, יֵצֵא תִדִּיר וְלֹא פְסִיק, הָדָא הוּא דְכְּתִיב וּכְמוּצָא מִים אֲשֶׁר לֹא יִכְזְבוּ מִימִיו, וּבְגִין כֶּךָ כְּתִיב רַעֲיָתִי. בְּרַעֲוּתָא דְאַחֲוָה שְׁרִין, בְּאַחֲדוּתָא שְׁלִימָתָא. אֲבָל הִכָּא אֶקְרִי כִלְלָה. דְּכִד אֲתָא דְכּוּרָא לְאַתְחַבֵּרָא עֲמָה הִיא כִלְלָה. כִּכְלָה אִיהִי אֲתִיא מִמֶּשׁ. וּבְגִין כֶּךָ תְּרִי תְּקוּנִין דְּנוֹקְבֵי פְרִישׁ שְׁלִמָה. תְּקוּנָא דְקַדְמִיתָא סְתִימָא בְּגִין דְּאִיהִי סְתִימָא. וְתְּקוּנָא תְּגִינָא פְרִישׁ יִתִּיר וְלֹא סְתִים כּוּלֵי הָאִי. וְלִבְתֵּר תְּלִיא כֹּל שְׂבָחָא בְּהָהוּא דְלַעֲלָא, דְכְּתִיב אַחַת הִיא

לְאִמָּה בָּרָה הִיא לְיֹלְדָתָהּ. וּבְגִין דְּאִיהִי אִמָּא מִתְעַטְרָא בְּעֵטְרָא דְּכֻלָּה וּרְעוּתָא דִּיּוֹד לָא אִפְסִיק מִנָּה לְעֵלְמִין. אִתְיָהִיב בְּרִשּׁוּתָהּ כָּל חֲרוֹ דְּעֵבְדִּין. כָּל חֲרוֹ דְּכֻלָּא. כָּל חֲרוֹ דְּחִיבִיא לְדַכָּאָה לְכֻלָּא. דְּכִתִּיב כִּי-בַיּוֹם הַזֶּה יִכְפֹּר עֲלֵיכֶם. וּכְתִיב וְקִדְשְׁתֶּם אֶת שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה וּקְרַאתֶם דְּרוּר, יוֹבֵל הִיא. מֵאִי יוֹבֵל כֻּמָּה דְּאֵת אֲמַר וְעַל יוֹבֵל יִשְׁלַח שְׂרָשְׁיוֹ. מִשּׁוּם הָהוּא נָהָר דְּאֵתִי וְנָגִיד וְנָפִיק וְאֵתִי תַדִּיר וְלָא פְסִיק. כְּתִיב כִּי אִם לְבִינָה תִקְרָא, לְתַבּוּנָה תַתֵּן קוֹלֶךָ. כִּינּוֹן דְּאֲמַר כִּי אִם לְבִינָה, אִמָּאִי לְתַבּוּנָה, אֲלָא כֻלָּא כֻמָּה דְּאֲמִינָא. הִי מְנִיָּהּ עֲלָאָה בִּינָה עֲלָאָה מִתַּבּוּנָה. בִּינָה אֵב נָאִם וּבִן. יוֹד הִי אֵב נָאִם וּבִן בְּגִיָּהּ. תַּבּוּנָה כֻלָּא פֻלָּא דְּבִינָן, בִּן וּבֵת נָאוּ הָהּ. וְלָא אֲשַׁתְּכַח אֵב נָאִם אֲלָא בְּבִינָה. דְּתַבּוּנָה וְדֵאִי רְבִיעָא עֲלִיָּהּ, וְלָא אֲתַגְלִיא. אֲשַׁתְּכַח דְּכֻלָּלָא דְּתַרִּין בִּינָן אֲקַרִּי תַּבּוּנָה. וְכֻלָּלָא דְּאֵב נָאִם וּבִן אֲקַרִּי בִּינָה. וְכַד בְּעִי לְאֲכֻלָּלָא כֻלָּא בְּהֵאִי אֲתַכְלִיל. וְהֵאִי אֵב נָאִם וּבִן אֲקַרִּין חֲכָמָה בִּינָה וְדַעַת. וּבְגִין דְּהֵאִי בִּן נָטִיל סִמְנִין דְּאֲבּוּי וְאִמִּיהָ אֲקַרִּי דַּעַת, דְּהוּא סְהַדוּתָא דְּתַרְוִיָּהּ. וְהֵאִי בִּן אֲקַרִּי בּוּכְרָא, דְּכִתִּיב בְּנֵי בְּכֹרִי יִשְׁרָאֵל. וּבְגִין דְּאֲקַרִּי בּוּכְרָא נָטִיל תַּרִּין חוּלְקִין. וְכַד אֲתַנְכִּי בְּעֵטְרוֹי נָטִיל תַּלְתַּת חוּלְקִין. וּבִין כֶּךָ וּבִין כֶּךָ תַּרִּין חוּלְקִין וְתַלְתַּת חוּלְקִין כֻּלָּא חַד מְלָה. וְהֵאִי וְהֵאִי הָכִי הָוִי, יְרוּתָא דְּאֲבּוּי וְאִמִּיהָ יְרִית. מֵאִי יְרוּתָא דָּא אַחְסִנְתָּא דְּאֲבּוּי וְאִמִּיהָ וְתַרִּין עֵטְרִין דְּהוּ וְגִיזִין בְּגִיָּהּ וְאַחְסִינוּ לְבִן דָּא. מִסְטָרָא דְּאֲבּוּי הָוִי גִיזִי בְּגִיָּהּ חַד עֵטְרָא דְּאֲקַרִּי חֲסֵד. וּמִסְטָרָא דְּאִמָּא חַד עֵטְרָא דְּאֲקַרִּי גְבוּרָה. וְכֻלָּהּ מִתְעַטְרִין בְּרִישִׁיָּה וְאַחִיד לֹון. וְכַד נִהְרִין אֵלִין אֵב נָאִם עֲלִיָּהּ. פֻּלָּהּ אֲקַרִּין תַּפְלִין דְּרִישָׁא. וְכֻלָּא נָטִיל בִּן דָּא וְיְרִית כֻּלָּא, וְאַתְפָּשֵׁט בְּכָל גּוּפָא. וְהֵאִי בִּן יְהִיב לְבִרְתָּא. וּבִרְתָּא מְנִיָּה אֲתַנּוֹן וְעַל כָּל פְּנִים מִכָּאן בְּרָא יְרִית וְלָא בִרְתָּא. בְּרָא יְרִית לְאֲבּוּי וְלִאִמִּיהָ וְלָא בִרְתָּא, וּמְנִיָּה אֲתַנּוֹן בִּרְתָּא, כֻּמָּה דְּכִתִּיב וּמִזֹּון לְכֻלָּא בְּהּ. הִנֵּי אֵב נָאִם כְּלִילָן וּמִתְחַבֵּן דָּא בְּדָא. וְאֵב טְמִיר יִתִּיר וְכֻלָּא אַחִיד מַעַתִּיקָא קַדִּישָׁא וְתַלְיָא מִמְזָלָא קַדִּישָׁא, יְקִירוֹ דְּכָל יְקִירִין. וְאֵלִין אֵב נָאִם מִתְקַנִּין

ביתא כמה דאמינא, דכתיב בַּחֲכָמָה יִבְנֶה בַּיִת, וּבִתְבוּנָה יִתְכַוֵּן, וּבִדְעַת חֲדָרִים יִמְלֹאוּ, כָּל הוּן יָקָר וְנָעִים. וּכְתִיב כִּי נָעִים כִּי תִשְׁמְרֶם בְּבִטְנֶךָ. הֲגִי כָלֵל דְּכֵלָּא כְּמָה דְּאִמִּינָא, וְתִלֵּין מִמּוּזְלָא קִדִּישָׁא יְקִירָא:

אמר רבי שמעון: באדרא לא גלינא כלא. וכל הני מלין טמירין בלבאי הוו עד השתא. ובעינא לאטמרא לון לעלמא דאתי. משום דתמן שאלתא שאיל לנא, כמה דכתיב וְהָיָה אֲמוּנַת עֲתִידָךְ חֶסֶן יְשׁוּעַת חֲכָמַת וְדַעַת. וְחֲכָמָה בְּעֵינ מְנִי. וְהַשְׁתָּא רְעוּתָא דְקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּהָא. הָא בְּלָא כְּסוּפָא אִיעוּל קָמִי פְּלִטְרוּי. כְּתִיב, כִּי אֵל דַּעוּת יְהוָה. דַּעוּת וְדָאִי הוּא הַדַּעַת. בְּדַעַת כָּל פְּלִטְרוּי אֲתַמְלִין, דְּכִתִּיב וּבִדְעַת חֲדָרִים יִמְלֹאוּ. וּבְגִין כֵּךְ דַּעַת אַחְרָא לָא אֲתַגְלִיא, דְּהָא טְמִירָא אֲזִיל בְּגוּיָה וְאֲתַכְלִיל בִּיה, דַּעַת נְהִיר בְּמוֹחִין וְאֲתַפְּשֵׁט בְּמוֹחָא כְּלָא. בְּסַפְרָא דְאַגְדָּתָא תְּנִינָן, כִּי אֵל דַּעוּת יְהוָה. אֵל תִּקְרִי דַּעוּת אֵלָא עֲדוּת, דְּהוּא סְהִדוּתָא דְכֵלָּא. סְהִדוּתָא דְתִרִין חוּלְקִין, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר וַיִּקֶּם עֲדוּת בִּיעֶקֶב. וְאַף עַל גַּב דְּהָאִי מְלָה אוֹקְמוּהָ בְּסַפְרָא דְצְנִיעוּתָא בְּגוּנָא אַחְרָא. הָתֵם בְּאַתְרֵיהּ שְׁלִים. הָכָא כְּלָא שְׁפִיר וְכֵלָּא הָוִי. כִּד אֶסְתִּים מְלָה הָאִי אָב נָאֻם פְּלָהוּ בְּהוּ כְּלִילָן, כְּלָהוּ בְּהוּ סְתִימָן. וְאִינוּן סְתִימָן בְּמּוּזְלָא קִדִּישָׁא, עֲתִיקָא דְכָל עֲתִיקִין. בִּיה סְתִימָן, בִּיה כְּלִילָן. כְּלָא הוּא, כְּלָא הָוִי. בְּרִיךְ הוּא, בְּרִיךְ שְׁמִיה לְעֵלְמָא וְלְעֵלְמִי עֲלָמִין. כָּל מְלִין דְּאַדְרָא יְאוּת, וְכֵלָהוּ מְלִין קִדִּישִׁין, מְלִין דְּלָא סְטָאן לִימִינָא וְלִשְׁמָאלָא. כְּלָהוּ מְלִין דְּסְתִימִין וְאֲתַגְלִין לֵאִינוּן דְּעָאלוּ וְנִפְקוּ, וְכֵלָא הָכִי הוּא. וְעַד הַשְׁתָּא הָווּ מִתְפַּסְּגִין אֵלִין מְלִין דְּדַחִילָנָא לְגַלְאַה, וְהַשְׁתָּא אֲתַגְלִין. וְגַלִּי קָמִי מְלָכָא עֲתִיקָא קִדִּישָׁא דְהָא לָא לִיקְרָא דִּילִי וּדְבִית אָבָא עֲבִידְנָא. אֵלָא בְּגִין דְּלָא אֲעוּל בְּכְסוּפָא קָמִי פְּלִטְרוּי עֲבִידְנָא. וְעוֹד דְּהָא חֲמִינָא דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְכָל הֲגִי וְפָאִי קְשׁוּט דְּהָכָא מִשְׁתַּכְּחִין כְּלָהוּ מִסְתַּכְּמִין עַל יְדֵי. דְּהָא חֲמִינָא דְכֵלָהוּ חֲדָאן בְּהָאִי הִלּוּלָא דִּילִי. וְכֵלָהוּ זְמִינִין בְּהָהוּא עֲלָמָא בְּהִלּוּלָא דִּילִי. וְכָפָה חוּלְקִי:

אמר רבי אבא: פד סים מלה דא בוצינא קדישא, בוצינא עלאה. ארים ידוי ובכה וחייך. בעא לגלגא מלה חדא. אמר, במלה דא אצטערנא כל יומא. והשתא לא יחבין לי רשותא. אתתקף ויחיב ורחיש בשפנותיה וסגיד תלת זמנין. ולא הנה יכול בר נש לאסתכלא באתריה, כל שפן ביה. אמר, פמא פמא, דזכית לכל האי, לא אנגיבו מבוועך. מבוועך נפיק ולא פסק. עלך קרינן ונהר יצא מעדן, וכתוב וכומוצא מים אשר לא יכזבו מימיו. האדנא אסהדנא עלי, דכל יומין דקאימנא תאיבנא למחמי יומא דא, ולא סליק ברעותי בר האדנא, דהא בעטרא דא מתעטר האי יומא. והשתא בעינא לגלגא מלין קמיה דקדשא בריך הוא, דהא בלהו מתעטראן ברישי. והאי יומא לא יתרחק למיעל לדוכתיה כיומא אחרא, דהא כל יומא דא ברשותי קימא. והשתא שרינא לגלגא מלין בגין דלא אעול בכסופא לעלמא דאתי. והא שרינא אימא. כתיב צדק ומשפט מכון כסאך, חסד ונאמת יקדמו פניך. מאן חכימא יסתכל בהאי למחמי ארחוי דקדישא עלאה. דינין דקשוט. דינין דמתעטרין בכתרין עלאין. דהא חמינא דכלהו בוצינין נהרין מבוצינא עלאה, טמירא דכל טמירין. בלהו דרגין לאתנהרא. ובההוא נהורא דבכל דרגא ודרגא אתגליא מה דאתגליא. וכלהו נהורין אחידן נהורא דא בנהורא דא, ונהורא דא בנהורא דא, ונהרין דא בדא, ולא מתפרשן דא מן דא. נהורא דכל בוצינא ובוצינא דאתקרון תקוני מלפא, פתרי מלפא. כל חד וחד נהיר ואחיד בההוא נהורא דלגו לגו, ולא מתפרש לבר. ובגין כך כלא בחד דרגא אסתלק. וכלא בחד מלה אתעטר, ולא מתפרש דא מן דא. איהו ושמיה חד הוא. נהורא דאתגליא אקרי לבושא דמלפא. נהורא דלגו לגו נהורא סתים. וביה שריא ההוא דלא אתפרש ולא אתגליא, וכלהו בוציני וכלהו נהורין נהרין מעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין, בוצינא עלאה. וכד מסתפלן בלהו נהורין דאתפשטן, לא אשתכח בר בוצינא עלאה דאטמר ולא אתגליא.

באינון לבושין דיקר, לבושי קשוט, תקוני קשוט, בוציני קשוט. אשתכחו תרין בוצינין, תקונא דכורסיא דמלכא ואקרין צדק ומשפט. ואינון שירותא ושלימותא דכל מהימנותא, ובהני מתעטרין כל דינין דלעלא ותתא. וכלא סתים במשפט. וצדק מהאי משפט אתון. ולזמנין קרינן לה ומלפי צדק מלך שלם. כד מתערין דינין במשפט פלהו רחמי, פלהו בשלמו. דהאי מבסם להאי צדק ודינין מתתקנין. וכלהו נחתין לעלמא בשלימו, ברחמי. וכדין אקרי שעתא דמתחבר דבר ונוקבא. וכל עלמין פלהו ברחמי ובחנותא. וכד אסגיא חובי עלמא ואסתאבת מקדשא, וכדורא אתרחק מן נוקבא, וחויא תקיפא שריא לאתערא, וי לעלמא דמתון בההוא זמנא מהאי צדק. כמא חבילי טריקין מתערין בעלמא. כמא זכאין מסתלקין מעלמא. וכל כך למה בגין דאתרחק דכורא מן נוקבא. ומשפט לא קרב בצדק דא. ועל האי כתיב ויש נספה בלא משפט. דמשפט אתרחק מהאי צדק, ולא אתבסמא, וצדק ינקא מאתר אתרא. ועל דא אמר שלמה מלכא את הפל ראיתי בימי חבלי, יש צדיק אבד בצדקו, חבלי דא הבל חדא מהבלים דלעלא, דאקרין אפי מלכא. ודא איהו מלכותא קדישא. דכד היא מתערא בדינוי כתיב, יש צדיק אבד בצדקו. מאי טעמא משום דמשפט אתרחק מצדק. ובגין כך אקרי ויש נספה בלא משפט. תא חזי, כד אשתכח זכאה עלאה בעלמא, רחימא דקדשא בריך הוא, אפלו כד אתער צדק בלחודוי, יכיל עלמא לאשתזבא בגיניה, וקדשא בריך הוא בעי ביקריה ולא מסתפי מן דינא. וכד החוה זכאה לא קימא בקיומיה, מסתפי אפלו במשפט, ולא יכיל למיקם ביה. כל שפן בצדק. דוד מלכא בקדמיתא אמר בחגני יהנה ונסני, דהא אנא לא מסתפינא מכל דינין, אפלו מהאי צדק, וכל שפן דאחידנא ביה, מה כתיב אני בצדק אחזה פניי. בצדק נדאי, לא מסתפינא למיקם בדינוי. בתר דחב, אפלו במשפט מסתפי, דכתיב ואל תבוא במשפט את עבדך. תא חזי, כד מתבסמא האי צדק במשפט. כדין אקרי צדקה. ועלמא

מתבסמא בחסד ואתמליא מגיה, דכתיב אהב צדקה ומשפט, חסד יהנה מלאה הארץ. אסהדנא עלי דכל יומאי הוינא מצטער על עלמא, דלא יערע בדינוי דצדק, ולא יוקיד עלמא בשלהובוי, כמה דכתיב אכלה ומחתה פיה. מכאן ולהלאה כפום כל חד כפום בירא עמקא. והא בדרא דא אית ביה זכאין. וזעירין אינון דיקומון לאנגא על עלמא ועל ענא מארבעה זנין.

עד כאן אחידן מלי דא בדא. ומתפרשן מלין דסתימן בעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין, והיך אחידן אלין באלין. מכאן ולהלאה מלין דזעיר אנפין אינון דלא אתגלין באדרא. אינון דהוו סתימן בלבאי ותמן לא אתתקנו. השתא אתתקנו ואתגלין. וכלהו מלין סתימין וברירין בלהו. זכאה חולקי ואינון דירתו ירוחא דא, דכתיב אשרי העם שפכה לו. האי דאוקימנא אב ואם בעתיקא אחידן בתקונוי הכי הוא, דהא ממוחא סתימא דכל סתימין תלין ומתאחדן ביה. וכד יסתכלון בכל מלי, כלא הוא עתיקא בלחודוי, הוא הוי והוא יהא. וכל הני תקונין ביה אחידן, אב ואם מהאי מוחא נפקו. אתכלילו במזל וביה תלין וביה אחידן. זעיר אנפין בעתיקא קדישא תליא ואחיר. והא אוקימנא מלי באדרא. זכאה חולקיה דמאן דעאל ונפק וינדע אורחין דלא יסטי לימינא ולשמאלא, ומאן דלא עאל ונפק טוב ליה דלא אברי, וכתיב פי ישרים דרכי יהנה:

אמר רבי שמעון, מסתפל הוינא כל יומאי בהאי קרא דכתיב, ביהנה תהלהלל נפשי, ישמעו ענוים וישמחו. והאדנא אתקים קרא כלא, ביהנה תהלהלל נפשי ודאי, דהא נשמתי ביה אחידא, ביה להטא, ביה אתדבקת ואשתדלת. ובאשתדלותא דא תסתלק לאתרהא. ישמעו ענוים וישמחו כל הני צדיקיא, וכל בגי מתיבתא קדישא וזכאין דאתגן השתא עם קדשא בריך הוא. בלהו שמעין מלי ותדאן. בגין כך גדלו ליהנה אתי, ונרוממה שמו יחדו.

פתח ואמר, כתיב ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום, הדא הוא דכתיב כי-הנה המלכים נועדו, עברו יחדו. נועדו באן אתר

בְּאֶרֶץ אֲדוֹם, בְּאַתֵּר דְּדִינִין מִתְאַחֲדִין תַּמָּן. עֲבָרוּ יַחְדָּו, דְּכָתִיב וַיָּמָת וְגו', וַיִּמְלֹךְ תַּחֲתָיו. הֵמָּה רָאוּ כֵּן תַּמָּחוּ, נִבְהָלוּ נִחְפְּזוּ דְלֹא אִתְקַיְמוּ בְּאַתְרֵיהּ, בְּגִין דְּתַקּוּנִין דְּמִלְכָּא לֹא אִתְתַּקְּנוּ. וְקִרְתָּא קִדִּישָׁא וְשׁוּרֵי לֹא אִזְדְּמִנוּ. הֵדָּא הוּא דְּכָתִיב כְּאֲשֶׁר שְׁמַעְנוּ כֵּן רְאִינוּ, דְּהָא כָּלְהוּ לֹא אִתְקַיְמוּ. וְהִיא אִתְקַיְמַת הַשְׁתָּא בְּסִטְרָא דְּכּוּרָא דְּשִׁרְיָא עִמָּה. הֵדָּא הוּא דְּכָתִיב וַיִּמְלֹךְ תַּחֲתָיו הֶדֶר וְשֵׁם עִירוֹ פָּעוּ, וְשֵׁם אֲשֶׁתּוֹ מְהִיטְבָּאֵל בֶּת מִטְרָד בֶּת מִי זָהָב. מִי זָהָב וְדָא, כְּמָה דְּאִוְקִימָנָא בְּאַדְרָא. וְהָא בְּסִפְרָא דְּאַגְדָּתָא דְּרַב הַמְנוּנָא סָבָא אִתְמַר, וַיִּמְלֹךְ תַּחֲתָיו הֶדֶר, הֶדֶר וְדָא, כְּמָה דְּאִתְּ אִמֵּר פְּרִי עֵץ הֶדֶר. וְשֵׁם אֲשֶׁתּוֹ מְהִיטְבָּאֵל, כְּמָה דְּאִתְּ אִמֵּר כְּפֹת תְּמָרִים, וְכָתִיב צְדִיק כְּתָמֵר יִפְרַח, דְּאִיְהִי דְּכָר וְנוֹקְבָא. הָאִי אִתְקִרְיָאֵת בֶּת מִטְרָד, בֶּת מִהֵהוּא אִתְרִי דְּטָרְדִין כָּלָא לֹאֲתַדְבָּקָא וְאִקְרִי אָב. וְכָתִיב לֹא יָדַע אֲנוֹשׁ עֶרְכָּה, וְלֹא תִמְצָא בְּאֶרֶץ חַיִּים. דְּכָר אַחֵר, בֶּת מֵאמָא דְּמִסְטֵרְהָא מִתְאַחֲדִין דִּינִין דְּטָרְדִין לְכָלָא. בֶּת מִי זָהָב דִּינְקָא בְּתֵרִין אֲנָפִין דְּנִהִירָא בְּתֵרִין גּוּנִין. בְּחֻסְדִּי וּבְדִינָא. עַד לֹא אֲבָרִי עֲלֵמָא לֹא הוּוּ מְשַׁגְיַחִין אֲנָפִין בְּאַנְפִּין. וּבְגִין כֵּן עֲלֵמִין קִדְמָאִי אִתְחַרְבוּ, וְעֲלֵמִין קִדְמָאִי בָּלֹא תַקּוּנָא אִתְעַבְדִּי. וְהָהוּא דְּלֹא הָנָה בְּתַקּוּנָא אִקְרִי זִיקִין נְצוּצִין. כְּהָאִי אֲמָנָא מְרַצָּפָא פֶּד אֲכַתֵּשׁ בְּמָנָא דְּפִרְזָלָא אֲפִיק זִיקִין לְכָל עֵיבֵר. וְאִינוּן זִיקִין דְּנִפְקִין, נִפְקִין לְהִיטִין וְנִהִירִין וְדַעֲכִין לְאַלְתֵּר. וְאַלִין אִקְרוּן עֲלֵמִין קִדְמָאִי. וּבְגִין כֵּן אִתְחַרְבוּ וְלֹא אִתְקַיְמוּ עַד דְּאִתְתַּקְּנוּ עֲתִיקָא קִדִּישָׁא וְנִפְיק אֲמָנָא לְאַמְנוּתִיהָ. וְעַל הָאִי תַנְיָנָא בְּמִתְנִיתָא דִּילָן, דְּבוּצִינָא אֲפִיק זִיקִין בְּזִיקִין לְתַלַּת מָאָה וְעֶשְׂרִין עֵיבֵר. וְאִינוּן זִיקִין עֲלֵמִין קִדְמָאִי אִקְרוּן, וּמִיתּוּ לְאַלְתֵּר. לְבִתֵּר נִפְיק אֲמָנָא לְאַמְנוּתִיהָ וְאִתְתַּקְּנוּ בְּדְכָר וְנוֹקְבָא. וְהִנֵּי זִיקִין אִתְדַעְכוּ וּמִיתּוּ הַשְׁתָּא אִתְקַיְמִים כָּלָא. מְבוּצִינָא דְּקִרְדִּינוּתָא נִפְק נִיצוּצָא פְּטִישָׁא תַקִּיפָא דְּכֻטֵּשׁ וְאֲפִיק זִיקִין עֲלֵמִין קִדְמָאִי וּמִתְעַרְבִי בְּאַוִירָא דְּכָנָא, וְאִתְבַּסְמוּ דָּא בְּדָא, פֶּד אִתְחַבְרוּ אָבָא וְאִמָּא. וְהָהוּא אָב הוּא רִיחָא דְּגִנִּיז בְּעִתִּיק יוֹמִין. בֵּיה אִתְגַּנִּיז הָאִי אִוִירָא וְאִכְלִיל לְנִיצוּצָא דְּנִפְיק

מבוצינא דקרדינותא דגניז במעוי דאמא. וכד אתחברו תרויהו
ואתכלילו דא בדא, נפיק גולגלתא חד תקיפא ואתפשט בסטרוי. דא
בסטרא דא, ודא בסטרא דא. כמה דעתיקא קדישא תלת רישין
אשתכחו בחד, כך כלא אדמון בתלת רישין כמה דאמינא.

בהאי גולגלתא דזעיר אנפין נטיף טלא מרישא חנרא. והוא טלא
אתחזי בתרי גני. ומניה מתזן חקלא דתפוחין קדישין. ומהאי טלא
דגולגלתא דא, טחנין מנא לצדיקא לעלמא דאתי. וביה זמינן
מיתא לאחיא. ולא אדמון מנא דנפל מהאי טלא בר שהוא זמנא.
בזמנא דאזלו ישראל במדברא וזן להו עתיקא טלא מהאי אתר.
מה דלא אשתכח לבתר. הדא הוא דכתיב הגני ממטיר לכם לחם
מן-השמים, כמה דאת אמר ויתן לך האלהים מטל השמים. האי
בההוא זמנא. לזמנא אחרא תנינן, קשים מזונותיו של אדם קמי
קדשא ברין הוא. והא במזלא תליא. במזלא נדאי. ועל פן בני חיי
ומזוגי לאו בזכותא תליא מלתא, אלא במזלא תליא מלתא. וכלא
תלן בהאי מזלא כמה דאוקימנא. תשעה אלפין רבוא עלמין נטלין
וסמכין על האי גולגלתא. והאי אוירא דכיא אתכליל בכלא. וכינן
דהוא אתכליל בכלא וכלא אתכליל ביה. אתפשטו אנפוי לתרין
סטרין בתרי נהירין כלילן מכלא. וכד אסתכלו אנפוי באנפין
דעתיקא קדישא כלא ארך אפים אקרי. מאי ארך אפים, אלא הכי
תנינן: ארך אפים אסנתא דאנפין, בגין דאריך אפיה לחיביא, דהא
לא אשתכח אסנתא בעלמא אלא בזמנא דאשגחין אנפין באנפין:

בחללא דגולגלתא נהירין תלת נהירין. ואי תימא תלת, ארבע
אינון כמה דאמינא אחסנתא דאבוי ואמיה, ותרין גניזין דילהון
דמתעטרן פלהו ברישיה. ואינון תפלין דרישא. לבתר מתחברן
בסטרוי ונהירין ועאלין בתלת חללי דגולגלתא. ונפקין כל חד
בסטרוי ומתפשטין בכל גופא. ואלין מתחברין בתרי מוחי. ומוחא
תליתאה כליל לון ואחיד בהאי סטרא ובהאי סטרא. ומתפשט בכל
גופא ואתעביד מניה תרי גני כלילן כחדא. ומהאי נהיר אנפוי

ואסיהיד באבא ואמא גוני דאנפוי. והוא אקרי דעת, בדא כתיב פי אל דעות יהנה. ובגין דאיהו בתרי גוני לו נתכנו עללות, אבל לעתיקא קדישא סתימא לא נתכנו. מאי טעמא נתכנו להאי בגין דירית תרין חולקין. וכתיב עם חסיד תתחסד. והא בקשוט אוקימו חבדיא, דכתיב ויגד יעקב לרחל פי אחי אביה הוא. ויגד הא אוקמוה דכלא רזא דחכמתא. וכי בן רבקה הוא, בן רבקה ולא כתיב בן יצחק, רמז וכלא רמיזא בחכמתא. ועל האי אקרי שלים בכלא. וביה אתחזי מהימנותא. ובגין כך כתיב, ויגד יעקב, ולא כתיב ויאמר. הני גוני כמה דנהרין בעטרא דרישא ועאלין בחללי דגולגלתא. הכי מתפשטין בכל גופא, וגופא אתאחיד בהו. אבל לעתיקא קדישא סתימא לא נתכנו ולא יאן ליה. דהא כלא בחד אשתכח. חדו לכלא, חיים לכלא. לא תליא ביה דינא. אבל בהאי לו נתכנו עללות ודאי:

בגולגלתא דרישא תלין כל אינון רבון ואלפין מקוצי דשערין דאינון אפמין. ומסתפכין דא בדא, אחידן דא בדא. דאחידן בנהירו עלאה דמתעטר ברישיה דאבא, וממוחא דאתנהיר מאבא. לכתר נפקין נימין על נימין מנהירו דמתעטר ברישיה דאמא ומשאר מוחי. וכלהו אחידן ומסתפכי באינון שערין דאחידן מאבא. בגין דאינון מתערבין דא בדא ומסתפכין דא בדא. וכלהו מוחי אחידן בגולגלתא במוחא עלאה, וכלהו משיכן אתמשכן מתלת חללי דמוחא. מתערבין דא בדא בדכיא במסאבא. בכל אינון טעמין ורזין סתימן ומתגלין. ובגין כך פלהו רמיזי באנכי יהנה אלהיך. כמה דנהרין בעטרא דרישא ועאלין בחללי דגולגלתא. כל אינון קוצין אפמין חפין ותלין לסטרא דאודנין. והא אוקימנא, דבגין כך כתיב הטה יהנה אונך ושמע. מכאן אוקימנא מאן דבעי דירכין מלכא אודניה לקבליה, יסלסל ברישיה דמלכא ויפנה שערין מעל אודניו. וישמע ליה מלכא בכל מה דבעי.

בפלגותא דשערין מתאחדא חד ארחא בארחא דעתיק יומין.

ומתפרשן מניה כל ארחוי דפקודי אורייתא. כל מאריהון דיבבא ויללא תלין בכל קוצא וקוצא. ואינון מפרשין רשפתא לחיביא דלא ידעין אינון ארחין. הדא הוא דכתיב, דרך רשעים כאפלה. וכל אליו תלין בקוצין תקיפין, ובגין כך בלהו תקיפין. ואוקימנא באינון שיערין אתאחדן מאריהון דמתקלא דרחימותא, דכתיב כל ארחות יהנה חסד נאמת. וכל כך בגין דמשכין ממוחין סתימין דרהיטי דמוחא. ובגין כך משתכחי כל חד כפום ארחוי מחד מוחא. באינון קוצין שיערין אתמשכין מאריהון דמתקלא דרחימותא. דכתיב כל ארחות יהנה חסד נאמת. ממוחא תנינא באינון קוצין תקיפין אתמשכין ותלין מאריהון דיבבא ויללא. דכתיב ביה, דרך רשעים כאפלה, לא ידעו במה יכשלו. מאי קא מירי אלא לא ידעו, כלומר, לא ידעין ולא בעאן למנדע, במה יכשלו, אל תקרי במה אלא באמא, יכשלו באינון דמתאחדין בסטרא דאמא. מאי סטרא דאמא גבורה תקיפא. מנה מתאחדן מאריהון דיבבא ויללא. ממוחא תליתא באינון קוצין דאינון באמצעייתא. אתמשכין ותלין מאריהון דמדין ואקרון אנפין נהירין ולא נהירין, ובגין כתיב, פלס מעגל רגלך. וכלא אשתכח באינון קוצין ושערי דרישא:

מצחא דגולגולתא, מצחא לאתפקדא חיביא על עובדיהון. וכד האי מצחא אתגלגלא, מתערין מאריהון דדינין לאינון דלא מתכספין בעובדיהון. האי מצחא סמקא כורדא, ובשעתא דאתגלגלא מצחא דעתיקא בהאי מצחא, אתהדרת חורא כתלגא. וההיא שעתא עת רצון אקרי לכלא. בספרא דאגדתא דבי רב ייבא סבא אמר, מצח זכי, מצח מצחא דעתיקא. ואי לאו אשדי חי"ת בין תריין אתנן. כמה דאת אמר, ומחץ פאתי מואב, ואוקימנא דאקרי נצח באתנן רצופין. וכמה נצחים הוו, ואף על גב דנצח אחרא בנצח אחרא אסתלק. ואית נצחים אחרנין דמתפשטין בכל גופא. ובגין דבשבתא בשעתא דצלותא דמנחה בגין דלא יתער דינין, גליא עתיקא קדישא מצחא דיליה. וכל דינין אתכפין ואשתכחו ולא אתעבידו.

בהאי מצחא תלגן ארבע ועשרין בתי דינין לכל אינון דחציפין בעובדיהון, כמה דכתיב, ואמרו איכה ידע אל, ויש דעה בעליון. והא עשרים אינון, ארבע למח, לקבליהון דארבע מיתות בי דינא דלתתא, דתלגן מלעלא. ואשתארו עשרין. ובגין כך לא מענישין בי דינא עלאה עד דישלים וסליק לעשרין שנין, לקבליהון דעשרין בתי דינא. במתניתא סתימאה דילן תגין, לקבליהון דארבע ועשרים ספרים דאתכלילן באורייתא:

ענין דרישא אינון ענין דלא מסתמין מניה חביא. ענין דנימין ולא נימין, ובגין כך אקרו עניו כיונים. מאי יונים, כמה דאת אמר, ולא תונו איש את עמיתו. ועל דא כתיב, ויאמרו לא יראה יה. וכתיב, הנטע און הלא ישמע, אם יצר עין הלא יביט. תקונוא דעל עינא שערי דמתשעון פשיעורא שלים, מאינון שערין תלגן שבע מאה אלפי מארי דאשגחותא לאגחא קרבא. וכדין קימי בלהו משולשליהון ומתפקחין ענין. כסותא דעל ענין גבינין מתאחדן בהו. ואליך וארבע מאה רבון מארי תריסין מתאחדן בהו. ואינון אקרון כסותא דענין. וכל אינון דאקרון עניי יהנה לא פקחין ולא מתערין, בר בזמנא דאלין כסותי דגבינין מתפרשין אינון תתאי מעלאי. ובשעתא דאתפרשן גביני תתאי מעלאי, ויהבין אתר לאשגחא, מתפקחין ענין ואתחזי כמאן דאתער משנתיה. ואסתחזו ענין וחמאן לעינא פקיחא ואסתחן בחורא דיליה. וכד אתסתחן אתפגין מאריהון דדינין לישראל. ובגין כך כתיב עורה למה תישן אדני, הקיצה:

ארבע גונין אתחזון באינון ענין, מאינון נהירין ארבע בתי דתפלין דנהירין ברהיטי מוחא. שבועה דאקרון עניי יהנה דאשגחותא נפקי מגון אכמא דעינא, כמה דאוקימנא באדרא, דכתיב, על אבן אחת שבועה עינים. ואינון גונין מתלהטין בסטריהו. מספקא נפקין אתרנין מארי דאשגחותא לדינא. ואינון אקרון, כי יהנה עניו משטטות בכל הארץ. משטטות ולא משוטטים, בגין דכלהו דינא.

מירוקא נפקין אחרינן דקימין לגלגא עובדין בין טב ובין ביש, דכתיב, כי עיניו על דרכי איש. ואלין אקרון עיני יהוה המה משוטטים, משוטטים ולא משוטטות, בגין דאינון לתרין סטריין לטב ולביש. מחנרא נפקין כל אינון רחמי, כל אינון טבאן דמשפכחי בעלמא, לאוטבא להו לישראל, וכדין מתסחין כל אינון תלת גוני לרחמא עליהו.

אלין גונין מתערבין דא בדא ומתדבקן דא בדא. כל חד אוזיף לחבריה מגוני דיליה, בר מחנרא, דכלהו כלילין ביה. פד אצטריך הוא חפי על כלא. כל גונין דלתתא לא יכלין כל בני עלמא לאסחרא לון חנרא לאפמא לסמקא ולירוקא, והכא באשגחותא חד בלהו אתאחדן ואתסחין בחנרא. גבינוי לא משתכין בר פד בעין גוני דחנור לאשגחא. בגין דגבינוי יחבין אתר לאשגחא לכלהו גוני. ואי אינון לא יחבין אתר, לא יכלין לאשגחא ולאסתכלא. גבינוי לא קימין ולא משתכין שעתיא חדא שלימתא, אלא פקחין וסתמין, סתמין ופקחין, משום עינא פקיחא דקאי עליהו, ועל דא כתיב, והחיות רצוא נשוב, והא אוקימנא. כתיב עיניך תראינה ירושלים ננה שאנן. וכתיב, תמיד עיני יהוה אלהיך ביה מרשית השנה. דהא ירושלים בעיא פן, דכתיב, צדק ילין בה. ובגין כך ירושלים ולא ציון, דכתיב ציון במשפט תפדה. דכלא רחמי. עיניך, עיניך כתיב, עינא דעתיקא קדישא סתימא דכלא. השתא עיני יהוה אלהיך ביה לטב ולביש כמה דאתחזי. בגין כך לא אתקימו בקיומא תדיר. והתם עיניך תראינה ירושלים כלא לטב, כלא ברחמי, דכתיב, וברחמים גדלים אקבצך. תמיד עיני יהוה אלהיך ביה מרשית השנה. מרשית חסר א' כתיב, ולא ראשית באלף. מאן היא הא דלתתא ולעלא. כתיב, השליך משמים ארץ תפארת ישראל, מאי טעמא השליך משמים ארץ, משום דכתיב אלביש שמים קדרות. ועינין בקדרותא בגונא אפמא אתחפוי. מרשית השנה מאן אתר מסתכלין בירושלים אלין עיני יהוה. חזר ופרש, מרשית השנה,

דְּהוּא דִּינָא בְּלֹא אֱלֹף, וְדִינָא אֶתְאָחַד בְּסִטְרָהּ אַף עַל גַּב דְּלֹאוּ הוּא
 דִּינָא מִמָּשׁ. וְעַד אַחֲרִית שְׁנָה. אַחֲרִית שְׁנָה נְדָא דִּינָא אֶשְׁתַּכַּח. דְּהָא
 כְּתִיב: צֶדֶק יְלִין בָּהּ, דְּהִיא אַחֲרִית הַשְּׁנָה. תָּא חֲזִי, אֱלֹף בְּלַחֲדוּי
 אֲקָרִי ראשון, דְּכָר בְּאֱלֹף סְתִים וְגִנְיז מַה דְּלֹא אֶתְיַדַע. כַּד אֶתְחַבֵּר
 הָאִי אֱלֹף בְּאַתְרַּא אֲקָרִי ראשית. וְאִי תִימָא דְּאֶתְחַבֵּרָא. לֹא.
 אֱלֹא אֶתְגַּלְיָא בִּיהּ וְנִהִיר לִיהּ, וּכְדִין אֲקָרִי ראשית. וְנֶאֱפְלוּ בְּהָאִי
 ראשית לֹא אֶשְׁנַח בִּירוּשָׁלַיִם. דְּאֶלְמָלָא הָנוּת בְּהָאִי אֶתְקִימַת תְּדִירָא.
 אֲבָל מִרְשִׁית כְּתִיב. וְלַעֲלֹמָא דְּאֶתִי כְּתִיב ראשון לְצִיּוֹן הִנֵּה הַנֵּס:
 חוּטְמָא דְּזַעִיר אֲנִפִין תְּקוּנָא דְּפִרְצוּפָא. כָּל פִּרְצוּפָא בִּיהּ אֶשְׁתַּמוּדַע.
 חוּטְמָא דָּא לֹא כְּחוּטְמָא דְּעֵתִיקָא קְדִישָׁא סְתִימָא כָּל סְתִימִין.
 דְּחוּטְמָא דְּעֵתִיקָא חֲיִים דְּחִיִּים לְכֹלָא, דְּהָא מִתְרִין נִוְקְבִין נִפְקִין
 וְיוֹחִין דְּחִיִּין לְכֹלָא, בְּהָאִי זַעִיר אֲנִפִין כְּתִיב, עֲלֵה עֲשֵׂן בְּאַפּוֹ. בְּהָאִי
 תִּנְנָא כָּל גִּנְיז אֶחֱידֵן בִּיהּ. בְּכָל גִּנְנָא וְגִנְנָא אֶחֱידֵן כְּמַה מְאֲרִיהוֹן
 דְּדִינָא קִשְׂיָא דְּאֶחֱידֵן בְּהִיּוּא תִּנְנָא. וְלֹא מִתְבַּסְמִין כְּלָהוּ אֱלֹא בְּתִנְנָא
 דְּמִדְּבַחָא דְּלִתְתָּא. וְעַל דָּא כְּתִיב, וַיֵּרַח יְהוָה אֶת רִיחַ הַנִּיחֹחַ. מַהוּ
 הַנִּיחֹחַ, אֶתְבַּסְמוּתָא דְּמֵאֲרִי דִּינָא, נַחַת רִיחַ. וַיֵּרַח יְהוָה אֶת רִיחַ
 הַנִּיחֹחַ, אֶת רִיחַ הַקָּרְבֵּן לֹא כְּתִיב, אֱלֹא אֶת רִיחַ הַנִּיחֹחַ, דְּכָלְהוּ
 גְּבוּרָאן דְּאֶחֱידֵן בְּחוּטְמָא. וְכָל דְּאֶתְאָחַדֵּן בָּהּ, כְּלָהוּ מִתְבַּסְמִין.
 וְכַמָּה גְּבוּרָאן מִתְאָחַדֵּן בְּחִדָּא, דְּכְתִיב מִי יִמְלֹל גְּבוּרֹת יְהוָה,
 יִשְׁמִיעַ כָּל תְּהֵלְתוֹ. וְהָאִי חוּטְמָא מִחַד נִוְקְבָא נִפְקָא אֶשָּׁא דְּאֶכְלָא כָּל
 שְׂאֵר אֶשִׁין, וּמִחַד נִוְקְבָא תִּנְנָא. וְהָאִי וְהָאִי מִשְׁתַּכְּכִי בְּאֶשָּׁא וְתִנְנָא
 דְּמִדְּבַחָא, וְאֶתְגַּלְיָא הָאִי עֵתִיקָא קְדִישָׁא וְאֶשְׁתַּכַּח כְּלָא. הִינּוּ
 דְּאֶתְמַר, וְתִהְלִתִּי אֶחָטָם לָךְ. חוּטְמָא דְּעֵתִיקָא קְדִישָׁא אֲרִיךְ
 וּמִתְפַּשֵּׁט וְאֲקָרִי אֲרִיךְ אִפִּים. וְהָאִי חוּטְמָא זַעִיר. וְכַד תִּנְנָא שְׂרִי נִפִּיק
 בְּכִהִילוֹ וְאֶתְעֵבִיד דִּינָא, וּמֵאֵן מַעֲכָב לְהָאִי, חוּטְמָא דְּעֵתִיקָא, וְכֹלָא
 כְּמַה דְּאֶמִּינָא בְּאֶדְרָא וְאֶתְעָרוּ חֲבֵרָא. וּבְסִפְרָא דְּרַב הַמְנוּנָא סָבָא
 אוֹקִים הֵי תִּרִי נִוְקְבִי, מִחַד תִּנְנָא וְאֶשָּׁא. וּמִחַד גִּיחָא וְרִיחָא טְבָא
 דְּאִית בִּיהּ יְמִינָא וּשְׂמָאלָא. וְכְתִיב, וְרִיחַ לוֹ כָּל־בְּנוֹן. וּבְנוֹקְבָא כְּתִיב,

וְרִיחַ אֶפֶךְ כַּתְפוּחִים. וְמָה בְּנוֹקְבָא הָכִי, כָּל שָׁפֶן בֵּיהּ, וְשִׁפִּיר קָאָמַר. וְמָה דְּאָמַר נִיבְרַח יְהוָה אֶת רֵיחַ הַנִּיחָח. הַנִּיחָח בְּתָרֵי סְטָרִי. חַד נִיחָא דְּאַתְגָּלִיא עֲתִיקָא קְדִישָׁא, סְתִימָא דְּכָל סְתִימִין. דְּהָאִי הוּא נִיחָא וְאַתְבַּסְמוּתָא לְכָלָא. וְחַד אַתְבַּסְמוּתָא דְּלִתְתָּא בְּהָהוּא תַּנְנָא וְאָשָׁא דְּמִדְבָּחָא. וּבְגִין דְּאִיהוּ מִתְרִין סְטָרִין כְּתִיב נִיחָח. וְכָלָא בְּזַעִיר אֲנָפִין אֲתָמַר:

תְּרִי אוֹדְנִין לְמִשְׁמַע טָב וּבִישׁ. וְתַרְנוּיָהוּ סְלָקִין לְחַד, דְּכְתִיב, הִטָּה אֶל־הִי אֲזַנְךָ וְשָׁמַע. אוֹדְנָא לְגוּ. בְּגוּ דִּילִיָּהּ תַּלְיָא בְּרָשִׁימִין עֲקִימִין, בְּגִין דְּיִתְעַכֵּב קָלָא לְאַעְלָא בְּמוּחָא וְיִבְחִין בֵּיהּ מוּחָא וְלֹא בְּבִהִילוֹ. דְּכָל מְלָה דְּהוּי בְּבִהִילוֹ לֹא הוּי בְּחִכְמָתָא שְׁלִימָתָא. מֵאוֹדְנִין אֲלִין תַּלְנִין כָּל מֵאֲרִיָּהוּ דְּגִדְפִין דְּנִטְלִין קָלָא מִעֲלָמָא. וְכִלְהוּ הָכִי אַקְרוּן אֲזַנֵּי יְהוָה. דְּכְתִיב בְּהוּ כִּי עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיךְ אֶת הַקּוֹל. כִּי עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיךְ אֶת הַקּוֹל הָאִי קָרָא קְשִׁיָּא. הַשְׁתָּא מֵאִי קוֹל אֲכָא הָכָא, דְּהָא רִישָׁא דְּקָרָא כְּתִיב, גַּם בְּמִדְעָךְ מֶלֶךְ אֵל תִּקְלָל. בְּמִדְעָךְ כְּתִיב. וּבְחִדְרֵי מִשְׁכַּבְךָ, מֵאִי טַעְמָא, כִּי עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיךְ אֶת הַקּוֹל, וְהָא לִיכָא הָכָא קָלָא. אֲלֹא וְדָאִי כָּל מָה דְּחָשִׁיב בְּרִישׁ וְכָל מָה דְּיִסְתַּכֵּל בְּלִבּוֹי, לֹא עֲבִיד מְלָה עַד דְּאַפִּיק לָהּ בְּשִׁפְנוּתִיהּ. וְאַף עַל גַּב דְּאִיהוּ לֹא אֲתַפְּנוֹן בֵּיהּ. וְהָהִיא מְלָה דְּאַפִּיק מִתְבַּקַּע בְּאַוִּירָא. וְאַזְלָא וְסִלְקָא וְטָסָא בְּעֲלָמָא וְאַתְעַבִּיד מִנִּיהּ קָלָא. וְהָהוּא קָלָא נִטְלִין לִיהּ מֵאֲרִי דְּגִדְפִין וְסִלְקִין לִיהּ לְמַלְכָּא וְעִיל בְּאוֹדְנִי. הָכָא הוּא דְּכְתִיב, וַיִּשְׁמַע יְהוָה אֶת קוֹל דְּבִרְיָכֶם. וַיִּשְׁמַע יְהוָה וַיַּחֲרֵ אָפּוֹ. וּבְגִין כֵּן כָּל צְלוּתָא וּבְעוּתָא דְּבָעִי בְּרִישׁ מְקָמִי קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּעִי לְאַפְקָא מִלִּין בְּשִׁפְנוּתִיהּ. דָּאִי לֹא אֲפִיק לוֹן, לָאוּ צְלוּתִיהּ צְלוּתָא, וְלָאוּ בְּעוּתִיהּ בְּעוּתָא. וְכִינֵן דְּמִלִּין נִפְקִין מִתְבַּקַּעִין בְּאַוִּירָא, וְסִלְקִין וְטָסִין וְאַתְעַבִּידוּ קָלָא וְנִטִּיל לוֹן מֵאֵן דְּנִטִּיל. וְאַחִיד לוֹן לְאַתֵּר כְּתָרָא קְדִישָׁא בְּרִישָׁא דְּמַלְכָּא.

מִתְלַת חֲלָלִי דְּמוּחֵי נְטִיף נְטִיפָא לְאוֹדְנִין וְהָהוּא אַקְרִי נַחַל כְּרִית. כְּמָה דְּאָתָּא אָמַר, נַחַל כְּרִית, כְּלוּמַר כְּרוּתָא דְּאוֹדְנִין. וְקָלָא עִיל

בההוא עקימא ואשתאב בנהרא דההוא נטיפא, וכדין אתעפב תמן
ואתבחין בין טב לביש, הדא הוא דכתיב כי און מלין תבחין. מאי
טעמא און מלין תבחין, משום דאתעפב קלא בההוא נהרא דנטיפא
בעקימותא דאודנין, ולא עייל בבהילו. ובגין כך אתבחין בין טב
לביש. וחד יטעם לאכל, מאי טעמא וחד יטעם לאכל, בגין דיתעפב
תמן ולא עייל בבהילו בגופא. ועל דא יטעם ויתבחין בין מתיקא
למריר.

בהאי נוקבא דאודנין תלן נוקבין אחרנין. נוקבא דענין, נוקבא
דפמא, נוקבא דחוטמא. מההוא קלא דעייל בנוקבא דאודנין, אי
אצטרין עייל לנוקבי דענין, ונבעין דמעין מההוא קלא. אי
אצטרין עייל לנוקבא דחוטמא דפרדשקא ומפקי תננא ואשא
מההוא קלא. הדא הוא דכתיב, וישמע יהוה ויחר אפו, ותבער בם
אש יהוה. ואי אצטרין עייל ההוא קלא לנוקבא דפמא. ומליל וגזר
מלין. מההוא קלא פלא. מההוא קלא דאודנין, עייל בכל גופא
ואתרגיש מגיה. פלא תליא בהאי אודנא. זכאה מאן דנטיר מלוי. על
דא כתיב, נצר לשונך מרע, ושפתייך מדבר מרמה. האי אודנא קרי
ביה שמיעה. ובשמיעה אתפלילן אינון תלת מוחי, דאינון חכמה
בינה ודעת. חכמה אתפליל ביה, דכתיב, ונתת לעבדך לב שמע.
בינה, פמה דאת אמר, דבר פי שמע עבדך. פי שמעים אנחנו. דעת,
פמה דאת אמר, שמע בני וקח אמרי. ומצותי תצפן אתך. הא כלא
תלן באודנין.

בהאי אודנא תלן צלותין ובעותין ופקיחא דענין. הדא הוא
דכתיב, הטה אלהי אונך ושמע, פקח עיניך וראה. הא כלא ביה
תליא. בהאי אודנא תלן רזין עלאין דלא נפקין לבר. בגין כך היא
עקימא לגו ורזא דרזין סתימין ביה. וי לההוא מגלה רזין. ובגין
דהאי אודנא פניש רזין נעקימותא דלגו נטיל לון, לא גלי רזין
לאינון דעקימין בארחהו, אלא לאינון דלא עקימין. הדא הוא
דכתיב, סוד יהוה ליראיו, ובריתו להודיעם. דנטלי ארחוי ונטלי

מלין. ואינון דעקמימין בארתייהו נטלי מלין ועילין לון בבחילו ולית
 בהו אטר לאתעכבא. וכל נוקבין אחרנין מתפתחין ביה. עד דנפקין
 מלין בנוקבא דפמא. ואלין אקרון חבי דרא, שנואי דקדשא בריך
 הוא. במתניתא דילן תנן, פאלו קטיל גוברין, וכאלו פלח לעבודת
 זרה. וכלא בחד קרא, דכתיב, לא תלך רכיל בעמך, לא תעמד על
 דם רעך, אני יהוה. מאן דעבר על האי רישא דקרא, פאלו עבר על
 כלא. ופאה חולקיהון דצדיקיא דעליהו כתיב, ונאמן רוח מכסה
 דבר. נאמן רוח נדאי, דהא רוחא דילהון מאתר עלאה קדישא
 אשתליף. ובגין כך נאמן רוח אקרון. וסימן דא אוקימנא ההוא
 דמגלה רזין בידוע דנשמתיא לאו איהי מגופא דמלכא קדישא.
 ובגין כך לית ביה רזא ולא מאתר דרזא הוא. וכד תיפוק נשמתיא
 לא אתדבקא בגופא דמלכא דהא לא אתריה הוא. ני לההוא בר נש,
 ני ליה, ני לנשמתיא. ופאה חולקיהון דצדיקיא דמכסין רזין. כל
 שפן רזין עלאין דקדשא בריך הוא. רזין עלאין דמלכא קדישא.
 עליהו כתיב, ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ.

אנפוי כתרין תקרובין דבוסקא פלהו סהדותא על מה דאמינא.
 דהא סהדותא בהו תליא, ובכלא תליא סהדותא, אבל הני תקרובי
 דבוסקא חורא וסמקא, סהדותא לאבא ואמא. סהדותא לאחסנא
 דירית ואחיד לון, והא במתניתא דילן אוקימנא כמה פרסי בין
 חורא לסמקא. ואתכלילן ביה פחדא בסטרא דחורא. כד אתנהיר מן
 נהירו דחורא דעתיקא. חפא ההוא חורא על סמקא. וכלא בנהירו
 אשתכח. וכדין כתיב, יאר יהוה פניו אליך. וכד תלן דינין בעלמא
 אשתכח סגירותא בכלא. וסמקא אתפשט באנפין וחפא על
 חורא, וכדין כלא אשתכח בדינא, וכדין כתיב, פני יהוה בעשי רע,
 וכלא בהאי תליא, ובגין דא סהדותא הוא בכלא. כמה וכמה מארי
 תריסין מחפאן להני גוני, מצפאן להני גוני. כד נהירין גוני כל
 עלמין פלהו בחדו. בזמנא דנהיר חורא כלא אתחזו בההוא גונא.
 וכד אתחזו בסמקא, כלא הכי אתחזו בההוא גונא. באלין תקרובין

דבוסמא שארי דיקנא לאתחזא מרישא דאודנין. ונחית וסליק
בתקרבא דבוסמא :

שערין אפמין דדיקנא בתקונא יאה שפיר, כגבר תקיף שפיר,
משחא דרבות דדיקנא עלאה דעתיקא בהאי דיקנא דזעיר אנפין
אתחזי ונהיר. שפירו דהאי דיקנא בתשעה תקונין אשתכח. וכד
משחא דרבות דתלת עשר נביעין דדיקנא דעתיקא קדישא נהיר
בהאי דיקנא אשתכחו עשרין ותריין תקונין. וכדין מתברכין בלהו.
וישראל סבא מתברכא בהאי. וסימן בך יברך ישראל. כל תקונין
דיקנא דא אוקימנא באדרא קדישא דכלהו מתקונין דדיקנא
דעתיקא קדישא אתמקנו. והכא בעינא לגלגא מה דלא אתגלי תמן.
בגין למיעל בלא כסופא. שתא אינון, תשעה אקרון. תקונא קדמא.
נפק ההוא גיצוצא בוצינא דקרדינותא, ובטש בתחות שער דרישא
מתחות קוצין דעל אודנין. ונחית מקמי פתחא דאודנין עד רישא
דפמא. הא תקונא דא מעתיקא קדישא לא אשתכח, כד נגיד מזלא
דעתיקא קדישא, ותליא מניה ההוא מבושא דחכמתא, אלא כד אמא
אתמשכת ואתפלילת באורא דכיא, ההוא חורא נקיט אמא.
וניצוצא עאלת ונפקת ואתאחד דא בדא ואתעבידו חד תקונא. וכד
אצטריך סלקא דא על דא ואתבסיא חד מקמי חד. ובגין כך כלא
אצטריך. חד למעבד נוקמין וחד לרחמא. ועל האי תאיב להאי
דיקנא דוד מלכא כמה דאוקימנא. בהאי דיקנא תשעה תקונין
אשתכחו, שתא רבון דתלין בהו מתפשטין בכל גופא. ואלין שתא
דתלין, תלין בשערי דתחות תקרובתא דבוסמין, תלת מהאי סטרא
ותלת מהאי סטרא. ובקיריותא דדיקנא תלין תלת אחרנין. חד לעלא
בשפון. ותריין באינון שערין דתלין עד טבורא. וכל הני שתא, תלת
מבאן ותלת מבאן, אתמשכן ותלין בלהון באינון שערין דתלין
ומתפשטין בכל גופא. ובגין דהני תלתא אינון בקיריו דדיקנא יתיר
מפלחו, כתיב בהו שמא קדישא, דכתיב, מן המצר קראתי יה, ענני
במרחב יה, יהנה לי לא אירא. והא דאוקימנא באדרא מן המצר

קראתי יי מֵאֵתֶר דְּשָׁרִי דִּיקְנָא לְאַתְפֶּשֶׁטָא, דְּהוּא אֵתֶר דְּחִיק מִקְמִי
 אוֹדְנִין שְׁפִיר הוּא. וּבְסִפְרָא דְאַגְדָּתָא דְבִי רַב יִיבָא סְבָא הָכִי אָמַר
 וְאוֹקִים, דְּשִׁירוּתָא דְדִיקְנָא מִחֶסֶד עֲלָא, דְכְתִיב, לֵךְ יְהוֹנָה הַגְדֵּלָה
 וְהַגְבוּרָה וְהַתְפָּאֲרֶת, וְכֵלָא הָכִי הוּא וְהָכִי שְׁאֲרִי. וְתִשְׁעָה אֶתְמַשְׁכֵּן
 וְתִלְיֵן בְּדִיקְנָא. וּמִקְמִי אוֹדְנִין הָכִי שְׁאֲרִי. וְקִיּוּמָא לֹא מִתְקִימִין אֵלָא
 בְּאַתֵּר אֲחֵרָא פְּמָה דְאוֹקִימְנָא. וְכֹד אֲצִטְרִיךְ עֲלֵמָא לְרַחֲמִי אֲתַגְלִיא
 מִזְלָא קְדִישָׁא, וְכֹל הַגִּי תְקוּנִין דְּבִדִּיקְנָא יִקְרָא דְזַעִיר אֲנָפִין, פִּלְהוּ
 רַחֲמִי מִשְׁתַּכְּחִי. וְכֹד אֲצִטְרִיךְ לְדִינָא מִתְחַזֵּיא דִינָא. וְכֹדִין עֲבָדִין
 נוֹקְמִין לְשִׁנְאִיהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל לְאִינוֹן דְּעַקִּין לְהוּ, פֶּל יִקְרִי דְדִיקְנָא
 בְּאִינוֹן שְׁעָרִי דְתִלְיֵן אָנְהוּ, מִשּׁוּם דְּכֵלָא בְּהָאִי תִלְיֵן. פֶּל הַגִּי שְׁעָרִי
 דְדִיקְנָא דְזַעִיר אֲנָפִין פִּלְהוּ קְשִׁישִׁין וְתִקִּיפִין. מִשּׁוּם דְּכֵלְהוּ אֲכַפְּיֵן
 לְדִינִין בְּשַׁעְתָּא דְמִזְלָא קְדִישָׁא אֲתַגְלִי, וְכֹד בְּעִי לְאַגְחָא קֶרְבָּא בְּהָאִי
 דִּיקְנָא אֲתַחַזֵּי פְּגִבְרָא תִקִּיף מְאֲרִי נִצְחֵן קֶרְבִּיא. וְכֹדִין מְרִיט מֵאֵן
 דְּמְרִיט וְאַגְלִישׁ מֵאֵן דְּאַגְלִישׁ.

הַגִּי תִשְׁעָה תְקוּנִין אֲמֶרֶן מִשָּׁה זְמַנָּא תְנִינָא בְּשַׁעְתָּא דְאַצְטְרִיךְ
 לְאַהֲדָרָא לֹון פִּלְהוּ רַחֲמִי. דְּאַף עַל גַּב דְּתִלְיִסְר תְקוּנִין לֹא אֲמֶרֶן
 הַשְׁתָּא. בְּכֻנְהָ תִלְיָא מִלְתָּא. דְּהָא לֹא יַעוּל בְּהַגִּי תְקוּנִין לְאַדְפָּרָא,
 אֵלָא בְּמִזְלָא אֲתַפְּנֵן וְאַדְפָּר לִיה, הָדָא הוּא דְכְתִיב, וְעַתָּה יִגְדֵּל נָא כֹחַ
 אֲדֹנָי. מֵאֵן כֹּחַ אֲדֹנָי, הֵהוּא דְאַקְרִי מִזְלָא קְדִישָׁא, סְתִימָא דְכֹל
 סְתִימִין, דְּחִילָא דָא וְנִהִירוּ דָא מִמִּזְלָא תִלְיִ. וְכִינֵן דְּאָמַר מִשָּׁה דָא
 וְאַדְפָּר דָא וְאַתְפְּנֵן בִּיה. אָמַר הַגִּי תִשְׁעָה תְקוּנִין דְּתִלְיֵן בְּזַעִיר אֲנָפִין,
 בְּגִין דְּיִנְהִירוּ כֵלְהוּ וְלֹא יִשְׁתַּכַּח דִינָא. וְעַל דָּא כֵלָא בְּמִזְלָא תִלְיִ.

הָאִי דִיקְנָא כֹד שְׁרָאן שְׁעָרִי לְאַתְעָרָא, אֲתַחַזֵּי פְּגִבְרָא תִקִּיף פְּגִבְרָא מְאֲרִי
 נִצְחֵן קֶרְבִּין. בְּהָאִי דִיקְנָא נְגִיד מִשַּׁח דְּרַבּוֹת מַעֲתִיקָא סְתִימָאָה, פְּמָה
 דְּאַתְּ אָמַר, כְּשֶׁמֶן הַטּוֹב עַל הָרֹאשׁ יֵרֵד עַל הַזָּקֵן, זֶקֶן אֲחֵרֵן. אֵלִין
 שְׁעָרִי לֹא חִפְּיֵן עַל שְׁפִנֵּן. וְשְׁפִנֵּן פִּלְהוּ סְמִקִּין פְּנֹרְדָא, דְכְתִיב,
 שְׁפֹתֵיהֶם שׁוֹשְׁנוֹת. שְׁפִנֵּן מְרַחֲשֵׁן גְבוּרָה, מְרַחֲשֵׁן חֲכָמָתָא. בְּאִינוֹן
 שְׁפִנֵּן תִלְיֵן טַב וּבִישׁ, חֲיִי וּמוֹתָא. מֵאֵלִין שְׁפִנֵּן תִלְיֵן מְאֲרִיהוֹן

דאָטערותא. דכד מרחשין אלין שפון, מתערין כלל למגור דינא
בכל בתי דינין דאקרון עירין. דכתיב, בגזרת עירין פתגמא. מאי
עיר, בספרא דאגדתא תנינן, כמה דאתא אמר ויהי ערך. דמתערין
דינין לאינון דלא אתרחימו לעלא. בגין כך מתערין אלין דאינון
מארי דכבו להו. ועם כל דא בתרי גוני, ברחמי ודינא. ועל דא
אקרון עיר וקדיש, דינא ורחמי. ובאלין שפון אתחזי פמא פד
אתפתח.

רוחא דנפיק מן פמא ביה מתלבשין כמה אלף ורבבן, וכד אתפשט
מתלבשין ביה נביאן מהימני, וכלהו פי יהנה אקרון. פד מלין נפקין
מן פמא ומתרחשין בשפון, מנהרין לכלהו תמגי סרי אלפי עלמין.
עד דמתקטרין פלהו פחדא. בתמגיסר ארחין ושבילין דאשתמודען.
וכלל מחכאן דא לפמא דא בלישן ממלל רברבן בקטרא דטיהרא
בעוטרא. ועל דא כתיב, חכו ממתקים. ממתקים ודאי. מאי חכו,
כמה דאתא אמר וחק יטעם לאכל. וכלו מחמדים אש ומים. אשא
ומיא מתתקנין וינאן בציורוי. דהא גוני מתחבבן פחדא. חכו באתון
רשימן דמתגלפן בעטרוי גלידין. אחה"ע בגרון. א' דטריד מלכין
ומהעדה מלכין ומתקים מלכין. ח' דטריד ננחית וסליק ועטיר,
כביש באשא גליד ברוחא. ה' ינוקא דאמא סטיר לנוקבא. אתפשט
לנוקבא רבא בתיאובתא דקרתא קדישא דמתקטרי אתרין דא בדא.
כמה דאתא אמר, הר המור, גבעת הלבונה. ע' טיהרא דטיפסא גליפא
בשפסא, רהיטין דענפין מתאחדן לסטרוי לרוחין גליפין. וזה ברוי
דאתון דשלמה מלכא אתעטרו אלין אתון דא בדא. גיכ"ק בחיך,
כמה דאתא אמר, וחק יטעם לאכל. היאכל תפל מבלי מלח. וכתוב,
והיה מעשה הצדקה שלום. הנחמדים מזהב ומפז רב, ומתוקים
מדבש ונופת צופים. מתוקים ודאי. דוד מלכא אמר, גם עבדך נזהר
בהם. אסהדנא עלי דכל יומאי אזהרנא בהו דלא לאטעא בהו,
בר יומא חד דעטינא עטרי מלכא במערתא דמרוניא, וחמינא
דאשא מתלהטא אפותיא דמירוניא ואזדעזענא. מההוא יומא

אזדהרנא בדעתאי בהו ולא שביקנא לון כל יומאי. זכא חולקיה
מאן דאזדהר במתיקא דמלכא וטעים בהו בדקחזי, על דא כתיב,
טעמו וראו כי טוב יהוה. וכתיב, לכו לחמו בלחמי.

אתפשט דכורא בדעת ואתמלן אכסדרין ואדרין. מרישא דגולגלתא
שרי ואתפשט בכל גופא מחדוי ודרועוי ובכלא. מאחורוי אתדבק
ניצוצא דבוצינא דקרדינותא ולהטא. ואפיק גולגלתא חדא סתימא
מכל סטרוי. ונהירו דתרי מוחי גליפן בה ואתדבקת בסטרוי
דדכורא. בגין כך אתקרי יונתי תמתי. אל תקרי תמתי אלא תאומתי
נדאי. שערוי דנוקבא כלילן בהו גוני, בדכתיב, ודלת ראשך
כארגמן. אתקטר גבורה בחמש גבוראן. ואתפשט נוקבא
בסטרהא, ואתדבקת בסטרוי דדכורא. עד דאתפרשא מסטרוי
ואתיאת לאתחברא עמיה אנפין באנפין. וכד מתחברן מתחזין חד
גופא ממש. מהכא אוליפנא דכר בלחודוי אתחזי פלג גופא וכלא
איהו רחמי. וכך נוקבא, וכד מתחברן פחדא אתחזי כלא חד גופא
ממש. והכי הוא. אוף הכא כד דכר אתחבר בנוקבא כלא הוא חד
גופא. ועלמין כללהו בחדוי, דהא כללהו מגופא שלים מתברכן. והינו
רזא, על כן ברכי יהוה את יום השבת ויקדשהו. דהא אשתכח כלא
בחד גופא שלים. דהא מטרוניתא אתדבקת במלכא ואשתכח גופא
חד. ועל כן ברכאן משתכחין בהאי יומא. ומהכא מאן דלא אשתכח
דכר ונוקבא אקרי פלג גופא. ולית ברכתא שריא במלה פגימא
ונחסרה, אלא באתר שלים, במלה שלים, ולא בפלגות מלה. ופלגות
מלה לא אתקנים לעלמין ולא אתברכא לעלמין. נוי דנוקבא כלא
מוני דדכורא הוא. והא אוקימנא מלי ואשתמודען ביני חבריא.
מהאי נוקבא מתאחדן כל אינון דלתתא. מנה ינקין ומתברכין. והאי
אתקריאת אם לכלהו. כמה דאחרא אם לגופא וכל גופא מנה ינקא.
כך האי אם לכלהו אחרנין דלתתא.

כתיב, אמר לחכמה אחתי את. אית חכמה ואית חכמה. והאי נוקבא
אתקרי חכמה ועירא לגבי אחרא. ועל דא כתיב, אחות לנו קטנה

וְשָׂדִים אֵין לָהּ, דְּהָא דָּא בְּגִלּוּתָא אֲתַמְשֵׁךְ. אַחוּת לָנוּ קְטִנָּה וְדָא קְטִנָּה אֲתַחְזִי. אַכְּל רַבְרָבָא הִיא וְסָגִיָּאָה הִיא. דְּהָא הִיא שְׁלִימוּ דְנִטִּיל מִכָּלָא. כְּמָה דְכְּתִיב, אָנִי חוּמָה וְשָׂדִי כְּמִגְדָּלוֹת. וְשָׂדִי דְהָא מַלְיָן אֵינוֹן לִינְקָא לְכָלָא. כְּמִגְדָּלוֹת דְּאֵינוֹן נִהְרִין רַבְרָבִין דְּנִפְקִי מֵאֲמָא עַלְאָה. תּוּ אֲתַפְשֵׁט דְכוּרָא בִּימִינָא וְשִׁמְאָלָא, בִּירוּתָא דְאַחְסָנָא. וְכַד גִּוְגִי אֲתַחְכְּרוּ אַקְרִי תַפְאָרְתָּ. וְאַתְתַּקֵּן כָּל גּוּפָא וְאַתְעַבִּיד אֵילָנָא רַבְרָבָא וְתַקִּיף שְׁפִיר וְיָאָה. תַּחְתּוּהִי תַטְלַל חֵינִת בְּרָא וּבְעִנְפוּהִי יְדוּרָן צִפְרֵי שְׁמִיָּא. וּמִזּוֹן לְכָלָא בְּהִי. דְּרוּעוּי יְמִינָא וְשִׁמְאָלָא בִּימִינָא חֵיִים וְחֶסֶד. בְּשִׁמְאָלָא מִיתָה וּגְבוּרָה. מַעוּי אֲתַתַּקֵּן בְּדַעַת. וְאַתְמַלְיָן כָּל אַכְסֵדְרִין וְאֲדָרִין כְּמָה דְאַמִּינָא, דְכְּתִיב וּבְדַעַת חֲדָרִים יִמְלֵאוּ. תּוּ אֲתַפְשֵׁט גּוּפָא בְּתֵרִין שׁוֹקִין, וּמִתְאַחֲדֵן בִּינִיהוּ תֵרִין כּוּלְיָן וְתֵרִין בִּיעֵי דְדְכוּרָא. דְּכָל מִשְׁחָא וּרְבוּתָא וְחֵילָא דְכָל גּוּפָא בְּהוּ אֲתַכְנֵשׁ. דְּכָל חֵילִין דְּנִפְקִי. מִנְהוֹן נִפְקִין וְשֵׁרִין כָּלָא בְּפּוּם אֲמָה. וּבְגִין כְּךָ אַקְרוּן צְבָאוֹת, וְאֵינוֹן נִצַּח וְהוּד. תַּפְאָרְתָּ יְהוָה. נִצַּח וְהוּד, צְבָאוֹת. וּבְגִין כְּךָ יְהוָה צְבָאוֹת. אֲמָה דְדְכוּרָא סִיּוּמָא דְכָל גּוּפָא, וְאַקְרִי יְסוּד, וְדָא הוּא דְרַגְא דְמַבְסָם לְנוּקְבָא. וְכָל תִּיאּוּבְתָא דְדְכוּרָא לְגַבִּי נוּקְבָא בְּהֵאֵי יְסוּד. עֵיִל לְנוּקְבָא לְאַתֵּר דְאַקְרִי צִיּוֹן. דְּהֵתָם הוּא אֲתֵר פְּסוּתָא דְנוּקְבָא כְּבִית רַחֵם לְאַתְתָּא. וּבְגִין כְּךָ יְהוָה צְבָאוֹת אַקְרִי יְסוּד. כְּתִיב, כִּי בָחַר יְהוָה בְּצִיּוֹן, אֹהֶל לְמוֹשֵׁב לוֹ. כַּד אֲתַפְרֶשֶׁת מְטְרוֹנִיתָא וְאַתְחַבְּרַת בְּמַלְכָּא אֲנִפִּין בְּאַנְפִּין בְּמַעְלֵי שְׁבִתָּא, אֲתַעַבִּיד כָּלָא חַד גּוּפָא. וּכְדִין יְתִיב קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכִרְסִיהָ. וְאַקְרִי כָלָא שְׁמָא שְׁלִים שְׁמָא קַדִּישָׁא. בְּרִיךְ שְׁמִיהָ לְעֵלָם וּלְעֵלְמֵי עֲלָמִין. כָּל אֵלִין מַלְיָן סְלִיקְנָא עַד יוּמָא דָּא דְאַתְעֵשֶׁר בְּהוּ לְעֵלְמָא דְאַתִּי. וְהִשְׁתָּא אֲתַגְלִין הָכָא, וְכָפָה חוּלְקִי.

הֵאֵי מְטְרוֹנִיתָא כַּד אֲתַחְבְּרַת עִם מַלְכָּא כָּל עֲלָמִין מִתְבְּרַכֵּן וְאַשְׁתַּכְּחוּ בְּחִדּוּתָא דְכָלָא. כְּמָה דְדְכוּרָא כָּלִיל בְּתַלְתָּא וְשִׁירוּתָא בְּתַלְתָּא. כְּךָ כָּלָא הָכִי וְסִיּוּמָא דְכָל גּוּפָא הָכִי. וּמְטְרוֹנִיתָא לֹא מִתְבְּרַכָּא אֶלָּא בְּכָלְלָא דְתַלְתָּא אֵלִין. דְּאֵינוֹן נִצַּח הוּד יְסוּד.

ומתבסמא ומתברכא באתר דאקרי קדש הקדשים דלתתא, דכתיב, כי שם צוה יהוה את הברכה. דהא תרין דרגין אינון לעילא ותתא. ובגין כך לית רשותא למיעל תמן. בר כהנא רבא דאתי מסטרא דחסד. בגין דלא עייל לההוא אתר דלעלא אלא ההוא דאקרי חסד. ועייל בקדש הקדשים ומתבסמא נוקבא. ומתברכא האי קדש הקדשים בגו לגו אתר דאקרי ציון. ציון וירושלים. תרין דרגין אינון, חד רחמי וחד דינא. ציון דכתיב, ציון במשפט תפדה. וירושלים דכתיב צדק ילין בה. כמה דאוקימנא. וכל תיאובתא דדכורא לגבי נוקבא חכא הוא. וקרינן להו ברכה. דמתמן נפקי ברכן לכלהו עלמין וכלהו מתברכן. האי אתר אקרי קדש, וכל קדשים דדכורא עילין תמן בההוא דרגא דאמינא. וכלהו אתין מרישא עלאה דגולגלתא דדכורא. מסטרא דמוחי עלאי דשרין ביה ונגיד ההיא ברכה בכל שיפי גופא. עד אינון דאקרון צבאות. וכל ההוא נגידו דאתנגיד מפל גופא מתכנשי תמן. ועל דא אקרון צבאות, דכל צבאות דעלאין ותתאין מתמן נפקין. וההוא נגידו בתר דאתכניש תמן שרין ליה בההוא יסוד קדישא כלל חנורא. בגין כך אקרי חסד. וההוא חסד עייל לקדש הקדשים, דכתיב, כי שם צוה יהוה את הברכה, חיים עד-העולם.

אמר רבי אבא, לא סים בוצינא קדישא למימר חיים עד דאשתככו מלוי. ואנא פתבנא סברנא למכתב טפי, ולא שמענא ולא זקיפנא רישאי, דנהורא הנה סגי ולא הנה יכולנא לאסתכלא. אדהכי אזדעזענא, שמענא קלא דקארי ואמר, ארך ימים ושנות חיים, ושלום יוסיפו לך. שמענא קלא אחרא, חיים שאל ממך נתתה לו, ארך ימים עולם ועד. כל ההוא יומא לא אפסיק אשא מן ביתא ולא הנה מאן דמטי לגביה דלא יכולו. דנהורא ואשא הנה בסוחרניה כל ההוא יומא. נפילנא על ארעא וגעיןא. בתר דאזיל אשא חמינא לבוצינא קדישא קדש הקדשים דאסתלק מן עלמא, אתעטף שכיב על מיניה ואנפוי חכין. קם רבי אלעזר בריה נטיל ידי ונשיק לון.

וְאֵנָּה לְחִיכָנָא עֲפָרָא דְתַחוּת רַגְלוֹי. בָּעוּ חֲבֵרְיָא לְמַבְכִּי וְלֹא יָכִילוּ לְמַלְלָא. שְׁאֵרוּ חֲבֵרְיָא בְּבִכְיָה. וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה נָפַל תְּלַת זְמָנִין וְלֹא יָכִיל לְמַפְתַּח פּוּמִיָּה. לְבַתָּר פִּתַּח וְאָמַר, אָבָא אָבָא. תְּלַת הָווּ, חַד אֶתְחַזְרוּ, הִשְׁתָּא תְּנִיד חִינְתָּא, צָפֹאֲרָן טָאסִין מִשְׁתַּקְעָן בְּנוֹקְבָא דִּימָא רַבָּא. וְחֲבֵרְיָא בָּלְהוּ שְׁתֵּין דָּמָא. קָם רַבִּי חִיָּא עַל רַגְלוֹי וְאָמַר, עַד הִשְׁתָּא בּוֹצִינָא קְדִישָׁא מְסַתְּפָל עָלֵין, הִשְׁתָּא לֹא הוּא עֵדֵין אֶלָּא לְאִשְׁתְּדָּלָא בִּיקְרִיָּה. קָם רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי אָבָא, נָטְלוּ לִיה בְּטַקְרָא דְסַקְלָא. מָאן חָמָא עֲרַבּוּבִיָּא דְחֲבֵרְיָא, וְכָל בֵּיתָא הָנָה סָלִיק רִיחִין. סָלִיקוּ בֵּיה בְּפוּרְיָה. וְלֹא אִשְׁתַּמֵּשׁ בֵּיה אֶלָּא רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי אָבָא. אָתוּ טְרִיקִין וּמֵאֲרִי תְרִיסִין דְּכַפֵּר צְפוּרִי. וְהָווּ בְּגֵי מְרוּנִיָּא צִנְחִין בְּקִטְרִין וְטְרִי בָּהוּ, דְּחִשְׁבּוּ דְלֹא יִתְקַבֵּר תַּמָּן. בְּתַר דְּנַפֵּק פּוּרְיָא הָנָה סָלִיק בְּאִירָא וְאִשָּׁא הָנָה לְהִיט קָמִיָּה. שְׁמַעוּ קָלָא, עוּלוּ וְאָתוּ וְאִתְכַּנְשׁוּ לְהִלּוּלָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, יָבּוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מְשַׁכְּבוֹתָם. כֹּד עָאֵל לְמַעַרְתָּא שְׁמַעוּ קָלָא בְּמַעַרְתָּא, זֶה הָאִישׁ מְרַעִישׁ הָאָרֶץ מִרְגִּז מִמְּלָכוֹת. כַּמָּה פְטוּרִין בְּרַקִּיעָא מִשְׁתַּכְּכִין בְּיוֹמָא דִּין בְּגִינָךְ דִּנָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי דְמֵאֲרִיָּה מִשְׁתַּבַּח בֵּיה בְּכָל יוֹמָא. זַכָּאָה חוֹלְקִיָּה לְעֵלָא וְתַתָּא. כַּמָּה גְּנִיזִין עֵלְאִין מְסַתְּמִין לִיה. עֲלִיָּה אֶתְמַר, וְאַתָּה לֶךְ לַקָּץ, וְתַנּוּחַ וְתַעֲמִיד לְגִרְלָךְ לַקָּץ הֵימִין:

מסכת שבת

א יִצְיָאוֹת הַשְּׁבֵת שְׁתִּים שָׁהֵן אַרְבַּע בְּפָנִים, וּשְׁתִּים שָׁהֵן אַרְבַּע בַּחוּץ. בִּיצֵד. הָעֲנִי עוֹמֵד בַּחוּץ וּבַעַל הַבַּיִת בְּפָנִים, פָּשַׁט הָעֲנִי אֶת יָדוֹ לְפָנִים וְנָתַן לְתוֹךְ יָדוֹ שֶׁל בַּעַל הַבַּיִת, אוֹ שֶׁנָּטַל מִתּוֹכָהּ וְהוֹצִיא, הָעֲנִי חִיָּב וּבַעַל הַבַּיִת פָּטוּר. פָּשַׁט בַּעַל הַבַּיִת אֶת יָדוֹ לַחוּץ וְנָתַן לְתוֹךְ יָדוֹ שֶׁל עֲנִי, אוֹ שֶׁנָּטַל מִתּוֹכָהּ וְהִכְנִיס, בַּעַל הַבַּיִת חִיָּב וְהָעֲנִי פָטוּר. פָּשַׁט הָעֲנִי אֶת יָדוֹ לְפָנִים וְנָטַל בַּעַל הַבַּיִת מִתּוֹכָהּ, אוֹ שֶׁנָּתַן לְתוֹכָהּ וְהוֹצִיא, שְׁנֵיהֶם פָּטוּרִין. פָּשַׁט בַּעַל הַבַּיִת אֶת יָדוֹ לַחוּץ וְנָטַל הָעֲנִי מִתּוֹכָהּ, אוֹ שֶׁנָּתַן לְתוֹכָהּ וְהִכְנִיס, שְׁנֵיהֶם פָּטוּרִין: ב לֹא

ישב אדם לפני הספר סמוך למנחה, עד שיתפלל. לא יפנס אדם למרחץ ולא לברסקי ולא לאכל ולא לדין. ואם התחילו, אין מפסיקין. מפסיקין לקרות קריאת שמע, ואין מפסיקין לתפלה: ג לא יצא החיט במחטו סמוך לחשכה, שמא ישפח ויצא. ולא הלבלר בקלמוסו. ולא יפלה את כליו, ולא יקרא לאור הנר. באמת אמרו, החזן רואה היכן התינוקות קוראים, אבל הוא לא יקרא. פיוצא בו, לא יאכל הזב עם הזבה, מפני הקגל עברה: ד ואלו מן ההלכות שאמרו בעליית חנניה בן חזקיה בן גריון פשעלו לברקו. נמנו ורבו בית שמאי על בית הלל, ושמונה עשר דברים גזרו בו ביום: ה בית שמאי אומרים, אין שורין דיו נסמנים וכרשינים, אלא כדי שישורו מבעוד יום. ובית הלל מתירין. ו בית שמאי אומרים, אין נותנין אונין של פשתן לתוך התנור, אלא כדי שיהבילו מבעוד יום, ולא את הצמר ליורה, אלא כדי שיקלט העין. ובית הלל מתירין. בית שמאי אומרים, אין פורשין מצודות חיה ועופות ודגים, אלא כדי שיצודו מבעוד יום. ובית הלל מתירין: ז בית שמאי אומרים, אין מוכרין לנכרי ואין טוענין עמו ואין מגביהין עליו, אלא כדי שיגיע למקום קרוב. ובית הלל מתירין: ח בית שמאי אומרים, אין נותנין עורות לעבדן ולא כלים לכובס נכרי, אלא כדי שיעשו מבעוד יום. ובבבן בית הלל מתירין עם השמש: ט אמר רבן שמעון בן גמליאל, נוהגין היו בית אבא שהיו נותנין כלי לבן לכובס נכרי שלשה ימים קדם לשבת. ושון אלו ואלו, שטוענין קורות בית הפד ועגולי הגת: י אין צולין בשר, בצל וביצה, אלא כדי שיצולו מבעוד יום. אין נותנין פת לתנור עם חשכה, ולא חררה על גבי גחלים, אלא כדי שיקרמו פניה מבעוד יום. רבי אליעזר אומר, כדי שיקרם התחתון שלה: יא משלשלין את הפסח בתנור עם חשכה. ומאחיזין את האור במדורת בית המוקד. ובבבולין כדי שיאחז האור ברבן. רבי יהודה אומר, בפחמין כל שהוא:

פרק ב

א פמה מדליקין ובמה אין מדליקין. אין מדליקין לא בלכש, ולא

בחסן, ולא בכלל, ולא בפתילת האידן, ולא בפתילת המדבר, ולא בירוקה שעל פני המים. לא בזפת, ולא בשענה, ולא בשמן קיץ, ולא בשמן שרפה, ולא באליה, ולא בחלב. נחום המדי אומר, מדליקין בחלב מבשל. נחכמים אומרים, אחד מבשל ואחד שאינו מבשל אין מדליקין בו: ב אין מדליקין בשמן שרפה ביום טוב. רבי ישמעאל אומר, אין מדליקין בעטרן, מפני כבוד השבת. נחכמים מתירין בכל השמנים, בשמן שמשמן, בשמן אגוזים, בשמן צנונות, בשמן דגים, בשמן פקועות, בעטרן ובגפס. רבי טרפון אומר, אין מדליקין אלא בשמן זית בלבד. ג כל היוצא מן העץ אין מדליקין בו אלא פשתן. וכל היוצא מן העץ אינו מטמא טמאת אהלים אלא פשתן. פתילת הפגד שקפלה ולא הבקבה, רבי אליעזר אומר, טמאה, ואין מדליקין בה. רבי עקיבא אומר, טהורה, ומדליקין בה: ד לא יקב אדם שפופרת של ביצה וימלאנה שמן ויתננה על פי הנר בשביל שתהא מנטפת, אפלו היא של חרס. ורבי יהודה מתיר. אבל אם חברה היוצר מתחלה, מתר, מפני שהוא כלי אחד. לא ימלא אדם קערה של שמן ויתננה בצד הנר ויתן ראש הפתילה בתוכה, בשביל שתהא שואבת. ורבי יהודה מתיר. ה המכבה את הנר מפני שהוא מתירא מפני גוים, מפני לסטים, מפני רוח רעה, ואם בשביל החולה שישן, פטור. כחם על הנר, כחם על השמן, כחם על הפתילה, חייב. ורבי יוסי פוטר בכללן חוץ מן הפתילה, מפני שהוא עושה פחם: ו על שלש עברות נשים מתות בשעת לדתן, על שאינן זהירות בנדה ובחלה ובהדלקת הנר: ז שלשה דברים צריך אדם לומר בתוך ביתו ערב שבת עם חשכה. עשרתם. ערבתם. הדליקו את הנר! ספק חשכה ספק אין חשכה, אין מעשרין את הודאי, ואין מטבילין את הכלים, ואין מדליקין את הגרות, אבל מעשרין את הדמאי, ומערבין, וטומנין את החמין:

פרק ג

א פירה שהסיקוה בקש ובגבבא, נותנים עליה תבשיל, בגפת ובצעצים, לא יתן עד שיגרוף, או עד שיתן את האפר. בית שמאי אומרים, חמין אבל לא תבשיל. ובית הלל אומרים, חמין ותבשיל.

בית שמאי אומרים, נוטלין אכל לא מחזירין. ובית הלל אומרים, אף מחזירין: ב תנור שהסיקוהו בקש ובגבבא, לא יתן בין מתוכו בין מעל גביו. בפח שהסיקוהו בקש ובגבבא, הרי זה כפירים, בגפת ובצעצים, הרי הוא כתנור: ג אין נותנין ביצה בצד המחם בשביל שתתגלגל. ולא יפקיענה בסודרין. ורבי יוסי מתיר. ולא יטמיננה בחול ובאבק דרכים בשביל שתצלה: ד מעשה שעשו אנשי טבריא והביאו סילון של צונן לתוך אמה של חמין. אמרו להן חכמים, אם בשבת, כחמין שהוחמו בשבת, אסורין ברחיצה ובשתיה, ביום טוב, כחמין שהוחמו ביום טוב, אסורין ברחיצה ומטריין בשתיה. מוליאר הגרוף, שותין הימנו בשבת. אנטיכי, אף על פי שגורפה, אין שותין ממנה: ה המחם שפנחו, לא יתן לתוכו צונן בשביל שיחמו, אבל נותן הוא לתוכו או לתוך הכוס כדי להפשירן. האלפס והקדרה שהעבירן מרתחין, לא יתן לתוכן תבלין, אבל נותן הוא לתוך הקערה או לתוך התמחוי. רבי יהודה אומר, לכל הוא נותן, חוץ מדבר שיש בו חמץ נציר: ו אין נותנין כלי תחת הגר לקבל בו את השמן. ואם נתנו מבעוד יום, מתר. ואין נאותין ממנו, לפי שאינו מן המוכן. מטלטלין גר חדש, אבל לא ישן. רבי שמעון אומר, כל הגרות מטלטלין, חוץ מן הגר הדולק בשבת. נותנין כלי תחת הגר לקבל ניצוצות. ולא יתן לתוכו מים, מפני שהוא מכבה:

פרק ד

א במה טומנין ובמה אין טומנין. אין טומנין לא בגפת ולא בזבל, לא במלח ולא בסיד ולא בחול, בין לחים בין יבשים. לא בתבן ולא בזגים ולא במוכים ולא בעשבים בזמן שהן לחים, אבל טומנין בהן כשהן יבשים. טומנין בכסות ובפרות, בכנפי יונה ובנסרת של חרשים ובנערת של פשתן דקה. רבי יהודה אוסר בדקה ומתיר בגסה: ב טומנין בשלחין, ומטלטלין אותן, בגזי צמר, ואין מטלטלין אותן. כיצד הוא עושה. נוטל את הכסוי והן נופלות. רבי אלעזר בן עזריה אומר, קפה מטה על צדה ונוטל, שמא יטל ואינו יכול להחזיר. וחכמים אומרים, נוטל ומחזיר. לא

כסֹהוּ מִבְּעוֹד יוֹם, לֹא יִכְסְנוּ מִשְׁתַּחֲשָׁךְ. כִּסֹּהוּ וְנִתְגַּלָּה, מִתָּר לְכִסּוֹתוֹ. מִמֶּלֶא אֶת הַקִּיתוֹן וְנוֹתֵן לְתַחַת הַכֹּר, אוֹ תַּחַת הַכֶּסֶת:

פֶּרֶק ה

א בְּמָה בְּהִמָּה יוֹצֵאָה וּבְמָה אֵינָה יוֹצֵאָה. יוֹצֵא הַגָּמֶל בְּאַפְסָר, וְנִאֲקָה בְּחֶטֶם, וְלִבְדָּקִים בְּפֶרֶם־בִּיָּא, וְסוֹס בְּשִׁיר, וְכֹל בְּעֲלֵי הַשִּׁיר יוֹצֵאִים בְּשִׁיר וְנִמְשָׁכִים בְּשִׁיר, וּמִזִּין עֲלֵיהֶן וְטוֹבְלִין בְּמִקְוֶה: ב חֲמור יוֹצֵא בְּמִרְדַּעַת, בְּזֶמֶן שֶׁהִיא קְשׁוּרָה לוֹ. זָכָרִים יוֹצֵאִין לְבוֹבִין. רְחִלוֹת יוֹצֵאוֹת שְׁחוּזוֹת, כְּבוֹלוֹת וּכְבוֹנוֹת. הָעֵזִים יוֹצֵאוֹת צְרוּרוֹת. רַבִּי יוֹסִי אוֹסֵר בְּכֶלֶן, חוּץ מִן הָרַחֲלִין הַכְּבוֹנוֹת. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, עֵזִים יוֹצֵאוֹת צְרוּרוֹת לִיָּבֶשׁ, אֲבָל לֹא לְחֵלֶב: ג וּבְמָה אֵינָה יוֹצֵאָה. לֹא יֵצֵא גָמֶל בְּמִטּוֹטְלָתוֹ, לֹא עֶקֶד וְלֹא רְגוּל, וְכֵן שָׁאֵר כָּל־הַבְּהֵמוֹת. לֹא יִקְשֹׁר גָּמְלִים זֶה בְּזֶה וְיִמְשֹׁךְ. אֲבָל מִכְּנִיס חֲבָלִים לְתוֹךְ יָדוֹ וְיִמְשֹׁךְ, וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יִכְרֹךְ: ד אֵין חֲמור יוֹצֵא בְּמִרְדַּעַת בְּזֶמֶן שֶׁאֵינָה קְשׁוּרָה לוֹ, וְלֹא בְּזוּג, אִף עַל פִּי שֶׁהוּא פְּקוּק, וְלֹא בְּסֶלֶם שְׂבָצוֹאָרוֹ, וְלֹא בְּרִצּוּעָה שְׂבָרְגָלוֹ. וְאֵין הַתְּרַנְגּוּלִין יוֹצֵאִין בְּחוּטִין וְלֹא בְּרִצּוּעוֹת שְׂבָרְגָלֵיהֶן. וְאֵין הַזָּכָרִים יוֹצֵאִין בְּעֲגָלָה שֶׁתַּחַת הָאֵלֶּיָּה שְׁלֶהֶן. וְאֵין הָרַחֲלִים יוֹצֵאוֹת חֲנוּנוֹת. וְאֵין הָעֵגֶל יוֹצֵא בְּגִימוֹן. וְלֹא פָּרָה בְּעוֹר הַקֶּפֶד, וְלֹא בְּרִצּוּעָה שְׂבִין קֶרְנֶיהָ. פָּרְתוֹ שֶׁל רַבִּי אֱלֶעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה הִיָּתָה יוֹצֵאָה בְּרִצּוּעָה שְׂבִין קֶרְנֶיהָ, שֶׁלֹּא בְּרִצּוֹן חֲכָמִים:

פֶּרֶק ו

א בְּמָה אִשָּׁה יוֹצֵאָה וּבְמָה אֵינָה יוֹצֵאָה. לֹא תֵצֵא אִשָּׁה לֹא בְּחוּטִי צֶמֶר וְלֹא בְּחוּטִי פִשְׁתָּן וְלֹא בְּרִצּוּעוֹת, שְׂבָרָאֲשָׁה. וְלֹא תִטְבֹּל בְּהֶן עַד שֶׁתִּרְפֹּם. וְלֹא בְּטוֹטְפֶת וְלֹא בְּסִנְבוּטִין בְּזֶמֶן שֶׁאֵינָן תְּפוּרִין. וְלֹא בְּכַבּוּל לְרִשּׁוֹת הָרַבִּים. וְלֹא בְּעִיר שֶׁל זֶהָב, וְלֹא בְּקִטְלָא, וְלֹא בְּנִזְמִים, וְלֹא בְּטַבַּעַת שֶׁאֵין עָלֶיהָ חוֹתֶם, וְלֹא בְּמַחַט שֶׁאֵינָה נִקְוָבָה. וְאִם יָצְאָתָּ, אֵינָה חֲיִבָּתָה חֲטָאָתָּ: ב לֹא יֵצֵא הָאִישׁ בְּסִנְדֵּל הַמִּסְמָר, וְלֹא בְּיָחִיד בְּזֶמֶן שֶׁאֵין בְּרַגְלוֹ מִכָּה, וְלֹא בְּתַפְלִין, וְלֹא בְּקִמִּיעַ בְּזֶמֶן שֶׁאֵינּוּ מִן הַמִּמְחָה, וְלֹא בְּשִׁרְיוֹן, וְלֹא בְּקִסְדָּא, וְלֹא בְּמַגְפִּים. וְאִם יֵצֵא, אֵינּוּ חֲיִב חֲטָאָתָּ: ג לֹא תֵצֵא אִשָּׁה בְּמַחַט הַנִּקְוָבָה, וְלֹא

בטבעת שיש עליה חותם, ולא בכליאר, ולא בכובלת, ולא בצלוחית של פליטון. ואם יצתה, חזקת חטאת, דברי רבי מאיר. ונחמם פוטרין בכובלת ובצלוחית של פליטון: ד לא יצא האיש לא בסוף, ולא בקשת, ולא בתריס, ולא באלה, ולא ברמח. ואם יצא, חזקת חטאת. רבי אליעזר אומר, תכשיטין הן לו. ונחמם אומרים אינן אלא לגנאי, שנאמר וכתתו חרבותם לאתים ונחיתותיהם למזמרות, לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה. בירית, טהורה, ויוצאין בה בשבת. ככלים, טמאין, ואין יוצאין בהן בשבת: ה יוצאה אשה בחוטי שער, בין משלה בין משל חברתה בין משל בהמה, ובטוטפת ובסנבוטין בזמן שהן תפורין. בכבול ובפאה נכרית לחצר. במוך שבאזנה ובמוך שבסנדלה ובמוך שהתקינה לנדתה. בפלפל ובגרגיר מלח ובכל דבר שתתן לתוך פיה, ובלבד שלא תתן לכתחלה בשבת. ואם נפל, לא תחזיר. שן תותבת ושן של זהב, רבי מתיר, ונחמם אוסרים: ו יוצאין בסלע שעל הצינית. הבנות (קטנות) יוצאות בחוטיין ואפלו בקיסמין שבאזניהן. ערביות יוצאות רעולות, ומדיות פרופות. וכל אדם, אלא שדברו חכמים בהונה: ז פורפת על האבן ועל האגוז ועל המטבע, ובלבד שלא תפרף לכתחלה בשבת: ח הקטע יוצא בקב שלו, דברי רבי מאיר. ורבי יוסי אוסר. ואם יש לו בית קבול כתותין, טמא. סמוכות שלו, טמאין מדרס, ויוצאין בהן בשבת, ונכנסין בהן בעזרה. פסא וסמוכות שלו, טמאין מדרס, ואין יוצאין בהן בשבת, ואין נכנסין בהן בעזרה. אנקטמין טהורין, ואין יוצאין בהן: ט הבנים יוצאין בקשרים, ובני מלכים בזוגין. וכל אדם, אלא שדברו חכמים בהונה: י יוצאין בביצת החרגול, ובשן של שועל, ובמסמר מן הצלוב, משום רפואה, דברי רבי מאיר. ונחמם אומרים, אף בחל אסור, משום דרכי האמורי:

פרק ז

א כלל גדול אמרו בשבת. כל השוכח עקר שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה, אינו חזק אלא חטאת אחת. היודע עקר שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה, חזק על כל שבת ושבת.

היודע שהוא שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה, חייב על כל אב מלאכה ומלאכה. העושה מלאכות הרבה מעין מלאכה אחת, אינו חייב אלא חטאת אחת: ב אבות מלאכות ארבעים חסר אחת. הזורע. והחורש. והקוצר. והמעמר. הדש. והזורח. הבורר. הטוחן. והמרקד. והלש. והאופה. הגוזז את הצמר. המלבנו. והמנפצו. והצובעו. והטונה. והמסך. והעושה שני כתי גרין. והאורג שני חוטין. והפוצע שני חוטין. הקושר. והמתיר. והתופר שתי תפירות. הקורע על מנת לתפור שתי תפירות. הצד צבי. השוחטו. והמפשיטו. המולחו והמעבד את עורו. והמוחקו. והמתכוו. הכותב שתי אותיות. והמוחק על מנת לכתב שתי אותיות. הבונה. והסותר. המכבה. והמבעיר. המכה בפטיש. המוציא מרשות לרשות. הרי אלו אבות מלאכות ארבעים חסר אחת: ג ועוד כלל אחר אמרו. כל הפשר להצניע ומצניעין כמוהו והוציאו בשבת, חייב עליו חטאת, וכל שאינו כשר להצניע ואין מצניעין כמוהו והוציאו בשבת, אינו חייב אלא המצניעו. ד המוציא תבן, כמלא פי פרה. עצה, כמלא פי גמל. עמיר, כמלא פי טלה. עשבים, כמלא פי גדי. עלי שום ועלי בצלים, לחים, פגורגרת, יבשים, כמלא פי גדי. ואין מצטרפין זה עם זה, מפני שלא שוו בשעוריהן. המוציא אכלים פגורגרת, חייב, ומצטרפים זה עם זה, מפני ששוו בשעוריהן, חוץ מקלפיהן וגרעיניהן ועקציהן וסבן ומרסנן. רבי יהודה אומר, חוץ מקלפי עדשים שמתבשלות עמהן:

פרק ח

א המוציא יין, כדי מזיגת הפוס. חלב, כדי גמיעה. דבש, כדי לתן על הכתית. שמן, כדי לסוך אבר קטן. מים, כדי לשוף בהם את הקילור. ושאר כל המשקין, ברביעית. וכל השופכין, ברביעית. רבי שמעון אומר, כלן ברביעית. ולא אמרו כל השעורין הללו אלא למצניעיהן: ב המוציא חבל, כדי לעשות און לקפה. גמי, כדי לעשות תלמי לנפה ולכברה. רבי יהודה אומר, כדי לטל ממנו מדת מנעל לקטן. גיר, כדי לכתב עליו קשר מוכסין. והמוציא קשר

מוכסין, חייב. ניר מחוק, כדי לכתוב על פי צלוחית קטנה של פליטון: ג עור, כדי לעשות קמיע. קלף, כדי לכתוב עליו פרשה קטנה שבתפלין, שהיא שמע ישראל. דיו, כדי לכתוב שתי אותיות. כחול, כדי לכתוב עין אחת: ד דבק, כדי לתן בראש השבשבת. זפת וגפרית, כדי לעשות נקב. שענה, כדי לתן על פי נקב קטן. חרסית, כדי לעשות פי כור של צורפי זהב. רבי יהודה אומר, כדי לעשות פטפוט. סבין, כדי לתן על פי כור של צורפי זהב. סיד, כדי לסוד קטנה שבפנות. רבי יהודה אומר, כדי לעשות כלפול. רבי נחמיה אומר, כדי לעשות אנדיפי: ה אדמה, כחותם המרצופים, דברי רבי עקיבא. נחכמים אומרים, כחותם האגרות. זבל וחול הדק, כדי לזבל קלח של כרוב, דברי רבי עקיבא. נחכמים אומרים, כדי לזבל פרישא. חול הגס, כדי לתן על מלא כף סיד. קנה, כדי לעשות קלמוס. ואם היה עבה או מרסס, כדי לבשל בו ביצה קלה שבביצים, טרופה ונתונה באלפס: ו עצם, כדי לעשות תרנד. רבי יהודה אומר, כדי לעשות ממנו חף. זכוכית, כדי לגרר בו ראש הכרכר. צרור או אבן, כדי לזרק בעוף. רבי אליעזר בר יעקב אומר, כדי לזרק בבהמה: ז חרס, כדי לתן בין פצים לחברו, דברי רבי יהודה. רבי מאיר אומר, כדי לחתות בו את האור. רבי יוסיאומר, כדי לקבל בו רביעית. אמר רבי מאיר, אף על פי שאין ראיה לדבר, זכר לדבר, ולא ימצא במקתו חרש לחתות אש מיקוד. אמר לו רבי יוסי, משם ראיה ולחשוף מים מגבא:

פרק ט

א אמר רבי עקיבא, מנין לעבודה זרה שטמא במשא פגדה. שנאמר תזרם כמו דנה צא תאמר לו. מה נדה מטמא במשא, אף עבודה זרה מטמא במשא. ב מנין לספינה שהיא טהורה. שנאמר דרך אניה בלב ים. מנין לערוגה שהיא ששה על ששה טפחים שזרעין בתוכה חמשה זרעונים, ארבעה בארבע רוחות הערוגה ואחד באמצע. שנאמר פי כארץ תוציא צמחה וכגנה זרועיה תצמיח, זרעה לא נאמר, אלא זרועיה: ג מנין לפולטת שכבת זרע ביום השלישי שהיא טמאה. שנאמר היו נכונים לשלשת ימים. מנין

שֶׁמֶרְחִיצִין אֶת הַמִּילָה בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי שְׁחָל לִהְיוֹת בַּשַּׁבָּת. שְׁנֹאֲמַר וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בַּהֵיוֹתָם כְּאֲבִים. מִנֵּין שְׁקוֹשְׁרִין לְשׁוֹן שֶׁל זְהוּרִית בְּרֹאשׁ שְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח. שְׁנֹאֲמַר אִם יִהְיוּ חֲטָאִיכֶם כְּשָׁנִים כְּשֶׁלֶג יִלְבִּינוּ: ד' מִנֵּין לְסִיכָה שֶׁהִיא כְּשִׁתְּיָה בַּיּוֹם הַכַּפּוּרִים. אֵף עַל פִּי שְׁאִין רֹאֵיהָ לְדַבֵּר, זָכָר לְדַבֵּר, שְׁנֹאֲמַר וַתֵּבֵא כַּמִּים בְּקֶרְבּוֹ וְכִשְׁמֹן בְּעֶצְמוֹתָיו: ה' הַמוֹצִיא עֲצִים, כְּדִי לְבַשֵּׁל בִּיצָה קְלָה. תְּבַלִּין, כְּדִי לְתַבֵּל בִּיצָה קְלָה, וּמִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה. קִלְפֵי אֲגוּזִים, קִלְפֵי רְמוֹנִים, אֲסֹטִיס וּפּוּאָה, כְּדִי לְצַבֵּעַ בָּהֶן בְּגָד קָטָן בַּסִּבְכָּה. מִי רִגְלִים, נִתָּר וּבוֹרִית, קְמוֹנִיָּא וְאִשְׁלֵג, כְּדִי לְכַבֵּס בָּהֶן בְּגָד קָטָן בַּסִּבְכָּה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, כְּדִי לְהַעֲבִיר עַל הַכֶּתֶם. ו' פִּלְפֻּלָת, כָּל שֶׁהִיא. וְעִטְרָן, כָּל שֶׁהוּא. מִיָּי בְּשָׂמִים וּמִיָּי מִתְכוֹת, כָּל שֶׁהֵן. מֵאֲבָגֵי הַמִּזְבֵּחַ וּמֵעֶפֶר הַמִּזְבֵּחַ, מִקֶּק סָפָרִים וּמִקֶּק מִטְפָּחוֹתֵיהֶם, כָּל שֶׁהֵן, שְׁמִצְנִיעִין אוֹתָן לְגִנְזָן. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֵף הַמוֹצִיא מִמֶּשֶׁמֶשׁ עֲבוּדָה זָרָה, כָּל שֶׁהוּא, שְׁנֹאֲמַר וְלֹא יִדְבַק בִּידָךְ מְאוּמָה מִן הַחֶרֶם: ז' הַמוֹצִיא קֶפֶת הַרוֹכֵלִין, אֵף עַל פִּי שֵׁשׁ בָּה מִיָּיִן הַרְבֵּה, אֵינוֹ חֵיב אֲלֵא חֲטָאת אֶחָת. זֶרְעוֹנֵי גִנָּה, פָּחוֹת מִכְּגֻרֹגְרָת. רַבִּי יְהוּדָה (בֶּן בִּתְרִיא) אוֹמֵר, חֲמִשָּׁה. זֶרַע קִשּׁוּאִין, שְׁנִים. זֶרַע דְּלוּעִין, שְׁנִים. זֶרַע פּוֹל הַמִּצְרִי, שְׁנִים. חֲגֹב חֵי טְהוֹר, כָּל שֶׁהוּא. מֵת, כְּגֻרֹגְרָת. צִפְרֵת כְּרָמִים, בֵּין חֲזֵה בֵּין מֵתָה, כָּל שֶׁהִיא, שְׁמִצְנִיעִין אוֹתָהּ לְרִפּוּאָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֵף הַמוֹצִיא חֲגֹב חֵי טָמֵא, כָּל שֶׁהוּא, שְׁמִצְנִיעִין אוֹתוֹ לְקָטָן לְשֹׁחַק בּוֹ.

פרק י

א' הַמִּצְנִיעַ לְזֶרַע וּלְדִגְמָא וּלְרִפּוּאָה, וְהוֹצִיאָהּ בַּשַּׁבָּת, חֵיב בְּכָל שֶׁהוּא. וְכָל אָדָם אֵין חֵיב עָלָיו אֲלֵא כְּשֶׁעוֹרֹ. חֲזֵר וְהִכְנִיסוּ, אֵינוֹ חֵיב עָלָיו אֲלֵא כְּשֶׁעוֹרֹ: ב' הַמוֹצִיא אֶכְלִין וּנְתָנָן עַל הָאֲסִקְפָּה, בֵּין שְׁחֹר וְהוֹצִיאָן בֵּין שֶׁהוֹצִיאָן אַחֵר, פָּטוּר, מִפְּנֵי שֶׁלֹּא עָשָׂה מְלָאכְתּוֹ בְּבֵת אֶחָת. קֶפֶה שֶׁהִיא מְלָאָה פְּרוֹת וּנְתָנָה עַל הָאֲסִקְפָּה הַחִיצוֹנָה, אֵף עַל פִּי שֶׁרֹב הַפְּרוֹת מִבַּחוּץ, פָּטוּר, עַד שִׁוּצִיא אֶת כָּל הַקֶּפֶה. ג' הַמוֹצִיא בֵּין בֵּימִינוֹ בֵּין בְּשִׁמְאָלוֹ, בְּתוֹךְ חִיקוֹ אוֹ עַל כְּתָפוֹ, חֵיב, שֶׁכֵּן מִשָּׂא בְּגֵי קֶהֶת. כְּלֹאֲחֵר יָדוֹ, בְּרִגְלוֹ, בְּפִיו וּבְמַרְפָּקוֹ, בְּאֶזְנוֹ

ובשערו, ובפנדתו ופיה למטה, בין פנדתו לחלוקו, ובשפת חלוקו, במנעלו, בסנדלו, פטור, שלא הוציא כדרך המוציאין: ד המתכוון להוציא לפניו ובא לו לאחריו, פטור, לאחריו ובא לו לפניו, חיב. באמת אמרו, האשה החוגרת בסינר בין מלפניה ובין מלאחריה חיבת, שכן ראוי להיות חוזר. רבי יהודה אומר, אף מקבלי פתקין. ה המוציא כפר לרשות הרבים, חיב. הוציאוהו שנים, פטורין. לא יכל אחד להוציא ויהוציאוהו שנים, חיבים. ורבי שמעון פוטר. המוציא אכלין פחות מפשעור בכלי, פטור אף על הכלי, שהפלי טפלה לו. את החי במטה, פטור אף על המטה, שהמטה טפלה לו. את המת במטה, חיב. וכן פזית מן המת וכוזית מן הנבלה וכעדשה מן השרץ, חיב. ורבי שמעון פוטר: ו הנוטל צפרניו זו בזו, או בשניו, וכן שערו, וכן שפמו, וכן זקנו, וכן הגודלת, וכן הכוחלת, וכן הפוקסת, רבי אליעזר מחיב, וחקמים אוסרין משום שבות. התולש מעציץ נקוב, חיב, ושאינו נקוב, פטור. ורבי שמעון פוטר בזה ובזה:

פרק יא

א הזורק מרשות היחיד לרשות הרבים, מרשות הרבים לרשות היחיד, חיב. מרשות היחיד לרשות היחיד ורשות הרבים באמצע, רבי עקיבא מחיב. וחקמים פוטרין: ב פיצד. שתי גזזטראות זו כנגד זו ברשות הרבים, המושיט והזורק מזו לזו, פטור. היו שתייהן בדיוטא אחת, המושיט חיב, והזורק פטור, שכן היתה עבורת הלויים, שתי עגלות זו אחר זו ברשות הרבים, מושיטין הקרשים מזו לזו, אבל לא זורקין. חלית הבור והסלע שהן גבוהין עשרה ורחפן ארבעה, הנוטל מהן והנותן על גבן, חיב, פחות מכז, פטור: ג הזורק ארבע אמות בכחל, למעלה מעשרה טפחים, כזורק באויר, למטה מעשרה טפחים, כזורק בארץ. הזורק בארץ ארבע אמות, חיב. זרק לתוך ארבע אמות ונתגלגל חוץ לארבע אמות, פטור, חוץ לארבע אמות, ונתגלגל לתוך ארבע אמות, חיב: ד הזורק בים ארבע אמות, פטור. אם היה רקקמים ורשות הרבים מהלכת בו, הזורק לתוכו ארבע אמות, חיב. וכמה הוא רקק מים. פחות מעשרה

טפחים. רקק מים ורשות הרבים מהלכת בו, הזורק בתוכו ארבע אמות, חיב. ה הזורק מן הים ליבשה ומן היבשה לים, ומן הים לספינה ומן הספינה לים, ומן הספינה לחברתה, פטור. ספינות קשורות זו בזו, מטלטלין מזו לזו. אם אינן קשורות, אף על פי שמקפות, אין מטלטלין מזו לזו: ו הזורק ונזפר לאחר שיצתה מדיו, קלטה אחר, קלטה פלב, או שנשרפה, פטור. זרק לעשות חבורה, בין באדם בין בבהמה, ונזפר עד שלא נעשית חבורה, פטור. זה הפלל, כל חיבי טאות אינן חיבין עד שתהא תחלתן וסופן שגגה. תחלתן שגגה וסופן זדון, תחלתן זדון וסופן שגגה, פטורין, עד שתהא תחלתן וסופן שגגה:

פרק יב

א הבונה פמה יבנה ויהא חיב. (הבונה) כל שהוא, והמסתת והמכה בפטיש ובמצעד. הקודח כל שהוא, חיב. זה הפלל, כל העושה מלאכה ומלאכתו מתקיימת בשבת, חיב. רבן שמעון בן גמליאל אומר, אף המכה בקרנס על הסדן בשעת מלאכה, חיב, מפני שהוא כמתקן מלאכה: ב החורש כל שהוא, המנכש והמקרסם והמזרזר כל שהוא, חיב. המלקט עצים, אם לתקן, כל שהן, אם להסק, כדי לבשל ביצה קלה. המלקט עצים, אם לתקן, כל שהוא, אם לבהמה, כמלא פי הגדי: ג הכותב שתי אותיות, בין בימינו בין בשמאלו, בין משם אחד בין משני שמות, בין משני סממניות, בכל לשון, חיב. אמר רבי יוסי, לא חיבו שתי אותיות אלא משום רושם, שפך היו כותבין על קרשי המשכן, לידע איזהו בן זוגו. אמר רבי, מצינו שם קטן משם גדול, שם משמעון ושמואל, נח מנחור, דן מדניאל, גד מגדיאל: ד הכותב שתי אותיות בהעלם אחד, חיב. כתב בדיו, בסם, בסקרא, בקומוס ובקנקנתום, ובכל דבר שהוא רושם, על שני כתלי זויות ועל שני לוחי פנקס, והן נהגין זה עם זה, חיב. הכותב על בשרו, חיב. המסרט על בשרו, רבי אליעזר מחיב מטאת, ורבי יהושע פוטר: ה כתב במשקין, במי פרות, באבק דרכים, באבק הסופרים, ובכל דבר שאינו מתקין, פטור. לאחר ידו, ברגלו, בפיו ובמרפקו, כתב אות

אחת סמוך לכתב, כתב על גבי כתב, נתפגן לכתב חית וכתב שני זיגין, אחת בארץ ואחת בקורה, כתב על שני כתלי הבית, על שני דפי פנקס ואין נהגין זה עם זה, פטור. כתב אות אחת נוטריקון, רבי יהושע בן בתיא מחיב, נחכמים פוטרין: ו הכותב שתי אותיות בשני העלמות, אחת שחרית ואחת בין הערבים, רבן גמליאל מחיב, נחכמים פוטרין:

פרק יג

א רבי אליעזר אומר, האורג שלשה חוטין בתחלה ואחד על האריג, חיב. נחכמים אומרים, בין בתחלה בין בסוף שעורו שני חוטין: ב העושה שני בתי גירין בגירין, בקרוס, בנפה, בכברה ובסל, חיב. והתופר שתי תפירות, והקורע על מנת לתפור שתי תפירות: ג הקורע בחמתו ועל מתו, וכל המקלקלין, פטורין. והמקלקל על מנת לתקן, שעורו כמתקן: ד שעור המלבן והמנפץ והצובע והטווה, כמלא רחב הסיט כפול. והאורג שני חוטין, שעורו כמלא הסיט: ה רבי יהודה אומר, הצד צפור למגדל וצבי לבית, חיב. נחכמים אומרים, צפור למגדל, וצבי לבית ולתצור ולביכרין. רבן שמעון בן גמליאל אומר, לא כל הביכרין שוין. זה הכלל, מחסר צידה, פטור, ושאינו מחסר צידה, חיב: ו צבי שנכנס לבית ונעל אחד בפניו, חיב. נעלו שנים, פטורין. לא יכל אחד לנעל ונעלו שנים, חיבין. ורבי שמעון פוטר: ז יושב האחד על הפתח ולא מלאהו, יושב השני ומלאהו, השני חיב. יושב הראשון על הפתח ומלאהו, ובא השני וישוב בצדו, אף על פי שעמד הראשון והלך לו, הראשון חיב והשני פטור. הא למה זה דומה. לנועל את ביתו לשמרו ונמצא צבי שמור בתוכו:

פרק יד

א שמונה שרצים האמורים בתורה, הצדן והחובל בהן, חיב, ושאר שרצים ורמשים, החובל בהן פטור. הצדן לצרף, חיב, שלא לצרף, פטור. חיה ועוף שברשותו, הצדן פטור, והחובל בהן חיב: ב אין עושין הילמי בשבת, אכל עושה הוא את מי המלח וטובל בהן פתו ונותן לתוך התבשיל. אמר רבי יוסי, נהלוא הוא הילמי,

בין מרבה ובין מועט. ואילו הן מי מלח המתרין. נותן שמן בתחלה לתוך המים או לתוך המלח: ג אין אוכלין אזוביון בשבת, לפי שאינו מאכל בריאים, אבל אוכל הוא את יועזר ושותה אבוברועה. כל האכלין אוכל אדם לרפואה, וכל המשקין שותה, חוץ ממי דקלים וכוס עקרים, מפני שהן לירוקה. אבל שותה הוא מי דקלים לצמאו, וסך שמן עקרין שלא לרפואה: ד החושש בשניו, לא יגמע בהן את החמץ, אבל מטבל הוא כדרכו, ואם נתרפא נתרפא. החושש במתניו, לא יסוך בין נחמץ, אבל סך הוא את השמן, ולא שמן ורד. בני מלכים סכין שמן ורד על מפותיהן, שכן דרכם לסוך בחל. רבי שמעון אומר, כל ישראל בני מלכים הם:

פרק טו

א אלו קשרים שחיבין עליהן, קשר הגמלין וקשר הספגין. וכן שם שהוא חיב על קשורין כך הוא חיב על התרן. רבי מאיר אומר, כל קשר שהוא יכול להתירו באחת מידיו אין חיבין עליו: ב יש לך קשרים שאין חיבין עליהן בקשר הגמלין ובקשר הספגין. קושרת אשה מפתח חלוקה, וחויטי סבכה ושל פסיקא, ורצועות מנעל וסנדל, ונודות בין ושמן, וקדרה של בשר. רבי אליעזר בן יעקב אומר, קושרין לפני הבהמה בשביל שלא תצא. קושרין דלי בפסיקא, אבל לא בחבל. רבי יהודה מתיר. כלל אמר רבי יהודה, כל קשר שאינו של קמא, אין חיבין עליו: ג מקפלין את הכלים אפלו ארבעה וחמשה פעמים, ומציעין את המטות מלילי שבת לשבת, אבל לא משבת למוצאי שבת. רבי שמעאל אומר, מקפלין את הכלים ומציעין את המטות מיום הכפורים לשבת, וחלבי שבת קרבין ביום הכפורים. (אבל לא של יום הכפורים בשבת). רבי עקיבא אומר לא של שבת קרבין ביום הכפורים, ולא של יום הכפורים קרבין בשבת:

פרק טז

א כל כתבי הקדש מצילין אותן מפני הדלקה, בין שקורין בהן ובין שאין קורין בהן. ואף על פי שכתובים בכל לשון, טעונים גניזה. ומפני מה אין קורין בהן. מפני בטול בית המדרש. מצילין

תיק הספר עם הספר, ותיק התפלין עם התפלין, ואף על פי שיש בתוכן מעות. ולהיכן מצילין אותן. למבוי שאינו מפלש. בן בתירא אומר, אף למפלש: ב מצילין מזון שלש סעדות הראוי לאדם לאדם, הראוי לבהמה לבהמה. פיצד. נפלה דלקה בלילי שבת, מצילין מזון שלש סעדות, בשחרית, מצילין מזון שתי סעדות, במנחה, מזון סעדה אחת. רבי יוסי אומר, לעולם מצילין מזון שלש סעדות: ג מצילין סל מלא כפרות, ואף על פי שיש בו מאה סעדות, ועגול של דבילה, ורחבת של זין. ואומר לאחרים, בואו והצילו לכם. ואם היו פקחין, עושין עמו חשבון אחר השבת. להיכן מצילין אותן. לחצר המערכת. בן בתירא אומר, אף לשאינה מערכת: ד ולשם מוציא כל כלי תשמישו, ולובש כל מה שיש יכול ללבש, ועוטף כל מה שיש יכול לעטף. רבי יוסי אומר, שמונה עשר בלים. וחוזר ולובש ומוציא, ואומר לאחרים, בואו והצילו עמי: ה רבי שמעון בן גנס אומר, פורסין עור של גדי על גבי שדה תבה ומגדל שאחז בהן את האור, מפני שהוא מחרך. ועושין מחצה בכל הכלים, בין מלאים בין ריקנים, בשביל שלא תעבר הדלקה. רבי יוסי אוסר בכלי חרש חדשים מלאין מים, לפי שאין יכולין לקבל את האור והן מתבקעין ומכבין את הדלקה: ו נכרי שבא לכבות, אין אומרים לו כבה ואל תכבה, מפני שאין שבייתתו עליהן, אבל קטן שבא לכבות, אין שומעין לו, מפני ששבייתתו עליהן: ז כופין קערה על גבי הגר בשביל שלא תאחז בקורה, ועל צואה של קטן, ועל עקרב שלא תשך. אמר רבי יהודה, מעשה בא לפני רבן יוחנן בן זכאי בערב, ואמר, חוששני לו מחטאת: ח נכרי שהדליק את הגר, משתמש לאורו ישראל, ואם בשביל ישראל, אסור. מלא מים להשקות בהמתו, משקה אחריו ישראל, ואם בשביל ישראל, אסור. עשה גוי כבש לירד בו, יורד אחריו ישראל, ואם בשביל ישראל, אסור. מעשה ברבן גמליאל וזקנים שהיו באין בספינה, ועשה גוי כבש לירד בו, וירדו בו רבן גמליאל וזקנים:

פרק יז

א כל הכלים נטלין בשבת ונדלותיהן עמהן, אף על פי שנתפרקו

בשבת. שאינן דומין לנדלות הבית, לפי שאינן מן המוכן: ב נוטל אדם קרנס לפצע בו את האגוזים, וקרדום לחתך את הדבלה. מגר, לגרר בה את הגבינה. מגרפה, לגרף בה את הגרוגרות. את הרחת ואת המזלג, לתת עליו לקטן. את הכוש ואת הכרפר, לתחב בו. מחט של יד, לטל בה את הקוץ, ושל סקאים, לפתח בה את הדלת: ג קנה של זיתים, אם יש קשר בראשו, מקבל טמאה, ואם לאו, אין מקבל טמאה. בין כך ובין כך, נוטל בשבת: ד רבי יוסי אומר, כל הכלים נטלין, חוץ מן המסר הגדול ויתד של מחרשה. כל הכלים נטלין לצורך ושל לא לצורך. רבי נחמיה אומר, אין נטלין אלא לצורך: ה כל הכלים הנטלין בשבת, שבריהן נטלין (עמהן), ובלבד שיהיו עושין מעין מלאכה, שברי צרכה לכסות בהן את פי החבית, שברי זכוכית לכסות בהן את פי הפך. רבי יהודה אומר, ובלבד שיהיו עושין מעין מלאכתן, שברי צרכה לצוק לתוכן מקפה, ושל זכוכית לצוק לתוכן שמן: ו האבן שבקרויה, אם ממלאין בה ואינה נופלת, ממלאין בה, ואם לאו, אין ממלאין בה. זמורה שהיא קשורה בטפיח, ממלאין בה בשבת: ז פקק החלון, רבי אליעזר אומר, בזמן שהוא קשור ותלוי, פוקקין בו, ואם לאו, אין פוקקין בו. נחכמים אומרים, בין כך ובין כך פוקקין בו: ח כל כסויי הכלים שיש להם בית אחיזה נטלים בשבת. אמר רבי יוסי, במה דברים אמורים. בכסויי הקרקעות, אבל בכסויי הכלים, בין כך ובין כך נטלים בשבת:

פרק יח

א מפנין אפלו ארבע וחמש קפות של תבן ושל תבואה מפני האורחים ומפני בטול בית המדרש, אבל לא את האוצר. מפנין תרומה טהורה, ודמאי, ומעשר ראשון שנטלה תרומתו, ומעשר שני והקדש שנפדו, והתרמוס היבש, מפני שהוא מאכל לעניים. אבל לא את הטבל, ולא מעשר ראשון שלא נטלה תרומתו, ולא את מעשר שני והקדש שלא נפדו, ולא את הלוי, ולא את החרדל. רבן שמעון בן גמליאל מתיר בלוי, מפני שהוא מאכל עורבין: ב חבילי קש וחבילי עצים וחבילי זרדים, אם התקינן למאכל בהמה,

מטלטלין אותן, ואם לאו, אין מטלטלין אותן. כופין את הסל לפני האפרוחים, כדי שיעלו ויגדו. תרנגולת שברחה, דוחין אותה עד שתכנס. מדדין עגלין וסדיחין ברשות הרבים. אשה מדדה את בנה. אמר רבי יהודה, אימתי. בזמן שהוא נוטל אחת ומניח אחת, אבל אם היה גורר, אסור. ג. אין מילדין את הבמה ביום טוב, אבל מסעדין. ומילדין את האשה בשבת, וקורין לה חכמה במקום למקום, ומחללין עליה את השבת, וקושרין את הטבור. רבי יוסי אומר, אף חותכין. וכל צרכי מילה עושין בשבת:

פרק יט

א. רבי אליעזר אומר, אם לא הביא כלי מערב שבת, מביאו בשבת מגלה. ובספנה, מכסהו על פי עדים. ועוד אמר רבי אליעזר, כורתים עצים לעשות פחמין ולעשות (פלי) ברזל. כלל אמר רבי עקיבא, כל מלאכה שאפשר לעשותה מערב שבת אינה דוחה את השבת, ושאי אפשר לעשותה מערב שבת דוחה את השבת. ב. עושין כל צרכי מילה בשבת, מוהללין, ופורעין, ומוציין, ונותנין עליה אספלגית וכמון. אם לא שחק מערב שבת, לועס בשניו ונותן. אם לא טרף יין ושמן מערב שבת, ינתן זה בעצמו וזה בעצמו. ואין עושין לה חלוק לכתחלה, אבל כוהן עליה סמרטוט. אם לא התקין מערב שבת, כוהן על אצבעו ומביא, ואפלו מחצר אחרת: ג. מרחיצין את הקטן, בין לפני המילה ובין לאחר המילה, ומזלפין עליו ביד, אבל לא בכלי. רבי אלעזר בן עזריה אומר, מרחיצין את הקטן ביום השלישי שחל להיות בשבת, שנאמר ויהי ביום השלישי בהיותם כאבים. ספק ואנדרוגינוס אין מחללין עליו את השבת, ורבי יהודה מתיר באנדרוגינוס: ד. מי שהיו לו שני תינוקות, אחד למול אחר השבת ואחד למול בשבת, ושכח ומל את של אחר השבת בשבת, חייב. אחד למול בערב שבת ואחד למול בשבת, ושכח ומל את של ערב שבת בשבת, רבי אליעזר מחייב חטאת, ורבי יהושע פוטר: ה. קטן נמול לשמונה, לתשעה, ולעשרה, ולאחד עשר, ולשנים עשר, לא פחות ולא יותר. הא כיצד. כדרכו, לשמונה, נולד לבין השמשות, נמול לתשעה, בין השמשות של

עָרַב שַׁבָּת, נִמּוֹל לַעֲשֹׂרָה, יוֹם טוֹב לְאַחַר שַׁבָּת, נִמּוֹל לְאַחַד עָשָׂר, שְׁנֵי יָמִים טוֹבִים שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, נִמּוֹל לְשָׁנִים עָשָׂר. קָטָן הַחֹלָה, אֵין מוֹהֲלִין אוֹתוֹ עַד שִׁיבְרִיא. וְ אֵלּוּ הֵן צִיצִין הַמַּעֲכָבִין אֶת הַמִּילָה, בְּשָׂר הַחוּפָּה אֶת רֹב הָעֵטְרָה. וְאֵינוֹ אוֹכֵל בְּתַרוּמָּה. וְאִם הָיָה בַּעַל בְּשָׂר, מִתְקַנֵּן מִפְּנֵי מַרְאִית הָעֵין. מִלֹּא פָּרַע אֶת הַמִּילָה, כְּאֵלּוּ לֹא מָל:

פרק כ

א רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, תוֹלִין אֶת הַמְּשֻׁמֶּרֶת בְּיוֹם טוֹב, וְנוֹתְנִין לְתַלוּיָהּ בַּשַּׁבָּת. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים, אֵין תוֹלִין אֶת הַמְּשֻׁמֶּרֶת בְּיוֹם טוֹב, וְאֵין נוֹתְנִין לְתַלוּיָהּ בַּשַּׁבָּת, אֲבָל נוֹתְנִין לְתַלוּיָהּ בְּיוֹם טוֹב: ב נוֹתְנִין מִים עַל גְּבִי הַשְּׂמָרִים בְּשָׂבִיל שְׂיָצֵלוּ, וּמְסַנְּנִין אֶת הַזֵּין בְּסוֹדֵרִין וּבִכְפִּיפָה מְצֻרִית, וְנוֹתְנִין בִּיצָה בְּמִסְנַנֶּת שֶׁל חֶרֶדֶל, וְעוֹשִׂין אֲנוּמָלִין בַּשַּׁבָּת. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, בַּשַּׁבָּת, בְּכֹס, בְּיוֹם טוֹב, בְּלֶגֶן, וּבְמוֹעֵד, בְּחִבִּית. רַבִּי צְדוֹק אוֹמֵר, הַפֶּל לְפִי הָאוֹרְחִין: ג אֵין שׁוֹרִין אֶת הַחֲלִיתִית בַּפּוֹשְׁרִין, אֲבָל נוֹתֵן לְתוֹךְ הַחֶמֶץ. וְאֵין שׁוֹרִין אֶת הַפֶּרֶשִׁינִין וְלֹא שְׂפִין אוֹתָן, אֲבָל נוֹתֵן לְתוֹךְ הַפֶּבְרָה אוֹ לְתוֹךְ הַפֶּלְפֶּלָה. אֵין כּוֹבְרִין אֶת הַתֶּבֶן בַּפֶּבְרָה, וְלֹא יִתְּנֻהּ עַל גְּבִי מְקוֹם גְּבוּהָ בְּשָׂבִיל שְׂיִירֵד הַמוֹץ, אֲבָל נוֹטֵל הוּא בַּפֶּבְרָה וְנוֹתֵן לְתוֹךְ הָאֵבֹס: ד גּוֹרְפִין מִלִּפְנֵי הַפֶּטֶם, וּמְסַלְקִין לְצַדֵּדִין מִפְּנֵי הָרָעִי, הַבְּרִי רַבִּי דוֹסָא. וְחֻכָּמִים אוֹסְרִין. נוֹטֵלִין מִלִּפְנֵי בְּהֵמָה זוֹ וְנוֹתְנִין לִפְנֵי בְּהֵמָה זוֹ בַּשַּׁבָּת: ה הַקָּשׁ שֶׁעַל גְּבִי הַמָּטָה, לֹא יִנְעָנְעוּ בְּיָדוֹ, אֲלֹא מְנַעְנְעוּ בְּגוּפוֹ. וְאִם הָיָה מֵאֵכֶל בְּהֵמָה, אוֹ שֶׁהָיָה עָלָיו פֶּר אוֹ סֵדִין, מְנַעְנְעוּ בְּיָדוֹ. מְכַבֵּשׁ שֶׁל בַּעֲלֵי בָתִּים, מַתִּירִין, אֲבָל לֹא כּוֹבְשִׁין, וְשֶׁל כּוֹבְסִין, לֹא יַגַּע בּוֹ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִם הָיָה מִתֵּר מַעֲרַב שַׁבָּת, מַתִּיר אֶת כָּל וְשׁוּמְטוֹ:

פרק כא

א נוֹטֵל אָדָם אֶת בְּנוֹ וְהָאֶבֶן בְּיָדוֹ, וְכֹלְפָלָה וְהָאֶבֶן בְּתוֹכָהּ. וּמְטַלְטֵלִין תְּרוּמָה טְמֵאָה עִם הַטְּהוֹרָה וְעִם הַחֲלִין. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֵף מַעֲלִין אֶת הַמִּדְמָע בְּאַחַד וּמֵאָה. ב הָאֶבֶן שֶׁעַל פִּי הַחֲבִית, מָטָה עַל צִדָּהּ וְהִיא נוֹפֶלֶת. הָיְתָה בֵּין הַחֲבִיטוֹת, מִגְבִּיָּהּ

ומטה על צדה והיא נופלת. מעות שעל הכר, נוער את הכר והן נופלות. היתה עליו לשלשת, מקנחה בסמרטוט. היתה של עור, נותנין עליה מים עד שתכלה: ג. בית שמאי אומרים, מגביהין מן השלחן עצמות וקלפין. ובית הלל אומרים, נוטל את הטבלה כלה ומנערה. מעבירין מלפני השלחן פוררין פחות מפזית ושער של אפונין ושער של עדשים, מפני שהוא מאכל בהמה. ספוג, אם יש לו עור בית אחיזה, מקנחין בו, ואם לאו, אין מקנחין בו. (נחכמים אומרים) בין כך ובין כך, נוטל בשבת, ואינו מקבל טמאה:

פרק כב

א. חבית שנסברה, מצילין הימנה מזון שלש סעודות, ואומר לאחרים, בואו והצילו לכם, ובלבד שלא יספג. אין סוחטין את הפרות להוציא מהן משקין, ואם יצאו מעצמן, אסורין. רבי יהודה אומר, אם לאכלין, היוצא מהן מתר, ואם למשקין, היוצא מהן אסור. חלות דבש שרסקן מערב שבת ויצאו מעצמן, אסורים. ורבי אליעזר מתיר. ב. כל שבא בחמין מערב שבת, שורין אותו בחמין בשבת, וכל שלא בא בחמין מערב שבת, מדיחין אותו בחמין בשבת, חוץ מן המליח הישן (ודגים מלוחים קטנים) וקוליס האספגין, שהדחתן זו היא גמר מלאכתן. ג. שובר אדם את החבית לאכל הימנה גרוגרות, ובלבד שלא יתפוג לעשות פלי. ואין נוקבים מגופה של חבית, דברי רבי יהודה. נחכמים מתירין. ולא יקבנה מצדה. ואם היתה נקובה, לא יתן עליה שענה, מפני שהוא ממרח. אמר רבי יהודה, מעשה בא לפני רבן יוחנן בן זכאי בערב, ואמר, חוששני לו מחטאת: ד. נותנין תבשיל לתוך הבור בשביל שיהא שמור, ואת המים היפים ברעים בשביל שיצנו, ואת הצונן בחמה בשביל שיחמו. מי שנשרו כליו בדרך במים, מהלך בהן ואינו חושש. הגיע לחצר החיצונה, שוטחן בחמה, אבל לא כנגד העם: ה. הרוחץ במי מערה ובמי טבריא ונסתפג, אפלו בעשר אלגטאות, לא יביאם בידו, אבל עשרה בגי אדם מסתפגין באלגטית אחת פניהם ודיהם ורגליהם, ומביאין אותה בידן: ו. סכין וממשמשין (בבגדי מעים), אבל לא מתעמלין ולא מתגרדין.

אין יורדין לקורדימא, ואין עושין אפקטויזין, ואין מעצבין את הקטן, ואין מחזירין את השבר. מי שנפרקה ידו ורגלו, לא יטרפם בצונן, אבל רוחץ הוא כדרכו, ואם נתרפא נתרפא: פרק כג

א שואל אדם מחברו פני יין וכדי שמן, ובלבד שלא יאמר לו הלוגי, וכן האשה מחברתה כפרות. ואם אינו מאמינו, מניח טליתו אצלו ועושה עמו חשבון לאחר שבת. וכן ערב פסח בירושלים שחל להיות בשבת, מניח טליתו אצלו ונוטל את פסחו ועושה עמו חשבון לאחר יום טוב: ב מונה אדם את אורחיו ואת פרפרותיו מפיו, אבל לא מן הכתב. ומפס עם פניו ועם בגי ביתו על השלחן, ובלבד שלא יתפון לעשות מנה גדולה כנגד קטנה, משום קביא. ומטילין חלשים על הקדשים ביום טוב, אבל לא על המנות: ג לא ישכר אדם פועלים בשבת, ולא יאמר אדם לחברו לשכר לו פועלים. אין מחשיבין על התחום לשכר פועלים ולהביא פרות, אבל מחשיבין הוא לשמר, ומביא פרות בידו. כלל אמר אבא שאול, כל שאני זכאי באמירתו, רשאי אני להחשיב עליו: ד מחשיבין על התחום לפקח על עסקי כלה, ועל עסקי המת להביא לו ארון ותכריכין. גוי שהביא חלילין בשבת, לא יספד בהן ישראל, אלא אם כן באו ממקום קרוב. עשו לו ארון וחרפו לו קבר, יקבר בו ישראל, ואם בשביל ישראל, לא יקבר בו עולמית: ה עושין כל צרכי המת, סכין ומדיחין אותו, ובלבד שלא יזיזו בו אבר. שומטין את הפר מתחתיו ומטילין אותו על החול בשביל שימתין. קושרין את הלחי, לא שיעלה, אלא שלא יוסיף. וכן קורה שנשברה, סומכין אותה בספסל או בארפות המטה, לא שתעלה, אלא שלא תוסיף. אין מעמצין את המת בשבת, ולא בחל עם יציאת הנפש. והמעצמן עם יציאת נפש, הרי זה שופך דמים:

פרק כד

א מי שהחשיב בדרך, נותן פיסו לנכרי, ואם אין עמו נכרי, מניחו על החמור. הגיע לחצר החיצונה, נוטל את הכלים הנטלין בשבת, ושאנין נטלין בשבת, מתיר את הכלים, והשקין נטלין מאליהם:

ב מתירין פקיעי עמיר לפני בהמה, ומפספסים את הפפין, אבל לא את הזירין. אין מרסקין לא את השחת ולא את החרובין לפני בהמה, בין דקה בין גסה. רבי יהודה מתיר בחרובין לדקה: ג אין אוכסין את הגמל, ולא דורסין, אבל מלעיטין. ואין ממרים את העגלים, אבל מלעיטין. ומהלקטין לתרגולין, ונותנין מים למרסן, אבל לא גובלים. ואין נותנין מים לפני דבורים ולפני יונים שבשוכך, אבל נותנין לפני אנוזין ותרגולים ולפני יוני הרדסיות: ד מחתכין את הדלועין לפני הבהמה, ואת הנבלה לפני הכלבים. רבי יהודה אומר, אם לא היתה נבלה מערב שבת, אסורה, לפי שאינה מן המוכן: ה מפירין נדרים בשבת, ונשאלין לדברים שהן לצורך השבת. פוקקין את המאור, ומודדין את המטלית ואת המקנה. ומעשה בימי אביו של רבי צדוק ובימי אבא שאול בן בטנית, שפקקו את המאור בטפית, וקשרו את המקדה בגמי לידע אם יש בגיגית פותח טפח אם לאו. ומדבריהן למדנו, שפוקקין ומודדין וקושרין בשבת:

משניות ליל שבועות

מסכת ברכות

מאימתי קורין את שמע בערבית. משעה שהכהנים נכנסים לאכל בתרומתן, עד סוף האשמורה הראשונה, דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים, עד חצות. רבן גמליאל אומר, עד שיעלה עמוד השחר. מעשה שבאו בניו מבית המשתה, אמרו לו, לא קרינו את שמע. אמר להם, אם לא עלה עמוד השחר, חייבין אתם לקרות. ולא זו בלבד, אלא כל מה שאמרו חכמים עד חצות, מצותן עד שיעלה עמוד השחר. הקטר חלבים ואברים, מצותן עד שיעלה עמוד השחר. וכל הנאכלין ליום אחד, מצותן עד שיעלה עמוד השחר. אם בן, לפה אמרו חכמים עד חצות, כדי להרחיק את האדם מן העבירה: חייב אדם לברך על הרעה כשם שהוא מברך על הטובה, שנאמר ואהבת את יי אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך. בכל לבבך, בשני יצריך, ביצר טוב וביצר רע. ובכל נפשך, אפלו הוא נוטל את נפשך. ובכל מאדך, בכל ממונך. דבר אחר בכל

מאדך, בכל מדה ומדה שהוא מודד לך הוי מודה לו במאד מאד. לא יקל אדם את ראשו כנגד שער המזרח, שהוא מכון כנגד בית קדשי הקדשים. לא יכנס להר הבית במקלו, ובמנעלו, ובפנדתו, ובאבק שעל רגליו, ולא יעשנו קפנדריא, וירקיקה מקל נחמר. כל חותמי ברכות שהיו במקדש, היו אומרים מן העולם. משקלקלו המינין, ואמרו, אין עולם אלא אחד, התקינו שיהיו אומרים, מן העולם ועד העולם. והתקינו, שיהא אדם שואל את שלום חבירו בשם, שנאמר והנה בעז פא מבית לחם, ויאמר לקוצרים יי עמכם, ויאמרו לו, יברכך יי. ואמר יי עמך גבור החיל. ואמר אל תבוז פי זקנה אמך. ואמר עת לעשות ליי הפרו תורתך. רבי נתן אומר, הפרו תורתך עת לעשות ליי:

מסכת פאה

אלו דברים שאין להם שעור: הפאה, והבפורים, והראיון, וגמילות חסדים, ותלמוד תורה. אלו דברים שאדם אוכל פרותיהן בעולם הזה והקצין קצית לו לעולם הבא. כבוד אב ואם, וגמילות חסדים, והקצאת שלום בין אדם לחבירו ותלמוד תורה כנגד כלם: מי שיש לו חמשים זוז והוא נושא ונותן בהם, הרי זה לא יטל. וכל מי שאינו צריך לטל ונוטל, אינו נפטר מן העולם עד שיצטרך לבריות. וכל מי שצריך לטל ואינו נוטל, אינו מת מן הזקנה, עד שיפרנס אחרים משלו, ועליו הכתוב אומר ברוך הגבר אשר יבטח ביי והיה יי מבטחו. וכן דין שדן דין אמת לאמתו. וכל מי שאינו לא חגר, ולא סומא, ולא פסח, ועושה עצמו כאחד מהם, אינו מת מן הזקנה עד שיהיה כאחד מהם, שנאמר ודרש רעה תבואנו, ונאמר צדק צדק תרדף. וכל דין שלוקח שחד ומטה את הדין, אינו מת מן הזקנה עד שיעניו בהות, שנאמר ושיחד לא תקח כי השיחד יעור פקחים:

מסכת דמאי

הקלין שבדמאי, השיתין, והרימין והעזרדין, ובנות שות, ובנות שקמה, ובנות התמרה, והגפנין, והנצפה. וביהודה, האוג, והחמץ שביהודה, והבסבר. רבי יהודה אומר, כל השיתין פטורין, חוץ משל דופרה. כל הרימין פטורין, חוץ מרימי שקמונה. כל בנות

שקמה פטורות, חוץ מן המסטרפות: מי שהיו לו עשר שורות של עשר עשר כדי זין, ואמר, שורה החיצונה אחת מעשר, ואין ידוע איזו היא, נוטל שתי חביות לוקסן. חצי שורה החיצונה אחת מעשר, ואין ידוע איזו היא, נוטל ארבע חביות מארבע זויות. שורה אחת מעשר, ואין ידוע איזו היא, נוטל שורה אחת לוקסן. חצי שורה אחת מעשר, ואין ידוע איזו היא, נוטל שתי שורות לוקסן. חבית אחת מעשר, ואין ידוע איזו היא, נוטל מכל חבית וחבית: מסכת כלאים

החטים והזוגין אינם פלאים זה בזה. השעורים ושבילת שועל, הכסמין והשיפון, הפול והספיר, הפקקון והטפח, ופול הלכן והשעועית, אינם פלאים זה בזה: אותות הגרדין ואותות הפוכסים, אסורות משום פלאים. התוכף תכיפה אחת, אינה חבור, ואין בה משום פלאים, והשומטה בשבת, פטור. עשה שני ראשיה לצד אחד, חבור, ויש בה משום פלאים, והשומטה בשבת, חייב. רבי יהודה אומר, עד שישלש. השק והקפה מצטרפין לפלאים: מסכת שביעית

עד אימתי חורשין בשדה האילן ערב שבעית. בית שמאי אומרים, כל זמן שהוא יפה לפרי. ובית הלל אומרים, עד העצרת. וקרובין דברי אלוי להיות דברי אלוי: המחזיר חוב בשביעית, רוח חכמים נוחה הימנו. הלוי מן הגר שנתגירו בניו עמו, לא יחזיר לבניו. ואם החזיר, רוח חכמים נוחה הימנו. כל המטלטלין, נקנין במשיכה. וכל המקנים את דברו, רוח חכמים נוחה הימנו: מסכת תרומות

חמשה, לא יתרמו, ואם תרמו, אין תרומתן תרומה. החרש, והשוטה, והקטן, והתורם את שאינו שלו. נכרי שתתם את של ישראל, אפלו ברשות, אין תרומתו תרומה: מדליקין שמן שרפה בבתי כנסיות, ובבתי מדרשות, ובמבואות האפלין, ועל גבי החולין ברשות כהן. בת ישראל שנשאת לכהן, והיא למודה אצל אביה, אביה מדליק ברשותה. מדליקין בבית המשתה, אבל לא בבית האבל, דברי רבי יהודה. ורבי יוסי אומר, בבית האבל, אבל לא

בבית המשתה. רבי מאיר אוסר פאן נכאן. רבי שמעון מתיר פאן נכאן:

מסכת מעשרות

כלל אמרו במעשרות, כל שהוא אכל, ונשמר, וגדוליו מן הארץ, חיב במעשרות. ועוד כלל אחר אמרו, כל שתחלתו אכל וסופו אכל, אף על פי שהוא שומרו להוסיף אכל, חיב קטן וגדול. וכל שאין תחלתו אכל, אבל סופו אכל, אינו חיב עד שיעשה אכל: שום בעל בכי, ובצל של רכפא, וגריסין הקילקין, והעדשים המצריות, רבי מאיר אומר, אף הקרקס, רבי יוסי אומר אף הקוטנים, פטורים מן המעשרות, ונלקחין מכל אדם בשביעית. זרע לוף העליון, זרע כרשים, זרע בצלים, זרע לפת וצנונות, ושאר זרעוני גנה שאינן נאכלים, פטורים מן המעשרות, ונלקחין מכל אדם בשביעית, שאף על פי שאביהן תרומה, הרי אלו יאכלו:

מסכת מעשר שני

מעשר שני, אין מוכרין אותו, ואין ממשכנין אותו, ואין מחליפין אותו, ולא שוקלין פנגדו. ולא יאמר אדם לחברו בירושלים, הילך יין ותן לי שמן. וכן שאר כל הפרות. אבל נותנין זה לזה מתנת חנם: יוחנן כהן גדול העביר הודית המעשר. אף הוא בטל את המעוררים, ואת הנוקפים. ועד ימיו היה פטיש מכה בירושלים, ובימיו אין אדם צריך לשאול על הדמאי:

מסכת חלה

חמשה דברים חיבין בחלה, החטים והשעורים והכסמין ושבלת שועל ושיפון. הרי אלו חיבין בחלה, ומצטרפין זה עם זה, ואסורין בחדש מלפני הפסח, ומלקצור מלפני העמר. ואם השרישו קדם לעמר, העמר מתיבן. ואם לאו, אסורין עד שיבוא העמר הבא: בן אנטינוס העלה בכורות מבבל, ולא קבלו ממנו. יוסף הכהן הביא בכורי יין ושמן, ולא קבלו ממנו. אף הוא העלה בנזיו ובגבי ביתו, לעשות פסח קטן בירושלים, והתירוהו, שלא יקבע הדבר חובה. אריסטון הביא בכוריו מאפמא וקבלו ממנו, מפני שאמרו, הקונה בסוריא, קונה בפרנר שבירושלים:

מסכת ערלה

הנוטע לסג ולקורות, פטור מן הערלה. רבי יוסי אומר, אפלו אמר הפנימי למאכל והחיצון לסג, הפנימי חיב, והחיצון פטור: ספק ערלה, בארץ ישראל אסור, ובסוריא מתר, ובחוצה לארץ יורד ולוקח, ובלבד שלא יראנו לוקט. כהם נטוע ירק, וירק נמכר חוצה לו, בארץ ישראל אסור, ובסוריא מתר, ובחוצה לארץ יורד ולוקט, ובלבד שלא ילקוט ביד. החדש, אסור מן התורה בכל מקום. והערלה, הלכה. והפלאים, מדברי סופרים:

מסכת בכורים

יש מביאין בכורים וקורין, מביאין ולא קורין, ויש שאינן מביאין. אלו שאינן מביאין, הנוטע לתוך שלו והבריך לתוך של יחיד או של רבים, וכן המבריך מתוך של יחיד או מתוך של רבים לתוך שלו. הנוטע לתוך שלו והבריך לתוך שלו, ודרך היחיד ודרך הרבים באמצע, הרי זה אינו מביא. רבי יהודה אומר, כזה מביא: כיצד אינו שנה לאנשים ונשים, אן שורפין תרומה על טמאת זיבתו, ואין חבין עליו על ביאת מקדש, לא כאנשים ונשים. ואין נמכר בעבד עברי, לא כאנשים ולא כנשים. ואינו נענך לא כאנשים ולא כנשים ואם אמר, הריני נזיר שנה לא איש ולא אשה, נזיר. רבי יוסי אומר, אנדרוגינוס בריה בפני עצמה הוא, ולא יכלו חכמים להכריע עליו אם הוא איש או אשה. אבל טומטום אינו כן, פעמים שהוא איש, פעמים שהוא אשה:

מסכת שבת

יצאות השבת שתיים שהן ארבע בפנים, ושתיים שהן ארבע בחוץ. כיצד. העני עומד בחוץ ובעל הבית בפנים, פשט העני את ידו לפנים ונתן לתוך ידו של בעל הבית, או שנטל מתוכה והוציא, העני חיב ובעל הבית פטור. פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונתן לתוך ידו של עני, או שנטל מתוכה והכניס, בעל הבית חיב והעני פטור. פשט העני את ידו לפנים ונטל בעל הבית מתוכה, או שנתן לתוכה והוציא, שניהם פטורין. פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונטל העני מתוכה, או שנתן לתוכה והכניס, שניהם פטורין: מפירין

נדרים בשבת, ונשאלין לדברים שהן לצורך השבת. פוקקין את המאור, ומודדין את המטלית ואת המקנה. ומעשה בימי אביו של רבי צדוק ובימי אבא שאול בן בטנית, שפקקו את המאור בטפח, וקשרו את המקדה בגמי לידע אם יש בגיגית פותח טפח אם לאו. ומדבריהן למדנו, שפוקקין ומודדין וקושרין בשבת: מסכת עירובין

מבוי שהוא גבוה למעלה מעשרים אמה, ימעט. רבי יהודה אומר, אינו צריך. והרחב מעשר אמות, ימעט. ואם יש לו צורת הפתח, אף על פי שהוא רחב מעשר אמות, אין צריך למעט: שרץ שנמצא במקדש, כהן מוציאו בהמנו, שלא לשהות את הטמאה, דברי רבי יוחנן בן ברוקא. רבי יהודה אומר, בצבת של עץ, שלא לרבות את הטמאה. מהיכן מוציין אותו, מן ההיכל ומן האולם ומבין האולם ולמזבח, דברי רבי שמעון בן ננס. רבי עקיבא אומר, מקום שחיבין על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת, משם מוציין אותו, ושאר כל המקומות כופין עליו פסכתו. רבי שמעון אומר, מקום שהתירו לך חכמים, משלך נתנו לך, שלא התירו לך אלא משום שבות:

מסכת פסחים

אור לארבעה עשר, בודקין את החמץ לאור הנר. כל מקום שאין מכניסין בו חמץ אין צריך בדיקה. ולמה אמרו שתי שורות במרתף, מקום שמכניסין בו חמץ. בית שמאי אומרים, שתי שורות על פני כל המרתף. ובית הלל אומרים, שתי שורות החיצונות שהן העליונות: הפסח אחר חצות, מטמא את הידים. הפגול והנוטר, מטמאין את הידים. ברוך ברפת הפסח פטר את של זבח. ברוך את של זבח, לא פטר את של פסח, דברי רבי ישמעאל. רבי עקיבא אומר, לא זו פוטרת זו, ולא זו פוטרת זו:

מסכת חגיגה

הכל חיבין בראיה, חוץ מחרש, שוטה וקטן, וטמטום, ואנדרוגינוס, ונשים, ונעבדים שאינם משחררים, החגר, והסומא, והחולה, והזקן, ומי שאינו יכול לעלות בגליו. איזהו קטן, כל שאינו יכול לרכוב על כתפיו של אביו ולעלות מירושלים להר

הבית, דברי בית שמאי. ובית הלל אומרים, כל שאינו יכול לאחוז בקדו של אביו ולעלות מירושלים להר הבית, שנאמר, שלש רגלים: כיצד מעבירים על טהרת העזרה, מטבילין את הכלים שהיו במקדש, ואומרים להם, הזהירו שלא תגעו בשלחן (ובמנוחה) ותטמאוהו. כל הכלים שהיו במקדש, יש להם שניים ושלישים, שאם נטמאו הראשונים, יביאו שניים תחתיהן. כל הכלים שהיו במקדש, טעונים טבילה, חוץ ממזבח הזהב ומזבח הנחשת, מפני שהן פקוקע, דברי רבי אליעזר. נחכמים אומרים, מפני שהן מצפין:

מסכת ביצה

ביצה שנוקדה ביום טוב, בית שמאי אומרים, תאכל. ובית הלל אומרים, לא תאכל. בית שמאי אומרים, שאור בכזית וחמץ בכפותבת. ובית הלל אומרים, זה וזה בכזית: מי שזמן אצלו אורחים, לא יוליכו בידם מנות, אלא אם כן זכה להם מנותיהם מערב יום טוב. אין משקין ושוחטין את המדבריות, אבל משקין ושוחטין את הביתות. אלוהן ביתות, הלנות בעיר. מדבריות, הלנות באפר:

מסכת מועד קטן

משקין בית השלחין במועד ובשביעית, בין ממעין שיצא בתחלה, בין ממעין שלא יצא בתחלה. אבל אין משקין לא ממי הגשמים ולא ממי הקילון. ואין עושין עוגיות לגפנים: בראשי חודשים, בחנכה ובפורים, מענות ומטפחות, בזה ובה (אכל) לא מקוננות. נקבר המת, לא מענות ולא מטפחות. איזהו ענוי, שפלן עונות באחת. קינה, שאחת מדברת וכלן עונות אחריה, שנאמר, ולמדנה בנתיכם נהי, ואשה רעותה קינה. אבל לעתיד לבוא הוא אומר, בלע המות לנצח, ומחה אדני יהוה דמעה מעל כל פנים וגו':

מסכת ראש השנה

ארבעה ראשי שנים הם. באחד בניסן ראש השנה למלכים ולרגלים. באחד באלול ראש השנה למעשר בהמה. רבי אלעזר ורבי שמעון אומרים, באחד בתשרי. באחד בתשרי ראש השנה לשנים ולשמטין

וליוכלות, לנטיעה ולירקות. באחד בשבט, ראש השנה לאילן, בדברי בית שמאי. בית הלל אומרים, בחמשה עשר בו: סדר תקיעות, שלש, של שלש שלש. שעור תקיעה כשלש תרועות. שעור תרועה כשלש יבבות. תקע בראשונה, ומשך בשניה כשתים, אין בידו אלא אחת. מי שברך ואחר כך נתמנה לו שופר, תוקע ומריע ותוקע שלש פעמים. כשם ששליח צבור חיב, כך כל יחיד ויחיד חיב. רבן גמליאל אומר, שליח צבור מוציא את הרבים ידי חובתן:

מסכת יומא

שבועת ימים קדם יום הכפורים מפרישין כהן גדול מביתו ללשכת פלהדרין, ומתקנין לו כהן אחר תחתיו, שמא יאצע בו פסול. רבי יהודה אומר, אף אשה אחת מתקנין לו, שמא תמות אשתו, שנאמר וכפר בעדו ובעד ביתו. ביתו, זו אשתו. אמרו לו, אם כן, אין לדבר סוף: האומר, אחטא ואשוב, אחטא ואשוב, אין מספיקין בידו לעשות תשובה. אחטא ויום הכפורים מכפר, אין יום הכפורים מכפר. עברות שבין אדם למקום, יום הכפורים מכפר. עברות שבין אדם לחברו, אין יום הכפורים מכפר, עד שירצה את חברו. את זו דרש רבי אלעזר בן עזריה, מכל חטאתיכם לפני יי תטהרו, עברות שבין אדם למקום, יום הכפורים מכפר. עברות שבין אדם לחברו, אין יום הכפורים מכפר, עד שירצה את חברו. אמר רבי עקיבא, אשריכם ישראל, לפני מי אתם מטהרין, ומי מטהר אתכם, אביכם שבשמים, שנאמר, וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם. ואומר, מקנה ישראל יי, מה מקנה מטהר את הטמאים, אף הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל:

מסכת סוכה

סכה שהיא גבוהה למעלה מעשרים אמה, פסולה. רבי יהודה מכשיר. ושאנה גבוהה עשרה טפחים, ושאין לה שלש דפנות, ושחמתה מרבה מצלתה, פסולה. סכה ישנה, בית שמאי פוסלין, ובית הלל מכשירין. ואיזו היא סכה ישנה, כל שעשאה קדם לחג שלשים יום. אבל אם עשאה לשם חג, אפלו מתחלת השנה, כשרה:

חל (להיות) יום אחד להפסיק בינתיים, משמר שזמנו קבוע, ה'ה נויטל עשר חלות, והמתעבב נויטל שמים. ובשאר ימות השנה, הנכנס נויטל שש, והיוצא נויטל שש. רבי יהודה אומר, הנכנס נויטל שבע, והיוצא נויטל חמש. הנכנסין חולקין בצפון, והיוצאין בדרום. בלגה לעולם חולקת בדרום, וטבעתה קבועה, וחלונה סתומה: מסכת תענית

מאימתי מזכירין גבורות גשמים. רבי אליעזר אומר, מיום (טוב) הראשון של חג. רבי יהושע אומר, מיום טוב האחרון של חג. אומר לו רבי יהושע. הואיל ואין הגשמים אלא סימן קללה בחג, למה מזכיר. אומר לו רבי אליעזר, אף אני לא אמרתי לשאול, אלא להפיר, משיב הרוח ומוריד הגשם בעונתו. אומר לו, אם כן, לעולם יהא מזכיר: אומר רבן שמעון בן גמליאל, לא היו ימים טובים לישראל בחמשה עשר באב וכיום הכפורים, שבהן בנות ירושלים יוצאות בכלי לבן שאולין, שלא לביש את מי שאין לו. כל הכלים טעונין טבילה. ובנות ירושלים יוצאות וחולות בכרמים. ומה היו אומרות, בחור, שא נא עיניך וראה, מה אתה בורר לך. אל תתן עיניך בנוי, תן עיניך במשפחה. שקר החן והכל היפי, אשה יראת יי היא תתהלל. ואומר, תנו לה מפרי ידיה, ויהללה בשערים מעשיה. וכן הוא אומר, צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו וכיום שמחת לבו. ביום חתנתו, זו מתן תורה. וכיום שמחת לבו, זה בגן בית המקדש, שכינה במהרה בימינו. אמר:

מסכת שקלים

באחד באדר משמיעין על השקלים ועל הכלאים. בחמשה עשר בו קורין את המגלה בכרפין, ומתקנין את הדרכים ואת הרחובות ואת מקוואות המים, ועושין כל צרכי הרבים, ומצינין את הקברות, ויוצאין אף על הכלאים: אברי התמיד, נתנין מחצי כבש ולמטה במזרח, ושל מוספין נתנין מחצי כבש ולמטה במערב, ושל ראשי חדשים נתנין מתחת פרב כרפב המזבח מלמטה, השקלים והכפורים אין נוהגין אלא בפני הבית, אבל מעשר דגן ומעשר בהמה והכורות

נוהגין בין בפני הבית בין שלא בפני הבית. המקדיש שקלים ובכורים, הרי זה קדש. רבי שמעון אומר, האומר בכורים קדש, אינן קדש:

מסכת מגילה

מגלה נקראת באחד עשר, בשנים עשר, בשלשה עשר, בארבעה עשר, בחמשה עשר, לא פחות ולא יותר. כרפין המקפין חומה מימות יהושע בן נון, קורין בחמשה עשר. כפרים ונצרות גדולות, קורין בארבעה עשר, אלא שהכפרים מקדימין ליום הכניסה: מעשה ראובן, נקרא ולא מתרגם. מעשה תמר, נקרא ומתרגם. מעשה עגל הראשון, נקרא ומתרגם. והשני, נקרא ולא מתרגם. ברכת כהנים, מעשה דוד ואמנון, לא נקראין ולא מתרגמין. אין מפטירין במרכבה. ורבי יהודה מתיר. רבי אליעזר אומר, אין מפטירין בהודע את ירושלים:

מסכת יבמות

חמש עשרה נשים פוטרות צרותיהן וצרות צרותיהן מן החליצה ומן היבום עד סוף העולם. ואלו הן, בתו, ובת בתו, ובת בנו, בת אשתו, ובת בנה, ובת בתה, חמותו ואם חמותו, ואם חמיו, אחותו מאמו, ואחות אמו, ואחות אשתו, ואשת אחיו מאמו, ואשת אחיו שלא היה בעולמו, וכלתו, הרי אלו פוטרות צרותיהן וצרות צרותיהן מן החליצה ומן היבום, עד סוף העולם. וכלן אם מתו, או מאנו, או נתגרשו, או שנמצאו אילוניות, צרותיהן מתרות. ואי אתה יכול לומר בחמותו ובאם חמותו ובאם חמיו שנמצאו אילוניות או שמתו: אמר רבי עקיבא, כשירדתי לנהרדעא לעבר השנה, מצאתי נחמיה איש בית דלי, אמר לי, שמעתי שאין משאין את האשה בארץ ישראל על פי עד אחד, אלא רבי יהודה בן בבא. ונומתי לו, בן הדברים. אמר לי, אמור להם משמי, אתם יודעים שהמדינה משפשת בגזסות, מקבלני מרבן גמליאל הזקן, שמשאין את האשה על פי עד אחד. וכשבאתי והרציתי הדברים לפני רבן גמליאל, שמח לדברי, ואמר, מצאנו חבר לרבי יהודה בן בבא. מתוך הדברים נזכר רבן גמליאל, שנהרגו הרוגים בתל ארזא, והשיא רבן

גמליאל (הזקן) נשותיהם על פי עד אחד (והחזקו להיות משאין על פי עד אחד). וחזקו להיות משאין עד מפי עד, מפי עבד, מפי אשה, מפי שפחה. רבי אליעזר ורבי יהושע אומרים, אין משאין את האשה על פי עד אחד. רבי עקיבא אומר, לא על פי אשה (ולא על פי עבד ולא על פי שפחה) ולא על פי קרובים. אמרו לו, מעשה בבני לוי שהלכו לצער עיר התמרים, וחלה אחד מהם בדרך, וחיבאוהו בפנדק, ובחזרתם אמרו לפנדקית איה חבבנו, אמרה להם מת וקברתיו, והשאו את אשתו. אמרו לו, ולא תהא כהנת בפנדקית. אמר להם, לכשתהא פנדקית נאמנת הפנדקית הוציאה להם מקלו ותרמילו וספר תורה שהיה בידו:

מסכת כתובות

בתולה נשאת ליום הרביעי, ואלמנה ליום החמישי. שפעמים בשבת בתי דינין יושבין בעירות, ביום השני וביום החמישי, שאם היה לו טענת בתולים, היה משכים לבית דין: הכל מעלין לארץ ישראל, ואין הכל מוציאין. הכל מעלין לירושלים, ואין הכל מוציאין. אחד האנשים ואחד הנשים. נשא אשה בארץ ישראל וגרשה בארץ ישראל, נותן לה ממעות ארץ ישראל. נשא אשה בארץ ישראל וגרשה בקפוטקא, נותן לה ממעות ארץ ישראל. נשא אשה בקפוטקא וגרשה בארץ ישראל, נותן לה ממעות ארץ ישראל. רבן שמעון בן גמליאל אומר, נותן לה ממעות קפוטקא. נשא אשה בקפוטקא וגרשה בקפוטקא, נותן לה ממעות קפוטקא:

מסכת קידושין

האשה נקנית בשלש דרכים, וקונה את עצמה בשתי דרכים. נקנית בכסף, בשטר, ובביאה. בכסף, בית שמאי אומרים, בדינר ובשנה דינר. ובית הלל אומרים, בפרוטה ובשנה פרוטה. וכמה היא פרוטה, אחד משמונה באסר האיטלקי. וקונה את עצמה בגט ובמיתת הפצל. היבמה נקנית בביאה. וקונה את עצמה בחליצה ובמיתת היבם: רבי יהודה אומר, לא ירעה בנק בהמה, ולא יישנו שני בנים בטלית אחת. ונחמם מתירין. כל שעסקיו עם הנשים,

לא יתייחד עם הנשים. ולא ילמד אדם את בנו אמונות בין הנשים. רבי מאיר אומר, לעולם ילמד אדם את בנו אמונות נקיה (וקלה), ויתפלל למי שהעשר והנכסים שלו, שאין אמונות שאין בה עניות ועשירות, שלא עניות מן האמונות ולא עשירות מן האמונות, אלא הכל לפי זכותו. רבי שמעון בן אלעזר אומר, ראית מימיך חיה ועוף שיש להם אמונות, והן מתפרנסין שלא בצער, והלא לא נבראו אלא לשמשני, ואני נבראתי לשמש את קוני, אינו דין שאתפרנס שלא בצער, אלא שהרעותי מעשי וקפחתי את פרנסתי. אבא גרין אש צדין אומר משום אבא גריא, לא ילמד אדם את בנו, חמר, גמל, ספר, ספן, רועה, וחננני, שאמונותן אמונות לסטים. רבי יהודה אומר משמו, החמרים, רבן רשעים, והגמלין, רבן פשרים. הספנין, רבן חסידים. טוב שברופאים, לגיהנם. והפשוט שבטבחים, שתפו של עמלק. רבי נחוראי אומר, מניח אני כל אמונות שבעולם ואני מלמד את בני אלא תורה, שאדם אוכל משכרה בעולם הזה והקרן קימת לעולם הבא. ושאר כל אמוניות אינן בן. כשאדם בא לידי חלי או לידי זקנה או לידי יסורין ואיני יכול לעסוק במלאכתו, הרי הוא מת ברעב. אבל התורה אינה בן, אלא משמרתו מכל רע בנערותו ונותנת לו אחרית ותקנה בזקנותו. בנערותו מהו אומר, וקני ה' יחליפו כח. בזקנותו מהו אומר, עוד ינובון בשביה. וכן הוא אומר באברהם אבינו עליו השלום, ואברהם זקן, וה' ברח את אברהם בכל. מצינו ששעה אברהם אבינו את כל התורה כלה עד שלא נתנה, שנאמר, עקב אשר שמע אברהם בקלי וישמר משמתי מצותי חקותי ותורתי:

מסכת גיטין

המביא גט ממדינת הים, צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם. רבן גמליאל אומר, אף המביא מן הרקם ומן החגר. רבי אליעזר אומר, אפלו מכפר לודים ללוד. ונחכמים אומרים, אינו צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם אלא המביא ממדינת הים והמוליך. והמביא ממדינה למדינה במדינת הים, צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם. רבן שמעון בן גמליאל אומר, אפלו מהגמוניא להגמוניא:

בית שמאי אומרים, לא יגרש אדם את אשתו אלא אם כן מצא בה דבר ערוה, שנאמר כי מצא בה ערות דבר. ובית הלל אומרים, אפלו הקדיחה תבשילו, שנאמר כי מצא בה ערות דבר. רבי עקיבא אומר, אפלו מצא אחרת נאה הימנה, שנאמר והיה אם לא תמצא חן בעיניו:

מסכת סוטה

המקנא לאשתו, רבי אליעזר אומר, מקנא לה על פי שנים, ומשקה על פי עד אחד או על פי עצמו. רבי יהושע אומר, מקנא לה על פי שנים ומשקה על פי שנים: משמת רבי מאיר, בטלו מושלי משלים. משמת בן עזאי, בטלו השקדנים. משמת בן זומא, בטלו הדרשנים. משמת רבי יהושע, פסקה טובה מן העולם. משמת רבן שמעון בן גמליאל, בא גובי ורבו צרות. משמת רבי אלעזר בן עזריה, פסק העשר מן החכמים. משמת רבי עקיבא, בטל כבוד התורה. משמת רבי חנינא בן דוסא, בטלו אנשי מעשה. משמת רבי יוסי קטנותא, פסקו חסידים. ולמה נקרא שמו קטנותא, שהיה קטנותן של חסידים. משמת רבן יוחנן בן זפאי, בטל זיו החכמה. משמת רבן גמליאל הזקן, בטל כבוד התורה ומתה טהרה ופרישות. משמת רבי ישמעאל בן פאבי, בטל זיו הפהנה. משמת רבי, בטלה ענוה ויראת חטא. רבי פנחס בן יאיר אומר, משחרב בית המקדש, בושו חברים ובני חורין, וחפו ראשם, ונדלדלו אנשי מעשה, וגברו בעלי זרוע ובעלי לשון, ואין דורש ואין מבקש, ואין שואל, על מי לנו להשען, על אבינו שבשמים. רבי אליעזר הגדול אומר, מיום שחרב בית המקדש, שרו חכימא למהוי כספריא, וספריא כחזניא, וחזניא כעמא דארעא, ועמא דארעא אזלא ונדלדלא, ואין מבקש. על מי יש להשען, על אבינו שבשמים. בעקבות משיחא חצפא יסגא, ויקר יאמיר. הגפן תתן פריה וחיין ביקר, והמלכות תהפך למינות, ואין תוכחה. בית נער יהיה לזנות, והגליל יחרב, והגבלן ישום, ואנשי הגבול יסובבו מעיר לעיר ולא יחוננו, וחקמת סופרים תסרח, ויראי חטא ימאסו, והאמת תהא נעדרת. נערים פגי זקנים ילבינו, זקנים יעמדו מפגי קטנים. בן מנבל אב, בת קמה באמה, כלה בחמתה,

אִיבִי אִישׁ אֲנָשִׁי בִּיתוֹ. פָּנֵי הַדּוֹר כַּפְּנֵי הַכֶּלֶב, הַבֵּן אֵינוֹ מִתְבַּיֵּשׁ מֵאֲבִיו. וְעַל מִי יֵשׁ לָנוּ לְהַשְׁעֵן, עַל אֲבִינוֹ שְׂבַשְׁמִים. רַבִּי פִּנְחָס בֶּן יֶאֱרִיר אָמַר, זְרִיזוֹת מְבִיאָה לַיָּדִי נְקִיּוֹת, וְנְקִיּוֹת מְבִיאָה לַיָּדִי טְהָרָה, וְטְהָרָה מְבִיאָה לַיָּדִי פְרִישׁוֹת, וּפְרִישׁוֹת מְבִיאָה לַיָּדִי קִדְּשָׁה, וְקִדְּשָׁה מְבִיאָה לַיָּדִי עֲנֻנָּה, וְעֲנֻנָּה מְבִיאָה לַיָּדִי יִרְאַת חֹטֵא, וְיִרְאַת חֹטֵא מְבִיאָה לַיָּדִי חֲסִידוֹת, וְחֲסִידוֹת מְבִיאָה לַיָּדִי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ. וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ מְבִיאָה לַיָּדִי תַחֲתֵת הַמַּתִּים, וְתַחֲתֵת הַמַּתִּים בָּאָה עַל יָדִי אֱלֹהֵינוּ זְכוֹר לְטוֹב, אָמֵן

מסכת נדרים

כָּל פְּנוּיֵי נְדָרִים כְּנִדְרִים, וְנִדְרִים כְּחֻכְמִים, וְשָׁבוּעוֹת כְּשָׁבוּעוֹת, וְנִזְיָרוֹת כְּנִזְיָרוֹת. הָאוֹמֵר לְחֻבְרוֹ, מִדְּרִבִּי מִפְּנֵי, מִפְּרָשְׁנִי מִפְּנֵי, מִדְּחֻקִּי מִפְּנֵי, שְׂאִינִי אוֹכֵל לֶךְ, שְׂאִינִי טוֹעֵם לֶךְ, אֶסוּר. מִנְדָּה אֲנִי לֶךְ, רַבִּי עֲקִיבָא הָיָה חוֹכֵךְ בָּזָה לְהַחֲמִיר. כְּנִדְרֵי רִשְׁעִים, נִדֵּר בְּנִזְיָר וּבְקִרְבָּן וּבְשָׁבוּעָה. כְּנִדְרֵי כְשָׁרִים, לֹא אָמַר כָּלוּם. כְּנִדְבוֹתָם, נִדֵּר בְּנִזְיָר וּבְקִרְבָּן: בְּרֵאשׁוֹנָה הָיוּ אוֹמְרִים, שְׁלֹשׁ נָשִׁים יוֹצְאוֹת וְנוֹטְלוֹת כְּתֻבָּה, הָאוֹמֶרֶת טְמֵאָה אֲנִי לֶךְ, שְׁמִים בִּינִי לְבִינֶךָ, נְטוּלָה אֲנִי מִן הַיְּהוּדִים. חֲזָרוּ לוֹמַר, שְׁלֹא תִהְיֶה נּוֹתֶנֶת עֵינֶיהָ בְּאַחֵר וּמִקְלָקֶלֶת עַל בַּעֲלָהּ, אֲלֹא הָאוֹמֶרֶת טְמֵאָה אֲנִי לֶךְ, תְּבִיא רָאִיָּה לְדְבָרֶיהָ. שְׁמִים בִּינִי לְבִינֶךָ, יַעֲשׂוּ דְרֹךְ בְּקִשָּׁה. נְטוּלָה אֲנִי מִן הַיְּהוּדִים, יִפְר חֶלְקוֹ, וְתִהְיֶה מְשֻׁמָּשֶׁתוֹ, וְתִהְיֶה נְטוּלָה מִן הַיְּהוּדִים:

מסכת נזיר

כָּל פְּנוּיֵי נִזְיָרוֹת כְּנִזְיָרוֹת. הָאוֹמֵר אֶהְיָ, הָרִי זֶה נִזִּיר. אוֹ אֶהְיָ נָנָה, נִזִּיר. נִזִּיק, נִזִּית, פְּזִית, הָרִי זֶה נִזִּיר. הָרִינִי כְּזֶה, הָרִינִי מִסְלָסֵל הָרִינִי מִכֶּלֶל, הָרִי עָלִי לְשֹׁלַח פֶּרֶעַ, הָרִי זֶה נִזִּיר. הָרִי עָלִי צִפְרִים, רַבִּי מֵאִיר אָמַר, נִזִּיר. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, אֵינוֹ נִזִּיר: נִזִּיר הָיָה שְׁמוּאֵל, כְּדִבְרֵי רַבִּי נְהוֹרָאִי, שֶׁנֶּאֱמַר וּמוֹרָה לֹא יַעֲלֶה עַל רִאשׁוֹ, נֶאֱמַר בְּשִׁמְשׁוֹן וּמוֹרָה, וְנֶאֱמַר בְּשִׁמְוֶאֶל וּמוֹרָה, מֶה מוֹרָה הָאֲמוֹרָה בְּשִׁמְשׁוֹן, נִזִּיר, אֵף מוֹרָה הָאֲמוֹרָה בְּשִׁמְוֶאֶל, נִזִּיר. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְהָלֹא אֵין מוֹרָה אֲלֹא שֶׁל בֶּשֶׂר וְדָם. אָמַר לוֹ רַבִּי נְהוֹרָאִי, וְהָלֹא כִּבְר

נאמר ניאמר שמואל איך אלך ושמע שאול והרגני, שפבר היה עליו מורה של בשר נדם:

בבא קמא

ארבעה אבות נזיקין השור והבור והמבעה וההבער. לא הרי השור פהרי המבעה, ולא הרי המבעה פהרי השור. ולא זה נזה, שיש בהן רוח חיים, פהרי האש שאין בו רוח חיים. ולא זה נזה, שדרכן לילך ולהזיק, פהרי הבור שאין דרכו לילך ולהזיק. הצד השנה שבהן, שדרכן להזיק ושמירתן עליה. וכשהזיק, חב המזיק לשלם תשלומי נזק במיטב הארץ: מוכין שהפובס מוציא, הרי אלו שלו. ושהסורק מוציא, הרי אלו של בעל הבית. הפובס נוטל שלשה חוטין והן שלו. יתר מכן, הרי אלו של בעל הבית. אם היה השחור על גבי הלבן, נוטל את הכל והן שלו. החיט ששיר מן החוט כדי לתפור בו, ומטלית שהיא שלש על שלש, הרי אלו של בעל הבית. מה שהחך מוציא במעצד, הרי אלו שלו, ובכשיל, של בעל הבית. ואם היה עושה אצל בעל הבית, אף הנסרת של בעל הבית:

מסכת בבא מציעא

שנים או חזין בטלית, זה אומר אני מצאתיה וזה אומר אני מצאתיה, זה אומר פלה שלי וזה אומר פלה שלי, זה ישבע שאין לו בה פחות מחציה, וזה ישבע שאין לו בה פחות מחציה, ויחלקו. זה אומר פלה שלי וזה אומר חציה שלי, האומר פלה שלי, ישבע שאין לו בה פחות משלשה חלקים, והאומר חציה שלי, ישבע שאין לו בה פחות מרביע. זה נוטל שלשה חלקים, וזה נוטל רביע: שתי גנות זו על גב זו והירק ביניהם, רבי מאיר אומר, של עליון. רבי יהודה אומר, של תחתון. אמר רבי מאיר, אם ירצה העליון לקח את עפרו אין פאן ירק. אמר רבי יהודה, אם ירצה התחתון למלא את גנתו אין פאן ירק. אמר רבי מאיר, מאחר ששניהן יכולין למחות זה על זה, רואין מהיכן ירק זה חי. אמר רבי שמעון, כל שהעליון יכול לפשט את ידו ולטל, הרי הוא שלו, והשאר של תחתון:

מסכת בבא בתרא

השתפין שרצו לעשות מחצה בחצר, בונין את הכתל באמצע. מקום שנהגו לבנות גויל, גזית, כפיסין, לבנים, בונים. הכל כמנהג המדינה. בגויל, זה נותן שלשה טפחים, וזה נותן שלשה טפחים. בגזית, זה נותן טפחים ומחצה, וזה נותן טפחים ומחצה. בכפיסין, זה נותן טפחים, וזה נותן טפחים. בלבנים, זה נותן טפח ומחצה, וזה נותן טפח ומחצה. לפיכך אם נפל הכתל, המקום והאבנים של שניהם: המלך את חברו בשטר, גובה מנכסים משעבדים. על ידי עדים, גובה מנכסים בגי חורין. הוציא עליו כתב ידו שהוא חייב לו, גובה מנכסים בגי חורין. ערב היוצא לאחר חתום שטרות, גובה מנכסים בגי חורין. מעשה בא לפגי רבי ישמעאל ואמר, גובה מנכסים בגי חורין. אמר לו בן ננס, אינו גובה לא מנכסים משעבדים ולא מנכסים בגי חורין. אמר לו, למה. אמר לו, הרי החונק את אחד בשוק ומצאו חברו ואמר לו הנח לו, פטור, שלא על אמונתו הלנהו. אלא איזהו ערב שהוא חייב, הלנהו ואני נותן לך, חייב, שכן על אמונתו הלנהו. אמר רבי ישמעאל, הרוצה שיחכים, יעסוק בדיני ממונות, שאין לך מקצוע בתורה גדול מהן, שהן כמעין הנובע. והרוצה שיעסוק בדיני ממונות, ישמש את שמעון בן ננס:

מסכת סנהדרין

דיני ממונות, בשלשה. גזלות וחבלות, בשלשה. נזק ונחצי נזק, תשלומי כפל ותשלומי ארבעה וחמשה, בשלשה. האונס והמפתה והמוציא שם רע, בשלשה, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, מוציא שם רע, בעשרים ושלשה, מפגי שיש בו דיני נפשות: המתנבא בשם עבודה זרה ואומר כך אמרה עבודה זרה, אפלו כון את ההלכה לטמא את הטמא ולטהר את הטהור. הבא על אשת איש, כיון שנכנסה לרשות הבעל לנשואין אף על פי שלא נבעלה, הבא עליה הרי זה בחנק. וזוממי בת כהן ובועלה, שפל הזוממין מקדימין לאותה מיתה, חוץ מזוממי בת כהן ובועלה:

מסכת מכות

ביצד העדים נעשים זוממין, מעידין אנו באיש פלוני שהוא בן גרושה או בן חלוצה, אין אומרים יעשה זה בן גרושה או בן חלוצה תחתיו, אלא לוקה ארבעים. מעידין אנו באיש פלוני שהוא חייב לגלות, אין אומרים יגלה זה תחתיו, אלא לוקה ארבעים. מעידין אנו באיש פלוני שגרש את אשתו ולא נתן לה כתובה, והלא בין היום ובין למחר סופו לתן לה כתובה, אומדין כמה אדם רוצה לתן בכתובה של זו, שאם נתאלמנה או נתגרשה, ואם מתה יירשנה בעלה. מעידין אנו באיש פלוני שהוא חייב לחברו אלהי וזו על מנת לתנן לו מכאן ועד שלשים יום, והוא אומר מכאן ועד עשר שנים, אומדין כמה אדם רוצה לתן ויהיו בידו אלהי וזו, בין נותנן מכאן ועד שלשים יום, בין נותנן מכאן ועד עשר שנים: רבי חנניא בן עקיבא אומר, רצה הקדוש ברוך הוא לזכות את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצוות, שנאמר יי חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר:

מסכת שבועות

שבועות שמים שהן ארבע, ידיעות הטמאה שמים שהן ארבע, יציאות השבת שמים שהן ארבע, מראות נגעים שמים שהם ארבעה: היכן שורי, אמר לו איני יודע מה אתה סח, והוא שמת או נשבר או נשבה או נגנב או אבד. משביעך אני ואמר אמן, חייב. אמר לנושא שחר והוכר היכן שורי, אמר לו מת, והוא שנשבר או נשבה. נשבר, והוא שמת או נשבה. נשבה, והוא שמת או נשבר. נגנב, והוא שאבד. אבד, והוא שנגנב. משביעך אני ואמר אמן, פטור. מת או נשבר או נשבה, והוא שנגנב או אבד. משביעך אני ואמר אמן, חייב. אבד או נגנב, והוא שמת או נשבר או נשבה. משביעך אני ואמר אמן, פטור. זה הכלל, כל המשנה מחובה לחובה ומפטור לפטור ומפטור לחובה, פטור. מחובה לפטור, חייב. (זה הכלל, כל הנשבע להקל על עצמו, חייב. להחמיר על עצמו, פטור):

מסכת עדיות

שמאי אומר, כל הנשים דין שעתן. והלל אומר, מפקידה לפקידה.

אָפּלוּ לַיָּמִים הָרַבָּה. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים, לֹא כְדָבָרִי זֶה וְלֹא כְדָבָרִי זֶה, אֲלֵא מַעַת לַעַת מִמַּעֲטָת עַל יַד מַפְקִידָה לַפְּקִידָה, וּמַפְקִידָה לַפְּקִידָה מִמַּעֲטָת עַל יַד מַעַת לַעַת. כָּל אִשָּׁה שֵׁשׁ לָהּ וְסֵת, דִּיָּה שְׁעָתָה. הַמְשַׁמֶּשֶׁת בְּעֵדִים, הָרִי זֶה כַּפְקִידָה, מִמַּעֲטָת עַל יַד מַעַת לַעַת וְעַל יַד מַפְקִידָה לַפְּקִידָה: אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, מִקָּבֵל אֲנִי מִרַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זַכַּאי שִׁשְׁמֵעַ מִרְבּוֹ וְרַבּוֹ מִרְבּוֹ, הִלָּכָה לַמֶּשֶׁה מִסִּינִי שָׂאִין אֱלֹהֵיוּ בָּא לְטָמֵא וְלִטְהַר לְרַחֵק וּלְקָרֵב, אֲלֵא לְרַחֵק הַמְקוֹרְבִין בְּזִרְעָה וּלְקָרֵב הַמְרַחֲקִין בְּזִרְעָה. מִשְׁפַּחַת בֵּית צְרִיפָה הִיטָה בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן וְרַחֲמָה בֶּן צִיּוֹן בְּזִרְעָה, וְעוֹד אַחֲרֵת הִיטָה שֵׁם וְקָרְבָה בֶּן צִיּוֹן בְּזִרְעָה, כְּגוֹן אֵלֶּי, אֱלֹהֵיוּ בָּא לְטָמֵא וְלִטְהַר לְרַחֵק וּלְקָרֵב. רַבִּי יְהוֹדָה אוֹמֵר, לְקָרֵב, אֲבָל לֹא לְרַחֵק. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, לְהַשְׁוֹת הַמַּחֲלָקֶת. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים, לֹא לְרַחֵק וְלֹא לְקָרֵב, אֲלֵא לַעֲשׂוֹת שְׁלוֹם בְּעוֹלָם, שְׁנֵאֲמַר הִנֵּה אֲנִי שֶׁלַח לָכֶם אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא וְגו' וְהַשִּׁיב לָב אֲבוֹת עַל בָּנִים וְלָב בָּנִים עַל אֲבוֹתָם:

מסכת עבודה זרה

לִפְנֵי אֵידִיהֶן שֶׁל גּוֹיִם שְׁלֹשָׁה יָמִים אָסוּר לְשֹׂאת וּלְתַת עֲמָהֶן, לְהַשְׁאִילָן וּלְשֹׂאֵל מֵהֶן, לְהַלְוֹתָן וּלְלוֹוֹת מֵהֶן, לְפָרְעֵן וּלְפָרַע מֵהֶן. רַבִּי יְהוֹדָה אוֹמֵר, נִפְרָעִין מֵהֶן מִפְּנֵי שֶׁהוּא מַצֵּר לוֹ. אָמְרוּ לוֹ. אָמְרוּ לוֹ, אֵף עַל פִּי שֶׁמַּצֵּר הוּא עֲכָשִׁיו, שֶׁמַּח הוּא לְאַחַר זְמַן: הַלּוֹקֵחַ כָּלִי תִשְׁמִישׁ מִן הַגּוֹי, אֶת שְׁדָרְכּוֹ לְהַטְבִּיל, יִטְבִּיל. לְהַגְעִיל, יִגְעִיל. לְלַבֵּן בָּאוּר, יִלְבֵּן בָּאוּר. הַשְׁפוּד וְהַאֲסָפָלָה, מְלַבֵּן בָּאוּר. הַסִּפִּין, שְׁפָה וְהִיא טְהוֹרָה:

מסכת אבות

מֶשֶׁה קָבֵל תּוֹרָה מִסִּינִי, וּמִסְכָּה לִיהוֹשֻׁעַ, וִיהוֹשֻׁעַ לְזֻקְנִים, וְזֻקְנִים לְנָבִיאִים, וְנָבִיאִים מִסְרוּהָ לְאַנְשֵׁי כְנֶסֶת הַגְּדוּלָה. הֵם אָמְרוּ שְׁלֹשָׁה דְבָרִים, הָיוּ מְתוּנִים בְּדִין, וְהַעֲמִידוּ תִלְמִידִים הָרַבָּה, וַעֲשׂוּ סִיג לְתוֹרָה: בֶּן בֶּג בֶּג אוֹמֵר, הִפְךָ בָּהּ וְהִפְךָ בָּהּ, דְּכֹלָא בָּהּ. וְכָה תִּחְזִי, וְסִיב וּבְלָה בָּהּ, וּמִנָּה לֹא תִזְוַע, שָׂאִין לָךְ מִדָּה טוֹבָה הִימָנָה. בֶּן הָאָה אוֹמֵר, לָפּוֹם צַעֲרָא אֲגֵרָא:

מסכת הוריות

הורו בית דין לעבור על אחת מפל מציאות האמורות בתורה והלך היחיד ועשה שוגג על פיהם, בין שעשו ועשה עמהם, בין שעשו ועשה אחריהם, בין שלא עשו ועשה, פטור, מפני שתלה בבית דין. הורו בית דין וידע אחד מהם שטעו או תלמיד והוא ראוי להוראה והלך ועשה על פיהם, בין שעשו ועשה עמהם, בין שעשו ועשה אחריהם, בין שלא עשו ועשה, הרי זה חייב, מפני שלא תלה בבית דין. זה הפלל, התולה בעצמו, חייב. והתולה בבית דין, פטור: כהן קודם ללווי, לוי לישראל, ישראל למזר, ומזר לנתי, ונתי לגר, וגר לעבד משחרר. אימתי, בזמן שפלן שוין. אבל אם היה ממזר תלמיד חכם וכהן גדול עם הארץ, ממזר תלמיד חכם קודם לכהן גדול עם הארץ:

סדר קדשים

מסכת זבחים

כל הזבחים שנובחו שלא לשמן, כשרים, אלא שלא עלו לבצלים לשם חובה. חוץ מן הפסח ומן החטאת. הפסח בזמנו, ונחטאת בכל זמן. רבי אליעזר אומר, אף האשם. הפסח בזמנו, והחטאת והאשם בכל זמן. אמר רבי אליעזר, החטאת באה על חטא, והאשם בא על חטא. מה חטאת פסולה שלא לשמה, אף האשם פסול שלא לשמו: אלו קדשים קרבים במשכן, קדשים שהקדשו למשכן. קרבנות הצבור, קרבים במשכן. וקרבנות היחיד, בכמה. קרבנות היחיד שהקדשו למשכן, יקרבו במשכן. ואם הקריבן בכמה, פטור. מה בין כמת יחיד לכמת צבור. סמיכה, ושחיטת צפון, ומתן סביב, ותנופה, והגשה. רבי יהודה אומר, אין מנחה בכמה, וכהן, ובגדי שרת, וכלי שרת, וריח ניחוח, ומחיצה בדמים, ורחוץ ידים ורגלים. אבל הזמן, והנותר, והטמא, שוין בזה ובזה:

מסכת מנחות

כל המנחות שנקמצו שלא לשמן, כשרות, אלא שלא עלו לבצלים משום חובה, חוץ ממנחת חוטא ומנחת קנאות. מנחת חוטא ומנחת קנאות שקמצן שלא לשמן, נתן בכלי, והלך, והקטיר שלא לשמן,

או לשמן וְשֵׁלֹא לְשֶׁמֶן, או שֵׁלֹא לְשֶׁמֶן וְלִשְׁמֶן, פְּסוּלוֹת. בִּיצֵד לְשֶׁמֶן וְשֵׁלֹא לְשֶׁמֶן, לְשֶׁם מִנְחַת חוּטָא וּלְשֶׁם מִנְחַת נֶדֶבָה, או שֵׁלֹא לְשֶׁמֶן וְלִשְׁמֶן, לְשֶׁם מִנְחַת נֶדֶבָה וּלְשֶׁם מִנְחַת חוּטָא: נֶאֱמַר בְּעוֹלַת הַבִּהֶמָּה אִשָּׁה רֵיחַ נִיחוּחַ, (וּבְעוֹלַת הָעוֹף אִשָּׁה רֵיחַ נִיחוּחַ), וּבִמְנַחֶהָ אִשָּׁה רֵיחַ נִיחוּחַ, לְלֹמֶד, שְׁאֶחָד הַמִּרְבֵּה וְאֶחָד הַמִּמְעִיט, וּבִלְבָד שִׁיכֹנֵן אָדָם אֶת דַּעְתּוֹ לְשָׂמִים:

מסכת חולין

הַכֹּל שׁוֹחֲטִין וְשֹׁחֲטִיתָן כְּשֶׁרָה, חוּץ מִחֲרֹשׁ, שׁוֹטָה, וְקָטָן, שְׁמָא יִקְלְקְלוּ בִשְׁחִיטָתָן. וְכֵלֶן שִׁשְׁחֻטּוֹ וְאַחֲרִים רֹאִין אוֹתָן, שֹׁחֲטִיתָן כְּשֶׁרָה. שֹׁחֲטִית נָכְרִי, נִבְלָה וּמִטְמְאָה בְּמִשְׁא. הַשׁוֹחֵט בְּלִילָה, וְכֵן הַסּוּמָא שִׁשְׁחֻט, שֹׁחֲטִיתוֹ כְּשֶׁרָה. הַשׁוֹחֵט בְּשַׁבָּת, וּבְיוֹם הַכַּפּוּרִים, אֵף עַל פִּי שְׁמִתְחַיֵּב בְּנִפְשׁוֹ, שֹׁחֲטִיתוֹ כְּשֶׁרָה: לֹא יִטּוֹל אָדָם אִם עַל בָּנִים, אֶפְלוּ לְטַהֵר אֶת הַמְצוּרָע. וְמָה אִם מְצֹנָה קֵלָה שֶׁהִיא כְּאֶסֶר, אִמְרָה תוֹרָה, לְמַעַן יִיטֵב לָךְ וְהֶאֱרַכְתָּ יָמִים, קַל וְחֹמֶר עַל מִצְוֹת חֻמּוֹרוֹת שִׁבְתוֹרָה:

מסכת בכורות

הַלּוֹקֵחַ עֶבֶר חֲמוּרוֹ שֶׁל נָכְרִי, וְהַמּוֹכֵר לוֹ אֵף עַל פִּי שְׁאִינוֹ רִשְׁאִי, וְהַמְשַׁתְּפֵה לוֹ, וְהַמְקַבֵּל מִמֶּנּוּ, וְהַנּוֹתֵן לוֹ בְּקַבְלָה, פְּטוּר מִן הַבְּכוּרָה, שֶׁנֶּאֱמַר , בִּישְׂרָאֵל, אָבֵל לֹא בְּאַחֲרִים. כֹּהֲנִים וְלוֹיִם פְּטוּרִין מִקָּל וְחֹמֶר, אִם פְּטוּר שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּר, דִּין הוּא שִׁיפְטֻרוֹ שֶׁל עֶצְמָן: יֵצְאוּ שְׁנַיִם כְּאֶחָד, מוֹנֶה אוֹתָן שְׁנַיִם שְׁנַיִם. מִנְּאֵן אֶחָד, תְּשִׁיעִי וְעִשִּׂירִי מְקַלְקֵלִין. יֵצְאוּ תְּשִׁיעִי וְעִשִּׂירִי כְּאֶחָד, תְּשִׁיעִי וְעִשִּׂירִי מְקַלְקֵלִין. קָרָא לְתְּשִׁיעִי עִשִּׂירִי וְלְעִשִּׂירִי תְּשִׁיעִי וְלֹאֶחָד עֶשֶׂר עִשִּׂירִי, שֶׁלִּשְׁתֵּן מְקַדְשִׁין. הַתְּשִׁיעִי נֶאֱכַל בְּמוֹמוֹ, וְהַעֲשִׂירִי מַעֲשֹׂר, וְאֶחָד עֶשֶׂר קָרֵב שְׁלָמִים וְעוֹשֶׂה תְּמוּרָה, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. אָמַר רַבִּי יְהוֹדָה, וְכִי יֵשׁ תְּמוּרָה עוֹשֶׂה תְּמוּרָה. אָמְרוּ מִשּׁוֹם רַבִּי מֵאִיר, אֵלּוּ הֵיחָה תְּמוּרָה, לֹא הֵיחָה קָרֵב. קָרָא לְתְּשִׁיעִי עִשִּׂירִי וְלְעִשִּׂירִי עֶשֶׂר וְלֹאֶחָד עֶשֶׂר עִשִּׂירִי, אֵין אֶחָד עֶשֶׂר מְקַדֵּשׁ. זֶה הַפֶּלֶל, כֹּל שֵׁלֹא נֶעְקַר שֵׁם עִשִּׂירִי מִמֶּנּוּ, אֵין אֶחָד עֶשֶׂר מְקַדֵּשׁ:

מסכת ערכין

הכל מעריכין, ונערכין, נודרים, ונדרים, כהנים ולוים וישראלים, נשים ועבדים. טמטום ואנדוגינוס, נודרים ונדרים ומעריכין, אבל לא נערכין, שאינו נעריך אלא זכר ודאי ונקבה ודאית. חרש שוטה וקטן, נדרין ונערכין, אבל לא נודרין ולא מעריכין, מפני שאין בהם דעת. פחות מכן חדש, נדר אבל לא נעריך: ישראל שירש אבי אמו לוי, אינו גואל פסדר הזה. וכן לוי שירש את אבי אמו ישראל, אינו גואל פסדר הזה, שנאמר כי בתי ערי הלויים, עד שיהא לוי ובערי הלויים דברי רבי. וחכמים אומרים, אין הדברים אמורים אלא בערי הלויים. אין עושים שדה מגרש ולא מגרש שדה, ולא מגרש עיר ולא עיר מגרש. אמר רבי אליעזר, במה דברים אמורים, בערי הלויים. אבל בערי ישראל, עושין שדה מגרש ולא מגרש שדה, מגרש עיר ולא עיר מגרש, כדי שלא יחריבו את ערי ישראל. הכהנים והלויים מוכרים לעולם וגואלים לעולם, שנאמר, גאלת עולם תהיה ללויים:

מסכת תמורה

הכל ממירים, אחד אנשים ואחד נשים. לא שאדם רשאי להמיר, אלא, שאם המיר, מומר, וסופג את הארבעים. הכהנים ממירים את שלהם, וישראל ממירים את שלהם. אין הכהנים ממירים לא בחטאת ולא באשם ולא בבכור. אמר רבי יוחנן בן נורי, (וכי) מפני מה אין ממירים בבכור. אמר לו רבי עקיבא, חטאת ואשם מתנה לכהן, והבכור מתנה לכהן, מה חטאת ואשם אין ממירים בו, אף הבכור לא ימירנו בו. אמר לו רבי יוחנן בן נורי, מה לי אינו ממיר בחטאת ובאשם שאין זכין בהן בחייהם, תאמר בבכור שזכין בו בחייו. אמר לו רבי עקיבא, והלא כבר נאמר, והיה הוא ותמורתו יהיה קדש, היכן קדשה חלה עליו, בבית הבעלים, אף תמורה בבית הבעלים: כל הקדשים שנשחטו חוץ לזמנן, וחוץ למקומן, הרי אלו ישרפו. אשם תלוי, ישרף. רבי יהודה אומר, יקבר. חטאת העוף הבאה על ספק, תשרף. רבי יהודה אומר, ישלנה לאמה. כל הנשרפין, לא יקברו. וכל הנקברים, לא ישרפו. רבי יהודה אומר,

אם רצה להחמיר על עצמו לשרוף את הנקברים, רשאי. אמרו לו, אינו מתר לשנות:

מסכת כריתות

שלישים נשש כרתות בתורה, הפא על האם, ועל אשת האב, ועל הפלה, הפא על הזכור, ועל הפהמה, ואשה המביאה את הפהמה עליה, הפא על אשה ובתה, ועל אשת איש, הפא על אחותו, ועל אחות אביו, ועל אחות אמו, ועל אחות אשתו, ועל אשת אחיו, ועל אשת אחי אביו, ועל הנדה, המגדף, והעובד עבודה זרה, והנותן מזרעו למלך, ובעל אוב, המחלל את השבת, וטמא שאכל את הקדש, והפא למקדש טמא, האוכל חלב, ודם, ונותר, ופגול, השוחט והמעלה בחוץ, האוכל חמץ בפסח, והאוכל והעושה מלאכה ביום הכפורים, המפטם את השמן, והמפטם את הקטורת, והסך בשמן המשחה. הפסח והמילה במצות עשה: רבי שמעון אומר, כבשים קודמין לעזים בכל מקום. יכול מפני שהן מבחרין מהן, תלמוד לומר ואם כבש יביא קרבנו לחטאת, מלמד ששניהם שקולים. תורין קודמין לבני יונה בכל מקום. יכול מפני שהן מבחרין מהן, תלמוד לומר, ובן יונה או תור לחטאת, מלמד ששניהם שקולים. האב קודם לאם בכל מקום. יכול שפבוד האב עודף על כבוד האם, תלמוד לומר, איש אמו ואביו תיראו, מלמד, ששניהם שקולים. אבל אמרו חכמים, האב קודם לאם בכל מקום, מפני שהוא ואמו חביבין בכבוד אביו. וכן בתלמוד תורה. אם זכה הבן לפני הרב. קודם את האב בכל מקום, מפני שהוא ואביו חביבין בכבוד רבו:

מסכת מעילה

קדשי קדשים ששחטן בדרום, מועלין בהן. שחטן בדרום וקבל דמן בצפון, בצפון וקבל דמן בדרום, שחטן ביום וזרק בלילה, בלילה וזרק ביום, או ששחטן חוץ לזמנן וחוץ למקומן, מועלין בהן. כלל אמר רבי יהושע, כל שהיה לה שעת החר לפהנים, אין מועלין בה.

וְשֵׁלָא הָיָה לָהּ שַׁעַת הַתֵּר לַכֹּהֲנִים, מוֹעֲלִין בָּהּ. אִיזוּ הִיא שֶׁהָיָה לָהּ שַׁעַת הַתֵּר לַכֹּהֲנִים, שְׁלֵנָה, וְשִׁנְטִמָּאָה, וְשִׁנְצָאָה. אִיזוּ הִיא שֶׁלֹּא הָיָה לָהּ שַׁעַת הַתֵּר לַכֹּהֲנִים, שִׁנְשַׁחְטָה חוּץ לְזִמְנָה, חוּץ לְמִקְוָה, וְשִׁקְבְּלוּ פְסוּלִין וְזִרְקוּ אֶת דָּמָהּ: פְּרוּטָה שֶׁל הַקֹּדֶשׁ שֶׁנִּפְלָה לְתוֹךְ הַכִּיס, אוֹ שֶׁאָמַר פְּרוּטָה בְּכִיס זֶה הַקֹּדֶשׁ, כִּינּוֹן שֶׁהוֹצִיא אֶת הָרֵאשׁוֹנָה, מַעַל, דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים, עַד שִׁיוֹצִיא אֶת כָּל הַכִּיס. מוֹדָה רַבִּי עֲקִיבָא, בְּאוֹמַר פְּרוּטָה מִן הַכִּיס זֶה הַקֹּדֶשׁ, שֶׁהוּא מוֹצִיא וְהוֹלֵךְ עַד שִׁיוֹצִיא אֶת כָּל הַכִּיס:

מסכת תמיד

בְּשֵׁלֶשֶׁה מְקוֹמוֹת הַכֹּהֲנִים שׁוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. בְּבֵית אֲבֹטִינֹס, בְּבֵית הַנִּיצוֹץ, וּבְבֵית הַמּוֹקֵד. בֵּית אֲבֹטִינֹס וּבֵית הַנִּיצוֹץ הָיוּ עֲלִיּוֹת, וְהַרְוֵבִים שׁוֹמְרִים שָׁם. בֵּית הַמּוֹקֵד, כִּפָּה, וּבֵית גְּדוֹל הָיָה, מִקְּרָף רוֹבְדִים שֶׁל אֶבֶן, וְזִקְנֵי בֵית אֵב יִשְׁנִים שָׁם, וּמִפְתָּחוֹת הָעֶזְרָה בְּיָדָם. וּפְרָחֵי כֹהֲנָה אִישׁ כִּסְתּוֹ בְּאַרְץ. לֹא הָיוּ יִשְׁנִים בְּבִגְדֵי קֹדֶשׁ, אֲלָא פּוֹשְׁטִין וּמַקְפְּלִין וּמַגִּיחִים אוֹתָן תַּחַת רִאשֵׁיהֶן, וּמִתְכַּסִּין בְּכִסּוֹת עֶצְמָן. אַרְעֵי קָרִי לְאַחַד מֵהֶן, יוֹצֵא וְהוֹלֵךְ לוֹ בְּמִסְבָּה הַהוֹלֶכֶת תַּחַת הַבִּירָה, וְהַגְּרוֹת דּוֹלְקִין מִכָּאן וּמִכָּאן, עַד שֶׁהוּא מַגִּיעַ לְבֵית הַטְּבִילָה, וּמְדוּרָה הֵיחָה שָׁם, וּבֵית כֶּסֶף שֶׁל כָּבוֹד. וְזֶה הָיָה כְּבוֹדוֹ, מִצָּאוֹ נְעוּל, יוֹדֵעַ שֵׁשׁ שָׁם אָדָם. פְּתוּחַ, יוֹדֵעַ שָׁאִין שָׁם אָדָם. יָרַד וְטָבַל, עָלָה וְנִסְתַּפַּג, וְנִתְחַמֵּם כְּנֶגֶד הַמְּדוּרָה, בָּא וַיֵּשֶׁב לוֹ אֲצֵל אֶחָיו הַכֹּהֲנִים עַד שֶׁהִשְׁעָרִים נִפְתָּחוּ, יוֹצֵא וְהוֹלֵךְ לוֹ: הַשִּׁיר שֶׁהָיוּ הַלְוִיִּם אוֹמְרִים בְּמִקְדָּשׁ, בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן הָיוּ אוֹמְרִים, לֵה' הָאָרֶץ וּמִלּוֹאָהּ תִּבֵּל וַיּוֹשְׁבֵי בָהּ. בַּשָּׁנִי הָיוּ אוֹמְרִים, גְּדוֹל יְיָ וּמִהֲלָל מְאֹד בְּעִיר אֶל־הֵינוּ הֵר קֹדֶשׁוֹ. בַּשְּׁלִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים, אֱלֹהִים נָצַב בַּעֲדַת אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט. בְּרַבִּיעִי הָיוּ אוֹמְרִים, אֵל נִקְמָוֹת יְיָ אֵל נִקְמָוֹת הוֹפִיעַ. בְּחֲמִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים, הֲרִנֵּינוּ לֵאלֹהִים עוֹזָנוּ, הֲרִיעֵנוּ לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב. בַּשְּׁשִׁי הָיוּ אוֹמְרִים ה' מֶלֶךְ גְּאוֹת לְבֹשׁ וְגו'. בַּשְּׁבִיעִי הָיוּ אוֹמְרִים, מִזְמוֹר שִׁיר לַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, מִזְמוֹר שִׁיר לְעֵתִיד לְבוֹא לַיּוֹם שֶׁכָּלוּ שְׁבַת מְנוּחָה לַחַיִּי הָעוֹלָמִים:

מסכת מדות

בשלישה מקומות הכהנים שומרים בבית המקדש, בבית אכטינס, ובבית הניצוץ, ובבית המוקד. והלויים בעשרים ואחד מקום. חמשה, על חמשה שערי הר הבית. ארבעה, על ארבע פנותיו מתוכו. חמשה, על חמשה שערי העזרה. ארבעה, על ארבע פנותיה מבחוץ, ואחד בלשכת הקרבן, ואחד בלשכת הפרכת, ואחד לאחורי בית הכפרת: שבדרום, לשפת העץ, לשפת הגולה, לשפת הגזית. לשפת העץ, אמר רבי אליעזר בן יעקב, שכחתי מה היתה משמשת, אבא שאול אומר, לשפת כהן גדול, (והיא) היתה אחורי שתייהן, וגג שלששתן שנה. לשפת הגולה, שם היה בור קבוע, והגלגל נתון עליו, ומשם מספיקים מים לכל העזרה. לשפת הגזית, שם היתה סנהדרין גדולה של ישראל יושבת ודנה את הכהנה, וכהן שנמצא בו פסול, לובש שחורים ומתעטף שחורים, ויוצא והולך לו. ושלל נמצא בו פסול, לובש לבנים ומתעטף לבנים, נכנס ומשמש עם אחיו הכהנים. ויום טוב היו עושים, שלא נמצא פסול בזרעו של אהרן הכהן, וכך היואומרים, ברוך המקום ברוך הוא, שלא נמצא פסול בזרעו של אהרן. וברוך הוא, שבחר באהרן ובבניו לעמוד לשרת לפני ה' בבית קדשי הקדשים:

מסכת קנים

חטאת העוף נעשית למטה, וחטאת בהמה למעלה. עולת העוף נעשית למעלה, ועולת בהמה למטה. אם שנה בזה ובזה, פסול. סדר קנים כך הוא, החובה אחד חטאת ואחד עולה. בנדרים ונדבות, כלן עולות. איזהו נדר, האומר הרי עלי עולה. ואיזהו נדבה, האומר הרי זו עולה. מה בין נדרים לנדבות, אלא שהנדרים, מתו או נגנבו, חייבים באחריותם. ונדבות, מתו או נגנבו, אין חייבים באחריותן: האשה שאמרה, הרי עלי קן כשאלד זכר, ילדה זכר, מביאה שתי קנים, אחת לנדרה ואחת לחובתה. נתנתם לפה, והכיהן צריך לעשות שלש פרידים מלמעלן ואחת מלמטן, לא עשה כן, אלא עשה שתיים למעלן ושתיים למטן ולא נמלך, צריכה להביא

עוד פרידה אחת ויקריבנה למעלן, ממין אחד. משני מינין, תביא שתים, פרשה נדרה, צריכה להביא עוד שלש פרידים, ממין אחד. משני מינין, תביא ארבע. קבצה נדרה, צריכה להביא עוד חמש פרידים, ממין אחד. משני מינין, תביא שש. נתנתם לפה ואין ידוע מה נתנה, הלך הכהן ועשה ואין ידוע מה עשה, צריכה להביא עוד ארבע פרידים לנדרה, ושתים לחובתה, וחטאת אחת. בן עזאי אומר, שתי חטאות. אמר רבי יהושע, זה הוא שאמרו, כשהוא חי קולו אחד, וכשהוא מת קולו שבעה. כיצד קולו שבעה, שתי קרניו, שתי חצוצרות. שתי שוקיו, שני חלילין. עורו לתוף, מעיו לנבלים, בני מעיו לכנורות. ויש אומרים, אף צמרו לתכלת. רבי שמעון בן עקשא אומר, זקני עם הארץ, כל זמן שמזקינין, דעתן מטופת עליהן, שנאמר, מסיר שפה לנאמנים וטעם זקנים יקח. אבל זקני תורה אינן בן, אלא כל זמן שמזקינין, דעתן מתישבת עליהן, שנאמר, בשישים חכמה וארך ימים תבונה:

מסכת מקואות

שש מעלות במקואות, זו למעלה מזו, וזו למעלה מזו. מי גבאים, שתה טמא ושתה טהור, טמא. שתה טמא ומלא בכלי טהור, טמא. שתה טמא ונפל כפר של תרומה, אם הדיח, טמא. ואם לא הדיח, טהור: אבל אכלים טמאים, ושתה משקים טמאים, טבל והקיאן, טמאים, מפני שאינן טהורים בגוף. שתה מים טמאים, טבל והקיאם, טהורים, מפני שהם טהורים בגוף. בלע טבעת טהורה, נכנס לאהל המת, הנה ושנה וטבל והקיאה, הרי היא כמות שהיתה. בלע טבעת טמאה, טובל ואוכל בתרומה. הקיאה, טמאה וטמאתו. חץ שהוא תחוב באדם, בזמן שהוא נראה, חוצץ. ואם אינו נראה, טובל ואוכל בתרומתו:

מסכת פרה

רבי אליעזר אומר, עגלה, בת שנתה. ופרה. בת שתים. וחקמים אומרים, עגלה, בת שתים. ופרה, בת שלש או בת ארבע. רבי מאיר

אומר, אף בַּת חַמֶּשׁ כְּשֶׁרָה הַזְקָנָה, אֵלָּא שְׂאִין מִמֶּתִינִין לָהּ, שְׂמָא תִשְׁחִיר, שְׁלֵא תַפְסֵל. אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻעַ לֹא שְׂמַעְתִּי אֵלָּא שְׁלִישִׁית. אָמְרוּ לוֹ, מַה הַלְשׁוֹן שְׁלִישִׁית. אָמַר לָהֶם, כֵּךְ שְׂמַעְתִּי סֵתָם. אָמַר בֶּן עֲזַאי, אֲנִי אֶפְרָשׁ. אִם אוֹמֵר אֶתָּה, שְׁלִישִׁית, לְאַחֲרוֹת בְּמִנְיָן. וּכְשֶׁאֶתָּה אוֹמֵר, שְׁלִישִׁית, בַּת שְׁלֹשׁ שָׁנִים. כִּיּוֹצֵא בּוֹ אָמְרוּ, כֵּרֶם רִבְעִי. אָמְרוּ לוֹ, מַה הַלְשׁוֹן רִבְעִי. אָמַר לָהֶם, כֵּךְ שְׂמַעְתִּי סֵתָם. אָמַר בֶּן עֲזַאי, אֲנִי אֶפְרָשׁ. אִם אוֹמֵר אֶתָּה, רִבְעִי, לְאַחֲרִים בְּמִנְיָן. וּכְשֶׁאֶתָּה אוֹמֵר, רִבְעִי, בֶּן אַרְבַּע שָׁנִים. כִּיּוֹצֵא בּוֹ אָמְרוּ, הָאוֹכֵל בְּבֵית הַמִּנְגֵּעַ פָּרֶס מִשְׁלֹשׁ לֶקֶב. אָמְרוּ לוֹ, אֲמֹר מִשְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה לִסְאָה. אָמַר לָהֶם, כֵּךְ שְׂמַעְתִּי סֵתָם. אָמַר בֶּן עֲזַאי, אֲנִי אֶפְרָשׁ. אִם אוֹמֵר אֶתָּה מִשְׁלֹשׁ לֶקֶב, אֵין בּוֹ חִלָּה. וּכְשֶׁאֶתָּה אוֹמֵר מִשְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה לִסְאָה, מַעֲטָתוֹ חִלָּתוֹ: טָבֵל אֶת הָאֲזוּב בַּיּוֹם וְהִזָּה בַּיּוֹם, כְּשֶׁר. בַּיּוֹם וְהִזָּה בַּלֵּילָה, בַּלֵּילָה וְהִזָּה בַּיּוֹם, פָּסוּל. אָבֵל הוּא עֲצָמוֹ טוֹבֵל בַּלֵּילָה וּמִזָּה בַּיּוֹם, שְׂאִין מִזֵּין עַד שֶׁתִּגָּזַח הַחֲמֶה. וְכֵלֶן שְׁעָשׂוֹ מִשְׁעָלָה עֲמוּד הַשֹּׁחַר, כְּשֶׁר:

מסכת ידים

מִי רִבִּיעִית נוֹתֵנִין לִידֵים, לְאַחַד אֶף לְשָׁנִים. מִחֲצִית לֵיג, לְשִׁלְשָׁה אוֹ לְאַרְבָּעָה. מִלֵּג, לְחִמְשָׁה וְלְעֶשְׂרֵה וְלִמְאָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, וּבִלְבָד שְׁלֵא יִפְחוֹת לְאַחֲרוֹן שְׁבָהֶם מִרִבִּיעִית. מוֹסִיפִין עַל הַשָּׁנִיִּים, וְאֵין מוֹסִיפִין עַל הָרִאשׁוֹנִים: אָמַר צְדוּקִי גָלִילִי, קוֹבֵל אֲנִי עֲלֵיכֶם פְּרוּשִׁים, שְׂאֵתָם כּוֹתְבִין אֶת הַמּוֹשֵׁל עִם מִשָּׁה בִּגְט. אוֹמְרִים פְּרוּשִׁים, קוֹבְלִין אֲנִי עֲלֶיךָ צְדוּקִי גָלִילִי, שְׂאֵתָם כּוֹתְבִים אֶת הַמּוֹשֵׁל עִם הַשֵּׁם בְּדָף, וְלֹא עוֹד אֵלָּא שְׂאֵתָם כּוֹתְבִין אֶת הַמּוֹשֵׁל מִלְּמַעַלָן וְאֵת הַשֵּׁם מִלְּמַטָּן, שְׁנֵאֲמַר, וַיֹּאמֶר פִּרְעֹה מִי ה' אֲשֶׁה אֲשַׁמַּע בְּקִלּוֹ לְשַׁלַּח אֶת יִשְׂרָאֵל. וּכְשֶׁלָּקָה מֵהוּ אוֹמֵר, ה' הַצַּדִּיק:

מסכת אהלות

שָׁנִים טְמֵאִים בַּמֶּת, אֶחָד טְמֵא טְמֵאת שְׁבָעָה, וְאַחַד טְמֵא טְמֵאת עָרֵב. שְׁלֹשָׁה טְמֵאִין בַּמֶּת, שָׁנִים טְמֵאִין טְמֵאת שְׁבָעָה, וְאַחַד טְמֵא טְמֵאת עָרֵב. אַרְבָּעָה טְמֵאִין בַּמֶּת, שְׁלֹשָׁה טְמֵאִין טְמֵאת שְׁבָעָה, וְאַחַד טְמֵא טְמֵאת עָרֵב. כִּיצַד שָׁנִים, אָדָם הַנוֹגֵעַ בַּמֶּת, טְמֵא טְמֵאת

שְׂבָעָה. וְאָדָם הַנוֹגֵעַ בּוֹ, טָמֵא טָמֵאת עָרֵב: עֲשֶׂהָ מְקוֹמוֹת אֵין בָּהֶן מְשׁוּם מְדוֹר גּוֹזִים, אֲהָלֵי הָעֲרֵבִיִּים, וְהַסְכּוֹת, וְהַצְרִיפִין, וְהַבְּרִגָּנִין, וְהָאֵלֶקְטִיּוֹת, וּבֵית שֶׁעַר, וְאֹיֶרֶה שֶׁל חֶצֶר, וְהַמְּרִחֵץ, וּמְקוֹם הַחֲצִים, וּמְקוֹם הַלְּגִיּוֹנוֹת:

מסכת נגעים

מֵרְאוֹת נִגְעִים שְׁנִים שֶׁהֵן אֲרֻבָּעָה. בַּהֶרֶת עֲזָה כְּשֶׁלֶג, שְׁנִיָּה לֹא כְּסִיד הַהִיכָל. וְהַשָּׂאת כְּקָרוֹם בִּיצָה, שְׁנִיָּה לֹא כְּצֶמֶר לָבֵן, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים, הַשָּׂאת כְּצֶמֶר לָבֵן, שְׁנִיָּה לֹא כְּקָרוֹם בִּיצָה: שְׁנִי מְצוּרָעִים שֶׁנִּתְעַרְבוּ קְרֻבָּנוֹתֵיהֶם, קָרֵב קְרֻבָּנוֹ שֶׁל אֶחָד מֵהֶם, וּמֵת אֶחָד מֵהֶם, זֶה שֶׁשָּׂאֵלוֹ אֲנָשִׁי אֶלְכָּסְנִדְרִיָּא אֶת רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ. אָמַר לָהֶם, יִכְתּוֹב נִכְסָיו לְאַחֵר וְיָבִיא קְרֻבָּן עָנִי:

מסכת זבים

הַרְוָאָה רָאִיָּה אַחַת שֶׁל זֹב, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, כְּשׁוֹמְרֵת יוֹם כְּנֶגֶד יוֹם. וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים, כְּבַעַל קָרִי. רָאָה אַחַת, וּבִשְׁנֵי הַפְּסִיק, וּבִשְׁלִישִׁי רָאָה שְׁתֵּים אוֹ אַחַת מִרְבָּה כְּשִׁתִּים, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, זָב גָּמוֹר. וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים, מְטֵמֵא מְשַׁכָּב וּמוֹשָׁב, וְצָרִיךְ בִּיאַת מֵיִם חַיִּים, וּפְטוֹר מִן הַקְּרָבָן. אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יְהוּדָה, מוֹדִים בֵּית שְׁמַאי בָּזָה שְׁאֵינוֹ זָב גָּמוֹר. וְעַל מָה נִחְלָקוּ, עַל הַרְוָאָה שְׁתֵּים אוֹ אַחַת מִרְבָּה כְּשִׁתִּים, וּבִשְׁנֵי הַפְּסִיק, וּבִשְׁלִישִׁי רָאָה אַחַת, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, זָב גָּמוֹר. וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים, מְטֵמֵא מְשַׁכָּב וּמוֹשָׁב, וְצָרִיךְ בִּיאַת מֵיִם חַיִּים, וּפְטוֹר מִן הַקְּרָבָן: אֵלּוּ פּוֹסְלִים אֶת הַתְּרוּמָה, הָאוֹכֵל אֶכָּל רֹאשׁוֹן, וְהָאוֹכֵל אֶכָּל שְׁנִי, וְהַשּׁוֹתֶה מִשְׁקִין טָמְאִין, וְהַכָּא רֹאשׁוֹ וְרַבּוֹ בְּמֵיִם שְׁאוּבִין, וְטָהוֹר שֶׁנִּפְּלוּ עַל רֹאשׁוֹ וְעַל רַבּוֹ שֶׁלֹּשָׁה לָגִין מֵיִם שְׁאוּבִין, וְהַסֵּפֶר, וְהַיָּדִים, וְטָבוֹל יוֹם, וְהָאֵכָלִים וְהַפְּלִים שֶׁנִּטְמָאוּ בְּמִשְׁקִים:

מסכת נדה

שְׁמַאי אוֹמַר, כָּל הַנָּשִׁים דִּין שַׁעֲתָן. הֶלֶל אוֹמַר, מִפְּקִידָה לְפִקִּידָה, וְאֶפְלוּ לִימֵים הַרְבֵּה. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים, לֹא כְּדָבָרִי זֶה וְלֹא כְּדָבָרִי זֶה, אֲלֹא מַעַת לַעַת מִמַּעֲטָת עַל יַד מִפְּקִידָה לְפִקִּידָה, וּמִפְּקִידָה לְפִקִּידָה

ממעטת על יד מעת לעת. כל אשה שיש לה נסת, ניה שעתה. והמשמשת בעדים, הרי זו כפקידה, וממעטת על יד מעת לעת ועל יד מפקידה לפקידה: הרואה יום אחד עשר וטבלה לערב ושמשה, בית שמאי אומרים, מטמאין משכב ומושב, וחיבין בקרבן. בית הלל אומרים, פטורין מן הקרבן. טבלה ביום שלאחריו ושמשה את ביתה ואחר כך ראתה, בית שמאי אומרים, מטמאין משכב ומושב ופטורים מן הקרבן. ובית הלל אומרים, הרי זה גרגרן. ומודים ברואה בתוך אחד עשר יום וטבלה לערב ושמשה, שמטמאין משכב ומושב וחיבין בקרבן. טבלה ביום שלאחריו ושמשה, הרי זו תרבות רעה, ומגען ובעילתן תלויים:

מסכת טהרות

שלשה עשר דבר בנבלת העוף הטהור, צריכה מחשבה, ואינה צריכה חכשור, ומטמאה טמאת אכלין בכביצה, וכזית בבית הבליעה, והאוכלה טעון הערב שמש, וחיבים עליה על ביאת המקדש, ושורפין עליה את התרומה, והאוכל אבר מן החי ממנה סופג את הארבעים, שחיטתה ומליקתה מטהרת את טרפתה, (דברי רבי מאיר). רבי יהודה אומר, אינן מטהרות. רבי יוסי אומר, שחיטתה מטהרת, אבל לא מליקתה: בין העגולים לזגין, רשות הרבים. כרם שלפני הבוצרים, רשות היחיד. שלאחר הבוצרים, רשות הרבים. אימתי, בזמן שהרבים נכנסים בזו ויוצאים בזו. כלי בית הבד, ושל גת, העקל, בזמן שהן של עצ, מנגבן והן טהורין. בזמן שהן של גמי, מישגן כל שנים עשר חדש, או חולטן בחמים. רבי יוסי אומר, אם נתנן בשבילת הנהר, דיו:

מסכת כלים

אבות הטמאות, השרץ, ושכבת זרע, וטמא מת, והמצורע בימי ספרו, ומי חטאת שאין בהם פדי הזיה, הרי אלו מטמאין אדם וכלים במגע, וכלי חרש באויר, ואינם מטמאין במשא: צלוחית קטנה שנשטל פיה, טמאה. וגדולה שנשטל פיה, טהורה. של פלגטון שנשטל פיה, טהורה, מפני שהיא סורחת את היד. לגיגין גדולים

שְׁנִטְל פִּיהֶן, טְמֵאִין, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְתַקֵּן לְכַבְּשִׁין. וְהַאֲפָרְכָס שֶׁל זְכוּכִית, טְהוּרָה. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֲשֶׁרֶיךָ כָּלִים, שְׁנִכְנִסְתָּ בְּטִמְאָה, וַיֵּצֵאתָ בְּטְהָרָה:

מסכת טבול יום

הַמְכַנֵּס חִלּוֹת עַל מִנַּת לְהַפְרִישׁ, וְנִשְׁכּוּ, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, חֲבוּר בְּטָבֹל יוֹם. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים, אֵינוֹ חֲבוּר. מְקַרְצוֹת נוֹשְׁכוֹת זֶה כְּזוֹ, וְכַפְרוֹת נוֹשְׁכוֹת זֶה כְּזוֹ, הָאוֹפֶה חֲמִיטָה עַל גְּבִי חֲמִיטָה עַד שֶׁלֹּא קָרְמוּ בַּתְּנוּרָה, וְקוֹלִית שֶׁל מַיִם הַמְחַלְחֵלֶת, וּרְתִיחַת גְּרִיסִין שֶׁל פֹּחַל רֹאשׁוֹנָה, וּרְתִיחַת יַיִן חֲדָשׁ, רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֵף שֶׁל אֶרֶז, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, חֲבוּר בְּטָבֹל יוֹם. בֵּית הֵלֵל אוֹמְרִים, אֵינוֹ חֲבוּר. וּמוֹדִים בְּשָׂאֵר כָּל הַטְּמֵאוֹת, בֵּין קִלּוֹת בֵּין חֲמוּרוֹת: הַתּוֹרֵם אֶת הַבּוֹר וְאָמַר, הֲרִי זֶה תְּרוּמָה עַל מִנַּת שְׁתַּעֲלֶה שְׁלוֹם, שְׁלוֹם מִן הַשֶּׁבֶר וּמִן הַשְּׁפִיכָה, אֲכַל לֹא מִן הַטְּמֵאָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אֵף מִן הַטְּמֵאָה. נִשְׁבְּרָה, אֵינָה מְדַמְעֶת. עַד הֵיכָן תִּשְׁבֵּר וְלֹא תִדְמַע, כִּדִּי שְׁתַּתְּגַלְגַּל וְתִגִּיעַ לַבּוֹר. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, אֵף מִי שֶׁהִיָּה בּוֹ דַּעַת לְהַתְנוּת וְלֹא הַתְנָה, נִשְׁבְּרָה אֵינָה מְדַמְעֶת, מִפְּנֵי שֶׁהוּא תִנָּאי בֵּית דִּין:

מסכת מכשירין

כָּל מִשְׁקָה שֶׁתַּחֲלָתוֹ לְרִצּוֹן אֵף עַל פִּי שְׁאִין סוּפוֹ לְרִצּוֹן, אוֹ שְׁסוּפוֹ לְרִצּוֹן אֵף עַל פִּי שְׁאִין תַּחֲלָתוֹ לְרִצּוֹן הֲרִי זֶה בְּכִי יִתֵּן. מִשְׁקִין טְמֵאִים מְטַמְּאִין לְרִצּוֹן וְשֵׁלֹא לְרִצּוֹן: חֵלֶב הָאִשָּׁה מְטַמְּא לְרִצּוֹן וְשֵׁלֹא לְרִצּוֹן, וְחֵלֶב הַבְּהֵמָה אֵינוֹ מְטַמְּא אֲלָא לְרִצּוֹן. אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, קֵל נִחְמָר הַדְּבָרִים, מָה אִם חֵלֶב הָאִשָּׁה שְׁאִינוֹ מִיָּחָד אֲלָא לְקַטְנִים, מְטַמְּא לְרִצּוֹן וְשֵׁלֹא לְרִצּוֹן. חֵלֶב הַבְּהֵמָה שֶׁהוּא מִיָּחָד לְקַטְנִים וְלַגְּדוּלִים, אֵינוֹ דִּין שִׁיטְמָא לְרִצּוֹן וְשֵׁלֹא לְרִצּוֹן. אָמְרוּ לוֹ, לֹא, אִם טְמָא חֵלֶב הָאִשָּׁה שֵׁלֹא לְרִצּוֹן, שְׁדָם מְגַפְתָּה טְמָא, יְטַמָּא חֵלֶב הַבְּהֵמָה שֵׁלֹא לְרִצּוֹן, שְׁדָם מְגַפְתָּה טְהוֹר. אָמַר לָהֶם, מִחֲמִיר אֲנִי בְּחֵלֶב מִבְּדָם, שֶׁחֲחֹלֶב לְרִפּוּאָה, טְמָא. וְהַמְקִיז לְרִפּוּאָה, טְהוֹר. אָמְרוּ לוֹ, סְלִי זֵיתִים וְעֵנָבִים יוֹכִיחוּ, שֶׁהַמְשָׁקִים הַיּוֹצֵאִין מִהֶן לְרִצּוֹן,

טמאים. ושל לא לרצון, טהורים. אמר להן, לא, אם אמרתם בסלי זיתים ונענבים, שתחלתן אכל וסופן משקה, תאמרו בחלב שתחלתו וסופו משקה. עד כאן היתה תשובה. אמר רבי שמעון מכאן ואילך היינו משיבין לפניו, מי גשמים יוכיחו, שתחלתן וסופן משקה ואינו מטמאין אלא לרצון. אמר לנו, לא, אם אמרתם במי גשמים, שאין רבן לאדם, אלא לארצות ולאילנות, ורב החלב, לאדם:

מסכת עוקצין

כל שהוא יד ולא שומר, מטמא ומטמא ולא מצטרף. שומר, אף על פי שאינו יד, מטמא ומטמא ומצטרף. לא שומר ולא יד, לא מטמא ולא מטמא: אמר רבי יהושע בן לוי, עתיד הקדוש ברוך הוא להנחיל לכל צדיק וצדיק שלש מאות נעשרה עולמות, שנאמר, להנחיל אהבי יש ואצרתיהם אמלא. אמר רבי שמעון בן חלפתא, לא מצא הקדוש ברוך הוא כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום, שנאמר, יי עז לעמו יתן יי ברכך את עמו בשלום:

סגולת תענית הדבור

שמירת הלשון ולמוד התהלים (הוא הנקרא תענית דבור) מועיל הוא לאדם יותר מכל תעניות וסגופים וגם אינו מחליש אבריו כתענית האכילה, ונמצא טוב לגוף ולנשמה ששניהם יזכו לאור החיים ולעולם הנצחי. צריך להיות יום שלם.

אין תקון תענית הדבור יכול להיות תחליף לתקוני העוונות הנזכרים למעלה כי אין בכחה לנקות הפגם מהנפש, אלא לזכרה ולמשך לה הארה רוחנית נפלאה.

מי שרוצה להשתתף בלמוד של היום, צריך לקבל על עצמו שמירת לשונו ולא לדבר כלל מהתחלת הלמוד עד גמר הלמוד.

יכוין לתקן כל מה שפגם, וגרם להרחיק נפשו מהקדושה, ויתקרט מכל מעשה לא טוב שעשה נגד רצון אביו שבשמים.

יאמר הדידי (ביום שיש בו תחנה) ויהרהר בתשובה שלמה על כל

עונותיו, וְעַל יְדֵי זֶה מְכַרֵּעַ אֶת עֲצָמוֹ וְאֶת כָּל הָעוֹלָם כּוֹלֵו לְכַף זְכוּת וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְמַלֵּא בְּרַחֲמִים עַל כָּל יִשְׂרָאֵל.

לֹא לַעֲשׂוֹן סִיגְרִיָּה בְּבֵית הַכִּנְסֶת כְּדֵי שְׂבִיּוֹם תְּשׁוּבָה וְתִקּוֹן גְּדוֹל כְּזֶה לֹא יִהְיֶה קְטוֹרֶת זָרָה וְיִמָּלֵא הַבֵּית הַכִּנְסֶת עֶשֶׂן, וְאִם אֵינּוּ יָכוֹל, יֵצֵא לַחוּץ וְיַעֲשֶׂן, וּבִפְרָט שֶׁלֹּא לְתַת צֶעַר לְאֲנָשִׁים כִּי כָמָה וְכָמָה אֲנָשִׁים יֵשׁ שְׂאִינָם מְעַשְׂנִים וּמִצְטָעְרִים מִזֶּה.

הַלּוֹמֵד בְּקוֹל רֶם יִלְמַד מְלָה בְּמִלָּה, וְשֹׁאֵר הַקֹּהֵל יִלְמְדוּ אַחֲרָיו בְּלִחָשׁ. טוֹב לְתַת דְּבַר מָה לְצִדְקָה בְּגִמְרַת הַלְמוּד קוֹדֶם מִנְחָה, וְלֹא יִפְתַּח מִשְׁעוֹר דְּמִי מִזֶּזֶן סַעֲדָה אַחַת.

גַּבְאֵי הַצִּדְקָה יִזְהָרוּ לְחַלֵּק כָּל הַנִּקְבֵּץ לְעִנְיִים שֶׁהֵם יֵרָאִי שְׁמִים תִּלְמִידֵי חֲכָמִים

מָה טוֹב לַעֲשׂוֹת סֵדֶר זֶה בַּעֲשָׂרָה פִּי כָּל בֵּי עֲשָׂרָה שְׂכִינֵתָא שְׂרִיָּא, וְאִם יִהְיֶה בְּרֹב עִם הַדְּרַת מֶלֶךְ הַנֶּה מָה יָפָה וּמָה נָעִים, וּבְבֵית הַכִּנְסֶת שֶׁהוּא מְקוֹם בֵּית ה' וְהַשְׂרָאָת שְׂכִינָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, וְיִזְהָרוּ לְהִיּוֹת שָׁם בְּאִמָּה וְיִרְאָה בְּגִיל וְרַעְדָּה וְשִׁמְחָה לִפְנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַשּׁוֹכֵן שָׁם, (וּמָה טוֹב אִם מְקַדֵּשׁ עֲצָמוֹ גַּם בְּטְבִילַת מְקוֹה טְהוֹרָה)

קוֹדֶם הַיְדוּדֵי יֵאמְרוּ נֹסֵחַ זֶה: (בְּשִׁבְתָּ יִדְלָגוּ עַל סֵדֶר הַיְדוּדֵי, וְיִתְחִילוּ מִסֵּדֶר הַלְמוּד. לְקַמֵּן דָּף רס"ח.).

סֵדֶר הַיְדוּדֵי.

הָרִי אֲנַחְנוּ מוֹכְנִים לְקִים מִצְנַת עֲשֵׂה שֶׁל הַיְדוּדֵי בְּפָה (וביום שאין תחנה אומרים בְּהִרְהוּר הַלֵּב) כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּתוֹרַתֵינוּ הַקְדוּשָׁה אִישׁ אוֹ אִשָּׁה אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מִכָּל חֲטָאֵת הָאָדָם לְמַעַל מִעַל בִּיהִנֶּה יֵאָהֲדוּנָהּ וְאֲשֶׁמָּה הַנֶּפֶשׁ הַזֵּה יִתְּנוּ אֶת חֲטָאֲתָם אֲשֶׁר עָשׂוּ, וְהָרִי אֲנַחְנוּ מִתְחַרְטִים חֲרִטָּה גְּמוּרָה עַל כָּל מָה שֶׁחֲטָאנוּ וְעִוְינוּ וּפָשַׁעְנוּ וְעִבְרָנוּ עַל מִצְוֹת יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהּ כְּאֲשֶׁר צִוְּנוּ בְּרַמ"ח מִצְוֹת עֲשֵׂה וְשִׁס"ה מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה וְעִנְפִיָּהֶם מְדַאֲוִרֵיתָא וּמְדַרְבָּנָן וּמְדַבְּרֵי קְבֻלָּה וּמְדַבְּרֵי סוֹפְרִים, בֵּין בְּאִנְס בֵּין בְּרִצּוֹן בֵּין עַר בֵּין יִשָּׁן בֵּין בְּמִתְפַּנִּין בֵּין שֶׁלֹּא בְּמִתְפַּנִּין בֵּין בְּגִלְגוּל זֶה בֵּין בְּגִלְגּוּלִים אַחֲרִים, וּבִפְרָט עַל

מה שפגמנו בכ"ב אותיות התורה הקדושה ונחמשה אותיות מנצפ"ך וגם על מה שקטפנו מלוח עלי שיח ודברנו דברי חל בשבת, ובבית הכנסת ובאמצע התפלה וקריאת שמע וקריאת התורה, ועל שפגמנו בבכרית הלשון בדברים בטלים ושקר וחנופה וליצנות ונבלות הפה וכיוצא, ועל מה שפגמנו בבכרית המעור בשכבת זרע לבטלה ובעניני נאוף וכדומה, אגחנו ואנשי ביתנו וכל הנלזים אלינו וכל הבאים משרשי נפש רוח נשמה חיה יחידה שלנו, ומלבושיהם והקרובים להם שמכללות אצילות בריאה יצירה עשיה הפנימיות וחיצוניות ואור פנימי ואור מקיף דיישר ועגולים, ובלי נדר הרי אגחנו מוכנים ומזמנים ומקבלים עלינו לקיים בעזרת האל יתברך שמו את מצוות עשה של התשובה ככתוב בתורה ושבת עד יהנה יאהדונהי אלהיך ושמעת בקולו, ומצוות את יהנה יאהדונהי אלהיך תירא, ואת על מצותיו, ומצוות ואהבת את יהנה יאהדונהי אלהיך.

ועוד מקבלים אנו עלינו בלי נדר שלא נשוב עוד לכסלה, ובזכות תשובתנו זאת יתקן כל פגמינו בתורה ובמצוות, ויתקן גם כן מה שפגמנו בכללות כ"ב אותיות תורתנו הקדושה ונחמשה אותיות מנצפ"ך וכל נצוצות הקדשה שנפלו בקלפה על ידינו יחזרו ויעלו למקומם אל מקום הקדש, חיל בלע ויקאנו (חב"ו) מבטנו יורישנו אל, וקבלתנו תשובה זו מלב ומנפש ומבלי שום זכר אונס כלל ועקר, כי אם לעבודתו יתברך שמו ולאקמא שכנתא מעפרא, ולעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו: (טוב שהחזן יכריז קודם: רבותי תמחלו זה לזה, ויאמרו הקהל: מחלנו, כדי שיתעורר אותה שעה סגוריא למעלה על ישראל ודבר בעתו מה טוב):

אנא יהנה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו. תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו. שאין אגחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהנה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו. צדיקים אגחנו

אָשְׁמֵנוּ. אָכַלְנוּ מֵאֲכָלוֹת אָסוּרוֹת. אָכַלְנוּ בְּלֹא נְטִילַת יָדַיִם. אָכַלְנוּ בְּלֹא בְרָכָה תְּחִלָּה וְסוּף. אָכַלְנוּ עַל הַדָּם קֶדֶם תַּפְּלָה. אָכַלְנוּ וְשִׁתִּינוּ דְּבָרִים הָצָרִיקִים בְּדִיקָה מִן הַתּוֹלָעִים וְלֹא בְּדַקָּנוּ וְנִתְחַיְבֵנוּ עַל כָּל תּוֹלַע וְתוֹלַע חֲמֹשֶׁה מַלְאֲכִיּוֹת:

גָּזְלוּנוּ. גָּנְבְנוּ מִיִּשְׂרָאֵל וּמֵהַגּוֹיִם. גָּנְבְנוּ דַעַת הַמָּקוֹם וְדַעַת הַבְּרִיּוֹת.
גָּלִינוּ סוּד. גָּלִינוּ פָּנִים בַּתּוֹרָה שֶׁלֹּא פָּהֳלָכָה. גָּאִינוּ בַּמַּחֲשָׁבָה בַּדְּבוּר
וּבַמַּעֲשֶׂה וְגִרְמָנוּ עֶפּוֹב הַגְּאֻלָּה. שְׂאִין בֶּן דָּוִד בָּא עַד שֶׁיִּכְלוּ גָּסִי
הָרוּחַ מִיִּשְׂרָאֵל. גִּרְמָנוּ לְמַלְךְ הַמְּשִׁיחַ שֶׁיְהֵא מַחֲלָל מִפְּשָׁעֵינוּ מִדְּבַר
מַעֲוֹנוֹתֵינוּ:

הָעוֹיֵנוּ. הִקְלָנוּ רֹאשׁ. הָעֲזָנוּ מִצַּח. הִרְהָרְנוּ הִרְהוּרִים רָעִים בְּיוֹם
וּבָאנוּ לִידֵי טָמְאָת קָרִי בְלִילָה. הִלְבָּנוּ פָּנָי חֲבָרְנוּ בְּרַבִּים. הִשְׁגָּנוּ
גָּבוֹל רַעְנוּ. הִלְכָנוּ בְּקוֹמָה זָקוּפָה וְלֹא זָכְרָנוּ כִּי מָלֵא כָּל הָאָרֶץ
כְּבוֹדוֹ. הִחֲזָקְנוּ בַּמַּחְלָקָת. הִתְפַּלְלָנוּ וְהִתְנַדְּדוּ בְּלֹא כּוֹנֵת הַלֵּב,
וְשִׁכְנָה צוּעָקָת, בְּפִיו וּבִשְׁפָתָיו כְּבֻדִּי וְלִבּוֹ רַחֵק מִמֶּנִּי. הִתְפַּלְלָנוּ
בְּיָחִיד וּבְטַלְנוּ תַּשְׁעִים אָמֻנִים, אַרְבַּע קִדְשוֹת, עֶשְׂרֵה קִדְשִׁים וּמֵאָה
בְּרִכּוֹת, וְהִצַּדִּיק אֶבֶד כְּלִי חֲמַדְתּוֹ. הִרְבִּינוּ שִׂיחָה עִם הָאִשָּׁה.

הוצאנו שם רע על החיים ועל המתים. התכבדנו בקלון חברנו: והרשענו. והרבינו פשע ורשע לבלי חק. ועדנו עצמנו למחלקת ולעברה. ותרגנים היינו בממון זולתנו וקמצנים במקמונו. ותרגנו על כבוד שמם וכבוד התורה ומחינו על כבודנו:

ורנו. זנינו אחר לבנו ועינינו. זכרנו שם שמם לבטלה. ולזלנו בתורה ובמצוות ובחקמים. ולזלנו בנטילת ידים. זכרון יום המיתה לא שמנו על לבנו. זכרון חרבן ביתך ושממות היכלך לא העלינו על ראש שמחתנו. זכרון יום מעמד הדין שאנחנו עתידים לתן דין וחשבון לפני כסא כבודך לא שמנו על לבנו. הלא הוא היום ההוא יום עברה ותוכחה, יום צרה ואנחה, יום שהחשבון צריך והספור פתוח ומאזני משפט ביד יהוה. יום נורא ואים, יום אשר אין לו פדיוס. יום חרדה וצעקה, יום שואה ואנקה. על מי ננוס לעזרה ומי יהיה לנו סתרה. לכו ונשובה אל יהוה בטרם יחשכו כוכבי נשפנו: חמסנו. חמדנו כל אשר לרעינו. חנפנו לעושי רשע. חשדנו בכשרים. חללנו שבתות ומועדי קדשך. חללנו שם קדשך בסתר ובגלוי:

טפלנו שקר ומרמה. טמאנו עצמנו ורעינו. טמאנו נשמתנו והיא חלק אלוה ממעל. ותחת שלש רגזה ארץ. תחת עבד פי ימלך ונשפחה פי תירש גברתה. אוי לנו על שברנו. טעינו בהוראה. טלטלנו מקצה ביום השבת:

יעצנו עצות רעות. ישבנו במושב לצים וסוד משחקים. ישנו בלא קריאת שמע. ישבנו בבית הפנסת בגאונה ובוז ולא שמנו מורא שכינה לנגד עינינו. ושכינה צועקת אם אב אני איה כבודי. ואם אדונים אני איה מוראי. מי בקש זאת מידכם רמוס חצרי:

כזבנו. כחשנו. כפרנו בכל התורה כלה. כעסנו בחל ובשבת וטרפה נפשנו באפנו. פלינו שנינו בהכלי העולם ולא זכרנו פי תביא במשפט על כל נעלם. פנינו שם רע לחברנו. כפרנו בטובתך ובטובת חברנו:

לַצֵּנוּ. לוֹעֲצֵנוּ. לְמַדְנוּ תוֹרָה שְׁלֵא לְשִׁמָּה וְשְׁלֵא בִקְדָשָׁה וּבִטְהָרָה. לֹא עֲנִינוּ אֲמֵן בְּהִזְכָּרַת הַבְּרָכוֹת. לֹא קִיַּמְנוּ מִפְּנֵי שְׂיִכָּה תְּקוּם וְהִדְרָתָּ פְּנֵי זָקֵן. לֹא כִנְנוּ בַּבְּרָכוֹת הַתְּפִלוֹת. לֹא הִסְתַּכְּלֵנוּ מֵאֵין בָּאֵנוּ וּלְאֵן אֲנַחְנוּ הוֹלְכִים וְלִפְנֵי מִי אֲנַחְנוּ עֹתִידִים לָתֵן דִּין וְחֶשְׁבוֹן. לְוִינוּ בְּרִבִּית. לְוִינוּ וְלֹא שָׁלַמְנוּ. לֹא קִבְּעֵנוּ עֵתִים לַתּוֹרָה. לֹא נִצְטַעֲרֵנוּ עַל חֲרָבֵן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. לְמַדְנוּ לְשׁוֹנֵנוּ דְּבַר שֶׁקָּרָ:

מְרַדְּנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֶיךָ. מְרַדְּנוּ בְּמַלְכוּת שְׁמִים. מְרַדְּנוּ בְּמַלְכוּת בֵּית דִּין. מְרַדְּנוּ בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ וּשְׁלֹשְׁתָּם אֲנַחְנוּ מְבַקְּשִׁים. מְסַרְנוּ חֲבֵרֵינוּ וּמְמוֹנֵם בִּיד הַגּוֹזֵם. מְעַלְנוּ בַּחֲרָם וְעַל הַסְכַּמַּת הַקֹּהֵל. מְלֹאֵנוּ שְׁחוֹק פִּינוּ בְּעוֹלָם הָזֶה:

נֶאֱצָנוּ. נֶאֱפָנוּ. נִשְׁבַּעְנוּ בְּשֵׁם הַגָּדוֹל לְשׁוֹא וְלִשְׁקָר. נִשְׁבַּעְנוּ וְלֹא קִיַּמְנוּ. נִדְרָנוּ וְלֹא שָׁלַמְנוּ. נִהְיִינוּ מִהַעוֹלָם הָזֶה וּמִתַּעֲנוּגָיו. נִשְׁתַּמְשְׁנוּ בַּכְּתָרָה שֶׁל תּוֹרָה וּבִשְׁמוֹת הַקִּדְשׁ. נִקְמְנוּ וְנִטְרָנוּ שְׁנֵאָה בְּלִבֵּנוּ. נִהְיִינוּ מִהַעוֹלָם הָזֶה בְּלֹא בְּרָכָה:

סָרְרָנוּ. סוֹרְרִים וּמוֹרִים הִייֵנוּ. סָרְנוּ מֵאֲחֵרֶיךָ וּמִתּוֹרַתְךָ וּמִצִּוֹתֶיךָ. סָרְנוּ אֲזַנֵּינוּ מִשְׁמוֹעַ תּוֹרָה. סָרְנוּ מִמִּשְׁפָּטֶי צִדִּיקְךָ:

עֲוִינוּ. עֲבָרְנוּ עַל רַמ"ח מִצְוֹת עֲשֵׂה וְעַל שְׁס"ה מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. עֲבָרְנוּ עַל פְּרִיתוֹת וּמִיתוֹת בֵּית דִּין. עֲבָרְנוּ עַל חֲלוּל הַשֵּׁם. אוֹי לָנוּ מִיּוֹם הַדִּין. אוֹי לָנוּ מִיּוֹם הַתּוֹכַחָה. עֲנִינוּ יְתוּמִים וְאַלְמָנוֹת וְאַבְיוֹנֵי עַמְּךָ. עֲשִׂינוּ מְלָאכָה בְּיוֹם הַשַּׁבָּת וּבְיוֹם טוֹב. עֲנִינוּ אֲמֵן חֲטוּפָה וְאֲמֵן קְטוּפָה וְאֲמֵן יְתוּמָה. עֲבָרְנוּ עַל אֲרָבָעָה וְעֶשְׂרִים דְּבָרִים שְׁחִיבִים עֲלֵיהֶם נְדוּי. עֲבָרְנוּ עַל תַּקָּנוֹת הַקֹּהֵל. עֲבָרְנוּ עַל דְּבָרֵי חֻכָּמִים:

פִּשְׁעֵנוּ. פָּרַקְנוּ מַעֲלֵינוּ עַל תּוֹרָה וְעַל מִצְוֹת וְעַל יְרֵאת שְׁמִים. פָּגַמְנוּ בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים וּבְשִׁמוֹתֶיךָ הַקְּדוּשִׁים. פָּנִינוּ לִבֵּנוּ לְבִטְלָה. פִּתְחָנוּ פִּינוּ לְרָעָה. פָּרַשְׁנוּ מִן הַצָּבוּר. פָּגַמְנוּ בְּאוֹת בְּרִית קִדְשׁ:

צָרְרָנוּ. צָעֲרָנוּ לְאַבְיָנוּ שְׁבַשְׁמִים וְהוֹרִים וּמוֹרִים. צָעֲרָנוּ חֻכָּמֵי יִשְׂרָאֵל. צָעֲרָנוּ בְּעַלֵּי חוֹבוֹת:

קשינו ערף. קשינו עצמנו לדעת. קלקלנו צנורות השפע והפכנו אותם לבארות נשפרים אשר לא יכילו המים. וגרמנו לעבד פי ימלך ושפחה כי תירש גברתה. נשפכה בבשתנו ותכסנו פלמתנו. כי עונותינו הטו אלה ופשעינו האריכו קצנו וחטאתינו מנעו הטוב ממנו. אוי להם לבנים שגלו מעל שלחן אביהם. זה פמה ארך ימים ושנים רבים ורעים. קפצנו ידנו מלתן צדקה. קטפנו מלוח עלי שית. קבלנו לשון הרע. קללנו אב ואם. קללנו חברינו ונשותינו. רשענו. רעים לשמים ולבריות היינו. רבנו עם אדם חנם. רדפנו אחר השררה ואחר הכבוד. רמינו את חברינו. רצנו אחר המחלקת ואחר העברה:

שחתנו. שכחנו תורתך. שכחנו אלהותך. שקרנו בכל מיני שקר ותחבולה. שקרנו בכרית קדשך. שמחנו במפלת אויבנו. שבנו בתשובה ואחר כך חזרנו לסורנו הרע. שחתנו זרע קדש לבטלה ובראנו משחית לחבל. גם בכנפינו נמצאו דם נפשות אביונים נקיים והנה דמעת העשוקים ואין להם מנחם. לבי על חלליהם. מעי מעי על הרוגיהם. אוי לרשע רע כי גמול ידיו יעשה לו:

תעבנו. תעבנו כל איש תוכחת. תקענו כפנו ולא קימנו. תוהים היינו על הראשונות בכשרון המעשים. תעינו כצאן ואבדנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

אשמונו מכל עם. בושנו מכל גוי. גלה ממנו מוש. דנה לבנו בחטאינו. החבל אוינו. ונפרע פארנו. זבול בית מקדשנו חרב בעונינו. טירתנו היתה לשמה. יופי אדמתנו לזרים. כחנו לנכרים: לעינינו עשקו עמלנו. ממשך ומורט ממנו. נתנו עלם עלינו. סבלנו על שכמנו. עבדים משלו בנו. פורק אין מידם. צרות רבות סבבנו. קראנוך יהוה אלהינו. רחקת ממנו בעונינו. שכנו מאחריך. תעינו כצאן ואבדנו. ועדין לא שבנו מתעיתנו:

מה נאמר לפניך יושב מרום ומה נספר לפניך שוכן שחקים, הלא

הנסתרות והנגלות אפה יודע. אפה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אפה חופש כל חדרי בטן רואה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהרונהי אל־הינו ואל־הי אבותינו שתרחם עלינו ותמחול לנו את כל חטאתינו. ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחול ותסלח לכל פשעינו:

סדר הלימוד

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכנתייה, בדחלו ורחמו, ורחמו ודחלו, ליחדא שם י"ה ברו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל, ובשם כל הנפשות והרוחות והנשמות המתחסות אל שרשי נפש רוח נשמה חיה יחידה שלנו, הנה אנחנו באים לקים מצות עשה להתפלל תפלת קול יעקב כמו שנאמר הקול קול יעקב, ונאמר אל תראי תולעת יעקב כמו שבתולעת אין כחה אלא בפיה בן אנחנו אין כחנו אלא בפינו ובאנו לתקן בכל המקומות שפגמנו בארבע עולמות אצילות, בריאה, יצירה, עשיה, ולתקן את שרשם במקום עליון, ותשפיע עלינו משפע הטוב מכתר עליון להצילנו מכל דבר רע, ויהי רצון שיהיה למוד זה נחת רוח לפני כסא כבודך, ותן בנו כח לעמוד על המשמר וללמד תמיד ולהגות באמרי תורתך לשמה ולברר כל הנצוצות הקדושות שנתפזרו בין הקלפות על ידינו ולהחזירם אל הקדשה.

ויהי רצון מלפניך יהוה יאהרונהי אל־הינו ואל־הי אבותינו שבסגלת כל הפסוקים והתיבות והאותיות והנקודות והטעמים והשמות היוצאים מכל קריאתנו שנקרא ביום הזה בלי נדר שתהא שעה זו שעת רחמים ורצון להיות למודינו נחת רוח לפני כסא כבודך ויתעלה לפניך כאלו השגנו כל הסודות הנוראים אשר הם חתומים וסתומים בהם ויעוררו רחמך נחמך לתת כח בלמודינו, ונהרי אנחנו מזמנים את פינו להודות ולהלל ולשבח את בוראנו בזמירות דוד המלך עליו השלום לעשות נחת רוח ליוצרנו ולאקמא שכינתא

מַעֲפָרָא. וַיְהִי נָעַם אֲדָנִי אֶל־הַיְנוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנֵנָה:

יאמרו פתיחת אליהו הנביא, זכור לטוב. ואחר כך יאמרו קדיש דרבנן.

יאמרו יהי רצון של קודם תהלים הנדפס בספרים ואחר כך יאמרו התהלים כלו שלש פעמים בזה אחר זה, ויוסיפו עוד שמנה מזמורים הראשונים ועולים יחד לתנ"ח מזמורים, ואחר זה יאמרו גם בן מזמור כ"ט שהוא מזמור לדרך הבו לה' בני אלים, בקריאה, הגונה מלה במלה ובשמחה. (הטעם שאומרים תנ"ח מזמורים מפנין שנה יוצא אותיות נח"ת ויש סוד גדול בזה. וגם עולה כמנין שמות קס"א קמ"ג קנ"א וכללותם, ואלו שלשה שמות הם של מלוי אהי"ה, ור"ת מן י"ג מדות הרחמים עולה גם בן מספר תנ"ח. ויש עוד טעמים הרבה.)

קודם שיתחיל התהלים יאמר ארבעה פסוקים אלו:

לכו נרננה לה' נריצה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה בזמירות נריע לו: כי אל גדול יהוה יאהדונהי ומלך גדול על כל אלהים: ואתה קדוש יושב תהלות ישראל:

לאחר סיום כל התהלים, יאמרו תפלה זו.

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו שתרחם עלינו ועל כל עמך ישראל בכל מקום שהם ועל כל הקהל הקדוש הזה גדולים וקטנים, ועל הנשמות שנתגלגלו ובאו משרשי נפש רוח נשמה חיה יחידה שלנו. ויהא חשוב ומקבל ומרוצה לפניך קריאת למוד התהלים שלמדנו לפניך כאלו פוננו בכל הפנות הראויות לכנין, ופאלו אמרם דוד המלך עליו השלום זכותו יגן עלינו, ובכח תנ"ח מזמורים המכונים לתנ"ח מחנות מלאכים כמנין שחקים ובזכותם הקדוש ברוך הוא ינקה אותנו מכל עון ואשמה ונהיה כלנו בכריה חדשה מנקת מפל סיג דלית בה שום דפי, וכחתן שנמחלים לו עוונותיו בן נהיה כלנו נקיים וברים וזכים לפני אל

עליון ברוך הוא, ויתבררו ויתלבנו כל נצוצי הקדשה אשר נטמעו בקלפות לעלות למקומם העליון ולהכניסם אל הקדש פנימה ולא ידח ממנו נדח, חיל בלע ויקיאנו (חב"ו) מבטנו יורישנו אל, ולבל נצטרך לחזור בגלגול פעם אחרת. ובזכות דוד המלך עליו השלום שבקש רחמים על עם ישראל על פסוק ועדת לאמים תסובבך ואמר, רבונו של עולם בזמן שאמות העולם יהיה להם פתחון פה עליך בעד עוונות ישראל חס ושלום, ויבקשו לשלוט על ישראל ברעתם, ויסובבך בתפלתם, אני מבקש שלא תקבל תפלתם ולא תמסר את ישראל בידם אלא תזכור להם זכות משה רבנו עליו השלום רועה נאמן ולא תמלא שאלתם, כי שקט לרשעים רע להם ורע לכל העולם, כי אפלו בעת טובתם יועצים עצות רעות על ישראל לא כל שכן בזמן הזה. וזכות המזמורים שקרינו לפניך שנקראים זמיר עריצים וכורתיים כל החוחים והקוצים, וזכות תשובתנו כי אתה חפץ בתשובת השבים וימינך פשוטה לקבל שבים, ואתה צורנו היה מגן בעדנו אבינו מלכנו חננו ועננו ותזכנו לעשות תמיד נחת רוח לפניך וכל מעשנו יהיו לשם שמים ולאקמה שכינתא מעפרא, ויקוים בנו ובכל ישראל מקרא שכתוב, ונחת שלחנך מלא דשן, ולא יחסר להם ומזון ונמצא תמיד יראתו על פנינו לבלתי נחטא, ויעמד לנו זכות למודינו זה לחרב חדה נגד היצר הרע לבל יסיתנו עוד ממצות יהוה יאהדונה, וקרב לנו קץ הגאולה, והחזירנו בתשובה שלמה לפניך, ותפתח לבנו בתלמוד תורתך, ותשלח רפואה שלמה לחולי עמך, ותקרא לשבויים דרור ולאסורים פקח קוח. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונה אלהינו ואלהי אבותינו שיכבשו רחמיך את פעסך ויגולו רחמיך על מדותיך ויתמתקו הדינין ותבטל מעלינו ומעל כל ישראל בכל מקום שהם (ובפרט בעיר זו פלזנית) כל גזרות קשות ורעות, ותקרא רע גזר דיננו (כיוון בשם קר"ע שט"ו) ותגזר עלינו גזרות טובות, ותכניע ותשפיל את כל אויבנו וכל מבקשי רעתנו תפל עליהם אימתה

נפחד (יכוין בשם תעא"ו) בגדל זרועך ידמו כאבן, ותשקט הארץ ולא ישמע עוד נשכר בעיר זו, יקום אל'הים יפוצו אויביו וינוסו משנאיו מפניו (יכוין בשם יאיאומ"ם) ובכח מזמורי תהלים שקרינו לפניך תרחם עלינו והפר עצת אויבנו ולא תעשינה ידיהם תושיה, אויבנו ילכשו בושט ועלינו תרחם, ובזכות דוד המלך עליו השלום שאמר מזמורים אלו לפניך תצילנו מכל צרה וצוקה. ולכל הולכי דרכים ועובדי ימים ונהרות מעמך ישראל תצילם מכל צער וגזק ותגיעם למחז חפצם, ותפקד לכל חשוכי בנים בזרע של קימא לעבודתך וליראתך, ועפרות של עמך בית ישראל תצילם שלא תפלגה ולדותיהן, והיושבות על המשבר ברחמיך הרבים תצילם מכל רע, ואל המיניקות תשפיע שלא יחסר חלב מדדיהן, ואל ימשול אספריה ושדיו ורוחיו וכל פגעים רעים לכל ילדי עמך בית ישראל, ותגדלם ללמד תורה לשמה, ותצילם מעין הרע ומדבר וממגפה ומשטן ומיצר הרע, והכן פרנסתנו מידך הרחבה והמלאה ולא יצטרכו עמך בית ישראל זה לזה ולא לעם אחר, ותן לכל איש ואיש די פרנסתו, ולכל גויה וגויה די מחסורה. ותמהר ותחיש לגאלנו ותבנה בית מקדשנו ותפארתנו, ובזכות שלש עשרה מדותך של רחמים הכתובים בתורתך כמו שנגאמר (אם אין שם עשרה יאמר י"ג מדות בטעמים פקודא בתורה) יהנה יאהדונה | יהנה אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת: נצר חסד לאלפים נשא עון ופשע וחטאה ונקה, ועל ידי עבדיך הנביאים כתוב לאמר מי אל כמוך נושא עון ועובר על פשע לשארית נחלתו, לא החזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא. ישוב רחמנו יכבוש עוונותינו ותשליך במצולות ים כל חטאתם, תתן אמת ליעקב, חסד לאברהם, אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם: אנא רחמיך את רגלך יכבשו, תמחול אשמותינו, (ויכוין אורית"א) רחום חנון שומר, תומך מציל ישר פודה. (רח"ש תמ"פ) שועתנו קבל ושמע צעקתנו יודע תעלומות, ולמען י"ג מדות של רחמים שאינן חוזרות ריקם מלפניך, עזרנו אליהי ישענו על דבר

כבוד שִׁמְךָ וְהַצִּילֵנוּ וְכַפֵּר עַל חַטְאֵינוּ לְמַעַן שִׁמְךָ, וְשִׁמְעַתְּ תַּפְלִתֵנוּ
כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תַּפְלִת כָּל פֶּה (יְכוּנָן בְּשֵׁם אֲבוֹנוֹ) בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תַּפְלִתָּה
(יְכוּנָן בְּשֵׁם אוֹכֵץ) בְּרוּךְ יְהוָה יֵאֱהוּנָה לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן :

אוֹמְרִים קִדִּישׁ יְהֵא שְׁלָמָא, וְנוֹתְנִים צְדָקָה לְפָנֵי תַּפְלִת מְנַחָה, וּמִתְפַּלְלִים
מְנַחָה בְּהִתְעוֹרְרוֹת וְקוֹדֶם קִדִּישׁ תַּתְקַבֵּל אוֹמְרִים תַּפְלִת קוֹל יַעֲקֹב.

זֶה לְשׁוֹן הַרְבֵּב"ם ו'ל: מִצְנוֹת עָשָׂה מִן הַתּוֹרָה לְעֵצוֹק לְפָנֵי ה' בְּכָל עַת
צָרָה גְדוֹלָה שְׁלֹא תִבָּא עַל הַצְבוּר, שְׁנֹאֲמַר: עַל הַצָּר הַצְבוּר אֲתָכֶם
וְהִרְעַתְכֶם בְּחִצְצוֹת. וְלְעֵצוֹק לְפָנֵי ה' עַד שִׁירוּחָמוֹ מִן הַשָּׁמַיִם, וְדַבֵּר זֶה
מִדְּרָבִי הַתְּשׁוּבָה הוּא, וְזֶה הוּא שִׁיגְרוֹם לְהִסִּיר הַצָּרָה מֵעֲלֵיהֶם, עַד כָּאֵן
לְשׁוֹנוֹ. וְאָמַר הַפְּתוּב: כִּי לֹא בְקִשְׁתִּי אֲבָטָח, וְחִרְבִּי לֹא תוֹשִׁיעֵנִי. וְאֵין לָנוּ
לְהַשְׁעֵן אֶלָּא עַל אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים, עַל כֵּן נִתְּפוֹס אוֹמְנוֹת אֲבוֹתֵינוּ כְּמוֹ
שֶׁהָיָה בִּימֵי מֶרְדֵּכִי וְאַסְתֵּר וְלַעֲזָרָה רַחֲמֵי שָׁמַיִם עָלֵינוּ בְּיוֹם קָדוֹשׁ כְּזֶה
שִׁירָחֵם עָלֵינוּ אָמֵן :

וְזֶה נוֹסַח תַּפְלִת קוֹל יַעֲקֹב:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם בְּגָלוֹת הִרְאֵנוּ צָעָקֵינוּ עִמָּךְ יִשְׂרָאֵל וְאַתָּה צָעָקְתָם
שִׁמְעָתָה, וְכֵן בְּגָלוֹת שָׁנִי. וְאַנְחָנוּ צוֹעָקִים בְּבוֹר גְּלוּתֵנוּ וּבּוֹכִים יוֹם
וְלַיְלָה וְעֵינֵינוּ כְּנֹחַל דְּמָעָה מֵאֵין הַפּוֹגוֹת וְהִנֵּה עָבַר קָצִיר כָּלָה קִיץ
וְאַנְחָנוּ לֹא נוֹשָׁעֵנוּ. כִּי הִנֵּה עָשׂוֹ הַרְשָׁע בַּעֲבוּר שְׁתֵּי דְמָעוֹת הַחֲרִיב
שְׁתֵּי פְתֵי מִקְדָּשׁוֹת. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנוֹם לְבִרְכָּה, כִּי כָל הַשְּׁעָרִים
נִנְעָלוּ חוּץ מִשְׁעָרֵי דְמָעָה. אֲנֵא יְהוָה יֵאֱהוּנָה חֲטָאנוּ עֲוִינוּ פָשַׁעְנוּ
מִיּוֹם הָיִיתָנוּ עַל הָאֲדָמָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְעַתָּה נִשְׁאַנוּ לִבֵּנוּ וְנִדְבָּה
רוּחָנוּ אוֹתָנוּ לְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת וּבִלְבָב שָׁלֵם בְּכָל לִבֵּנוּ נִפְשָׁנוּ
וּמַאֲדָנוּ, וְלִהְיוֹת מוֹדִים וְעוֹזְבִים, וְלִהְשָׁלִיךְ מֵעֲלֵינוּ כָּל פֶּשַׁעֵינוּ
וְלַעֲשׂוֹת לָנוּ לֵב חֲדָשׁ וְרוּחַ חֲדָשָׁה, וְלִהְיוֹת זְהִירִים וְזִרְזִים בִּירְאָתְךָ,
וְעַתָּה יְהוָה יֵאֱהוּנָה אֱלֹהֵינוּ הַפּוֹתֵחַ יָד בְּתִשְׁבּוּכָה, וּמְסִיעַ לְבָאִים
לְהַטְהֵר, פֶּתַח יָדְךָ וְקַבְּלָנוּ בְּתִשְׁבּוּכָה שְׁלָמָה לְפָנֶיךָ, וְסִיעֵנוּ לְהִתְחַזֵּק
בִּירְאָתְךָ, וְעֲזָרָנוּ נִגְדַּד הַשָּׁטָן הַנִּלְחָם בָּנוּ בְּתַחֲבוּלוֹת וּמִבְקָשׁ נִפְשָׁנוּ

להמיתנו לבלתי ימשל בנו, ותרחהו מרמ"ח אברים ושס"ה גידים שפנו, ותשליכהו במצולות ים ותגער בו לבלתי יצמד על ימינו לשטנו, ועשית את אשר גלך בחקיך והסירות את לב האבן מקרבנו ונתת לנו לב בשר. אנא יהוה יאהדונהי אל הינו שמע אל תפלת עבדך ואל תחנוניו, קבל תשובתנו ואל יעבב לפניך שום חטא ועון את תפלתנו ותשובתנו, ויהיו לפני פסא כבודך מליצי יושר להליץ בעדנו, להכניס תפלותינו לפניך, ואם בחטאינו הרבים והעצומים אין לנו מליצי יושר, חתור לנו אתה מתחת פסא כבודך וקבל תשובתנו ולא נשוב ריקם מלפניך כי אתה שומע תפלה.

אנא יהוה יאהדונהי, עמך בית ישראל זה כמה מאות בשנים מפזרים בארבע כנפות הארץ ונרדפים מכל אמה ולשון ומחרפים ומגדפים אותם באמרם איה נא אליהם, הבט נא וראה וחס וחמול עליהם בחמלתך וראה אין הם תמיד מוסרים עצמם על קדשת שמך וסובלים חולאים גלות רדיפות ענוים ומכאובים, וכמה מיני מתות משנות אך ורק עבור שהם מיוחדים שמך ועושים מצותיך, ואף אמנם אם המצא ימצא חס ושלום חוטאים לפניך, זה מחמת ששאור שבעיסה היצר הרע שבראת בקרבם, אך לא להרוותך הם מתפנים, ובכל זאת תיכף ומיד מתחרטים על אותו חטא ומתנדים בתשובה שלמה לפניך ומבקשים פניך וסליחתך ואין לך ריק בישראל שאינו מלא מצות פרמון, אשר בזה מכריע את עצמו ואת כל העולם פלו לכה זכות, ואין לך עברין גדול בישראל שאינו מקריב נפשו על קדשת שמך ומוסר עצמו למיתה להצלת עמך בית ישראל, אשר המצנה הזאת שקולה ככל התורה פלה באמרם זכרונם לברכה ברוח קדשך כל המקום נפש אחת מישראל פאלו קים עולם מלא. עד אנה בכיה בציון ומספד בירושלים, עד מתי לא תרחם על צרות נפשנו, עד מתי יהיה קץ הנפלאות, עד מתי בני תקדש ברכים שמך המחלל בין הגוים, עד מתי תזנח בניך בני בחוניך אברהם יצחק ויעקב.

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה יאהרונה אל הינו ואלהי אבותינו מלא רחמים אוהב עמו ישראל, זכור הדמעות הקדושים האלה שיעמדו כנגד כל דבר רע, לכן קום נא והושיענו למען שמך, כי לך יהוה יאהרונה הישועה. אנא אב רחמן אל תשפך חרונך עלינו כי עמך אנחנו. ומהר יקדמונו רחמך בעת צרותינו ולא למענו אלא למענך פעול, וזכור לעבדיך לאברהם ליצחק וליעקב ואל תשחת את זכר שאריתנו כי לך מנחלות עיננו כי אל מלך חנון ורחום אתה.

רבנו של עולם גלוי וידוע לפניך שפשעאדם מצטער השכינה מה אומרת, קלני מראשי קלני מזרועי, אוי לי כי בני יצאוני ואינם, האם יש צער גדול מזה אשר שכינת עזך שוכנת עד העפר וכל הגוים חלילה והיא מתפללת ומתחננת לפניך אנכי רות אמתך ופרשת כנפיך על אמתך, ובנוהג שבעולם ודין תורה הוא שאשה שנשבת חייב בעלה לפדותה ולהחזירה למקומה ולמה תעשה כה לאמתך, ואתה מחריש ומתאפק ורואה בצערך ושותק בעת שעליך מטל חובת הפדות והפרקן. ואל תאמר בחטאתם נפלה בגלות, כי כבר לקו שבע על חטאתם, ובכפל כפלים, והן עתה כלם צדיקים וחסידים ונהרגים על קדשת שמך.

רבנו של עולם מלפא בלא מטרוניתא לאו שמייה מלפא (זהר חלק ג דף סט, א), ואפילו בכחל המערבי שמעולם לא זזה שכינה ממנו הלא היא שם מקננת בחוץ תעמד, ושפחה בישא כי תירש גברתה היא יושבת מבפנים, האם יש עלבון גדול מזה, ולמה לא תחוס עיניך על אמתך ותפרק שכינתא מעפרא ותקים את ספת דוד הנופלת, ואם אין אתה עושה למענה, עשה למען שמך, כפתוב למעני למעני אעשה בית ישראל, וכמו שנאמר ואביט ואין עוזר ואשתומם ואין סומך ותושע לי ימיני וזרועי היא סמכתני, ובפורקנך את עם ישראל כביכול לך הפורקן. לכן צמד מכסא דין ותשב על פסא רחמים, ואפלו מדת הדין תעיד עלינו לטובה. האם יש לך עדה נאמנה ושלמה כעמך ישראל, שזה פמה מאות שנים

אשר הגליתנו מארצנו בגולה מגוי אל גוי וממלכה לממלכה צרות רבות סבבונו בארצות גלותנו, היינו לחרפה ומשיסה להרג ואבדון ובכל זאת שמך הגדול לא שכחנו, תורתך הקדושה לא עזבנו באמרנו בכל יום (יאמרו כלם בקול רם) **שמע ישראל יהנה יאהדונהי אל־הינו יהנה יאהדונהי אחד**: וקימנו בעצמנו כי עליך הורגנו כל היום, ואם חס ושלום המצב של ישראל היום דל, אף על פי כן יש הרבה צדיקים וחסידים ומקומי מצות ומחזיקי תורה וגומלי חסד ועושי צדקה בכל עבר ופנה, ותעשה עמנו אם כבנים, אם כעבדים, אם כבנים נחשכנו לפניך תרחם במדת הרחמים כרחם אב על בנים, ואם כעבדים נחשכנו לפניך באנו לפניך בהרהורי תשובתנו היום הזה, ובזכות המזמורים והפסוקים ותבותיהם ואותיותיהם ונקודותיהם וטעמיהם ולמען שמותך הקדושים והטהורים הכתובים בהם והשמות היוצאים מהם מראשי תיבות וסופי תיבות וחלופי תיבות, תכפר לנו על כל פשעינו שחטאנו ושעונו ושפשענו לפניך, והחזירנו בתשובה שלמה לפניך, וכמו צאתנו ממצרים הראנו נפלאות. ועתה ה' אל־הינו מודים אנחנו לפניך שחטאנו עונו ופשענו, ונעונותינו הטו אלה, אך לא להכעיסך נתפנו חלילה, ורק פזורנו לבין הגוים והתערבבותנו עמהם הם אשר היו בעונתנו, ועתה אנחנו שבים אליך בלב נשבר ונדכה אל תשיבנו ריקם מלפניך:

יהי רצון מלפניך יהנה יאהדונהי אל־הינו ואל־הי אבותינו שתביא לציון גואל במהרה בימינו בזכות שלש עשרה מדותך של רחמים הכתובים בתורתך, כמו שנאמר יהנה יאהדונהי | יהנה אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת: נצר חסד לאֱלפים נשא עון ופשע וחסאָה ונקה ועל ידי עבדיך הנביאים כתוב לאמר מי אל כמוך נושא עון ועובר על פשע לשארית נחלתו לא תחזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא ישוב ורחמנו יכבד עונותינו ותשליך במצולות ים כל חטאתם תתן אמת ליצקב חסד לאברהם אשר נשבעת

לְאֲבוֹתֵינוּ מִיָּמֵי קֶדֶם, וְשִׁמְעַתְּנוּ כִּי אֵתָּה שׁוֹמֵעַ תִּפְלֹת כָּל פֶּה
בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תִּפְלֹה אֲמֵן וְאֲמֵן (אֲרֵאֲרִית"א) יִהְיֶה לְרִצּוֹן אֲמֵרֵי פִי וְהִגִּיוֹן
לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנָה צוּרֵי נְגוּאָלִי:

אֲחֵר כֵּן אֹמֵר הַחֲזָן קִדִּישׁ תִּתְקַבֵּל, וְאוֹמְרִים לְמַנְצַח בְּנִינּוֹת וְאַחֵר כֵּן
קִדִּישׁ וְעֲלִינוּ לְשִׁבְחָה,

אַחֵר כֵּן יוֹשִׁיבוּ שְׁלֹשָׁה אוֹ עֶשְׂרֵה לְדִינָיִם וְיֹאמְרוּ בִּפְנֵיהֶם **מְסִירַת
מוֹדְעָה מִהֶרֶב בְּעַל שִׁבְט מוֹסֵר:**

שִׁמְעוּ נָא רְבוֹתֵינוּ אֲמֵרֵי פִינוּ אֲשֶׁר עִם לִבֵּנוּ, הֲלֹא יִדְעֲתֶם אֲשֶׁר
הִקְלַפְהָ קִדְמָה לְפָרִי צִדִּיק עֵץ חַיִּים, עַל כֵּן מִיּוֹם בְּרָא אֱלֹהִים אָדָם
הָרֵאשׁוֹן לְכָל נוֹצֵר תִּיכָף בָּא הַיָּצָר הָרַע הוּא הַשָּׁטָן הוּא מִלֵּאךְ הַמָּוֶת
בַּחֲלָלְקוֹת לְשׁוֹנוֹ מִדְּבָרֵת גְּדוּלוֹת, מִלִּין לְצַד עֲלָאָה יְמַלֵּל, וְהַסִּית
אוֹתוֹ לֶאֱכֹל מֵעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, לְמָרוֹת אֵת פִּי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִלֶּךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּבְרוּךְ שְׁמוֹ, יִחִיד וּמְיֻחָד בְּפִי כָל
בְּשָׂמִים וּבְאָרֶץ, וְאַחֵר כֵּן עֲלֶה בְרוּחַ סְעָרָה וְאַשׁ מִתְלַקַּחַת לְשָׁמַיִם
וְקִטְהֵג עֲלָיו עַד אֲשֶׁר נִגְזַר עָלָיו מִיתָה וְעַל כָּל הַדּוֹרוֹת הַבָּאִים עַד
יְמוֹת הַמָּשִׁיחַ. וּמֵאֵז נֶעַד עֲתֵה זֶה דְּרָכּוֹ כָּל הַיָּמִים לְרַבּוֹת הַלֵּילוֹת עַל
מִשְׁכָּבוֹ סִלְיָקוֹ רַעֲיוֹנוֹהִי, וְהִרְהוּרִים רָעִים לְשָׁמַיִם וְיִצְפּוֹן לְדָם
יִשְׂרִים, לְבָלוֹת שְׂאוֹל וְעוֹצֵר רָחִם אֲכֹזְרִי, וְכָל מַעֲשָׂהוּ הוּא לְהַפִּיל
אֵת הָאָדָם מֵאֲגָרָא רָמָא לְבִירָא עֲמִיקָתָא, וְאַלְמֵלָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
עוֹזֵר לָנוּ אֵין בִּיְדֵינוּ לְהִתְחַזֵּק עָלָיו וְכָל יְמֵי חַיֵּי הָאָדָם בְּצַעַר גְּדוֹל,
וְהִנֵּה בְּכָל מְקוֹם אֲשֶׁר הִמָּצָא יִמָּצָא מְקוֹם מוֹכֵן פְּרַעוֹן חוֹבוֹת יִשְׁנִים
גַּם חֲדָשִׁים מְקֻרָב, הוּא בְּעַצְמוֹ בָּא אוֹ שְׁלוּחֵיו אוֹ גִּירֵי דִּילִיָּהּ. וְהִנֵּה
יְדוּעַ לָכֶם אֵת אֲשֶׁר אֲמָרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָּהּ, אֲשֶׁר בְּשַׁעַת
הַסְּכָנָה הַגְּדוֹלָה הֲלֹא הִיא בָּעֵת אֲשֶׁר הוּא סָמוּךְ לִיצִיאַת נַשְׁמַת
הָאָדָם, וְאֵז הַזְּמַן הַיּוֹתֵר נְאוֹת לְהַשִּׁיב הַפְּקָדוֹן אֲשֶׁר הִפְקֵד אֹתוֹ כָּל
יְמֵי הַבָּלוּ, עֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה וְיִתְנֶדֶה עַל עֲוֹנוֹ עַד דְּכֻדּוּכָהּ שֶׁל נֶפֶשׁ
וְיִקְבֵּל עָלָיו מַלְכוּת שָׁמַיִם רַבָּה וְיִמְסֹר נֶפְשׁוֹ רוּחוֹ וְנַשְׁמָתוֹ לְאֲשֶׁר

נתנו, והוא לא כן ידמה הפך אליו בלהות חלק משמן חכו והמה
פתיחות לבלות שאול נאבדון נפשו לאמר ילך יעבד אלהים אחרים
ובזה יערב ויבשם לו, ויקל מעליו על היסורים הקשים והמרים,
וכל מגמתו להפילו שחת והוא ימשול בו בגופו לעורר עליו דינים
קשים ומרים כלענה נראש. וראש הכל לשחטו בסכין פגום
ולעשותו טרפה חס ושלום, מלבד שאר אונסים אשר יקצרו כמה
יריעות מהכיל. והנה גם כי מה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה אין
אדם נתפס על צערו ואנוס רחמנא פטריה, מכל מקום אם אינו
עושה כלה עושה מחיצה בינו לבין אביו שבשמים, על כן הננו
מוכנים ומזמנים מהיום עד אחר מיתה למסור נפשנו רוחנו ונשמתנו
לאל רחום וחנון עלת כל העלות וסבת כל הסבות ברוך הוא וברוך
שמו, ובפניכם אנו מוסרים מודעה, והננו מוסרים כל החלקים אשר
הם המה בנו, מנפש רוח ונשמה להקדוש ברוך הוא אשר בחסדו
הגדול נתנם אלינו, וכל מה שנעשה מהיום ועד עולם נגד מסירת
המודעה הזאת הלא המה בטלים ומבטלים, ולא יהא ממש
בדבורנו או ברמיתנו או במחשבתנו ומכל שכן במעשה חס
ושלום, והננו מבקשים מאת מעלתכם שתצרכו עמכם השכינה
הקדושה והטהורה לבטל כל מה שנעשה מהיום עד עולם נגד
מסירת המודעה הזאת, ולא יהא ממש בדבורנו או ברמיתנו או
במחשבתנו לבטל אחת ממצוות הקדוש ברוך הוא, ומכל שכן דבר
היוצא מן הכלל פלו כי הננו מוסרים היום באהבה גמורה גופנו
נפשנו רוחנו ונשמתנו לאל יחיד ומיוחד אשר האציל וברא ויצר
ועשה כל העולמות וכל הברואים, ובאם אשר יעלה על מחשבתנו
חס ושלום איזה דבר ופקפוק נגד המסירה הזאת בנדאי כי הוא
באונס גמור והכרח גדול. ובאם מלאך המות יבא לקטרג עלינו
מחמת אותה המחשבה יהיו דבריו למה ולא כלום, ולא יעשו שום
רשם כלל. גם נבקש ממעלתכם מאחר שאין צדיק בארץ בזמן הזה
אשר לא קרה לו מקרה בלתי טהור בהוצאת זרע לבטלה באיזה

אופן שיהיה ואותן הטפות המה חושבים אותנו להם לאב, ורוצים ליהנות ממנו וממטתנו אחר פטירתנו באמרם כי אתם אבינו, לכן נבקש ממצלתכם תחלה שתעזרנו לבקש את פני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא להכניס לקדשה כל אותן הטפות שיצאו ממנו לבטלה בין באונס בין ברצון בין בשוגג בין במזיד, הן ערים הן ישנים, הן בגלגול זה, הן בגלגולים אחרים הקודמים, על ידי שם הקדוש היוצא מפסוק חיל בלע ויקאנו, בשלוב שם הוי"ה בנקוד שורוק (יחזיהו וכו' וי) והננו מתרימים ומנדיים אותן המזיקין ושדין ורוחין ולילין שנבראו מטפות קרי וזרע שלנו ולא ילדו אותנו לקברנו, ולא יהיה להם רשות לגע בנו ובנפשנו בשום אופן שבעולם, ואתם גם אתם תצרכו עמכם השכינה ותחרימו אותם באופן שלא יהיה להם כח לילך אחר מטתנו ומכל שכן לגע בנו ובבגדנו או בגופנו או בנפשנו:

אחר שאמרו מוסרי המודעה את המודעה הזו, יאמרו הדגנים קבלת המסירה

בצרוף קודשא בריך הוא ושכינתיה, קבלנו מסירת מודעה זאת אשר מסרתם גופכם ונפשכם ורוחכם ונשמתכם לעלת כל העלות וסבת כל הסבות, וכל מה שתעשו מהיום נגד מסירת מודעה זו הן במעשה הן בדבור הן במחשבה, אנחנו מבטלים אותו המעשה או הדבור או המחשבה בצרוף קודשא בריך הוא ושכינתיה, ולא יעשו בכם שום רושם כלל. גם בצרוף קודשא בריך הוא ושכינתיה, מחרימין אנחנו בית דין כל טפות זרע שיצאו מכם לבטלה עד היום הזה, גם אשר יצא מכם לבטלה באונס מהיום עד פטירתכם שלא יגעו בעצמכם, או בגופכם, או בנפשכם, הן בבגדיכם, הן במטתכם, ולא ילדו אתכם לקברכם, וצדקתכם ילך לפניכם וכבוד יהיה יאהדנתי ואספכם, ותנוחו על משכבכם בשלום, אמן בן יהיה רצון:

סדר התרת קללות

שמעו נא רבותינו, הרי אנחנו שואלים ומבקשים התרה מן הקדוש ברוך הוא ומן תורתנו הקדושה. ומבית דין של מעלה ומבית דין של מטה. וממעלתכם, שתתירו לנו ולנפשנו לנשינו ולבנינו ולכל אנשי ביתנו ולכל הנלויים אלינו. כל מיני נדרים שנדרנו על עצמנו או על אחרים בכל מין לשון נדר, וכל מיני נזירות ואסורים שאסרנו על עצמנו או על אחרים בכל לשון שיהיה. וכל ההסכמות שקבלנו על עצמנו או שהסכמנו אפלו במחשבה, לעשות איזה מצוה בכל צד ואופן שיהיה, ומנהגים שהנהגנו את עצמנו לעשות איזה מצוה או פרישות או סגים וגדרים או חומרות ונדרים ורזיזין בכל צד ואופן שיהיה, ונהגנו הדבר ההוא שלשה פעמים או יותר. ולא פרשנו שיהיה בלי נדר. וכל מיני שבועות שנשבענו בכל לשון שיהיה על עצמנו או על אחרים בכל צד ואופן שיהיה. וגם הרי אנחנו מבקשים ממעלתכם להתיר לנו ולכל בני ביתנו כל מיני אלות, שמתות, חרמים, אורים, נדויים, ונזיפות, וכנויים. וכל מיני קללות שקללנו את עצמנו או את אחרים. או אחרים שקללו אותנו בין בקיץ בין בחלום. ובפרט אם עברנו על אותם ארבע ועשרים דברים שמנדין עליהם * על פלם או על קצתן או אפלו על אחת

* צריכים המבקשים והמתירים לדעת מה הם העשרים וארבע דברים שמנדין עליהם, כי אחרת אין זה מועיל כשאדם לא יודע מה מבקש, והמתיר לא יודע מה הוא מתיר. ואלו הם: א. המבזה תלמיד חכם בין בחייו, בין לאחר מותו. ב. מי שמביא עצמו לידי קישוי אבר הברית במחשבות לא טהורות וכל שכן במעשה, וכל שכן אם גרם שתצא לו טפת זרע לבטלה. וכל שכן מי שחוטא באיסור זרע לבטלה בכל צורה שהיא. ג. המבזה שליח בית דין, שנשלח על ידיהם לקרא לאחד מבצעלי הדין או לבצע כל מעשה אחר בשליחותם. ד. המזלזל בדבר אחד מדברי חכמים וכל שכן מדברי תורה. ה. מי ששלחו לו בית דין קביעות זמן

מהם. או שעברנו על שום דבר שחייבין עליו שום קללה, או שום גזרה רעה. וכל מיני חלומות רעים שחלמנו על עצמנו או על

לבא לדין, ולא בא. ו. מי שלא קבל עליו את הדין שנפסק על ידי בית דין, מנדין אותו עד שיקיים הפסק. (בכל מקום המזכיר כאן בית דין. הכונה לבית דין של דינים יראי שמים הפוסקים לפי השלחן ערוך בלבד. ולא מתחשבים בחוקים חלוניים כלל ועיקר.) ז. הקורא לאדם מישראל "עבד". ח. מי שיש בידו דבר המזיק, מנדין אותו עד שיסיר הנזק. ט. המוכר קרקע שלו לגוי, מנדין אותו עד שיקבל כל אוגס שיבא מהגוי לשכנים היהודים, וזה אפילו בחוץ לארץ ואין צורך לומר בארץ שאסור כלל למכור לגוי קרקע או דירה, שנאמר "לא תחנם". י. המעיד על יהודי לפני ערבאות, דהיינו בתי משפט שדנים בהם שלא לפי דין תורה, וגרם שיוציאו ממון שלא לפי דין תורה על ידי עדותו, מנדין אותו עד שישלם. יא. שוחט כהן שאינו מפריש מתנות כהונה שהם זרוע לחיים וקריבה לתנם לכהן אחר, אלא מעפכם לעצמו. מנדין אותו עד שיתן. יב. המחלל יום טוב שני של גלויות בחוץ לארץ. יג. כל מלאכה שאסורה לעשות בחול המועד. העושה אותה בערב פסח אחר חצות היום. מנדין אותו. יד. המזכיר שם שמים ללא צורך, או לשבועה בדברי צחוק. טו. הגורם לרבים להגיע לחלול השם במעשיו או התנהגותו. טז. המקשיל את העור, ובכלל זה מי שיועץ עצה שאינה הגונה לחברו ומכשילו בגזק כל שהוא. יז. המעפב את הרבים לעשות מצוה, ובכלל זה מי שמזרז את הרב הדורש לסים דבריו. יח. שוחט שהוציא טריפה לשוק במסוה של פשרה. יט. שוחט שלא הראה את בדיקת ספינו לחכם. כ. מי שעושה שותפות או משא ומתן עם גרושתו. כשיבואו שניהם לבית דין בדברים שביניהם, בית הדין מנדים אותם. כא. חכם שעושה מעשים מגנים. כב. המנדה את מי שאינו חייב נדוי. כג. בזמן שהיו מקדשין הקדשים והשנים על פי עדות ראית הלכנה, מי שהיה מחשב שנים וקובע חדשים בחוץ לארץ היה מתחייב בנדוי. כד. בזמן שהקריבו

אחרים או אחרים שחלמו עלינו רעה. וכל מיני פתרונים רעים על החלומות שפתרנו לעצמנו או לאחרים. או אחרים שפתרו רעה לנו, וכל מיני מסירת דין שמסרנו על עצמנו או על אחרים, או אחרים שמסרו עלינו, וכל מיני פתחון פה לרעה שפתחנו פינו על עצמנו או על אחרים. או אחרים שפתחו פיהם לרעה עלינו. וכל מיני גזרות קשות ורעות וכל מיני עין הרע וכל מיני מחשבות זרות והרהורים רעים וכל מיני גאונה וכעס. וכל קפדנות ושנאה ותחרות. וכל מיני הזכרת השם לבטלה, וכל מיני דברים אסורים שיצאו מפינו. על הכל הרי אנחנו מתחרטים עליהם חרטה גמורה, ומבטלים אותם בטול גמור. ואין אנחנו תוהים ומתחרטים חס ושלום על המצות ומעשים טובים שעשינו ושקימנו או שהנהגנו. אלא הרי אנחנו מתחרטים על שקבלנו הענינים ההם בחיוב נדר או שבועה, ואנחנו יראים לנפשנו שלא נכשל חס ושלום בעזון נדרים ושבועות, ועל כלם הרי אנחנו מתחרטים בהם ועליהם חרטה גמורה ומקבלים עלינו לשוב בתשובה שלמה, ומעלה אנחנו מבקשים ממעלתכם להתיר לנו עליהם התרה גמורה.

ויצענו השומעים

ברשות קודשא בריך הוא ושכינתיה, וברשות בית דין של מעלה וברשות בית דין של מטה, וברשות תורתנו הקדושה וברשות סנהדרי גדולה וברשות סנהדרי קטנה. מתרים יהיו כל קללות, אלות, ושמות, נחרמים, ואורים, ונדיים, ונזיפות, ובטויים, וכנויים, וכל דברים רעים וכל חלומות רעים ופתרונות רעות ומסירת דין ופתחון פה לרעה וכל מיני דברים אסורים, וכל מיני גזרות קשות ורעות. וכל מיני עין רעה, וכל מיני מחשבות זרות

קרבות בבית המקדש, היו מנדים למי שגורם שיאכלו בשר הקדשים מחוץ למקום הראוי לאכילתם.

והרהורים רעים, וכל מיני גאָה וכעס וקפדנות וקנאה ושאָה ותחרות, וכל מיני נדריים ושבועות ונזירות ואסורין וקבלות ומנהגים שהושמו על שום יהודי או יהודית, ובפרט אותם שהושמו עליכם או על שום אחד מבני בתיכם, וכן קלות שקללו אתכם אחרים, או שקללתם את עצמיכם או שקללתם את אחרים, בין בשוגג בין במזיד בין בכעס בין ברצון בין בכונה בין שלא בכונה, בין בחלום בין בהקיץ בכל אופן שיהיה, או שנתחבתם שום קללה או ארור או חכם או נדי או נזיפה או שום גזרה רעה באיזה צד ואופן שיהיה על הכל מעתה ומעכשיו אנחנו מתירין ומבטלין מעליכם את הכל ברשות הקדוש ברוך הוא, וברשות בית דינו, וברשות פמליא של מעלה, וברשות פמליא של מטה:

מתרים לכם, מתרים לכם, מתרים לכם.

שרויים לכם, שרויים לכם, שרויים לכם.

מחולים לכם, מחולים לכם, מחולים לכם.

אין פאן קללות, אין פאן אלות, אין פאן שמתות, אין פאן ארורים, אין פאן חרמים, אין פאן נדויים, אין פאן נזפות, אין פאן בטויים, אין פאן דברים רעים, אין פאן חלומות רעים, אין פאן פתרונות רעים, אין פאן מסירת דין, אין פאן פתחון פה לרעה, אין פאן מחשבות זרות ורהורים רעים, אין פאן גזרות קשות ורעות, אין פאן עין הרע הנשים, אין פאן עין הרע של אנשים, אין פאן עין הרע דשונאים ודאוקבים, אין פאן דברים אסורים, אין פאן קבלות, אין פאן מנהגים, וכלם יהיו בטלים ומבטלים וחשובים כחרס הנשבר וכדבר שאין בו ממש, שביתין ושביקין לא שרירין ולא קימין. וכל מיני עין הרע יוסרו מעל כל ישראל ומעליכם ומבתיכם. ויושלו במצולות ים כפתוב, ולא ידבק בידך מאומה מן החרם למען ישוב יהנה יאהדונה מחרון אפו ונתן לך רחמים ורחמך והרבך כאשר נשבע לאבותיך.

אָנא יְהוָה יאהדונהי התמלא ברחמים, ויכבשו רחמיך את פעסך ויגולו רחמיך על מדותיך ויתמתקו הדינים מעל עמך בית ישראל ומעלינו, וזכור לנו עקדתו של יצחק אבינו כאלו אפרו צבור ומנח על גבי המזבח והבט באפרו להצילנו לנו ולכל ישראל מכל רע. וכשם שמספיקים ומתירים לכם הבית דין של מטה, כך יספיקו ויתירו לכם הבית דין של מעלה:

וכל הקללות וכל החלומות רעים וכל פתרונות רעות וכל מסירת דין וכל פתרון פה לרעה וכל מיני גזרות קשות ורעות וכל מיני דברים אסורים וכל מיני מחשבות זרות והרהורים רעים, כלם יתחפכו לכם לטובה ולברכה ככתוב ולא אבה יְהוָה יאהדונהי אלהיך לשמע אל בלעם ויחפוץ יְהוָה יאהדונהי אלהיך לך את הקללה לברכה פי אהבך יְהוָה יאהדונהי אלהיך: וכתוב ואתם הדבקים ביהוה יאהדונהי אלהיכם חיים כלכם היום: עשה למען שמך. עשה למען ימינך. עשה למען תורתך. עשה למען קדושתך. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יְהוָה צורי וגואלי: יְהוָה עז לעמו יתן יְהוָה יאהדונהי יברך את עמו בשלום:

סדר התקון לנפטרים

א. יתאספו מנין יראי שמים ואם אפשר לאסוף י"ב אנשים עדיף. ויעשו התרה למת בקיצור מן הקללות ומן הנדויים וכיוצא.

ב. יוציאו ספר תורה כשר ויניחוהו על התיבה, ויעמיד אחד לידו משך כל זמן התקון.

ג. יזהרו לא להפסיק בדבור ובכל דבר חול (חוץ מעשיית צרכים) כל זמן התקון.

ד. יבינו תוקע ושופר לצורך התקון.

ה. יאמרו כלם יחד ספר ראשון של התהלים מפרק א' עד סוף פרק מ"א ואחר כך יקיפו התיבה, ובעת הקפת התיבה יאמרו זה:

למנצח מזמור לדוד: יענך יהוה יאהדונה ביום צרה ישגבך שם
אלהי יעקב. ישלח עזרך מקדש. ומציון יסעך: יזכור כל
מנחותך ועולתך ידשנה סלה: יתן לך כלבבך וכל עצתך ימלא:
נרננה בישועתך ובשם אלהינו נדגל. ימלא יהוה יאהדונה כל
משאלותיך: עתה ידעתי כי הושיע יהוה יאהדונה משיחו. יענהו
משמי קדשו. בגבורות ישע ימינו: אלה ברכב ואלה בסוסים. ואנחנו
בשם יהוה יאהדונה אלהינו נזכיר: המה כרעו ונפלו ואנחנו קמנו
ונתעורר: יהוה יאהדונה הושיעה המלך יעננו ביום קראנו:

יושב בסתר עליון בצל שדי יתלונן: אומר ליהוה מחסי ומצודתי
אלהי אבטח בו: כי הוא יצילך מפח יקוש מדבר הוות: באברתו
יסך לך ותחת כנפיו תחסה צנה וסוחרה אמתו: לא תירא מפחד
לילה מחץ יעוף יומם: מדבר באפל יחלון מקטב ישוד צהרם:
יפול מצדך אלף ורכבה מימינך אליך לא יגש: רק בעיניך תביט
ושלמת רשעים תראה: כי אתה יהוה מחסי עליון שמת מעונך: לא
תאנה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך: כי מלאכיו יצוה לך
לשמרך בכל דרכיך: על פפים ישאונך פן תגוף באבן רגלך: על
שחל נפתן תדרוך תרמוס כפיר ותגין: כי בי חשק ואפלטו
אשגבהו כי ידע שמי: יקראני ואענהו עמו אנכי בצרה אחלצהו
ואכבהו: אורך ימים אשביעהו ואראהו בישועתי:

אנא בכת. גדולת ימינך. תתיר צרורה: (אב"ג ית"ץ)
קבל רנת. עמך שגבנו. טהרנו נורא: (קר"ע שט"ן)
נא גבור. דורשי יחודך. כבבת שמרם: (נג"ד יכ"ש)
ברכם טהרם. רחמי צדקתך. תמיד גמלם: (בט"ר צת"ג)
חסין קדוש. ברוך טובך. נהל עדתך: (חק"ב טנ"ע)
יחיד גאה. לעמך פנה. זוכרי קדושתך: (יג"ל פז"ק)
שועתנו קבל. ושמע צעקתנו. יודע תעלומות: (שק"ו צי"ת)
ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

אחר כך יעמדו כלם ויאמרו:

יה איום, זכר היום ברית שבעת תמימיך. ברית אֶזְכֹּר אֶשֶׁר אָרַח. בְּחֻקֹּת דֵּת נִאֲמִיךָ. אֵב רַחֲמֵן. קֹהֵב זִמֵּן. פְּדוּתֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ. זָכְרֵנוּ יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהי בְּרִצּוֹן עִמָּךְ: מְחֹלֵל כָּל, וְכֹל יָכוֹל. הִיָּה נִדְרָשׁ לְדוֹרֶשֶׁיךָ. וְהַמָּצָא וְהַתְרַצָּה. לְעַם דּוֹפְקֵי דִלְתֶיךָ. בְּהִזְכִּירָם זְכוֹת אֲבֹרָהֶם וְצִדְקַת כָּל חֲסִידֶךָ. שְׁעָה נִיכָם. בְּהִתְקַרְבָּם. בְּכֹל לָבָם לְשַׁחֲרֶךָ. זָכְרֵנוּ יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהי בְּרִצּוֹן עִמָּךְ:

רַחֲמָנָא אֲדַפֵּר לָן קִימָיָה דְּאַבְרָהָם רַחֲמָנָא
רַחֲמָנָא אֲרִים יְמִינֶךָ וְאַצְמַח פּוֹרְקָנֶךָ
רַחֲמָנָא בְּכִסּוּפֵי אֲפִין אֲתִינָא לְמַקְרֵי קַמָּךְ רַחֲמֵן עֲלֵן בְּדִיל וַיַּעֲבֹר
רַחֲמָנָא גְלִי גְבוּרָתֶךָ וּפְרוּק לָן
רַחֲמָנָא דִּינֵן אֲפִיק לְנִהוּרָא
רַחֲמָנָא פְּתַח שְׁמַיָא לְצִלוּתֵין
רַחֲמָנָא תוֹב מְרוּגְגֵךָ
רַחֲמָנָא וְלֹא נִהְדַּר רִיקָם מִן קַמָּךְ
בְּדִיל וַיַּעֲבֹר:

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהי אֶחָד:

יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהי הוּא הָאֱלֹהִים, יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהי הוּא הָאֱלֹהִים:
יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהי הוּא הָאֱלֹהִים, יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהי הוּא הָאֱלֹהִים:
יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהי מְלָךְ, יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהי מְלָךְ, יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהי מְלָךְ
לְעוֹלָם וָעֶד:
יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהי מְלָךְ, יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהי מְלָךְ, יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהי מְלָךְ
לְעוֹלָם וָעֶד:

אֱלֹהֵינוּ שְׂבִשְׁמַיִם שְׁמַע קוֹלֵנוּ וְקַבֵּל תְּפִלָּתֵנוּ בְּרִצּוֹן: אָמֵן:
אֱלֹהֵינוּ שְׂבִשְׁמַיִם אֵל תְּאַבְרֵנוּ בְּאַרְכָּךְ גְּלוּתֵנוּ: אָמֵן:
אֱלֹהֵינוּ שְׂבִשְׁמַיִם אֲבֹד וְהַשְׁמַד כָּל הַקָּמִים עָלֵינוּ לְרָעָה: אָמֵן:
עֲנֵנוּ אֱלֹהֵי אֲבֹרָהֶם עֲנֵנוּ: עֲנֵנוּ הַעֲזֹנָה בְּעֵת רִצּוֹן עֲנֵנוּ:

יְהוָה יֵאָהֲדוֹנֶהי עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמִי
יְהוָה יֵאָהֲדוֹנֶהי עֲשֵׂה לְמַעַן אֲבָרְהָם אֲזִיכָה תְּמִימִיךָ.

וְחִוְסָה עַל יִשְׂרָאֵל עֲמִיךָ:

יְהוָה יֵאָהֲדוֹנֶהי עֲשֵׂה לְמַעַן נִסְקְלִים וְנִשְׁרָפִים וְנִהְרָגִים וְנִחְנָקִים עַל
יְחִוּד קִדְשֵׁת שְׁמִיךָ וְחִוְסָה עַל יִשְׂרָאֵל עֲמִיךָ:

דַּעֲנִי לְאַבְרָהָם אָבִינוּ בְּהַר הַמּוֹרִיָּה:

דַּעֲנִי לְצַדִּיקִי וְחִסְדִּי וְתַמִּימִי דֵּי בָּכָל דָּר וְדָר:

תוֹדִיעֲנִי אֲרַח חַיִּים שְׂבַע שְׁמַחוֹת אֶת פְּנִיךָ נְעִימוֹת בִּימִינְךָ נִצַּח:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוֹנֶהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אֲב
הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת, הַמְּרַחֵם עַל כָּל הָעוֹלָמוֹת, שֶׁתִּרְחַם עַל עַמֶּךָ
יִשְׂרָאֵל, וְעַל כָּל נַפְשוֹת רוּחוֹת וְנִשְׁמוֹת הַרְשָׁעִים הַנִּדְּוָנִים בְּגִיְהֵנָם,
וְהַמְּגוֹלְגָלִים בְּדוֹמָם וּבְצוּמָח וּבְחַי בְּלִתִּי מַדְבָּר, וּבְחַי מַדְבָּר. וְעַל כָּל
נַפְשוֹת רוּחוֹת וְנִשְׁמוֹת, הָעֲרֻטְלָאִין הַמְּשׁוּטָטִים בְּעוֹלָם, וְהוֹלְכִים
מִדְּחִי אֶל דְּחִי בְּיַד מַלְאָכֵי חֲבָלָה, וְנִקְלָעִים בְּכַף הַקָּלֶעַ. וּבְכָלֵם
תִּרְחַם עַל נַפֶּשׁ וְרוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (יִזְכִּיר שְׁמוֹת הַנִּפְטָר וְשֵׁם אִמּוֹ). אֵל
מְלֵא רַחֲמִים, יִהְיֶה נָא רַחֲמֶיךָ עָלֵיהֶם. וְהַקֵּל אֶת הָעוֹנֶשׁ הַמְּטִיל
עָלֵיהֶם. כִּי אֵתָּה הוּא בֹּעַל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת. וְאַף עַל פִּי שֶׁחֲטָאוּ,
וְעוּוּ, וּפָשְׁעוּ לְפָנֶיךָ, וּפָגְמוּ בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים, וּבְשִׁרְשֵׁי נַפְשָׁם,
רוּחָם וְנִשְׁמָתָם. הֲלֹא אֵין מַעֲצוֹר לְפָנֶיךָ לְתַקֵּן פָּגַם שְׁלֵהֶם, בְּרַחֲמֶיךָ
הַרְבִּיבִים, וּבְחִסְדֶּיךָ הַפְּשׁוּטִים. וְתִמְחֹק אֶת שְׁטָרֵי חוֹבָם מֵעָלֵיהֶם,
וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצּוֹלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם.

וּבִכְנֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוֹנֶהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ,
שֶׁתִּקְבֹּל בְּרַחֲמִים וּבְרַצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ שְׁאֵנְחָנוּ מִתְּפִלָּלִים לְפָנֶיךָ, עַל
נַפֶּשׁ וְרוּחַ וְנִשְׁמָה, שֶׁל עֲבָדֶיךָ (אֲמַתְךָ) (יִזְכִּיר שְׁמוֹת הַנִּפְטָר וְשֵׁם אִמּוֹ)
אֲנֵא אֲב הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת, סְלַח נָא לְחַטָּאתֵינוּ וְלַעֲוֹנוֹתֵינוּ, וּמַחֲה
וְהַעֲבֵר אֶת כָּל פְּשָׁעֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ בְּגוֹדֵל חֲסֶדְךָ. וְאַף עַל פִּי שֶׁיֵּשׁ
עֲדִין עָלֵינוּ דִּין וְחֻשְׁבוֹן, לִהְיוֹת מְחֻיָּב לְהַעֲנִשׁ בְּעוֹנָשִׁים קָלִים אוֹ

חמורים, הלא לך יהנה יאהדונהי חסד לתת עליו חסד של חנם, ותקרא את רע גזר דינו מעליו, ויעלה ויבוא ויגיע ויראה וירצה לפניך שיח שפתותינו, לזכר בזכרון טוב את כל המצוות והזכיות והמעשים טובים שעשה (יזכיר שמות הנפטר ושם אמו) בהיותו בחיים, ולצרפם עם תפלתנו שאנחנו מתפללים לפניך, להמשיך ולהשפיע חסד וחמלה ורחמים לנפשו ורוחו ונשמתו, להושיעם ולהרגיעם מכל מחבלים ומשחיתים ומקטרגים הממונים עליו לדונו, כפי הענשים אשר הושטו עליו. ולא יזכרו לו עוד חטאתיו ועוונותיו ופשעיו, אשר חטא והענה ופשע לפניך. ושא נא לחטאים ולעוונות ולפשעים שעשה, הן על ידי עצמו והן שגרם לאחרים לחטא, ותתקן לו חלוק ומלבוש, להתלבש ולהתכסות בו נפשו ורוחו ונשמתו, ולא יהיה עוד ערום ועריר. ויהיה לו מנוחה ושלום והשקט, יבוא שלום ינוחו על משכבותם, לאור באור פני מלך עולם. ותהיה מנוחתו פבור בעולם העליון, עם הצדיקים והחסידים שבגן עדן, ותהיה חשיבה ורצויה ומקבלת לפניך תפלתנו, כריח קטרת הסמים הנקטר בהיכלך על מזבח הזהב, ומלפניך מלכנו ריקם אל תשיבנו. חננו מלכנו ועננו, למען שמך הקדוש (כיון בשם אוראית"א), הרמוז בראשי תיבות, אגא רחמיך את רגלך יכבשו תעביר אשמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ויגולו רחמיך על מדותיך, בזכרנו לפניך שלוש עשרה מדות הכתובים על ידי משה עבדך כאמור: ויחד יהנה יאהדונהי בעצן, ויתיצב עמו שם, ויקרא בשם יהנה יאהדונהי ושם נאמר:

ויעבר יהנה יאהדונהי על פניו ויקרא: יהנה יאהדונהי יהנה יאהדונהי אל, רחום וחנון, אךך אפים, ורב חסד, נאמת, נצר חסד, לאלפים, נשא עון, נפשע, וחטאה, ונקה:

יתקעו עשרה קולות תשר"ת תש"ת תר"ת:

מי אל כמוך, נשא עון ועובר על פשע, לשארת נחלתו, לא החזיק

לעד אפּו, כּי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו, יכבוש עונותינו, ותשליך במצולות ים כל חטאתם: תתן אמת ליעקב, חסד לאברהם, אשר נשבעת לאבותינו, מימי קדם: ושמע את תפלתנו, כי אתה שמע תפלת כל פה:

ברוך שמע תפלת עמו ישראל ברחמים:

אחר כך יפרישו צדקה לעלוי נשמת הנפטרים ויחליקו גר אחד לכבוד אברהם אבינו עליו השלום.

ימשיכו התהלים כל ספר שני, מפרק מ"ב עד סוף פרק ע"ב, ואחר כך יקיפו התיבה פעם שניה, ויאמרו. למנצח מזמור לדוד: יענך וכו'. יושב בסתר עליון וכו' אגא בכח. וכו' נמצא בעמוד 712.

אחר כך יעמדו בלם ויאמרו:

ברית נפקד אשר נעקד, להעלות לפניך, בשה נאסר וגם נמסר. עשות הטוב בעיניך. רצה גזעו וחון זרעו. בעת בואם לפניך. ואם חובם ענה בם. עשה נא למען שמך. זכרנו יהוה יאהדונהי ברצון עמך:

זכות יצחק בשחק. חתום במדת הגבורה. תזכר אלי צור גואלי, לעם שואל ממך עזרה. עקדתו וצדקתו. משוך לעם בשמך נקרא. זכרם לטובה בנדבה. אל נאזר בגבורה. מנחלתך וסגלתך לא תכלא רחמיך. זכרנו יהוה יאהדונהי ברצון עמך:

רחמנא אדכר לן קימיה דיצחק עקבא	בדיל ויעבור:
רחמנא הדרך שוי עלן	בדיל ויעבור:
רחמנא ולא תתפרע פעובדנא בישין מינן	בדיל ויעבור:
רחמנא זינך אשרי עלן	בדיל ויעבור:
רחמנא חשוב עלן טבון	בדיל ויעבור:
רחמנא פתח שמאי לצלותין	בדיל ויעבור:
רחמנא תוב מרוגזך	בדיל ויעבור:

רחמנא ולא נהדר ריקם מן קמך
 שמע ישראל יהוה יאהדונהי אל'הינו יהוה יאהדונהי אחד:
 יהוה יאהדונהי הוא האלהים, יהוה יאהדונהי הוא האלהים:
 יהוה יאהדונהי הוא האלהים, יהוה יאהדונהי הוא האלהים:
 יהוה יאהדונהי מלך, יהוה יאהדונהי מלך, יהוה יאהדונהי מלך
 לעולם ועד:
 יהוה יאהדונהי מלך, יהוה יאהדונהי מלך, יהוה יאהדונהי מלך
 לעולם ועד:
 אל'הינו שבשמים בריך וזכור ואל תשכחנו
 אל'הינו שבשמים בריך את לחמנו ואת מימינו
 עננו ופחד יצחק עננו: עננו העונה בעת צרה עננו:
 יהוה יאהדונהי עשה למען שמך וחוסה על ישראל עמך:
 יהוה יאהדונהי עשה למען יצחק נעקד באולמך וחוסה על
 ישראל עמך:
 יהוה יאהדונהי עשה למען נסקלים ונשרפים וננהרגים ונחנקים על
 חוד קדשת שמך וחוסה על ישראל עמך:
 דעני ליצחק על גבי מדבחה: עניני:
 דעני ליצחקי וחסדי ותמימי די בכל דר ודר: עניני:
 תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך נעימות בימיך נצח:
 ויאמרו התפלה לעלוי נשמת הנפטר, יהי רצון וכו' עד שומע תפלת עמו
 ישראל ברחמים. כולל תקיעת השופר. נמצא לעיל עמוד 714
 אחר כך, יפרישו צדקה לעלוי נשמת הנפטרים, וידליקו נר שני לכבוד
 יצחק אבינו עליו השלום.
 ומשיכו התהלים כל ספר שלישי מפרק ע"ג ועד סוף פרק פ"ט. ואחר כך
 יקפו התיבה פעם שלישית ויאמרו למנצח מזמור לדוד: יענך וכו'.
 יושב בסתר וכו'. אנא בכת. וכו'. נמצא בעמוד 712.

אחר כך יעמדו כלם ויאמרו:

למורך וגם ידיך ישראל לך מקורא. אשר חלם והן סלם. במרום לו מורא. אל אחד לך פחד ויאמר מה נורא. זכור צדקו וגם נאקו. לשארית נשארה. נהלאה אשר נשארה. זה כמה אימך. זכרנו יהנה יאהדונהי ברצון עמך:

זכור אחיו וגם שבוץ חתום במדת תפארת. מדת אמת באמת ירושה לו וכוותרת. תפארתו בתמתו. תמיד בו נקשרת. ודמותו וצורתו חקוקה בעטרת. הוא איש תם בשמך נחתם שמתו על כס רחמיך: זכרנו יהנה יאהדונהי ברצון עמך:

רחמנא אדפר לן קימיה דייעקב שלמא	בדיל ויעבור:
רחמנא טבון סגיאן אייתי עלן	בדיל ויעבור:
רחמנא תגלגלון רחמך עלן	בדיל ויעבור:
רחמנא כבוש תמתא ורוגזא מינן	בדיל ויעבור:
רחמנא פתח שמאי לצלותין	בדיל ויעבור:
רחמנא תוב מרוגזך	בדיל ויעבור:
רחמנא ולא נהדר ריקם מן קמך	בדיל ויעבור:

שמע ישראל יהנה יאהדונהי אל הינו יהנה יאהדונהי אחד:

יהנה יאהדונהי הוא האלהים, יהנה יאהדונהי הוא האלהים:

יהנה יאהדונהי הוא האלהים, יהנה יאהדונהי הוא האלהים:

יהנה יאהדונהי מלך, יהנה יאהדונהי מלך, יהנה יאהדונהי מלך:
לעולם ועד:

יהנה יאהדונהי מלך, יהנה יאהדונהי מלך, יהנה יאהדונהי מלך:
לעולם ועד:

אל הינו שבשמים גלה כבוד מלכותך עלינו מהרה: אמן:

אל הינו שבשמים גזר עלינו גזרות טובות: אמן:

עגנו אביר יעקב עגנו: עגנו העונה בעת רחמים עגנו:

יְהוָה יֵאָהֲדוֹנָהי עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ וְחוּסָה עַל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ :
יְהוָה יֵאָהֲדוֹנָהי עֲשֵׂה לְמַעַן יַעֲקֹב נִנְעָנָה בְּסֶלֶם מִמְּרוֹמֶיךָ .

וְחוּסָה עַל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ :

יְהוָה עֲשֵׂה לְמַעַן נִסְקְלִים וְנִשְׁרָפִים וְנִהְרָגִים וְנִחְנָקִים עַל יְחִיד קִרְשֵׁת שְׁמֶךָ

וְחוּסָה עַל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ :

דַּעֲנִי לִיעֲקֹב בְּבֵית אֵל :

עֲנִינִי :

דַּעֲנִי לְצַדִּיקִי וְחֹסֵדִי וְתַמִּימִי דֵּי בְּכָל דֶּר וְדָר :

עֲנִינִי :

תוֹדִיעֲנִי אֲרַח חַיִּים שְׂבַע שְׁמֹחוֹת אֶת פְּנֶיךָ נְעִימוֹת בִּימִינְךָ נִצַּח :

וַיֹּאמְרוּ הַתַּפְלָה לְעֵלּוּי נִשְׁמַת הַנֶּפֶטָר, יְהִי רְצוֹן וְכו' עַד שׁוֹמֵעַ תַּפְלַת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים. כּוֹלֵל תְּקִיעַת הַשּׁוֹפָר. נִמְצָא לְעֵיל עַמּוֹד 714

אַחֲרֵיכֶן, יִפְרִישׁוּ צִדְקָה לְעֵלּוּי נִשְׁמַת הַנֶּפֶטָרִים וַיִּדְּלִיקוּ גַר שְׁלִישִׁי לְכַבּוֹד יַעֲקֹב אֲבִינוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם.

יִמְשִׁיכוּ הַתְּהִילִים כָּל סֵפֶר רַבִּיעִי מִפָּרָק צ' עַד סוֹף פָּרָק ק"ו וְאַחֲרֵי כֵן יִקְיפוּ הַתְּיָבָה פָּעַם רַבִּיעִית וַיֹּאמְרוּ: לְמַנְצָח מְזֻמּוֹר לְדָוִד: יַעֲנֶךָ, וְכו'.

יּוֹשֵׁב בְּסֶטֶר וְכו', אָנָּה בְּכַח. וְכו' נִמְצָא בַּעֲמּוֹד 712.

אַחֲרֵי כֵן יַעֲמִדוּ כָּלֵם וַיֹּאמְרוּ:

זְכוּת מֹשֶׁה אֵל תִּנְשֶׂה. חֲתוּם בְּמִדַּת הַנִּצָּח. בְּזְכוּתוֹ וְעֲנֻתוֹ, אוֹיְבָנוּ תִּנְצָח. וּבְהֵרֵם הַמּוֹר שִׁיר מְזֻמּוֹר. נָשִׁיר וְלִמְנָצָח. אֵל נִצָּח לְנִצָּח. רַחֵם עַל עַם רּוֹמְמֶיךָ. זְכַרְנוּ יְהוָה יֵאָהֲדוֹנָהי בְּרְצוֹן עִמָּךְ :

תּוֹרָה תְּמַיְמָה וְנִעִימָה. יִרְשׁ עָנּוּ בְּהֵר סִינִי. עַם אֵל אִיוִם. אֲרַבְּעִים יוֹם עָמַד שָׁם עַם יְהוָה יֵאָהֲדוֹנָהי. לְקַבֵּל תּוֹרָה זָכָה וּבְרָה מִשְׁמֵי מַעוֹנִי. אֵל אֱמֶת תּוֹרַת אֱמֶת. הַנִּחִיל לָעַם נֶאֱמָנִי. צִדְקָתוֹ וְתוֹרָתוֹ. זְכוּר נָא מִשְׁמֶיךָ. זְכַרְנוּ יְהוָה יֵאָהֲדוֹנָהי בְּרְצוֹן עִמָּךְ :

רַחֲמָנָא אֲדַכּוּר לָן קִימִיָּה דְּמֹשֶׁה נְבִיאָה

רַחֲמָנָא לֹא תַעֲבִיד גְּמִירָא לָן

רַחֲמָנָא מַחּוּל וְשִׁבּוּק לְחֻבִּין וְלַעֲנִין

רַחֲמָנָא פִּתַּח שְׁמָיָא לְצִלוֹתֵין

בְּדִיל וַיַּעֲבֹר:

בְּדִיל וַיַּעֲבֹר:

בְּדִיל וַיַּעֲבֹר:

בְּדִיל וַיַּעֲבֹר:

רַחֲמָנָא תוֹב מְרוֹגְנָךְ בְּדִיל נִיעְבוֹר:

רַחֲמָנָא וְלֹא נִהְדַּר רִיקָם מִן קַמָּךְ בְּדִיל נִיעְבוֹר:

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה יֵאָהֲדוֹנָהי אֱלֹהֵינוּ יְהוָה יֵאָהֲדוֹנָהי אֶחָד:

יְהוָה יֵאָהֲדוֹנָהי הוּא הָאֱלֹהִים, יְהוָה יֵאָהֲדוֹנָהי הוּא הָאֱלֹהִים:

יְהוָה יֵאָהֲדוֹנָהי הוּא הָאֱלֹהִים, יְהוָה יֵאָהֲדוֹנָהי הוּא הָאֱלֹהִים:

יְהוָה יֵאָהֲדוֹנָהי מְלֶךְ, יְהוָה יֵאָהֲדוֹנָהי מְלֶךְ, יְהוָה יֵאָהֲדוֹנָהי מְלֶךְ:

לְעוֹלָם וָעֶד:

יְהוָה יֵאָהֲדוֹנָהי מְלֶךְ, יְהוָה יֵאָהֲדוֹנָהי מְלֶךְ, יְהוָה יֵאָהֲדוֹנָהי מְלֶךְ:

לְעוֹלָם וָעֶד:

אֱלֹהֵינוּ שְׂבִשְׁמִים דְּרִשְׁנוּךְ הַמָּצֵא לָנוּ אָמֵן:

אֱלֹהֵינוּ שְׂבִשְׁמִים דְּרוּשׁ דְּמִינוּ מִיד קַמִּינוּ אָמֵן:

עֲנֵנוּ הָעוֹנָה בְּעֵת רְצוֹן עֲנֵנוּ: עֲנֵנוּ הָעוֹנָה בְּעֵת רַחֲמִים עֲנֵנוּ:

יְהוָה יֵאָהֲדוֹנָהי עֲשֵׂה לָמַעַן שְׁמֶךְ וְחוּסָה עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ:

יְהוָה עֲשֵׂה לָמַעַן מִשָּׁה נֶאֱמַן בְּכָל בֵּיתְךָ. וְחוּסָה עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ.

יְהוָה יֵאָהֲדוֹנָהי עֲשֵׂה לָמַעַן נִסְקָלִים וְנִשְׁרָפִים וְנִהְרָגִים וְנִחְנָקִים עַל

יְחִיד קִדְשֵׁת שְׁמֶךְ וְחוּסָה עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ:

דְּעֵנִי לְמִשָּׁה וְאַבּוֹתֵינוּ עַל יָם סוּף:

דְּעֵנִי לְצִדִּיקִי וְחִסְדֵּי וְתַמִּימֵי דֵי בְּכָל דֵּר וְדָר:

תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים שְׂבַע שְׁמֵחוֹת אֶת פְּנֶיךָ נְעִימוֹת בִּימִינְךָ נִצַּח:

וְיֹאמְרוּ הַתְּפִלָּה לְעֵלּוּי נִשְׁמַת הַנֶּפֶט, יְהִי רְצוֹן וְכו' עַד שׁוֹמַע תְּפִלַּת עַמּוֹ

יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים. כּוֹלֵל תְּקִיעַת הַשּׁוֹפָר. נִמְצָא לְעֵיל עַמּוּד 714

אַחֲרֵכֶּךְ יִפְרִישׁוּ צִדְקָה לְעֵלּוּי נִשְׁמַת הַנֶּפֶטִימִים וְיִדְלִיקוּ נֵר לְכָבוֹד מִשָּׁה

רַבִּינוּ ע"ה.

יִמְשִׁיכוּ מִפֶּרֶק ק"ז עַד סוּף פֶּרֶק קי"ח וְאַח"כּ יִקִּיפוּ הַתִּיבָה פָּעַם

חֲמִישִׁית וְיֹאמְרוּ: לְמַנְצַח מְזֻמּוֹר לְדוֹד: יַעֲנֶךָ וְכו'. יוֹשֵׁב בְּסִתְרָא וְכו',

אָנָּה בְּכ"ח. וְכו' נִמְצָא בַּעֲמוּד 712.

אחר כך יעמדו כלם ויאמרו:

בזכות אהרן רון ירון. עמך באמרם הושענא. נחתם בכבוד במצנפת נאה, לשמש בכהנה. בגדי פאר לפאר, שמך לבש באמונה. הודו הראה לעם נכאה. רם שוכן במעונה. בזכותו ותפלתו. תושיע לועמך. זכרנו יהנה יאהדונהי ברצון עמך:

בגדי קדש לקח לקדש. לשרת בם לפני ולפני. ולבשם בבאו שם קדוש כמלאך יהנה יאהדונהי. בקרבנותיו ועולותיו הנה מכפר על עוני. תפלותיו ותחנונותיו זכר היום לעם אמוני. ותשעם ותרגיעם במקדש הדומך. זכרנו יהנה יאהדונהי ברצון עמך:

רחמנא אדפר לן קימיה דאהרן כהנא	בדיל ויעבור:
רחמנא סעיד וסמיך הוי לן	בדיל ויעבור:
רחמנא עביד עמנא אתא לטב	בדיל ויעבור:
רחמנא פתח שמאי לצלותין	בדיל ויעבור:
רחמנא תוב מרוגזך	בדיל ויעבור:
רחמנא ולא נהדר ריקם מן קמך	בדיל ויעבור:

שמע ישראל יהנה יאהדונהי אל הינו יהנה יאהדונהי אחר:

יהנה יאהדונהי הוא האלהים, יהנה יאהדונהי הוא האלהים:

יהנה יאהדונהי הוא האלהים, יהנה יאהדונהי הוא האלהים:

יהנה יאהדונהי מלך, יהנה יאהדונהי מלך, יהנה יאהדונהי מלך:
לעולם ועד:

יהנה יאהדונהי מלך, יהנה יאהדונהי מלך, יהנה יאהדונהי מלך:
לעולם ועד:

אל הינו שבשמים העתר לנו היום ובכל יום ביום בתפלתנו. אמן

אל הינו שבשמים החזירנו בתשובה שלמה ורצויה לפניך. אמן

עגנו העונה בעת רצון עגנו: עגנו העונה בעת רחמים עגנו:

יהנה יאהדונהי עשה למען שמך נחוסה על ישראל עמך:

יהנה יאהדונהי עשה למען אהרן כהן באוריך ותומיך:

וְחוּסָה עַל יִשְׂרָאֵל עֲמֹךְ:
 יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי עֲשֵׂה לְמַעַן נִסְקְלִים וְנִשְׁרָפִים וְנִהְרָגִים וְנִחַנְקִים עַל
 יְחִיד קִדְשֵׁת שְׁמֶךָ וְחוּסָה עַל יִשְׂרָאֵל עֲמֹךְ:
 דַּעְנִי לְאַהֲרֹן בַּמַּחֲתָה:
 דַּעְנִי לְצִדִּיקִי וְתַמִּימִי דֵּי כָּל דֵּר וְדָר:
 תוֹדִיעֵנִי אֶרֶח חַיִּים שְׂבַע שְׁמָחוֹת אֶת פְּנִיךָ נְעִימוֹת בִּימִינְךָ נִצַּח:

וַיֹּאמְרוּ הַתַּפְּלָה לְעֵלּוּי נִשְׁמַת הַנֶּפֶטָר, יְהִי רָצוֹן וְכו'. עַד שׁוֹמֵעַ תַּפְּלַת עַמּוֹ
 יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים. כּוֹלָל תְּקִיעַת הַשּׁוֹפָר. נִמְצָא לְעֵיל עֲמֹד 714
 אַחֵר כֵּן יִפְרִישׁוּ צִדְקָה לְעֵלּוּי נִשְׁמַת הַנֶּפֶטָרִים, וַיִּדְּלִיקוּ נֵר לְכָבוֹד אַהֲרֹן
 הַכֹּהֵן ע"ה.

יִמְשִׁיכוּ הַתַּהֲלִים כָּל פֶּרֶק קי"ט וְאַחֵר כֵּן יִקִּיפוּ הַתִּיבָה פַּעַם שְׁשִׁית
 וַיֹּאמְרוּ: לְמַנְצַח מְזֻמּוֹר לְדָוִד: יַעֲנֶךָ בְּיוֹם צָרָה וְכו'. יוֹשֵׁב בְּסֶתֶר וְכו'
 . אָנָּה בְּכַח. וְכו' נִמְצָא בַּעֲמֹד 712

אַחֵר כֵּן יַעֲמִדוּ כָּלֵם וַיֹּאמְרוּ:

זְכוֹת נִשְׁמָר, בְּרִית שְׁמָר. בְּמַדַּת הַיְסוֹד חֲתוּם. לְמַלּוּךְ זָכָה וּבִמְלוּכָה,
 לוֹ נִגְלָה כָּל סֵתוּם. וּבְזֻכוּתוֹ לְאַמְתּוֹ, גִּלָּה קֵץ הַחֲתוּם, וְתַרְדֵּף וְגַם
 תַּהֲדָף לְרַשְׁעִים יְסִיתוּם. זְכוֹת אַבּוֹת, רוֹכֵב עַרְבוּת. זְכוֹר הַיּוֹם
 לְרוּמֶךָ. זָכְרָנוּ יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי בְּרָצוֹן עֲמֹךְ:

בְּזֻכוֹת יוֹסֵף. הִיָּה מֵאֶסֶף, נִחַלְתָּךְ בְּבֵית קִדְשְׁךָ, וַיִּרְצָה אֵל חַי בְּנִיחוּתִי,
 תַּפְּלַת עַם מְקִדְשְׁךָ. וּבְרִיתוֹ וּזְכוּתוֹ זָכוֹר לְעַם מְגוּרְשְׁךָ. זָכְרָם לְגִילָה
 וְצִהְלָה. וְקִבְּצָם לְמִגְרָשְׁךָ. הוֹשַׁעְנָה וְרַחֵם נָא, בְּזֻכוּתוֹ לְאַמִּיךָ. זָכְרָנוּ
 יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי בְּרָצוֹן עֲמֹךְ:

זְכוֹת פְּנִיחָס הַמִּיָּחֵס. לְמַדַּת צִדִּיק יְסוֹד עוֹלָם. לְבְרִית קִנְיָה וְנִפְלָל עַם
 קוֹנֵה. הַמְּבִיא בְּמִשְׁפָּט עַל כָּל נִעְלָם. וְתַעֲצֹר מִשְׁלַחַת צָר. וְהוּא
 נִתְבָּצֵר בְּרוּם עוֹלָם. הִגַּם הָלוֹם בְּרִית שְׁלוֹם. חַיִּים וְעוֹלָם לְכַהֲנוּת
 עוֹלָם. וּבְזֻכוּתוֹ לְעֶדְתּוֹ. קָרַב קֵץ יְמִינְךָ. זָכְרָנוּ יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי בְּרָצוֹן
 עֲמֹךְ:

בזכות מקנא היה עונה, לשונות עם מקדשך. רצה אל חי בניהוחי.
חלף קרבני לאשך. ושה פזורה שי למורא יובילו אל נזה קדשך.
זכרם לגילה וצהלה. וקבצם למגרשך. הושענא ורחם נא. לכנה
אשר נטעה מינך. זכרנו יהנה יאהדונה ברצון עמך:

רחמנא אדפר לן זכותיה דיוסף צדיקא בדיל ניעבור:

רחמנא אדפר לן קנאותיה דפינחס קנאה בדיל ניעבור:

רחמנא פתח שמאי לצלותין בדיל ניעבור:

רחמנא טוב מרוגזך בדיל ניעבור:

רחמנא ולא נהדר ריקם מן קמך בדיל ניעבור:

שמע ישראל יהנה יאהדונה אל הינו יהנה יאהדונה אחד:

יהנה יאהדונה הוא האלהים, יהנה יאהדונה הוא האלהים:

יהנה יאהדונה הוא האלהים, יהנה יאהדונה הוא האלהים:

יהנה יאהדונה מלך, יהנה יאהדונה מלך, יהנה יאהדונה מלך
לעולם ועד:

יהנה יאהדונה מלך, יהנה יאהדונה מלך, יהנה יאהדונה מלך
לעולם ועד:

אל הינו שבשמים ונקרא ואתה תעננו אמן:

אל הינו שבשמים זכרנו בזכרון טוב לפניך אמן:

עננו העונה בעת רצון עננו: עננו העונה בעת רחמים עננו:

יהנה יאהדונה עשה למען שמך וחוסה על ישראל עמך:

יהנה יאהדונה עשה למען זכות יוסף אסיר צדיקך:

והוסיף על ישראל עמך:

יהנה יאהדונה עשה למען פנחס זך קנא לשמך:

והוסיף על ישראל עמך:

יהנה יאהדונה עשה למען נסקלים ונשרפים ונהרגים ונחנקים על

יחוד קדשת שמך וחוסה על ישראל עמך:

דעני ליוסף בבית אסירי:

ענינו:

דַּעֲנִי לַפְּנֵחַס בְּשֵׁטִים: עֲנִינִן:

דַּעֲנִי לְצַדִּיקִי וְחִסְדֵּי וְתַמִּימֵי דֵי בְּכָל דֵּר וְדָר: עֲנִינִן:

תוֹדִיעֲנִי אֶרֶח חַיִּים שְׁבַע שְׁמַחוֹת אֶת פְּנִיךָ נְעִימוֹת בִּימִינְךָ נֶצַח:

וַיֹּאמְרוּ הַתַּפְּלָה לְעֵלּוּי נְשָׁמַת הַנֶּפֶטָר, יְהִי רְצוֹן וְכו', עַד שׁוֹמֵעַ תַּפְּלַת עַמּוֹ

יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים. כּוֹלֵל תְּקִיעַת הַשּׁוֹפָר. נִמְצָא לְעֵיל עַמּוֹד 714

אַחֲר־כֵּן יַפְרִישׁוּ צִדְקָה לְעֵלּוּי נְשָׁמַת הַנֶּפֶטָרִים, וַיִּדְּלִיקוּ גַר לְכַבּוֹד יוֹסֵף וּפְנֵחַס ע"ה.

יִמְשִׁיכוּ הַתַּהֲלִים מִפֶּרֶק ק"כ עַד סוּפוֹ, וְאַחֲרֵי כֵן יִקִּיפוּ הַתִּיבָה פָּעַם שְׁבִיעִית וַיֹּאמְרוּ: לְמַנְצַח מְזֻמּוֹר לְדוֹד: יַעֲנֶךָ, וְכו'. יוֹשֵׁב בְּסִטָּר וְכו',

אַנָּא בְּכַח. וְכו' נִמְצָא בַעֲמוֹד 712

אַחֲרֵי כֵן יַעֲמִדוּ כֻלָּם וַיֹּאמְרוּ:

זְכוֹר סֶגֶן אֲשֶׁר נָגַן, עָלִי עֲשׂוֹר וְגַם נָבֵל. בְּשִׁירוֹתָיו וּזְמִירוֹתָיו, יְהוֹדוּן לְךָ בְּכָל תַּבֵּל. לְךָ נִמְשַׁח וְנִגְדָּךָ שַׁח נִשּׂוֹא לְךָ עַל וְגַם סָבֵל. פָּדָה נִכְאָה מִקּוֹרְבָּהּ, לְךָ נִחְלָה וְגַם חָבֵל. לְהוֹשִׁיעָה לְהַרְגִּיעָה תִּגְלָה מִמְּרוֹמֶךָ. זְכַרְנוּ יְהוָה יֵאֱהוּדוֹנָהי בְּרַצוֹן עִמָּךָ:

בְּזִכּוֹת דָּוִד אִישׁ יָדִיד. נִחַתָּם בְּכֶתֶר מַלְכוּתְךָ. תִּרְחַם וְגַם תִּנְחַם. עִמָּךָ וְנִחַלְתָּךָ. בְּזִכּוֹת הַרְאָה לְעַם נִכְאָה. בְּנִין בִּיתְךָ וּנְתָךָ. בְּזִכּוֹת אֲבוֹת מַעֲרֻבוֹת. זְכוֹר נָא לְעִדְתְּךָ. וְנִשְׁלַם וְנִשְׁאָם בְּזִכּוֹת שְׁבַעַת תְּמִימָךָ. זְכַרְנוּ יְהוָה יֵאֱהוּדוֹנָהי בְּרַצוֹן עִמָּךָ: זְכוֹר לָנוּ אֱלֹהֵינוּ זִכּוֹת דָּוִד בְּנוֹ יִשִּׁי. וּמִגְזְעוֹ תִּצּוּ חוּטָר, לְקַבֵּץ אֶת מְגוֹרְשֵׁי. וּבְזִכּוֹתוֹ אֲסוּף נִדְחוֹ, וְאֵת בְּנֵי וְאֵת נָשִׁי. וְנִגְלִיָּה בְּמַלְכוּתְךָ וְדַבְּרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ: זְכַרְנוּ יְהוָה יֵאֱהוּדוֹנָהי בְּרַצוֹן עִמָּךָ:

רַחֲמָנָא אֲדַפְרָ לָן קִימִיָּה דְדוֹד מִלְּפָא מְשִׁיחָא בְּדִיל וַיַּעֲבֹר:

רַחֲמָנָא אֲדַפְרָ לָן צְלוֹתִיָּה דְשְׁלָמָה מִלְּפָא בְּדִיל וַיַּעֲבֹר:

רַחֲמָנָא פְּתַח שְׁמַיָּא לְצְלוֹתֵין בְּדִיל וַיַּעֲבֹר:

רַחֲמָנָא צְלוֹתָנָא קַבֵּל בְּרַעְנָא בְּדִיל וַיַּעֲבֹר:

רַחֲמָנָא קַבֵּל צְלוֹתֵין וּבְעוֹתֵין בְּעִידָן עֲקֵתֵין בְּדִיל וַיַּעֲבֹר:

רחמנא רחם על נשמתין בדיל ניעבור:

רחמנא תוב מרוגנך בדיל ניעבור:

רחמנא ולא נהדר ריקם מן קמך בדיל ניעבור:

שמע ישראל יהנה יאהדונהי אל הינו יהנה יאהדונהי אחד:

יהנה יאהדונהי הוא האלהים, יהנה יאהדונהי הוא האלהים:

יהנה יאהדונהי הוא האלהים, יהנה יאהדונהי הוא האלהים:

יהנה יאהדונהי מלך, יהנה יאהדונהי מלך, יהנה יאהדונהי מלך
לעולם ועד:

יהנה יאהדונהי מלך, יהנה יאהדונהי מלך, יהנה יאהדונהי מלך
לעולם ועד:

אלהינו שבשמים חמול עלינו ועל טפנו ועל עוללנו:

אלהינו שבשמים טהרנו מטמאות עוננו:

אלהינו שבשמים יהמו נא רחמיך עלינו:

אלהינו שבשמים פבוש את פובשנו:

אלהינו שבשמים למענך עשה ולא למעננו:

אלהינו שבשמים מלא משאלות לבנו לטובה לעבודתך:

אלהינו שבשמים נקום את נקמתנו:

אלהינו שבשמים סמוך את נפילתנו:

אלהינו שבשמים ענה את עתרתנו:

אלהינו שבשמים פדנו מידי כל אויבנו:

אלהינו שבשמים צוה אתנו ברכותיך:

אלהינו שבשמים קרב לנו קץ הגאולה:

אלהינו שבשמים ריבה ריבנו וגאלינו:

אלהינו שבשמים שעה את שועתנו:

אלהינו שבשמים תפון תפלתנו קטרת לפניך:

עגנו מגן דוד עגנו: עגנו אלהי המרפכה עגנו: עגנו רחום וחנון
עגנו:

יְהִי הָיָה יֵאָהֲדוֹנָהּ עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ וְחוּסָה עַל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ:
יְהִי הָיָה יֵאָהֲדוֹנָהּ עֲשֵׂה לְמַעַן דָּוִד נָעִים זְמִירוֹתֶיךָ.

וְחוּסָה עַל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ:

יְהִי הָיָה יֵאָהֲדוֹנָהּ עֲשֵׂה לְמַעַן מֶלֶךְ שְׁלֹמֹה בֶּנָה בֵּית לְשִׁמְךָ

וְחוּסָה עַל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ:

יְהִי הָיָה יֵאָהֲדוֹנָהּ עֲשֵׂה לְמַעַן נִסְקָלִים וְנִשְׁרָפִים וְנִהְרָגִים וְנִחְנָקִים עַל
יְחִיד קִדְשֵׁת שְׁמֶךָ וְחוּסָה עַל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ:

דַּעֲנִי לְדָוִד וְלְשְׁלֹמֹה בְּנוֹ בִּירוּשָׁלַיִם עֲנִינִן:

דַּעֲנִי לְצִדִּיקִי וְנַחֲסִידִי וְתַמִּימִי דִּי בְּכָל דֵּר נָדָר: עֲנִינִן:

תוֹדִיעֲנִי אֶרֶח חַיִּים שׁוֹבֵעַ שְׂמִיחַת אֶת פָּנֶיךָ נְעִימוֹת בִּימִינְךָ נִצָּח:

וַיֹּאמְרוּ הַתַּפְלָה לְעֵלּוּי נִשְׁמַת הַנֶּפֶטָר, יְהִי רָצוֹן וְכו', עַד שׁוֹמֵעַ תַּפְלַת עֲמוֹ
יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים. כּוֹלָל תְּקִיעַת הַשּׁוֹפָר. נִמְצָא לְעֵיל עֲמוֹד 714
וַיִּתְקַעוּ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים תִּשְׁרֹת, שְׁלֹשׁ פְּעָמִים תִּשְׁרֹת, שְׁלֹשׁ פְּעָמִים תִּרְרֹת.
וַיֹּאמְרוּ עוֹד פַּעַם מִי אֵל כְּמוֹךָ.

מִי אֵל כְּמוֹךָ, נִשָּׂא עוֹן וְעוֹבֵר עַל פֶּשַׁע, לְשֹׂאֲרִית נִחֲלָתוֹ, לֹא הִחֲזִיק
לְעַד אָפוֹ, כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יִרְחַמֶּנּוּ, יִכְבוֹשׁ עוֹנוֹתֵינוּ,
וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצּוֹלוֹת יָם כָּל חַטָּאוֹתָם: תִּתֵּן אֶמֶת לִיעֲקֹב, חֶסֶד
לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם, מִימֵי קְדָם:

יִתְנוּ צִדְקָה לְעֵלּוּי נִשְׁמַת הַנֶּפֶטָרִים, וַיִּדְּלִיקוּ נֵר לְכַבֹּד דָּוִד הַמֶּלֶךְ
עָלָיו הַשְּׁלוֹם.

יִחְזִירוּ הַסֵּפֶר תּוֹרָה לְהִיכָל וְאַחֵר כֶּן יֹאמְרוּ:

רַבִּי חֲנַנְיָא בֶּן עֲקָשְׁיָא אוֹמֵר רָצָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְזַכּוֹת אֶת
יִשְׂרָאֵל לְפִיכֶךָ הַרְבֵּה לָהֶם תּוֹרָה וּמַצּוֹת שֶׁנֶּאֱמַר יְהִי הָיָה יֵאָהֲדוֹנָהּ
חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ וַיִּגְדֵּל תּוֹרָה וַיִּאֲדִיר:

יֹאמְרוּ קַדִּישׁ "עַל יִשְׂרָאֵל".

בענין תקוני עוונות שלא נתפרשו בהאריז"ל נעתק מספר שאלות ותשובות ברית אברהם להר' יוסף שני סימן ז'.

היות וב"ה רבים עתה עם הארץ אשר האיר ה' עיניהם ונשאם לבם לשוב בתשובה שלימה מפשעיהם לכל חטאתם. וגלוי וידוע שאחד החטאים החמורים הוא חלול שבת קודש, אשר הלכותיו תלויים בשערה ומי יאמר ניקיתי. ורבותינו הקדושים אשר האירו לנו דרכי התשובה, האריז"ל, הרש"ש והרי"ח טוב זיע"א לא זכרו דבר מתקן חטא זה, ואין אתנו יודע עד מה גודל הפגם ומקום תקונו ואיזה דרך ישכון אור. ומי יאמר עליתי למרום אדמה לעליונים למעלה לתקן סדר ותקון אשר יוכל האדם לסמוך ולבטוח כי בזה תקן נפשו מיום הדין הגדול והנורא והשיב האור על מכונו. (וכמ"ש החיד"א זיע"א בצפורן שמיר סי' ו' וז"ל. ומי עלה שמים או נגלה אליו אליהו ז"ל בקבע אחר רבינו האריז"ל לעשות פשר דבר בענינים העומדים ברומו של עולם, ותקון בשמות ועולמות העליונים למעלה עכ"ל.)

וברור שיש תשובה גם לחטאים אשר לא זכרו רבותינו הקדושים סדר תקונם. וכמבואר בדברי חז"ל בהרבה מקומות, וכמ"ש בזה"ק פ' משפטים (ק"ו). "שאין דבר בעולם ואין פתח בעולם שלא משבר מי ששב בתשובה. ושנינו, אין דבר בעולם העומד בפני התשובה ולכל בעלי התשובה מקבל הקב"ה ומזמן לפניהם אורחות חיים, ואעפ"י שפגם מה שפגם הכל נתקן והכל שב על מכונו. ואפילו במה שנשבע הקב"ה לרעה, כאשר שב האדם בתשובה שב בו הקב"ה והופך לטובה. והתשובה שוברת גזרות רעות ודינין ושלשלאות של ברזל מעל השב. ואין דבר העומד בפני התשובה. ואפילו אם פשע אדם בעדים והתראה, כאשר שב, רפואת נפשו מזומנת לו". עכ"ל. ולפלא הוא שלשכונת שקר החמורה שנזדעזע העולם עליה, והחמירו חז"ל בעניינה מאוד וכן לעוון זרע לבטלה שאמרו על זה בזהר (פ' ויחי) שתשובתו קשה ומרובה, כתב רבינו האריז"ל תקוני תשובה, וכן לחטאים משונים כבא על הבהמה והזכר סדר תקונם, ואלו לחלול שבת קודש לא כתב תקונו. וגם הרי"ח הטוב בספרו לשון חכמים שהוסיף עוד כמה תקונים מדעתו

הרחבה לחטאים שלא נזכרו בכתבי האריז"ל, לא כתב תקון לזה, ודברים בגו.

ומקום היה בראש לומר שאעפ"י שתקון לזה בפירוש לא אתמר, מכללא אתמר, כי בשערוה"ק תיקון ט"ז נתן תיקון למחוייב ד' מיתות ב"ד "יתענה מאתיים תעניות ובכל יום מהם יקרא פ' עקידת יצחק בכוונה ויתפלל לבוראו שבזכות אברהם שנתנסה באש יצילהו משריפה שהיא כנגד אות ה' ראשונה של ההוי"ה. ובזכות יצחק שנעקד יצילהו מהרג שהוא כנגד ו' של הוי"ה, ובזכות יעקב שגלה בגלות יצילהו מחנק שהיא כנגד אות ה' אחרונה של ההוי"ה הנדמה לגלות. ובזכות שלשתם יחד יצילהו מסקילה שהיא כנגד אות י' של ההוי"ה "עכ"ל. וא"כ חלול שבת שהוא בסקילה, סמא ידידיה בידן. אך דא עקא שתקון זה כתב מהרח"ו שבלי ספק אינו להאריז"ל אלא למהר"א הלוי, ומאן יימר דהסכימו בזה מן שמיא, ולא רק שלא מצינו לרש"ש שסמך ידו על תקון זה להכניסו בבריתו ובמאמרו, אלא אדרבה סידר תקון קבלת ד' מיתות ב"ד בדרך אחרת (והיא לו נדפסה בקונטרס שפת אמת שבספר "אמת ליעקב") ולא צירף לתקון זה שבשער המצוות אפילו כסניף בעלמא. ונראה דחיליה דהאי תיקון שסדר הרש"ש הוא משער הכוונות כוונות ק"ש. (דף כ"ד.) ומתחילה חשבתי לחלק בין תקון למי שנתחייב ד' מיתות ב"ד לבין תקון קבלת ד' מיתות ב"ד. אך מצאתי להרי"ח טוב בספרו לשון חכמים ח"ב סי' כ"ה שהביא לתיקון זה של הרש"ש וקראו "תקון למי שחייב א' מד' מיתות ב"ד". וגם הוא לא צירף לזה התיקון שבשער המצוות ואפילו לא כסניף, ולא הצריך פדיון מאתיים תעניות ולא אמירת העקידה. וא"כ נראה דנדחה קראו לה עזובה שכוחה לתקון שבשער רוח"ק.

ולאחר העיון נראה דאין תקון זה לא שבשער רוח הקודש, ולא של הרש"ש והרי"ח טוב מועיל לחלול שבת כלל, ולא נגע ולא פגע בה, כי מצינו שסדרו תקון מיוחד לבא על הזכור שמיתתו בסקילה. ותקונו ברג"ל תעניות, ולבא על אשת איש שמיתתו בחנק ותקונו בשכ"ה תעניות, ולא סמכו על התקון הכולל של ד' מיתות ב"ד, ובוודאי שגם לשאר עוונות שחייבים עליהם ד' מיתות ב"ד כחלול שבת וכדו' שצריך

להיות להם תקון פרטי כפי מספר ומפקד שמות הקודש שפגם בהם. ואין תקון זה אלא בכללות ליחד אותיות הוי"ה אהי"ה אדנו"ת שהפרידם בחטאיו שישובו להתייחד ולהאיר מבלי מונע, וגורם לו שינצל מלמות בפועל בד' מיתות ב"ד. וכמשאחז"ל "תני ר' חייא, מיום שחרב בית המקדש אעפ"י שבטלו סנהדרין דין ארבע מיתות לא בטלו, מי שנתחייב סקילה או נופל מן הגג או חיה דורסתו, ומי שנתחייב שריפה או נופל בדליקה או נחש מכישו, ומי שנתחייב הריגה או נמסר למלכות או ליסטים באים עליו ומי שנתחייב חנק או טובע בנהר או מת בסרוניכ"י. (כתובות ל.) ואעפ"י שהחוטאים בענשי מיתות אלו מתים על מטתם בשלוח, ידוע הוא שישובו בגלגול וימותו במה שנתחייבו, ותיקון זה מצילם ממיתה משונה שנתחייבו בה, ותו לא. ואל תשיבני ממה שבסוף התקון סידר הרש"ש (והעתיקו גם הרי"ח טוב בלשון חכמים) נוסח תפילה בלשון זה "יהי רצון מלפניך ה' או"א שיהיה נחשב לפניך קבלה ומסירה זו שקבלתי ומסרתי את עצמי לקבל ד' מיתות ב"ד, כאילו נעשו בי בפועל בב"ד הגדול שבירושלים לכפר על כל עוונותי ולתקן כל העולמות שפגמתי" עכ"ל. וא"כ תיקון זה לכאורה מועיל גם לתקון העולמות, כי גם בסדר קבלת ד' מיתות שתקן לומר בק"ש שעל המטה כתב לנוסח זה אעפ"י שבוודאי אין בזה תיקון מושלם לחטאת האדם ומוצרך לתיקוני עוונות שבשער רוח"ק, וכמו שכתב האריז"ל עצמו "כי מי שחטא אפי' ת"ח מוכרח הוא שיתענה כדי שימרק עוונותיו ויתקן המקום אשר פגם בו ואח"כ יעלה משם למעלה". (שער רוח הקודש ענין כוונת התענית), וגם הרש"ש והרי"ח הטוב לא אמרו שתקון זה של ד' מיתות ב"ד יעזור לחוטא בזכור או באשת איש, רח"ל. וא"כ גם לחלול שבת אין בזה משום תעלה ורפואה למכתו.

ומצאתי און לי בזה, ממה שמצאתי ראיתי להרי"ח הטוב בספרו רב פעלים ח"ג סי' י"ט בתשובה לאדם שכבה בשוגג בדבר שיש בו מחלוקת הפוסקים אם אסורו מדאורייתא או מדרבנן, וגזר תקונו "שיתענה ג' ימים ב', ה', ב', ואם אפשר ז' ימים ויאמר בקבלת תענית בפירוש שהוא מקריב חלבו ודמו בתעניתו לפני הקב"ה במקום הקרבן על המזבח בעבור שגגתו ששגג בחלול שבת, וביום התענית ילמד תנ"ך

של קריאי מועד לליל שבועות והמשניות אשר שם, ויקרא ג"כ פרשיות של הקרבנות וגם ילמד אדרא זוטא ויעשה כפרה על ראשו בתרנגול ויתן אותו לעניים, ויתוודה בווידי באות ח' על חלול שבת ויתן דמי חטאת שהוא עז שמינה לעניים תלמידי חכמים וישוב אל ה' וירחמהו, עכ"ל. ראה גם ראה כמה החמיר בתקונו בכמה ימי תעניות וכפרה ודמי חטאת ולימודים ולא בא על סיפוקו לתת לו התקון לד' מיתות ב"ד שהוא יותר קל, כי ודאי אין בזה מזוזר לנפשו כלל, ואפילו לא על השוגג וכ"ש על המזיד.

והאיר ה' עיני להבין מדוע לא כתבו רבותינו הקדושים תקון לחלול שבת, כי בהתבונן בכל התקונים שסדר האריז"ל, כולם הם בחטאים שבהם הכניס האדם הקודש במקום הטנופת, והפיל הנצוצות למטה, או שגרם להסתיר אור הקודש מלהאיר, או שגרם לחצונים להתאחז בקדושה במקום הקרוב אליהם, או הביא הקלי' להקיף הקדושה מבחוץ, ואפי' בחטא הגאווה שגרם שבפגמו עלו הקלי' עד אותיות י"ה, אין זה אלא בהוי"ה דמילוי ההי"ן, וכמ"ש וז"ל "ולפי שמילוי ההי"ן הוא יותר תחתון מן מלוי אלפי"ן או יודי"ן, לכן מתאחזים החצונים בו יותר משאר מלויי שם י"ה. ותקונו שיכוון בשם י"ה דההי"ן, לסלק ולהסיר הגאווה הזאת מן הקליפות ולהחזירה למעלה הוא יתב"ש בעל הגאווה האמיתית". ובחטא שבועת שקר מונע מהמלכות שבעה הבלים דקדושה ומלבישה הבלים דקלי', שהם הבל ורעות רוח, וע"י ל"ז תעניות שבגי' הבל, מסתלקים הבלים הקליפה מהמלכות ונמשכים אליה שבעה הבלים דקדושה, ובאלה קיבל רשות האריז"ל לגלות סדר התקון. אמנם חטא חלול שבת, פגמו שונה, כי גרם לקלי' לעלות אל תוך חלל הקדושה ולהגיע עד השורש שנשמתו תלויה שם. וגורם רע לו ולזולתו, ולכן ענשו גדול מאוד כדי להתלבן ולחזור בקדושה. (נוסח משולב משעכו"ו ופע"ח בדרוש תחום שבת), ובזה אפשר לא ניתן להם רשות לגלות סדר התקון, אם נתקן ע"י תעניות במספר ובמפקד השמות שפגם בהם, או אינו אלא ע"י תשובה סגיא ויסורים קשים ומעין הדברים הנזכרים ברוקח.

ואם כנים דברי, יובן בזה מדוע לחלול שבת בשוגג בספק אסור

דאורייתא הצריך הרב פעלים הנ"ל. תשובה גדולה כ"כ, הכוללת שלשה או שבעה ימי תענית וכו', כאשר לבא על הזכור או על אשת איש במזיד, הסתפק בתיקון תענית של יום אחד בלבד ופדיון שאר הימים בכסף. וגם לא הצריך להביא דמי חטאת שמינה לשוגג בהם (ומה שהצריך ד' ימים לתיקון חטא זרע לבטלה, אפשר מפני שאמרו בזוהר שאין תקונו אלא בתשובה סגיא, ויותר נראה לי מפני שיש כמה חלוקים ופרטים בחטא זה וצריך תיקון בפ"ע לכל אחד מהם כמתבאר מנוסח עננו שתקן הרש"ש לחטא זה, וכן הצריך ג' ימים לרואה קרי ביוהכ"פ, כיון שסכנתו קרובה שמא לא ישרים שנתו רח"ל, ולכן הצריך תקונו ג"פ כי בתלתא תהוי חזקה וינצל ויכנס לחיים טובים).

זאת, ועוד אחרת, כי בשאר עוונות התקון הוא שוה לכל נפש, ונכתב בספר, אבל חלול שבת פגמו אינו שוה בכולם, וכמ"ש האריז"ל "שהפגם מגיע עד השורש שנשמתו של החוטא תלויה שם. וא"כ תקונו שונה לכל אדם בהתאם לגודל נשמתו, ועומק פגמו, ולכן נמנע מלכתבו, ויש אנשים הדיטות ופשוטים מעמי הארץ ושורש נשמתם גבוה לעילא מן כל ברכתא ותקונם צריך להיות בהתאם לשרשם, ואין לשפוט תקון האדם לפי מראה עינים*.

* אפשר שזו הסיבה שהרש"ש לא הביא בסדורו תקון לא"א שסדר האריז"ל אעפ"י שהביא תקוני מ"ז ובא על הבהמה שהם יותר רחוקים מן השכל, כי תקון בא על הבהמה נתנו האריז"ל לכל נפש, ותקון מ"ז אעפ"י שלא נתנו אלא לפרטיים כיון שנתן אותו תיקון לג' בנ"א, מוכח מילתא דתיקונו שוה לכל נפש. אבל תקון א"א אעפ"י שפשט הדברים מטין שנתנו האריז"ל לכל נפש, מלשון מהרח"ו שכתב "עוד מצאתי בקונטרס אחד של בעל התקון הנזכר" נראה שנתנו האריז"ל לאדם אחד וממנו העתיקו מהרח"ו שהבין שהוא שוה לכל נפש, ואלו הרש"ש לא ברור ליה אם אכן שוה הוא לכל אדם, ולכן קרא לו שמיטה, וגם הרי"ח הטוב, שכן הביאו בלשון חכמים והסכים שתקונו בשכ"ה תעניות, לא הסתפק בפדיון שכ"ה סעודות אלא בג' פעמים שכ"ה שהם תתקע"ה סעודות, משא"כ בתקונים אחרים שפדיונם שוה למס'

ובתיקון ד' מיתות ב"ד למהר"א הלוי הנ"ל, יש להבין אם יש לחלק מאתיים התעניות לד' מיתות ב"ד, ויצא לכל אחד מהם רביע שהם חמישים תעניות, או שאין נפק"מ, ובכל ענין ואפילו לא נתחייב רק אחת מד' מיתות תקונו במאתיים תעניות, ולזה הדעת נוטה. כי התיקון בכל מקרה הוא ע"י חבור ד' אותיות ההוי"ה שכנגד ד' מיתות ב"ד. וא"א לעשות חבור אות י' דהוי"ה עם א' דאדנות ודאהי"ה בלבד, וחייב לצרף ולחבר גם שאר אותיות ההוי"ה עם אדנות ואהי"ה. וכן משמע גם מתיקון ד' מיתות ב"ד שסדר מהרש"ש שאפילו נתחייב באחד מהם יעשה כל הסדר, ומפורש כתב בלשון חכמים שסדר זה הוא תיקון למי שחייב אחד מד' מיתות ב"ד, וא"כ גם התעניות נראה דא"א פחות ממאתיים אפילו אם אינו חייב אלא אחד מד' מיתות ב"ד. וא"כ מסדרי התקונים שכתבו שתקון לחלול שבת הוא חמישים תעניות (והביאום ב"בניהו בן יהידע" תקוני הנפש, ובס' "אור הלבנה"). ונראה שבנו חשבונם על רביע מתיקון ד' מיתות ב"ד טעו בשתיים. א. כי עצם התיקון לאו בר רב אשי חתום עלה ונדחה היא. ב. כי גם לסומך על התקון יצטרך בכל מקרה מאתיים תעניות ולא חמישים.

והרב כפ' החיים (או"ח סי' של"ד) כתב וזה לשונו, אם עבר על אב מלאכה בשבת כתב בספר "חמדת ימים" בשם האר"י שיצום תנ"ה ימים כמספר שלשת שמות אהי"ה במילואם דיודי"ן דאלפי"ן ודההי"ן, סוד תחום שבת שהוא החותם. אמנם מדברי הרב בשערוה"ק תיקון ט"ז לא משמע הכי שכתב תקון למחוייב ד' מיתות ב"ד שיתענה מאתיים תעניות וכו'. ואיסור שבת הוא בסקילה וא"כ נראה דא"צ כ"כ תעניות, והגם דיש לחלק דלפי סודם של דברים אין התקונים שוים, מ"מ בכתבי האר"י בח' שערים אשר אתנו לא מצאנו גילוי בהדיא כמה צריך להתענות מי שחלל שבת במזיד, וע"כ נראה להקל למי שלא יוכל להתענות כ"כ ימים וגם אין לו ממון לפדות כ"כ תעניות שילקה ויתענה

התעניות בדיוק. ואפשר שסיבה זו גרמה לו לשלש פדיונותיו, אך לא הבנתי למה לא הביאו לתקון הגאון וכבוד או"א, שזכרם האריז"ל.

מ' יום, עכ"ל. והנה ספר "חמדת ימים" קמו עליו עוררי"ן כידוע, ולא עוד אלא שמהאר"י נראה היפך מדבריו כי במפורש חלק האר"י בין איסור תחומין למלאכה בשבת כי באיסור תחומין יצא האדם אל הקלי', ובחלול שבת גרם לקלי' להכנס אל הקודש ח"ו, והוא בא להשוותם בתיקון כמנין תחום, ונראה דזו היתה לו להר' "אור הלבנה" שחלק בין תיקון למחלל שבת שהצריכו חמישים תעניות לבין מי שיצא מחוץ לתחום בשבת שהצריכו תנ"ד תעניות כמנין תחום, ועכ"פ אין אלו אלא דברי נביאות, ולאז האריז"ל חתום עליהם, ולכן סמך הרב כף החיים על פסק מהרא"י והרמ"א שהצריכו להתענות מ' ימים לתקון זה.

ועלינו לברר דרך ונתיב לתקון חלול שבת, ומי יוכל לעלות השמימה ויקחה לנו וישמיענו אותה ונעשנה, ומשום תקנת השבים אמרתי למצא מזור ותרופה לעוון זה, בנוי עפ"י רבוינו הקדושים זיע"א. וזה יצא ראשונה, פסק הרמ"א, (או"ח סי' של"ד) שכתב "שתקונו להתענות ארבעים יום שני וחמישי ולא ישתה יין ולא יאכל בשר (בכל זמן תיקונו, ולא רק בסעודות שלפני ואחרי הצום ולא כמו שהבינו כמה אחרונים) ויתן במקום קרבן חטאת י"ח פשוטים לצדקה ואם ירצה לפדות התענית יתן בעד כל יום שנים עשר פשוטים לצדקה". וסמך הרב כף החיים ידו שהתקון הוא בארבעים ימי תענית, והוסיף מלקות. אמנם מהרב פעלים שהובא לעיל נראה שלא הסתפק בתקון זה ואפילו למחלל שבת בשוגג בספק איסור דאורייתא, הצריכו להתענות בפועל ג' או ז' ימים וללמוד סדר תקון ארוך ולתת דמי חטאת שמנה, וא"כ מה יעשה המזיד.

ולולא דמסתפינא הוה אמינא כי תקון חלול שבת נראה שהוא אולי בתשעים וששה ימי תענית, כמנין "אל אדני" וכמנין מלאכה, כי בשער המצוות פ' בשלח כתב כי שבת הוא סוד "אל אדני" במילואו באופן זה, אל, אלף דלת נון יוד, עולים בגי' שבת. ובשער המצוות פ' בהר כתב האריז"ל וזה לשונו. "דע שכל מיני המלאכות הם בעולם העשיה שהוא בעולם הזה הנקרא עולם המעשה ולכן מלאכה גי' "אל אדני", שהוא סוד עולם העשיה, אבל מלאכות אוכל נפש הם יותר עליונות וכו', הם בעולם היצירה, ולכן אוכל בגי' "אל הוי"ה", שהוא סוד עולם היצירה", עכ"ל. והנה בשבת שנאסרה כל מלאכה שעולה כמנין שם "אל אדני"

ובמילואו עולה גי' שבת נראה דזה המקום הצריך תיקון למחלל שבת, ואין לומר דכיון שהז"א עולה במנחת שבת עד ת' נימין דשערות דדיקנא דא"א העולה כמנין "קדוש" שיש להתענות ת"י ימים, כי חג השבועות יוכיח שאעפ"י שבו הז"א כבר ממוסף עולה אל דיקנא דא"א, ואעפ"כ אינו אסור במלאכת אוכל נפש, ושבתות העומר יוכיחו שאעפ"י שאין עליית הפרצופים, נאסרו בעשיית מלאכה, כי כבר לימדנו להועיל מהרש"ש זיע"א, שאין איסור עשיית מלאכה קשור בעליית הפרצופים אלא בעליית העולמות מתוך ימי החול שעולים אבי"ע דקדושה מתוך החול עד מקום שהיו עומדים בע"ש בראשית והוא עד שיעור י"ד מדרגות פנויות בין הקדושה לימי החול. (ראה הגהוב"י לשעהכו"ו, דרוש חג השבועות).

וכבר ידוע שסוד שם שבת בא גם משמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן קס"א קמ"ג קנ"א, ושם י"ה, העולים בגי' כמנין שבת, כמבואר בכוונות המקוה של ע"ש ושבת. וכח השבת בא מז' אותיות אהי"ה יו"ו ומשבע שמות הנמשכים מהם שהם הוי"ה, הוי"ה בניקוד אלקים, מצפ"ץ, יה אדני, מצפ"ץ, אלקים אל, (כמבואר בשעהכו"ו, דרוש ערבית של שבת). ובשעהכו"ו דף ג': כתב כי סוד שבת הוא ש', בת. וכן הוא בשער המצוות פ' בהר.

וע"כ נראה דסדר התקון לחלול שבת שרשו יהיה בנוי על דברי הר' "מנחת יהודה" שכתב שלכל עוון ועוון אשר חטא יטבול במקוה או במעין ז' טבילות מבעוד יום, ויקבל תענית של כ"ד שעות ואח"כ יאכל סעודה המפסקת ופרוסה האחרונה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה, וכן יעשה בגמר התענית כשיבא לסעוד יטבל פרוסה הראשונה באפר ויאכלנה. (מלבד אם הוא שבת) ובליל התענית כשישכב על מטתו יניח אבן קטנה תחת ראשו בין המצע להכר, וישתדל להשיג אזור של שק העשוי משער עיזים ויחגור אותו על מתניו מתחת בגדיו בלילה וביום של התענית, וביום התענית באיזה שעה מהיום שירצה יכנס לחדר ויסגור החדר בעדו וילך יחף ד' אמות, ובעודו יחף יעמוד כנגד המערב כמו העומד בתפילה ויאמר נוסח העננו שתקן כשיחזיק בידו מעות כנגד סך ימים שצריך להתענות בהם, עיי"ש. ועליו יש להוסיף התיקון

לחילול שבת שב"רב פעלים" ח"ג סי' י"ט, וע"ז יש להוסיף סדר תקון ד' מיתות ב"ד שהובא בלשון חכמים ח"ב. ופדיון התעניות יהיה לכתחילה כנגד שבע מאות ושתיים תעניות כמנין שבת העולים "אל אדני" במילוי, ואם א"א לו, יהיה צ"ו כנגד "אל אדני" רגיל העולה כמנין מלאכה, ואם ג"ז א"א לו יהיה מ' כנגד מ' יום שכתבו הרמ"א והכפ' החיים, וכל זה מלבד דמי חטאת שמינה שיש לו להביא מחיר עז מבת שמונה ימים ועד בת שנה לת"ח עניים, וכשיקח בידו הכסף כמנין שבת, יעשה שני צבורים אחד של פדיון שלש מאות תעניות כמנין ש של שבת, והשני של פדיון ארבע מאות ושתיים תעניות כמנין בת של שבת, ויכוון לחברם יחד ושע"ז יתחברו אותיות ש' עם בת ויהיה שבת לתקן מה שפגם בהפרידו אותם. ויכוון שכסף זה כמנין "אל אדני" במילואו, שיהיה לתקן מה שפגם בשם זה ומקומו, ואם לוקח פדיון צ"ו תעניות יכוון שהם כנגד שם "אל אדני" פשוט, העולה כמנין מלאכה, ואם לוקח פדיון מ' תעניות יכוון שיתוקנו שמות אלו בכח תעניתו, ובכל אלה יכוון שכסף זה יהיה פדיון לתעניות שמחוייב בהם כדי לתקן פגמו. ואם אפשר יעשה התיקון ז' פעמים בשנה ראשונה וכל שנה יעשה שלש פעמים התיקון, ובפעם הראשונה יתן בכסף מלא פדיון סעודותיו, ובשאר פעמים אם אין יכולתו משגת יתן פרוטות במספר ובמפקד שמות אלו, ויאמר בימי התענית פ' "מעונה אלהי קדם, עד ואתה על במותימו תדרוך" י' פעמים, ובאמרו "ויגרש מפניך אויבי" יכוון לגרש הקליפה שהכניס במקום הקודש ולהפילה בנוקבא דתהומא רבא, וכן יאמר פסוק זה שנה שלימה בכל ליל שבת על שולחנו כי כידוע בליל שבת הוא סוד יחוד הדעת הנקרא אלהי קדם הרמוז בפסוק זה. ודבר בעתו מה טוב. וישתדל להזהר בשמירת שבת ביותר ובפרט מדבור של חול, וילקה. ואף כי אין אתנו יודע "אי זה הדרך יחלק אור יפיץ קדים עלי ארץ", ואין בידינו להחליט סדר התקון הנכון, אין ספק שתעניות אלו עם חרטה כנה יעשו רושם חשוב ותקון כל שהוא למעלה ויעזרוהו משמים לגמור תקונו ולנקותו ולטהרו כמטהר וכמצרף כס"ף. וה' יקבל תקונו ברצון.

אמנם נראה כי תקון זה הוא למחלל שבת במלאכה, אמנם הפוגם בכבוד

שבת או יום טוב בדבור של חול או בבגדים בזויים או בטלטול מוקצה או בקריאת עתונים למיניהם ה' יצילנו, צריך תקון בפני עצמו. וכמו שחלק האר"י ז"ל בין תקון לפוגם בכבוד או"א, למי שחטא במצות כבוד או"א, ופגמו הוא גדול כי מגיע עד מקום הכבוד של מעלה, ואולי תקונו שיתענה לפחות יום אחד ויתוודה על כך ויתן פדיון ל"ב תעניות כמניו כבוד ויאמר "ובכן תן כבוד לעמך וכו'" הנאמר בתפילות ר"ה ויוהכ"פ, ויתן עוד צ"א פרוטות ויכוון שהוא כמנין יחוד הוי"ה אדנות ליחדא שמייה דקובה"ו ביחודא שלים, ויאמר שיר השירים, ויכוון ליחד הדודים באהבה, ויקפיד במלבושי שבת נאים ובג' סעודות שבת חשובות עם פת לפחות כשיעור ביצה בכל אחת מהן, ויקפיד לילך בכל ע"ש למקוה ולטבול לכבוד שבת, ואפשר לצרף ולעשות זה יחד ביום תעניתו לתקון חלול שבת.

ובענין תקון למי שהפילה את פרי בטנה במזיד, הנה בזה"ק (שמות ג'): החמיר בזה מאוד והעמידו במוותב תלת"א עם בועל נדה ובוועל גויה ששלשת אלו הם הדוחין השכינה מהעולם וגורמין שמדורו של הקב"ה לא ימצא בעולם ובנ"א צווחין ולא נשמע קולם. וההורג העובר שבמעשה האשה בעודו במעיה נקרא רוצח בנו וגרוע מרוצח בעלמא והעולם לא יכול לסבול מעשהו הרע והקב"ה מסתלק מהעולם וחרב ורעב ומות באים על העולם וגורם לשכינה שתנדוד ותשוטט בעולם ולא תמצא מנוח. אוי לאותו אדם, וטוב לו אם לא היה נברא. עכ"ל. ומי יראה ולא יחוש לזה. ואע"ג דעובר לא עדיף מטריפה כי פיו סתום וטבורו פתוח ואדם רגיל לא יעמוד כן אפי' שעה אחת, ומה גם כי מעולם לא היתה לעובר חזקת חיותא (וכמ"ש מהרימ"ט סי' צ"ז וצ"ט) ולכן ישראל לא נצטוו על העוברין. וב"נ חייב, כי גם על הטריפה חייב כמבואר ברמב"ם הלכות מלכים פ"ט ה"ד. ובזה תתיישב קושיית התוס' (סנהדרין נ"ט) איך בעוברים ב"נ חייב וישראל פטור, דאין זה מדין עובר אלא מדין טריפה נגעו בה דלאינהו דינו כאדם שלם ולא לנו. ובזה נדחית ראיית מהרימ"ט מהיוצאת ליהרג שממיתין ולדה, כי כיון שהוולד תלוי בה ובלעדיה אין לו חיים והיא מופקרת למות ממילא נפסקת חיות העובר ואינו בגדר חי ודוק. אך מאידך גיסא איכא טיבותא בעובר שאם יולד

לא יהיה טריפה וישוב להיות אדם גמור משא"כ טריפה דשוב לעולם אינו בגדר אדם גמור, ודין גרמ"א דעצירא"ה כי עצור עצור להוולד אדם שלם, ורוב עוברים לאו נפלים נינהו, (יבמות קי"ט.) והיינו אורחיה. (בכורות ב':) ואפי' המפלת בתוך מ' יום שאינו בדין עובר והבא אחריו חייב בפדיון (כמבואר ביו"ד סי' ש"ה) וכמ"ש בגמ' (יבמות ס"ט:) דעד ארבעים מיא בעלמא היא ואינו פוסל את אמו לאכול תרומה דבת כהן, עכ"פ כיון שראוי היה לצאת מזה אדם גמור ושלם, לפי חומר הענין יש גם בזה מקום מחוש לדברי הזוהר ואזהרתו. (וראה "רב פעלים ח"א אבהע"ז סי' ד', ושד"ח כללים א' אות ב"ן ובשירי הפאה שם אות י"ז.) ואפשר שתקונה הוא בסוד "שופך דם האדם באדם, דמו ישפך". כמבואר בלקוטי תורה פ' נח בסוד "מצות שפיכת דם הרוצח". וראה גם בשער הלקוטים פ' נח ובשעהכ"ו דרוש א' מדרושי הפסח, וא"כ אפשר שהוא בפ"ח תעניות כמנין ב"פ דם שהוא שם מ"ה ורבוץ אק"ה שבתוכו.

והנה רבינו האריז"ל (שערוה"ק תיקון ד') כתב וזה לשונו. לכותב קמיע לאשה המקשה לילד, הנה האיש הזה גרם להוציא העובר ההוא שלא בזמנו ועי"כ גורם לו או מיתה טרם זמן הראוי לו, או בא לידי עניות לפיכך צריך להתענות מ"ה ימים כנגד שם הוי"ה דאלפי"ן שהוא בגי' אדם. ולפי ששפך דם האדם שהוא בגי' מ"ד יתענה עוד יום אחד להשלים מנין אדם. עכ"ל. ואם במי שזרז לידת אדם חי הצריכו תקון כזה על אחת כמה וכמה במי שגרמה למות העובר רח"ל. ואעפ"י שאין אתנו יודע עד מה עצמו פגם זה, אפשר שאם יהיה שולחנם לפניהם לפ"ח תעניות בסוד "שופך דם האדם באדם". תקון פורתא מיהא הוי. ובוודאי שזה יעשה רושם גדול בשמים, ומן השמים יסייעו להשלים תקונה. וכמו שאמחז"ל הבא ליטהר מסייעין בעדו.

ומי שעשתה זאת תוך מ' יום להריונה תעשה תיקון זה לפחות ג' פעמים ובלבד שתתחרט מעומקא דליבא. ואם הפילה לאחר מ' יום תעשה תיקון זה לפחות ה' פעמים כנגד נרנח"י דנפש דנפש. ובכל ענין יש לה לומר בשב"ק ספר תהילים כולו מבלי להפסיק כלל ותכוון להשיב השכינה למקום מנוחתה ע"י התהילים שחברם דוד המלך ע"ה שהוא

בחי' השכינה וטוב שתקבל עליה גלות מ' יום ולפחות לישן על שמיכה על הקרקע מ' יום פרט לשבתות, ולא לאכול בהם מטעמי תענוגים פרט לשבת.

וע"ח שחטא בע"ז, כתב במ"ח שתקונו הוא ש"א תעניות להציל נפשו מאש לא נופח שהוא כמס' אלקים דיודין עם הכולל שבו פגם. ואעפ"י שהרש"ש בנה"ש כתב כי הח"י ומ"ח דבריהם מעורבים ומיוסדים על שאר תלמידי הרב אשר לא סמך ידו עליהם. הנה אין אתנו יודע דרך הנשר בשמים לתקן החטא עפ"י סוד ומקום הפגם אלא בדברים אשר דבשם נוטף מגוויית האר"י הח"י וזה לא נכלל בהם. אבל ראיתי להר' אור הלבנה והרב בניהו בן יהוידע שהעתיקוהו למעשה, כי אין לנו מגיד בלתו, ומה גם שכבר האמת ליעקב (בקוני' שפ"א) בענין כוונת המלקות כתב שנראה שהרש"ש הביא הכוונות מס' משנת חסידים כי רק שם נמצאו כוונות אלו ומכאן ראיא שגם מוה"ר החסיד ז"ל היה משתמש בספר מ"ח. ומ"ש בנה"ש דאין להשגיח ע"ד הרמ"ח כנראה דחזר בו בסוף ימיו או מיירי כשימצא סתירה מע"ח או מח' שערים, אבל אם לא יש סתירה דבריו הם אמו"ץ. וכבר רשום בזכרוני למעלה מעשרה מקומות שכתוב בס' הכוונות שלו כוונות שכתוב בס' מ"ח ולא נזכרו בשום אחד מח' שערים. עכ"ל. ואעפ"י שהאמל"י בו במקום תבריה לגזיזיה וכתב דהרש"ש שינה סדר המלקות ממ"ש במ"ח, שבמ"ח כתב שהמלקות השני יתחיל בכתף ימין ואילו הרש"ש כתב שהשני יתחיל באמצע. וא"כ הרי שלא סמך על המ"ח, ולכאורה היה מקום לומר שלא מהמ"ח לקח הרש"ש לכוונות המלקות אלא מס' הליקוטים פ' כי תצא שהיה בידו והכינו וגם חקרו וסדרו על מכונו, אך לאחר העיון נראה שלא משם לקחו כי שם אטמו"ן וכן חלוקת כוונות תיבת מלקות לא נכתבו אלא במ"ח והביאם הרש"ש בכוונותיו ואם כן נראה דמאיש לקחה זאת מר ניהו המ"ח. ועכ"פ מאין מקור אחר ודאי דרב גובריה וחיליה דהמ"ח להשען עליו וכל מן דין נסמוך סמיכה בכל כחנו על אותו צדיק ומשנתו והיה זה שלום.

ובענין תקון למי שייחד לו פילגש, הנה נודעו דברי היעב"ץ שבשו"ת ח"ב סי' ט"ו, אמנם מה שכתב לדחות דברי הריב"ש יש להשיב על

דבריו, וגם מהר"א חזן בשו"ת תעלומות לב ח"ג סי' ל"ב הסכים עמו. אמנם בתקוני זוהר תקונא שתיתאה כתב שכאשר ישראל לא מתייחדים בזווגם בקדושין וז' ברכות, שהוא יחודם בקדושה וברכה, שורה עליהם קללה ופירוד וגורם חטא זה לשכינה שתגורש ממקומה וה' עמה, וע"ז אמר הכתוב כצפור נודדת מן קנה כן איש נודד ממקומו, עיי"ש. ומי ראה כזאת ושמע כאלה ולבו לא יחרד על גלות השכינה והקללה והפירוד שנופל בהם עקב זאת. וא"א לומר שדברי הזוהר אינם אלא בקדשה האמורה בתורה, כי פשט דברי הזוהר אוסר בכל גוונא. ובזוהר פ' תזריע (מ"ד:) כתב וזה לשונו, כל הנהגה מהעוה"ז בלא ברכה כאילו גוזל לקב"ה ולכ"י דכתיב גוזל אביו ואמו ואומר אין פשע. מאן דאתדבק באנתו למהני מינה ואע"ג דאיהי פנויה ואהני מינה בלא ברכה, כאילו גוזל לקב"ה ולכנסת ישראל, מ"ט בגין דזווגא דלהון בשבע ברכות הוא. חבר הוא לאיש משחית דא ירבעם וכמה דאוקמוה, ואומר אין פשע דאמר הא פנויה היא, אמאי אסור, בגין דא גוזל אביו ואמו הוי, ולא עוד דחבר הוא לאיש משחית מאן הוא איש משחית, דפגים דיוקנא ותקונא דלעילא. עכ"ל. וממ"ש "דאמר פנויה היא אמאי אסור", מבואר שאין הכוונה לקדשה שמפורש אסורה אלא לסתם פילגש.

ומכלב בן יפונה אין קושיה כיצד לקח פילגש שהרי היה נשיא שבט יהודה ואפשר שדינו כמלך לענין זה. ואפשר שיש הבדל בין זמן המשכן והמקדש הראשון כשהשכינה שרתה בישראל, ולכן לא היה פגם בביאת פילגש, לאחר חרבן בית ראשון שעלתה השכינה שאז יש חשש לגלות השכינה ע"י ביאת פילגש, והאמוראים ששאלו אשה ליום אחד בחופו"ק לקחום, וכמו שפירש"י (יומא י"ח:) וז"ל. "יש אשה שתנשא ליומא שאתעכב כאן ותצא לאחר מכאן". וכבר ידוע שבדין פילגש נחלקו הראשונים, והרמב"ם בין האוסרים (פרט למלך). וכלל הוא בידינו שבכל מקום שנחלקו הפוסקים בדין, הקבלה תכריע. וכמ"ש מר"ן בב"י לגבי תפילין בחוה"מ לאסור הנחתו על פי הזוהר, וא"כ לאחר דברי הזוהר הנ"ל אין מקום לסמוך על המתירים כלל.

וכדי להורות תשובה לרבים כבר אמרתי שעיקר התקון הוא דברי המנחת יהודה הנ"ל. וטוב לצרף לתקון סדר כוונת תפילין דר"ת, כי

היות ולפי תקוני הזוהר גרם חוטא זה להפריד אלוף בחי' הת"ת מהבינה לגלות יחד עם שכינתא קדישא, בכוונה זו אפשר שיתוקן הענין, כי כוונה זו היא לחבר אותיות י"ה שהם חו"ב, ואח"כ לחבר ה' תתאה שכינתא קדישא ועמה אות ה-ו' תפארת עוזמו, אל ה' עילאה בינה, ולהשפיע מה' עילאה אל אותיות ו"ה ולייחד כל עולמות וספירות הקודש בבחינת ד' אותיות ההוי"ה ביחוד גמור ושלם. וגם לצרף יחוד כ"א משערוה"ק על פסוק "אור זרוע לצדיק" דקאי על בנין הפרצופים הקדושים דזו"ן והכל בסדר פסוקים שר"ת שלהם מצטרף לשמות וכוונות אלו.

והנה מסדרי התקונים כתבו שהבא על הפנויה תקונו בארבעים ימי תעניות ולא ידעתי מניין להם. ומי עלה שמים וירד לקבוע את מס' ימי התענית, והתשובה והוידוי והרצון והמחשבה הם עיקר התקון, ומעשה התענית והפדיון מסייעים לתקון. ולכן יתן פדיון נפשו לצדקה לעניים ככל אשר יוכל ונראה שהממעט לא יפחות מפדיון מ"ז תעניות כמנין אותיות י"ה הו"ה הו"ה הנ"ל ונראה שיש בזה לפחות חלק מהתיקון הנצרך ורחמנא לבא בעי. ומשמים יסייעו בעדו להשלים תקונו. ויה"ר שה' יקים שכינתו מעפרא בב"א.

והבא לתקן אשר חטא על הנפש בגילוח זקנו בתער אעפ"י שלא מצאנו מספר ימים לתקון עוון זה, מהיות טוב כדאי לעשות התקון עם פדיון של שמ"ה תעניות כמנין א-ל-ש-ד-י. המכוון כנגד הזקן ובוודאי שזה יעשה רושם גדול בשמים ואולי ינקה חטאו לגמרי.

וכתב הרקאנטי, שאיסור כתובת קעקע הוא שעובדים למידת הפחד ע"י קציצה וחוקקים על עצמותם כוחות הטומאה שהיו עובדים להם. כעניין ותהי עוונותם חקוקה על עצמותם. ולשון קעקע מלשון מקעקע כל הבירה כולה, והרי הוא סותר כוחות הטהרה, ומושך עליו כחות הטומאה עכ"ל.

וביאור דבריו, שאיסור זה הוא כע"ז שמתחברים אל מידת הגבורה ומורידים אל החיצונים ח"ו, (כי אין כח לקלי' להדבק אל הקודש אלא דרך הגבורות), ועי"ז מקעקעים את השכינה שהיא סוד ספי' המלכות הנקראת בירה, שהיא בחי' נפש הקדושה של האדם. ומחליפים נפשם

בנפש הטומאה רח"ל. ונראה שלכן כתובת קעקע הוא על העור שהוא בחינת נפש בסוד ע"ב גע"מ. וטומאה זו מקלקלת בכל נרנח"י דנפש בבחי' ותהי עוונתם חקוקה על עצמותם. וא"כ תיקון האדם הוא ע"י שיטהר נפשו מן החיצונים ויכנס למלכות דקדושה ויבנה בנין המלכות וימתיק הגבורה בחסדים. ולטהר עצמו עליו לתקן צלם דקדושה. כמו בליל הושע"ר ובתיקון כרת. ולעשות תיקון בניין המלכות. ולהמתיק ה"ג בה"ח וכלולותם וכללות כללותם, ואולי כמו כוונות העומר.

כתבו המקובלים ששעטנו אותיות שטן עז רח"ל, כי הלוּבשו נותן כח לשטן לקטרג עליו, ועל פעם אחת של לבישת שעטנו אם לא עשה תשובה אין תפילת האדם נשמעת ארבעים יום ובני אדם מתפללים ולא מבינים מדוע לא מתייחסים בשמים לתפילותיהם.

ולכאורה חטא השעטנו הוא חטא קין שעקר רוחא דשבק במלכות שתעלה מ"ן באופן מתמיד לת"ת. ותיקונו הוא קרבן הבל למשוך מדעת עליון כמבואר בק"ש שעה"מ. צמר כבש, יסוד דא"א מתעורר דעת עליון דבמזל דא"א ומשפיע בז"א. ולכן יאמר מן המיצר ב' פעמים.

ויאהב כלל"א דמלתא, שאעפ"י שרבותינו המקובלים לא הורונו דרך תשובה אלא לכמה חטאים, אין ספק שתשובה מועל"ת לכל החטאים ואפי' לע"ז החמורה. וכמו שהכריע החיד"א זיע"א (לב דוד פרק כ"א) וכמפורש בזהר משפטים הנ"ל. ואחר הכוונה והמעשה דנים את האדם ואת תשובתו והפותח ידו בתשובה לקבל פושעים וחטאים יקבל תשובתנו ברצון.

הלכ"ד הצב"י יוסף שני.

With his arm will gather lambs)

Please accept my prayers and requests for the sake of your holy name (Aleph, Resh, Aleph, Resh, Yud, Tof, Aleph) which is implied in the acronym "Ana Ra'chamechah, et rag'zecha yich'beshu. Tim'chol ash'mo'teinu ki el sho'mea te'filot ve'tach'nunim atah. Baruch shomeah te'filah. Yi'hyu le'ra'tzon em'rei fi ve'heg'on libby le'fanechah ADONAY tzuri ve'goal

. you. Do not dismiss the pain of your impoverished which I deprive myself on this day of fast. My knees are trembling from the fast, and my flesh is thinner than oil.

Please consider my diminished blood and fat, which were reduced through my fast – and accept it as blood and fat which are brought upon your holy altar. Through your great kindness and forgiveness, you advised us through your servants to rectify the blemishes in our soul according to the specific number of holy names which we defected. It is well known before you that I wish to conduct this tikun (Amendment sins) with my entire heart. However, I lack the energy required to fast the necessary consecutive days. Therefore, I am allocating money to charity funds as a redemption of these required fast days. I beg that you consider and accept this charity as though I would have actually carried out the necessary number of fast days. I pray that all the rectifications and the separation of the holy sparks from the midst of the negative forces shall be accomplished through my charity as they would through the actual fasting.

Through your great mercy, please purify the defects and blemishes which are inflicted upon my body, spirit, and soul. Concerning all the sparks of holy energy which were captured by the negative forces through my sins, and led to the creation of destructive spritual antities, let it be your will that the negative forces shall disintegrate and that the holy sparks should return to their original source in the upper worlds—for the sake of your holy name (Chet, Bet, Vov) which is implied in the acronym "Cha'yil bala Va'ye'ki'enu (Chet, Bet, Vov) mi'bitno yo'ri'she'nu el" and the same acronym in the verse "Chel'kam ba'cha'yim u'tze'fu'ne'cha (Chet, Bet, Vov) te'ma'le bit'nam"(- Their part in life and thy secrets fill their stomachs), and for the sake of your great name (Bet, Yud, Tet), which is implied in the acronym of the verse "Bi'ze'ro'oh ye'ka'betz t'laim"(-

stand barefoot -- facing west. Recite the following tikun text.

Tikun- The Text

Respond to us, our Father, respond to us on this day of fast, for I am in the midst of a great tragedy. My sins are above my head, and like a heavy load they have outweighed me. I am drowning in the depths of the ocean, without a base to stand on. I reached the deep water, and the current has overwhelmed me.

I am overcome with a state of fear and trembling as I stand before you, praying about the negative acts which I committed. I feel shamed and embarrassed to raise my face to you, since my sins transcend my head, and my guilt reaches the heavens. You, ADONAY, possess righteousness, while I feel the shame. How can I respond? What can I say? And, how can I be vindicated? I behaved like a rebellious son toward you, not adhering your divine commandments.

I did not listen to your words, having transgressed both positive and negative commandments. I disobeyed commandments which carry death penalties. I also disobeyed the teachings of our sages and those of the kabbalists. In doing so, I damaged the order of the higher worlds, and destroyed the pathways of abundance.

I come before you humbly, and with a broken heart, to fall before your lofty seat above, knocking at your gates of forgiveness. I request your forgiveness since you are a Lord and King who manifests pity, and your arm reaches out to accept repenters.

Please ADONAY forgive me for all the sins which I committed both intentionally and unintentionally up to this day. Do not judge your servant, for no living creature can be justified before your eyes. For you, ADONAY, are good, forgiving, and full of kindness for all who call upon

COMMITMENT TO FAST FOR "TIKUN"Procedure

1. During the day, go to the MIKVEH. And immerse yourself 7 times..

2. During minchah services, the evening prior to the fast, recite the above text, say this:

Lord of the Universe, I am making a commitment to Fast tomorrow for a period of night and day. My purpose is to clean the sins which I conducted since the beginning of my existence through today. Particularly the sin of (specify sin), which I committed both during this life and previous incarnations. Should I not be able to fast, then I will offer money for charity in order to annul the fast. I will then be permitted to eat and drink without any transgression. Let it be your will, ADONAY, my Lord and the Lord of my father. That you grant me the strength and health required to fast tomorrow before you, and that you accept my repentance with favor.

You take upon yourself to fast by reciting the following text.

_ before concluding the brachah of "Shomea tefilah". If you forgot, recite it following "Elokai Netzor", prior to the word "Oseh Shalom".

(Without this acceptance, the fast will not achieve it's goal.)

3. After minchah, go home and eat the seudah hamefseket (Meal before the fast), which should be completed before sunset.

Instructions for the dayof the fast

place into your hand the money required for redeeming the days, necessary to fast, for the particular sin (a minimum of a half-dollar for each fast day). Take your shoes off, and